இரண்டாவது

சபா பருவம்

ஸபா பர்வம் *என்ற வடமொழித்தொடர், திரிந்தது; சபையினது சம்பந்தமான பருவமென்று, ஆறாம்வேற்றுமைத்தொகையாகக் கொள்க; சபையின் விஷயமான பருவமென்பது கருத்து. இனி, இரண்டாம் வேற்றுமையுருபும் பயனுமுடன் தொக்க தொகையாக சபையைப் பற்றிய பருவமெனினும் அமையும். காண்டவ வனத்திலே எரியிற்படாது உய்ந்த மயனென்பவனாற் பாண்டவர்க்காக இந்திரப்பிரத்த நகரத்தி லமைக்கப்பட்ட சபா மண்டபத்திலும் அத்தினாபுரத்தில் துரியோதனாதியர் சிற்பிகளைக் கொண்டு இயற்றிய சபாமண்டபத்திலும் நிகழ்ந்த செயல்களைக் கூறும் பாகமென்று பொருள்; அவற்றில் முறையே நிகழ்ந்த செயல்கள் பாண்டவர்களது இராயசூய யாகமும், தருமபுத்திரனுடன் சகுனி சூது பொருதலும். ஆனதுபற்றி, இப்பருவம் - இராயசூயச் சருக்கமும், சூதுபோர்ச் சருக்கமுமாக இரண்டு உட்பிரிவை யுடையது. அவற்றுள்,*

முதலாவது

இராயசூயச் சருக்கம்

பாண்டு மகாராஜா பித்ருலோகத்திலிருந்து நாரத மகரிஷி மூலமாகச் சொல்லி யனுப்பியபடி தருமபுத்திரன் இராயசூய யாகத்தைச் செய்து முடித்த செய்தியைக் கூறுகின்ற பாகமென்பது பொருள். ராஜஸூயமென்ற வடமொழிப்பெயர், இராயசூயமென விகாரப்பட்டது; ராஜசூயமென்ற யாகப் பெயரின் காரணம்:- அரசனால் சோமலதையைப் பிழிந்து செய்யப்படுவதென்றும், ராஜா என்னும் பெயருள்ள சோமலதை நொருக்கப் படுவதென்றும் காண்க. இது - எல்லா அரசர்களையும் வென்று அவர்களிடங் கொண்ட பொருளைச் செலவிட்டுச் செய்வதொரு பெருவேள்வி. இராயசூயச் சருக்கமென்ற தொடர் - இரண்டனுருபும் பயனுந் தொக்க தொகை. இராயசூயத்தினது சம்பந்தமான சருக்கமென்று விரித்தால், ஆறாம்வேற்றுமைத் தொகையாம்.

கதைத் தொடர்ச்சி:- *சந்திரகுலத்திலே விசித்திரவீரியனுக்கு மக்களாகத் திருதராட்டிரனும் பாண்டுவும் பிறந்தனர். திருதராட்டிரனுக்கு மக்கள், துரியோதனாதியர் முதலிய நூற்றுவரும், துச்சளை யென்பவளும். பாண்டுவுக்கு மக்கள், தருமபுத்திரன் முதலிய ஐவர். (பாண்டுவின் மனைவியான குந்திக்குக் கன்னிகையாயிருக்கும்போது பிறந்தவன் - கர்ணன்.) துரியோதனன் சூழ்ச்சியால் வாரணாவதத்தில் அரக்கு மாளிகையில் வசித்த பாண்டவர்கள் அங்கு நின்று தப்பிச் சென்று திரௌபதியை மணந்து பிறகு திருதராஷ்டிரன் தூது விடுத்து அழைக்க, அஸ்திநபுரஞ் சேர்ந்தனர்.*

திருதராஷ்டிரன், மந்திரிகள் முதலானாரோடு ஆலோசித்துத் தருமபுத்திரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்த பின்பு, அப்பெரிய தந்தையின் கட்டளைப்படி பாண்டவர் காண்டவப் பிரத்தமென்னுங் கடுங்காட்டிற் சேர்ந்தனர். அங்குக் கண்ணபிரான் இந்திரனோடு விசுவகர்மனை வருவிக்க, அங்ஙனம் வந்த இந்திரனது கட்டளைப்படி அத் தெய்வத்தச்சன் சிறந்ததொரு நகரத்தை நிருமிக்க, அதற்குக் கண்ணன் இந்திரப்பிரத்தமென்று பெயரிட்டுப் பாண்டவரை அதிற் குடியேற்றி யருளிச் சென்றனன்.

இங்ஙனம் நிகழ, ஒருகால் தீர்த்தயாத்திரை செய்யுமாறு அருச்சுனன் புறப்பட்டுப் பூப்பிரதக்ஷிண முறையால் துவாரகை சேர்ந்து, கண்ணபிரானது தங்கையான சுபத்திரையைத் தந்திரமாக மணஞ் செய்துகொண்டு கண்ணபிரானுடனே இந்திரப் பிரத்தத்துக்கு வந்து சேர்ந்தனன். பின்பு சுபத்திரை வயிற்றில் அபிமந்யுவும், திரௌபதி வயிற்றிற் பஞ்சபாண்டவர்க்கு உபபாண்டவ ரைவரும் பிறந்தார்கள்.

இந்திரப்பிரத்த நகரத்தைச் சார்ந்ததொரு பூஞ்சோலையிற் கிருஷ்ணனும் அருச்சுனனும் உல்லாசமாக வசித்திருக்கையில், ஒருநாள், அக்கினி பகவான், அந்தண வடிவங்கொண்டு வந்து 'எனக்கு மிகப் பசிக்கின்றது: உணவிடுக' என்று வேண்ட, அவ்விருவரும் 'நீ வேண்டியபடி உணவிடுவோம்' என்று வாக்கு தத்தஞ் செய்ய, உடனே தீக்கடவுள் நிஜ ரூபங்கொண்டு 'இந்திரனது காவற்காடாய் யாவர்க்கும் அழிக்கவொண்ணாதபடி நிலவுலகத்திலிருக்கிற காண்டவ வனத்தை அதிலுள்ள சராசரங்களுடனே

எனக்கு விருந்திட வேண்டும்' என்ன, அவர்கள் இசைந்து 'நீ இதனைப் புசி' என்றவுடனே, அக்கினிதேவன் அருச்சுனனுக்கு நான்கு வெள்ளைக்குதிரைகள் பூட்டிய தேரையும், குரங்குவடிவ மெழுதிய துவசத்தையும் காண்டீவமென்னும் வில்லையும், இரண்டு அக்ஷயதூணீரங்களையும் கொடுத்துக் காண்டவ வனத்திற் பற்றி யெரிகையில், அவ்வனத்தினின்று ஓடுகிற பிராணிகளை யெல்லாம் அருச்சுனன் அம்பெய்து கொன்று அத்தழலில் விழுத்தி வந்தனன். காண்டவவனம் தீப்பற்றியெரிகிற செய்தியை யுணர்ந்த தேவேந்திரன் அத்தீயை யவிக்கும்படி பல மேகங்களை யேவ, அம்மேகங்கள் வந்து பொழிந்த சோனைமாரியில் ஒருதுளியும் தீயின்மேல் விழுந்திடா வண்ணம் அருச்சுனன் சரகூடங்கட்டித் தடுத்துவிட்டான். பின்பு இந்திரன் தேவசேனையுடனே போர் செய்ய, அருச்சுனன் அனைவரையும் வென்று அவ்விந்திரனோடு போர் தொடங்கு மளவில், ஆகாயவாணி சொன்னதனால் இந்திரன் போரை நிறுத்திச் சென்றனன். அக்கினி அவ்வனம் முழுவதையும் எரித்துத் திருப்தியடைந்து கிருஷ்ணார்ச்சுனர்களை வாழ்த்திச் செல்ல, அவ்விருவரும் இந்திரப்பிரத்தநகரஞ் சேர்ந்தனர். அக் காண்டவ வனத்தில் எரியால் இறவாது தப்பி யுய்ந்தவர்-தக்ஷகன் மகனான அசுவசேனனும், மந்தபால முனிவனருளால் தோன்றிய நான்கு பறவைக் குஞ்சுகளும், அருச்சுனனால் அபயமளிக்கப் பெற்றுக் கண்ணபிரானருள் பெற்ற மயனுமேயன்றி வேறில்லை.

1. - தெய்வ வணக்கம் - கிருஷ்ணஸ்துதி.

பாண்டவர்கள் புரிந்ததவப் பயனாகியவதரித்துப் பகைத்து
மேன்மேன்,
மூண்டவினை முழுவதுவு முனைதோறு முரண்முருக்கிமுகில்பு
காமற்,
காண்டவமுங் கனல்வயிற்றுக் கனறணிய நுகருவித்துக் காக்கு
மாறே,
பூண்டருளெம் பெருமானைப்போற்றுவாரெழுபிறப்பு மாற்றுவாரே.

*இது - **காப்புச் செய்யுள்.** இதனால், தாம் பாடத் தொடங்கிய சருக்கம் இடையூறில்லாமல் இனிது முடியும்பொருட்டு உயர்ந்தோர் வழக்கத்தின்படியே கவி கடவுள் வணக்கங் கூறுகின்றார். ஆயின், இந்நூலின் தொடக்கத்திற் கடவுள் வணக்கங் கூறியது போதாதோ! சருக்கந்தோறும் பெரும்பாலும் தனியே கடவுள் வணக்கங் கூறுவானேனென்னின் நூல் ஒன்றேயாயினும் சருக்கங்கள் பொருளால் வேறுபடுதலாலும், நூலின் முதலிடை கடைகளிற் கடவுள்வாழ்த்துக் கூறுதல் மிகவும் மங்கலமாதலாலும், கல்விக்குப் பயன் கடவுளை வணங்குதலே யாதலாலும், இவ்வாறு கூறினரென்க.*

(இதன்பொருள்.) பாண்டவர்கள் புரிந்த தவம் பயன் ஆகி அவதரித்து - பாண்டுமகாராசனது குமாரர்களான ஐவரும் (முற்பிறப்பிற்) செய்த தவத்தினது பயனேயாகி யுதித்து, - பகைத்து மேல் மேல் மூண்ட வினை முழுவதுஉம் - (அப் பஞ்ச பாண்டவர்கட்குப் பங்காளிகளான துரியோதனாதியர்கள்) பகைமைகொண்டு மேன்மேலும் முயன்றுசெய்த வஞ்சகச் செயல் முழுவதையும், முனைதோறும் முரண் முருக்கி - (அந்தந்தச் செயல் செய்யும்) இடந்தோறும் வலியழியச் செய்து, - முகில் புகாமல் - (மழை பெய்து தணிக்கவந்த) மேகங்கள் அணுகாதபடி (அம்பு தொடுத்து விலக்கி), காண்டவம்உம் - காண்டவ வனத்தையும், கனல் வயிறு கனல் தணிய நுகருவித்து - அக்கினிதேவனுடைய வயிற்றிலுள்ள பசித்தீ அடங்கும்படி அவனுண்ணச் செய்து, காக்கும் ஆறே பூண்டருள் - (எல்லாவுயிர்களையுங்) காக்கும் வகையையே மேற்கொண்டருளிய, எம்பெருமானை - எமது தலைவனான கண்ணபிரானை, போற்றுவார் - துதிப்பவர்கள், - எழுபிறப்பும் மாற்றுவார் - ஏழு வகைப்பட்ட பிறப்புக்களையும் நீக்குபவராவர்; (என்றவாறு)-ஈற்று ஏகாரம் - தேற்றம்.

வேண்டிய பயன்களை வேண்டியவாறே பெறுவிக்கின்ற தவம் போல, கண்ணபிரான் பாண்டவர்கட்கு வேண்டிய பயன்களை அருள்செய்ததனால், 'பாண்டவர்கள் புரிந்த தவப் பயனாகி அவதரித்து' என்றார். "பொங்கழற்சிந்தைச் சுயோதனன் கங்கைப் புனல் விளையாட்டிடைப் புதைத்த, வெங்கழுமுனையில் விழாம லோரளியாய் வீமனுக்காருயி ரளித்தாய்" என்னும்படி ஒருநாள் துரியோதனன் கங்காநதியின் ஸ்நாநகட்டத்தில், இரும்பினாலும் செம்மரத்தினாலும் இயன்ற கூரிய கழுக்களை நீரின்மேல் தோன்றாதபடி உள்நாட்டச்செய்து வீமனை 'நீரில் விளையாடலாம் வா' என்றுசொல்லி வஞ்சனையாக அழைத்துப்போய், 'இங்கிருந்து நீ நீரிற் குதிக்கிறாயா, பார்ப்போம்'

என்ன, அங்ஙனமே வீமன் குதித்தற்குச்சித்தனாய் நின்றபொழுது, கண்ணன் கருவண்டினுருவங்கொண்டு கழுமுனைதோறும் இருக்க, வீமன் அதனை நோக்கி, 'இது என்ன? நீரோட்டத்தில் வண்டுகள் உட்கார்ந்திருக்கின்றனவே' என்று உற்றுப் பார்க்கும்போது, அங்கெல்லாம் வசிகள் நாட்டியிருக்கக் கண்டு தன் சந்தேகத்தின்படி அவை நாட்டியிராத இடம் பார்த்துக் குதித்துக் கரையேறி மீண்டனனென்பது முதலாகப் பற்பல சமயங்களிற் பற்பலவாறு துரியோதனாதியர்கள் பாண்டவர்களை யழித்தற்குச் செய்த வஞ்சனைகட்கெல்லாம் மாறாகக் கண்ணபிரான் ஒவ்வோருபாயஞ்செய்து பாண்டவர்களைப் பாதுகாத்தமை பற்றி, 'பகைத்து மேன்மேல் மூண்டவினை முழுவதுவும் முனைதோறும் முரண் முருக்கி' என்றார். இத்தொடரில், அவர்கள் பகைமைகொண்டு மேன்மேற்கோபித்துச் செய்த போர்த்தொழில்கள் எல்லாவற்றையும் யுத்த களந்தோறும் வலிமையழித்து என்றபொருளும் தோன்றும்.

காண்டவ தகனகாலத்தில் இந்திரனேவலாற் பெருமழை பொழிந்து அத்தீயை யழிக்க வந்த மேகங்களையெல்லாம் அருச்சுனன் அம்புமழை பொழிந்து துரத்தியோட்டினமையை, கீழ்க் காண்டவ தகனச் சருக்கத்தில் "கன்மழை பொழியுங் காளமாமுகிலுங் கடவுளர்த் துரந்தவன் கரத்தில், வின்மழை பொழியக் கற்களுந் துகளாய் மேனியும் வெளிறி மீண்டனவே" என்றதனாலுணர்க; அதனோடு அம்மேகங்கள் பொழிந்த மழைநீரில் ஒரு துளியும் தீயின்மேல் விழாதபடி அவன் அம்புகளை அடர்த்தியாகத் தொடுத்துச் சரகூடங் கட்டித் தடுத்தமையும், 'முகில் புகாமல்' என்ற தொடரில் அமையும். தான் சார்ந்த இடத்தை மிக வருத்துதலாலும், அகப்படும் பொருள்களை யெல்லாம் சீரணிக்கச் செய்யும் ஆற்றலுடைமையாலும், பசி 'வயிற்றுக்கனல்' எனப்பட்டது; அருச்சுனன் காண்டவ தகனஞ் செய்வித்தது கண்ணபிரானது அனுமதிகொண்டே யாதலால், அதனைக் கண்ணன்மே லேற்றிக் கூறினார். படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் முத்தொழில்களில் திருமால் தனக்குச் சிறப்பாகக்கொண்ட தொழில் காத்தலாதலால் 'காக்குமாறே பூண்டருள்' எனப்பட்டது. 'எம்' என்ற தன்மைப்பன்மை, எல்லாவுயிர்களையும் உளப்படுத்தியது. எழு பிறப்பு-மனிதர், தேவர், மிருகம், பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் என்பன. எழுவகைப்பட்ட பிறப்புக்களையும் மாற்றுவாரென்றது, எம்பெருமானருளாற் கரும மனைத்தும் ஒழிய முத்தி பெறுவ ரென்றபடி.

பாண்டவர்- பாண்டு புத்திரர்; வடமொழித் தத்திதாந்த நாமம்; கள்- விகுதிமேல்விகுதி. தபஸ், பலம் - தவம், பயம்; பயம் - பயன் என ஈற்றுப்போலி. இங்ஙனம் துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலன சீலனான எம்பெருமான் விஷயமாக வணக்கம் கூறியதனால், கவி தாம் தொடங்கிய காரியம் இடையூறின்றி இனிதுமுடியு மென்பது கருத்து. இப்பாட்டு மொழிமாற்று முதலியன இன்மையால், ***யாற்றுநீர்ப்பொருள்கோள்.***

இதுமுதற் பதினேழு கவிகள் - பெரும்பாலும் முதல்நான்கு சீரும் காய்ச்சீர்களும் மற்றையிரண்டும் மாச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட ***அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (1)***

2. - பாண்டவர்கள்முன்னிலையில் மயன் வந்து ஒன்றுசொல்லத் தொடங்குதல்.

வியனும்பர் பலகணமுஞ்சுரபதியுஞ் சென்றெழில்
கொள்விசும்பின் மேவ,
நயனங்கண் முதலான வைம்புலனுமனமும்போனகரி யெய்திப்,
பயன் மிஞ்சு தொழிலினராய்ப்பாண்டவருந் திருமாலும்
பயிலும் வேலை,
மயனென்பான்வாய்புதைத்து வளம்படவந்தொருமாற்றம்
விளம்பி னானே.

(இ-ள்.) வியன் உம்பர் பல கணம்உம் - மேலான பலவகைப்பட்ட தேவர்களின் கூட்டமும், சுரபதிஉம் - அத்தேவர்கட்கெல்லாம் அரசனான இந்திரனும், சென்று - (அருச்சுனனோடு போர்செய்தலையொழிந்து) போய், எழில் கொள் விசும்பின் மேவ-அழகு கொண்ட சுவர்க்கலோகத்திற்சேர, - பாண்டவரும் - பஞ்சபாண்டவர்களும், திருமாலும் - ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின் அவதாரமான கண்ணபிரானும், நகரி எய்தி - இந்திரப்பிரத்த நகரத்தைச் சேர்ந்து, பயன் மிஞ்சு

தொழிலினர் ஆய் - நற்பயன் மிக்க செயல்களை யுடையவர்களாய், நயனங்கள் முதல் ஆன ஐம்புலன்உம் மனம் உம் போல் பயிலும் வேலை - கண்கள் முதலிய பஞ்ச இந்திரியங்களும் (இவற்றைப் புலன்களிற் செலுத்துகின்ற) மனமும்போல ஒற்றுமைகொண்டு கூடியிருக்குங் காலத்தில்,-மயன் என்பான் - மயனென்கிற அசுரத்தச்சன், வந்து-(அவர்கள் முன்னிலையில்) வந்து, வாய் புதைத்து - ((கையினால்) வாயை மூடிநின்று, வளம்பட ஒரு மாற்றம் விளம்பினான்-சிறப்பாக ஒரு வார்த்தையைச் சொல்லலானான்; (எ - று.)-அதனை, அடுத்த இரண்டு கவிகளிற் காண்க.

'வியனும்பர் பலகணமுஞ் சுரபதியுஞ் சென்றெழில்கொள் விசும்பின் மேவ' என்றது, கீழ்ச்சருக்கத்தில், "துன்றுதன்சேனைச் சுரகணஞ்சூழச் சுரபதி துறக்கம தடைந்தான்" என்றதன் அநுவாதம்; தொடர்ச்சி தோன்றக் கூறியது.

ஐம்பொறிகளையும் உரிய புலன்களிற் செலுத்தி ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்கும் மனம்போலப் பஞ்சபாண்டவர்களையும் உரிய தொழில்களிற் பிரவேசிக்கும்படி கண்ணபிரான் பிரேரேபித்து அவர்களைக்கொண்டு தொழில்செய்விக்கின்ற தலைமையும் ஒற்றுமையும் தோன்ற, 'ஐம்புலனும் மனமும்போல் பாண்டவரும் திருமாலும் பயிலும்வேலை' என்றார். ஓர் உடலுயிர்க்கே இன்றியமையாதனவான ஆறுகரணங்களையும் இவ்வறுவர்க்கும் உவமை கூறியது, இவ்வறுவரும் ஒருவர்போல் ஒற்றுமைப்பட நின்றன ரென்பதை விளக்கும். எல்லாப் பிராணிகளுள்ளும் அந்தர்யாமியாய் நின்று தொழில் செய்கிற திருமாலுக்கு- அகத்துறுப்பாகிய மனத்தையும், அக்கண்ணபிரான் வழியே யொழுகுகின்றவரும் ஒருவருக்கொருவர் மாறுபடாதவர்களுமான பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு- புறத்துறுப்பாகிய பஞ்சேந்திரியங்களையும் உவமைகூறியமை ஏற்கும். 'ஐம்புலனும் மனமும்' என நிறுத்தின முறைமைக்கு ஏற்ப, 'பாண்டவரும் திருமாலும்' என உபமேயங்களை நிறுத்தியது, ***முறைநிரல் நிறைப் பொருள்கோள்.*** *பொறியை 'புலன்' என்றது, உபசார வழக்கு. 'கண்ணிற் சிறந்த உறுப்பில்லை' ஆதலால், அதனைத் தலைமையாகவைத்து 'நயனங்கள் முதலான ஐம்புலன்' என்றார்; என்றது, பஞ்சபாண்டவர்களுள் மூத்தவனும் சிறந்தவனுமான தருமபுத்திரனுக்கு ஐம்பொறிகளுட்சிறந்த கண்ணை உவமை கூறியவாறாம்; அன்றி, மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யென்னும் ஐம்பொறிகளுள் மூன்றாவதாய்ச் சிறப்புப் பெறுகிற கண்ணையுதிட்டிரன் வீமசேனன்* ***அருச்சுனன்*** *நகுலன் சகதேவன் என்ற பஞ்சபாண்டவருள் மூன்றாமவனாய்ச் சிறக்கிற அருச்சுனனுக்கு உவமை கூறியதாகவுங் கொள்ளலாம்.*

மயன்-தெய்வத்தச்ச ரிருவரில் ஒருவன்; மற்றொருவன் விசுவகர்மா. மயன் - அசுரசிற்பி யெனப்படுவன். வாய்புதைத்தல் - விநயக்குறி. தான் பெற்ற உயிருதவிக்கு எதிருதவிசெய்து சிறப்புப்பெறுமாறு பாண்டவர்கட்குச் சிறந்ததொரு மண்டபத்தைத் தான் நிருமித்துக்கொடுப்பதாகப் பேசுகின்றனனாதலால், 'வளம்பட ஒருமாற்றம் விளம்பினான்' என்றார். (2)

3. - மயன் சொன்ன வார்த்தை.

உம்மாலின் றருவினையே னுயிர்பிழைத்தேனீர்தந்த வுயிர்க்கு
மீண்டோர்,
கைம்மாறு வேறில்லைக் குருகுலம்போ லெக்குலமுங்
காக்கு கிற்பீர்,
தெம்மாற வுலகாளுஞ் செங்கோன்மைக் குருபதிக்குச்
சிற்பம் வல்லோ,
ரம்மாவென் றதிசயிப்ப வரியமணிமண்டபமொன்றமைக்கின்
றேனே.

(இ -ள்.) குரு குலம்போல் எக்குலம்உம் காக்குகிற்பீர் - (நீங்கள்பிறந்த) குருவென்னும் அரசனது குலத்தின் ஒழுக்கத்தைப் பாதுகாப்பதுபோலவே மற்று எல்லாக்குலத்தாரது ஒழுக்கத்தையும் பாதுகாத்து நடக்கின்றவர்களே! அருவினையேன் - தீர்த்தற்கு அரிய தீவினையை யுடையேனான நான், இன்று - இன்றையதினத்தில், உம்மால் உயிர் பிழைத்தேன் - உங்கள் கருணையால் இறவாமல் உயிர்கொண்டு உய்ந்தேன்; நீர் தந்த உயிர்க்கு மீண்டு ஓர் கைம்மாறு வேறு இல்லை - நீங்கள் எனக்கு உயிர் தந்தருளியமையாகிய உபகாரத்திற்கு ஈடாகப் பின் நான் செய்யத்தக்கதொரு பிரதியுபகாரம்

வேறெதுவுமில்லை; தெவ் மாற - பகைவர்கள் இலராக, உலகு ஆளும் - பூலோகத்தை அரசாளுகிற, செங்கோன்மை - நீதிதவறாத அரசாட்சி முறைமையையுடைய, குருபதிக்கு - குருகுலத்தார்க்குத் தலைவனான யுதிட்டிரராசனுக்காக, சிற்பம் வல்லோர் அம்மா என்று அதிசயிப்ப - சிற்பசாஸ்திரங்களில் தேர்ந்த தபதிகள் அம்மா! என்று சொல்லி ஆச்சரியமடையும்படி, அரிய மணி மண்டபம் ஒன்று அமைக்கின்றேன் - அருமையான இரத்தினகசிதமாகிய மண்டபமொன்றைச் செய்துதருகிறேன்; (எ - று.) ஏ - ஈற்றசை; தேற்றமுமாம்.

கண்ணபிரான் குருகுலத்திற் பிறந்தவர்களான பாண்டவர்கட்குச் சகாயனாய் நின்று அக்குலத்தின் ஒழுக்கத்தையும் மற்றும் உலகத்தாரது நல்லொழுக்கங்களையும் ஓம்புதலால், 'குருகுலம் போல் எக்குலமும் காக்குகிற்பீர்' என்ற விளி கண்ணபிரானுக்கும் ஏற்கும். காண்டவவனம் முழுவதும் தீப்பட்டு எரிகையில் கொடியதீயிலகப்பட்ட மயன் தக்ஷகனது மாளிகையினின்றும் ஓடி 'அருச்சுனா! அபயம்' என்று அபயம் வேண்டி அரற்ற, அர்ச்சுனன் அபயங்கொடுக்க, அம்மயனைக் கொல்லும்படி கோபத்தாற் கண்சிவந்து சக்கராயுதத்தையெடுத்த கிருஷ்ணனும் அருச்சுனன் அபயங்கொடுத்ததைக் கண்டு தானும் அவன்பக்கல் கருணைசெய்ய, கிருஷ்ணார்ச்சுனரது நோக்கத்தைக் கண்டு அக்கினியும் மயனைத் தகித்திலனானமைபற்றி 'உம்மால் இன்று அருவினையேன் உயிர்பிழைத்தேன்' என்றான். அவ்வரலாற்றைக் கீழ்ச்சருக்கத்திற் காண்க. கிருஷ்ணார்ச்சுனர் செய்த உதவியை, ஐம்புலனும் மனமும் போலுள்ள ஒற்றுமைநயம்பற்றிப் பிறர்மேலும் ஏற்றி, 'உம்மால் உயிர்பிழைத்தேன்' என்றும்; தீயினாற் பெரியதோர் ஆபத்தை யுற்றன னாதலால், அதனை அடைதற்கு ஏற்ற பிராரப்த கருமத்தை யுடையே னென்பான், 'அருவினையேன்' என்றும்; அந்த ஆபத்காலத்தில் அவர்கள் உயிர்காத்து உதவியதற்குச் சமானமான அரியபொருள் உலகத்தில் வேறெதுவுமில்லையாதல் பற்றி, 'நீர்தந்த உயிருக்கு மீண்டோர் கைம்மாறு வேறில்லை' என்றும், அங்ஙனம் செய்யாமற்செய்த உதவியும் காலத்தினாற் செய்த உதவியும் பயன் தூக்காதுசெய்த உதவியுமானதற்கு ஏற்றதொரு கைம்மாறு இல்லையாயினும், எனது செய்ந்நன்றியறிவுகாரணமாக என்னாலியன்றதைக் கடமையாச்செய்வே னென்பான், 'அரியமணிமண்டபமொன்று அமைக்கின்றேன்' என்றுங் கூறினான். உயர்குலத்திற்பிறந்து வீரத்திலும் நீதியிலும் சிறந்த அரசனென்பது 'தெம்மாற உலகாளுஞ் செங்கோன்மைக் குருபதி' என்ற தொடரினாற்போதரும். தருமபுத்திரனுக்கு 'அஜாதசத்ரு' என்று வடமொழியில் ஒருபெயருள்ளதனால், அப்பெயரின் பொருளமைய 'தெம்மாறவுலகாளுங் குருபதி' என்றார்; (அப்பெயரின் பொருள், பகைவர்களுண்டாகப் பெறாதவனென்பது); யான் அமைத்துத்தருவது எளிதென்று கருதி வேண்டாவென்று மறாமற்சிறப்பாக ஏற்றுக்கொள்ளத்தகு மென்பான், 'சிற்பம்வல்லோர் அம்மாவென்று அதிசயிப்ப அரியமணி மண்டபமொன்று அமைக்கின்றேன்' என்றான். செம்கோல் - கோணலில்லாதகோல்; அதுபோலப் பக்ஷபாதமாக ஒரு பக்கத்திற் கோணுதலின்றி நேர்மையுடைய அரசாட்சிக்கு வழங்கும்; உவமையாகு பெயர். அரசாட்சியை வடநூலாரும் 'தண்டம்' என்பர். செங்கோன்மை, மை- பகுதிப்பொருள் விகுதி. தெவ் - பகைமையுணர்த்தும் உரிச்சொல்; இப்பெயருரிச்சொல் - பண்பாகுபெயராய், பகைவரை யுணர்த்தும். தெவ்+மாற=தெம்மாற; "தெவ்வென்மொழியே................மவ்வரின் வஃகான் மவ்வுமாகும்". (3)

4.** **மேனாளிவ் வுலகாண்டவிடபருவ னசுரகுல
வேந்தர்வேந்தன்,
றானாண்மை யுடன்பொருது தரியலரைத்திறைகொணர்ந்த
தாரா பந்தி,
போனாளு மொளிவீசும் பலமணிகள்விந்துவெனும் பொய்கை
தன்னி,
லானாமற் கிடப்பனவுண்டவையிதற்கே யுபகரணமாகு
மென்றான்.

(இ-ள்.) மேல் நாள் - முன் ஒரு காலத்தில், இ உலகு ஆண்ட - இந்த நிலவுலகத்தை அரசாண்ட, அசுரகுலம் வேந்தர் வேந்தன் - அசுரர்குலத்துத்தோன்றிய அரசர்கட்கு அரசனான, விடபருவன் - வ்ருஷபர்வா என்னும் பெயருள்ள அசுரசிரேஷ்டன், தான்-, ஆண்மையுடன் பொருது- பராக்கிரமத்துடனே போர்செய்து, தரியலரை திறை கொணர்ந்த - பகைவர்களை வென்று அவர்களிடத்தினின்று அரசிறையாகப் பெற்றுக்கொண்டுவந்த, தாராபந்திபோல் நாளும் ஒளி வீசும் -

நக்ஷத்திரவரிசைகள்போல எப்பொழுதும் ஒளியை வீசுகிற, பல மணிகள்- பலவகை யிரத்தினங்கள், விந்து எனும் பொய்கை தன்னில் ஆனாமல் கிடப்பன - பிந்து வென்னும் பெயருள்ள சரசில் நீங்காதவையாய்க் கிடப்பவை, உண்டு-; அவை - அந்த இரத்தினங்கள், இதற்கே உபகரணம் ஆகும்- இந்த மண்டபமமைத்தற்கே உரிய சாதனமாகும், என்றான் - என்று (மயன்) கூறினான்; (எ - று.)

நாளும் ஒளிவீசும்-பகலிலும் இரவிலும் வேறுபாடின்றிப் பிரகாசிக்கு மென்றபடி. 'புதுமணிகள்' என்றும் பாடமுண்டு. திறையாவது - வென்ற அரசர்க்குக் கீழமைந்த அரசர் கொடுக்கும் பொருள். வென்ற அரசர் தோற்ற அரசர்களிடத்தினின்று வலியக்கவர்வனவும், திறை யெனப்படும். பல நிறமாய் விளங்கும் பலசாதி மணிகட்கு, பலநிறமாய் விளங்கும் பலவகை நக்ஷத்திரங்களின் நிரையை உவமை கூறினார்.

வ்ருஷபர்வா, அஸுரகுலம், தாராபங்க்தி, மணி, பிந்து, உபகரணம் - வடசொற்கள். வேந்தர்வேந்தன்- ராஜராஜன். ஆண்மை - ஆண்தன்மை. பௌருஷம். ஆண்மையுடன், 'உடன்'- மூன்றாம் வேற்றுமை யுருபு, அடைமொழிப் பொருளில் வந்தது; ஆண்மையுடையவனாய் என்றபடி; ஆண்மையினால் என்று கொண்டு, கருவிப்பொருளில் வந்த தெனினுமாம். 'தரியலரை' என்றவிடத்து இரண்டனுருபு - தரியலரினின்று என்று ஐந்தனுருபின் பொருள்படுதலால், உருபுமயக்கம். விந்துவெனும் பொய்கை - பிந்துஸரஸ்: இது - கைலாசகிரியின் வடக்கில் மைநாகபர்வதத்தைச் சார்ந்த இரணியசிருங்க மென்னுங் குன்றிலுள்ளது. பொய்கை - மானிடராக்காத நீர்நிலை. தன் - சாரியை. (4)

5. - மிகப் பல ஏவலாளர்கள்இரத்தினங்களை எடுத்துக்கொண்டு வருதல்.

என்பதன்முன் முப்பதின்மே லிரட்டிகொணூறாயிரவ ரெடுத்த பாரம்,
வன்புடனே தரித்துவரை யசைந்தாலு மசையாதவயிரத்தோளா,
ரன்புமிகும் விழிக்கருணை யறன்புதல்வ னேவலினா லசுரத்தச்சன்,
றன்பணியீ தெனப்பணிப்ப வொருநொடியிற்கொடுவந்தார் தளர்விலாதார்.

(இ -ள்.) என்பதன்முன் - என்று (மயன்) சொன்னதற்கு முன்னே [சொன்னவுடனே யென்றபடி],- அன்பு மிகும் விழிகருணை அறன் புதல்வன் ஏவலினால் - அன்புநிறைந்த கண்ணருளையுடைய தருமபுத்திரனது ஆஜ்ஞையைக்கொண்டு, - அசுரத்தச்சன்தன் பணி ஈது என பணிப்ப - அசுர சிற்பியான மயன் தனது காரியம் இதுவென்று கட்டளையிட, வரை அசைந்தாலும் அசையாத வயிரம் தோளார்- மலைநெகிழ்ந்தாலும் நெகிழாத மிக்க உறுதியுள்ள தோள்களை யுடையவர்களும், தளர்வு இலாதார் - (தொழில் செய்தலில்) தளர்ச்சியில்லாதவர்களுமான, முப்பதின் மேல் இரட்டிகொள் நூறு ஆயிரவர் - அறுபதுலக்ஷம்பேர், எடுத்த பாரம் வன்புடனே தரித்து - (தாம் தாம்) எடுத்த (நவரத்தினங்களாகிய) பெரும்பாரச் சுமைகளை வலிமையோடு தாங்கி, ஒரு நொடியில் கொடு வந்தார் - ஒருமாத்திரைப் பொழுதிலே கொண்டு வந்து சேர்ந்தார்கள்; (எ - று.)

*'என்பதன்முன் அறன்புதல்வ னேவலினால்' என்று காரியத்தை முன்னும் காரணத்தைப் பின்னும் நிகழ்ந்தனவாகக் கூறியது, **மிகையுயர்வுநவிற்சியணி;** இது, காரியவிரைவைச் சொல்வது. முப்பதின்மேலிரட்டி - முப்பதை இரண்டினாற் பெருக்கியதொகை; எனவே, அறுபதாயிற்று. முப்பதுக்குமேல் இரண்டு கூடியதென்று கொண்டால், முப்பத்திரண்டு என்றாகும். பிறர்மேற் கண்சென்றவிடத்து அருள்நிகழ்வதனாலும், மனத்து நிகழுங் கருணையின் குறிப்புக் கண்ணின் உவந்தநோக்கத்திற் புலனாதலாலும், 'விழிக்கருணை' எனப்பட்டது. நொடி - இயல்பில் ஒருமுறை கைந்நொடித்தற்கு வேண்டும்பொழுது. கொடு-கொண்டு என்பதன் விகாரம். ஈது-இது என்பதன் சுட்டு நீண்டது. 'எடுத்த பாரம் வன்புடனே தரித்து' என்றது, அவர்களெடுத்த இரத்தின பாரத்தின் மிகுதியை யுணர்த்தும். (5)*

6. - மயன் மண்டபங் கட்டத் தொடங்குதல்.

***மீதடுக்கிப் பசும்பொன்னாற்சுவர்செய்து மரகதத்தூண்
வீதிபோக்கி,
யோதிடத்திற் சுருங்காமற் செழுந்துகிருத் திரம்பரப்பி
யுலகோரேழு,
மாதிடத்தான்வைகுதற்குவாய்க்குமதோ விதுவென்ன வரம்பில்கேள்விச்,
சோதிடத்தோர்நாளுரைப்பச் சுதன்மையினுமுதன்மைபெறத்
தொடங்கினானே.***

(இ -ள்.) வரம்புஇல் கேள்வி - எல்லையில்லாத நூற்கேள்வியையுடைய, சோதிடத்தோர் - ஜ்யோதிஷநூல்வல்லவர், நாள் உரைப்ப - சுபதினத்தை நிச்சயித்துச் சொல்ல, (அந்நாளிற் சுபமுகூர்த்தத்திலே),- மீது அடுக்கி பசும்பொன்னால் சுவர்செய்து - பசியபொன்னினாலாகிய கற்களை ஒன்றன்மேலொன்றாக அடுக்கி அப்பொன்னினாலேயே சுவர்களை யெழுப்பி, மரகதம் தூண் வீதி போக்கி-மரகதமென்னும் பச்சையிரத்தினத்தாலாகிய தூண்களை ஒழுங்குபட நிறுத்தி, ஓது இடத்தில் சுருங்காமல்-(சிற்பநூல்) கூறிய இடத்தினளவிற் சுருங்காதவண்ணமாய், செழுந் துகிர் உத்திரம் பரப்பி - செழிப்பான பவழத்தினாலாகிய உத்திரத் துண்டுகளை மேலே பரப்பி, உலகு ஓர் ஏழும் 'மாது இடத்தான் வைகுதற்கு வாய்க்குமதோ!' இது என்ன - இம்மண்டபம் அழகியபெண்ணான அம்பிகையைத் தனது இடப் பக்கத்திலுடையவனாகிய சிவபிரான் வீற்றிருத்தற்குத் தக்கவாறு அமைக்கப்படுகிறதோ வென்று ஏழுலகத்துச்சனங்களும் வியந்து கூறும்படி, சுதன்மையினும் முதன்மை பெற - சுதர்மையென்கிற தேவேந்திர சபாமண்டபத்தினும் சிறப்புப்பெறுமாறு, தொடங்கினான் - (ஒரு சபா மண்டபத்தைச் செய்யத்) தொடங்கினான், (மயன்); (எ - று.)

மாது இடத்தான்- அம்பிகைக்குத் தனது திருமேனியில் இடப்பகுதியைக் கொடுத்து அப்பகுதி பெண்வடிவமும் வலப்பகுதி தனது ஆண்வடிவமுமாகக் கலந்துநின்ற அர்த்தநாரீசுவர மூர்த்தியாகிய சிவபிரான்: மாது - விரும்பப்படும் அழகுடைய பெண். உலகுஓரேழும் மாதிடத்தான்வைகுதற்கு வாய்க்குமதோ இது என்ன - சிவபிரான் வீற்றிருத்தற்கு இது கிடைக்குமோ என்று உலகத்தாரனைவரும் விரும்பும்படி யென்று உரைப்பாருமுளர். மா திடத்தான் என்று பதம் பிரித்து, மிக்க உறுதியையுடையவனான நமது அரசன் வீற்றிருத்தற்கு வாய்ப்பதோ இது என்று நிலவுலகத்துச் சனங்களெல்லாம் கொண்டாட என்று உரைத்தலுமாம்; இவ்வுரையில், த்ருடம் என்ற வடசொல் திடமென்று விகாரப்பட்ட தென்க; அது - நெஞ்சுறுதி, சொல்லுறுதி, உடல்வலிமை, ஒழுக்க நிலைகுலையாமை என்பவற்றைக் குறிக்கும்.

*மரகதம் - எழுத்து நிலைமாறுதலாய், மரகதம் எனவும் வழங்கும்; வடசொல்: **வீதி,** ஜ்யோதிஷம், ஸு தர்மா என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. ஜ்யோதிஷம் - சூரியன் முதலிய சுடர்களின் சஞ்சாரத்தைக் கொண்டு பயனுரைக்கும் நூல். ஸு தர்மா என்ற தேவசபையின் பெயர் - நல்ல தருமங்கள் தன்னிடத்து நிகழப்பெறுவ தென்று பொருள்படும். உத்திரம் - உத்தரம். உலகுஓரேழ் என்றது- மேலேழுலகங்களெனக்கொண்டு, அவற்றில் முதலதான பூலோகமென்றதில் அதன்கீழுள்ள ஏழுலகங்களும் அடங்குமென்பர்; அன்றி, இரட்டுறமொழித லென்னும் உத்தியால், மேலுலகங்களேழும் கீழுலகங்களேழு மென இருவகையும் ஒருங்குகொள்ளினும் அமையும். மேலேழுலகங்களாவன:- பூலோகம் புவர்லோகம் சுவர்லோகம் மகர்லோகம் ஜநலோகம் தபோலோகம் சத்யலோகம் என்பன. கீழேழுலகங்களாவன:- அதலம் விதலம் சுதலம் தராதலம் ரசாதலம் மகாதலம் பாதாளம் என்பன. ஜம்பூ பிலக்ஷம் குசம் கிரௌஞ்சம் சாகம் சால்மலிபுஷ்கரம் என்ற ஏழுதீவுகளாகவுள்ள பூமிமுழுவதும் என்றலுமொன்று; இவ்வுரைக்கு 'உலகு' என்றது, உலகத்தின் ஒரு பகுதியை யுணர்த்தியதெனக் கொள்ளவேண்டும்; "மாயோன்மேயகாடுறை யுலகமும்" என்ற தொல்காப்பியத்தில் 'உலகம்' என்பது போல. (6)*

7.- மயன், மண்டபம்கட்டிமுடித்து வீமனுக்குக் கதாயுதத்தையும், அருச்சுனனுக்குச்சங்கத்தையும் கொடுத்தல்.

***மனத்தாலுந் திருத்தகுநூல்வரம்பாலு முரம்பயிறோள்
வலியினாலு,
மினத்தாலுந் தெரிந்துதன தெண்ணியவெண்ணினுக்கேற்ப
வெண்ணில்கோடித்,
தினத்தாலுஞ் செயற்கரிய செழுமணிமண்டபமீரேழ்
திங்கட்செய்தான்,
றனத்தான்மிஞ்சிய தருமன்றம்பியர்க்குத் தண்டுடன்
வெண்சங்குமீந்தான்.***

(இ -ள்.) (மயன்), - மனத்தால்உம் - (தனது) மனத்தின் கற்பனாசக்தியினாலும், திரு தகு நூல் வரம்பால்உம்-மேன்மையமைந்த சிற்பசாஸ்திர பிரமாணத்தைக்கொண்டும், உரம் பயில்தோள் வலியினால்உம் - திண்மை மிகுந்த (தனது) கைகளின் திறமையினாலும், இனத்தால்உம்-(தனது) பரிவாரமாகவுள்ள சிற்பிவர்க்கத்தாரைக்கொண்டும், தெரிந்து தனது எண்ணிய எண்ணினுக்கு ஏற்ப - ஆலோசித்துத் தான் நிச்சயித்த மனோ நிச்சயத்திற்கு இயைய, எண் இல் கோடி தினத்தால்உம் செயற்கு அரிய செழு மணி மண்டபம் - அளவிறந்த கோடிக்கணக்கான நாள்களிலும் (பிறராற்) செய்து முடித்தற்கு அருமையான சிறந்த இரத்தின மண்டபத்தை, ஈர்ஏழ்திங்கள் செய்தான் - பதினான்கு மாதத்திற்செய்து முடித்தான்; (அதுவன்றி), தனத்தால் மிஞ்சிய தருமன் தம்பியர்க்கு - செல்வத்தால்மிக்க தருமபுத்திரனுடைய தம்பியராகிய வீமசேனனுக்கும் அருச்சுனனுக்கும், தண்டுடன் வெள் சங்கும் ஈந்தான் - கதாயுதத்தையும் வெண்ணிறமான சங்கையும் முறையே கொடுத்தான்; (எ - று.)

சத்துருகாதினியென்னும் பெயருள்ள கதாயுதமும், தேவதத்தமென்னும் பெயருள்ளதும் வருணனுடையதுமான பெரிய சிறந்த சங்கமும் விருஷபருவா என்ற அசுரராசனால் பகைவர்களைப் போரிலழித்தபின்பு பிந்துசரசில் வைக்கப்பட்டன வென்றும், அவற்றை மயன் அங்குள்ள இரத்தினப் பொதியை யெடுத்துக்கொண்டு வந்தபோது உடன் எடுத்துக்கொண்டு வந்து வீமார்ச்சுனர்க்குக் கொடுத்தன னென்றும் வியாசபாரதத்தினா லறிக. தோள் - கை. "தோளுற்றொர் தெய்வந் துணையாய்த் துயர் தீர்த்தவாறும்" என்ற சிந்தாமணியிற் போல. தினத்தால்-உருபுமயக்கம். தினத்தாலும் - தினஞ்சென்றாலும் என்றபடி. ஈரேழ் - பண்புத்தொகை. திங்கள் என்ற சந்திரனதுபெயர், இலக்கணையாய் மாசத்தைக் குறித்தது. அமாவாசைக்கு அமாவாசை ஒருமாச மெனக்கொண்டு சந்திரசம் பந்தத்தால் மாசத்தை வரையறுத்தல் சாந்திரமாநபக்ஷரீதி. தருமத்தினின்று தவறினவர்கட்குத் தக்கதண்டனைசெய்து தருமத்தைக் காத்தலால், யமனுக்கு 'தருமன்' என்று பெயர். 'தந்தையே மைந்தனாகிறான்' என்னும் நூல்வழக்குப்பற்றி, தருமபுத்திரனை 'தருமன்' என்றது. இனி ஒரு பெயரின் ஒருபகுப்பைக் கொண்டு அப்பெயர் முழுவதையுங் குறிப்பதொரு வழக்கினால், தருமபுத்திரனென்ற பெயரைத் தருமனென்று குறித்ததாகவுங் கொள்ளலாம். (7)

8. தருமபுத்திரன்அந்தமண்டபத்திற் பிரவேசஞ்செய்தல்.

***அத்தபதி தன்குறிப்பாலமைத்தபெரு மண்டபத்தி னளவு நீளம்,
வித்தரமோடுயர்ச்சியெனும் வனப்பனைத்துங் கண்டோர்கள்
வியந்துகூறக்,
கொத்தலர் தார்மணிமுரசக் கொடியுயர்த்தோன்
கனற்பிறந்தகொடியுந்தானு,
மெத்தமருமனமகிழக் குடிபுகுந்தானிறைஞ்சலருக் கிடியே
றன்னான்.***

(இ -ள்.) அ தபதி-(மயனென்கிற) அந்த அசுரசிற்பி, தன் குறிப்பால்- தனது மனச்சங்கற்பத்தினால், அமைத்த - நிருமித்த, பெருமண்டபத்தின் - பெரிய அந்த மண்டபத்தினது, நீளம் வித்தரமோடு உயர்ச்சி எனும் அளவு வனப்பு அனைத்தும் - நீளமும் அகலமும் உயரமும் என்று சொல்லப்படுகிற அளவுகளின் வரையறையும் அழகும் ஆகிய எல்லாவற்றையும், கண்டோர்கள் வியந்து கூற - பார்த்தவர்களெல்லாரும் அதிசயித்துச்சொல்ல, இறைஞ்சலருக்கு இடி ஏறு அன்னான் -

பகைவர்கட்குப் பேரிடிபோன்றவனான, கொத்து அலர் தார் மணி முரசம்கொடி உயர்த்தோன்- பூங்கொத்து மலரப்பெற்ற மாலையைத் தரித்தவனும் அழகிய முரசவாத்தியத்தின் வடிவத்தை யெழுதிய துவசத்தை உயரநிறுத்தியவனுமாகிய தருமபுத்திரன், கனல் பிறந்த கொடிஉம் தான்உம்- யாகாக்கினியில் தோன்றிய பூங்கொடிபோன்ற திரௌபதியும் தானுமாக, எ தமர் உம் மனம் மகிழ குடிபுகுந்தான்-எல்லாச் சுற்றத்தார்களும் மன மகிழ (அம்மண்டபத்திற்) பிரவேசஞ் செய்தான்; (எ - று.)

அம்மண்டபத்தின் நீளம் அகலம் உயரம் என்ற அளவுகளின் அமைப்பும் விசித்திரவேலைப்பாடும் காண்பவரெல்லாம் ஆச்சரியப்பட்டுப் புகழ்ந்து பேசும்படி யிருந்தன வென்க. தருமன் தனது வெற்றிக்கு அறிகுறியாக முரசவடிவத்தைக் கொடியிற்கொண்டனனென்க. இறைஞ்சலருக்கிடியேறன்னான் - பகைவர்கட்கு அச்சத்தையும் அழிவையும் விளைப்பவ னென்றபடி. பகைவர்களாகிய சர்ப்பங்கட்கு இடியேறு போன்றவனென ஏகதேசவுருவகமாக உரைப்பாரு முளர்; நாகங்கட்கு இடி அச்சந் தந்து அழிவு செய்யுமென்ப.

'உயர்த்தோன்' என்ற சொல்-உயரநாட்டியவனென்ற பொருளோடு, மற்றையெல்லா வரசர்களுடைய கொடிகளினும் சிறக்கும் படு நிலைநிறுத்தினவனென்றபொருளையுங்காட்டும். இரண்டாவது கொடி - பூங்கொடிபோன்ற பெண்ணுக்கு உவமையாகு பெயர்; மெல்லியதாய் ஒல்கிஒசியும் வடிவில் உவமம். 'முரசக்கொடி யுயர்த்தோன் கனற்பிறந்தகொடியும் தானும் குடிபுகுந்தான்' - ஆண்பாலும் பெண்பாலும் கலந்து சிறப்பினால் ஆண்பால் முடிபைப் பெற்றன; பால்வழுவமைதி; [நன் - பொது 27.] 'எத்தமரும்' என்றது, வீமன்முதலிய நான்கு தம்பிய ராதியோரை. தமர்-தம்மவர்: கிளைப்பெயர். இறைஞ்சலர் - வணங்காதவர்: எனவே பகைவராயிற்று. ஏறு - ஆண்மைப்பெயர்; பெரியதையும் சிறந்ததையும் 'ஏறு' என்றல், மரபு.

அங்கிவேசமுனிவரிடத்தில் துரோணாசாரியருடன் வில்வித்தையைக் கற்றுவந்தபொழுது, 'எனக்கு இராச்சியங் கிடைத்த பின்னர்ப் பாதி உமக்குப் பங்கிட்டுக்கொடுப்பேன்' என்று அவர்க்கு வாக்குதத்தஞ் செய்திருந்த பாஞ்சாலராசனாகிய ***துருபதன்,*** *பின்பு ஒருகாலத்தில் அவர் தம்குழந்தைக்குப் பாலுக்காகப் பசுவேண்டுமென்று சென்று கேட்டபொழுது முகமறியாதவன்போல 'நீ யார்?' என்று வினவிச் சில பரிகாசவார்த்தைகளைச் சொல்லிச் சபையிற் பங்கப்படுத்த, அப்பொழுது அவர் 'என்மாணாக்கனாகிய இராசகுமார னொருவனைக்கொண்டு உன்னை வென்று கட்டிக் கொணரச்செய்து உன் அரசையுங் கைக்கொள்வேன்' என்று சபதஞ்செய்துவந்து, பின்பு அங்ஙனமே அருச்சுனனைக்கொண்டு பங்கப்படுத்தி அப்பிரதிக்ஞையை நிறைவேற்றிவிட, யாகசேனன் துரோணர்மீது மிகக்கறுக்கொண்டு அவரைக் கொல்லும் பொருட்டு ஒரு புத்திரனையும், அருச்சுனனது பல பராக்கிரமங்களைக்கண்டு மகிழ்ந்ததனால் அவனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுக்கும் பொருட்டு ஒருபுத்திரியையும் பெறவிரும்பிப் புத்திரகாமயாகஞ் செய்விக்க, அவ்வோமத் தீயினின்று திட்டத்துய்மனும்* ***திரௌபதியும்*** *தோன்றின ராதலின், திரௌபதி* ***'கனற்பிறந்தகொடி'*** *எனப்பட்டாள். (8)*

9. - அங்கு நாரதமாமுனிவன்வருதல்.

தம்பியர்கணால்வருடன்றண்டுழாய் முடியோனுந் தானுமேனை,
யம்புவிமன்னரு முனிவரனைவருஞ் சூழ்தரவிருந்த வமயந்
தன்னிற்,
தும்புருநாரதரென்னு மிருவரினு நாரதனாந்தோன்றறோன்றப்,
பைம்பொன்மலர் தூயெதிர்போய்ப் பணிந்திறைஞ்சி யென்செய்தான்
பாண்டுமைந்தன்.

(இ -ள்.) பாண்டு மைந்தன் - பாண்டுமகாராசனது மூத்த குமாரனான தருமபுத்திரன், தம்பியர்கள் நால்வருடன் - (வீமன் அருச்சுனன் நகுலன் சகதேவன் என்னும் தனது) தம்பிமார் நான்குபேருடனே, தண் துழாய் முடியோன்உம் - குளிர்ச்சியான திருத்துழாய் மாலையையணிந்த திருமுடியையுடையவனான கண்ணபிரானும், தான்உம் - தானுமாக, ஏனை அம் புவி மன்னர்உம் முனிவர் அனைவர்உம் சூழ்தர இருந்த - அழகிய நிலவுலகத்தையாளுகிற மற்றை(ப் பற்பலதேசத்து) அரசர்களும் முனிவர்களும் ஆகிய எல்லாரும் தன்னைச்சூழ்ந்திருக்க(த் தான் அவர்கட்கெல்லாம்

நடுவில் அச்சபாமண்டபத்திலே) வீற்றிருந்த, அமயம்தன்னில் - சமயத்திலே, - தும்புரு நாரதர் என்னும் இருவரின்உம் நாரதன் ஆம் தோன்றல் தோன்ற - (சங்கீதஸாஹித்யங்களிற் பேர் பெற்றவர்களான) தும்புரு நாரதன் என்ற தேவவிருடியரிருவருள்ளும் நாரதனாகிய பெருமையிற்சிறந்த முனிவன் அங்கு எழுந்தருள, (அத்தருமபுத்திரன் தான்), 'எதிர் போய் பணிந்து இறைஞ்சி பைம் பொன் மலர் தூய் என் செய்தான்-எதிர்கொண்டு சென்று வரவேற்று நமஸ்கரித்துத் துதித்துப் பசியபொன்மயமான மலர்களைவிட்டு அருச்சித்து (மற்றும்) எவ்வளவு உபசாரஞ் செய்தான்? [மிக்க உபசாரங்களைச் செய்தன னென்றபடி]; (எ - று.)- அவற்றை, அடுத்த கவியிற் காண்க. தம்பி-தாம் - பகுதி, பி-முறைப்பெயர்விகுதி: தமக்கு முன்பு பிறந்தவனென்ற பொருளில் 'தம்முன்' என்று வழங்குதல்போலத் தமக்குப்பின்பு பிறந்தவனென்ற பொருளைத் தரக்கூடிய 'தம்பின்' என்ற பெயர் தம்பியெனச் சிதைந்து வழங்கிய தென்பர் ஒருசாரார். இதன்மேல், அர் - பலர்பால்விகுதி, கள் - விகுதிமேல்விகுதி.

புவி - வடசொல்; இது அந்தப்பாஷையில் ஏழாம் வேற்றுமை விரியாயினும் தமிழில் பெயர்மாத்திரமாய் வழங்கும். சூழ்தர - சூழ; தா - துணைவினை. தும்புருநாரதர் - பன்மைவிகுதிபெற்ற உயர்திணையும்மைத்தொகை. நாரதன் என்ற வடமொழிப்பெயர் - ஆத்மஞானத்தை உபதேசிப்பவனென்றும், மனிதர்கட்கு உள்ள ஒற்றுமையை (த்தான் செய்யுங்கலகத்தினாற்) கெடுப்பவ னென்றும் காரணப்பொருள்படும். நரன் - ஆத்மா; அதற்கு உரிய ஞானம் - நாரம்; தா - கொடுத்தல்: அன்றி, நரர் - மனிதர்; அவர்சமூகம் அல்லது அவர்சம்பந்தமான ஒற்றுமை - நாரம்; த - கெடுத்தல். தோன்றல் - அனைவரினுஞ்சிறந்து தோன்றுபவன்; அல் - கருத்தாப்பொருள்விகுதி, உயர்திணையாண்பாற் சிறப்புப்பெயர். பசுமை + பொன் = பைம்பொன்; "ஈறுபோதல்" என்னுஞ் சூத்திர விதி. தூய், தூ - பகுதி; இதுவே உகரம் பெற்று 'தூவு என்று வழங்குவது: ய் - இறந்தகால வினையெச்சவிகுதி. மைந்து - இளமை; அதனையுடையவன், மைந்தன். தும்புருநாரதரென்னு மிருவரும் இசைக்கிழமையுடைய தேவவிருடிக ளாதலாலும், அவ்விருவருள்ளும் நாரதன் பிரசித்திபெற்றுச் சிறத்தலாலும் 'தும்புருநாரதரென்னுமிருவரினும் நாரதனாம் தோன்றல்' என்றார்; தோன்றல் - பெரியவன். பொன்மலர் - பொன்போ லருமையான மலர் எனினுமாம். 'அமயந்தன்னில்' என்றவிடத்து 'அவையந்தன்னில்' என்றும்பாட முண்டு; சபையி லென்பது பொருள். இரண்டு பாடத்திலும், தன்-சாரியை. பிந்தின பாடத்துக்கு 'அம்' என்பதும் சாரியையாம். முடி - மயிர்முடி. ***(9)***

10.- தருமபுத்திரன்நாரதமாமுனிவனுக்குச் செய்யும் உபசாரம்.

ஏற்றினா னாசனத்திற் றனித்தனியேயுபசாரம் யாவுந் தந்து,
மாற்றினான் வழியிளைப்பு மலரயன்போ லிருந்தோனை மகிழ்ச்சி கூர்ந்து,
போற்றினா னீவரயான் புரிதவம்யாதெனப் புகழ்ந்தான் பொதியிற்றென்றற்,
காற்றினா லரும்புநறுஞ் சூதம்போற் புளகரும்புங்காயத்தானே.

(இ -ள்.) பொதியில்-பொதியமலையிலிருந்து வருகிற, தென்றல் காற்றினால் - தென்றற்காற்றினாலே, அரும்பும் - தளிர்த்துப் பூக்கின்ற, நறுஞ்சூதம் போல் - வாசனை வீசுகின்ற மாமரம்போல, புளகு அரும்பும் - (நாரதமுனிவரது வரவுபற்றிய மகிழ்ச்சியினால்) மயிர்ச்சிலிர்ப்பு உண்டாகப்பெற்ற, காயத்தான் - உடம்பையுடையவனாகிய தருமபுத்திரன், - மலர் அயன்போல் இருந்தோனை - (திருமாலின் திருநாபித்) தாமரைமலரில் தோன்றிய பிரமன்போலச் சிறப்புற்றிருந்தவனான நாரதமகா முனிவனை, ஆசனத்தில் ஏற்றினான் - (சிறந்ததோர்) ஆசனத்திலிருத்தி, உபசாரம் யாவும் தனித்தனியே தந்து- (அருக்கியம் பாத்தியம் முதலிய) உபசாரங்களையெல்லாம் தனித்தனி [விடாமல் ஒன்றன்பின்ஒன்றாகச்] சமர்ப்பித்து, வழி இளைப்பு மாற்றினான்- (அம்முனிவனது) வழிவரவினாலாகிய தளர்ச்சியைத் தீர்த்து, மகிழ்ச்சி கூர்ந்து போற்றினான் - ஆனந்தம்மேலிட்டுத்

துதித்து, நீ வர யான் புரி தவம் யாது எனப்புகழ்ந்தான்-'நீ இங்கு எழுந்தருளுதற்கு யான்செய்துவைத்த தவம் யாதோ!' என்று புகழ்ந்து உபசாரவார்த்தை கூறினான்; (எ - று.)

தவிசு அளித்தல் [ஆஸநம்], கையில்நீர்தரல் [அர்க்யம்], கால் கழுவ நீர்தரல் [பாத்யம்], முக்குடிநீர்தரல் [ஆசமநீயம்], நீராட்டல் [ஸ்நாநம்], ஆடை சாத்தல் [வஸ்திரம்], முப்புரிநூல் தரல் [உபவீதம்], தேய்வை பூசல் [கந்தம்], மலர்சாத்தல் [புஷ்பம்], மஞ்சளரிசிதூவல் [அக்ஷதை], நறும்புகை காட்டல் [தூபம்], விளக்கிடல் [தீபம்], கருப்பூரம் ஏற்றல் [கர்ப்பூரம்], அமுதமேந்தல் [போஜநம்], அடைக்காய்தரல் [தாம்பூலம்], மந்திரமலரான் அருச்சித்தல் [மந்த்ரபுஷ்பம்] என்ற பதினாறும், ஷோடசோபசார மெனப்படும்.

பூக்களுள் தாமரை சிறத்தலால், அது, அடைமொழி கொடாமல் வாளா 'மலர்' எனப்பட்டது. அஜன்-அ - திருமாலினிடத்தினின்று, ஜன் - தோன்றினவன். 'தந்தையே மைந்தனாகிறான்' என்னும் நூல்வழக்குக்கு ஏற்ப, பிரமனது மனத்தினின்று தோன்றிய குமாரனான நாரதனுக்கு அப்பிரமனை உவமை கூறியது, ஏற்கும்; தத்துவஞானத்திலும் தவப்பெருமையிலும் பிரமன்போலச் சிறந்தவன் நாரதனென்க. முனிவன்வரவினாலாகிய மகிழ்ச்சியால் தருமனுடல் மயிர் சிலிர்த்ததற்கு, தென்றற்காற்றின் வரவினால் மாமரம் தளிர்த்தல் உவமை கூறப்பட்டது:- "நல்லோர்வரவால் நகைமுகங்கொண்டின்புறீஇ, அல்லோர்வரவா னழுங்குவார் - வல்லோர், திருந்துந் தளிர்காட்டித் தென்றல்வரத் தேமா, வருந்துஞ் சுழல் கால் வர" என்ற செய்யுள் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. தென்றல் - தென்திசைக்காற்று, தெற்கிலிருந்து வருவது எனப் பொருள்படும். தென்றல்- தெற்கு என்பது ஈறுகெட்டு றகரம் னகரமாகத் திரிந்தது; து - சாரியை; அல் - பெயர்விகுதி: சாரியையின் உகரங்கெட்டுத் தகரம்றகரமானது - சந்தி. பொது + இல் = பொதுவில்; என்பது பொதியில் என உகரம் திரிந்து இகரமாய் யகர உடம்படுமெய் பெற்று முடிந்தது; மரூஉ முடிபு. (10)

11. - தருமபுத்திரன் நாரதனைநோக்கிக்கூறிய உபசாரமொழி.

யான்புரிந்த தவமுலகில்யார்புரிந்தா ரவனிபரி லிசையின்
வீணைத்,
தேன்புரிந்த தெள்ளமுதா லமுதுண்டோர் செவியிரதந்
தெவிட்டு விப்பாய்,
மான்புரிந்த திருக்கரத்து மதியிருந்த நதிவேணிமங்கை பாகன்,
றான்புரிந்த திருக்கூத்துக் கிசையமகிழ்ந்திசைபாடுந்தத்வஞானி.

(இ -ள்.) வீணை இசையின் - யாழிசையாகிய, தேன் புரிந்த தெள் அமுதால் - தேனோடுகலந்த தெளிவான அமிருதத்தினால், அமுது உண்டோர் செவி இரதம் தெவிட்டுவிப்பாய் - (திருப்பாற்கடலினின்று தோன்றிய) அமிருதத்தைப் பானஞ்செய்தவர்களான தேவர்களுடைய காதுகளில் அந்த அமிருதத்தினும் மிக்கசுவையை மிகநிறைக்கின்ற சங்கீத பண்டிதனே! மான் புரிந்த திருக்கரத்து - மான் தங்கிய அழகிய கையையும், மதி இருந்த நதி வேணி - சந்திரன் தங்கியதும் கங்காநதியைத் தரித்ததுமான சடையையுமுடைய, மங்கை பாகன் - என்றும் மாறாத இளமையையுடையளான அம்பிகையை (வாம) பாகத்திற்கொண்டவனாகிய சிவபெருமான், தான் புரிந்த - தான் செய்தருளுகின்ற, திருக்கூத்துக்கு - திருநடனத்துக்கு, இசைய - இணங்க, மகிழ்ந்து இசை பாடும் - ஆனந்தங்கொண்டு தேவகானம் பாடுகிற, தத்வஞானி - தத்துவஞானத்தையுடையவனே! (இப்படிப்பட்ட மகாமுனிவனான நீ என்பக்கல் எழுந்தருளப்பெற்றே னாதலால்), யான் புரிந்த தவம் உலகில் அவனிபரில் யார் புரிந்தார் - யான் செய்த அவ்வளவு பெருந்தவத்தை உலகமுழுவதிலுமுள்ள அரசர்களில் வேறு யாவர் செய்துள்ளார்? [ஒருவரும் செய்திலர் என்றபடி]; (எ - று.)-தான் - அசை.

கீழ்க்கவியில் 'நீ வர யான்புரி தவம் யாது?' என்று சுருங்கச் சொல்லியதன் விவரணம் இது; கீழ்த் தொகுத்துச் சுட்டலாகக் கூறியதனை இங்கு வகுத்துக்காட்டலாக விளக்கியதாதலால், இது கூறியதுகூற லென்னுங் குற்றத்தின்பாற் படாது. (இச்செய்யுள், சில ஏட்டுப் பிரதிகளிலில்லை.)

மிக்க இனிமையைக் குறித்தற்கு, தேனொடு கலந்த தெளிந்த அமிருதம் என்றார். 'இசையின் வீணைத் தேன் புரிந்த தெள்ளமுதால் அமுதுண்டோர் செவியிரதம் தெவிட்டுவிப்பாய்' என்ற சொற்போக்கில்,

நாரதனது திவ்வியகானாமிருதம் தேவாமிருதத்தினும் இனிதென்பது தோன்றுதல் காண்க. 'செவியுதரந்தெவிட்டுவிப்பாய்' என்றும் பாடமுண்டு. இனி, வீணை - யாழினது, தேன்-தேன்போன்ற நரம்பினின்று, புரிந்த - எழுந்த, இசையின் - கீதமாகிய, தெள் அமுதால் - சுத்தமான அமிருதத்தினால் என்றும் உரைகொள்ளலாம்: இவ்வுரையில், தேன் என்றது- தேனொழுக்குப்போன்ற வடிவையும் இனிமையையுமுடைய யாழ்நரம்பிற்கு உவமையாகுபெயர்; யாழ்நரம்புக்குத் தேனொழுக்கு உவமையாதலை "பசும்பொன் யாழ்நரம்பு தேனார்த்தெனத் தீண்டி" என்ற சிந்தாமணியினாலும் உணர்க. அவநிபர் என்ற வடமொழிப்பெயர் - பூமியைக் காப்பவரென்று பொருள்படும்; அவநி - பூமி. இசையின், இன்-சாரியை. அம்ருதம்- மரணத்தைத் தவிர்ப்பது [சாவாமருந்து] என்று பொருள்படும். தெவிட்டுதல் - தேக்கிடுதல்.

மான் புரிந்த திருக்கரம் - இடத்திருக்கை. ***சிவபிரான் மானேந்திய கதை*** *:- ஒரு காலத்திற் சிவபிரான் தன்னை மதியாத தாருகவனத்து முனிவர்களுடைய கருவத்தைப் பங்கஞ்செய்யவும் அவர்களின் மனைவியர்களது கற்பு நிலையைப் பரிசோதிக்கவும் கருதித் தான் ஒரு விடவடிவங்கொண்டு அவரில்லந்தோறுஞ் சென்று பிக்ஷாடனஞ்செய்து, தன்னைநோக்கிக் காதல்கொண்ட அம்முனிபத்தினியரது கற்புநிலையைக் கெடச்செய்ய, அதுகண்டு பொறாமற் கோபமூண்ட அம்முனிவர்கள் அபிசாரயாகமொன்று செய்து, அவ்வோமத்தீயினின்று எழுந்த நாகங்கள் பூதங்கள் மான் புலி முயலகன் வெண்டலை முதலியவற்றைச் சிவனைக் கொன்றுவரும்படி ஏவ, சிவபெருமான், தன்மேற் சீறிவந்த நாகங்களை ஆபரணங்களாகவும், பூதங்களைத் தனது கணங்களாகவுங்கொண்டு மானைக் கையிலேந்தி, புலியைத் தோலையுரித்து உடுத்து முயலகனை முதுகிற் காலாலூன்றி வெண்டலையைக் கையாற்பற்றிச் சிரமேலணிந்து, இங்ஙனமே அவற்றையெல்லாம் பயனிலவாகச் செய்துவிட்டன னென்பதாம்.*

'மதியிருந்த வேணி' என்றதன்விவரம் *:- தக்ஷமுனிவனது புத்திரிகளாகிய அசுவினி முதலிய இருபத்தேழு நக்ஷத்திரங்களையும், மணஞ் செய்துகொண்ட சந்திரன் பக்ஷபாதமாக அம்மகளிருள் உரோகிணி யென்பவளிடத்தில் மிகவும் மோகங்கொண்டு எப்பொழுதும் அவளுடனே கூடிவாழ்ந்து மற்றை மனைவியரை உபேக்ஷை செய்ய, அப்புதல்வியரின் வருத்தத்தை நோக்கின தக்ஷமுனிவன் சந்திரனைக் கோபித்து 'க்ஷயமடைவாயாக' என்று சபிக்க, அச்சாபத்தாற் சந்திரன் பதினைந்து கலைகளும் குறைந்து மற்றைக்கலையொன்றையும் இழப்பதற்கு முன்னம் சிவபிரானைச் சரணமடைய, அப்பெருமான் அருள்கூர்ந்து அவ்வொற்றைக் கலையைத் தன்தலையிலணிந்து மீண்டும் கலைகள் வளர்ந்து வரும்படி அநுக்கிரகித்தன னென்பதாம். இவ்வரலாற்றினால், சிவபிரான் தன்னைச் சரணமடைந்தவர்களின் குறையைத் தீர்த்தருளுந் தன்மைய னென்பது விளங்கும்.*

'நதிவேணி' என்றதிற் பொதிந்தவரலாறு *:- திருமால் உலகமளந்த காலத்தில் மேலே சத்தியலோகத்திற் சென்று அப்பிரா னது திருவடியைப் பிரமன் தன் கைக்கமண்டல தீர்த்தத்தாற் கழுவிவிளக்க, அந்த ஸ்ரீபாததீர்த்தமாகப்பெருகித் தேவலோகத்திலிருந்த ஆகாசகங்காநதியை, சூரியகுலத்துப் பகீரதசக்கரவர்த்தி, கபிலமுனிவனது கண்ணின் கோபத் தீக்கு இலக்காய் உடலெரிந்து சாம்பலாகி நற்கதியிழந்த தனது மூதாதையரான சகரபுத்திரர் அறுபதினாயிரவரை நற்கதி பெறுவிக்கும் பொருட்டு நெடுங்காலந் தவஞ்செய்து மேலுலகத்திலிருந்து கீழுலகத்திற்குக் கொணர்கையில், அவனது வேண்டுகோளினாற் சிவபிரான் அந் நதியைச் சடைமுடியில் ஏற்றுச் சிறிது சிறிதாகப் பூமியில் விட்டருளினனென்பதாம். இதற்குச் சைவ புராணங்களில் வேறு வரலாறும் கூறப்படும்.*

'தத்வ' என்ற வடசொல் விகாரப்படாமல் நின்றது செய்யுளோசையின் பொருட்டு. தத்வஞானம் - மெய்யுணர்வு; அதாவது - பிறப்பு வீடுகளையும் அவற்றின் காரணங்களையும் விபரீத ஐயங்களாலன்றி உண்மையாலுணர்தல். (11)

12. - நாரதமுனிவன்அச்சபாமண்டபத்தைக் கொண்டாடுதல்.

எனத்தருமன் மகன்கூற விளையோர்க டனித்தனிநின் றிறைஞ்ச நீல,
கனத்தனைய திருமேனிக் கண்ணனுந்தன் மனங்களிப்பக் கண்ணிநோக்க,

மனத்தினழுக் கணுகாத மாதவத்தோ னுதிட்டிரற்கிம் மாடகூடந்,
தனத்தின்மிகுகுபேரனெழி லளகையினு மிலதென்று சாற்றினானே.

(இ -ள்.) என - என்று, தருமன் மகன் - தருமபுத்திரன், கூற - (நாரத முனிவனுக்கு உபசாரவார்த்தை) சொல்ல, - இளையோர்கள் - (அவனது) தம்பியரான வீமன் முதலிய நால்வரும், தனித்தனி நின்று இறைஞ்ச - தனித்தனியே அருகில் வந்து நின்று (அம்முனிவனை) நமஸ்கரிக்க,-நீல கனத்து அனைய திருமேனி கண்ணனும்-நீலமேகத்தைப் போன்ற திருமேனி நிறத்தையுடைய கிருஷ்ணனும், தன் மனம் களிப்ப கண்ணின் நோக்க - தனது மனங்களிக்கக் கண்களால் (விருப்பத்தோடு அம் முனிவனை) நோக்க,- மனத்தின் அழுக்கு அணுகாத மாதவத்தோன் - சிந்தையிற் களங்கமென்பது சிறிதுஞ் சாரப்பெறாத பெருந்தவ முடையவனான அந்த நாரதமாமுனிவன், உதிட்டிரற்கு - தருமபுத்திரனை நோக்கி, இ மாட கூடம் தனத்தின் மிகு குபேரன் எழில் அளகையினும் இலது என்று சாற்றினான் -'இத்தன்மையதான சபாமண்டபம் செல்வத்தில் மிக்க குபேரனுடைய நகரமான அழகிய அளகாபுரியிலும் இல்லை' என்று சொன்னான்; (எ - று.)

திரிலோகசஞ்சாரியான நாரதமுனிவன் 'தனபதியான குபேரனுடைய நகரத்திலும் இத் தன்மையது இல்லை' என்று சொன்னதனால், பிறவிடங்களிலில்லை யென்பது தானே அமையும். நீலகநம்- நீர்கொண்ட காளமேகம். கண்ணபிரான் திருமாலின் திருவவதாரமூர்த்தி யாதலால், அப்பெருமான் திருவுள்ளவுகப்போடு அன்பு காட்டிக் குளிரக் கடாக்ஷித்தலே முனிவனுக்குத் தக்க உபசாரமாகும். கண்ணின், இன் - ஐந்தனுருபு. மனத்தின், அளகையின்-இன்-ஏழனுருபு. மனத்தினழுக்கணுகாத - மனத்தில் தீய சிந்தனை, சிறிதுமில்லாத என்றபடி. உதிட்டிரன் - யுதிஷ்டிரன், யுதிஸ்திரன் என்று பிரிந்து, போரிற் பின்வாங்காமல் உறுதியாய் நிலைநிற்பவனென்று பொருள்படும். மாடகூடம்- சிகரத்தையுடைய மாளிகை. குபேரன் என்ற பெயர் - குற்சிதமான (விகாரப்பட்ட) உடம்பையுடையவனென்று பொருள்படும்; பேரம் - உடம்பு; இவன் இமயகிரிச்சாரலில் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கையில் அங்கு எழுந்தருளிய சிவபிரானது பக்கத்துநின்ற உமாதேவியின் மேல் இடக்கண்ணைச் செலுத்தி அவ்வபசாரத்தினால் அந்தக்கண் பசந்து ஒளிமழுங்கப்பெற்று ஏகாக்ஷிபிங்கள னென்னும் ஒரு பெயரையும் அடைந்தனனென்பதை யறிக. அளகையினும், உம் - உயர்வு சிறப்பு. 'நோக்கி' என்ற பாடத்துக்கு - கண்ணபிரான் நாரதன் வரவுபற்றித் திருவுள்ள முவந்திருக்க அம் முனிவன் அம்மண்டபத்தைத் தன் கண்களாற் பார்த்து என்று பொருள் கொள்க. 'அளகையினுமினிது' என்றும் பாடம்.   (12)

13.- பாண்டுமகாராசன் உன்னைஇராயஸூ யயாகஞ் செய்யச் சொல்லினனென்று நாரதன் யுதிஷ்டிரனிடம் தெரிவித்தல்.

மண்மிசைநால் விரனிற்குமணிமகுடத்தணியரங்கின்
மண்ணுளோரும்,
விண்மிசைவா ணருநெருங்க விராயவருமறைச்சடங்கினிராய
சூயங்,
கண்மிசைமா மணிநிகரென்கான்முளையைப் புரிவியெனக்
காலனூரிற்,
பண்மிசைவீணையின்கிழவன் பாண்டு மொழிந்தன னெனவும்
பகர்வுற்றானே.

(இ -ள்.) மண்மிசை - பூமியின்மேல் (நிலவுலகத்தார் யாவர்க்கும் என்றபடி), நால் விரல் நிற்கும்-(இந்த மண்டபத்தை ஒன்றாக வைத்துக் கையின் கடைவிரலை மடக்கி எண்ணினால் அங்ஙனம் எண்ணிய விரலுக்குப் பின் இதனோடு ஒக்கவைத்து எண்ணுதற்கு வேறொருமண்டபம் இல்லாமையால் மற்றை) நான்கு விரல்களும் (மடக்கப்படாமல்) நின்றிடும்படியான, மணிமகுடத்து அணி அரங்கில் - இரத்தினகசிதமான சிகரத்தையுடைய அழகிய சபாமண்டபத்திலே, மண் உளோரும் விண்மிசை வாணரும் நெருங்க - பூலோகத்திலுள்ளவர்களான மனிதர்களும் மேலுலகத்தில் வாழ்பவர்களான தேவர்களும் (மிகுதியாக வந்து திரண்டு) நெருங்க, விராய அரு மறை சடங்கின் இராயசூயம் - பொருந்திய அருமையான வேதவிதிப்படி செய்யப்படுகின்ற வைதிகச் செயல்களுடைய

ராஜசூயமென்னும் பெரிய யாகத்தை, கண்மிசை மா மணிநிகர் என் கான்முளையை புரிவி- கண்ணிலுள்ள சிறந்த கருமணிபோன்ற (அருமையான) எனது புத்திரனாகிய யுதிஷ்டிரனைச் செய்விப்பாய், என - என்று, காலன் ஊரில் - யம லோகத்திலே, பாண்டுமொழிந்தனன் -(உன் தந்தையான) பாண்டு மகாராஜன் (அங்குச் சென்ற என்னுடன்) சொன்னான், எனவும் - என்றும், பண் மிசை வீணையின் கிழவன் பகர்வுற்றான் - இசையில் மேம்பட்ட வீணையின் உரிமையை யுடையவனான நாரத மா முனிவன் (தருமபுத்திரனை நோக்கிச்) சொன்னான்; (எ - று.)

தென் திசையிலுள்ளதும், பித்ருதேவதைகள் வசிக்குமிடமும், தெற்குத்திக்குப்பாலகனும் பித்ருபதியுமான யமனால் ஆளப்படுவதுமாகிய பித்ருலோகமென்ற பரலோகம், இங்கு 'காலனூர்' எனப்பட்டது; இது-மறுமை யுலகங்களி லொன்று. யான் பித்ருலோகத்திற்குச் சென்றிருந்தபொழுது அங்கு வசிக்கிற உனது தந்தையான பாண்டுமகாராஜன், என்னை நோக்கி 'பூலோகத்துக்குச் செல்லும் நீ, அங்கு என் அருமைமகனான யுதிஷ்டிரனைக் கண்டு அவனைச் சிறந்த பெருவேள்வியாகிய இராயசூயயாகஞ் செய்யச் சொல்வாயாக' என்று சொன்னான் என, நாரத மாமுனிவன் யுதிஷ்டிரராசனை நோக்கிச் செய்தி கூறின னென்பதாம்.

பெருவிரல், சுட்டுவிரல், நடுவிரல் பவித்திரவிரல், கடைவிரல் என்ற கைவிரலைந்தனுட் கடைவிரலை முதலாகவைத்து மடக்கி ஒன்றுமுதலாக எண்ணித் தொகையிடுதல், மரபு; உலகத்திலுள்ள சிறந்த சபாமண்டபங்களை யெண்ணித்தொகையிடக்கருதி இந்தச் சபாமண்டபம் ஒன்றென்று முதலிற் கடைவிரலை மடக்கி எண்ணினபின்பு, இதனோடு ஒப்பவைத்து மற்றை விரல்களையும் மடக்கியெண்ணுவதற்கு ஏற்ற சபாமண்டபம் வேறு இல்லாமையால், மற்றை நான்கு விரல்களும் மடக்கப்படாமலே நின்று விடும்படியான ஒப்பற்ற சிறப்பையுடைய மண்டபமென்பது, 'மண்மிசை நால் விரல்நிற்கும் அரங்கு' என்பதன் கருத்து; மேல் விராட பருவத்தில் "அதிரதர் தம்மை யெண்ணி லணிவிரல் முடக்க வொட்டா, முதிர்சிலைமுனி" என்றும், கன்ன பருவத்தில் "மற்றையணிவிரன் முடக்க விணையிலாத மத்திரபூபன்" என்றும் வருவனவற்றோடு இதனை ஒப்பிடுக.

சடங்கு - வேதத்தின் ஆறு அங்கங்களாகிய சீக்ஷை முதலிய நூல்களின் கருத்தின்படி செய்யப்படுவதென்று காரணப்பொருள்படும்: ஷட் - ஆறு, அங்கம் - உறுப்பு. 'விண்' - தேவலோகத்திற்கு இடவாகுபெயர். வாணர் - வாழ்நர். காண்பது கண்எனக்காரணக்குறி; மிசை - ஏழனுருபு. மகனுக்கு, கண்ணின்கருமணி - இன்றியமையாதவுறுப்பாதலிலும், அருமை பாராட்டப் படுதலிலும் உவமம். கான்முளை-கால் - சந்ததியில், முளை - தோன்றினவன்; சந்ததி விருத்திக்குக் காரணமானவ னென்றுமாம். என் கான்முளையை இராயசூயம் புரிவி - இரண்டு செயப்படுபொருள் வந்தவினை. காலன் - (பிராணிகளின்) ஆயுளைக் கணக்கிடுபவன். பண்மிசைவீணை - இசைக்கருவிகளிற் சிறந்ததான வீணையென்ற படி: வீணையின் கிழவன் - வீணாகானத்திற் சிறந்தவன். கிழவன் - உரிமையென்னும் பொருளதான கிழமையென்ற பண்பினடியாப் பிறந்தபெயர்: இதன் பெண்பால் - கிழத்தீ. 'எனவும்' என்ற உம்மை-கீழ்ச்செய்யுளைநோக்கி இறந்தது தழுவிய எச்சம்.(13)

14.- இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் -ஒருதொடர் : நாரதன் சென்ற பின்பு, கண்ணன் சராசந்தனைக் கொல்ல வேண்டுமெனல்.

தந்தைமொழி தனயருக்குச்சாற்றிமுனி யகன்றதற்பின்
றம்பியான,
விந்திரனுந் தன்மனத்தி லெண்ணமு மீண்டாகுமென
வெண்ணிக்கூறு,
மந்தநரமேதமகமியற்றுதற்கென் றவனிபரையடையவாரிப்,
பந்தமுறு பெருஞ்சிறையிற் படைகெழுவேற் சராசந்தன்
படுத்தினானே.

(இ -ள்.) முனி - நாரதமுனிவன், தந்தை மொழி-பிதாவாகிய பாண்டு சொல்லி யனுப்பின வார்த்தையை, தனயருக்கு சாற்றி-புத்திரர்களான பாண்டவர்கட்கு இவ்வாறு சொல்லி, அகன்றதன் பின் - சென்றதன்பின்பு, தம்பிஆன இந்திரன்உம்-உபேந்திரனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணனும், தன் மனத்தில் எண்ணம்உம் ஈண்டு ஆகும் என எண்ணி - தனது மனத்தில் வெகுகாலமாயிருந்த நினைவான ஜராஸந்த வதமும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் நிறைவேறுமென்று நினைத்து ஆலோசித்து, கூறும் - (தருமபுத்திரனை நோக்கிப் பின் வருமாறு) சொல்வான்:- படை கெழு வேல் சராசந்தன்- சேனைகள் நிறையப்பெற்றவனும் வேல்முதலிய ஆயுதங்களின் தொழிலில் தேர்ந்தவனுமான ஜராஸந்தனென்ற அரசன், அந்த நரமேதயாகம் இயற்றுதற்கு என்று - பிரசித்தமான நரமேதமென்னும் யாகத்தைத் தான் செய்தற்பொருட்டாக, அவனிபரை அடையவாரி - அரசர்களை ஒருங்கேபிடித்துத் திரட்டிக்கொண்டுபோய், பந்தம் உறு பெருஞ் சிறையில் படுத்தினான் - விலங்கின் தளை பொருந்திய பெரிய சிறைச்சாலையிற் சேர்த்து வைத்தான்; (எ - று.)

திருமாலின் திருநாமங்களிலொன்றான 'உபேந்திரன்' என்பது - இந்திரனுக்குத் தம்பியாய்ச் சேர்ந்தவனென்று பொருள்படும்; அப்பெயரின் பொருளையே இங்கு 'தம்பியான இந்திரன்' என்று குறித்தார். முன்னொரு காலத்தில் இந்திரன் அசுரர்கள் நலிதலால் வருந்தித் தேவர்களுடனே திருமாலைச் சரணமடைந்து 'நீ எப்பொழுதும் என்னுலகத்தில் எழுந்தருளியிருந்து என்பகை தவிர்த்து எம்மைப் பாதுகாத்தருளவேண்டும்' என்றுவேண்ட, அதற்கு இணங்கிய ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு, காசியபமுனிவனது மனைவியாகிய அதிதிதேவியின் வயிற்றில் அவ்விந்திரனுக்குத் தம்பியாய் ஓர் அவதார மெடுத்துத்தோன்றி உபேந்திரனெனப் பெயர் கொண்டு தேவலோகத்தில் அவ்விந்திரனருகிலேநின்று அவனது துயரத்தைத் தீர்க்கலாயின னென்பதை யறிக. இங்கு 'தம்பியான இந்திரன்' என்றது, அத்திருமாலின் அவதார விசேஷமான கண்ணபிரான்மேல் நின்றது.

மகததேசத்து அரசனும் தேவர்கட்குப் பகைவனுமாகிய பிருகத்ரத னென்பவன் மைந்தனில்லாக்குறையால் வனத்திற்சென்று சண்டகௌசிக மகாமுனிவனை வணங்கி வரம்வேண்ட, அவன் தனது வாஸஸ்தாநமாக இருக்கும் மாமரத்தின் கனியொன்றைக்கொடுக்க அதனை அவ்வரசன் காசிதேசத்தரசன் பெண்க ளாகிய தம்மனைவிய ரிருவர்க்கும் பகிர்ந்து கொடுத்தான். அதனால், அவ்விருவரிடத்தும் பாதிபாதியாகக் குழந்தை பிறந்தது. அவற்றை அவன் ஊர்ப்புறத்தி லெறிந்துவிடும்படி கட்டளையிட, அங்ஙனம் எறியப்பட்ட அப்பிளவுகளை அந்தக் கிராமதேவதையாகிய ஜரையென்பவள் இரவில் ஊர்வலம் வருகையிற் கண்டு எடுத்துப் பொருத்திப் பிழைப்பித்து, தன்னாற் பொருத்தப்பட்ட காரணத்தால் ஜராசந்தனென்று பெயரிட்டு வளர்க்கும்படி அக்குழந்தையைத் தந்தையிடம் கொடுத்துப் போயினள். அங்ஙனம் வளர்ந்து அந்நாட்டில் கிரிவிரசமென்னும் நகரத்தில் அரசாண்டு செருக்குக்கொண்டு பற்பல அரசர்களைப் போரிற்கொன்று அநேக அரசர்களை வென்று சிறையில் வைத்திருந்த சராசந்தன், அஸ்தி பிராஸ்தி என்னும் தனது பெண்க ளிருவரைக் கண்ணனது மாமனாகுங் கம்சனுக்கு மணஞ் செய்வித்திருந்தான். பின்பு கண்ணன் கம்சனைக்கொன்றது காரணமாகச் சராசந்தன் வெகுகோபங்கொண்டு கிருஷ்ணனை வம்சத்தோடு கொல்லவேண்டுமென்று அநேகம் பெருஞ்சேனையோடு எதிர்த்துவந்து கண்ணன் எழுந்தருளியிருந்த மதுராபுரியை வளைத்துப் பெரும்போர்செய்து என்ராம கிருஷ்ணர்களாலும் யாதவசேனையாலும் தானும் தன் ஒன்றுமும் வெல்லப்பட்டவனாய் ஓடிப்போயினான். இங்ஙனம் பதி சிறந்த சபமறை பங்கப்பட்டபின்பும் கோபாவேசமுற்றுப் பலமான சபாமண்டானையைத் திரட்டிக்கொண்டு ஒருகால் மதுரை நோக்கி எண்ணின பின்வந்தான். அச்சமயத்திலேயே, யவன தேசாதிபதியான மடக்கிரெனன் கிருஷ்ண பலராமர்களையே தான் எதிர்த்தற்கு ஏற்ற யால்வான்களென நாரதமுனிவரால் அறிந்து சேனையைச் சித்தஞ் செய்துகொண்டு போரின்பொருட்டு மதுரைக்கு வந்தனன். அப்பொழுது கண்ணன் ஏககாலத்தில் இருதிறத்தாரோடு பெரும் போர்செய்தால் யாதவசேனைக்கு நாசமுண்டாகக் கூடுமென்று நினைத்துச் சமுத்திரராசனைப் பன்னிரண்டுயோசனை தூரம் இடம் விடும்படி கேட்டு, மேற்கடலிடையே பகைவர் உட்புகவொண்ணாதபடி மிகவும் பாதுகாவலுடையதான துவாரகாநகரத்தை நிருமித்து மதுரையிலிருந்த கணங்களையெல்லாம் அந்நகரத்திற் கொண்டு சேர்த்துத் தானும் தனியே ஓராயுதமுமில்லாமல் மதுரையினின்று விரைவாக வெளிப்புறப்பட்டுத் துவாரகை சேர்ந்து அதுமுதல் அங்கேயே எழுந்தருளி யிருந்தனன். தான் அவதார விசேஷத்தில் அடைந்திருக்கும் மனிதத் தன்மையை அநுசரித்து, காலத்துக்கு ஏற்ற கோலமாய், கண்ணன் இங்ஙனஞ்செய்தது, பின்பு சராசந்தன் வீமனால் மரணமடையவேண்டிய ஊழ்வினையின் உண்மையை நோக்கியேயாயினும், இராசதருமத்தைப் பார்க்குமிடத்து, பகைக்குப் பயந்து பங்கப்பட்டதாகவே முடிதலால், சராசந்தனுக்கு அஞ்சிக் கண்ணன் மதுரையைவிட்டுத் ஓடினனென்று ஓர் அபவாதம் பரவியது.

இவ்பகைவனாயுள்ள சராசந்தனை, வீமனைக்கொல்வது இது தக்க சமயமாகுமென்று கண்ணபிரான் ஆலோசித்துப் பேசுந்திறம் 'தன்மனத்தி உண்டாகுமெனவெண்ணிக் கூறும்' என்று விளக்கப்பட்டது. நரமேதயாகமென்பது - மனிதர்களைக்கொன்று செய்வதொரு யாகம்; நரமேதஞ் செய்யவேணுமென்ற கருத்தினால், சராசந்தன் பல அரசர்களை வலிய எதிர்த்துப் பொருது வென்று உயிரோடு பிடித்துக் கொணர்ந்து விலங்கிட்டுச் சிறைச்சாலையிலடைத்துத் தொகுத்து வைத்திருந்தனனென்க. இத் தன்மைய கொடுஞ் செயல் புரிந்துள்ள சராசந்த னொருவனைக் கொன்று வென்று அவன் பொருள்களைக் கவர்ந்து வந்தால் அநேக அரசர்களை வென்று திறை கொணர்ந்ததாகவும், துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்ட பரிபாலன தருமத்தை யநுட்டித்ததாகவும் முடிதலால் அவனைக் கொல்ல வேண்டு மென்பது கருத்து. பந்தம் - கட்டு. பந்தம்உறு - கபாட பந்தனம் முதலிய பாதுகாவலமைந்த எனினுமாம். தம்பியான இந்திரன் கூறும் - செய்யுமென் முற்று ஆண்பாலுக்கு வந்தது. (14)

15. சதகோடிதனக்கொளித்துத் தடங்கடலிற்புகுங்கிரிபோற்றளர்ச்சி கூர்ந்து,
சதகோடி முடிவேந்தர் தங்களுயிர்கொண்டொளித்தார் சமருக்காற்றார்,
சதகோடி சுரும்பரற்றுந் தாராயச்சராசந்தன் றன்னையின்னே,
சதகோடி யிபமதுகைச் சதாகதிசேய்தனையொழியச் சாதிப்பார் யார்.

(இ -ள்.) சதகோடி சுரும்பு அரற்றும் தாராய் - நூறுகோடிக்கணக்கான வண்டுகள் ஆரவாரித்தற் கிடமான மலர்மாலையையணிந்த தருமபுத்திரனே!- சதகோடிதனக்கு ஒளித்து தடகடலில் புகும் கிரிபோல் - (தேவேந்திரனுடைய) வச்சிராயுதத்திற்கு அஞ்சி யொளித்துப் பெரிய கடலிற் புக்கு மறைந்த (மை நாகம் முதலிய) மலைகள்போல, சதகோடி முடிவேந்தர் - நூறு கோடிக்கணக்கான கிரீடாதிபதிகளான அரசர்கள், சமருக்கு ஆற்றார் - (சராசந்தனுடைய) போருக்கு முன்நிற்க மாட்டாதவர்களாய், தளர்ச்சி கூர்ந்து - மனத்தளர்வும் உடற் றளர்வும் மிக்கு, தங்கள் உயிர் கொண்டு ஒளித்தார் - தம்முடைய உயிர் அரிதில் தப்பி உய்யக்கொண்டு ஓடி ஒளித்து விட்டார்கள்; அச்சராசந்தன் தன்னை - அத் தன்மையனான சராசந்தனை, இன்னே- இப்பொழுது, சதகோடி இபம் மதுகை சதாகதி சேய்தனை ஒழிய சாதிப்பார் யார் - நூறுகோடி யானை வலிமையையுடைய வாயுவின் குமாரனான வீமசேனனைத் தவிரக் கொல்லவல்லவர் எவர் இருக்கின்றனர்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

"பலகோடிக் கணக்கான அரசர்கள் பொருதற்கு அஞ்சி, யொளித்திடுமாறு பெருவலி படைத்தவன் சராசந்தன்" அவனை வெல்லவல்லவன் வீமசேனனே யென்பது கருத்து.

*'சதகோடியிபமதுகை' என்பது - சதாகதிசேய்க்கு அடைமொழி. இளமையில் ஒருகால் துரியோதனாதியர் வீமனுக்கு விருந்துசெய்விக்கிற வியாஜமாகச் சமையற்காரரைக்கொண்டு அவனுக்கு மிக்க விஷங்கலந்த உணவைக்கொடுத்து உண்பித்து, அதனால் மயங்கியிருக்கிற சமயத்தில் அவனைக்கயிற்றினாற் கட்டிக்கங்கைநீரிலே போகட்டுவிட, அதில்வீழ்ந்து பாதாளஞ்சேர்ந்த அவ் வீமனை அங்குள்ள சிறு நாகங்கள் கடிக்க, முந்தினவிஷம் இவ்விஷத்தால் நீங்கினவளவிலே, கயிற்றுக்கட்டையும் மெய்வலிமையால் துணித்திட்ட அவனுக்கு, வாசுகி வாயுகுமாரனென்ற அபிமானத்தோடு தக்க உபசாரங்கள் செய்து ஆங்குள்ள அமிருதகலசங்களிற் சிலவற்றை உண்பிக்க, **இயல்பிற் பதினாயிரம்யானைபலங்** கொண்டவனான வீமசேனன் அவ்வமிருதத்தை யுண்டு மிகவும் **அதிகமான பலத்தைப் பெற்று** மீண்டன னென்பது, கீழ் ஆதிபருவத்தில் வந்தவரலாறு; ஆனதுபற்றி, 'சதகோடியிபமதுகைச் சதாகதிசேய்' என்றார்.*

நூறு கூர் நுனியை யுடையதாதலால், வச்சிராயுதத்திற்கு 'சதகோடி' என்று பெயர்: பண்புத்தொகையன்மொழி, மற்றை மூன்றடிகளிலுள்ள 'சதகோடி' என்ற சொல், மிக்க பெருந்தொகையென்ற மாத்திரத்தையுணர்த்தின. முன்னொரு காலத்தில் மலைகளெல்லாம் பறவைகள்போல இறகுடையனவாயிருந்து அவற்றால் உலகமெங்கும் பறந்து திரிந்து பலவிடங்களின் மேலும் இருந்து அவ்வவ்விடங்களை யெல்லாம் பிராணிகளுடனே அழித்துவர,

அதனை முனிவர் முதலியோராலறிந்த திரிலோகாதிபதியான தேவேந்திரன் சினந்து சென்று தனது வச்சிராயுதத்தால் அவற்றின் சிறகுகளை யறுத்துத்தள்ளி வருகையில், வாயுவின் உதவியைக்கொண்டு மைநாகம் முதலிய சில மலைகள் விரைந்து ஓடிக் கடலினுட்புக்கு ஒளித்துத்தப்பின என்பதுவரலாறு. இங்கு, வச்சிராயுதம்-மிக்க வலிமையையுடைய சராசந்தனுக்கும், மலைகள் - அவனுக்கு அஞ்சியவலிய பெரிய அரசர்கட்கும் உவமை.

சதாகதி - ஸதாகதி. எப்பொழுதும் சஞ்சாரத்தையுடையவன். மயிர் முடியப்படுதல் பற்றி, சிரசுக்கு, 'முடி' என்றுபெயர்; அது - அத் தலையிலணியுங் கிரீடத்திற்கு இடவாகுபெயராம். அடையாளப் பூமாலை, அலங்காரத்திற்கு அணியும் மலர்மாலை, வெற்றி மலர்மாலை என்னும் மூன்றும், 'தார்' என்ற சொல்லில் அடங்கும். இன்னே - நிகழ்காலங் குறிப்பதோரிடைச் சொல்.

செம்மையென்ற பண்புப்பெயர், ஈறுபோய் ஆதிநீண்டு முன் நின்ற மகர மெய் யகரமாத்திரிந்து, 'சேய்' என நின்றது; இந்நிறத்தின் பெயர், செந்நிறமுடைய முருகக் கடவுளுக்கு முதலிற் பண்பாகுபெயராய், பின்பு, அது குமாரனென்னும், வடசொற்போல, அம்முருகக்கடவுள் போன்று பலபராக்கிரமங்களிற் சிறந்த மைந்தனுக்கு உவமையாகுபெயராய் வழங்குதலால், இருமடியாகுபெயர். சாதித்தல் - வெல்லுதலுமாம். சதகோடி என்ற ஒரு சொல் ஒரு பொருளிலேயே பலமுறைவந்தது **சொற்பொருட்பின் வருநிலையணி.** *(15)*

16. ஆரமணங் கமழசல மநேகமுளவானாலு மலையின் கூல,
வாரிதியை மதிப்பதற்கு வல்லதுமந் தரமன்றிமற்று முண்டோ,
போர்விசய மவனுடன்முன் பொருதோரில் யார்பெற்றார்
போதுமிப்போ,
தாரணமா முனிவரரா யெனப்புகன்றான றன்மகனு
மஃதேயென்றான். *(இ -ள்.) ஆரம் மணம் கமழ் அசலம் அநேகம் உள ஆனாலும்- சந்தனமரங்களின் நறுமணம் வீசப்பெற்ற மலைகள் பல (உலகத்தில்) உள்ளனவாயினும், அலையின் கூலம் வாரிதியை மதிப்பதற்கு வல்லது - அலைகள்மோதுங் கரையையுடைய (பாற்) கடலைக் கடையவல்லது, மந்தரம் அன்றி மற்றும் உண்டோ - மந்தரமலையொன்றேயன்றி வேறுமலையும் உளதோ? [இல்லையேயென்றபடி]; அவனுடன் முன்போர் பொருதோரில் விசயம் யார் பெற்றார் - அச்சராசந்தனோடு முன்பு போர் செய்தவர்களில் வெற்றியை யாவர் பெற்றுளர்? [எவரும் பெற்றில ரென்றபடி]; இப்போது - இப்பொழுது, ஆரணம் மாமுனிவரர் ஆய் போதும் - வேதம்வல்ல சிறந்த பிராமண சிரேஷ்டர்களின் வேடங் கொண்டவர்களாய் (நாங்கள் அவனிடத்துச்) செல்வோம், என புகன்றான் - என்று (கண்ணபிரான்) கூறியருளினான்; அறன் மகன்உம் - தருமபுத்திரனும், அஃதே என்றான் - 'அவ்வாறேயாகுக' என்று சொல்லி உடன்பட்டான்; (எ - று.)*

பாற்கடலைக் கடைதற்கு மந்தரகிரியே வல்லதாதல் போல, சராசந்தனைக் கொல்லுதற்கு வீமனே ஏற்றவ னென்க. 'இவனுடன்' என்றபாடத்துக்கு இவ் வீமனுடன் என்க.

அந்தணவடிவங்கொண்டு செல்லுதற்குக் காரணம் - மேல் 16-ஆம் கவியில் விளங்கும். இச்செய்யுளின் முதலிரண்டடியிற் கூறிய உபமான வாக்கியம் இதனோடு ஒரு தொடராய் நின்ற கீழ்ச்செய்யுளில் வந்த உபமேய வாக்கியத்தோடு பிம்பப் பிரதிபிம்ப பாவம்பெற்று நின்றதனால், **எடுத்துக்காட்டுவமையணி.** *இனி, ஒரு தொடரென்னக் கொள்ளாவிடின், முதலடிகளிற் கூறிய உபமானம்* **பிறிதுமொழிதலணி** *யாக உபமேயத்தைத் தோற்றுவித்த தென்ன வேண்டும். சந்தனமரம் மலைச்சார்பில் வளர்வதாதலால், 'ஆரமணங்கமழ் அசலம்' என்று விசேடித்துக் கூறப்பட்டது.*

முன்னொருகாலத்தில் இவ் வண்டகோளத்துக்கு அப்புறத்திலுள்ள விஷ்ணுலோகத்துச் சென்று திருமகளைப் புகழ்ந்துபாடி அவளால் ஒரு பூமாலை பிரசாதிக்கப்பெற்ற ஒரு வித்தியாதரமகள் மகிழ்ச்சியோடு அம்மாலையைத் தன் கைவீணையில் தரித்துக் கொண்டு பிரமலோக வழியாய் மீண்டு வருகையில் துருவாசமகாமுனி எதிர்ப்பட்டு அவளை வணங்கித் துதிக்க, அவ்விஞ்சை மங்கை அம்மாலையை அம்முனிவனுக்கு அளித்திட்டாள்; அதன் பெருமையை யுணர்ந்து அதனைச் சிரமேற்கொண்ட முனிவன் ஆனந்தத்தோடு தேவலோகத்துக்கு வரும்போது, வெகு உல்லாசமாக ஐராவத யானையின்மேற் பவனி வந்துகொண்டிருந்த இந்திரனுக்கு அம் மாலையைக் கைநீட்டிக்

கொடுக்க, அவன் அதனை அங்குசத்தால் வாங்கி அவ் யானையின் பிடரியின்மேல் வைத்தவளவில், அம்மதக் களிறு அதனை துதிக்கையாற் பிடித்து இழுத்துக் கீழெறிந்து காலால் மிதித்துத் துவைத்தது; அதுகண்டு முனிவரன் கடுங்கோபங்கொண்டு 'இங்ஙனஞ் செல்வச்செருக்குற்ற நினது எல்லா ஐசுவரியங்களும் கடலில் ஒளித்துவிடக்கடவன' என்று சாபங்கொடுக்க, உடனே தேவர் செல்வம் யாவும் ஒழிந்தன: ஒழியவே, அசுரர் வந்துபொருது அமரரை வெல்வாராயினர். பின்பு இந்திரன் தேவர்களோடு திருமாலைச் சரணமடைந்து அப்பிரான் அபயமளித்துக் கட்டளையிட்டபடி அசுரர்களையும் துணைக்கொண்டு மந்தரமலையை மத்தாக நாட்டி வாசுகி யென்னும் பாம்பைக் கடைகயிறாகப் பூட்டிப் பாற்கடல் கடைந்து, அதனினின்று வெளியெழுந்த அமிருதத்தையும் எல்லாச் செல்வங்களையும் பெற்று வாழ்ந்தனன் என்பது, இரண்டாமடியிற் குறித்த வரலாறு.

'போதும்' என்ற தன்மைப்பன்மை-வீமார்ச்சுனர்களை உளப்படுத்தியது. 'இப்போது போதும்' என்றது - விரைவு பற்றிவந்த காலவழுவமைதி. விசயம் = விஜயம்: விசேஷஜயம். ஆரமணம் கமழ் என்று பிரித்து, நிரம்பக் கோட்டுப்பூ முதலியவற்றின் மணம் வீசப்பெற்ற எனினுமாம். அறன் என்பதை அஃறிணைப்பெயரின் மகரனகரப் போலி யென்றாவது, 'அன்'விகுதி பெற்ற உயர்திணைப் பெயரென்றாவது கொள்க. 'அஃதே' என்றது அங்கீகாரவார்த்தை. (16)

17.-கண்ணனும் வீமார்ச்சுனரும்புறப்பட்டுச் சராசந்தனரண்மனை சேர்தல்.

**அரிவிரசுந் துழாய்மகுடத் தரியுமிரண் டரிகளரு ளாண்மையோரு,
மெரிவிரசு நெடுங்கான மிருதினத்தில் விரைந்தேகி யெண்ணில் காவற்,
கிரிவிரசநகரெய்திக் கிரித்தடந்தோண் மகதேசன் கிளருங் கோயிற்,
கரிவிரசுங்கோபுரப்பொற் றிருவாயில் புகுந்துரைத்தார் காவலோர்க்கே.**

(இ -ள்.) அரி விரசும் துழாய் மகுடத்து அரிஉம்-வண்டுகள் நெருங்கி மொய்க்கப்பெற்ற திருத்துழாய்மாலையைத் தரித்த முடியையுடைய திருமாலின் அவதாரமான கண்ணபிரானும், இரண்டு அரிகள் அருள் ஆண்மையோர்உம் - அரியென்னும் பெயருள்ள வாயுவும் இந்திரனுமாகிய இருவரும் பெற்ற பராக்கிரமசாலிகளான வீமார்ச்சுனர்களும், (ஆகிய மூவரும்), எரிவிரசும் நெடுங் கானம் இரு தினத்தில் விரைந்து ஏகி - தீப்பொருந்திய பெரிய காட்டுவழியிலே இரண்டுநாளில் விரைவாகச் சென்று, எண் இல் காவல் கிரி விரசம் நகர் எய்தி - அளவிறந்த பாதுகாவலையுடைய கிரிவிரசமென்னும் நகரத்தை யடைந்து, கிரி தடதோள் மகத ஈசன் கிளரும் கோயில் - மலைகள் போன்ற பெரிய தோள்களையுடைய மகததேசத்து அரசனான அச் சராசந்தன் வாழ்கின்ற அரண்மனையினது, கரி விரசும் கோபுரம் பொன் திருவாயில் - யானைகள் நெருங்கி நிற்கப் பெற்றதும் கோபுரத்தை யுடையதுமாகிய பொன்மயமான அழகியவாயிலில், புகுந்து-, காவலோர்க்கு உரைத்தார் - அவ்வாயில் காவல் செய்யுஞ் சேவகர்க்கு (தம் வரவை)ச் சொல்பவரானார்கள்; (எ - று.)

அரி என்பது-திருமால் வாயு இந்திரன், என்ற பொருள்களில் ஹரி என்ற வடசொல்லின் விகாரம். வெப்பம் பொருந்தினதென்பதும் காட்டுத்தீ எரியப்பெற்றதென்பதும், பாலைவனத்தையுடையதென்பதும், 'எரிவிரசும்' என்ற அடைமொழியினாற் புலனாம். நீரரண் நிலவரண் மலையரண் காட்டரண் என்ற நால்வகை அரண்களுள் மலையரணாக இயல்பிலமைந்த ஐந்து மலைகளின் தொகுதியுடைய நகராதலால் கிரிவ்ரஜ மென்று பெயராயிற்று. (17)

வேறு.

18.-அந்தண வடிவங்கொண்டுசென்ற மூவரையும் சராசந்தன் யாவரென்று வினாவுதல்.

வந்தனர் முனிவர் மூவரென்றுரைமின் மன்னவற்
கெனவவருரைப்பத்,
தந்திடு மெனலும் புகுந்துநீ டம்பொற் றவிசிருந்
தாசியுஞ் சாற்றக்,
கந்தடர் குவவுத் தோளில்விற் குறியுங் காட்சியுங்
கருத்துற நோக்கி,
யந்தண ரல்லீர் யாவர்நீ ரென்றானவ்வுரைக்கமலனு முரைப்பான்.

(இ -ள்.) மூவர் முனிவர் வந்தனர் என்று மன்னவற்கு உரை மின் என- மூன்று அந்தணர்கள் வந்துள்ளா ரென்று (நீங்கள் சென்று உங்கள்) அரசனுக்குச் சொல்லுங்கள் என்று (வாயில் காவலரை நோக்கிக் கண்ணன் முதலிய மூவரும்) சொல்ல, அவர் உரைப்ப - அவ் வாயில்காவலாளர் (அங்ஙனமே அரண்மனையினுட்சென்று சராசந்தமகாராசனுக்குச்செய்தி) சொல்ல, தந்திடும் எனலும்-(அதுகேட்ட அவ்வரசன் 'வந்த அந்தணர்களை) உள்ளே அழைத்துக் கொண்டு வாருங்கள்' என்று அநுமதி செய்தவுடனே, (வாயிலோரால் அழைக்கப்பட்டு), புகுந்து - (மூவரும்) உள்ளே சென்று, நீடு அம் பொன்தவிசு இருந்து - (சராசந்தனாற் காட்டப்பட்ட) பெரிய அழகிய பொன்மயமான பீடத்தில் விற்றிருந்து, ஆசிஉம் சாற்ற -(அவ் வரசனுக்கு) வாழ்த்தும் கூற, (அப்பொழுது அவ்வரசன்), கந்து அடர் குவவு தோளில் வில்குறிஉம் காட்சி உம் கருத்து உற நோக்கி - தூணை யொத்த திரட்சியையுடைய (அம்மூவரது) தோள்களிலுள்ள வில்லின் தழும்பையும் (அவர்களுடைய) தோற்றத்தையும் தனது விவேகத்தினால் நன்றாக உற்று நோக்கி, நீர் அந்தணர் அல்லீர் யாவர் என்றான் - 'நீங்கள் பிராமணர்களல்லீர், மற்றை யாவர்?' என்று வினவினான்; அ உரைக்கு அமலன்உம் உரைப்பான் - (அங்ஙனம் அவன் வினாவிய) அந்த வார்த்தைக்குக் கண்ணனும் விடைசொல்லுவான்; (எ - று.) அதனை அடுத்த கவியிற் காண்க.

இனி, 'காட்சியும்' என்றதற்கு-பார்வைக் குறிப்பையும் என்று உரைத்தலு மொன்று. "பகைமையுங் கேண்மையுங் கண்ணுரைக்கும் கண்ணின், வகைமை யுணர்வார்ப் பெறின்" என்பது காண்க. கருதுவது, கருத்து. நீர் யாவர் - இடவழுவமைதி.

இதுமுதற் பதினொரு கவிகள்-பெரும்பாலும் இரண்டுநான்கு ஏழாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களும், மற்றை நான்கும் விளச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட எழுசீராசிரிய விருத்தங்கள். (18)

19.-தாங்கள் இன்னாரென்பதையும் அந்தணராய் வந்ததன் காரணத்தையும் கண்ணன் சராசந்தனுக்குச் சொல்லுதல்.

யான்விது குலத்தில் யாதவ னிவரோ குருகுலத்
தலைவனுக்கிளையோர்,
மான்மத மலர்த்தார் மன்னகே ளொருவன்வாயுவின் மதலை
மற்றொருவன்,
வான்மதி லுடுத்த பொன்னகர்க்கிறைவன் மதலைநின் வளநகர்
காண்பான்,
கான்மதக் களிற்றாய்முனிவராய் வந்தோங் காவலர்க் கணுகொணா
மையினால்.

(இ - ள்.) மான்மதம் மலர் தார் மன்ன-கஸ்தூரியின் வாசனை வீசும் பூமாலையைத் தரித்த அரசனே! கால் மதம் களிற்றாய்- வழிகிறமதசலத்தையுடைய யானைச் சேனையை யுடையவனே! கேள் - (யான் சொல்வதைக்) கேட்பாய்;-யான்-, விது குலத்தில் யாதவன் - சந்திரகுலத்தில் யதுவம்சத்திற் பிறந்தவனான கிருஷ்ணன்: இவரோ - இவ்விருவருமோ, குருகுலம் தலைவனுக்கு இளையோர் - (சந்திரவம்சத்தில்) குருவென்னும் அரசனது குலத்துக்குத் தலைவனான யுதிஷ்டிரனுக்குத் தம்பியர்: ஒருவன் - (இவர்களில்) ஒருத்தன், வாயுவின் மதலை-வாயுதேவனது குமாரனான வீமசேனன்; மற்று ஒருவன்-, வான்மதில் உடுத்த பொன் நகர்க்கு இறைவன் மதலை-பெரிய மதிலினாற் சூழ்ப்பட்ட பொன்மயமான நகரமாகிய அமராவதி நகரத்திற்கு அரசனான தேவேந்திரனது குமாரனாகிய அருச்சுனன்; (நாங்கள் மூன்றுபேரும்), நின் வளம் நகர் காண்பான்-உனது வளப்பம் மிக்க நகரத்தைப் பார்க்கும் பொருட்டு, காவலர்க்கு அணுகொணாமையினால் முனிவர் ஆய்வந்தோம்-அரசர்கள் உனது நகரத்தினுட்புக இயலாததால் பிராமணவேடங்கொண்டவர்களாய் வந்தோம்: (எ-று.) - 'என்று கொண்டு உண்மை யாதவன் உரைப்ப' என்று அடுத்த கவியோடு ஒரு தொடராய் இயையும்.

சராசந்தன் நெடுநாளாகச் சேர்த்து வைத்திருக்கிற மிகப்பெரியசேனையிலுள்ள அளவிறந்த சிறந்த பெரும் போர்வீரர்களோ டெல்லாம் போர் செய்து அவர்களனைவரையுந் தொலைத்துப் பின்பு அவனை யெதிர்த்துக் கொல்வதென்றால் அதிக காலதாமதமாகுமாதலால் அங்ஙனமாகாமல் அவனை நேரிலணுகித் துவந்துவ யுத்தத்திலே வதைத்திட வேண்டுமென்னும் நோக்கத்தினால் அந்தணவடிவங்கொண்டு சென்றனரென்று வடநூலிற்கூறிய கருத்தும் "காவலர்க் கணுகொணாமையினால்" என்றதில் உள்ளுறை பொருளாக அமைதல் காண்க. நினது காவல் வீரர்க்கு முன்பு (மன்னவர்) நெருங்குத லரிதாதலா லென்க. இப் பொருளையும் உட்கொண்டு மேல் 'என்று கொண்டுண்மையாதவனுரைப்ப' என்றனரென்னலாம். அரசர்கள் அவனனுமதி பெற்றன்றி அவனது நகரினுட் செல்ல இயலா தென்றும் அவ்வரையறை முனிவர்கட்கு இல்லை யென்றும் உணர்க.

விதுகுலம் - வடமொழித் தொடர். 'யது' என்பவன், சந்திரகுலத்துப் பிரசித்திபெற்ற ஓர் அரசன்: யயாதியின் குமாரன்; குருகுலப் பூர்வீகத்து ராசர்களிற் பிரதானனான பூருவின் உடன் பிறந்தவன், யாதவன்-யதுவினது மரபிற் பிறந்த மகன்: வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம். இவரோ, ஓ - தெரிநிலை. கால் மதம் - வீனைத்தொகை. களிறு, ஏனைக்கும் உபலக்ஷணம். (19)

20.-இதுமுதல்மூன்றுகவிகள்-குளகம்: வீமனைச் சராசந்தன் வலியப் போர்க்கு அழைத்தல்.

என்றுகொண் டுண்மை யாதவனுரைப்ப விருபுய வலியினெண்
டிசையுஞ்,
சென்றுகொண் டடர்த்துத் தெவ்வர்தம் முயிருந்திறைகளு
முறைமுறை கவர்ந்து,
வென்றுகொண் டணிந்த வாகையோன் றினவுமிக்கன
வெமதிணைமேருக்,
குன்றுகொண் டமைந்ததோள்களெம்முடனீர் குறித்தமர்
புரியுமென் றுரையா.

(இ -ள்.) என்று கொண்டு உண்மை யாதவன் உரைப்ப-என்று உண்மையான செய்தியைக் கண்ணன் சொல்ல,-எண் திசைஉம் சென்று கொண்டு-எட்டுத் திக்குக்களிலும் அடிக்கடி போய்க்கொண்டு, இரு புயம் வலியின் அடர்த்து - இரண்டு தோள்களின் வலிமையினால் (அரசர்களை) நெருக்கிப் பொருது, தெவ்வர்தம் உயிர்உம் திறைகள்உம் முறை முறை கவர்ந்து - அப் பகையரசர்களுடைய உயிரையும் திறைகளையும் பலமுறை வாரி, வென்று கொண்டு அணிந்த வாகையோன் - வெற்றிகொண்டு (அதற்கு அடையாளமாகத்) தரித்த வாகைப்பூமாலையை யுடையவனான சராசந்தன், 'எமது - எம்முடைய, இணை மேரு குன்றுகொண்டு அமைந்த தோள்கள்- இரண்டு மகாமேரு மலைகளாகியவை போன்ற புயங்கள், தினவு மிக்கன - (பல நாளாகத் தக்கபோர் பொறாமையாற்) போர்த்தினவு மிகுந்தன; எம்முடன் நீர் குறித்து அமர்புரியும் - (அத்தினவு நீங்கும் பொருட்டு) எம்முடன் நீங்கள் விரும்பிப் போர் செய்யுங்கள்,' என்று உரையா - என்று சொல்லி, (எ - று.)- 'என' என்று அடுத்த கவியோடு தொடர்ந்து முடியும்.

எனக்குத் தோள் தினவு மிக் கிருத்தலால், எம்முடன் போர் செய்மி னென்றனன் சராசந்தனென்க. 'என்று கொண்டு' என்றவிடத்து, 'கொண்டு' என்றது - அசை: 'என்று கொண்டினைய கூறி' என்ற கம்பராமாயணத்திற்போல: எமது, எம்முடன் என்றவை - செருக்குப் பற்றி வந்த உயர்வுப்பன்மை. 'இணை மேருக்குன்று கொண்டமைந்த தோள்கள்' என்றது, **இல்பொருவுவமை,** *தோள்கள் தினவுமிக்கன- "எய்யெனவெழுபகை யெங்குமின்மையால், மொய்பொரு தினவுறு முழவுத்தோளினான்" என்ற கம்பராமாயணமும் காண்க. வாகை யென்னும் ஒருவகை மரத்தின்பெயர் - இங்கு இலக்கணையால், அம் மரத்தின் மலர்களாகிய மாலையைக் குறித்தது; இருமடியாகுபெயர். 'வெட்சி நிரைகவர்தல் மீட்டல் கரந்தையாம் வட்கார் மேற்செல்வது வஞ்சியாம்-உட்கா, ரெதிரூன்றல் காஞ்சி எயில் காத்தல் நொச்சி, அது வளைத்தலாகு முழிஞை-அதிரப்பொருவது தும்பையாம் போர்க்களத்து மிக்கோர், செருவென்றது வாகையாம்" என்ற திவாகரத்தினால், இன்ன இன்ன பூமாலை இன்ன இன்ன சமயத்து வீரர்கள் தரித்தற்கு உரியதென்பதை அறிக. மேருகிரி-பூமியின் நடுவிலுள்ள பொன்மயமானதொரு பெரியமலை: ஆயுதங் களால் அழிக்கமுடியாத வலிமையிலும், பருமையிலும், இது தோள்கட்கு உவமை கூறப்படும். (20)*

21. நீயெனி லாண்டோ ரொன்பதிற் றிரட்டி நெடுஞ்சிறைக் கலுழன்முன்னெறிக்கொ,
ளீயெனவோடி மதுரைவிட் டாழி யெயிற் றுவாரகைப் பதிபுகுந்தாய்,
நோயெனவசுரர்க்குடைந்து பொற்காவினுழைதரு நூறுமாமகத்தோன்,
சேயெனினிளையன் வீமனை விசும்பிற்சேர்த்துவ னெனவிழி சிவவா.

(இ -ள்.) (மற்றும் சராசந்தன் கண்ணனை நோக்கி),-'நீ எனில் - நீயோ என்றால், ஆண்டு ஓர் ஒன்பதிற்று இரட்டி - பதினெட்டு வருஷகாலமாக, நெடுஞ் சிறை கலுழன் முன் நெறிக்கொள் ஈ என மதுரை விட்டு ஓடி ஆழி எயில் துவாரகை பதி புகுந்தாய் - பெரிய இறகுகளையுடைய கருடனுக்கு எதிர்ப்பட்ட ஈயென்னுஞ் சிறுபறவை போல (எனக்கு அஞ்சி உனது இராசதானியான) மதுராபுரியைவிட்டு ஓடிப்போய் மேல் கடலில் நிருமிக்கப்பட்ட மதிள்சூழ்ந்த துவாரகாபுரியினுட் சென்று ஒளித்துள்ளாய்; நோய் என அசுரர்க்கு உடைந்து பொன் காவில் நுழைதரு நூறு மா மகத்தோன் சேய் எனின் - நோய்க்கு (அஞ்சுவது) போல அசுரர்கட்கு அஞ்சித் தோற்றுப் புறங் கொடுத்தோடிப் பொன்மயமான கற்பகச் சோலையிற் பதுங்கியுள்ள தேவேந்திரனது குமாரனான அருச்சுனனோ வென்றால், இளையன் - (உங்கள் மூவரிற்) சிறுவனாயிருக்கிறான்; (ஆகவே), வீமனை விசும்பில் சேர்த்துவன் - வீமசேனனையே (எதிர்த்துப் பொருது) விண்ணுலகத்திற் சேர்ப்பேன், என- என்று வீரவாதங்கூறி, விழி சிவவா - (கோபத்தினால்) கண்கள் சிவக்கப்பெற்று, (எ - று.)- 'அழைத்து' என அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

இதனால், சராசந்தன், கிருஷ்ணனோடும் அருச்சுனனோடும் பொராமல், வீமனோடு போர் விரும்புதற்குக் காரணங் கூறுகின்றான். அஞ்சினவரோடு பொருதல் அறமன்றாதலாலும், தனக்கு நிகரல்லாத இளையாரோடு போர்செய்யின் பலபராக்கிரமங்கட்குச் சிறப்பில்லையாதலாலும், கண்ணனையும் அருச்சுனனையும் விலக்கினான் என்க. அசுரர்க்கு அஞ்சி மரச்செறிவில் ஒதுங்கியிருக்கிறவனுடைய பிள்ளையென்று அருச்சுனனை இழித்துக் கூறினான். மேல் 31-ஆங் கவியிற் கூறுகிறபடி தான் அசுராம்சமாதலால், 'கலுழன் முன்னேறி, யேயென வோடி' என்று பாட மோதி, கருடன் மேல் ஏறிக்கொண்டு (காண்பவர்யாவரும்) 'ஏஏ' என்று நகைத்துப் பரிகாசம் பண்ண ஓடிப்போய் என்று உரைப்பாருமுளர். 'நெடுஞ்சிறைக்கலுழன் முன் நெறிக்கொளீயென வோடி' என்றது - தனது பெருமையும் எதிரியினது சிறுமையுந் தோன்றச் செருக்குப் பற்றி உவமை கூறியதாம்; கருடன் பக்ஷிராஜனாதலால், சிறப்புக்கு அவனை யெடுத்துக் கூறினான். ஆண்டு ஓர் ஒன்பதிற்று இரட்டி - பதினெட்டு வருஷத்திற்கு முன்பு என்றபடி. இனி, இதற்கு, பதினெட்டு முறையென்று உரைப்பாருமுளர். 'ஏயென' என்பது விரைவுக்குறிப்புமாம். 'துவாரகைப் பதிபுகுந்தாய்' என்றவிடத்து 'துவாரபதி புகுந்தாய்' என்றும் பாடமுண்டு. மது என்னும் அசுரனால் முதலில் அமைக்கப்பட்ட நகரமாதலாலும் பின்பு மது என்னும் சந்திரகுலத்து அரசனாற் சீர்திருத்தி ஆளப்பட்டதனாலும்,

கண்ணுக்கு இனியதாயிருத்தலாலும், 'மதுரா' என்று பெயர். இங்குக் குறித்தது, வடமதுரை; யமுனாநதி தீரத்திலுள்ளது.

கடல் தானே இயற்கையரணாக அமையப்பெற்ற நகரமென்பது 'ஆழியெயிற் றுவாரகைப்பதி' என்ற தொடரினாற் போதரும்; 'எழிற்றுவாரகை' என்ற பாடத்திற்கு, எழில்- அழகையுடைய என்க. ஆழ்ந்துள்ளது, ஆழி; இ - கருத்தாப் பொருள்விகுதி. பொன்னுலகமாகிய தேவலோகத்திலே உள்ளவை யாவும் பொன்மயமாதலால், 'பொற்கா' எனப்பட்டது. கா - பாதுகாக்கப்படுவது என்று காரணப்பொருள்பெறும் பெயர். நுழைதரு, 'தா' என்ற துணைவினை குறுக்கலும் விரித்தலும் பெற்றது. சிறந்த அசுவமேதயாகம் நூறு செய்தவன் தேவேந்திர பதவி பெறுதலால், இந்திரனுக்கு 'நூறுமாமகத்தோன்' என்று ஒரு பெயர். இவனுக்கு வடமொழியில், சதமக என்று ஒரு பெயர் வழங்குதலையுங் காண்க. பீமன் என்ற வடசொல், வீமன் என்று விகாரப்பட்டது; அப்பெயர் - (பகைவருக்குப்) பயங்கரனென்று காரணப்பொருள்படும்.

22. மந்திரச் சுற்றத்தவர்களை யழைத்து மதலையை மகிதலந்தனக்கோ,
ரிந்திர னெனவே மணிமுடி புனைந்தன்றியாவருந்தேவரும் வியப்ப,
மந்தரகிரியும் விந்தமுந் தம்மின்மலைவபோன் மல்லமர் மலைவான்,
சந்தணி தடந்தோள்கொட்டியார்த் தெழுந்தான் றழலுமிழ் விழிச் சராசந்தன்.

(இ -ள்.) மந்திரச் சுற்றத்தவர்களை அழைத்து -(இராஜாங்க காரியத்திலே தனக்கு) உற்ற உறவினரான மந்திரிகளை உடன் வைத்துக்கொண்டு, அன்று - அன்றைய தினமே (அப்பொழுதே), யாவரும் தேவரும் வியப்ப - எல்லா மனிதர்களும் தேவர்களும் (கண்டு) அதிசயிக்கும்படி [வெகுசிறப்பாக], மதலையை மகிதலம் தனக்கு ஓர் இந்திரன் எனவே மணி முடி புனைந்து- தனதுமகனான சகதேவனென்பவனைப் பூலோகத்துக்கு ஓர் இந்திரனென்னும்படி இரத்தினகிரீடஞ் சூட்டிப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துவைத்து, மந்தரகிரிஉம் விந்தம்உம் தம்மில் மலைவ போல் மல் அமர் மலைவான் - மந்தரமலையும் விந்தியமலையும் தமக்குள் [ஒன்றோடொன்று] போர்செய்வனபோல(த் தானும் வீமனும்) மற்போர் செய்யும்பொருட்டு, சந்து அணி தட தோள் கொட்டி ஆர்த்து எழுந்தான் - சந்தனம்பூசிய பெரிய தனது தோள்களைக் கையால் தட்டி ஆரவாரஞ்செய்து கொண்டு எழுந்தான்: (யாவனெனில்),-தழல் உமிழ் விழி சராசந்தன் - (கோபாவேசத்தினால்) அக்கினியைச் சொரிகின்ற கண்களையுடைய சராசந்தன்; (எ - று.)- கீழ் 20 - ஆஞ் செய்யுளில் 'வாகையோன்' என்றதை இச்செய்யுளில் வந்த 'சராசந்தன்' என்ற பெயர்க்கு விசேஷணமாகவைத்துக் குளகச்செய்யுள்களுக்கு முடிவு காண்க. சராசந்தன் தன் புதல்வனுக்குப் பட்டங்கட்டிவிட்டு வீமசேனனோடு மற்போர் பொருமாறு தோளைத்தட்டி ஆரவாரஞ் செய்து கொண்டெழுந்தன னென்பதாம். போரில் வெற்றி தோல்விகள் ஒருதலையல்ல வாதலால் யாக்கைநிலையாமையைக்குறித்து, போர்க்குச் செல்லுகையிற் புதல்வர்க்கு முடிசூட்டிவைத்துச் செல்லுதல், அரசரினியல்பு: அது, அரசன் போரிலிருக்கையில் இராஜாங்க காரியங்களைப் பார்த்தற்கும் ஏற்கும். மந்திரிகள் ஐம்பெருங்குழுவிற் சேர்ந்தவராதலால், 'மந்திரச்சுற்றத்தவர்' எனப்பட்டனர்; உரியசமயங்களில் அரசனைச் சூழ்ந்திருந்து ஆலோசனை சொல்பவராய் அரசனது சுகதுக்கங்களைத் தமது சுகதுக்கங்களாகக் கருதுபவ ரென்றபடி. மந்தரம் - ஆலோசனை: வடசொல். வலிய பெரிய உடம்பையுடைய வீம சராசந்தர்க்கு மந்தரகிரியும் விந்தியகிரியும் உவமை கூறப்பட்டன. கீழ் 16-ஆஞ் செய்யுளில் மந்த்ரம் வீமனுக்கு உவமை கூறப்பட்டவாறும் காண்க. பாற்கடலைக் கடைந்த பெருமையுடைமையால் மந்தரத்தையும், முன்னொரு காலத்தில் நாரதமாமுனிவனால் தூண்டப்பெற்று மகாமேருகிரியோடு மாறுபட்டு மிகப்பெரியதாய் வளரத்தொடங்கிச் சூரியசந்திராதியரது சஞ்சாரத்தைத் தடுக்குமாறு ஓங்கி உயர்ந்ததனால் விந்தத்தையும் எடுத்துக் கூறினார். அன்று+யாவர்-அன்றி யாவர்: குற்றியலிகரம். மல்அமர் - ஆயுதமின்றி உடல்வலிமை கொண்டு செய்யும் போர். (22)

23.-இதுவும்,அடுத்தகவியும்-குளகம்: இருவரும் பிரயாசைப் பட்டு மற்போர்புரிதல்.

யாளிவெம்பதாகை வீமனுமவனும்யாளியும் யாளியுமெனவே,
தாளினுஞ்சமர மண்டலங்களினுந்தாழ் விரற்றடக்கைமுட்டியினுந்,
தோளினுஞ் சென்னித் தளத்தினுமற்போர் சொன்ன
போர்விதமெலாந்
தொடங்கி, நாளினுந் திங்க ளொன்றினிற் பாதி நள்ளிரவினுஞ்
சமர்நடத்தி.

(இ - ள்.) யாளி வெம் பதாகை வீமன்உம் - சிங்கத்தின்வடிவ மெழுதிய (பகைவர்க்குப்) பயங்கரமான துவசத்தையுடைய வீமசேனனும், அவன்உம் - அச்சராசந்தனும், (ஆகிய இருவரும்),- யாளிஉம் யாளிஉம் எனவே-இரண்டு சிங்கங்கள் ஒன்றோடொன்று போர் செய்தல்போலவே,-தாளின்உம் - கால்களினாலும், சமரம் மண்டலங்களின்உம்-மற்போர்க்கு உரிய மண்டலவகைகளினாலும், தாழ் விரல் தடகை முட்டியின்உம் - கவிந்தவிரல்களமைந்த பெரியகைகளின் முஷ்டிகளாலும், தோளின்உம் - தோள்களினாலும், சென்னி தலத்தின்உம்-தலையினாலும், மல் போர் சொன்ன போர் விதம் எலாம் தொடங்கி - (யுத்தசாஸ்திரங்களில்) மற்போர்க்குச் சொன்ன யுத்தவகைகளெல்லா வற்றாலும் (முறையே மற்போர்செய்யத்) தொடங்கி, திங்கள் ஒன்றினில் பாதி நாளின் உம் - ஒரு மாதத்திற்பாதியாகிய நாள்களிலெல்லாம், நள் இரவின் உம் சமர் நடத்தி - நடு இராத்திரியுமுட்பட (விடாமற்) போரை நடத்தி, (எ - று.)- 'உழந்து தளர்ந்தார்' என அடுத்தகவியோடு தொடர்ந்துமுடியும். பகலும் இரவும் ஒழியாது பதினைந்துநாள் போர்செய்து என்பது ஈற்றடியின் பொருள். சராசந்தவதம் இரவில் நிகழ்ந்ததென்று முதனூலால் விளங்கும். தனது பலபராக்கிரமங்கட்கும் போரில் எளிதிற் பகைவெல்லும் திறத்துக்கும் அறிகுறியாக, வீமன் சிங்கவடிவத்தைக் கொடியிற் கொண்டனன்போலும். பதாகை - 'பெருங்கொடி' என்று பொருளுரைத்திருக்கின்றனர், ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர். யாளி - யானையைக் கொல்லவல்லதும் சிங்கம் போல்வதும் துதிக்கை யுடையதுமாகியதொரு யாளியானையென்னும் மிருக விசேஷமுமாம். என- உவமவுருபு. வலசாரி இடசாரிமண்டலம், பவுரி என்ற கதிவிசேடங்கள், இங்கு 'சமர மண்டலங்கள்' எனப்பட்டன. சென்னித்தலத்தினும் - தலையினிடத்தினாலு மென்க. பாதி - பகுதியென்பதன்மரூஉ. 'யாளி வெம்பதாகை வீரனு மிவனும்' என்றும், 'மற்றுஞ்சொன்ன போர்விதமெலாம்' என்றும் பாடமுண்டு. (23)

24. பூதலநடுங்கவெழுகிரிநடுங்கப் போதகத்தொடு திசைநடுங்க,
மீதலநடுங்கக் கண்டகண் டவர்தமெய்களு மெய்யுறநடுங்கப்,
பாதலநடுங்க விருவர்மாமனமும் பறையறைந் தயர்வுடனடுங்கச்,
சாதலங்கொழிந்த விடரெலா முழந்துதங்களிற் றனித்தனி
தளர்ந்தார்.

(இ -ள்.) (தாங்கள் கொடும் போர்செய்யுந் திறத்தினால்), பூதலம் நடுங்க - பூமி அதிரவும், எழு கிரி நடுங்க - ஏழுகுலபருவதங்கள் சலிக்கவும், போதகத்தொடு திசை நடுங்க-அஷ்டதிக்கஜங்களுடனே எட்டுத்திக்குக்களும் தம்பிக்கவும், மீதலம் நடுங்க - மேலுள்ளதான விண்ணுலகம் அதிர்ந்தசையவும், கண்ட கண்டவர்தம் மெய்களும் மெய் உற நடுங்க-(அப்போரை) நோக்கின நோக்கின சனங்களுடைய உடம்புகளும் மனமுமுட்பட (அச்சத்தால்) நடுங்கவும், பாதலம் நடுங்க - கீழுலகமும் கம்பமடையவும், இருவர் மாமனம்உம் பறை அறைந்து அயர்வுடன் நடுங்க - தம் இருவருடைய நெஞ்சமும் பறை கொட்டினாற்போல மிகத்துடித்துச்சோர்வோடு பதறவும், சாதல் ஒழிந்த இடர் எலாம் அங்கு உழந்து - இறத்தலொன்று நீங்கலான துன்பங்களையெல்லாம் அந்த மற்போரிலே பட்டு, தங்களில் தனிதனி தளர்ந்தார் - தங்களுள்ளே தனித்தனியே [இருவரும்] களைப்புற்றார்கள்: (எ - று.) எழுகிரி - கைலாசம், இமயம், மந்தரம், விந்தியம், நிஷதம், ஏமகூடம், நீலகிரி என்பன; இவை- ஸப்தகுலபர்வத மெனப்படும்: கந்தமாதனமுங்கூட்டி, அஷ்டகுலபர்வதமென்றலு முண்டு. ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமநம், குமுதம், அஞ்சநம், புஷ்பதந்தம், சார்வபௌமம், சுப்பிரதீகம் என்கிற எட்டு யானைகளும் முறையே கிழக்குமுதலிய எட்டுத்திக்குக்களிலும் கீழ்நின்று பூமியைத்

தாங்குதலால் 'அஷ்டதிக்கஜம்' எனப்படும். பத்துப் பிராயத்து யானைக்குட்டிக்கு 'போதம்' என்று வடமொழியிற் பெயர்: அது 'க' ப்ரத்யயம் பெற்று 'போதகம்' என நின்றது; இங்கு யானையென்ற மாத்திரையாயிற்று. 'கண்ட கண்டவர்' என்ற அடுக்கு - எஞ்சாமையை விளக்கும். நிலையில்லாமையாற் பொய்யாகிய உடலை 'மெய்' என்றல், மங்கலவழக்கு. அந்தக்கரணமாய்ச் சிறந்த உறுப்பாகிற மனமும், தலைமைதோன்ற இலக்கணையால் 'மெய்' எனப்பட்டது. 'மெய்களும் மெய்யுற நடுங்க' என்பதற்கு - உடம்புகளும் உண்மையாக நடுக்கமடைய என்று உரைத்தலு மொன்று. 'மனமும் பறையறைந்து'-"நெஞ்சு பறைகொட்ட" என்றார் பிறரும். 'அங்கு' என்பது - அசையுமாம். 'சாதலொழிந்த இடரெலாம்' எனவே, சாதற்கு அண்ணியதான (மரணாந்தமான) அவஸ்தைக ளெல்லாம் என்றபடி. 'இருவர்மாமனமும்பறை யறைந்து அயர்வுடன் நடுங்க' என்பதற்கு - (அருகில்நிற்கிற கண்ணன் அருச்சுனன் என்கிற) இரண்டுபேருடைய சிறந்தமனமும் (இப்போர் வீம சராசந்தர்களில் யார்க்கு அநுகூலமாய் முடியுமோ வென்று) தடுமாற்றமுற்றுப் பதைபதைத்து அயர்ச்சியடைய வென்று உரைப்பாரு முளர். 'இருவர்' என்றது தொகைக் குறிப்பு. (24)

25.-,இருவரும் மூர்ச்சையடைந்தபின்பு வீமன் தெளிதல்.

23. இவென் றெண்ணு மிருவருமொருவ ரொருவரைக்
கண்ணாமையினான், மல்லமர்வலியு மிருபுயவலியு மிழந்து
யாளிதெதுறலுங், கல்லடர் செம்பொன் வரையின்
முக்குவடுதாளிலுடன் பறித்தகால்கண்டு, நல்லதன்
மைந்தற்குணர்வு மீண்டெய்த நலத்துடனல்கியதன்றே.

(இ -ள்.) கொல்ல என்று எண்ணும் இருவர்உம் - (ஒருவரை யொருவர்) கொல்லவேண்டு மென்று நினைக்கின்ற (வீமன் சராசந்தன் என்ற) இரண்டு பேரும், ஒருவர் ஒருவரை கொல் ஒணாமையினால் - ஒருவர் மற்றொருவரைக் கொல்ல முடியாமையால், மல் அமர் வலி உம் இருபுயம் வலிஉம் இழந்து - மற்போர்த்திறமும் இரண்டு தோள்களின் வலிமையுந்தொலையப் பெற்று, மா மகி தலத்து உறலும் - பெரிய பூமியில் மூர்ச்சித்து விழுந்து கிடந்தாராக, கல் அடர் செம்பொன்வரையின் முக்குவடுகாலுடன் பறித்த கால் - கற்கள் நிறைந்த சிவந்த பொன்மயமான மேருகிரியினது மூன்று சிகரங்களை அடியோடுபிடுங்கிய வாயுவானது, கண்டு - (தனது மகன் மூர்ச்சையடைந்ததைப்) பார்த்து, நல்ல தன் மைந்தற்கு உணர்வு மீண்டு எய்த நலத்துடன் நல்கியது - தனது சத்புத்திரனான அவ் வீமனுக்கு உணர்ச்சி மீளவும் உண்டாகும்படி இனிமையாய் உதவிற்று; (எ - று.)- அன்று, ஏ - ஈற்றசை; அப்பொழுதே யெனினுமாம்.

'இருவரும் மூர்ச்சையடைதலும், இனிய காற்று வீச, வீமனுக்கு மூர்ச்சை தெளிந்தது' என்ற கருத்தை, ***தற்குறிப்பேற்ற*** *வகையால், 'வாயுதேவன் தன் மகன் மூர்ச்சையடைந்ததைப் பார்த்து, அவனுக்கு மீளவும் ப்ரஜ்ஞை வந்து தெளிவுண்டாகுமாறு அன்போடு வந்து உதவினன்' என்றார். தீயோர்க்கும் நல்லோர்க்கும் கலகம் நிகழ்கையில் நல்லோர்க்கு உதவுதல் நல்லவரான தேவர்களின் இயல்பு ஆதலால், வாயுதேவன் தேவாமிசமான வீமனுக்கு உதவின னென்பதும்பட, 'நல்ல தன்மைந்தற்கு நலத்துடன் நல்கியது' என்றாரென்றுங் கொள்ளலாம். கண்ணன் சொற்படி வீமன் தனது தந்தையான வாயுவை மனத்திற்கொண்டு அவனது தெய்விக வலிமையைப் பெற்றுச் சராசந்தனை வதைத்தனனென்று முதனூல் கூறும். தேவர்களை இருதிணையாலும் கூறலாமாதலால், இங்கு 'கால் நல்கியது' என்று அஃறிணையாக் கூறப்பட்டது. 'கொல்ல' என்றது - அகரவிகுதிபெற்ற வியங்கோள்; இங்கு - கொல்வேனாக என்று விரியும். கொல் லொணாமை- கொல்லவொன்றாமை யென்பதன் மரூஉ.*

பொன்வரையின் முக்குவடு பறித்தகதை *:- முன்னொரு காலத்தில் வாயுதேவனுக்கும் ஆதிசேஷனுக்கும் தமக்குள் யார் பலசாலியென்று விவாதம் உண்டாக, அதனைப் பரீக்ஷித்தறியும் பொருட்டு வாயுதேவன் மேருமலையின் சிகரத்தைப்பெயர்த்துத் தள்ளுவதென்றும், ஆதிசேஷன் அதுபெயர வொட்டாமற் காத்துக்கொள்வதென்றும் கோட்பாடு உண்டாகி அங்ஙனமே இருவரும் தேவர்கள் முதலியோர்களுடைய முன்னிலையிலே தம் தம் வலிமையைக் காட்டத் தொடங்கியபொழுது, ஆதிசேஷன் தனது ஆயிரம் படங்களாலும் மேருமலையின் ஆயிரஞ் சிகரங்களையும் கவித்துக்கொண்டு பெயரவொட்டாமல் வெகுநேரங் காக்க, பின்பு வாயுதேவன் தன்*

வலிமையால் அம்மலைச் சிகரங்களில் மூன்றைப் பெயர்த்துக்கொண்டு போய்த் தென்கடலில் தள்ளி விட்டனன் என்பதாம். (25)

26.-வீமன் சராசந்தனுடலைக்கிழித்து எறிதல்.

மீளவுமிருக துவசனுற்றெழுந்துவிதலையின் விழுந்த மேவலனைத்,
தாளொடுதாள்கள் வலியுறத் தன்பொற்றடக்கையான் முடக்கறப்பிடித்து,
வாளுகிர் வாளாற்கனகனைப்பிளந்த வண்டுழாய்மணங்கமழ் மௌலிக்,
கோளரியெனவே பிளந்தெறிந்தண்டகோளமும்பிளக்க நின்றார்த்தான்.

(இ -ள்.) மிருக துவசன் - சிங்கக்கொடி யுடையவனான வீமன், எழுந்து- , மீளஉம்உற்று - மீண்டும்நெருங்கி, விதலையின் விழுந்த மேவலனை - நடுக்கத்தோடு தரையில் விழுந்துகிடக்கிற பகைவனான சராசந்தனை, தாளொடு தாள்கள் வலி உற - (அவனுடைய) ஒரு காலின் மீது (தன்னுடைய இரண்டு) கால்களும் வலிமையாக ஊன்ற, தன் பொன் தட கையால் முடக்கு அற பிடித்து - தனது அழகிய பெரிய கையினால் மடங்காதபடி (மற்றொருகாலைப்) பிடித்து, வாள் உகிர் வாளால் கனகனை பிளந்த வண்துழாய் மணம் கமழ் மௌலிகோள் அரிஎனஏ - பிரகாசமுள்ள வாளாயுதம்போற் கூரிய கைந் நகங்களினால் இரணியனைப் பிளந்து அழித்த வளப்பமுள்ள திருத்துழாயின் வாசனைவீசுந் திருமுடியையுடைய வலிய நரசிங்கமூர்த்தி போலவே, பிளந்து- (அச்சராசந்தனுடம்பை) இரு கூறாகக்கிழித்து, எறிந்து - (அவ்வுடற்கூறுகளை) வீசியெறிந்து, நின்று - (தனது வெற்றி தோன்றப் போர்க்களத்தில்) நிலை நின்று, அண்டகோளம் உம் பிளக்க ஆர்த்தான் - (பெருமுழக்கத்தினாலாகிய அதிர்ச்சியால்) உலகவுருண்டையும் பிளவுபடும்படி ஆரவாரஞ் செய்தான்; (எ-று.) மிருகதுவசன், எழுந்து உற்று மேலவனை வலியுறப் பிடித்து, கனகனைப் பிளந்த கோளரியெனவே பிளந்து, எறிந்து, நின்று, பிளக்க ஆர்த்தான் என முடிபு காண்க. சிங்கம் நகாயுத மெனப்படுதற்கு ஏற்ப, 'உகிர்வாளால்' எனப்பட்டது. பொன்னிறமுள்ளவ னாதல்பற்றி வந்த 'ஹிரண்யன்' என்ற பெயர்க்குப் பரியாயநாமமாக, 'கனகன்' என்றார், கநகம், ஹிரண்யம் என்ற வட சொற்கள்-பொன்னின் பெயர்களாம். அண்டகோளமும் பிளக்க எறிந்து என்று இயைத்து உரைப்பாருமுளர். மீளவும் உற்று எழுந்து - மீண்டும் உணர்ச்சியுற்று எழுந்து எனினுமாம். மிருகமென்ற விலங்கின் பொதுப்பெயர், தலைமைபற்றி மிருகராசனான சிங்கத்தை யுணர்த்திற்று. மேவலன் - விரும்பாதவன், சேராதவன் எனவே, பகைவனாயிற்று. முடக்கு - மடங்குதல்; முடங்கு என்ற முதனிலைதிரிந்த தொழிற்பெயர். வாள் - ஒளியையுணர்த்துகையில், உரிச்சொல்.

கனகனைப் பிளந்த கதை *:-தனித்தனி தேவர் மனிதர் விலங்கு முதலிய பிராணிகளாலும் ஆயுதங்களாலும் பகலிலும் இரவிலும் பூமியிலும் வானத்திலும் வீட்டின் அகத்திலும் புறத்திலும் தனக்கு மரணமில்லாதபடி வரம் பெற்றவனும், இரணியாக்கனது உடன்பிளந்தவனுமான இரணியன் தேவர் முதலிய யாவர்க்கும் கொடுமையியற்றித் தன்னையே கடவுளாக அனைவரும் வணங்கும்படி செய்துவருகையில், அவனது மகனான பிரகலாதாழ்வான், இளமை தொடங்கி மகாவிஷ்ணுபக்தனாய், தந்தையின் கட்டளைப்படி முதலில் அவன் பெயர் சொல்லிக் கல்வி கற்காமல், நாராயண நாமஞ் சொல்லி வரவே கடுங்கோபங்கொண்ட இரணியன் பிரகலாதனைத் தன்வழிப் படுத்துதற்குப் பலவாறு முயன்றபின் அங்ஙனம் வழிபடாத அவனைக் கொல்லுதற்கு என்ன உபாயஞ் செய்தும் அவன் பகவானருளால் இறந்திலனாக, ஒருநாள் சாயங்காலத்தில் தந்தை மைந்தனை நோக்கி 'நீ சொல்லும் நாராயணனென்பான் எங்கு உளன்? காட்டு' என்ன, அப்பிள்ளை "சாணினுமுளனோர் தண்மை யணுவினைச் சதகூறிட்ட, கோணினு முளன் மாமேருக்குன்றினு முளன் இந்நின்ற, தூணினு முளன் நீ சொன்ன சொல்லினு முளன்' என்று சொல்ல, உடனே இரணியன் 'இங்கு உளனோ?' என்று சொல்லி எதிரிலிருந்த தூணைப் புடைக்க, அதனினின்று திருமால் மனித ரூபமும் சிங்கவடிவமுங் கலந்த நரசிங்கமூர்த்தியாய்த் தோன்றி இரணியனைப் பிடித்து வாயிற்படியில் தன்மடிமீது வைத்துக்கொண்டு தனது திருக்கைந் நகங்களால் அவன் மார்பைப் பிளந்து அழித்திட்டுப் பிரகலாதனுக்கு அருள் செய்தனன் என்பதாம். (26)*

27.-மீண்டும் உடலொன்றிச்சராசந்தன் போர்தொடங்க, வீமன் அவனுடலை மீளவும் பிளத்தல்.

பிளந்தெறிபிளவுமீளவும்பொருந்திப் பிளிறுமாமதகரிநிகர்ப்பக்,
கிளர்ந்து வெஞ்சமரந்தொடங்கலுந்தனதுகேதனக்
கேசரியனையான்,
வயர்ந்ததிண்புயத்தின்வலியினான் முன்னைமல்லமரெழு
மடங்காக,
வுளைந்திடமலைந்து வீழுமாறுதைத்தா னோரிரண்டானதாலுடலம்.

(இ-ள்.) பிளந்து எறி பிளவு - (இங்ஙனம் வீமனாற்) கிழித்து எறியப்பட்ட (சராசந்தனது) உடல்கூறுகள், மீளவும் பொருந்தி-மீண்டும் ஒன்று சேர்ந்து, பிளிறு மா மத கரி நிகர்ப்ப கிளர்ந்து - க்ர்ச்சிக்கின்ற பெரிய மதயானைபோல உற்சாகங்கொண்டு எழுந்து, வெம் சமரம் தொடங்கலும்-கொடிய போரைத் தொடங்குதலும், -தனது கேதனம் கேசரி அனையான் - தனது கொடியில் வடிவு காணப்படுகிற சிங்கத்தைப் போன்றவனான வீமசேனன்,-வளர்ந்த திண் புயத்தின் வலியினால் - (யுத்தாவேசத்தினால்) பூரித்தெழுந்த தனது கைகளின் வலிமையைக்கொண்டு, முன்னை மல் அமர் எழுமடங்கு ஆக உளைந்திட மலைந்து - முன்புசெய்த மற்போரினும் ஏழுமடங்கு மிகுதியாக (ச் சராசந்தன்) தளர்ச்சியடையுமாறு (மற்போர்) பொருது, வீழும் ஆறு உதைத்தான் - (அவன் தரையில்) வீழ்ந்திடுமாறு காலினாலுதைத்தான்: உடலம் ஓர் இரண்டு ஆனது - (அவ்வுதையினால்) சராசந்தனுடம்பு (மீளவும்) இருபிளவாயிற்று; (எ - று.)- ஆல் - ஈற்றசை.

இங்கு நிகழும் வெற்றி தோல்விகட்கு ஏற்ப, வீமனுக்குச் சிங்கத்தையும், சராசந்தனுக்கு யானையையும் உவமைகூறினர். சிங்கம் யானையைப் பிளந்திடுமாறுபோல, வீமன் சராசந்தனைக் கிழித்தன னென்க. தனது திறத்துக்கு ஏற்ற கொடியுடையானென்பார். "தனது கேதனக் கேசரியனையான்" என்றார். 'பிளவு' என்ற தொழிற்பெயர், பிளக்கப்பட்ட கூறுகளுக்குத் தொழிலாகுபெயராம். மதகரி - வடமொழித் தொடராதலின், வருமொழி முதல்வலி இயல்பு. கேதநம், கேஸரீ - வடசொற்கள். கேஸரம் - பிடரிமயிர், அதனையுடையது கேஸரீ என ஆண் சிங்கத்திற்குக் காரணக்குறி. முன்னை, ஐ-சாரியை. உடலம், அம்-சாரியை. (27)

28. - அவ்வுடற்பிளவுகளை மாறிஇடும்படி கண்ணன் குறிப்பிக்க, வீமன் அங்ஙனமே செய்தல்.

சீறியக் குரிசில் கீண்டபேருடலைச் சென்னிதாள்
செவ்வையினிடாமன்,
மாறியிட் டிடுகென் றாருயிர்த்துணையாய்வந்தமா மரகத
வடிவோன்,
கூறியிட்டிடாமற் குறிப்பினா லுரைப்பக்குறிப்பையக்
குறிப்பினாற் குறித்து,
வேறிடப் புவியின் மிசையெறிந்தனனால் வீமன்வல் லபத்தை யார்
வியப்பார்.

(இ -ள்.) அ குரிசில் சீறி கீண்ட பேர் உடலை - பெருமையிற் சிறந்தவனான அவ்வீமசேனன் கோபித்துக் கிழித்தெறிந்த பெரிய உடற்பிளவுகளை, சென்னி தாள் செவ்வையின் இடாமல் மாறி இட்டிடுக என்று - தலையோடு தலையும் காலோடு காலுமாக நேரே இடாமல் (தலையொடுகாலும் காலொடு தலையுமாக) மாறிப்போட்டிடுவாயாக என்று, ஆர் உயிர் துணை ஆய் வந்த மா மரகத வடிவோன் - (பாண்டவர்க்கு) அருமையான பிராணசகாயனாய் உடன் வந்த சிறந்த மரகதமென்னும் பச்சையிரத்தினம்போன்ற திருமேனி நிறமுடையவனான கண்ணபிரான், கூறியிட்டிடாமல்

குறிப்பினால் உரைப்ப - வாய்மொழியாற் கூறாமற் குறிப்பினாலுணர்த்த, (வீமசேனன்), குறிப்பை அ குறிப்பினால் குறித்து - அங்ஙனங் குறிப்பித்த விஷயத்தை அக்கண்ணன் குறிப்பித்த வகையினால் உணர்ந்து கொண்டு, வேறு இட புவியின் மிசை எறிந்தனன் - (தலையும் காலும்) மாறுபட (அவ்வுடற்கூறுகளைப்) பூமியின்மேல் இட்டான்; வீடுமன் வல்லபத்தை யார் வியப்பார்- (உடல் வலிமை கொண்டு பொருததேயன்றிக் குறிப்புணர்ந்து இங்ஙனம் ஏற்றபடி செய்த) வீமசேனனுடைய திறமையைக் கொண்டாடிக் கூற வல்லவ ரெவர்? [எவருமில்லை யென்றபடி]: (எ-று.)-ஆல் ஈற்றசை; ஆதலால் என்பதன் விகார மெனினுமாம்.

வீமனதுவல்லமை யாவராலும் வியந்து பேச முடியாதபடி மிகவிஞ்சி யுள்ள தென்பதாம். கண்ணன் ஒரு கோரையையெடுத்து வீமன் காண இரு கூறாக்கிழித்து அவ்விருபாதியையும் அடிநுனி மாறிஇட்டுக் குறிப்பிக்க, அக்கருத்தை அச்செயலினால் வீமன் குறிப்பாக வுணர்ந்து சராசந்தனுடற் கூறுகளை அங்ஙனம் தலையும் காலும் மாறுபடும்படி இட, அவை முன்போல ஒருங்குகூடி எழ மாட்டா தொழிந்தன வென்க. உயிர்த்துணை - உயிரோடொத்த துணைவன், உயிரைப் பாதுகாக்குந் துணைவன். கருமை நீலம் பசுமை என்ற நிறங்களில் ஒன்றற்கு ஒன்று உள்ள சிறிது வேறுபாட்டைப் பெரிதாகக்கருதாது அபேதமாக உரைத்தல் கவிசமயமாதலால், கிருஷ்ணனை, 'மரகதவடிவோன்' என்றார்; "பச்சைமா மலைபோல் மேனி...........அச்சுதா" எனப் பெரியாரும் பணித்தார். 'குறிப்பினாலுரைப்ப' என்றவிடத்து, பேசாதது பேசுவதுபோல சொல்லப்பட்டது; 'நாற்ற முரைக்கும் மலருண்மை' என்றாற் போல: வழுவமைதி, உரைப்ப=உணர்த்த. குரிசில் - ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர். பெருமை+உடல்=பேருடல்: அருமை+உயிர்=ஆருயிர்: செவ்வை-'ஐ' விகுதிபெற்ற பண்புப் பெயர். இட்டிடுக+என்று=இட்டிடுகென்று: வியங்கோளின் ஈற்று அகரம் தொகுத்தல்விகாரப்பட்டது. 'இட்டிடுக' என்பதில் 'இடு' என்பதும் 'கூறியிட்டிடாமல்' என்பதில் 'இட்டிடு' என்பதும் துணிவுணர்த்துந் துணைவினையாய் நின்றன. (28)

வேறு.

29.-சராசந்தனிறந்தமை கண்டுவியந்த அருச்சுனன் கண்ணனை நோக்கி ஒன்று சொல்லத் தொடங்குதல்.

சந்தச் சிகரச் சந்தணியுந் தடந்தோ ளாண்மைச் சராசந்தன்,
முந்தப் பொருத மல்லமரின் முரணோடழிந்து முடிந்ததற்பி,
னிந்தப் புதுமை தனைவியவா வேத்தா விறைஞ்சாயதுகுலமா,
மைந்தற்கொருவா சகமுரைப்பான் மணித்தார்ப் புயவா சவன்மைந்தன்.

(இ-ள்.) சந்தம் - அழகிய, சிகரம் - மலைச்சிகரம்போன்ற, சந்து அணியும் தட தோள் - சந்தனத்தேய்வைபூசிய பெரியதோள்களின், ஆண்மை- வலிமையையுடைய, சராசந்தன்-, முந்த பொருதமல் அமரில் - முற்பட்டுச் செய்த மற்போரில், முரணோடு அழிந்து முடிந்ததன் பின்- வலிமையும் தானும் அழிந்து ஒழிந்ததன்பின்பு,- மணி தார் புயம் வாசவன் மைந்தன் - அழகிய மாலையை யணிந்த தோள்களையுடைய தேவேந்திரனது குமாரனான அருச்சுனன், - இந்த புதுமைதனை வியவா - இந்த அற்புதச் செயலைக்குறித்து ஆச்சரியங்கொண்டு, ஏத்தா இறைஞ்சா - (கண்ணபிரானைத்) துதித்து வணங்கி, யதுகுலம் மா மைந்தற்கு ஒரு வாசகம் உரைப்பான் - யதுவென்னும் அரசனது குலத்தில் தோன்றிய சிறந்த குமாரனான அக்கண்ணனை நோக்கி ஒரு வார்த்தை சொல்பவனானான்; (எ - று.)-அதனை, அடுத்த கவியிற் காண்க.

'இந்தப்புதுமை' என்றது - சராசந்தனுடம்பு அடிமுதல் முடிவரையும் இருகூறாகப் பிளவுபட்டபின்பு மீளவும்பொருந்தி உயிர் பெற்றெழுந்ததும், பின்பு மாறி இட்டவளவிலே பொருந்தாது மாய்ந்தமையுமாகிய அதிசயச் செய்கையை. 'சந்தச்சிகரச் சந்தணியும்' என்பதற்கு - அழகியமலையில் தோன்றுகிற சந்தனத்தின் குழம்பை யணியு மென்றும், 'தடந்தோளாண்மை' என்பதற்கு - பெரியதோள்களையும் பௌருஷத்தையு முடையவென்றும், 'சராசந்தன் முரணோடு அழிந்து முடிந்ததற்பின்' என்பதற்கு - மீள மீளப் பிழைத்தெழும் வலிமையும் அழிந்து சராசந்தன் இறந்ததன் பின்பு என்றும் உரைப்பாருமுளர். யதுகுலம் ஆம் மைந்தற்கு என்று பிரித்து, யதுகுலத்தில் தோன்றிய

வீரனுக்கு என்று உரைத்தலும் ஒன்று. 'முரணோடு அழிந்து' என்பது-தலைகால்களை மாறி இட்ட மாறுபாட்டினால் அழிந்து என்றும் பொருள்படும். வியவா, ஏத்தா, இறைஞ்சா - உடன்பாட்டெச்சங்கள். ஏத்தா, இறைஞ்சா என்பவற்றிற்கு, 'கண்ணனை' என்ற செயப்படுபொருள் வருவிக்க. வாஸவன் என்ற பெயர் - அஷ்டவசுக்களுக்குத் தலைவனென்றும், ஐசுவரியமுடையவ னென்றும் பொருள்படும். வசு என்றது - தேவர்களிலொரு பகுப்பினர்க்கும் செல்வத்திற்கும் பெயராம். இதுமுதற் பதின்மூன்று கவிகள் - பெரும்பாலும் மூன்றாஞ்சீரும் ஆறாஞ்சீரும் காய்ச்சீர்களும், மற்றைநான்கும் மாச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட ***அறுசீராசிரிய விருத்தங்கள்.*** *(29)*

30.-அருச்சுனன்வினாவ, கண்ணன்,சராசந்தன் வரலாறு கூறத் தொடங்குதல்.

இன்றாரமரினிவன்கையாலிறந்தோனுடலமொன்றியது
மொன்றாதிரண்டுபட்டதும்யாமுணரும்படிநீயுரைத்தருள்வாய்
குன்றாலன்றுமழைதடுத்த கொற்றக்கவிகைக்கோபாலா
வென்றானென்றபொழுதவனுமிறந்தோன்சரிதமினி துரைப்பான். *(இ-ள்.) 'அன்று - அந்நாளில் [முன்னொருகாலத்தி லென்றபடி], குன்றால் - கோவர்த்தனமென்னும் மலையைக்கொண்டு, மழை தடுத்த - மழையைத் தடுத்திட்ட, கொற்றம் கவிகை - கொற்றக்குடையையுடைய, கோபாலா - கோபாலனே!-ஆர் அமரின்-(செய்தற்கு) அரிய போரில், இன்று- இன்றைத்தினத்தில், இவன் கையால் இறந்தோன் - இவ்வீமசேனனுடைய கையினால் இறந்தவனான சராசந்தனது, உடலம் - உடம்பின் கூறுகள், ஒன்றியதுஉம் - (முதலில்) ஒன்றுசேர்ந்து உயிர்த்தெழுந்ததன் காரணத்தையும், ஒன்றாது இரண்டுபட்டதுஉம் - (பின்பு) ஒன்றுபடாமல் (தனித்தனியே கிடந்து) அழிந்ததன் காரணத்தையும், யாம் உணரும்படி நீ உரைத்தருள்வாய்-நாங்கள் அறியும்படி நீ சொல்லியருள்வாய்' என்றான் - என்று (அருச்சுனன் கண்ணனை) வேண்டினான்: என்றபொழுது - என்று வேண்டியபொழுது, அவனும் - அக்கண்ணபிரானும், இறந்தோன் சரிதம் இனிது உரைப்பான் - இறந்திட்டவனான சராசந்தனுடைய வரலாற்றை நன்கு விளங்கச் சொல்பவனானான்; (எ - று.)- அதனை, அடுத்த ஆறுகவிகளிற் காண்க.*

'யாம்' என்ற தன்மைப்பன்மை வீமனை உளப்படுத்தியது. மேல் 36 - ஆம் செய்யுளில், "அதுகேட்டுள மகிழ்ந்தார் சுரர்கோமகனும் துணைவனுமே" என்பதும் காண்க. இதனாலும், 'இவன்' என்று அண்மைச் சுட்டினாற் குறித்ததனாலும், சராசந்தனை முடித்தபின்பு வீமன் கிருஷ்ணார்ச்சுனரைச் சார்ந்திருந்தனனென்று அறிக. அன்று - இளமையிலென்றபடி. 'கோவர்த்தனமென்னும் கொற்றக்குடையே' என்றபடி இந்திரன் பெய்வித்த மழையைத் தடுத்தற்பொருட்டுக் கண்ணன் குடையாக எடுத்துப் பிடித்த கோவர்த்தனமென்னும் மலை அம்மழையைச் சிறிதும் கீழ் விழவொட்டாதபடி முற்றும்தடுத்து மேகங்களின் முயற்சியைப் பழுதுபடுத்தி இந்திரனையும் வெல்லுதற்குக் காரணமானதும், அப்பொழுது கண்ணன் பசுக்களைச் சிறிதும் வருந்தாதபடி குறிக்கொண்டு பாதுகாத்ததுபற்றி இந்திரனால் 'கோவிந்தன்' என்ற திருநாமம் சூட்டிப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப்பெற்றுக் கோக்களுக்கு அதிபதியாகிக் கோபாலனாய் விளங்கியதும், அக்கோவிந்தபட்டாபிஷேகத்திற்கு ஏற்ற கொற்றக்குடையை யுடைமையுந்தோன்ற 'குன்றாலன்றுமழை தடுத்த கொற்றக் கவிகைக் கோபாலா' என்று விளித்தான். கொற்றக் கவிகை - வெற்றியைத் தருகிற குடை: வெற்றிக்கு அடையாளமான குடை யெனினுமாம். கவிகை - கவிந்திருப்பதான குடைக்குத் தொழிலாகுபெயர்: இதில், கை - தொழிற்பெயர்விகுதி. கோபாலன் - பசுக்களைக்காப்பவன்; கோ - பசு. 'அவனும்' என்ற உம்மை-கதைத் தொடர்ச்சி பற்றியது; இறந்து தழுவிய எச்சத்தின் பாற்படும்.

குன்றால் மழைதடுத்த கதை:- திருவாய்ப்பாடியில் ஆயர்களெல்லாரும் கூடி மழையின் பொருட்டாக இந்திரனை ஆராதித்தற்கென்று வழக்கப்படி சமைத்த சோற்றைக் கண்ணபிரான் ஒருகால் அவனுக்கு இடாதபடி விலக்கிக் கோவர்த்தன மலைக்கு இடச்சொலித் தானே ஒரு தேவதா ரூபங்கொண்டு அமுதுசெய்தருள, அவ்விந்திரன் கோபத்தோடு புஷ்கலாவர்த்தம் முதலிய பல மேகங்களை யேவி, கண்ணன் விரும்பி மேய்க்கிற கன்றுகட்கும் பசுக்கட்கும் கண்ணனுக்கு இஷ்டரான இடையர்க்கும் இடைச்சியர்க்கும் தீங்குதரும்படி கல்மழையை ஏழுநாள் இடைவிடாது பெய்வித்தபொழுது

கண்ணன் கோவர்த்தன கிரியைக்குடையாகப் பிடித்து மழையைத் தடுத்து எல்லாவுயிர்களையும் இடையூறு சிறிதுமின்றிக் காத்தருளின னென்பதாம். (30)

31.- இதுமுதல் ஆறுகவிகள் -கண்ணன் சராசந்தனது வரலாற்றைக் கூறுதல்.

வானோர்பகைவர்களிலொருவன்மகதகுலத்துமாரதப்பே
ரானோன்வயிற்றிலவதரித்தானவன்காணிந்தவடல்வேந்தன்
மீனோததிசூழ்மேதினியின்வேந்தர்குலத்தைவேரோடுந்
தானோராழிதனிநடத்தித்தடிந்தானணிந்தசமர்தோறும்.

(இ -ள்.) வானோர் பகைவர்களில் ஒருவன் - தேவர்கட்கு ஐந்மசத்ருக்களான அசுரர்களில் ஒருத்தன், மகதகுலத்து மாரதன் பேர் ஆனோன் வயிற்றில் அவதரித்தான் - மகததேசத்து - அசுரர்குலத்தில் தோன்றிய பிருகத்ரத னென்னும் பெயருள்ள அரசனது வயிற்றினின்று பிறந்தான்; அவன் காண் இந்த அடல் வேந்தன் - அவனே வலிமையையுடைய இச்சராசந்தன்; (இவன்), மீன உததிசூழ் மேதினியின் - மீன்களையுடைய கடலினாற் சூழப்பட்ட பூலோகத்தில், தான் ஓர் ஆழி தனிநடத்தி-தான் (தனது) ஒப்பற்ற ஆஜ்ஞாசக்கரத்தைப் பொதுவறநடத்தி, அணிந்தசமர்தோறுஉம்-அணிவகுத்துச் செய்த போர்களிலெல்லாம், வேந்தர் குலத்தை வேரோடுஉம் தடிந்தான் - ராஜவம்சத்தை வேரோடும் துணித்திட்டான்; (எ - று.)

சராசந்தன் அசுராம்சமாய்ப் பிறந்தவனென்பது, முதல் வாக்கியத்தின் கருத்து. இனி, முதல்வாக்கியத்திற்கு - தேவர்கட்குப் பகையரசர் களாயினோர்களில் மகதகுலத்து ப்ருகத்ரத னென்னும் அரசனிடத்து ஒரு குமாரனுதித்தா னென்று பொருளுரைப்பாருமுளர். சந்திரகுலத்துப் பூருவம்சத்தில் குருவென்னும் அரசனது புத்திரர் மூவர். அவருள் சுதநுவென்பவனது மரபில் தோன்றியவன் உபரிசரவசு: அவன் குமாரன் இந்த ப்ருகத்ரதன் என்று அறிக. இச்சந்ததியரசர்கள் மகததேசத்தை யாண்டு மாகதரென்று பெயர்பெற்றதனால், இவர்கள் மரபு 'மகதகுலம்' எனப்பட்டது. அசுரர்கட்கு 'தேவசத்ருக்கள்' என்று ஒரு பெயர் உள்ளதனால் அவர்களை 'வானோர் பகைவர்கள்' என்றார். 'ப்ருகத்ரதன்' 'மஹாரதன்' என்ற வடமொழிப்பெயர்களிரண்டும் பெருந்தேருடையவனென்று ஒருபொருள்படுதல் காண்க. கருப்பம் கணவன்வயிற்றில் இரண்டுமாதம் தங்கிப் பின்பு மனைவியின் வயிற்றிற்சேர்கிறதென்னும் நூல்வழக்குப்பற்றியும், ஒருவனது மனைவியின் வயிற்றில் தோன்றியவரை அவனது வயிற்றில் தோன்றியவ ரென்னும் உலக வழக்குப்பற்றியும், பிருகத்ரதனுடைய மனைவியரிருவர் வயிற்றி னின்று பிறந்தவனை 'மாரதப்பேரானோன் வயிற்றிலவதரித்தான்' என்றார்; இது - ஒருவகை உபசாரவழக்கு. வயிற்றில் - 'இல்', நீக்கப்பொருளில் வந்த ஐந்தனுருபு. காண் - தேற்றம். மீநோததி - வடமொழித்தொடர்: மீந+உததி; குணசந்தி; உததி - நீர் தங்குமிடம்: உதம்=உதகம் - ஜலம். மேதிநீ - வடசொல்; பூர்வத்தில் திருமாலினாற்கால்கொண்டு துகைத்துக் கொல்லப்பட்ட மதுகைடப ரென்னும் அசுரர்களது மேதசினால் நனைந்தமைபற்றி, பூமிக்கு 'மேதிநீ' - என்று பெயராயிற்று; மேதஸ்-உடற்கொழுப்பு. 'வேரோடும்' என்றது - புத்திரபௌத்திராதி சந்ததியோடு மென்றபடி. ஓராழி தனி நடத்துபவன், ஏகசக்கராதிபதி யெனப்படுவன். (31)

32. எண்ணற்கரியமுடிவேந்தரெண்ணாயிரவர்பசுவாக,
மண்ணித்தனையுந்தன்குடைக்கீழ்வைக்கும்படிமாமகம் புரிவான்,
கண்ணிச்சிறையினிடைவைத்தான்கண்ணாயிரத் தோன்முதலாக,
விண்ணிற்பயிலுந்தேவர்களுமிவன்பேர் சொல்லவெருவுவரால்.

(இ-ள்.) (இச்சராசந்தன்), மண் இத்தனைஉம் தன் குடைக்கீழ்வைகும்படி - பூலோக முழுமையும் தனது அரசாட்சியின்கீழ் வைத்து நடத்தும்படி, எண்ணற்கு அரிய முடிவேந்தர் எண் ஆயிரவர் பசுஆக மா மகம் புரிவான் கண்ணி-மதித்தற்கு அருமையான கிரீடத்தைத் தரித்த அரசர்கள் எண்ணாயிரம்பேரே யாகபசுக்களாக (அவர்களைக்கொன்று) பெரியநரமேதயாகஞ் செய்யக்கருதி, சிறையினிடை வைத்தான் - (மிகப்பல அரசர்களைப் போரில் வென்று உயிரோடுபிடித்துத் தனது) சிறைச்சாலையில் (அடைத்து) வைத்திட்டான்: கண் ஆயிரத்தோன் முதல் ஆக விண்ணில் பயிலும்

தேவர்கள்உம் - (உடம்புமுழுவதுமாக) ஆயிரங்கண்களைப் பெற்றுள்ளவனான இந்திரன் முதலாக மேலுலகிற் சஞ்சரிக்குந் தேவர்களும், இவன் பேர் சொல்ல வெருவுவர் - இந்தச் சராசந்தனுடைய பெயரைச் சொல்ல அஞ்சுவார்கள்; (எ - று.)- ஆல்-ஈற்றசை.

இவன்பெயரைத் தம்வாயினாற் சொல்லுதற்கும் அஞ்சுவார்கள் எனவே, இதனை எதிர்த்து நின்று போர்செய்தற்கு அஞ்சுவார்களென்று கூறாமலே அமையும். இவன் பெயரைப் பிறர் சொல்லத் தாம் அது கேட்டவளவிலே அஞ்சுவார்க ளென்றுங் கருத்துக்கொள்ளலாம். புக்தி சக்திகளிற் சிறந்தவர்களாய் மேலுலகத்திலுள்ள தேவர்களும் தம் அரசனுட்பட இங்ஙனம் அஞ்சுவார்களெனவே, அவ்வறிவாற்றல்களிற் குறைபாடுடையரான இந்நிலவுலகத்து மனிதர்களும் அரசர்களும் இவன் பக்கல் மிக அஞ்சுதல் சொல்லவேண்டாதாயிற்று. ஆளுகையைக் குடை யென்றல், கவிசமயம். 'தன் குடைக்கீழ் வைகும்படி' என்ற பாடத்திற்கு - நிலவுலகம் முழுவதும் தனது அரசாட்சியின் கீழ்த் தங்கும்படியென்பது பொருள். 'எண்ணற்கு அரிய' என்பது-முடிக்கு அடைமொழி யாக்குதல், பொருந்தாது; மேல், 'எண்ணாயிரவர்' என்ற தொகைப் பெயர் வருதலால். சொல்ல = சொல்லவும், இழிவு சிறப்பும்மை தொக்கது விகாரம். தேவர்களும், உம் - உயர்வு சிறப்பு. மண் இத்தனையும் - பூலோக மென்றுள்ளது எவ்வளவோ அவ்வளவையு மென்றபடி; உம்மை, முற்றுப்பொருளது. 'புரிவான்' என்பதை, 'வான்' விகுதிபெற்ற எதிர்கால வினையெச்ச மென்றாவது, அவ்விகுதி, பெற்ற தொழிற்பெயரின் இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகை யென்றாவது கொள்க; புரிவான் கண்ணி - புரியக் கண்ணி; அல்லது புரிதலைக்கண்ணி. கண்ணி, கண் - பகுதி.(32)

33. இவனைப்பயந்தோன்மகவொன்றுமின்றிச்சண்ட
கௌசிகப்பேர்த்,
தவனைப்பணிந்துவரம்வேண்டத்தவனுந் தான்வாழ்தடஞ்சூதத்,
தவனிக்கரியதீங்கனியொன்றளித்தானளித்தவக்கனியை,
நவநித்திலவாணகையிருவரில்வாழ்பவர்க்குநல்கினனால்.

(இ -ள்.) இவனைப் பயந்தோன் - இச்சராசந்தனைப் பெற்ற தந்தையான பிருகத்ரதன், மகவு ஒன்றுஉம் இன்றி - (ஆதியில்) ஒரு பிள்ளையு மில்லாமையால், சண்டகௌசிகன் பேர் தவனை பணிந்து வரம் வேண்ட - சண்டகௌசிகனென்னும் பெயரையுடைய முனிவனை நமஸ்கரித்து(ப் புத்திரபாக்கியத்தைக் குறித்து) வரங்கேட்க,-தவன்உம் - அம்முனிவனும், தான் வாழ் தடசூதத்து அவனிக்கு அரிய தீம் கனி ஒன்று அளித்தான் - தான் வசித்தற்கு இடமான பெரிய மாமரத்தினின்று (தன்மடியில்) விழுந்ததும் மண்ணுலகிற் கிடைத்தற்கரியதுமான இனிய ஒரு பழத்தை (அந்தப் பிருகத்ரதமகாராசனுக்கு)க் கொடுத்தான்; அளித்த அ கனியை - (அம்முனிவராற்) கொடுத்தருளப்பட்ட அந்த மாம்பழத்தை, (அவ்வரசன்), நவம் நித்திலம் வாள் நகை இருவர் இல் வாழ்பவர்க்குஉம் நல்கினன் - புதிய முத்துப்போன்ற ஒளியுள்ள பற்களையுடைய தன்மனைவியரிருவர்க்கும் (உரியதாகக்) கொடுத்தான்; (எ - று.)

பிருகத்ரதன் காசிராசனது இரட்டைப் பெண்களை மணஞ்செய்து கொண்டபொழுது அவ்விருவரிடத்தும் தான் சிறிதும் பக்ஷபாதமின்றிச்சமமாக நடப்பதாய் வாக்குத்தத்தஞ் செய்திருந்தனனாதலால், அவ்வுறுதிமொழி தவறாமல் தனக்குவரமாக் கிடைத்த ஒருகனியை இருவர்க்குமாகக் கொடுத்தனனென்க. மகப்பேறளிக்குஞ் சிறப்பும் சுவைமிகுதியுந்தோன்ற 'அவனிக்கு அரிய தீங்கனி' எனப்பட்டது. வெள்ளொளியிலும், அழகிய வடிவிலும் முத்து- இப்பற்களுக்கு உவமை. நாட்பட்ட பழைய முத்து வெள்ளொளி மழுங்கிப் பழுப்படைந்திருக்கு மாகலின் அவை இப்பற்களுக்கு உவமையாகாவென்பது தோன்ற, 'நவநித்திலவாண'கை, என்றார். இல்வாழ்பவர் - வீட்டிலிருந்துகொண்டு சம்சாரகாரியங்களைப் பார்ப்பவர்; கணவன் கிருகஸ்தாச்சிரம தருமத்தை நடத்துதற்குத் துணையாய் நிற்பவர். மகவு - இளமைப்பெயர். தவன் - தவமுடையவன். 'தவன்' என்ற சொல் இரண்டனுள், பின்னது - சுட்டுமாத்திரையாய் நின்றது, தான் வாழ் சூதம் - தான் எந்த மாமரத்தினடியில் வீற்றிருந்தனனோ அந்தமாமரம் என்றபடி. தீம்+கனி=தீங்கனி; தீம் - இனிமை. தீம் - என்பதனடியாப் பிறந்த பெயரெச்சம், 'தீவிய' என்றும், தீமை என்பதனடியாப் பிறந்த பெயரெச்சம்-'தீய' என்றும் நிற்கிற வேறுபாடுங் காண்க. சூதம், நவம் - வடசொற்கள். 'அவனிக்கு' என்பதில் நான்கனுருபு ஏழனுருபின் பொருளில் வந்தது உருபு மயக்கம். ஆல் - ஈற்றசை. (33)

34. காசித்தலைவன்கன்னியர்தங்கண்போல்வடுமுற்றியகனியை
யாசிற்பிளந்துதங்கொழுநனருளாலமுதொத்தினிதருந்த
மாசற்றிலங்குமகவிருவர்வயினும்பகிர்ந்துவளர்ந்ததற்பின்
பாசத்துடனேயோரொருவர் பயந்தார்வடிவிற்பப்பாதி.

(இ-ள்.) காசி தலைவன் கன்னியர் - காசிராசனது பெண்களான அம்மாதரிருவரும், தம் கண்போல் வடு முற்றிய கனியை-தங்கள் கண்கள் போன்ற இளமாம்பிஞ்சு முதிர்ந்ததான அந்தப் பழத்தை, தம் கொழுநன் அருளால் ஆசின் பிளந்து அமுது ஒத்து இனிது அருந்த - தங்கள் கணவனது கட்டளையின்படி விரைவாக (இருகூறாகப்) பிளந்து தேவாமிருதத்தை (உண்பது) போன்று இனிமையாகப் புசித்தனராக,-மாசு அற்று இலங்கும் மகவு - குற்றமின்றி விளங்கும் ஒருகுழந்தை, இருவர்வயின்உம்பகிர்ந்து வளர்ந்ததன் பின் - அவ்விரண்டுமாதர்களுடைய கருப்பத்திலும் பாதிபாதியாய் நன்கு வளர்ந்ததன் பின்பு, - பாசத்துடனே - அன்போடு, ஓரொருவர் - அவர்களில் ஒவ்வொருவரும், வடிவில் பப்பாதி பயந்தார் - (ஒருபுதல்வனுடைய) வடிவத்தின் பாதிபாதி அங்கத்தை ஈன்றனர்; (எ-று.)

கர்ப்போற்பத்திக்கு மூலமான மாம்பழத்தை இருகூறாகப் பகிர்ந்து ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொருபாதியை உண்டன ராதலால் அக்காரணத்திற்கு ஏற்பக் காரியமும் பரிணமிக்க, ஒரு குழந்தையின் வலப்பாதி ஒருத்தியின் கருப்பத்தினின்றும் அதன் இடப்பாதி மற்றொருத்தியின் கருப்பத்தினின்றுமாக வெளிவந்தன வென்க. பிரசவிக்கிறகாலத்தில் தாயர்க்கு மகவைக் கண்டுகளிக்கும் ஆதரம் உண்டாகின்ற இயற்கைபற்றி 'பாசத்துடனே பயந்தார்' என்றார். கண்போல் வடுமுற்றிய கனி - கண்ணைப்போல வடுவாயிருந்து பின்பு முற்றிப் பழுத்த மாங்கனி. மாம்பிஞ்சின் உட்பிளவு-மகளிர் கண்ணுக்கு, வடிவில் உவமை; "வடுப்பிளவனையகண்ணாள்" என்றார், சீவகசிந்தாமணியிலும். 'வடுப்போலுங்கண்' என்று பிரசித்தமாக உவமை சொல்லும் மரபுக்குமாறாக 'கண்போல்வடு' என்று உபமான உபமேயங்களை மாற்றிச் சொன்னது எதிர்நிலையணி. மாசு அற்று இலங்கும் மகவு - ஊமை முடம் குருடு செவிடு முதலிய உடற்குறையில்லாத குழந்தை யென்றபடி. வயின் - வயிறு; வளர்ந்ததற்பின் - கருமுதிர்ந்த பின்பு. பாதி + பாதி = பப்பாதி: மரூஉமுடிபு. கன்னி - கந்யா என்ற வடசொல்லின் விகாரம்: இளம்பெண் என்று பொருள். பாசம் - வடசொல்: அது போலப் பந்தப்படுத்தலால், இலக்கணையாக, அன்புக்கு வழங்கும். ஆசின்பிளந்து - அதன் பயன் பழுதுபடுமாறு பிளந்து எனினும் அமையும்; ஆசு - குற்றம்; இன் - சாரியை. (34)

35. ஒருவனிருவருதரத்துமுடனுற்பவித்தவுற்பாதம்
வெருவிமகதகுலவேந்தன்வியன்மாநகரின்புறத்தெறியப்
புரிசைவாயிற்கண்டவற்றைப்புசிப்பாளெடுத்துப்பொருத்தினளாற்
றருமமுணராமனத்தியொருதசைவாயரக்கிசரையென்பாள்.

(இ-ள்.) ஒருவன் இருவர் உதரத்தும் உடன் உற்பவித்த உற்பாதம் வெருவி - ஒருபுதல்வனே (பாதிபாதியாய்) இரண்டு மனைவியர் வயிற்றினின்றும் ஒரே சமயத்திற் பிறந்ததை ஓர் உற்பாதமாகக்கருதி அந்தத்தீக்குறிக்கு அஞ்சி, மகதகுல வேந்தன் வியல் மாநகரின்புறத்து எறிய - மகதகுலத்து அரசனான அப்பிருகத்ரதன் (அவ்வுடற் கூறுகளை) விசாலமான சிறந்த தனது கிரிவிரச நகரத்தின் வாயிற்புறத்திலே எறிவித்துவிட, புரிசை வாயில் - அம்மதில்வாயிற்புறத்திலே, அவற்றை - அவ்வுடற் கூறுகளை, கண்டு - பார்த்து, புசிப்பாள் - உண்ணவந்தவளான, தருமம் உணரா மனத்தி சரை என்பாள் ஒரு தசை வாய் அரக்கி- தருமமென்பது இன்னதென்று அறிதலுமில்லாத கொடுமனமுடையவளும் ஜரையென்னும் பெயருள்ளவளும் புலாலுண்ணும் வாயுடையவளுமான ஒரு ராக்ஷசி, எடுத்து பொருத்தினள் - (அவ்வுடற்பாதிகளை) எடுத்துப் பொருத்திப் பார்த்தாள்; (எ - று.) - ஆல் - ஈற்றசை; செய்யுளி னிறுதியில் நிற்பதேயன்றிச் செய்யுளடியின் இறுதியில் நிற்பதும் பயனிலையினிறுதியில் நிற்பதுமான இடைச்சொல்லும் பொருள்தராதாயின் ஈற்றசை யெனவேபடும்.

உற்பாதம்-பின்வருந்தீமைக்கு அறிகுறியாக முன்புதோன்றும் துர்நிமித்தம். தவப்பெருமையையுடைய முனிவ னருளிய மாங்கனியைப் புசித்ததனால் இருமனைவியரும் கருப்பமாயினராதலின் இருகுழந்தைகள் பிறக்கு மென்று மகிழ்ச்சிகொண்டிருந்த பிருகத்ரதன்

அவ்விருவரும் பிரசவித்தவுடனே மகவின் முகங்காணுமாசையாற் சென்று பார்க்கும்போது ஒருமகவே இருபாதியாய்ப் பிறந்திருக்கக்கண்டு துன்பங்கொண்டு இது ஏதோ உற்பாதமா யிருக்கிறதென்று அஞ்சி அவ்வுடற்பாதியிரண்டையும் ஊர்ப்புறத்தே எறிந்துவிடும்படி கட்டளையிட, அங்ஙனமே தாதியர் அவற்றை யெடுத்துக் கொண்டுபோய் அந்நகர் மதில் வாயிலின்புறத்தே எறிந்து விட்டனர். தசையுண்ணுமியல்புடைய அரக்கியான ஜராதேவி அந்நகரின் அதிதேவதையாகிய தனது வழக்கத்தின்படி இரவில் ஊரைச்சுற்றி வருகையில் அம்மானுட மகவின் இரு கூறுகளையும் கண்டு புசிக்கும்படி எடுக்கையில் ஒவ்வொன்றும் சரிபாதியாயிருக்கிற அதிசயத்தை நோக்கி ஊழ்வினைதூண்ட அவ்விருபாதியையும் நேருக்கு நேராக வைத்துப் பொருத்திப் பார்த்தனள். அப்போது அவ்விருபாதியும் ஒன்றி ஒருவடிவாய் அமைந்து உயிர்பெற்றது என விவரங்காண்க. 'அவற்றை' என்பது - கண்டு, புசிப்பாள், எடுத்து, பொருத்தினள் என்ற அனைத்துக்கும் செயப்படுபொருளாம். ஊனைத்தின்று ஊனைப் பெருக்கும் ஒருபாவி யென்பார், 'தருமமுணராமனத்தியொருதசைவாயரக்கி' என்றார். தருமமென்று ஒன்று உள்ளதென்று அறியாதவளெனவே, அவ்வறத்தை யநுட்டித்தறியாதவளென்பது சொல்ல வேண்டாதாயிற்று. (35)

36. தன்னாலொன்றுபடுதலுமத்தனயன்றன்னைச்சராசந்த
னென்னாவழைத்தியெனமகதத்திறைவற்களித்தங்கேகினளா
லந்நாண்முதலப்பெயர்படைத்தானதனாலிவ்வாறானதெனச்
சொன்னானதுகேட்டுளமகிழ்ந்தார்சுரர்கோமகனுந்துணைவனுமே.

(இ -ள்.) (அந்த ஜராதேவி), தன்னால் ஒன்று படுதலும் (அவ்வுடற்பாதியிரண்டும்) தன்னாலே சந்தித்து ஒருவடிவாகவே, அ தனயன் தன்னை - அந்தப்புதல்வனை, மகதத்து இறைவற்கு அளித்து - மகததேசாதிபதியான பிருகத்ரதனுக்குக் கொடுத்து, சராசந்தன் என்னா அழைத்தி என - ('இக்குழந்தையை) ஜராசந்தனென்று பெயரிட்டு அழைக்கக்கடவாய்' என்று சொல்லி, அங்கு ஏகினள் - அவ்விடத்தினின்று சென்றாள்; அ நாள் முதல் அ பெயர் படைத்தான் - அன்றுமுதலாக (அப்புதல்வன்) ஜராஸந்தனென்னும் பெயரைப்பெற்றான்; அதனால் - இவனது உற்பத்தி வரலாறு இங்ஙன மாதலால், இ ஆறு ஆனது - இப்படியாயிற்று, என - என்று, சொன்னான் - (கண்ணன்) கூறினான்: அதுகேட்டு-அவ்வரலாற்றைக் கேட்டு சுரர் கோ மகன்உம் துணைவன்உம் - தேவராசனான இந்திரனது குமாரனாகிய அருச்சுனனும் அவனது உடன்பிறந்தவனான வீமனும், உளம்மகிழ்ந்தார் - (அதிசயித்து) மனம் மகிழ்ந்தார்கள்; (எ - று.) - ஏ, ஆல் - ஈற்றசைகள்.

அருளறங்களை நோக்காது புலாலுண்ணுமியல்பினால் அவ்வுடற் பிளவுகளைப் புசித்தற்கு எடுத்த ஜராதேவி அப்பிளவுகளைத் தன்கையாற் பொருத்தியவுடனே ஒன்றி உயிர்த்தெழுந்த அக்குழந்தையைக் கொன்றுதின்ன மனங்கொள்ளாது கருணைகூர்ந்து அம்மகவை மகவில்லாக்குறையால் மனம் வருந்துகிற அந்நகரத்தரசனிடங் கொண்டுபோய்க் கொடுத்து நிகழ்ந்த வரலாற்றைக் கூற, அவன் அக்குழவியை மகிழ்ச்சியோடு ஏற்று அன்புடன் வளர்த்திட்டனனென்க. ஜராஸந்தன் - ஜரையென்பவளாற் பொருத்தப் பட்டவன். 'அதனால் இவ்வாறு ஆனது' என்றதன் தாற்பரியம் - முன் இருபாதியாயிருந்தவை ஒன்றாகத் தெய்விகமாய் நேருக்கு நேராகவைத்துப் பொருத்தப்பட்ட உடம்பாதலால் போரிலும்பிரிந்து நேருக்கு நேராயிருந்த வளவிற் பொருந்திற்று என்றும், தலைகால்மாறி இடவே பொருந்திப்பயன்படுதற்கு வகையின்றிப் பொருந்தாது இறந்தது என்றுங் காண்க. உளம் - அகத்துஉறுப்பு: அந்தக்கரணம். துணைவன். வ் - பெயரிடைநிலை. (36)

37.- கண்ணன் முதலிய மூவரும்இந்திரப்பிரத்த நகரத்திற்கு மீளுதல்.

வினைமுற்றியபின்மூவருநல்வினையேபுரிவோர்மன்னவரை
யினைதற்சிறைவிட்டிகன்மல்லாலிறந்தோன்மகனையெழின்மகுடம்

புனைவித்தந்தநகரீசன்பொற்றாள்வணங்கவவனேறுந்துனைபொற் றடந்தேரூர்ந்தறத்தின்சுதன்வந்தெதிர்கொண்டிடமீண்டார்.

(இ -ள்.) வினை முற்றியபின் - (இவ்வாறு) போர்த்தொழில் முடிந்த பின்பு, மூவர்உம் - (கண்ணன் வீமன் அருச்சுனன் என்ற) மூன்றுபேரும், நல் வினை ஏ புரிவோர் - தருமகாரியங்களையே செய்பவர்களாய், மன்னவரை இனைதல் சிறை விட்டு - (சராசந்தனாற் சிறைவைக்கப்பட்ட) அரசர்களை வருந்துதற்கிடமான சிறைச்சாலையினின்று விடுத்து, இகல் மல்லால் இறந்தோன் மகனை எழில் மகுடம் புனைவித்து - வலியமற்போரினா லிறந்தவனான சராசந்தனது புத்திரனாகிய சகதேவனை அழகிய முடிசூட்டுவித்து, அந்த நகரீ ஈசன் பொன் தாள் வணங்க - அக்கிரி விரசநகரத்திற்கு அரசனாய் அமைந்த அச்சகதேவன் (திறையுடன் வந்து) அழகிய (தங்கள்) பாதங்களில் விழுந்து நகஸ்கரிக்க (ப் பெற்று), அவன் ஏறும் துனை பொன் தட தேர் ஊர்ந்து - அச்சகதேவன் ஏறிவந்த விரைந்து செல்லும் பொன் மயமான பெரிய தேரில் தாங்கள் ஏறி அதனைச் செலுத்திக்கொண்டு, அறத்தின் சுதன் வந்து எதிர்கொண்டிட மீண்டார்-(தாங்கள் வெற்றியோடு வருதலைக் கேள்வியுற்ற) தருமபுத்திரன் (மகிழ்ச்சியினால்) வந்து எதிர்கொள்ள மீண்டு இந்திரப்பிரத்த நகரஞ் சேர்ந்தார்கள்;

கண்ணபிரான் வீமார்ச்சுனரைத் தேரிலேற்றித் தான் தேரூர்ந்தனனென்று முதனூல் கூறும். அச்சராசந்தனது தேரின் சிறப்பும் முதனூலிற் பரக்கக் கூறப்பட்டுள்ளது: அது, இந்திரனிடமிருந்து பிருகத்ரதனது தந்தையான உபரிசரவசு பெற்றது. உருத்திரமூர்த்திக்குப் பலியிடுமாறு சிறைவைக்கப்பட்ட அரசர்களை அப்பிராணாபாயத்தினின்று நீக்கிச் சிறைவிடுத்தலும், வம்சபரம்பரையாக ஒரு நகரத்தை அரசாண்டுவருகிற ஓரரசன் கொடியவனாயிருப்பது கருதி அவனைக்கொன்றாலும் அவ்வரசாட்சியைச் சாதுவான அவன் மகனுக்கு அளித்தலும் பெரும்புண்ணியமாதலால், 'நல்வினையே புரிவோர் மன்னவரை யினைதற்சிறைவிட்டு இகல்மல்லாலிறந்தோன் மகனை எழில்மகுடம்புனைவித்து' என்றார். கீழ் 22- ஆம் கவியிற் கூறியபடி சராசந்தன் தன் மகனுக்கு இராச்சிய பாட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்திருக்கவும், மீண்டும் இவர்கள் அவனுக்கு முடிசூட்டுதல் எற்றுக்கு எனின், - அரசர்களின் இராச்சியம் முதலிய செல்வம்யாவும் அவர்களை வென்றவர்க்கு உரியனவாய்விடுகின்ற முறைமைப்படி சராசந்தனைக் கொன்ற தமக்கு உரியனவாய்விட்ட அவனது அரசாட்சியை மீண்டும் அவன் மகனுக்கே தாம் அருளினாற் கொடுத்தல் விளங்க என்க. பொன்தாள் - பொன்னாலாகிய வீரக் கழலையணிந்த பாதம் எனினுமாம்: இவ்வுரைக்கு, பொன் கருவியாகுபெயர். ஸூ தன்-வடசொல். நகரீசன் -வடமொழித்தொடர்; தீர்க்கசந்திபெற்றது நகர் ஈசன் எனப்பிரித்தலுமொன்று. 'நகரிசனம்பொற்றாள் வணங்க' என்று பாடமோதி, அந்தப்பட்டணத்திலுள்ள சனங்களெல்லாரும் தம்பாதத்திலே வணங்கவென்று உரைப்பாருமுளர்; இப்பாடம், முதனூலுக்கும் ஏற்கும். (37)

38.-இனி, திக்குவிசயஞ்செய்தலைப்பற்றிய ஆலோசனை.

கருதற்கரியநிதியனைத்துங்கவர்ந்தோர்காட்டக்கண்டுவந்த முரசக்கொடியோன்முன்வேதமொழிந்தோன்முதலாமுனிவரரு மரசக்குழாமுமீண்டியபேரவையிற்கடவுளரசீன்ற வரிவிற்குமரன்மாதிரங்கள்வெல்வானேகும்வகையுரைத்தான்.

இதுவும், அடுத்தகவியும் - குளகம்.

(இ -ள்.) கருதற்கு அரிய நிதி அனைத்துஉம் - (சராசந்தனிடமிருந்து கொணர்ந்த) நினைத்தற்கும் முடியாத [அளவிறந்த] செல்வம் அவ்வளவையும், கவர்ந்தோர் காட்ட - (அங்கிருந்து) கவர்ந்துகொண்டு வந்தவர்களான வீமன் முதலிய மூவரும் (இன்னதின்னதென்று) காண்பிக்க, கண்டுஉவந்த-(அவற்றைப்) பார்த்து மகிழ்ந்த, முரசம் கொடியோன் முன் - முரசவாத்தியத்தின் வடிவமெழுதிய கொடியையுடையவனான தருமபுத்திரனது முன்னிலையில், வேதம் மொழிந்தோன் முதல் ஆம் முனிவரர்உம் அரசர் குழாம் உம் ஈண்டிய பேர் அவையில்-வேதங்களை (நான்கு கூறாகவகுத்துத் தன் மாணாக்கர்கட்கு)க் கூறியருளிய வியாசபகவான் முதலான ருஷிசிரேஷ்டர்களும் அரசர்களுடைய கூட்டமும் நெருங்கிய பெரியசபையிலே, கடவுள் அரசு ஈன்ற வரி வில் குமரன் -

தேவராசனான இந்திரன்பெற்ற கட்டமைந்த வில்லின் தொழிலிற் சிறந்த குமாரனான அருச்சுனன், மாதிரங்கள் வெல்வான் ஏகும் வகை - திக்குக்களைச் சயிப்பதற்குச் செல்லும்வகையை, உரைத்தான் - (பின்வருமாறு) கூறினான்; (எ - று.)-அதனை, அடுத்த கவியிற் காண்க.

திருமாலினது திருவவதாரமூர்த்தியாகிய வியாசமாமுனிவன் தத்துவஞானம் முதலியவற்றில் அனைவரினுஞ் சிறத்தலால், அவனைத் தலைமையாக வைத்துக் கூறினார். கலியுகத்தில் மனிதர்கட்கு ஆயுள் அறிவு ஆற்றல் முதலியன குறைதலை நோக்கி, அவர்கட்கு உபயோகமாம்படி, அருள்கொண்டு நடந்த துவாபரயுகத்தின் அந்தத்திலே, பராசரமுனிவனது குமாரன், பலவாறு சிதறிக்கிடந்த வேதத்தை இருக்கு யசுஸ் சாமம் அதர்வணம் என நான்காகப்பிரித்துச் சுருக்கி வகுத்து அவற்றைமுறையே பைலன் வைசம்பாயநன் ஜைமினி ஸு மந்து என்ற நான்கு முனிவர்கட்கு ஓதுவித்து அவர்களைக்கொண்டு உலகத்திற் பரவச்செய்து, வேதவியாசனென்னும் பெயரைப் பெற்றனனாதலால், அந்த மகாமுனிவனை, 'வேதம்மொழிந்தோன்' என்றார். மாதிரங்கள் வெல்வான் ஏகும் வகை - ஒவ்வொரு திக்கிலுமுள்ள அரசர்களைச் சயித்தற்பொருட்டுப் போர்க்குச் செல்லும் விதம். அரசர் + குழாம் - அரசக்குழாம், "சிலவிகாரமா முயர்திணை." (38)

39.- இன்ன இன்ன திசைக்குஇன்னாரின்னார் போர்க்குச் செல்வதென்று வரையறுத்தல்.

**சுருதிப்படியேவரராயசூயப்பெயர்மாமகந்தொடங்கக்
கருதிக்குணபாலெம்முன்னும்வடபால்யானுங்காற்றிசைக்கு
நிருதித்திசைக்குநடுவெம்பியிவனுஞ்சிலைவேணிரைமணித்தேர்
வருதிக்கினிலிவ்விளையோனுமலைவானெழுகவருகவெனா.**

(இ -ள்.) சுருதிப்படியே - வேதவிதிப்படியே, வர ராயசூயம் பெயர் மா மகம் தொடங்க-சிறந்த ராஜசூயமென்னும் பெயருள்ள பெரிய யாகத்தை ஆரம்பிப்பதற்கு, கருதி - ஆலோசித்து,-குணபால் எம்முன்உம்-கிழக்குத் திக்கில் எமது தமையனான வீமனும், வடபால்யான் உம் - வடக்குத்திக்கில் நானும், கால்திசைக்குஉம் நிருதி திசைக்குஉம் நடு எம்பி இவன்உம் - வாயுவின்திக்கான வடமேற்குக்கும் நிருதியின்திக்கான தென்மேற்குக்கும் நடுவிலுள்ளதாகிய மேற்குத்திக்கில் எமது தம்பியான இந்நகுலனும், சிலை வேள் நிரைமணிதேர் வரு திக்கினில் இ இளையோன்உம் - வில்வன்மையில் தேர்ந்த மன்மதனது ஒழுங்குபட்ட அழகிய தேராகிய தென்றற்காற்றுத் தோன்றி வருவதற்கு இடமான தெற்குத்திக்கில் நம்மெல்லார்க்கும் இளையவனான இச் சகதேவனுமாக, மலைவான் எழுக வருக - போர் செய்தற்பொருட்டு எழுந்து செல்வோமாக, எனா-என்று, (எ-று.)- 'அருச்சுனன் திக்குவிசயஞ்செய்யச் செல்லும் வகையைச் சொன்னான்' என்று முந்தின செய்யுளோடு இயைத்து முடிக்க. இங்ஙனமன்றி, அடுத்த செய்யுளில் வரும் 'எழுந்தார்' என்னும் முற்றோடு கூட்ட முடிப்பாருமுளர்.

இராயசூயயாகஞ் செய்து ஸம்ராட் என்னும் பெரும் பெயர்பெறுதற்கு எல்லாவரசரையும் வென்று கீழ்ப்படுத்துதல் இன்றியமையாத தாதலால், 'ராயசூயப்பெயர் மாமகந் தொடங்கக்கருதி மலைவானெழுகவருக' எனப்பட்டது. மேற்றிசையென்ற பொருளை 'காற்றிசைக்கும் நிருதித்திசைக்கும் நடு' என்றது, பிறிதினவிற்சியணி: தென்றிசையை 'சிலைவேணிரைமணித்தேர் வரு திக்கு' என்றதும் அது. மெல்லிய கரும்பாகிய வில்லைக்கொண்டே பிரமன் முதல் எறும்பு ஈறாகவுள்ள எல்லாவுயிர்களையும் பொருது எளிதில் வென்று தன்வசப்படுத்தும் வில்வன்மையுடைமை தோன்ற, 'சிலைவேள்' என்றார். வேள் - (ஆண்பாற்கும் பெண்பாற்கும் ஒருவர் மீது ஒருவர்க்கு) விருப்பத்தை விளைக்குந் தேவன்; அல்லது, (அனைவராலும்) விரும்பப்படும் கட்டழகுடையவன். "ஆலைக்கரும்பு சிலை ஐங்கணை பூ நாண் சுரும்பு, மாலைக்கிளி புரவி மாருதம் தேர்" என்றபடி காமோத்தீபகமான தென்றற்காற்றை மன்மதனேறிவருந்தேர் என்று கூறுதல் மரபு ஆதலால், 'வேள்நிரைமணித்தேர்' என்றார். 'அத்தேர்வரு திக்கு' எனவே, தெற்கு என்ற தாயிற்று, தேர்' என்றதற்கு ஏற்ப, 'வரிசையான மணிகள் கட்டிய' என்ற பொருளும் பொருந்த 'நிரைமணி' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டதென்னலாம்; கிழக்கும் வடக்கும் மங்கலத்திசையாதலால் அவை முறையே முன்னும், அவற்றிற்கு மாறான மற்றவை முறையே பின்னுமாக வைத்துக் கூறப்பட்டன. 'ஸ்ருதி' என்ற வடசொல் - எழுதாக்கிளவியாய்க் குரு சிஷ்ய கிரமத்திலே கர்ணபரம்பரையாகக்

கேள்வியில் வழங்கியதென்று காரணம் பொருள்படும். குணக்கு+பால்=குணபால். வடக்கு+பால்=வடபால். முன்புபிறந்தவனை 'முன்' என்றது காலவாகுபெயர். எழுக - முற்றெச்சம்.(39)

40.-வீமன் முதலிய நால்வரும்திக்குவிசயத்துக்குப் புறப்படுதல்.

எண்ணுஞ்சேனையுடன்விரைவினெழுந்தாரிவரீரிருவோரும்
விண்ணுங்கடவுளாலயமுமுதலாவுள்ளமேலுலகு
மண்ணும்புயங்கதலமுதலாமற்றெவ்வுலகுமாதிரமுந்[யினால்
துண்ணென்றிட்டவைந்துவகைப்பெரும்பேரியத்தின்றுவனி

(இ -ள்.) (உடனே), இவர் ஈர் இருவோர்உம் - கீழ்க்கூறிய தருமன் தம்பியர் நான்கு பேரும், எண்ணும் சேனையுடன் - (யாவராலும்) நன்கு மதிக்கத்தக்க சிறந்த சேனைகளுடனே, விரைவின் எழுந்தார் - விரைவாக (ப்போர்க்கு)ப் புறப்பட்டார்கள்; ஐந்து வகை பெரும் பேர் இயத்தின் துவனியினால் - (அப்பொழுது அச்சேனைகளில் முழக்கப்பட்ட) ஐந்துவகைப் பெயரையுடைய பெரிய வாத்தியங்களின் முழக்கத்தினால்,-விண்உம் கடவுள் ஆலயம்உம் முதல் ஆ உள்ள மேல் உலகுஉம் - அந்தரமும் தேவர்கட்கு இருப்பிடமான சுவர்க்கமும் முதலாகவுள்ள மேலுலகங்களும், மண்உம் - இந்தப் பூலோகமும், புயங்கதலம் - முதல் ஆம் மற்று எ உலகுஉம் -நாகலோகம் முதலான மற்றைக் கீழுலகமனைத்தும், மாதிரம் உம்-(சுற்றிலுமுள்ள எட்டுத்) திக்குக்களும், துண்ணென்றிட்ட திடுக்கிட்டன; (எ - று.)

ஐந்துவகை இசைக்கருவி - தோற்கருவி, தொளைக்கருவி, நரம்புக்கருவி, கஞ்சக்கருவி, மிடற்றுக்கருவி என்பன; [கஞ்சம்=காம்ஸ்யம்; வெண்கலம். மிடறு-கண்டம், சாரீரம்,] துவனி-த்வனி என்ற வடசொல்லின் விகாரம். 'விண்ணும்---துண்ணென்றிட்ட' என்றது, பலவகை யுத்தவாத்தியங்களின் மிக்க கோஷத்தினால் அவ்வுலகங்கள் அதிர்ந்தன என்ற பொருளோடு, அவ்விடங்களிலுள்ள சேதனப்பொருள்களனைத்தும் அஞ்சி நடுங்குதலையும் அசேதனப்பொருள்க ளனைத்தும் அதிர்ச்சியையும் அடைந்தன என்ற கருத்தையும் குறிக்கும். ஈரிருவோர் - பண்புத்தொகை. இருவர் என்பது இருவோர் எனச் சிறுபான்மை ஈற்றயல் அகரம் ஓகாரமாயிற்று. ஆலயம், புஜங்கதலம் - வடசொற்கள் புஜங்கமென்ற பாம்பின் பெயர் - புஜம் கம் என்று பிரிந்து, மார் பினால் செல்வதென்றும், வக்கிரகதியாக (வளைந்து வளைந்து) செல்வதென்றும் காரணப்பொருள்படும். துண்ணெனல் - அச்சக்குறிப்பு. துண்ணென்றிட்ட- பலவின்பாலிறந்தகாலமுற்று. (40)

41.-நால்வரையும்திக்குவிசயத்திற்கு அனுப்பின பின்பு கண்ணன் துவாரகை சேர்தல்.

நானங் கமழுஞ் செங்கழுநீர்நறுந்தார் வேந்தர் நால்வரையு
மானம் பெறுதிண் சேனையுடன்வளர்மா திரத்துவகுத்தேவி
மீனங் கமட மேனநர வரியாய் நரராய் மெய்ஞ் ஞான
வானந் தமுமா கியநாத னன்றேதுவரா பதியடைந்தான்.

(இ -ள்.) மீனம் - மற்சியாவதாரமும், கமடம் - கூர்மாவதாரமும், ஏனம்- வராகாவதாரமும், நர அரி- நரசிங்காவதாரமும், ஆய்-ஆகி, நரர் ஆய் - (வாமநன் பரசுராமன் தசரதராமன் பலராமன் கிருஷ்ணன் என்ற) மநுஷ்யாவதாரங்களுமாகி, மெய் ஞான ஆனந்தம்உம் ஆகிய - ஸத்சித் ஆநந்த ஸ்வரூபியுமாகிய, நாதன் (எல்லாப்பொருள்கட்குந்) தலைவனான திருமால் (கண்ணபிரான்)-நானம் கமழும் - கஸ்தூரியின் பரிமளம் வீசுகின்ற, செங்கழுநீர் நறுந்தார் - செங்கழுநீர் மலர்களினாலாகிய சுகந்த மாலையை தரித்த, வேந்தர் நால்வரை உம்-(வீம அருச்சுன நகுல சகதேவரென்னும்) அரசர்கள் நான்கு பேரையும், மானம் பெறு திண்சேனையுடன் - மானத்தையே (முக்கியமாகப்) பெற்ற வலிய சேனையுடனே, வளர் மாதிரத்து வகுத்து ஏவி - நீண்டுவளர்ந்த (பெரிய) (நான்கு) திசைகட்கும்

(ஒவ்வொருவராகப்) பகுதிப்படுத்தி அனுப்பிவிட்டு, அன்றே துவராபதி அடைந்தான் - அன்றைக்கே (தனது) துவாரகாபதியைச் சேர்ந்தான்; (எ - று.)

திக்விசயஞ் செய்துவர நான்கு திசைகட்கும் வீமனாதியர் நால்வரையும் அனுப்பியபின்பு கண்ணன் அன்றே துவாரகை சேர்ந்தானென்க. துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்தற் பொருட்டுத் திருமால் கரும சம்பந்தத்தினாலன்றித் தனது இச்சாமாத்திரத்தாற் கொண்டருள்கிற தசாவதா ரங்களுள் இனி நிகழ்வதான கல்கியவதாரம் நீங்கலாக இதுவரை நடந்த மற்றை ஒன்பது அவதாரங்களும், 'மீனம் கமடம் ஏனம் நரவரியாய் நரராய்' என்று குறிக்கப்பட்டன. ஐந்து அவதாரங்களை 'நரர் என்ற ஒரு சொல்லில் அடக்கினார்; நரர் - மனிதர். நரவரி - மனிதவடிவங்கலந்த சிங்கவடிவம்; "நரங்கலந்தசிங்கமாம்" என்றார் பெரியாரும்.

***1. மீனம்** :-முன்னொரு காலத்திற் பிரமதேவன் கண்துயில்கையில் சோமகனென்னும் அசுரன் வேதங்களையெல்லாம் கவர்ந்துகொண்டு கடலினுள் மறைந்துசெல்ல, பிரமன் முதலிய தேவர்களின் வேண்டுகோளினால் திருமால் ஒருமீனாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு, அவ்வசுரனைத்தேடிப்பிடித்துக் கொன்று அவன் கவர்ந்துசென்ற வேதங்களை மீட்டுக்கொணர்ந்து அன்னப்பறவை வடிவங்கொண்டு அவற்றைப் பிரமனுக்கு உபதேசித்தருளினன். **2. கமடம்** :- திருப்பாற்கடல் கடைந்தபொழுது, மத்தாகியமந்தரகிரி கடலினுள்ளே சென்று அழுந்திவிடாதபடி, திருமால்மகாகூர்மரூபத்தைத் தரித்து அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்தான்.*

***3. ஏனம்** :- இரணியனது உடன் பிறந்தவனான இரணியாக்கனென்னும் கொடிய அசுரராசன் தன்வலிமையினாற் பூமியைப்பாயாகச் சுருட்டி யெடுத்துக்கொண்டு கடலில் மூழ்கிச் சென்றபோது தேவர்முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் திருமால்மகாவராகரூபமாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரனை நாடிக்கண்டு பொருது கொன்று, பாதாளலோகத்தைச் சார்ந்திருந்த பூமியை அங்குநின்று கோட்டினாற் குத்தி யெடுத்துக்கொண்டுவந்து பழையபடி விரித்தருளினன்.*

***4. நரவரி** :- கீழ்,26-ஆம் செய்யுளுரையிற் காண்க.*

***5. வாமநன்** :- மகாபலியென்னும் அசுரராசன் தன்வல்லமையால் இந்திரன் முதலிய யாவரையும் வென்று மூன்று உலகங்களையுந் தன்வசப்படுத்தி அரசாண்டு செருக்குக்கொண்டிருந்தபொழுது, அரசிழந்த தேவர்கள் திருமாலைச் சரணமடைந்து வேண்ட, அப்பெருமான், குள்ள வடிவமான வாமநாவதாரங்கொண்டு, அந்தப்பலியினிடஞ்சென்று, தன்காலடியால் மூவடிமண்வேண்டி அதுகொடுத்தற்கு அவன் இசைந்தவுடனே, திரிவிக்கிரமனாக ஆகாயத்தை அளாவிவளர்ந்து, ஓரடியாற் பூலோகத்தையும், மற்றோரடியால் மேலுலகத்தையும் அளந்து, மூன்றாமடிக்காக அவன் முடியிற் கால்வைத்து அவனைப் பாதாளத்தில் அழுத்தி அடக்கினன்.*

***6. பரசுராமன்** :-உலகத்திலே எவரும் அழிப்பவ ரில்லாமையாற் கொழுத்துத் திரிந்து கொடுமை யியற்றிவந்த க்ஷத்திரிய வம்சங்கள் பலவற்றை நாசஞ்செய்யும்பொருட்டு, நாராயணமூர்த்தி ஜமதக்நிமுனிவனது மனைவியான ரேணுகையினிடம் ராமனாய்த் திருவவதரித்து, பரசுவென்னும் கோடாலிப் படையையே ஆயுதமாகக்கொண்டு தனது தந்தையின் ஓமதேனுவைக் கவர்ந்து அவனைக் கொன்றிட்டது காரணமாகக் கார்த்தவீரியார்ச்சுனனையும் அவனது குமாரர்களையும் கொன்று அழித்து அதனாலேயே க்ஷத்திரிய வம்சம் முழுவதன் மேலும் கோபாவேசங்கொண்டு உலகத்திலுள்ள அரசர்கள் பலரையும் இருபத்தொரு தலைமுறைபொருது ஒழித்திட்டான்.*

***7. தசரதராமன்** :- ஒருகாலத்தில் தேவர்களெல்லோரும் இராவணன் முதலிய ராக்ஷஸர்களின் உபத்திரவம் பொறுக்க மாட்டாமல் ஸ்ரீமகா விஷ்ணுவைச் சரணமடைந்து வேண்ட, அப்பிரான் தசரதசக்கரவர்த்தி குமாரனாக ஸ்ரீராமனாய்த் திருவவதரித்து, அரக்கர்களனைவரையும் ஒழித்து நல்லோரைக் காத்தருளினன். **8-9. பலராம கிருஷ்ணர்** :-துஷ்ட அசுரர்கள் பலரும் கெட்ட அரசர்கள் பலரும் ஒருங்கேகூடி வசிப்பதனாலுண்டான பூமிபாரத்தைநி விருத்தி செய்யும் பொருட்டு அப்பூமிதேவியின் பிரார்த்தனையின்படி தேவர்கள் வேண்டியதனால், திருமால் வசுதேவகுமாரராய்ப் பலராம கிருஷ்ணர்களாகத் திருவவதரித்தான்.*

இந்த ஒன்பது அவதாரங்களுள் பரசுராம பலராம அவதாரங்கள் ஆவேசாவதாரமென்றும், மற்றவை அம்சாவதாரமென்றும், அவற்றுள்ளும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணாவதாரங்கள் பூர்ணாவதாரங்களென்றும் அவற்றிலும் கிருஷ்ணாவதாரம் சம்பூர்ணமென்றும் கூறப்படும். திருமாலுக்கு மற்றும் பல அவதாரங்கள் நூல்களிற் கூறப்பட்டிருப்பினும், இவை முக்கியாவதாரங்களாமென்று உணர்க. திர்யக் ஜாதியைச் சேர்ந்த ஐந்து அவதாரங்களை ஒன்றாகவும், மனுஷ்ய ஜாதியைச் சேர்ந்த ஐந்து அவதாரங்களை ஒன்றாகவும், பிரித்தெடுத்துக் கூறினார். 'ஆய்' என்ற சொல்லின் ஆற்றல், அந்தந்த வடிவமாகப் பிறந்தபொழுது தனது தெய்வத்தன்மை மேலிடாமல் அவ்வவ்வடிவிற்கு உரிய உருவம் குணம் செயல்களையே மேற்கொண்டிருந்தன னென்றதையுணர்த்து மென்பது சம்பிரதாயம்.

உயிரை நீத்தாவது மானத்தைப்பாதுகாக்குங் கருத்துச் சேனைவீரர்க்கு முக்கியமாதலால், 'மானம்பெறு திண் சேனை' என்றார். மெய் - உண்மை ஞானம். அன்றே, ஏ - தேற்றம். (41)

வேறு.

42.- இதுமுதல்மூன்றுகவிகள்-வீமசேனன் கிழக்குத் திக்குவிசயஞ் செய்தலைக்கூறும்.

வான்ம ருச்சுதனு மீரிரண்டுகடல் வயவ ரூதினியின்வர்க்கமு,
நான்மருப்பொருகை மும்ம தத்துவய நாக மேவிவளர் திசையின்
வாழ்,
கோன்ம திக்கநெடு வங்க முந்திகழ்க லிங்கமுந்தெறு
குலிங்கமுந்,
தான்ம லைத்துமுனை முரண்மி குத்துவரு தரிய லாரைமுனை
தள்ளியே.

இதுமுதல் நான்கு கவிகள் - குளகம்.

(இ -ள்.) வான் மருத் சுதன்உம் - பெருமையையுடைய வாயுதேவனது குமாரனான வீமனும், ஈர் இரண்டு கடல் வயவரூதினியின் வர்க்கம் உம் - (அவனுடன் புறப்பட்ட) நான்கு சமுத்திரங்கள் போன்ற வலிய (நான்கு) சேனைவகைகளும், நால் மருப்பு ஒரு கை மும் மதத்து வய நாகம் மேவி வளர் திசையின் வாழ் கோன் - நான்கு தந்தங்களையும் ஒருதுதிக்கையையும் மூன்று மதங்களையுமுடைய வலிய (ஐராவத) யானை பொருந்தி வளர்கிற (கிழக்குத்திக்கில் வசிக்கின்ற அத்திக்குப்) பாலகனான இந்திரனும், மதிக்க - நன்கு மதிக்கும்படி,- நெடு வங்கம்உம் திகழ்கலிங்கம்உம் தெறு குலிங்கம்உம் மலைத்து - பெரியவங்கதேசத் தரசரையும் விளங்குகிற கலிங்க தேசத்தரசரையும் பகை யழிக்க வல்லவரான குலிங்கதேசத்தரசரையும் எதிர்த்துப்பொருது, முனைமுரண் மிகுத்து வரு தரியலாரை முனை தள்ளி - போர் முனைகிற வலிமையை மிகுதியாகக் காட்டி எதிர்த்துவந்த அப்பகையரசர்களை அப்போர்முனைகளிற் கொன்று வீழ்த்தி, - (எ - று.)-'தடிந்து என அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

வீமசேனன் கீழ்திசையிலே சேனையுடன் சென்று வங்க கலிங்க குலிங்க தேசத்தாரோடு பொருது அப்பகைவர்களை முனைமுகத்தில் கொன்று வீழ்த்தினா னென்றவாறு. மருச்சுதன் - மருத்ஸுதன். வான் மருத்-வானத்திற் சஞ்சரிக்கிற வாயு எனினுமாம். ஈரிரண்டு கடல் - கீழ்கடல் தென்கடல் மேல்கடல் வடகடல் என்ற நாற்றிசைக் கடல்கள். யானை தேர் குதிரை காலாள் என்ற நால்வகைச் சேனைகட்கு நான்கு கடல்கள் உவமை கூறப்பட்டன. அளவிறந்த பரப்பும், அணியணியாக வருதலும், பேராரவாரமும், அச்சந்தருதலும்பற்றிச் சேனைக்குக் கடல் உவமை. ஐராவதம் தனது துதிக்கையின் இருபுறத்தும் இரட்டைத் தந்தமுடையதாதலால், 'நான்மருப்பு நாகம்' எனப்பட்டது. மும்மதம் - கன்னமிரண்டு, குறியொன்று ஆகிய மூன்றிடத்தினின்றும் பெருகும்மதம். 'நான்மருப்பு நாகம் மேவிவளர்திசை' எனவே கிழக்குத்திசை யென்றதாயிற்று. கஜங்களுள் ஐராவதம் - கிழக்குத்திசை யானை. அஷ்டதிக்குப்பாலகருள் இந்திரன் கிழக்குத் திக்குப்பாலகன். வங்கம் கலிங்கம் குலிங்கம் என்ற தேசப்பெயர்கள்- இடவாகுபெயராய், அந்தந்த நாட்டின் அரசையுணர்த்தின. முனை - போர்க்களம். மலைத்து, தள்ளி என்ற வினைகளுக்கும், அடுத்த இரண்டு

செய்யுள்களில் வருகிற தொடர்ச்சி வினைகளுக்கும், 'மருச்சுதன்', 'வரூதினியின் வர்க்கம்' என்ற இரண்டும் வினைமுதலாம். கிழக்குத் திசையென்ற பொருளை, 'நான்மருப்பொருகை மும்மதத்துவயநாக மேவிவளர்திசை' என்று வேறு வகையாகக் கூறினது. **பிறிதினவிற்சியணி.**

இதுமுதல் இருபத்துநான்கு கவிகள் - பெரும்பாலும் ஒன்று மூன்று ஐந்தாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களும், இரண்டு நான்கு ஆறாஞ்சீர்கள் கூவிளங்காய்ச்சீர்களும், ஏழாவது விளச்சீருமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட எழுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (42)

43. மற்றுமற்றுமவண்மருவுபாடைகளின்மன்குலத்தொடு தடிந்துமே,
லுற்றவுற்றவரையாணம்யாவையுமொடிந்திடிந்து பொடியுண்ணவே,
யிற்றவிற்ற பலதலை களாலலையெரிந்து மோதிவருகுருதியான்,
முற்றமுற்றவரையினமும்வார்குருதிநதியுமாயெழமுருக்கியே.

(இ -ள்.) அவண் மருவு - அக்கிழக்குத்திசையிற் பொருந்திய, மற்றும் மற்றும் பாடைகளின் மன் - வேறு வேறு பாஷைகள் வழங்கும் நாடுகளின் அரசர்களை, குலத்தொடு கடிந்து - வம்சத்தோடு நாசஞ்செய்து, - மேல் உற்ற உற்றவரை - மற்றும் வந்து வந்து எதிர்த்த வீரர்களை, யானம் யாவை உம் ஒடிந்து இடிந்து பொடியுண்ண - (அவர்களுடைய தேர் முதலிய) வாகனங்களெல்லாம் முறிந்து நெருங்கிப் பொடியாய் விடவும், இற்ற இற்ற பலதலைகளால் - மேன்மேல் அறுபட்ட பல தலைகளினாலும், அலை எறிந்து மோதி வரு குருதியால்- அலைகளை வீசியடித்தோடி வருகிற இரத்தத்தினாலும், முற்ற முற்ற வரை இனம்உம் வார்குருதி நதிஉம் ஆய்எழ - அவ்விடங்கள் முழுவதிலும் மலைக்கூட்டமும் நீண்ட இரத்த நதியுமாய்த் தோன்றவும், முருக்கி - அழித்து,- (எ - று.) - 'குவித்து' என அடுத்த கவியோடு தொடரும். ஏகாரங்கள் - ஈற்றசை.

"சிங்களம் சோனகம் சாவகம் சீனம் துளுக் குடகம், கொங்கணம் கன்னடம் கொல்லம் தெலுங்கம் கலிங்கம் வங்கம், சங்கம் மகதம் கடாரம் கவுடம் கடுங்குசலம், தங்கும்புகழ்த் தமிழ்சூழ் பதினேழ்புவிதா மிவையே" என்ற பதினெட்டுத்தேச பாஷைகளுள், கீழ்க்கவியிற் கூறிய வங்கமும் கலிங்கமும் நீங்கலாக மற்றவற்றில், கிழக்குத்திக்கில் வழங்கும் பாஷைகள், 'மற்றும்மற்றும் அவண்மருவுபாடைகள்' எனப்பட்டன. பாடை - பாஷா. இங்கு 'பாடைகள்' என்றது - தானியாகுபெயராய், பாஷைகள் வழங்குந்தேசங்களை யுணர்த்திற்று; அந்தப் பாஷைகளின் அரசரெனவே, அவை வழங்கும் நாடுகளின் அரசரென்பது தானே அமையுமென்றுங் கொள்க. உற்ற உற்றவரை யானம் யாவையும் பொடியுண்ணும்படியும் வரையினமும் குருதிநதியுமாய் எழும்படியும் முருக்கியென்க. தலைகளின் குவியலால் மலைக்கூட்டமும் இரத்தப் பெருக்கினால் இரத்தநதியுமாய் எழ என்று முறையே சென்று இயைதலால், **முறைநிரனிறைப்பொருள்கோள்.** *யாநம் - வடசொல்; ஊர்தி; தேர்யானைகுதிரைகள். முருக்கி - முருங்கி யென்பதன் பிறவினையான முருக்கு - பகுதி; அடுக்குக்கள் மிகுதி பற்றியன. (43)*

44. அந்தவந்தவவனிபரெலாமபயமபயமென்றடிவணங்கவே
வந்தவந்தநிதியாவையுஞ்சிகரவடமகீதரமெனக்குவித்[னத்
தெந்தவெந்தநரபாலர்பாரினிகரென்னவென்னவவரிறையெ
தந்ததந்தவிததந்திமீதுகொடுதங்கண்மாநகரிசாரவே.

(இ-ள்.) அந்த அந்த அவனிபர் எலாம் - (போரில் இறந்தவரொழிய எஞ்சிநின்ற) அந்தந்த அரசர்களெல்லாரும், அபயம் அபயம் என்று அடி வணங்க ஏ - அபயம் அபயமென்று [அபயம் வேண்டி] (வீமசேனனுடைய) பாதங்களில் விழுந்து வணங்கவே (பின்பு வீமனும் அவனுடைய சேனைகளும்), வந்த வந்த நிதி யாவைஉம் - (ஆங்காங்குக்) கிடைத்த கிடைத்த செல்வங்களையெல்லாம், சிகரம் வட மகீதரம் என குவித்து - (ஆயிரம்) சிகரங்களையுடைய வடக்கிலுள்ள (பொன்மயமான) மகா மேரு மலையைப் போலக் குவியல்செய்து,- பாரில் எந்த எந்த

நரபாலர் நிகர் என்ன என்ன- 'பூமியில் எந்த எந்த அரசர்தாம் (இவ்வீமனுக்கு) ஒப்பாவர் (எவரும் ஒவ்வார்)' என்று (கண்டவர்) அனைவரும் சொல்லும்படி, அவர் இறை என தந்த தந்தவிதம் தந்திமீது, கொடு - அவ்வரசர்கள் திறையாக மிகுதியாகக் கொடுத்த பலவகைப்பட்ட யானைகளின்மேல் (அச்செல்வக் குவியல்களையெல்லாம்) ஏற்றிக்கொண்டு, தங்கள் மா நகரி சார - தங்களுடைய பெரிய இந்திரபிரத்த நகரத்தையடைய,- (எ - று.) - 'விசையன் ஏகினான்' என அடுத்த கவியோடுதொடர்ந்துமுடியும்.

வீமசேனன் கீழைத்திசையில் மன்னரை வென்று அந்த அந்த மன்னர் அபயம் வேண்டி அடிகளில் வீழ்ந்து கொடுத்த மலைபோல் திரண்ட இறைப்பொருளை யானைமீது கொண்டு தனக்கு ஒப்பாரின்றி வெற்றியோடு நகர்சார்ந்தன னென்க. 'அபயம்' என்பதற்கு எங்களை அஞ்சாதேயென்று பாதுகாக்கத் தக்கவன் நீ என்றாவது, அஞ்சாதேயென்று உன்னால் பாதுகாக்கத் தக்கவர் நாங்கள் என்றாவது பொருள்கொள்க. அ+பயம்=அபயம்: வடமொழிச்சந்தி. 'அபயம் அபயம்' என்ற அடுக்கு, அச்சம் பற்றினது. நிதி, சிகரம், மஹீதரம், நரபாலர், விததந்தீ - வடசொற்கள். சிகரம் - மலையுச்சி; கொடுமுடி. மகீதரம் - (மேலும் கீழும் இருந்து) பூமியைத் தாங்குவது; மகீ- பூமி. நரபாலர் - மனிதரைக் காப்பவர். தந்தீ - தந்தத்தையுடையது. யானைகளின் வகைகள் - நதிசரம் வநசரம், கிரிசரம் என்பன; இவை முறையே நதிச்சார்பிலும் வனச்சார்பிலும் மலைச்சார்பிலும் தோன்றிச் சஞ்சரிப்பன: பத்திரம் மந்திரம் மிருகம் என்கிற யானை வகைகளும் உண்டு. இறை - இறுக்கப்படுவது; இறு-பகுதி: இறுத்தல்-செலுத்துதல்: ஐ- செயப்படுபொருள் விகுதி. (44)

45.-இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் -அருச்சுனன் வடக்குத் திக்கு விஜயஞ்செய்தலைக் கூறும்.

விசையவெம்பகழிவிசையன்வெவ்விசையொடிருநிதிக்கிழவன் மேவிவாழ்,
திசையடைந்துகதிரிரவியென்னும்வகைசீறி மாறுபொருதெவ்வரா,
நிசையழிந்துவெளியாகநால்வகைநெருங்குசேனையொடுநிலனுநின்,
றசையவன்பினுடனேகினானெழுபராகமெண்டிசையடைக்கவே.

(இ-ள்.) விசையம் வெம் பகழி-வெற்றியைத் தருகிற கொடிய அம்புகளையுடைய, விசையன் - அருச்சுனன், - வெம் விசையொடு - கடுமையான வேகத்துடனே, இரு நிதி கிழவன் மேவி வாழ் திசை அடைந்து - பெரிய நிதிகட்குத் தலைவனான குபேரன் பொருந்திவசிக்கிற திசையாகிய வடக்குத் திசையைச் சார்ந்து, கதிர் இரவி என்னும் வகை சீறி- கிரணங்களையுடைய சூரியனென்று (தன்னைச்) சொல்லும்படி உக்கிரங்கொண்டு, மாறு பொரு தெவ்வர் ஆம் நிசை அழிந்து வெளி ஆக - மாறாகவந்து போர்செய்கிற பகைவர்களாகிய இருள் அறத்தொலைந்து வெட்டவெளியாகுமாறு, நால்வகை நெருங்கு சேனையொடு - செறிந்த சதுரங்கசேனையுடனே, நிலன்உம் நின்று அசைய - (சலியாது நிற்பதனால்) நிலமென்று பெயர்பெற்றதான பூமியும் (பாரமிகுதியைப் பொறுக்கமாட்டாமல்) நெடும்பொழுது அசையவும், எழுபராகம் எண்திசை அடைக்க-(சேனைகள் செல்லுதலால்) மேலெழுந்த தூளி எட்டுத் திக்குகளையும் மறைக்கவும், வன்பினுடன் ஏகினான் - வலிமையோடு (போர்க்குச்) சென்றான்; (எ - று.)

*பராக்கிரமத்தினாலாகிற திவ்விய தேஜசோடு கூடிய அருச்சுனனை ஆயிரங்கிரணங்களோடு விளங்குகின்ற சூரியனாகவும், அருச்சுனனால் எளிதிலழிக்கப்படுகிற பகைவர்களைச் சூரியனால் எளிதில் ஒழிக்கப்படுகிற இருளாகவும் **உருவகஞ்** செய்தார். வடதிசையிலுள்ள மிகப்பலராகிய வலிய சிறந்த அரசர்களையெல்லாம் வெல்லுதற்கு ஏற்றவன் அருச்சுனனே யென்பார், இங்கு அவனை 'விசயன்' என்ற பெயரினாற் குறித்தார். விஜயம், விஜயன் என்ற வடசொற்கள், தமிழில் விசயம், விசயன் வின்று விகாரப்படும்; அவை முறையே எதுகையையும், பிராசத்தையும் நோக்கி, இங்கு 'விசையம்' 'விசையன்' என இடைப்போலி பெற்றன. விசயன் (விஜயன்) என்ற பெயர் - விசேஷமான வெற்றியையுடையவனென்று பொருள்படும்; இதற்கு-தன்னைச் சயிப்பவரெவருமில்லாதவனென்று பொருள் கூறுதலும் உண்டு. மகாபதுமம், பதுமம், சங்கம், மகரம், கச்சபம், முகுந்தம், குந்தம் நீலம், வரம் என்ற ஒன்பது நிதிகளுக்கும் குபேரன் தலைவனாய் நவநிதி நாயகனென்று ஒரு பெயர் பெறுதலால், 'இருநிதிக்கிழவன்' என்பதற்கு - மிக்க நிதிகட்கு உரியவனென்று பொருள்கொள்ளுதலே*

சிறப்பு; இரு-பெருமை யென்னும் பொருளதான இருமையென்ற பண்பின் அடி. குபேரன் வடக்குத்திக்குப் பாலகனாய் அத்திசையிற் கைலாசகிரிச்சார்பிலே அளகாபுரியில் வாழ்தல்பற்றி, அத்திசை 'நிதிக்கிழவன் மேவிவாழ் திசை' எனப்பட்டது. மேவி-விரும்பி எனினுமாம்.

*நிசா - இராத்திரி; இவ்விருட்பொழுதின் பெயர், இங்கு ஆகுபெயராய், அக்காலத்தில் மிகுதியாகத் தோன்றுகிற இருளை உணர்த்திற்று. இது - காலவாகுபெயர். முச்சுடர்களுள் மற்றையிருசுடர்களாகிய சந்திர அக்கினியர்போலப் பதினாறு ஏழுகிரணங்களையுடையனாகாமற் சூரியன் அவர்கட்குக் கொடுத்து வாங்குகிற ஆயிரங்கிரணங்களையுடையனாதலால், கதிரிரவி என்று விசேடித்துக் கூறப்பட்டனன். நிலம் - பூமி. அது நிலன்என இறுதிப்போலி பெற்றது. நிலன் அசைதல்-பூகம்பம். எழுபராகம்- வினைத்தொகை. பராகம் - புழுதி. ' **எ** ழுபராகம் **எண்** டிசையடக்க'- சொல்நிலையால் **முரண்தொடை.** அருச்சுனன் தான் செல்கிற வடதிசையில் தன்னால் வெல்லப்படுகிற அரசர்களிடமிருந்து மிக்கசெல்வத்தைக் கொணர்ந்து அதனால் தனஞ்சயனென்று பெயர்பெறுவதுபற்றி, அதற்கு ஏற்றதிசையென்பதற்கு 'நிதிக்கிழவன்மேவிவாழ்திசை' எனப்பட்டதென்க. (45)*

46. பாரதப்பெயர்கொள்வருடமாதிபலபாரினுள்ளநரபாலரைப் பேரறக்குலமும்வேரறப்பொருதுபிஞ்ஞகன்கிரியுமிமயமுஞ் சேரமொத்தியவணுள்ளகந்தருவர்கின்னரேசர்பலதிறையிடப் போரடர்த்துகமுடிந்தகாலையெழுபுணரியென்னநனிபொங்கியே. இதுமுதல் மூன்று கவிகள் - குளகம்.

(இ -ள்.) (அருச்சுனன்),- பாரதம் பெயர் கொள் வருடம் ஆதி பல பாரின் உள்ள நரபாலரை - பாரதமென்னும் பெயரைக்கொண்ட வர்ஷம் [பாரதவர்ஷம்] முதலிய பல இடங்களிலுமுள்ள அரசர்களை, பேர் அற குலம்உம் வேர் அற பொருது - (அவரவர்களுடைய) பெயரும் வழங்காதொழியவும் வம்சமும் வேரோடு நாசமாகவும் போர் செய்து (தொலைப்பவனாய்), - பிஞ்ஞகன் கிரிஉம் இமயம்உம் சேர மொத்தி-சிவபிரான் வீற்றிருக்கின்ற மலையாகிய கைலாசத்தையும் இமயகிரியையும் ஒருங்கே அடர்த்து, அவண் உள்ள கந்தருவர் கின்னர ஈசர் பல திறை இடபோர் அடர்த்து - அவ்விடங்களிலுள்ள கந்தருவராஜர்களும் கின்னர ராஜர்களும் பலவகைத் திறைப்பொருள்களைக் கொணர்ந்து கொடுக்கும்படி (அவர்களைப்) போர்முனையில் நெருக்கி, உகம் முடிந்த காலை எழு புணரி என்ன நனி பொங்கி - யுகாந்த காலத்திற் பொங்கியெழுகிற கடல்போல மிகவும் உக்கிரங்கொண்டு,- (எ - று.)-'அணுகி' என அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

தென்கடலுக்கு வடக்காகவும் இமயமலைக்குத் தெற்காகவும் இருக்கின்ற பூமியானது - நாபிமகாராசனது பௌத்திரனும் ருஷபமகாராசனது புத்திரனுமான பரதனால் ஆளப்பட்டதனால், பாரதவர்ஷமென்று பெயர்பெற்றது: அப்பாரதவருஷத்தில் பாண்டவரது இந்திரப்பிரத்த நகரத்துக்கு வடக்குப் பாகம், இங்கு 'பாரதப்பெயர்கொள்வருடம்' என்று குறிக்கப்பட்டது. ஒன்பது வர்ஷங்களுள் இப்பாரதவருஷத்துக்கு வடக்கே யிருக்கின்ற கிம்புருஷவர்ஷம், ஹரிவர்ஷம், இளாவிருதவர்ஷம். கேதுமாலவர்ஷம், ரம்பகவர்ஷம், இரண்மயவர்ஷம், குருவர்ஷம், பத்ராசுவவர்ஷம் என்ற எட்டையும் அடக்கி 'பாரதப்பெயர் கொள்வருடமாதிபலபார்' என்றார்; (கிம்புருஷவர்ஷம் முதலியன, நாபிமகாராசனது உடன்பிறந்தவர்களான கிம்புருஷன் முதலிய எண்மர்க்கும் தனித்தனி தந்தையாற் பகுத்துக் கொடுக்கப்பட்டமை பற்றி வந்த பெயராம்.) இந்த ஒன்பது வருஷமுமே, ஜம்பூத்வீபத்தின் பிரிவுகள். இவற்றில், பாரதவர்ஷம் - கர்மபூமி; மற்றையெட்டும் - போகபூமி. 'பார்' என்ற பூமியின்பெயர் - இங்கு இலக்கணையாய், அதன் ஒருபகுப்பை யுணர்த்திற்று; "மாயோன்மேய காடுறையுலகம்" என்ற தொல்காப்பியத்தில் 'உலகம்' என்றது போல; இன் - ஏழனுருபு.

மயில் தோகையைக் குறிக்கின்ற பிஞ்சம் என்ற வடசொல், தமிழில் பிஞ்ஞகமென்று விகாரப்பட்டு வழங்கும். மயிற்பீலியினாலாகிய தலைக்கோலத்தை யுடைமையால், சிவபிரானுக்கு, பிஞ்ஞகனென்று பெயர். கந்தருவர், கின்னரர் - பதினெட்டுத் தேவகணங்களிற் சேர்ந்தவர். கின்னரர் - குதிரைமுகமும் மனிதவடிவமுமுடையவராய்க் கின்னரமென்னும் வாத்தியத்தைக் கைக்கொண்டு இசைபாடித் திரிபவர், கிந்நரேசர் - குணசந்திபெற்ற வடமொழித் தொடர். பிரமனது தினத்தின் முடிவும் அவனது ஆயுளின் முடிவும் ஆகிய கல்பாந்தகாலங்கள், இங்கு 'உகமுடிந்தகாலை' எனப்பட்டன; அக்காலங்களிற் கடல்பொங்கி உலகத்தையழித்தல், மரபு; அவை முறையே

நைமித்திகப் பிரளயமென்றும், பிராகிருதப்பிரளயமென்றும் பெயர்பெறும். யுகம் காலம் என்ற வடசொற்கள் - உகம் காலை என்று விகாரப்பட்டன. புணரி - (நதிகள் தன்னிடம்வந்து) புணரப்பெறுவது; புணர் - பகுதி; புணர்தல் - கலத்தல்: இ- பெயர்விகுதி; (நதிகளை மனைவியராகவும் கடலைக் கணவனாகவுங் கொண்டு அதனை நதிபதியென்று வழங்குதல் உணரத்தக்கது.) வருடம் - வடமொழித்திரிபு: வாசஞ் செய்யுமிடம். ஆதியென்பது - வடசொல்லாதலால், 'ஆதிபல' என அதன் முன் வலி இயல்பாயிற்று. 'கந்தருவகின்னரேசர்' என்ற பாடத்திற்கு, ஈசர் என்பது கந்தருவ என்பதனோடுந் தொடரும்; கந்தர் வேசர், கிந்நரேசர் என்க. (46)

47. விந்தமால்வரையுமேமகூடமுடனிடதநாமநெடுவெற்புமா மந்தராசலம்விசாலமாலியமணித்தடஞ்சிகரமலையுடன் கெந்தமாதனமுநீலசைலமுமெனப்புகன் றபலகிரியில்வா ழந்தராதிபர்நடுங்கமேருகிரியப்புறத்துநனியணுகியே.

(இ -ள்.) மால் விந்தம் வரைஉம் - பெரிய விந்தியகிரியும், ஏமகூடமுடன் நிடதம் நாமம் நெடுவெற்புஉம் - ஏமகூடம் நிஷதம் என்னும் பெயருள்ள பெரியபர்வதங்களும், மா மந்தர அசலம் - பெரிய மந்தரகிரியும், விசாலம் மணி தடம் சிகரம் மாலியம் மலையுடன் - பரந்த அழகிய பெரிய சிகரங்களையுடைய மாலியவாந் என்னும் மலையும், கெந்தமாதனம்உம் - கந்தமாதன பருவதமும், நீலசைலம்உம் - நீலகிரியும், என புகன்ற-என்று சொல்லப்பட்ட, பல கிரியில் - பல மலைகளிலும், வாழ் - வசிக்கின்ற, அந்தர அதிபர் - ஆகாசஸஞ்சாரிகளான வித்யாதர யக்ஷ கந்தர்வ கின்னரராசர் முதலியோர், நடுங்க - (அச்சத்தால் உள்ளமும் உடலமும்) நடுங்கும்படி, மேருகிரி அப்புறத்துஉம் நனி அணுகி - மகாமேரு மலைக்கு அப்பாலும் மிகுதியாக [நெடுந்தூரம்] சென்று, - (எ-று.) - 'அடக்கி' என்று அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

இச்செய்யுளின் முதல் மூன்று அடிகளிற் குறிக்கப்பட்ட ஏழு மலைகளையும் சப்தகுலகிரியென்பர் ஒருசாரார்; ஏழுத்வீபங்களுள் மற்றவற்றிற்கு நடுவிலுள்ளதான ஜம்பூத்வீபத்தின் நடுவிலே 'மேரு' என்கிற சுவர்ணபர்வதம் விளங்குகிறது; ஜம்பூத்வீபத்தின் பகுப்பான ஒன்பது வர்ஷங்களுள் இளாவிருதவர்ஷம் மேருவைச் சுற்றிலுமுள பூமியாம்; அதனையடுத்து முறையே வடக்கில் ரம்பகம் இரண்மயம் குரு என்ற வர்ஷங்களும், முறையே தெற்கில் ஹரி கிம்புருஷம் பாரதம் என்ற வர்ஷங்களும் இருக்கின்றன; பாரதவர்ஷம் எப்படி தெற்கின் கடைசியோ, அப்படியே குரு வருஷம் வடக்கின் கடைசி; மேருவிற்குக் கிழக்கில் பத்ராசுவ வர்ஷமும், மேற்கில் கேதுமாலவர்ஷமும் உள்ளன. பாரதவர்ஷத் தின் வடதிசையெல்லைமலை இமயமாதல் போலக் கிம்புருஷவர்ஷத்தின் வடதிசையெல்லை மலை ஏமகூடமும், ஹரிவர்ஷத்தின் வடதிசை யெல்லைமலை நிஷதமுமாம்; ஆகவே, கிம்புருஷவர்ஷத்திற்கு ஏமகூடவர்ஷ மென்றும், ஹரிவர்ஷத்திற்கு நிஷதவர்ஷ மென்றும் பெயருண்டு. நீலசைலம் ரம்பகவர்ஷத்தின் தென்திசை யெல்லைமலை. மேருவையடுத்து இளாவிருதவர்ஷத்திலுள்ள நான்கு மலைகளுள் கிழக்குமலை மந்தரமும், மேற்குமலை கந்தமாதநமுமாம். மால்யவான் என்ற மலையும்மேருவின் கிழக்கிலுள்ளது. விந்தியமலை பாரதவர்ஷத்தின் இடையிலுள்ள தென்பது, வெளிப்படை. விந்தியகிரி இந்திரபிரத்தத்துக்குத் தெற்கிலுள்ளதாயினும் குலகிரிகளிற் சேர்ந்ததாதலால் இங்குக் கூறப்பட்டது.

விந்த்யம், ஹேமகூடம், நிஷதம், மால்யவாந், கந்தமாதநம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. நாமம், மந்த்ராசலம், விஸாலம், நீலஸைலம், அந்தராதிபர், மேருகிரி - வடசொற்கள். மந்தராசலம், அந்தராதிபர் - தீர்க்க சந்தி. அம் தரா அதிபர் என்றுபிரித்து, அழகிய பூமிக்குத் தலைவரென்று உரைப்பாருமுளர். மணித்தடஞ் சிகரம் - இரத்தினங்களுடைய பெரிய சிகரமெனினுமாம். விந்த்யம் - (சூரியஸஞ்சாரத்தைத்) தகைந்தது; (அகத்திய முனிவரால்) அடக்கப்பட்டது. ஹேமகூடம் - பொன் மயமான சிகரமுள்ளது. நிஷதம் - (தேவர்கள்) தங்கப்பெற்றது. மால்யவாந் - மாலையின் வடிவமுள்ளது. கந்தமாதநம் - மலர்மணத்தினால் மகிழ்விப்பது. நீலம் - நீலநிறமானது. (47)

48. அத்திசைக்கணரசானவுத்தரகுருக்கண்மேன்மையை யடக்கிமே,

லெத்திசைக்குமிவனன்றிவீரரிலரென்று தேவருமியம்பவே,
மெத்திசைப்பனிநிலாவெழச்சமரவிசய கம்பமுநிறுத்தினான்,
முத்திசைக்குமதிவெண்குடைக்கடவுண் முதல்வனானவரி புதல்வனே.

(இ -ள்.) அ திசைக்கண் அரசு ஆன - அந்த வடதிசை யெல்லையில் வாழ்கிற அரசர்களாகிய, உத்தரகுருக்கள் - உத்தர குருக்களென்பவருடைய, மேன்மையை-பெருமிதத்தை, அடக்கி-,-மேல் - பின்பு, எ திசைக்கு உம் இவன் அன்றி வீரர் இலர் என்று தேவர்உம் இயம்ப - எந்தத்திசையிலும் இவனன்றி வேறு சிறந்த வீரரில்லை என்று தேவர்களும் (தன்னை) வியந்து கூற, மெத்து இசை பனி நிலா எழ - மிக்க கீர்த்தியாகிய குளிர்ந்த சந்திர காந்தி எழுந்து பரவ, சமரம் விசயம் கம்பம் உம் நிறுத்தினான்-போர் வெற்றியைக் குறிக்கின்ற தூணையும் (அவ்வுத்தரகுரு பூமியில்) நாட்டினான்: (யாவனெனில்),-மதி - சந்திரமண்டலம் போன்ற, முத்து இசைக்கும் வெள் குடை - முத்துக்களினாலமைக்கப்பட்ட வெண்கொற்றக்குடையையுடைய, கடவுள் முதல்வன் ஆன அரி புதல்வன் - தேவராசனான இந்திரனது குமாரனாகிய அருச்சுனன்; (எ - று.)

ஜம்பூத்வீபத்தில் இந்தப் பாரதவர்ஷத்திலே தமது குரு நாட்டுக்கு வடக்கிலுள்ள நாடுகளின் அரசர்களையும், இப்பாரதவருஷத்திற்கு வடக்கிலுள்ள மற்றை எட்டுவர்ஷங்களின் அரசர் களையும், ஸப்தகுல பருவதங்களிலுள்ளாரையும் வென்றனன் அருச்சுனன் என்றறிக.

ஜம்பூத்வீபத்தில் வடகோடியான குருவர்ஷத்தில் வசிக்கிற அரசர்கள் 'உத்தரகுருக்கள்' எனப்பட்டனர்; இவர்கள், ஜம்பூத்வீபத்தின் அதிபதியான ஆக்நீத்திர ராசனது புதல்வ ரொன்பதின் மரிற் குருவென்னும் அரசனது குலத்தவர். பாரதவர்ஷத்தில் சந்திரவம்சத்துக் குருவென்னும் அரசனது சந்ததியார்களான பாண்டவ துரியோதனாதியரும் குருக்களெனப்படுதலால், இந்தத் தக்ஷிணகுருக்களினும் வேறுபாடு விளங்க 'உத்தரகுருக்கள்' என்றா ரெனவுங் கொள்ளலாம். அரசு - உயர்திணைப்பொருள்தரும் அஃறிணைச்சொல். மேன்மை - மேம்பாடு, பலம், பராக்கிரமம், வெற்றி, களிப்பு, செருக்கு. திசைக்கு - உருபுமயக்கம். மெத்து இசை - வினைத்தொகை. முத்துக்குடைக்கு பூர்ண சந்திரன் - வட்டவடிவிலும் வெண்மையான குளிர்ந்த ஒளியிலும் உவமம். முத்து இசைக்குங் குடை யென்று இயையும். விஜயகம்பமும் நிறுத்தினான், உம் - இறந்ததுதழுவிய எச்சம். கீர்த்தியைவெண்ணிறமுடைய தென்றல் கவிமரபாதலால் 'இசைப்பனிநிலாவெழ' எனப்பட்டது. (48)

49. கரிகள்கோடியிரதங்கள்கோடிபவனத்தினுங்கடுகுகவனவெம், பரிகள்கோடிநவகோடிமாமணிகள்பலவகைப்படுபசும்பொனின், கிரிகள்கோடியெனவேகவர்ந்தெழுகிரிப்புறந் தெறுகிரீடிவந், தரிகள்கோடிகிளர்சோலைசூழ்தமதுசெல்வமாநகரியணுகினான்.

(இ -ள்.) எழுகிரி புறம் தெறு கிரீடி - ஸப்தகுலபர்வதங் களினிடத்தையடர்த்து வெற்றிகொண்ட அருச்சுனன், - கரிகள் கோடி - (அவ்வவ்வரசர்களுடைய) கோடிக்கணக்கான யானைகளையும், இரதங்கள்கோடி-கோடிக்கணக்கான தேர்களையும், பவனத்தின்உம் கடுகு கவனம் வெம் பரிகள் கோடி - காற்றிலும் விரைந்து செல்லும் நடை வேகத்தையுடைய கோடிக்கணக்கான குதிரைகளையும், நவகோடி மா மணிகள்- கோடிக்கணக்கான சிறந்த ஒன்பது வகை யிரத்தினங்களையும், பல் வகைபடு பசும்பொனின் கிரிகள் கோடிஎன-பலவகைப்பட்ட பசும் பொன்னின் கோடிக்கணக்கான மலைகள்போன்ற குவியல்களையும், கவர்ந்து - கவர்ந்து கொண்டு, வந்து-மீண்டும் வந்து, அரிகள்கோடிகிளர் சோலை சூழ் - கோடிக்கணக்கான வண்டுகள் மொய்த்தெழுதற்கிடமான சோலைகள் சூழ்ந்த, தமது செல்வம் மா நகரி - தமது செல்வம் நிறைந்த பெரிய இந்திரப்பிரத்த நகரத்தை, அணுகினான் - சேர்ந்தான்; (எ - று.)

ஏழு குலாசலங்களையும் அடர்த்து வெற்றி கொண்ட அருச்சுனன் கோடிக்கணக்கான யானை முதலிய சேனைகளையும், மிகத்திரண்ட பொன்னையும் மணிகளையும் பெருவாரியாகத் திரட்டிக் கொண்டு

அத்தினாபுரத்துச் சோலையிடத்துத் தங்கினான் என்க. இறுதியில் நின்ற 'என' என்ற எண்ணிடைச்சொல், நின்றவிடத்துப் பிரிந்து, 'கரிகள்கோடியென,' 'இரதங்கள் கோடியென' 'பரிகள் கோடியென', 'நவகோடி மாமணிகளென' என்று பிறவிடத்துஞ்சென்று பொருந்தும். இனி, பொனின் கிரிகள் கோடி யென என்பதற்கு - பொன்மயமான கோடி மலைகள் போல என்று உரைப்பாருமுளர். கோடி யென்றது ஒரு பேரெண்ணைக் காட்டுவதோடு குவியல் முதலிய பொருளையும் காட்டவல்லது. ஏ - அசை. 'எழுகிரிப்புறந்தெறு' என்ற விவரம், கீழ் 47 - ஆஞ் செய்யுளிற் கூறப்பட்டது.

கிரீடீ - வடசொல்: கிரீடமுடையவன்; மேல் வனவாசகாலத்திற் சிவபிரானிடம் பாசுபதாஸ்திரம் பெற்றபின்பு மேலுலகத்திற்குச் சென்று தேவேந்திரனாற் சுவர்க்கலோகத்தில் இளவரசு முடிசூட்டப்பெறுதல்பற்றி வந்தது, இப்பெயர். இவன் இப்பெயர் பெறுதல் இதன்பின் நிகழ்வதாயினும், பிற்காலத்தில் நூலியற்றிய கவி எங்கும் இப்பெயரால் இவனைக்குறிக்கத் தட்டில்லை: இன்னும் இதுபோல்வனவற்றிற்கெல்லாம் இவ்வாறே கொள்க. யானைகள் முதலியன, ஆங்காங்குத் திறைகொண்டவை. செல்வமாநகரி - கீழ் இந்திரப்பிரத்தச்சருக்கத்திற் கூறியவை நினைக. (49)

50.- இதுமுதல் நான்குகவிகள் -நகுலன் மேற்குத் திக்குவிசயஞ்செய்தலைக் கூறும்.

வடாதுசென்றவரிசிலைமகீபனினுமெழுமடங்குமிகுவலியுடன்
குடாதுசென்றிளையவீரமாநகுலனகுலனென்றுகுலைகுலையவே
யடாதமன்னரையடர்த்தடுத்தவரையஞ்சலென்றமருடற்றினா
னிடாதவன்றனமெனக்கரந்தனர்களேனைமன்னவர்கள்யாருமே.

(இ -ள்.) வடாது சென்ற வரி சிலை மகீபனின்உம் - (திக்கு விசயத்தின் பொருட்டு) வடபுலத்திற்சென்ற கட்டமைந்த வில்லையுடைய அருச்சுனனது வலிமையைக்காட்டிலும், எழு மடங்கு மிகுவலியுடன் - ஏழுமடங்கு மிகுதியான (சேனைமுதலிய) வலிமையுடனே, இளைய வீரன் மா நகுலன்- (அவ்வருச்சுனனுக்கு) அடுத்த தம்பியும் வீரனுமான சிறந்த நகுலனானவன், குடாது சென்று- மேல்புலத்துச்சென்று, நகுலன் குலைகுலைய-(தன்னைக் கண்டவர்கள்) நகுலனிவன் நகுலனிவன் என்று சொல்லி நடுநடுங்க, அடுத்தவரை அஞ்சல் என்று - (தன்னிடம் வந்து) சரண்புகுந்த அரசர்களை 'அஞ்சவேண்டா' என்று சொல்லி அபயமளித்து, அடாத மன்னரை அடர்த்து அமர் உடற்றினான் - (தன்னிடம் வந்து) பணியாத அரசர்களை நெருக்கிப் போரில் வருத்தினான்; (அப்போரின் கடுமையைக் கண்டவளவிலே), ஏனை மன்னவர்கள் யார்உம் - (அவனால் எதிர்க்கப்படாத) மற்றையரசர்களெல்லோரும், இடாதவன் தனம் என கரந்தனர்கள் - (இரப்பவர்க்குக்) கொடாதவனுடைய செல்வம் (தொலைதல்) போல ஓடியொளித்தார்கள்; (எ - று.)

இடாதவன் தனம் தொலைதலை "ஈயார்தேட்டை தீயார்கொள்வர்," உடாஅது முண்ணாதும் தம்முடம்புசெற்றும், கெடாஅதநல்லறமுஞ் செய்யார்- கொடாஅது, வைத்தீட்டினா ரிழப்பர் வான்றோய்மலைநாட, உய்த்தீட்டுந் தேனீக் கரி" என்பவை முதலியவற்றாலறிக. வடக்கிலுள்ளது - வடாது; குடக்கிலுள்ளது - குடாது; மரூஉமொழி. குலைகுலைய - இரட்டைக்கிளவி. அஞ்சல் - எதிர்மறைவியங்கோள். உடற்றினான், உடல் என்பதன் பிறவினையான் உடற்று - பகுதி. ஏனை - இடைச்சொல். நகுலனென்று என்பதற்கு - ருத்திரமூர்த்தி யென்றெண்ணியென உரைப்பாருமுளர். (50)

51. மாளவத்தினொடுகர்ப்படம்பொரவகுத்தெதிர்த்ததிரிகர்த்தமுந்
தூளவன்புடையிருட்பிழம்பெழவருக்கனிற்பெரிதுசுடரெழந்
தாளவண்கதியுடைத்துரங்கரதகசபதாதியொடுதகுசின
மூளவந்தெதிர்மலைந்தமன்னவரைமுதுகுகண்டமர்முருக்கியே.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ -ள்.) மாளவத்தினொடு கர்ப்படம் - மாளவதேசத்திலும் கர்ப்பட தேசத்திலும், பொர வகுத்து எதிர்த்த திரிகர்த்தம்உம் - போர்செய்தற்கு (ச்சேனைகளை) அணிவகுத்து எதிர்த்த திரிகர்த்ததேசத்திலும், தூளம்வன்பு உடை இருள் பிழம்பு எழ - தூளியினாலாகிய வலிமையையுடைய இருளின் திரள் மேலெழவும், அருக்கனில் பெரிது சுடர் எழ - (தரித்த ஆபரணமும் ஏந்திய ஆயுதமும் முதலியவற்றினால்) சூரியனைக்காட்டிலும் மிகுதியாகப் பிரகாசமுண்டாகவும், தாளம் வண் கதி உடை துரங்க ரத கசபதாதியொடு தகு சினம் மூள வந்து எதிர் மலைந்த மன்னவரை - தாளவொற்றுக்கு இயைய அடிவைத்து நடக்கிற சிறந்த நடையையுடைய குதிரை தேர் யானை காலாள் என்னுஞ் சதுரங்கசேனையோடு தக்ககோபம் மேன்மேலுண்டாக எதிரில்வந்து போர்செய்த அரசர்களை, அமர் முருக்கி முதுகுகண்டு - போரில் வலியழித்துப் புறங்கொடுத்தோடச்செய்து, (எ - று.) - 'வாரி' என அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

தன்னுடைய அணிகலன் ஆயுதம் என்ற இவற்றினொளி வெயில்போல் வீசவும், பெருந்திரளான சேனைகள் செல்வதனால் நிலத்துகள் மேலெழுந்து பேரிருளையுண்டாக்கவும், நகுலன் மாளவம் கர்ப்படம் திரிகர்த்தம் என்ற தேசங்களிற்சென்று பகைவரை வென்று அழித்தானென்பதாம். குதிரை, நால்வகைப்படையுள் தான் ஓர் அங்கமாக நிற்றலேயன்றி, மற்றோர் அங்கமாகிய தேரை நடத்துதற்கு இன்றியமையாத தன்மையையும் உடைமையால், அதனை முதலில் வைத்து 'துரங்கரதகச பதாதி' என்றார். தாளவண்கதியுடைத் துரங்கம் - ஆட்டக்குதிரை; "கூத்தினர் செயலெனக் குலாவும் வாம்பரி" என்றார் பிறரும். அருக்கனில், இல் - ஐந்தனுருபு, எல்லைப்பொருளது. (51)

52. கூற்றிசைக்குமெனவுடன்வருங்கடியகொடியசேனையொடு குமரனுங்,
காற்றிசைக்குமெனவருணனுந்தனிகருக்குலைந்துளம்

வெருக்கொளத்,
தோற்றிசைக்கும்வசைகொண்டுமற்றவர்கள் சொரிதருந்திறைகள்வாரியம்,
மேற்றிசைக்குமொருமேருவுண்டெனவுயர்த்தினானிகரில் வீரனே.

(இ-ள்.) நிகர் இல் வீரன்-ஒப்பற்ற வீரனாகிய, குமரன் உம்-இளமகனான நகுலனும், கூற்று இசைக்கும் என உடன் வரும் கடிய கொடிய சேனையொடு- யமனையொக்குமென்று சொல்லும்படி விரைந்துவருகிற வலியகொடிய சேனைகளுடனே, காற்று இசைக்கும் என- சண்டமாருதம் போலுமென்னும்படி, வருணன் உம் தனி கருகுலைந்து உளம் வெருக்கொள - (அந்த மேல்திசைப்பாலகனான) வருணனும் ஆதாரமற்றுக் குடல்குழம்பி மனம் அச்சங்கொள்ளும்படி, (அத்திக்கினெல்லையிற் சென்று), அவர்கள் தோற்று இசைக்கும் வசைகொண்டு சொரிதரும் திறைகள் வாரி- அம்மேற்றிசை யரசர்கள் தோல்வியடைந்து (உலகத்தவராற்) சொல்லப்படும் பழிப்பைப் பெற்றுக் கொணர்ந்து சொரிந்த திறைப்பொருள்களை ஒருங்கு தொகுத்து, அ மேல் திசைக்கும் ஒரு மேருஉண்டு என உயர்த்தினான் - (வடதிசையிலன்றி) அந்த மேற்குத்திக்கிலும், ஒரு மேருகிரி உண்டென்று சொல்லும்படி உயர்த்தினான்; (எ-று) - மற்று - அசை.

*'வசைகொண்டு அவர்கள் சொரிதருந் திறைகள்' என்றது, வசையைப் பெற்று அதற்கு ஈடாகச் சொரிந்த பொருள்களென்று சமத்காரக் கருத்து அமையக் கூறப்பட்டுள்ளதனால், **பரிவர்த்த நாலங்காரம்;** தமிழில் **மாற்றுநிலையணி** எனப்படும்; இது, உயர்ந்த பொருளைக்கொடுத்து இழிந்தபொருளை வாங்கியதாகச் சொல்லியது. திறைப்பொருட்டொகுதியின் மிகுதியும் ஒளியுந் தோன்ற அதற்குப் பொன்மலையான மகாமேருகிரியை உவமை கூறினார். பிரசித்தமான மேருமலை வடதிசையி லுள்ளதாதலால், 'மேற்றிசைக்கு மொரு மேருவுண்டென' என்று **இல்பொருளுவமை** யாக வகுத்துக் கூறப்பட்டதென்க. சேனைக்கு, யமன் - தவறாது பிராணிகளையழிக்குங் கொடுமையில் உவமம், கூற்று - பிராணிகளின் உடலையும் உயிரையும் வெவ்வேறாகப் பிரித்துக் கூறுபடுத்துந் தேவன். முதலிரண்டடிகளில், 'இசைக்கும்' என்பது - உவமவுருபு. உடன் என்ற இடைச்சொல் - விரைவை யுணர்த்திற்று. தன்னுடன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். குமரன் - அழகிலும் பல பராக்கிரமங்களிலும் முருகக்கடவுள் போன்ற ஆண்மகன்; உம்மை - எச்சம். காற்று - விரைவிலும்,*

வலிமையிலும் உவமம். வருணனும், உம்-உயர்வுசிறப்பு. வெரு-வெருவு என்ற முதனிலைத்தொழிற்பெயரின் விகாரம். சொரிதரும், தா - துணைவினை. மேற்றிசைக்கும், உம் - இறந்ததுதழுவிய எச்சம். (52)

53. அளவிலாததிறையோடுமத்திசையுதித்ததோரிரவியாமெனத்,
துளபமாலைகமழ்மௌலிநாதனுறைதுவரை
யெய்தியுயர்சுருதியின்,
கிளவியான்முனிவர்தொழுபதந்தொழுதுகேசரித்துவச
வீரனுக்,
கிளவன்மீளவுமரிப்பிரத்தநகரெய்திமன்னனையிறைஞ்சினான். *(இ -ள்.) கேசரி துவசம் வீரனுக்கு இளவல் - சிங்கத்தின் வடிவமெழுதிய கொடியையுடைய வீரனான வீமனுக்குத் தம்பியாகிய நகுலன்,- அளவு இலாத்திறையோடு உம் - (இங்ஙனம் ஆங்காங்குக் கைக்கொண்ட) அளவிறந்த திறைப்பொருள்களுடனே,-அ திசை உதித்தது ஓர் இரவி ஆம் என - அந்த மேற்குத்திக்கில் உதயஞ் செய்ததொரு சூரியனாமென்று (அனைவருஞ்) சொல்லும்படி, துளபம் மாலை கமழ் மௌலிநாதன் - திருத்துழாய்மாலை நறுமணம் வீசும் முடியையுடைய ஜகந்நாதனான கண்ணபிரான், உறை- எழுந்தருளியிருக்கின்ற, துவரை-துவாரகாபுரியை, எய்தி-அடைந்து, உயர் சுருதியின் கிளவியான் - சிறந்த வேதவாக்கியங்களைக் கொண்டு (துதித்து) முனிவர் தொழு - முனிவர்கள் வணங்குகிற, பதம் - (அப்பெருமானுடைய) திருவடிகளை, தொழுது - (தான்) நமஸ்கரித்து, மீள உம் அரிப்பிரத்தம் நகர் எய்தி - பின்புமீண்டு (தமது) இந்திரப்பிரத்த நகரத்தையடைந்து, மன்னனை இறைஞ்சினான் - தருமராசனை வணங்கினான்;*

மேல் திசையில் துவாரகாபுரியில் வீற்றிருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு மேற்கில் உதித்ததொரு சூரியனை உவமைகூறினார்; இல்பொருளுவமை. அபௌருஷேயமாய் '[செய்யா மொழியாய்] நித்தியமாயுள்ள வேதம், சிறந்த பிரமாண மாதலால், 'உயர்சுருதி' எனப்பட்டது. நகுலனது பல பராக்கிரமங்களைக் குறிப்பித்தற்கு, 'வீமனது தம்பி' என்றார். 'தருமன்' என்ற யமனது பெயர் இலக்கணையாய் அவன் மகனான யுதிட்டிரனை யுணர்த்துதல்போல 'கேசரி' என்னும் வாநரவீரனதுபெயர் இலக்கணையாய் அவன் மகனான அநுமானை யுணர்த்தியதெனக்கொண்டால், 'கேசரித்துவசவீரனுக்கிளவல்' என்றது - அநுமக்கொடியையுடைய வீரனான அருச்சுனனுக்குத் தம்பியென்று பொருள்படும். இளவல் - இளையவன்: இளமையென்ற பண்பினடியாப் பிறந்த பெயர்: அல் - பெயர்விகுதி. இந்திரப்பிரத்த மென்பதன் பரியாயமாக, அரிப்பிரத்தமெனப்பட்டது, ஹரி - இந்திரன். கண்ணனது கட்டளைப்படி இந்திரன் விசுவகர்மனைக்கொண்டு நிருமித்த நகரமாதலால், அதற்கு இந்திரப்பிரஸ்தமென்று கண்ணனாற் பெயரிடப்பட்டது; ஏவுதற்கருத்தாவின் சம்பந்தத்தோடு வந்தபெயர்: ப்ரஸ்தம் - தங்குமிடம். தேவர்களை இருதிணையாகவும் கூறலாமாதலால், 'உதித்ததோரிரவி' என்று அஃறிணையாகக் கூறப்பட்டது. 'உதித்ததேரிரவி' என்றும் பாடமுண்டு: தேரிரவி - சிறந்த ஒற்றைத்தனியாழித் தேரையுடைய சூரியன். (53)

54.-இதுமுதற் பன்னிரண்டுகவிகள் - சகதேவன் தெற்குத்திக்குவிசயஞ்செய்தலைக் கூறும்.

குன்றிசைத்தகசரததுரங்கமபதாதிசூழவிறைகொள்ளவு
நின்றிசைத்துவருபலபணைக்குலமிரைக்கவுங்கொடிநிரைக்கவுந்
துன்றிசைப்பனிநிலாவெழக்கவிகையெண்ணிலாதனதுலங்கவுந்
தென்றிசைப்படர்தன்மேயினானகுலநிருபனுக்கிளையசெம்மலே.

(இ -ள்.) நகுலநிருபனுக்கு இளைய செம்மல் - நகுலனாகிய அரசனுக்கு இளையவனும் வீரனுமான சகதேவன்,- குன்று இசைத்த கச ரத துரங்கமம் பதாதி சூழ இறை கொள்ளஉம்-மலை போன்ற யானை தேர் குதிரை காலாள் என்னும் சதுரங்கசேனைகள் (தன்னைச்) சுற்றிலும் இருத்தல்செய்யவும், நின்று இசைத்து வருபல பணை குலம் - இடைவிடாது முழக்கப்பட்டு வருகிற பலவகை வாத்தியங்களின் கூட்டம், இரைக்கஉம் - ஆரவாரிக்கவும், கொடி நிரைக்கஉம் - துவசங்கள் வரிசையாய் அமையவும்,

துன்று இசை பனி நிலா எழ - அடர்ந்து பொருந்துதலையுடைய குளிர்ந்த சந்திரகாந்திபோன்ற வெள்ளொளி யெழுமாறு, கவிகை எண் இலாதன-அளவற்றனவான வெண்கொற்றக் குடைகள், துலங்கஉம்-விளங்கவும், தென் திசை படர்தல் மேயினான்-தெற்குத்திக்கிற் செல்லுதலைப் பொருந்தினான்; (எ - று.)

சகதேவன் தன்னைச்சுற்றி நால்வகைச் சேனையிருக்கவும், பலவகை வாச்சியங்கள் ஆரவாரிக்கவும், கொடி நிரைக்கவும், கவிகை துலங்கவும், பொருதற்காகத் தென்திசை நோக்கிச் செல்லலாயினனென்க. நகுலன் போலவே எளிதிற் பகை வென்றுவரத்தக்கவனென்பதைக் குறிப்பித்தற்கு, 'நகுலநிருபனுக்கிளைய செம்மல்' என்றார். இசைத்த - உவமவுருபு. யானை தேர்களுக்கு, மலை - பெருவடிவிலும், வலிமையிலும் உவமை. கஜரத துரங்கம பதாதி - வடமொழித்தொடர். "படைதனக்கு யானை வனப்பாகும்" "யானை யுடைய படைகாண்டல் மிகவினிதே" என்றபடி யானைச்சேனை சிறத்தலால் அது முதலாகவைத்துக் கூறப்பட்டது. துரங்கமம் - விரைந்துசெல்வது. பல பணைக்குலம் - கொட்டுவனவும் ஊதுவனவுமாகிய தோற்கருவி தொளைக்கருவி முதலியன. மூன்றாமடியில், 'இசை' என்றது - முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகை. 'துன்றிசைப்பனிநிலாவெழ' என்பதற்கு - மிக்க கீர்த்தியாகிய குளிர்ந்த சந்திரகாந்தி எழுந்து பரவ என்று உரைத்தலுமாம்; கீழ் 48 - ஆம் கவியில் "மெத்திசைப்பநிநிலாவெழ" என்றமை காண்க. நிருபன் - மனிதரைக் காப்பவன்; (நரு-மனிதர்). செம்மல் - பெருமையிற் சிறந்தவன்: செம்மையை யுடையவனென்று காரணப்பொருள் காணலாம்: ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர்; அல் - பெயர்விகுதி. இறை - இறுத்தல், தங்குதல்; தொழிற்பெயர், இறு - பகுதி, ஐ - விகுதி. (54)

55. அத்திகைக்கணிருகடலினுக்குநடுவானமண்டலமனைத்தினு,
மத்திகைப்புரவிமண்டலேசரும்வயங்குமாமகுடமகிபரும்,
புத்திகைக்கவமர்பொருதழிந்துதிறைபொழியவாரி வளர்புயகிரிப்,
பித்திகைத்தொடையனீலனென்னுநரபதிபெரும்
பதிபுகுந்தபின்,

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ -ள்.) (சகதேவன்), - அ திகைக்கண் - அந்தத் தெற்குத்திக்கிலே. இரு கடலினுக்குஉம் நடு ஆன மண்டலம் அனைத்தின் உம் - கீழ்கடல் மேல்கடல் என்ற இரண்டிற்கும் இடைப்பட்ட தேசங்களிலெல்லாம் (சென்று), மத்திகை புரவி மண்டல ஈசர்உம் சம்மட்டியென்னும் கயிற்றுக்கருவி கொண்டு செலுத்தப்படுங்குதிரைச் சேனையையுடைய மண்டலாதிபதிகளும், வயங்கு மா மகுடம் மகிபரும் - விளங்குகிற சிறந்த மகுடவர்த்தன மன்னவர்களும், புத்தி கைக்க - மனம்வெறுக்கும்படி, அமர் பொருது-போர் செய்து, அழிந்து திறை பொழிய வாரி - (அவர்கள் அப்போரில்) தோற்றுத் திறைப்பொருள்களை மிகுதியாகச்சொரிய வாரிக்கொண்டு, வளர் புய கிரி பித்திகை தொடையல் நீலன் என்னும் நரபதி பெரும் பதி புகுந்த பின் - (பூரித்து) வளர்ந்து மலைகள் போன்ற தோள்களிற் கருமுகைப் பூமாலையை யணிந்த நீலனென்னும் அரசனுடைய (மாகிஷ்மதியென்னும்) பெரிய நகரத்திற் பிரவேசித்தபின்பு, (எ -று.)- 'கண்டு' என அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

சகதேவன் தென் திசையிலே பல மன்னரையும் வென்று பெருந்திரளான திறைப்பொருளை வாரிக்கொண்டு நீலனென்பானுடைய மாகிஷ்மதி நகரத்துக்குப் பொரச்சென்றா னென்பதாம். திகையெனும், திசையெனினும் ஒக்கும். கண் - ஏழனுருபு. 'மண்டலேசர்' என்றவிடத்து, 'மண்டலீகர் என்றும் பாடமுண்டு; அவர் - நாற்பது கிராமம் ஆள்பவர். 'மகுடவர்த்தனர் - ஒருகோடி கிராமம் ஆள்பவர். மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்ற நான்கு அந்தக்கரணங்களுள் மனம் 'புத்தி' எனப்பட்டது; இலக்கணை. "கருமுகையும் சுவர்த்தலமும் பித்திகை" என்ற பிங்கலந்தையினால், பித்திகை யென்பதன் பொருளை யுணர்க: சிறுசண்பகம் அல்லது இருவாட்சியென்பர். தொடையல்- தொடை-தொடுக்கப்படுவது; தொடு - பகுதி, ஐ-செயப்படுபொருள்விகுதி; இதன் மேல், அல் - சாரியை. மத்திகை-குதிரைச்சம்மட்டி; குதிரையோட்டுங் கருவியி னொன்று. "இவன் தன் பகைவர் யாவரையும் இமையோராக்கு மெழினீலன்" என்று கீழ்த் திரௌபதி மாலையிட்ட சருக்கத்தில் நீலன் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டிருத்த லுணர்க. நரபதி - வடசொல், மனிதர்க்குத் தலைவன்; நரர் - மனிதர். (55)

***56. அந்தமாநகரிகாவலானசுடரங்கிசீறியெதிர்பொங்கிமேல்
வந்தவீரன்மிகுசேனையாவையுமயங்கவெம்புகையியங்கவே
கந்துசீறுகளியானைமன்னனதுகண்டுவெங்கனலவிப்பதோ
ரிந்துமாமுகசரங்களேழுநெடுநாவினானழியவேவினான்.***

(இ -ள்.) அந்த மா நகரி காவல் ஆன-அந்தப் பெரிய மாகிஷ்மதி பட்டணத்துக்குப் பாதுகாப்பாயிருந்த, சுடர் அங்கி-ஒளியையுடைய அக்கினிதேவன், சீறி - கோபித்து, எதிர் மேல் பொங்கி-எதிராக மேலே ஜ்வலித்து எழுந்து, வந்த வீரன் மிகு சேனை யாவைஉம் மயங்க வெம்புகை இயங்கஏ - (அந்நகரத்தில்) பிரவேசித்த வீரனான சகதேவனுடைய மிக்க சேனைகளெல்லாம் மயங்கித் திகைக்கும்படி கொடியபுகையோடு பரவவே, - கந்து சீறு களியானை மன்னன் - கட்டுத்தறியை முறிக்கின்ற மதக்களிப்புள்ள யானைச்சேனையையுடைய சகதேவன்,- அதுகண்டு - அதனைப்பார்த்து, - வெம் கனல் அவிப்பதுஓர் இந்து மா முகசரங்கள்-வெவ்விய அந்த அக்கினியை யடக்கவல்ல ஒப்பற்றசிறந்த அர்த்தசந்திரபாணங் களை, ஏழு நெடுநாவினான் அழிய - நீண்ட ஏழு நாக்குக்களை யுடைவனான அக்கினிதேவன் புறங்கொடுக்கும்படி, ஏவினான் - பிரயோகித்தான்; (எ - று.)

மாகிஷ்மதி நகரத்துக்கு அக்னிதேவன் காவலாதலால், சகதேவன் பொர வந்தபோது அந்த அக்கினி, சகதேவன் சேனைகள் யாவும் மயங்கும்படி புகையோடு இயங்க, அர்த்த சந்திர பாணங்களால் சகதேவன், அவனை அடக்கினானென்க. அக்கினியின் சுவாலைகளேழும் அவனுக்கு நா எனப்படுதலால், 'ஏழு நெடுநாவினான்' என்றார். கீழ்க் காண்டவதகனச் சருக்கத்தில் - "தாலுவேழினையும் நனைத்தனன்" என்றதையுங் காண்க. இந்துமுக சரம் - பிறைச்சந்திரன்போல வளைவான நுனியையுடைய அம்பு. கனலவிப்பதற்கு ஏற்ப இந்துமாமுகசரங்களென்றனரென்னலாம்; சந்திரன் போல அக்கினியின் வெப்பத்தைத் தணிக்குந் தன்மையுள்ள அம்புகளென்க: இது, சந்திராஸ்திரம்: சந்திரனைத் தெய்வமாகவுடைய அம்பு என்றாவது, சந்திரன்போலக் குளிர்ச்சியைச் செய்யும் வாருணாஸ்திரமென்றாவது கொள்க. கட்டுத்தறியை முறித்தல் மதயானையினியல்பு; மேல்வந்த வீரன் என்று எடுத்தும், வந்த வீரன்மேல் என்று மாற்றியும் உரைப்பினுமாம். இச்செய்யுளில், 'அங்கிசீறியெதிர் பொங்கிமேல்' 'மயங்கவெம்புகையியங்கவே', 'நாவினானழியவேவினான்' என்றவிடங்களில், வந்த எழுத்தே மீண்டும் வந்தது, பிராசமென்னும் சொல்லணி. 'வீரன் விடுசேனை' என்றும் பாடமுண்டு. களியானை மன்னன் - மதயானை போன்ற சகதேவன் எனினுமாம். (56)

***57. அஞ்சியந்தவழலோனுமப்பொழுதொரந்தணாளன்
வடிவாகியே,
வஞ்சியந்தொடையன்மன்னன்முன்புவரவந்த
மாமுனியை மன்னனீ,
யெஞ்சிநின்றுசுடுகின்றகாரண மிதென்னையென்னலு
மியம்பினான்,
மஞ்சிவர்ந்தபுகைவானவன்றனதுவரவுநீலன்வழிபாடுமே.***

(இ -ள்.) அப்பொழுது-, அந்த அழலோன்உம் - அந்த அக்கினிதேவனும், அஞ்சி - அச்சங்கொண்டு, ஓர் அந்தணாளன் வடிவு ஆகியே - ஒரு பிராமண ரூபமாய், வஞ்சி அம் தொடையல் மன்னன் முன்பு வர - அழகிய வஞ்சிப் பூமாலையைத் தரித்த (சகதேவ) ராசனது எதிரிலேவர,- மன்னன் - (அச்சகதேவ)ராசன், வந்த மா முனியை - அங்ஙனம் வந்த சிறந்த அந்த அந்தணனை நோக்கி, நீ எஞ்சிநின்று சுடுகின்ற காரணம் இது என்னை என்னலும் - 'நீ (பற்றற அவிந்திடாமற்) சேடித்துநின்று (இவ்வாறு என் சேனைகளைச்) சுடுகின்றதற்குக் காரணம் யாது?' என்று வினாவியவுடனே, மஞ்சு இவர்ந்த புகை வானவன் - மேகத்தையளாவி யெழுகிற புகையையுடைய அக்கினிதேவன், தனது வரவுஉம் - தான் (இந்நகரத்திற்கு) வந்த வரலாற்றையும், நீலன் வழிபாடுஉம் - நீலராசன் தன்னை யுபசரித்துவேண்டி வரம்பெற்றதையும், இயம்பினான் - சொன்னான்; (எ - று.) சகதேவன் நீலராசனது மாகிஷ்மதிநகரத்திற் பிரவேசித்துப்போர் தொடங்கினபோது, அவ்வரசனுக்குத் துணைவனான அக்கினி தேவன் பலவடிவங்கொண்டு சகதேவனது சேனைகளைக் கொளுத்தியழிக்க, சகதேவன் ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாது திகைத்துநின்று உடனே அக்கினி பகவானைப் பலவாறு துதித்துப் பிரார்த்தித்துப் பிராயோபவேசமாகத் தருப்பசயனத்திற் படுத்து வரங்கிடக்க, அக்கினிதேவன்

அச்சரணாகதிக்குக் கட்டுப்பட்டு அவனெதிரில் வந்து தணிந்த வார்த்தைகள் கூறிச் சகதேவனை வரவுவிசாரிக்க, அவனும் மகிழ்ச்சிகொண்டு எழுந்து தான் வந்த காரணத்தைத் தெரிவித்தவுடன், அக்கினி மறைந்தவளவிலே, அத் தீக்கடவுளின் கட்டளையால் நீலராசன் சகதேவனை யெதிர்கொண்டு உபசரித்துத்திறைகொடுத்தனனென முதனூல் கூறுகின்றது. அக்கினிதேவன் நீலராசனது குமாரியினிடம் மிக்க காதல்கொண்டு அவளைப்பலவாறு அநுசரித்து விடாது தொடர்தலை யுணர்ந்த அந்நீலராசன் அக்கன்னிகையை அந்தணவடிவங் கொண்ட அக்கினிதேவனுக்கு அளிக்க, அவளை மணஞ் செய்துகொண்ட அனற்கடவுள், அவ்வரசனது வேண்டுகோளின்படி அங்கு இருந்து அந்நகரத்தை வெல்ல வருபவர்களை யெரித்து வருகின்றனனென்ற வரலாற்று விவரத்தையும் முதனூலில் காணலாம்.

வஞ்சி என்ற கொடியின் பெயர், அதன் மலர்க்கு முதலாகுபெயராம். வஞ்சிப்பூமாலை, பகைவர்மே லெதிர்த்துப் போர்செய்யச் செல்வார்க்கு உரியது. வஞ்சியந்தொடையல் என்பதில், அம் - சாரியையுமாம். அந்த மாமுனி என்றும் எடுக்கலாம். இவர்தல் - எழுதல், ஏறுதல், என்னை, ஐ - சாரியை. வழிபாடு - வழிபடு என்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். 'தனது வரமும்' என்றும் பாடமுண்டு. (57)

58. நீலனிட்டதிறையானகோலமணிநீலமாதிநவநிதியமுஞ்
சாலமிக்கதபனியமும்வெளவியுயர்சாரல்விந்தசயிலப்புறத்
தேலநெட்டடவிமுறியமோதிவெளியாகவேழ்கடலையுங்
கடைக்காலமுற்றியெழுகாலெனும்படிகலக்கினா
னெழுகலிங்கமும்.

(இ -ள்.) (பின்பு சகதேவன்),- நீலன் இட்ட திறை ஆன - நீலராசன் கொணர்ந்து கொடுத்த திறைப்பொருளாகிய, கோலம் நீலம் மணி ஆதி நவ நிதியம்உம் - அழகிய நீலரத்தினம் முதலிய நவரத்தினங்களாகிய திரவியங்களின் திரளையும், சால மிக்க தபனியம்உம் - மிகவும் அதிகமான பொன்னையும், வெளவி - கவர்ந்துகொண்டு,- உயர் சாரல் விந்த சயிலம் புறத்து - உயர்ந்த விந்தியமலையினது சாரலருகேயுள்ள, ஏலம் நெடு அடவி - ஏலக் கொடிகளையுடைய பெரிய காடு, வெளி ஆக - வெற்றிடமாம்படி, முறிய மோதி - முறிய அடர்த்து, ஏழ்கடலைஉம் கடைக்காலம் முற்றி எழு கால் எனும்படி - கல்பாந்தகாலத்தில் முதிர்ந்தெழுகிற பிரசண்ட மாருதம் ஏழு சமுத்திரங்களையும் கலங்க வீசியடித்தல் போல, எழு கலிங்கம் உம் கலக்கினான் - ஏழுவகைக் கலிங்க தேசங்களையும் பொருது கலங்க வடித்தான்; (எ - று.) கலிங்கமென்று பெயர்கொண்ட தேசம் ஒன்றல்லவென்றும், அவற்றில் ஒன்று ஏழு பகுப்புடையதென்றும் உணர்க. 'நவரத்நமும்' என்றும் பாடமுண்டு. தபநீயம் என்ற வடசொல் - (நெருப்பில்) தபிக்கப்பட்டு விளங்குவதென்று காரணப்பொருள் பெறும்; இது தமிழில் 'தமனியம்' என்று விகாரப்பட்டு வழங்குதலும் உண்டு. 'எனும்படி' என்பது - உவமவுருபு. எழுகலிங்கம்- பண்புத்தொகை. உம் - முற்றுப்பொருளது, ஏழ் கடல் - உவர்நீர், கருபஞ்சாறு, கள், நெய், தயிர், பால், நன்னீர் இவற்றின் மயமானவை: பிரளய காலத்திற் பெருங்காற்று எழுந்து வீசியடித்துக் கடல்களையலைக்குமென்பது, புராணபிரசித்தம். நெடுமை+அடவி=நெட்டடவி: பண்புப்பெயர் ஈறுபோய்த் தன்ஒற்று இரட்டிற்று. (58)

59. சென்னிநாடுகுடகொங்கநாடுதிறைகொண்டுதென்னனுறை
செந்தமிழ்க்,
கன்னிநாடுறவுடன்புகுந்துமணிநித்திலக்குவைகள்
கைக்கொளா,
மன்னிநாடுகடல்கொண்டகைம்முனிவன்வைகுமா
மலயநண்ணினான்,
மின்னிநாடுறவிளங்குவெஞ்சமர வீரவாகை
பெறுவேலினான்.

(இ -ள்.) நாடுற மின்னி விளங்கு - (தூரத்திலுள்ளவர்களும்) உற்று நோக்குமாறு மின்னிப் பிரகாசிக்கிற, வெம்சமரம் வீரம்வாகைபெறு வேலினான் - கொடிய போரில் வெற்றிக்கு அறிகுறியாகிற வாகைப்பூமாலையைப் பெறுகின்ற வேலாயுதத்தை யுடையவனான சகதேவன்,- சென்னி நாடு - சோழராசனது நாட்டிலும், குட கொங்க நாடு-(அதற்கு) மேற்கிலுள்ளதான கொங்க நாட்டிலும், திறை கொண்டு-(அவ்வரசரிடம்) திறை பெற்றுக்கொண்டு,-தென்னன் உறை செம் தமிழ் கன்னி நாடு உறவுடன் புகுந்து - பாண்டிய ராசன் வசிக்கிற சுத்தமான தமிழ்வழங்கும் பாண்டி நாட்டிலே உறவுமுறை பாராட்டிக்கொண்டு பிரவேசித்து, மணி நித்திலம் குவைகள் கைக்கொளா- (அவ்வரசனால் திறை கொடுக்கப்பட்ட) அழகிய முத்துக்களின் திரள்களைப் பெற்றுக்கொண்டு,- நாடு கடல் கொண்ட கை முனிவன் மன்னி வைகும் மா மலயம் நண்ணினான் - (விருத்திராசுரன்) விரும்பிப்புக்க இடமான கடலைக் கையிற்கொண்டு ஆசமநஞ்செய்த அகத்திய மகாமுனிவன் நிலைத்து வீற்றிருக்கப்பெற்ற சிறப்பையுடைய பொதியமலையைச் சேர்ந்தான்; (எ - று.)

சென்னி - தலை: சோழ ராசனுக்கு 'சென்னி' என்பது, தலைமைபற்றி வந்த பெயரெனப்படும். தென்னன்-பரத கண்டத்தில் எல்லா நாடுகளுக்கும் தெற்காகிய நாட்டை யாள்பவன்; தென்னாடு - பாண்டியநாடு. தமிழுக்கு ஆதியிலக்கணநூல் செய்த அகத்தியமகாமுனிவனும், வம்ச பரம்பரையாகத் தமிழ்ப்பாஷையைப் பரிபாலனஞ் செய்துவந்த பாண்டியராசர்களும், தமிழை வளர்த்த சங்கப்புலவர்களும் வாழ்கிற இடமாதலால் பாண்டியநாடு, 'செந்தமிழ் நாடு' எனப்பட்டது. அதற்கு 'கன்னி நாடு' என்று பெயர்வந்ததன் காரணம் - கன்னியாகுமரி யெனப் படும் நதியையுடைமை. அன்றி, மலயத்துவச பாண்டியனது மகளாய்ப் பிறந்தவளும் உமாதேவியின் அவதாரமுமாகிய தடாதகையென்று பெயர்பெற்ற மீனாக்ஷியம்மையென்ற கன்னிகையினால் ஆளப்பட்டமை யென்றுங் கூறுவர்.

சகதேவன் தனது தமையன்மாருளொருவரான அருச்சுனனது மனைவியரில் ஒருத்தியாகிய சித்திராங்கதையும், அவள் மகனான பப்புருவாகனனும், அவள்தந்தையாதலின் அருச்சுனனுக்கு மாமனாரான சித்திரவாகன பாண்டியனும் வசிக்கிற இடமாகிய பாண்டிய நாட்டிராசதானியான மதுரைக்கு, அந்த உறவு முறைக்கு உரிய இயல்போடு புக்கனனென்பார்; 'உறவுடன் புகுந்து' என்றார். பாண்டிய நாட்டைச் சார்ந்த கடலில் முத்து மிகுதியாக உண்டாகுதலால், அங்கு முத்துத் திறைகள் அளிக்கப்பட்டன. 'குடகொங்க நாடு' என்பதனைக் குடநாடு கொங்கநாடு என்று இரண்டாகக் கொள்வாருமுளர். 'வைகுமால்வரையினண்ணினான்' என்பதும் பாடம். மணிநித்திலம் - நவரத்தினங்களிலொன்றாகிய முத்து எனினுமாம்.

அகத்தியர் கடல்குடித்த கதை:- *இந்திரன் முதலிய தேவர்கள், தம்பகைவனான விருத்திராசுரன் மற்றும் பல அசுரர்களுடனே கடலிலொளித்துக் கொண்டபோது, அகத்திய மாமுனிவரைச் சரணமடைந்து பிரார்த்திக்க, அவர் அக்கடலின் நீரைத்தமது ஒரு கையால் முற்றும் முகந்து பருகியருளி, உடனே ஒளித்திருந்த அவ்வசுரனை இந்திரன் கொன்றபின்பு, அவர்கள் வேண்டுகோளின்படி மீண்டும் அக்கடலை உமிழ்ந்தன ரென்பதாம். (59)*

60. செகத்தியங்குதனியாழியைவரி னுமிளையகாளை யொடுசேனையந்,
நகத்தியைந்த பொழுதவனி பவ்வமுறுநவ்வெனத்தலை நடுங்கவே,
மிகத்தியங்கிநெடுமேரு வெற்பின்மிசைமேவு வானவர்கண்மீளவு,
மகத்தியன் றனைவடக்கிருத்தும்வகையுன்னினார்கள் சமமாகவே.

(இ-ள்.) செகத்து இயங்க - பூலோகம் முழுவதிலும் தடையின்றிச் செல்லுகின்ற, தனி ஆழி - (ஒப்புயர்வற்ற தனித்த ஆஜ்ஞையாகிய) ஏகசக்கரத்தையுடைய, ஐவரின்உம் - பஞ்சபாண்டவர்களுள்ளும், இளைய - இளையவனான, காளையொடு - வீரனாகிய சகதேவனோடு (சென்ற), சேனை - (மிகப்பெரிய) சேனைகள், அ நகத்து இயைந்தபொழுது - அந்த மலயபர்வதத்தில் ஒருங்கு சேர்ந்தபோது, (அதனால் ஒருபுறத்தே மிக்க அதிக பாரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல்), அவனி

- பூமி, பவ்வம் உறு நவ் என தலை நடுங்கவே - கடலிற் பொருந்திய தோணிபோல அசைவடைந்து தென்புறஞ்சாயவே, - நெடுமேரு வெற்பின்மிசை மேவு வானவர்கள் - (பூமியின் மத்தியிலுள்ள) மகாமேருகிரியின் மீது வசிக்கிற தேவர்கள், மிக தியங்கி - (இதற்கு என்செய்வதென்று) மிகவும் கலங்கி, சமம் ஆக - (பூமி) சமமாதற் பொருட்டு, மீளஉம் அகத்தியன்தனை வடக்கு இருத்தும் வகை உன்னினார்கள் - மீண்டும் அகத்திய முனிவனை வடதிசையிலிருக்க வைக்குமாறு கருதினார்கள்; (எ - று.)

இச்செய்யுள், சகதேவனுடன் சென்ற சேனைமிகுதியை [வடதிசை மேலெழுமாறு தென்திசை தாழ்ந்ததென] அதிசயோக்தி வகையால் வருணித்தது. முன்னொரு காலத்தில் சகல தேவர்களும் முனிவர்களும் மேருகிரியிலே ஒருங்கு கூடியதனால், அவ்வடபுறம் தாழ்ந்து தென்புறம் உயரவே, அதனைக் கண்டு கலங்கிய அனைவரும் மிக்க மகிமையுடையவரான அகத்திய முனிவரைத் தென்திசைக்குச் செல்லும்படி வேண்ட, அவ்வாறே அம்முனிவர் தெற்கில் வந்து பொதியமலையிற்சேரவே, இருதிசையும் ஒப்பநிலைபரம் பெற்றுப் பூமி சமநிலையுற்றது என்ற வரலாறுபற்றி, 'மீளவு மகத்தியன்தனை வடக்கிருத்தும்வகை யுன்னினார்கள் சமமாகவே' எனப்பட்டது.

ஐவர் - தொகைக்குறிப்பு. காளை - இளவெருது; அதுபோன்ற திண்ணிய வீரனுக்கு உவமையாகுபெயர்: நடை வலிமை காம்பீரியங்களால் உவமம். நகம் - வடசொல்; சலியாதது. அவநி - வட சொல்; (அரசர்களாற்) பாதுகாக்கப்படுவதென்று காரணப்பொருள்படும். பவ்வம்=பௌவம்: முதற்போலி. அகத்தியன் - வடமொழிப்பெயர்; (விந்திய) கிரியை அடக்கியவ னென்று காரணப்பொருள் பெறும்; அகம் - மலை: சலியாதது. 'பவ்வமுறுநாளென' என்ற பாடத்திற்கு - கடல்மேற்கொள்ளுங் கற்பாந்த காலத்திற்போலப் பூமிகம்பமடைய வென்பது பொருளாம். (60)

***61. கன்னிலங்கொலெனவலியமெய்பெறுகடோற்சன்றனை யழைத்துநீ,
தென்னிலங்கைதிறைகொண்டுமீள்கவென விளைய தாதையுரைசெய்யவே,
முன்னிலங்கணியெயிற்றரக்கர்குல வீரனாகியவிபீடணன்,
றன்னிலங்கொதிகொளப்புகுந்தொரு சழக்கறச்சமருழக்கினான்.***

(இ -ள்.) (அங்கு இருந்தபடியே), கல் நிலம் கொல் என வலிய மெய்பெறு கடோற்கசன் தனை அழைத்து - கருங்கற்பாறை மயமான தலமோ என்று சொல்லும்படி வலிமையையுடைய தேகத்தைப்பெற்ற கடோற்கசனை வரவழைத்து, இளைய தாதை - (அவனது) சிறிய தந்தையான சகதேவன், நீ தென் இலங்கை திறைகொண்டு மீள்க என உரைசெய்யவே -'நீ தெற்கிலுள்ள இலங்காபுரியிற் சென்று திறை வாங்கி வருவாயாக' என்று சொல்லவே, (அக்குமாரன்) மின் இலங்கு அணி எயிறு அரக்கர் குலம் வீரன் ஆகிய விபீடணன் தன் நிலம் கொதி கொள புகுந்து - மின்னல் போல விளங்குகிற வரிசையான பற்களையுடைய இராக்கதவம்சத்து வீரனாகிய விபீஷணனது ஆட்சியிலுள்ள இடமாகிற அவ்விலங்காபுரியில் (அங்குள்ளார் மனங்) கொதித்தலைக் கொள்ளும்படி பிரவேசித்து, ஒரு சழக்கு அற சமர் உழக்கினான் - தடு மாற்றஞ் சிறிதுமில்லாமற் போர்செய்தான்; (எ - று.) கடோற்கசனையழைத்து இலங்கை சென்று திறை கொண்டு வருமாறுகூற, இலங்கை சென்று அன்னான் பொரலானானென்க. ராக்ஷசரிடந் திறைவாங்குதற்கு அரக்கிபெற்ற பிள்ளையை யனுப்புதல் தகுதியென்ற கருத்தினால், கடோற்கசனை வரவழைத்துச்செய்தி கூறியனுப்பினான். கடோற்கசன் - வீமனுக்கு இடும்பனது தங்கையான இடும்பியென்னும் அரக்கியினிடம் பிறந்த மகன்; இவன் தனது தாதையான வீமனையும் மற்றை அவனுடன் பிறந்தவர்களையும் விட்டுப் பிரிந்து செல்லுகையில், அன்போடு வணங்கி அவர்கள் தன்னை வேண்டியகாலத்து நினைக்கும்படியாகவும், அங்ஙனம் நினைத்தமாத்திரத்திலே தான் வந்து உதவுவதாகவும், வாக்குதத்தஞ்செய்து போயினனாதலின், அங்ஙனமே இப்பொழுது சகதேவன் நினைத்த வளவில் வந்தனனென்று அறிக. கீழ், வேத்திரகீயச்சருக்கத்து, செய்யுள்-32 காண்க. கடம் - குடம்: உத்கசம் - மயிரில்லாதது: இவனுடைய குடம்போன்ற தலை, மயிரின்றி யிருந்ததனால், கடோத்கசனென்று இவனுக்குப்

பெயரிடப்பட்டதென்று வடநூல் கூறும்: குணசந்திபெற்ற பெயர்: இனி இப்பெயர்க்கு-கடம் - குடம்போன்ற, உத்கசன் - மிக்க மயிர்முடியுடையவன் என்று பொருள்கொள்வர் ஒருசாரார்.

'கொல்' என்ற இடைச்சொல், வினாப்பொருளில் வந்தது. லங்கா என்ற வடசொல், இலங்கையென்று விகாரப்பட்டது: கடல் சூழ்ந்த தீவு. அது தென்கட லிடையே யுள்ளதனால் 'தென்இலங்கை' எனப்பட்டது; இது, ராக்ஷசராஜதானியென்பது பிரசித்தம். விபீஷணன் - பயங்கரனல்லாதவனென்றும், (பகைவர்க்கு) மிகவும் பயங்கரனென்றும் காரணப்பொருள் பெறும். இராவணனது தம்பியும் அவனுக்குப் பின்பு ராக்ஷசராசனுமாகிய இவன் ஏழுசிரஞ்சீவியருள் ஒருவனென்று அறிக. 'குதிகொள்' என்ற பாடத்திற்கு - விபீஷணனது ராச்சியம் அதிர்ச்சியடைய என்றும், 'சழக்குற' என்ற பாடத்திற்கு - அச்சமுண்டாக என்றும் பொருளாம். கொதி - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். கொள = கொள்ள: தொகுத்தல். (61)

62. யாரையோவுரைசெய்நீயெனத்திறனிசாசராதிபனியம்பலும்,
பாரையேழினையுமுழுதுடைக்குருகுலத்துமேன்மைபெறு
பாண்டுவின்,
பேரன்யான்விரலிடிம்பன்மாமருகனெனவரக்கர்
பெருமான்மனத்,
தூருமாதரவினோடழைத்தவனையுவகை யோடுமிகவுறவுறா.

இதுமுதல் நான்கு கவிகள் - குளகம்.

(இ -ள்.) திறல் நிசாசர அதிபன் - வலிமையையுடைய இராக்கதராசனான விபீஷணன், (கடோத்கசனை நோக்கி), நீ யாரையோ உரைசெய் என இயம்பலும் - 'நீ யார்? சொல்' என்று வினாவுதலும்,- (கடோத்கசன்), 'யான்-, பாரை ஏழினைஉம் முழுது உடை குருகுலத்து மேன்மை பெறு பாண்டுவின் பேரன்-ஏழு தீவுகளாகவுள்ள பூமி முழுவதையும் தனது அரசாட்சியிலுடையவனும் குருவென்னும் அரசனது குலத்தின் மேன்மை பெற்றவனுமான பாண்டுமகாராசனது பௌத்திரன்: விறல் இடிம்பன் மா மருகன்- வலிமையையுடைய இடிம்பனென்னும் அரக்கர் தலைவனது சிறந்த மருமகன்', என - என்று விடை சொல்ல,-(அது கேட்டவுடன்), அரக்கர் பெருமான் - இராக்கதராசனான அவ் விபீஷணன், மனத்து ஊரும் ஆதரவினோடு-(தன்) மனத்திலுண்டாகி மிகுகிற அன்புடனே, அவனை அழைத்து- அக்கடோற்கசனை வரவழைத்து, உவகையோடு மிக உறவு உறா - மகிழ்ச்சியோடு மிகவும் உறவு பாராட்டி (உபசரித்து),-(எ - று.)- 'என' என்று அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

விபீஷணன், கடோற்கசனிடத்து, தனது அரக்கர் குலத்தவனென்ற ஒற்றுமைபற்றி அன்புடன் உறவுகொண்டாடினனென்க. 'நிசாசராதிபன்' என்று முன் வந்ததனால், பின்வந்த 'அரக்கர் பெருமான்' என்றது, சுட்டின் தன்மையதாய் நின்றது. "வேறு இல்லை உண்டு யார் வேண்டும் படும் தகும், வினை பெயரெச்சம் வியங்கோள் பத்தும், திணைபாலிட மெலாஞ் செல்லுமென்ப" என்றபடி இங்கு 'யார்' என்பது முன்னிலை யொருமையில் வந்தது; ஐ, ஓ என்ற இரண்டும் - அசை; நிசாசராதிபன் - தீர்க்க சந்தி பெற்ற வடமொழித் தொடர். நிசாசரர் - இரவில் (வலிமை கொண்டு) சஞ்சரிப்பவர். 'முழுது' - உரிச்சொல். ஒருவனது பெயரை அவனது பௌத்திரனுக்கு இடுதல் பெரும்பான்மை மரபாதலால், அப்பிதாமகனது நாமதேயத்தைப் பெறுவனென்று பேரனென்ற சொற்குக் காரணப்பொருள் கூறுவர். இடிம்பன் மகா பலசாலியென்று பிரசித்திபெற்றவ னாதலால், 'விறலிடிம்பன்' எனப்பட்டான். மருகன் - உடன்பிறந்தவளது மகன். பெருமான் - பெருமையையுடையவன்; மான் - பெயர்விகுதி. 'யாரையா' என்ற பாடத்திற்கு, 'ஐயா' என்று விளித்ததாகக் கொள்க. (62)

63. நீயிலங்கையிடைவந்ததென்கொலெனநீதியாலுயருதிட்டிரன்,
ராயசூயமெனுநாமமாமகமியற்றுவான்விறலொடெண்ணினா,
னேயமானவிளையோர்கணால்வருநெடுந்திசாமுகமடங்கவென்,
றேயமாநிதிதிரட்டலுற்றனர்களியானுநின்னகரியெய்தினேன்.

(இ -ள்.) நீ இலங்கையிடை வந்தது என்கொல் என - 'நீ இவ்விலங்காபுரியில் வந்ததன் காரணம் யாதோ?' என்று (விபீஷணன்) வினாவ,- (அதற்கு விடையாகக் கடோற்கசன்),- 'நீதியால் உயர் உதிட்டிரன் - நீதியினாற் சிறந்த தருமபுத்திரன், ராயசூயம் எனும் நாமம் மா மகம் இயற்றுவான் - ராஜசூயமென்னும் பெயருடைய மகா யாகத்தை (த் தான்) செய்யுமாறு, விறலொடு எண்ணினான் - உறுதியாக மனச்சங்கற்பஞ் செய்து கொண்டான்; (அதன் பொருட்டு), நேயம் ஆன இளையோர்கள் நால்வர்உம் - (அவன் பக்கல்) அன்பையுடைய அவனதுதம்பியர் நான்குபேரும், நெடுந் திசாமுகம் அடங்க வென்று ஏய மா நிதி திரட்டல் உற்றனர்கள் - நீண்ட திக்குக்களிடங்களிலெல்லாம் (சென்று அவ்வரசர்களைச்) சயித்து (ஆங்காங்கு)ப் பொருந்திய மிக்க திரவியங்களைச் சேர்ப்பவரானார்கள்; (அதற்காகவே) யான்உம் நின் நகரி எய்தினேன் - நானும் உனது இவ்விலங்காபுரிக்கு வந்தேன்; (எ - று.)- இச்செய்யுளில் 'என' என்றது, அடுத்த செய்யுளில் வரும் 'புகல' என்ற வினையெச்சத்தைக்கொள்ளும்.

தான் வந்த காரணத்தை இதனால் கடோற்கசன் கூறுவான். என் - வினாவினைக் குறிப்புமுற்று. கொல் - அசை. 'ராயசூயம்' என வடமொழி முதலில் இகரம் பெறாது நின்றது; சிந்தாமணியில் "ராசமாபுரி", "ரவிகுலதிலகன்" என்பன போல. இயற்றுவான் - எச்சம், ஏய என்ற இறந்தகாலப் பெயரெச்சத்தில், ஏய் - பகுதி, அ - விகுதி, ய் - இடைநிலை. தனிக் குறிலைச்சாராத பகுதியீற்று யகரம் யகரம்வரக் கெட்டது. உற்றனர்கள்+யானும்=உற்றனர்களியானும், "தன்னொழி மெய்ம்முன் யவ்வரி னிகரம் துன்னுமென்று துணிநரு முளரே" என்பது காண்க. (63)

***64. அற்பனைத்துலகுமெண்ணவேயறனளித்தமன்னனழல்
வேள்வியின்,
கற்பனைக்குதவிதருகெனப்பழையகால்விழுத்த
நெடுவேலைவீழ்,
வெற்பனைப்புகலவந்தவீடணனளித்தநீடுயர்
வியன்றலைப்,
பொற்பனைத்தருவொரேழுமேழுமுடனேகவர்ந்து
கழல்போற்றியே.***

(இ -ள்.) அன்பு அனைத்து உலகுஉம் எண்ணஏ - (உனது) அன்பை உலகத்தவரனைவருங் கொண்டாட, அறன் அளித்த மன்னன் அழல் வேள்வியின் கற்பனைக்கு உதவி தருக - யமதருமராஜன் பெற்ற புத்திரனான யுதிஷ்டிர ராஜன் அக்கினியிடத்துச் செய்வதாகிய (இராசசூய) யாகத்தின் நியமத்துக்கு உரிய பொருளுதவியைத் தருவாயாக,' என - என்று, பழைய கால் விழுத்த நெடு வேலை வீழ் வெற்பனை புகல - முன்னொரு காலத்தில் வீசியடித்த காற்று (பிடுங்கி) எறியப் பெரிய கடலில் வீழ்ந்திட்ட (மகா மேருகிரியின் சிகரமாகிய திரிகூட மென்னும்) மலைக்கு உரியவனான விபீஷணனை நோக்கி (க் கடோற்கசன்) சொல்ல,- (அது கேட்டவுடன்), அந்த வீடணன் அளித்த - அவ்விபீஷணராஜன் (திறையாகக் கொடுத்து), நீடு உயர் வியன் தலை பொன் பனை தரு ஒர் ஏழும்- மிகவுயர்ந்த விசாலமான தலையையுடைய பொன்மயமான பதினான்கு பனை மரங்களையும், உடனே கவர்ந்து-உடனே (கடோற்கசன்) பெற்றுக்கொண்டு, கழல் போற்றி - (அவ்விபீஷணனுடைய) பாதங்களை வணங்கி, (எ - று;) 'மீள வந்து' என அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

இப் பனைமரங்கள் யாகத்தில் தோரணக் கம்பமாக நாட்டுதற்கு உரியனவா மென்பதை முதனூல் கொண்டு அறிக. பொன் பனை - அழகியபனை எனினுமாம். ஸ்ரீராமபக்தனும் மகாசாத்துவிகனுமான விபீஷணன்பக்கல் தான் ஒரு காரியநிமித்தம் எதிர்த்து அபசாரப்பட்ட குற்றந் தீர்தற் பொருட்டு கடோற்கசன், முடிவில் அவன் பாதங்களை வணங்கினன். ஆதிசேஷனை வென்று வாயுவினால் வலியக் கவர்ந்துகொண்டு வந்து தென்கடலிலிடப்பட்ட மேரு சிகரமான திரிகூடமலையின்மீது அமைக்கப் பெற்ற இலங்காபுரியின் அரசனென்பார், 'பழையகால் விழுத்த நெடுவேலைவீழ் வெற்பன்' என்றார். 'வெற்பன்' என்பது, குறிஞ்சி நிலத்தலைவன் பெயராய் வழங்கும். அன்பு+அனைத்து=அற்பனைத்து: மென்றொடர் வேற்றுமையில் வன்றொடராயிற்று; [நன்-உயிர் - 34.] தருகென - தொகுத்தல். தரு- வடமொழித்தற்சமம். 'அறனளித்தமன்னன்' என்றது, தருமத்தைப் பாதுகாக்கின்ற அரசன் என்றவாறுமாம். 'உலகு' என்றது, சனங்களை யுணர்த்திற்று. உதவி - 'இ' விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர். (64)

65. மீள வந்திளைய தாதை பாதமுடி மீது வைத்தொளி விளங்குபொற்,
பாளை யம்பனைகள் பற்ப ராகமுத லான பன்மணிப ரப்பினா,
னாளி ரண்டிலிமையோரொ டொத்தபெரு ஞானபண்டிதனு நல்லறன்,
காளை பைங்கழல்வணங்கி னன்றமது பதிபு குந்துநனி கடுகியே.

(இ -ள்.) (பின்பு கடோற்கசன்), நாள் இரண்டில் மீளவந்து-இரண்டு நாள்களில் (இலங்கையினின்று) திரும்பிவந்து, இளையதாதை பாதம் முடி மீது வைத்து - தனது சிறிய தந்தையான சகதேவனுடைய பாதங்களைத் தன் சிரத்தின் மேல்வைத்து வணங்கி, ஒளி விளங்கு பொன் பாளை அம் பனைகள்- ஒளிவீசுகிற பொன்மயமான பாளைகளையுடைய அழகிய அப் பனைமரங்களையும், பற்பராகம் முதல் ஆன பல் மணி - (மற்றும் இலங்கையினின்று கொணர்ந்த) பத்மராகம் முதலான பல ரத்தினங்களையும், பரப்பினான் - (சகதேவனது முன்னிலையில்) மிகுதியாகவைத்துக் காட்டினான்; (அதன் பின்பு), இமையோரொடு ஒத்த பெரு ஞான பண்டிதன்உம் - தேவர்க்குச் சமமான சிறந்த தத்துவஞானத்தையுடைய பண்டிதனான சகதேவனும், நனி கடுகி தமது பதி புகுந்து - மிக விரைந்து தமது இந்திரப்பிரத்த நகரத்தைச் சேர்ந்து, நல் அறன் காளை பைங் கழல் வணங்கினன் - நல்ல தருமபுத்திரனுடைய பசும்பொற் கழலணிந்த பாதத்தை வணங்கினான்; (எ - று.)

இக்கவியில் 'பற்பராகமுதலான பன்மணி பரப்பினான்' என்றது கொண்டு, மேற்கவியில் பொற்பனைகளோடு பல இரத்தினங்களையும் விபீஷணன் கொடுத்தனனென்று உணர்க; இது - வந்ததுகொண்டு வாராத துணர்த்தலென்னும் உத்தியின்பாற்படும். அங்ஙனங் கொடுத்தமையை முதனூலிற் பரக்கக்காண்க. பாதம் முடிமீதுவைத்து - பாதமீதுமுடிவைத்து என்று மாற்றியுரைக்கலாம். பற்பராகம்-பத்மராகம்: செந்தாமரை மலர்போலச் செந்நிறமுடைய ஒருவகையிரத்தினம். 'நாளிரண்டில்' என்பதைப் பிந்தின வாக்கியத்தோடு கூட்டுதலும் ஒன்று. இமையோர் - கண் இமையாதவர்; எதிர்மறைத் தெரிநிலைவினையாலணையும்பெயர்; எதிர்மறை ஆகாரம் புணர்ந்துகெட்டது: விகுதிமுதல் ஆகாரம் ஓகாரமாயிற்று. இமையில் மூடாமையாகிய விசேஷமுடையவர் என்றுகொண்டால், உடன்பாட்டுக்குறிப்பு வினையாலணையும் பெயராம். இனி, இமை-ஒளி; மனிதரினும் மிக்க ஒளியையுடையவரென்றலும் உண்டு. மனிதரினும் தேவர் அறிவிற் சிறத்தலால், அவரைச் சகதேவனுக்கு உவமையாக்கினார். சகதேவன், தத்துவ ஞானத்திலும் சோதிடவுணர்ச்சியிலும் தேர்ந்தவனாதலால், 'பெருஞானபண்டிதன்' எனப்பட்டான். மேல், கிருட்டிணன் தூதுசருக்கத்திலும், முகூர்த்தங்கேள்விச் சருக்கத்திலும், பிறவிடங்களிலும் இத்தன்மை விளங்கும். தருமபுத்திரனது சற்குண பூர்த்தி விளங்க, 'நல்லறன் காளை' என்றார். 'காளைதன்கழல்' என்பதும் பாடம். தாதை - 'தாத' என்ற வடசொல்லின் விகாரம். ஜ்ஞாநபண்டிதன் - வடமொழித்தொடர். (65)

வேறு.

66.-தம்பியர் நால்வரும்கொணர்ந்த திறைப்பொருள்களைத் தருமன் காணுதல்.

ஆல்வரும் புரவித் திண்டே ரறன்மக னநுச ரான
நால்வருஞ் சென்று திக்கோர் நாலிரண் டினுந்தன் செய்ய
கோல்வரும் படியே யாக்கிக் கொணர்ந்தன திறைகள் கண்டான்
மேல்வரு மிராய சூய வேள்விநாம் விளம்பக் கேண்மோ.

(இ -ள்.) ஆல்வரும் - ஆட்டமாடிக்கொண்டு வருகின்ற, புரவி - குதிரைகளையும், திண் தேர் - வலிய தேர்களையுமுடைய, அறன் மகன் - தருமபுத்திரன்-, அநுசர் ஆன நால்வர்உம் - (தனது) தம்பியான (வீமன் முதலிய) நான்குபேரும், சென்று - போய், திக்கு ஓர் நால் இரண்டின்உம் - எட்டுத்திசைகளிலும், தன்செய்ய கோல் வரும்படிஏ ஆக்கி - தனது செங்கோல் செல்லும்படி செய்து,

கொணர்ந்தன - (அந்தந்தத் தேசத்தவரிட மிருந்து) கொண்டுவந்தனவான, திறைகள் - திறைப்பொருள்களை யெல்லாம், கண்டான் - (மகிழ்ச்சியோடு) பார்த்தான்; மேல் வரும் இராயசூய வேள்வி நாம் விளம்ப கேண்மோ - இனி நிகழும் ராஜசூய யாகத்தைப்பற்றி நாம்சொல்லக் கேட்பாயாக; (எ - று.)

*பாரத சரித்திரம் ஜநமேஜயமகாராஜனுக்கு வைசம்பாயன முனிவர் கூறியதாக முதனூலிற் கூறியுள்ளதால், இங்கு 'கேள்' என்ற ஏவலொருமை அவ்வரசனைக்குறித்தது, 'நாம்' என்ற தனித்தன்மைப்பன்மை, பௌராணிகர்க்கு உரியது. மோ - முன்னிலையசை. ஆல் வரும் புரவி - நாட்டியக் குதிரை; குதிரையின் நடைவிகற்பங்களுள் ஆட்டமும் ஒன்றாம்; ஆவல் - ஆடுதல்; ஆல்வரும் என்பதில் 'வா' என்பதன் விகாரமான 'வரு' என்பதைத் துணைவினையென்றுங் கொள்ளலாம். 'ஆல்வரும் புரவித் திண்டேர்' என்பதற்கு - கனைத்து ஒலிக்கின்ற குதிரைகள்பூட்டிய வலியதேரையுடைய என்று உரைத்தலு மொன்று; ஆலல் - ஒலித்தல். அநுஜர் - பின்பு பிறந்தவர். செய்ய என்ற குறிப்புப்பெயரெச்சத்தில், செம்மை என்ற பண்புப்பகுதி, ஈறுபோய் முன்நின்ற மகரமெய் யகரமாத்திரிந்து 'செய்' என நின்றது. நீதிதவறாது அரசனாற் செய்யப்படும் முறைமை, ஒருபுறம்கோணாது செவ்விய கோல்போலுதலால், 'செய்யகோல்' எனப்பட்டது; உவமையாகுபெயர்; வடநூலாரும் 'தண்டம்' என்றார். நாலிரண்டு - பண்புத்தொகை. இதுமுதற் பன்னிரண்டு கவிகள் - பெரும்பாலும் முதற்சீரும் நான்காஞ்சீரும் விளச்சீர்களும், மற்றைநான்கும் மாச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்குகொண்ட **அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள்;** இவற்றில், மூன்று ஆறாஞ்சீர்கள் தேமாச்சீர்களாகவே நிற்கும். (66)*

67-68. - இவ்விரண்டுகவிகள்-குளகம்: கண்ணன் முதலியோரை யழைத்ததற்குத் தருமபுத்திரன் ஆளனுப்புதல்.

இரணியனிரணியாக்கனென்றதானவரைவென்றாங்
கரணியவிலங்கைமூதூரரக்கனையநுசனோடு
மரணமுற்றிடமுன்சீறிமாமனைமலைந்துமற்றை
முரணியபகையுந்தீர்ப்பான்மூர்த்தியாய்ப்பிறந்துளோனை.

விரைவினிற்கொணருமாறுவீணை நாரதனைப்போக்கித்
தரணிபர்க்கெல்லாமோலைதனித்தூதிற்போக்கி
வரனுடைச்சுருதிநான்கும்வகுத்தவனாதியான
விருபிறப்பாளர்யார்க்குமு லூகனையேவினானே.

(இ -ள்) (67) இரணியன் இரணியாக்கன் என்ற தானவரை ஆங்குவென்று -ஹிரண்யன் ஹிரண்யாக்ஷன் என்னும் பெயருள்ள அசுரர்களை அக்காலத்திற் சயித்து, அரணிய இலங்கை முது ஊர் அரக்கனை - அரண்களையுடைய இலங்கையென்னும் பழமையான நகரிலிருந்த இராக்கதராசனான இராவணனை, அநுசனோடு மரணம் உற்றிட - அவன் தம்பியான கும்பகர்ணனுடனே மரணமடையும் படி, முன் சீறி - முற்காலத்திற் கோபித்து(ப் பொருது), - மாமனை மலைந்து மற்றை முரணிய பகைஉம் தீர்ப்பான் மூர்த்தி ஆய் பிறந்து உளோனை - மாதுலனான கம்சனைப் பொருது கொன்று மாறுபட்ட மற்றொரு பகைவனான சிசுபாலனையும் தொலைத்தற்குத் திருமாலின் அவதாரமாய்த் தோன்றியுள்ளவனாகிய கண்ணபிரானை, - (68) விரைவினில் கொணரும் ஆறு- சீக்கிரம் அழைத்து வரும்படி, வீணை நாரதனை போக்கி - வீணாகானத்திற் சிறந்தவனான நாரதமகாமுனிவனை யனுப்பி,- தரணிபர்க்கு எல்லாம் ஓலை தனித்தனி தூதின் போக்கி - மற்றையரசர் யாவர்க்கும் வேறு வேறாகத் தூதர்கள் மூலமாகத் திருமுகம் அனுப்பி, -வான் உடை சுருதி நான்கு வகுத்தவன் ஆதி ஆன இருபிறப்பாளர் யார்க்குஉம் உலூகனை ஏவினான் - மேன்மையுடைய வேதங்கள் நான்கையும் வகுத்தருளியவனான வியாஸமுனிவன் முதலாகிய முனிவர்களெல்லார்க்கும் உலூகனென்ற புரோகிதனை (அழைப்பவனாக) அனுப்பினான், (தருமபுத்திரன்); (எ -று.)

67. இக்கவியிற் குறித்ததன் விவரம், மேல் 143-ஆங் கவி முதலிய ஏழு கவிகளில் நன்கு விளங்கும், ஹிரண்யன் - பொன் நிறமானவன், ஹிரண்ய அக்ஷன் - பொன்நிறமான கண்களையுடையவன். கம்ஸன் - கண்ணனது தாயான தேவகிக்குத் தமையனாதலால், கண்ணனுக்கு மாமனாவன்,

தன்னைக்கொல்லப் பிறந்த தேவகீபுத்திரன் யசோதையினிடம் ஒளித்து வளர்தல் முதலிய வரலாறுகளை நாரதர் சொல்லக்கேட்டுக் கம்சன் அதிக கோபங்கொண்டு கிருஷ்ணனைக்கொல்ல நிச்சயித்து, வில்விழாவென்கிற வியாஜம் வைத்துக் கண்ணனை மதுரைக்கு வரவழைத்துப் பலவகையில் வதைக்க வழிதேடுகையில் கம்சசபையிலே கிருஷ்ணபகவான் வேகமாக எழும்பிக் கஞ்சனது மஞ்சத்தின்மேலேறி அவனது கிரீடம் கழன்று கீழேவிழும்படி அவனைத் தலைமயிர் பிடித்துத் தரையில்தள்ளி அவன்மேல் தான் விழுந்து அவனைக்கொன்றிட்டன னென்பதை யுணர்க.

தாநவர்- வடசொல்; (காசியபமுனிவரது மனைவியருள்) தநு என்பவளது சந்ததியார்; தாநவர், தைத்யர் என்பன அசுரர்களின் பரியாயநாமமாக வழங்குதலால், இங்கு, தைத்தியரை 'தாநவர்' என்றார். இரணியனும் இரணியாக்கனும் காசியபமுனிவரது மனைவியருள் திதியென்பவளிடத்திற் பிறந்தவ ரென்று புராணம் கூறும். இலங்கை, கடத்தற்கு அரியதாய்ச் சுற்றிலுமுள்ள கடலாகிய இயற்கைநீரரண் முதலிய பாதுகாப்புக்களை யுடைமையால், 'அரணியவிலங்கை' எனப்பட்டது. அரணிய - குறிப்புப்பெயரெச்சம்; இ - சாரியை. இலங்கை ஆதியில் தேவசிற்பியான விசுவகர்மாவினால் இந்திரனுக்காக நிருமிக்கப்பட்டுப் பின்பு மாலியவான் முதலிய பூர்வீகராக்ஷசர்க்கும், அதன்பிறகு குபேரனுக்கும் , அப்பால் இராவணனுக்கும் இராசதானி யாயினமை தோன்ற, 'மூதூர்' என்றார். முரணிய - இறந்தகாலப் பெயரெச்சம்: இன் என்ற இடைநிலை ஈறுதொக்கது.

68. தரணிபர் - பூமியைக்காப்பவர், தரணி - (எல்லாப் பொருளையும்) தரிப்பது. தூதின், இன் ஐந்தனுருபு, ஏது. தூது - உயர்திணைப் பொருள்தரும் அஃறிணைச்சொல். வரன் = வரம். தாய் வயிற்றிற் பிறத்தலாகிய இயற்கைச் சன்மத்தோடு பின்பு உபநயனச்சடங்கினால் வருகிற ஞானசன்மமும் ஒருபிறப்பா மென்பது நூற்கொள்கை யாதலால், பிராமணர்க்கு 'இருபிறப்பாளர்' என்று பெயர். (67-68)

69.- அரசர்கள் முனிவர்கள்முதலிய பலரும் வந்துசேர்தல்.

தானவர்தச்சன்வந்துசமைத்ததோர்சிற்பந்தன்னை
வானவர்தச்சன்கண்டுமகிழுமண்டபத்தின்வேந்த
ரானவரெவருமீண்டியந்தணரெவருமீண்டி
மானவரெவருமீண்டிவரம்பறநெருங்கினாரே.

(இ -ள்.) தானவர் தச்சன் வந்து சமைத்தது ஓர் சிற்பம் தன்னை - அசுரசிற்பியான மயன் வந்து நிருமித்த ஒப்பற்ற சிற்ப வேலைத்திறத்தை, வானவர் தச்சன் கண்டு மகிழும் - தேவசிற்பியான விசுவகர்மா பார்த்து மகிழும்படியான, மண்டபத்தின் - அச் சபாமண்டபத்திலே,-வேந்தர் ஆனவர் எவரும் ஈண்டி - அரசர்களெல்லாரும் வந்துசேர்ந்தும், அந்தணர் எவர்உம் ஈண்டி - முனிவர்களெல்லாரும் வந்துசேர்ந்தும், மானவர் எவர்உம் ஈண்டி - (மற்றை) மனிதர்களெல்லாரும் வந்துசேர்ந்தும், வரம்பு அற நெருங்கினார் - எல்லையின்றி நெருக்கமுற்றார்கள்; (எ - று.)

காண்டவவனத்தில் தன்னை உயிர்காத்த உதவியை உட்கொண்டு மயன்தானே வலியவந்து அரியபெரிய மண்டபத்தையமைத்தனனாதலால், 'வந்து சமைத்ததோர் சிற்பம்' என்றார். மகிழும் மண்டபம் - மகிழ்தற்குக் காரணமான மண்டபம்; பெயரெச்சம், காரியப்பொருளது; "நோய்தீரும் மருந்து", "நின்முகங்காணும் அவா" என்ற விடங்களிற்போல. மாநவர் - (காசியபமுனிவரது மனைவியருள்) மநு என்பவளது மரபினர்; வேந்தரானவர், ஆனவர் - முதல்வேற்றுமைச்சொல்லுருபு. (69)

70.-பாண்டவர், அனைவரையும்வரவேற்றுக் கண்ணனை எதிர்கொள்ளச் செல்லுதல்.

வரவரவந்தவந்தமுனிவரைவணங்கியாசி
திரமுறப்பெற்றுவேந்தர்சிறப்பெலாந்திருக்கணோக்கி

நரபதிதானுமற்றைநால்வருநீலமேனி
யிரவியையனையான்றன்னையுவகையோடெதிர்கொண்டானே.

(இ-ள்.) நரபதி-தருமராசன்,-தான்உம் மற்றை நால்வர்உம்-தானும் தனது தம்பியர் நான்குபேருமாக,- வரவர-(முனிவர்கள் முதலியோர்) வருந்தோறும், வந்த வந்த முனிவரை வணங்கி-வந்த வந்த முனிவர்களை நமஸ்கரித்து, ஆசி திறம்உற பெற்று-(அம்முனிவர்கள் கூறிய) ஆசீர்வாதங்களை (த் தமக்கு) உறுதியாக ஏற்றுக்கொண்டு, வேந்தர் சிறப்பு எலாம் திரு கண் நோக்கி - அரசர்கள் கொணர்ந்துகொடுத்த வரிசைப் பொருள்களையெல்லாம் தங்கள் திருக்கண்களாற் பார்த்து (அங்கீகரித்து),- நீலம் மேனி இரவியை அனையான்தன்னை உவகையோடு எதிர்கொண்டான் - நீலநிறமுள்ள திருமேனியையுடைய சூரியனைப்போன்று விளங்குபவனான கண்ணபிரானை மகிழ்ச்சியோடு எதிர்கொள்ளலானான்; (எ - று.) - அதன் விவரத்தை, அடுத்த செய்யுளிற் காண்க.

அரசர்கள் முன்பு திறைகொடுத்ததுமன்றி இப்பொழுதும் பற்பல காணிக்கைகள் கொணர்ந்து கொடுத்தனரென்று அறிக. கண்ணன் நீலநிறமுள்ள திருமேனியையும் திவ்விய தேஜஸையும் உடைமையால், 'நீலமேனி யிரவியை யனையான்' என்றார்: இதனை இல்பொருளுவமை யென்னலாம், 'வேந்தர் சிறப்பெலாம் திருக்கணோக்கி' என்பதற்கு-அரசர் வருகிற சம்பிரமத்தை யெல்லாம் கண்குளிரப்பார்த்து என்று உரைப்பாருமுளர். எதிர்கொள்ளுதல்- எதிர்சென்று வரவுஏற்றல். நரபதி தானும் நால்வரும் எதிர்கொண்டான் - ஆண்பாலும் பலர்பாலும் கலந்து, சிறப்பினால் 'எதிர்கொண்டான்' என்ற ஆண்பால்முடிபைப் பெற்றது; பால் வழுவமைதி. வரவர- அடுக்கு, தொறுப்பொருளது. அந்தஅந்த என்றும் பதம் பிரிக்கலாம். திரம் - ஸ்திரம். (70)

71,- யுதிஷ்டிரன் ஸ்ரீகிருஷ்ணபலராமர்களை யெதிர்கொள்ளுதல்.

கரகதக்களிறுபோலுங்கனிட்டரீரிருவரோடுந்
துரகதத்தடந்தேர்விட்டுத்துழாய்மணங்கமழும்பொற்றோள்
மரகதக்கிரியன்னானைவணங்கினன்றழுவிவெள்ளைத்
திருநிறத்தவன்தன்செம்பொற்றிருப்பதமிறைஞ்சினானே.

(இ -ள்.) (கண்ணனை எதிர்கொள்ளுதற்குத் தம்பியரோடும் பரிவாரங்க ளோடும் தேரேறி நகர்புறத்துச் சென்ற தருமபுத்திரன் கண்ணனைக் கண்டவுடனே), கரம் கதம் களிறுபோலும் கனிட்டர் ஈர் இருவரோடுஉம்- துதிக்கையையும் கோபத்தையுமுடைய ஆண்யானை போன்ற தன் தம்பியர் நால்வரோடும், துரகதம் தட தேர்விட்டு-குதிரைகள் பூண்ட பெரிய தேரை விட்டு இறங்கி, துழாய் மணம் கமழும் பொன் தோள் மரகதம் கிரி அன்னானை வணங்கினன் தழுவி-திருத்துழாயின்பரிமளம் வீசுகிற அழகிய தோள்களையுடைய மரகதமலைபோன்றவனான கண்ணனை வணங்கி அளவளாவி, வெள்ளை திருநிறத்தவன்தன் செம்பொன் திருபதம் இறைஞ்சினான்-வெண்மையான திருமேனிநிறத்தை யுடையவனாகிய பலராமனுடைய செம்பொற்கழலை யணிந்த திருவடிகளை வணங்கினான்;

"யானை, அறிந்தறிந்தும் பாகனையே கொல்லும்" என்றபடி மறைத்தற்கு உரிய காலத்திலே மறைத்துவைத்து வெளிப்படுத்தற்கு உரியகாலத்திலே வெளிப்படுத்துந் தீராக்கோபமுடைமையால், 'மதக்களிறு' எனப்பட்டது. "பொள்ளெனவாங்கே புறம்வேரார் காலம்பார்த்து, உள்வேர்ப்பரொள்ளியவர்" என்றதனால், அத்தகைய கோபம் உபமேயமாகிய அரசர்க்கும் ஏற்கும்; "திருகுவெஞ்சினக்களிறனைய சீற்றத்தான்" என்றார் பிறரும். இனி கரகதம் என்பதை வடமொழித்தொடராகக் கொண்டு, துதிக்கையை யடைந்ததாகிய வென்று உரைப்பாருமுளர். கனிட்டர்=கநிஷ்டர்; ஜ்யேஷ்டர் என்பது இதன் எதிர்மொழி. பலராமன் - கண்ணனது தமையன்; திருமாலின் எட்டாம் அவதாரம்: இவனிடத்து ஆதிசேஷனது அம்சமும் கலந்திருந்தது; வசுதேவனுடைய பத்தினியருள் தேவகியின் கருப்பத்தில் ஆறுமாசமும், பின்பு ரோகிணியின் கருப்பத்தில் ஆறுமாசமும் இருந்து பிறந்தவன் இவன். பொன் - பொற்கழலுக்குக் கருவியாகுபெயர்.

இக்கவியில் 'இறைஞ்சினான்' என்ற முற்றுக்கும், மேற்கவியில் 'நரபதி' என்றதே எழுவாயெனக் கொள்ளலாம். வணங்கினான் - முற்றெச்சம். (71)

72.- கண்ணன் பாண்டவர்களுடன்வீதியிற்செல்ல, மாதர்கள் வாயிலில்வந்து கண்டு அன்புகொண்டு தொழுதலை இதுமுதற் பன்னிரண்டு கவிகள் கூறும்.

இருபுடைமருங்குந்திக்கோரெட்டையும்வென்றோர்போத
நிருபதிதேரிற்போதநேமியான்களிற்றிற்போதச்
சுரர்பெருந்தச்சன்செய்ததொன்னகர்வீதிபுக்கார்
வருதிருப்பவனிகேட்டார்வளநகர்மாதரெல்லாம். *(இ -ள்.) திக்கு ஓர் எட்டைஉம் வென்றோர் - எட்டுத்திக்குக் களிலுமுள்ள அரசரனைவரையும் சயித்தவர்களான வீமன் முதலிய தம்பியர்நால்வரும், இரு புடை மருங்குஉம்போத - இரண்டுபக்கங்களிலும் செல்லவும், நிருபதி - (தரும) ராசன், தேரில் போத - (நடுவிலே) தேரின்மீது செல்லவும், நேமியான் - சக்கராயுதமுடையவனான கண்ணன், களிற்றில் போத-யானை மீது (ஏறி முன்னே) செல்லவும், சுரர் பெருந்தச்சன் செய்த தொல் நகர் வீதிபுக்கார் - பெருமையையுடைய தேவசிற்பியான விசுவகர்மாவினாற் செய்யப்பட்ட பழமையான இந்திரப்பிரத்தநகரத்து வீதியிற்சென்றார்கள்; வரு திரு பவனி - (இங்ஙனம் இவர்கள்) சிறப்பாகப் பவனிவருகிற செய்தியை, வளம் நகர் மாதர் எல்லாம் - செல்வம் நிறைந்த அந்நகரத்தில்வசிக்கிற மகளிரனைவரும், கேட்டார் - கேள்வியுற்றார்கள்; (எ - று.)*

பவனிவருதல்-திருவீதியில் உத்ஸவங்கொண்டருளுதல்; உலாப்போத லென்றும், ஊர்வலம்வருதலென்றும், ஊர்கோலமென்றும் கூறப்படும். 'மாதர் எல்லாம்' என்றது, பேதை முதலிய ஏழுபருவத்துமகளிரையும்; மேல் 77-ஆஞ் செய்யுளில் 'எழுவகைப்பருவமாதர்' என்பது காண்க. மருங்கு - ஏழனுருபு.(72)

73. ***ஈரடிகளினுஞ்செம்பஞ்செழுதுவாரெழுதுமுன்ன***
ரோரடியெழுதிமின்போலொல்கிவந்திறைஞ்சுவாரு
மாரமுதனையகண்ணினஞ்சனமெழுதுகின்ற
சீரியகோலுங்கையுந்திருத்தகத்தோன்றுவாரும்.

இதுமுதல் ஐந்து கவிகள் - குளகம்.

(இ -ள்.) ஈர் அடிகளின்உம் செம் பஞ்சு எழுதுவார்-(தமது) இரண்டு பாதங்களிலும் செம்பஞ்சுக்குழம்பூட்டத் தொடங்கினவர்களாகி, ஓர் அடி எழுதி - ஒரு பாதத்துக்கு (அச்செம்பஞ்சின் சாரத்தைப்) பூசி, எழுதும்முன்னர் - (மற்றொரு பாதத்திற்கு அதனை) எழுதுதற்கு முன்னே, மின்போல் ஒல்கிவந்து இறைஞ்சுவார்உம்-(கண்ணன் பவனிவருகிறசெய்தி கேள்வியுற்றதனால் ஆதரத்தோடு) மின்னற்கொடிபோல் நுடங்கி (வாயிலில்) வந்து (அப்பெருமானைக்கண்டு) வணங்குபவர்களும்,-ஆர் அமுது அனைய கண்ணின் அஞ்சனம் எழுதுகின்ற சீரிய கோல்உம் கைஉம் - அருமையான அமிருதத்தைப் போன்ற தங்கள் கண்களிலே மைதீட்டிக்கொண்டிருக்கிற கருவியாகிய சிறந்த கோலுங்கையுமாக [இரண்டு கண்களிலும் மையிட்டு முடியாத நிலையிலே], திரு தக தோன்றுவார்உம் - அழகு அமைய (வாயிலில் வந்து) வெளிப்படுபவர்களும்,-

அவரவர் தம்மாளிகையினுள்ளேயிருந்து பலவகையலங்காரஞ்செய்து கொண்டிருக்கையில் உலாச்செய்தி கேள்வியுற்றவுடனே நின்றநிலையிலே விரைந்து அவ்வலங்காரம் நிறைவுறாமலே வாயிலில் வந்து அப்பவனிக்கோலங்காண்பாராயின ரென்க. மின்னலுவமை - மெல்லியதாய் ஒல்கியொசியும் வடிவின் விளக்கத்துக்கு. கண்ணின் கருவிழிச் சுற்றுப்புறத்திலுள்ள வெண்ணிறத்தையும், அக்கண்ணழகு காண்பவருக்கு மகிழ்ச்சிவிளைத் தலையும்பற்றி, 'அமுதனைய கண்' என்றார். திருத் தக என்பதற்கு - திருமகளோ டொப்பவென்று உரைத்தலு மொன்று. 'ஓடிவந்திறைஞ்சுவாரும்' என்பதும் பாடம். (73)

***74. விரிதுகில்வேறுடாமல்விரைகமழ்தூநீராடிச்
சுரிகுழன்மேகமாரிதுளித்திடவெதிர்கொள்வாருங்
கரதலமலரிற்சங்குங்கலாபமுஞ்சிலம்புமார்ப்பத்
தெருவெலாந்தாமேயாகிச்சீறடிசிவப்பிப்பாரும்.***

(இ -ள்.) விரை கமழ் தூ நீர் ஆடி - வாசனைவீசுகின்ற சுத்தமான ஜலத்திலே ஸ்நானஞ்செய்து, விரி துகில் வேறு உடாமல் - (ஈரவஸ்திரத்தை மாற்றிப்) பெரியவேறு வஸ்திரத்தை உடுத்துக்கொள்ளாமலே [நனைந்த ஆடையுடனே], சுரி குழல் மேகம்மாரி துளித்திட - நுனிசுருண்ட தம் கூந்தலாகிய மேகம் நீர்த்துளியைச் சிந்த, எதிர்கொள்வார்உம் - (கண்ணனை) எதிர் கொண்டுசெல்பவர்களும்,-கரதலம் மலரில் சங்குஉம் - தாமரை மலர்போன்ற தம் கைகளி லணிந்த சங்கு வளையல்களும், கலாபம்உம் - இடையணியும், சிலம்புஉம் - காற்சிலம்புகளும், ஆர்ப்ப - ஒலிப்ப, தெரு எலாம் தாமேஆகி சிறு அடி சிவப்பிப்பார்உம் - வீதியெங்கும் தாமே பரந்துசென்று தமது சிறிய பாதங்களைக் கன்றிச்சிவக்கச் செய்பவர்களும்,- (எ- று.)

விரிதுகில் - மடிப்பாயிருந்து விரிக்கப்படும் ஆடையென்றும், உலரும்படி வெயில்காற்றுக்களில் விரிக்கப்பட்டிருந்த துகிலென்றும் கொள்ளலாம். ஸ்நான ஜலம் பலவகைப் பரிமளத்திரவியங்களாற் சுகந்தமூட்டப்பட்டிருந்த தென்பார், 'விரைகமழ்தூநீர்' என்றார். இது, அந்நகரத்தவரது செல்வவளத்தை விளக்கும். சுரிகுழல்மேகமாரி துளித்திட - காளமேகம் மழை பொழிவது போலக் கரியகூந்தல்நீர்த்துளிசொரிய வென்க; **உருவகவணி.** *காதலால்விரைந்து ஓடி வந்ததனால், சீறடி சிவந்தன. மாளிகையினுள்ளிருந்து வீதிவரையில் வருமளவிலே சிவந்தன வென்றதனால், அவ்வடிகளின் மிக்க மென்மை தோன்றும். இங்ஙனம் மகளிர் விரைந்து வெளிப்பட்டது தம்மனைக்கு அணித்தான வீதிகடந்து போய்விடுதற்கு முன்பு கண்ணனைக் காணவேண்டுமென்னும் வேட்கையினால்; அது தோன்ற, 'எதிர்கொள்வார்' என்றார்.*

கரதலமலர் - முன்பின்னாகத்தொக்க உவமைத்தொகை. சங்கு - வளைக்குக் கருவியாகுபெயர். கலாபம் - இடையணிகளில் ஒருவகை: இருபத்தைந்து கோவையுள்ளது; "எண்கோவை மேகலை காஞ்சியொருகோவை, பண்கொள் கலாபம் இருபத்தைந்து - கண்கொள், பருமம் பதினான்கு முப்பத்திரண்டு, விரிசிகை யென்றுணரற்பாற்று" என்றது காண்க. 'பண்கொள்கலாபமிருபத்தொன்று' என்றும், 'பண்கொள்கலாபம்' பதினாறு' என்றும் பாடமோதி, கலாபம் - இருபத்தொரு கோவையிடையணி யென்றும், பதினாறு கோவையிடையணி யென்றும் கொள்ளுதலுமுண்டு. சிலம்பு - நூபுரமென்னும் காலணி; சிலம்புவது பற்றிவந்த காரணக்குறி; சிலம்புதல் - ஒலித்தல். "நுதலடிநுசுப்பென மூவழிச்சிறுகி" என்றபடி மகளிர்க்குப் பாதம் சிறுத்திருத்தல் உத்தம விலக்கணமாதலால், 'சீறடி' எனப்பட்டது. (74)

***75. வார்குழைப்பற்பராகமணிவிளக்கேற்றுவாரு
நேரிழைமருங்குல்வாட்டுநிறைகுடம்பூரிப்பாரு
காரிளங்கமுகும்பச்சைக்கதலியுநிரைத்துத்தோளாந்
தோரணநாற்றுவாருந்தூமலர்சிந்துவாரும்.***

(இ -ள்.) வார் குழை - (தாம் அணிந்த) பெரிய குழையென்னுங் காதணியிலுள்ள, பற்பராகமணி - பதுமராக ரத்தினத்தால், விளக்கு ஏற்றுவார்உம் - திருவிளக்கு ஏற்றுபவர்களும், - நேர் இழை - மெல்லிய நூல்போன்ற, மருங்குல் - (தமது) இடையை, வாட்டும் - (பாரத்தால்) வருந்தச் செய்கிற, நிறை குடம் -(தங்கள் தனங்களாகிய) பூர்ணகும்பங்களை, பூரிப்பார்உம் - (வேட்கையால் மற்றும்) பூரிக்கச் செய்பவர்களும்,- கார் இளங் கமுகும் - பசுமையான (தம் கழுத்தாகிய) இளங்கமுகையும், பச்சை கதலிஉம் - (தம் தொடைகளாகிய) பச்சைவாழை மரங்களையும், நிரைத்து-வரிசைப்பட நிறுத்தி, தோள் ஆம் தோரணம் நாற்றுவார்உம் - தம் தோள்களாகிய பூமாலைத் தோரணங்களைத் தொங்கவிடுபவர்களும்,- தூமலர் சிந்துவார்உம் - (ஓடிவரும்போது தங்கள் கூந்தலிற் சூடியிருந்த) நல்லமலர்களைச் சொரிபவர்களும்,- (எ - று.)

அரசர்முதலிய பெருமையிற் சிறந்தோர் வீதியில் வருகையில் மங்களகரமாகவும் அலங்காரமாகவும் தீபமேற்றிப் பூர்ணகும்பம் பூரித்துவைத்துக் கமுகும் கதலியும் நிரைத்துத் தோரணம் நாற்றி

மலர்சிந்துதல் சனங்களின் இயல்பு ஆதலால், அவ்வுபசாரங்களை இம்மகளிர் தமது குழையென்னுங் காதணியிலுள்ள பதுமராக ரத்தினத்தின் ஒளியைக்கொண்டும், தமதுதனம் கழுத்து தொடைதோள் என்னும் அவயவங்களைக் கொண்டும் கூந்தலிற்சூடிய, மலர்களைக் கொண்டும் விரைவில் அமைத்தனரென வருணித்தார்; **உருவகவிசேடம்**. *வரையும் நெய்ப்பும்பற்றி, கமுகு, கழுத்திற்கு உவமை கூறப்படும். தொடைக்கு வாழையுவமை திரண்டு உருண்டவடிவில் மென்மையும் அழகும் வடிவும் பற்றி. கைகள் பூமாலைக ளெனப் பட்டன; "எரியவிழ்காந்தண் மென்பூத் தலைகொடுத் திசையவைத்துத், திரள்பெறச் சுருக்குஞ் செச்சைமாலையோ" என்றார் பிறரும். இனி 'நாட்டுவாரும்' என்று பாடங்கொண்டு, தோள்களாகிய தோரணக் கம்பங்களை அமைப்பவரென்றலு மொன்று. தோளுக்கு இளமூங்கிலை உவமைகூறுதலுண்டாதலால், அது தோரணக்கம்ப மெனப்பட்டது போலும். (75)*

76. மாதர்களெவர்க்குமுன்போய்வணங்குதற்குன்னிச்சிந்தை யாதரவுடனேவந்துமாவணமணுகுறாமற் சூதடர்கொங்கைபொற்றோள்சுரிகுழல்சுமக்கலாற்றாப் பேதுறுமருங்குலோடும்பித்துறுபிடியன்னாரும்.

(இ-ள்.) மாதர்கள் எவர்க்குஉம் முன்போய் வணங்குதற்கு உன்னி - (மற்றை) மகளிர்யாவர்க்கும் முன்னே (தாம்) சென்று (கண்ணபிரானைத்) தரிசிக்கநினைத்து, சிந்தை ஆதரவுடனே வந்து உம் - மனத்திற் கொண்ட ஆசையுடனே ஓடிவரத் தொடங்கியும், சூது அடர் கொங்கை பொன் தோள் சுரி குழல் சுமக்கல் ஆற்றாபேதுறு மருங்குலோடுஉம் - (வடிவிற்) சூதாட்டக்கருவி போன்ற தனங்களும் அழகிய தோள்களும் சுரித்த கூந்தலும் என்னும் இவற்றின் பாரத்தைத் தாங்கமாட்டாமல் வருந்துகிற இடையுடனே, ஆவணம் அணுகுறாமல் - அவ்வாறு (தாம் முன்புகருதியபடி) முன் செல்லமாட்டாமல், பித்து உறு - (மோகத்தால்) மதிமயக்கங்கொண்ட, பிடி அன்னார்உம் - பெண்யானை போன்றவர்களும் (ஆக),- (எ - று.)

சிலமகளிர் தாம் எல்லாமாதர்க்கும் முந்திப்போய் வணங்க நினைத்து ஆசையுடன் ஓடிவர முயன்றும் தங்கள் தனபாரத்தையும் பூரித்த தடந்தோள்களையும் கூந்தற் பாரத்தையும் பொறுக்க மாட்டாமல் மெல்லிடை வருந்துதலினாலே விரைந்து செல்ல மாட்டாதவர்களாய், கருதிய விருப்பம் கைகூடாமையால் மோகப்பித்தம் விஞ்சின ரென்க. நடை மெதுப்பட்டமை தோன்ற, 'பிடியன்னார்' என்றார். பிடி - யானையின் பெண்மைப் பெயர்; சூது என்ற ஆட்டத்தின் பெயர், இங்கு அவ்வாட்டத்தில் நிறுத்தப்படுகிற காய்க்கு ஆகுபெயர். அடர் - உவமவுருபு. இனி, சூது அடர் - சூதாட்டக்கருவியை (த் தனக்கு ஒப்பாகா தென்று) வென்ற எனினுமாம். சூது - தாமரையரும்புமாம். அவணம் = ஆவணம்; அகரச்சுட்டு நீண்டது. வணம் = வண்ணம்; தொகுத்தல். (76)

77. இவ்வகைகுழுக்கொண்டாங்கணெழுவகைப்பருவமாதர் தெவ்வியுமழகுந்தேசுஞ்செய்யபூந்திருவோடொப்பார் மெய்வழிநின்றபோகமேகமேயனையான்றன்னை மைவழிகண்ணினோக்கிமனனுறவணங்கினாரே.

(இ -ள்.) செவ்விஉம் - (இயற்கை) அழகிலும், அழகுஉம் - (ஆடையாபரணங்களாகிய செயற்கை) அழகிலும், தேசுஉம்-ஒளியிலும், செய்ய பூ திருவோடு ஒப்பார் - செந்தாமரைமலரில் வாழ்கின்ற திருமகளோடு ஒப்பவர்களான, எழு வகை பருவம் மாதர் - எழுவகைப்பருவத்து மகளிரும்,- இவ்வகை-இவ்வாறு, ஆங்கண் - அவ்விடத்தில் [இந்திரப்பிரத்தநகரத்து வீதிகளில்], குழுக்கொண்டு - (வந்து) கூட்டமாகக்கூடி,- மெய்வழி நின்ற போகம் மேகம்ஏ அனையான் தன்னை-போகஸ்வபியியும் மேகம்போன்றவனுமான கண்ணபிரானை, மை வழி கண்ணின் நோக்கி - தீட்டிய அஞ்சனம் வழிகிற (தம்) கண்களாற்பார்த்து, மனன் உற வணங்கினார் - மனப்பூர்வமாக (ஆழ்ந்த அன்புடன்) தொழுதார்கள்; (73) இறைஞ்சுவாரும் தோன்றுவாரும் (74) எதிர்கொள்வாரும் அடி சிவப்பிப்பாரும் (75) ஏற்றுவாரும் பூரிப்பாரும் நாற்றுவாரும் சிந்துவாரும் (76) பிடியன்னாருமாகத் (77) திருவோடொப்பார் எழுவகைப் பருவமாதர் இவ்வகை ஆங்கண் குழுக்கொண்டு அனையான் தன்னை நோக்கி வணங்கினார் என்க. எழுவகைப் பருவ மாதர் - பேதை, பெதும்பை, மங்கை,

மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம்பெண் என்பவர்; இவர்க்குமுறையே வயதெல்லை - ஐந்து முதல் ஏழளவும் பேதை; எட்டுமுதற் பதினொன்றளவும் பெதும்பை; பன்னிரண்டுமுதற் பதின்மூன்றளவும் மங்கை, பதினான்குமுதற் பத்தொன்பதளவும் மடந்தை; இருபதுமுதல் இருபத்தைந்தளவும் அரிவை; இருபத்தாறுமுதல் முப்பத்தொன்றளவும் தெரிவை; முப்பத்திரண்டுமுதல் நாற்பதளவும் பேரிளம்பெண் எனக்காண்க. (இப்பிராயஎல்லை சிறிது வேறுபடக் கூறுதலுமுண்டு.) கீழ் 'இறைஞ்சுவார்' முதல் 'பிடியன்னார்' ஈறாகக் கூறப்பட்டவர்களை ஏற்றபடி பேதையர்முதற் பேரிளம்பெண்களீறாக அமைத்துக்கொள்க. இச்செய்யுளின் இரண்டாமடி எழுவகைப் பருவமாதர்க்கும் உவமை கூறியதாதலால், 'செவ்வி' என்பதற்குப் பருவமெனப் பொருள் கூறலாகாது.

கட்டழகுடைய கண்ணபிரானைக் கண்டு களிக்கையில் அரும்புகிற ஆனந்தக்கண்ணீராற் கரைந்து மையொழுகுதல் தோன்ற, 'மைவழிகண்ணின் நோக்கி' எனப்பட்டது. ஐம்பொறிகளாலும் நுகரப்படும் இன்பந்தான் ஒரு புருஷவடிவங் கொண்டாற் போன்றவ னென்பது, 'மெய்வழி நின்ற போக மனையான்' என்பதன் கருத்து. மேகமேயனையா னென்றது- நீலநிறமுடையதாய்க் குளிர்ந்து காண்பவர்க்குத் தாபந்தீர்க்கிற வடிவத்திலும், கைம்மாறு கருதாது கருணைமழை பொழிதலிலும் காளமேகம் போன்றவனென்றபடி. இனி, மூன்றாமடிக்கு, மெய்ப்பரிசவின்பமாகிய மழையைப் பொழிகிறதொரு மேகம் போன்றவனை யென்றலுமொன்று. திருவோடொப்பார், மூன்றனுருபுஒப்புப்பொருளில் வந்தது. ஆங்கண் - அக்கண் என்பது மெலித்தலும் நீட்டலும் பெற்றது. (77)

வேறு.

78. மாடம் பயிலு மணித்தோரணவீதி
நீடஞ் சனக்க ணெருங்கித்தடுமாற
வாடம் பரக்கொண்டலன்னானை யாபாத
சூடங் கருதித் தொழுதார்சிலமாதர்.

(இ -ள்.) மாடம் பயிலும் - மாளிகைகள் இடைவிடாது பொருந்தப் பெற்ற, மணி தோரணம் வீதி - அழகிய தோரணங்கட்டி யலங்கரிக்கப்பட்டுள்ள வீதியிலே,- சில மாதர் - சில மகளிர், - அஞ்சனம் நீடு கண் நெருங்கி தடுமாற - மைதீட்டிய நீண்ட (தமது) கண்கள்நெருக்கமுற்றுக் கண்ணபிரானது அவயவங்கள் பலவற்றிலும் அங்குமிங்குமாகப் பரந்துசெல்லுதலால் தடுமாற்றமடைய,- ஆடம்பரம் கொண்டல் அன்னானை - (மழை பொழிதற் பொருட்டு) ஆடம்பரஞ்செய்து வருகிற நீர்கொண்ட காள மேகத்தைப் போன்றவனான அக்கண்ணபிரானை, ஆபாத சூடம் - திருவடிமுதல் திருமுடியளவாக, கருதி - மனத்தில் ஊன்ற வைத்து, தொழுதார் - வணங்கினார்கள்; (எ - று.)

மகளிர் பலர் தம்தம் இருகண்களாலும் காணுதற்குத்தம்மில் நெருங்கியபோது அவர்கள் கண்களும் நெருக்கமுற்றன. கண்ணபிரானது சகல அவயவங்களின் அழகையும் சிறிது பொழுதினுள்ளே கண்டுகளிக்க வேண்டுமென்னுங் கருத்தினாற் பரபரப்புக் கொண்டு பலவிடத்தும் பார்வை செலுத்துதல் பற்றி, 'கண்தடுமாற' என்றார். ஆடம்பரம் - இடி மின்னல் முதலியன கொண்டல் - தொழிலாகுபெயர்; கொள் - பகுதி: தல் - விகுதி; மற்றவை - சந்திவிகாரம். ஆபாதசூடம் - வடமொழித் தொடர், மனிதர்களைப் பற்றிக் கூறும்போது கேசாதிபாதமென்றும், தேவர்களைப்பற்றிக் கூறும்போது பாதாதிகேச மென்றுங் கூறுதல், மரபு.

இதுமுதல் ஆறுகவிகள் - மாச்சீரும் காய்ச்சீரும் விளச்சீருமாய் விரவி வந்த நாற்சீரடி நான்குகொண்ட ***தரவுகொச்சகக் கலிப்பாக்கள்*** *. (78)*

79. கங்கைதருபொற்கழலான்மணிமார்பில்
கொங்கைமுகுளங்குழையும்படியாகச்
சங்கையறமெய்தழுவுதற்குத்தம்மினுந்தஞ்
செங்கைமலர்பதறச்சென்றார்சிலமாதர்.

(இ -ள்.) சில மாதர் - மற்றுஞ் சில மகளிர்,- கங்கை தருபொன் கழலான் - கங்காநதியைப்பெற்ற அழகிய திருவடியையுடைய திருமாலின் திருவவதாரமான கண்ணபிரானது, மணி மார்பில் - அழகிய திருமார்பிலே, கொங்கை முகுளம் குழையும்படி ஆக - தங்கள் தனங்களாகிய அரும்புகள் அழுந்தி நெரியும்படியாக, சங்கை அற மெய் தழுவுதற்கு-கூச்சமில்லாமல் அவனது திருமேனியை ஆலிங்கனஞ்செய்வதற்கு [இறுக அணைத்தற்கு], தம்மினும் தம்செம்கை மலர் பதற - தங்கள் மனம் விரைதலைக் காட்டிலும் மிகுதியாகத் தங்கள் சிவந்த தாமரை மலர்போன்ற கைகள் விரைவுகொள்ள, சென்றார் - ஓடிவந்தார்கள்; (எ - று.)

சங்கையற - எவரேனும் கண்டு பழிப்பரோ வென்ற எண்ணமில்லாமல் எனினுமாம். திருமால் உலகளந்தகாலத்து மேலே சத்தியலோகத்திற் சென்ற அப்பெருமானது திருவடியைப் பிரமன் தன்கைக் கமண்டல தீர்த்தத்தாற் கழுவி விளக்க, அந்த ஸ்ரீபாத தீர்த்தமே கங்காநதியாகப் பெருகியதுபற்றி, 'கங்கைதரு பொற்கழலான்' என்றார்; தருதல் - தோன்றுவித்தல். மேலும் "கங்கைமாநதி கால்வழி கருணையங்கடலே" என்பர். முகுளம் - தாமரை யரும்பென்றாவது, கோங்கரும்பென்றாவது கொள்க. 'பதறநின்றார் சிலமாதர்' என்றும் பாடமுண்டு. (79)

***80. வண்டுமலர்கரும்பாம்வண்ணப்படையானைக்
கண்டனையகண்ணிறைந்தகாயாமலர்வண்ணன்
செண்டுதரித்தோன்றிருப்பவளத்தாரமுத
முண்டுமனத்தினாலுய்ந்தார்சிலமாதர்.***

(இ -ள்.) சில மாதர் -, வண்டு மலர் கரும்பு ஆம் - வண்டுகளும் மலர்களும் கரும்பும் ஆகிய, வண்ணம் படையானை - சிறந்த ஆயுதங்களையுடைய மன்மதனை, கண்டு அனைய - கண்டாற் போன்றவனும், கண் நிறைந்த - (காண்பவரின்) கண்களுக்கு (யாதொரு குறைவுமில்லாமல்) நிறைந்து தோன்றுகின்றவனும், காயாமலர் வண்ணன் - காயாம்பூப் போன்ற நீலநிறத்தையுடையவனும், செண்டு தரித்தோன் - (அலங்காரமாகவும் விலாசமாகவும் திருக்கையிற்) பூச்செண்டைக் கொண்டுள்ளவனுமான கண்ணபிரானது, திரு பவளத்து - அழகிய பவழம்போன்ற சிவந்த அதரத்தினது, ஆர் அமுதம் கிடைத்தற்கரிய அமிருதம்போன்ற திவ்விய ரசத்தை, மனத்தினால் உண்டு - தம்மனத்திற்கொண்ட பாவனையினாற் பருகி, (அதனால்), உய்ந்தார்-(வேட்கைமிகுதியால் உயிர்நீங்காது) பிழைத்தனர்; (எ -று.) மரணாந்தமான வேட்கைமிகுதி யுண்டானபோது இந்தப்பாவனை ஒருவாறு அத்துயர் தணித்து உயிரை உடலில் நிலைநிறுத்தியதென்க. மன்மதனுக்கு வண்டினொழுங்கு வில்லின்நாணியும், தாமரை முதலிய ஐவகை மலர்கள் பஞ்சபாணங்களும், கரும்பு வில்லு மாகும். இதனை, "ஆலைக்கரும்பு சிலை ஐங்கணை பூ நாண் சுரும்பு" என்பதனாலும் அறிக. படை - படைக்கலம். ஸர்வாங்க சுந்தரனான கண்ணனது திருமேனியின் கட்டழகு அவனது குமாரனான மன்மதனது உடம்பினழகு போலுதலால், 'படையானைக்கண்டனைய' என்றார்; மன்மதன் சிவபிரானால் உடலெரிக்கப்பட்டு அநங்கனாதற்கு முன்பு உடம்போடு கூடியிருக்கையில் அவனுடம்பைக் கண்டாற் போன்ற என்றுங்கொள்க. கண்டு - எச்சத்திரிபு. சாமுத்திரிகலக்ஷணம் முதலியவற்றிற் குறைவின்றிக் காண்பவர்க்கெல்லாம் மிக்க திருப்தியுண்டாக்குகின்றவ னென்பது, 'கண்ணிறைந்த' என்றதனாற் பெறப்படும். கள் நிறைந்த என்று பதம்பிரித்து, தேன் நிறைந்த என்று உரைத்து, காயாமலர்க்கு அடைமொழியாக்குதலுமொன்று. திருப்பவளம் வாயிதழுக்கும், ஆரமுதம் - அதன் இனியரசத்துக்கும் உவமையாகுபெயர்கள். 'திருப்பவளத்தூறமுதம்' என்றும் பாடமுண்டு. ஆரமுதம்-நிறைந்த அமிருதமுமாம். திருப்பவளத்து ஆரமுதம் உண்ணுதல் - அதரபானம். மனத்தினால் உண்டு - அதனைத் தாம் பருகுவதுபோல மனத்தினாற் பாவித்து. (80)

***81. வஞ்சம்பயில்சகடவாளசுரன்மாளவிறற்
கஞ்சன்படவுதைத்தகாலானைக்கண்டுருகி
யஞ்சம்புமெய்யுருவவைம்புலனுஞ்சோகமுற
நெஞ்சந்தடுமாறநின்றார்சிலமாதர்.*** *(இ -ள்.) சிலமாதர்,-,-வஞ்சம் பயில் வாள் சகட அசுரன் மாள - வஞ்சனைசெய்தலில் தேர்ந்த வாள்போலக் கொடிய சகடாசுரன் அழியவும், விறல் கஞ்சன் பட - பல பராக்கிரமங்களையுடைய கம்சன் இறக்கவும், உதைத்த-, காலானை - திருவடியுடையவனான கண்ணபிரானை, கண்டு - பார்த்து, உருகி - மனமுருகி,-அஞ்சு அம்பு மெய் உருவ - மன்மத பாணங்கள்*

தம் உடம்பில் தைத்து ஊடுருவிச்செல்லவும், ஐம்புலன்உம் சோகம் உற - (அதனால் தங்கள்) பஞ்சேந்திரியங்களும் வருத்தமடையவும், நெஞ்சம் தடுமாற - மனம் சஞ்சலப்படவும், நின்றார் - செயலொழிந்து நின்றார்கள்; (எ - று.)

சகடுதைத்த கதை *:-வசுதேவ குமாரனாய்த் தேவகி வயிற்றினின்று வடமதுரையில் திருவவதரித்த கண்ணன் உடனே திருவாய்ப்பாடி சேர்ந்து அங்கு நந்தகோபகுமாரனாய் யசோதை வளர்க்க வளர்ந்தருளும்போது, நந்தகோபகிருகத்தில் ஒருவண்டியின் கீழ்ப்புறத்திலே தொட்டிலிற் பள்ளிகொண்டிருந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணன், ஒருகால் அச்சகடத்திற் கம்சனாலேவப்பட்ட அசுரனொருவன் வந்து ஆவேசித்துத் தன்மேலே விழுந்து தன்னைக்கொல்லமுயன்றதை யறிந்து, பாலுக்கு அழுகிற பாவனையிலே தன் சிறிய திருவடிகளை மேலேதூக்கி உதைத்தருள, அவ்வுதைபட்டமாத்திரத்தில் அச்சகடு திருப்பப்பட்டுக் கீழேவிழுந்து அவ்வரசனுள்பட அழிந்தது என்பதாம்.*

மன்மதனம்பு ஐந்து - தாமரைமலர், மாமலர், அசோகமலர், முல்லைமலர், நீலோற்பலமலர் என்பன. இவற்றின் தொழில் - முறையே உன்மத்தம், மதநம், சம்மோகம், சந்தாபம், வசீகரணம் என்பன. இவை செய்யும் அவத்தைகள் - சுப்பிரயோகம், விப்பிரயோகம், சோகம், மோகம், மரணம் என்பன. அஞ்சு=ஐந்து: போலி. மாள பட என்பவையும், உருவ உற தடுமாற என்பவையும் - வினைச்செவ்வெண். ஐம்புலனும், உம்மை - இனைத்தென்றறி பொருளில் வந்த முற்றும்மை. (81)

82. தங்கள்குலமுன்றிற்றலையாயமும்மதத்து
வெங்கண்மதமாமிசைவருவோன்மெய்ந்நோக்கி
யங்கண்மிளிரவரும்புருவவின்முரியத்
திங்கணுதலவேர்வோடநின்றார்சிலமாதர்.

(இ -ள்.) சில மாதர்,-,-தங்கள் குலம் முன்றில் - தங்களுடைய மாளிகைவாயிலிலே, தலை ஆய மும் மதத்து வெங்கண் மதம் மா மிசை வருவோன்- தலைமைபெற்றதும் மூன்றுவகைமதஜலங்களையும் கொடுமையையும் களிப்பையுமுடையதுமான யானையின்மேல் வருகின்றவனாகிய கண்ணபிரானது, மெய் - திருமேனியை, நோக்கி - பார்த்து,- அம் கண் மிளிர-(தமது) அழகிய கண்கள் சஞ்சலமடையவும், அரும் புருவம் வில் முரிய - அருமையான புருவங்களாகிய விற்கள் நெறிந்து நெற்றியிலேறி வளையவும், திங்கள் நுதல் வேர்வு ஓட - பிறைச்சந்திரன்போன்ற வெற்றி யில் வேர்வை நீர் வழியவும், நின்றார் - (வேட்கைநோய் விஞ்சி) நின்றார்கள்; (எ - று.)

வீதியில் தங்கள் வீட்டுவாயிலில் கிருஷ்ணன் வரும்போது சில மாதர் காமவேட்கை மிக நின்றாரென்பதாம். கண்மிளிர்தல் முதலியன, உவகைச்சுவையின் மெய்ப்பாடு. குலம் - கிருகம். முன்றில் - இல்முன்: இலக்கணப்போலி, தலையாய மா என இயையும். பட்டத்துயானையாகிய அரசயானை யென்றபடி, வெங்கண் - அஞ்சாமை: அஞ்சுவிக்குந்தன்மை; பயங்கரமான கண்களுமாம். மதமா - வலியயானை யெனினுமாம்; "மதவே மடனும் வலியுமாகும்" என்றது தொல்காப்பியம். முன்றிற்றலை யென்று கூட்டி, முன்றிலில் என்று உரைத்து, ஆயமும்மதத்து - உண்டாகிய மூவகை மதங்களையுமுடைய என்றலுமொன்று. அம் கண் மிளிர என்பதற்கு - நீர் கண்களில் ததும்பி விளங்க என்றுமாம். புருவத்துக்கு வில் - வளைந்த வடிவிலும், நெற்றிக்குப் பிறைச்சந்திரன் வளைவான வடிவிலும் ஒளியிலும் உவமம். (82)

83. காலமுகிலுமலர்க்காயாவுமன்னதிருக்
கோலமுடையோன்குலவுமணிப்பூண்மார்பின்
மாலைநறுந்துளபமன்றலுக்குவாணயன
நீலவரிவண்டாகிநின்றார்சிலமாதர்.

(இ -ள்.) சில மாதர்-,-காலம் முகில்உம் - கார்காலத்து மேகத்தையும், மலர் காயாஉம்-காயாம் பூவையும், அன்ன-போன்ற [நீலநிறமான], திரு கோலம் உடையோன் - திருமேனியையுடையவனான கண்ணபிரானது, குலவு மணி பூண் மார்பின் - விளங்குகிற இரத்தினாபரணங்களைத் தரித்த மார்பிலணிந்த, மாலை நறுந்துளபம்-நல்ல திருத்துழாய்மாலையினது, மன்றலுக்கு-வாசனைக்கு

(அழகுக்கு), வாள் நயனம் வரி நீலம் வண்டு ஆகி - வாட்படை போன்ற தங்கள் கண்கள் உடற்கோடுகளையுடைய நீலநிறமுள்ள வண்டுகளாகப்பெற்று, நின்றார்-; (எ - று.)

வண்டுகள் நறுமணத்தை விரும்பி மாலையைநாடி மொய்த்தல் போலத் தம்கண்கள் கண்ணபிரான் சாத்திக்கொண்டு திவ்விய பரிமளம் வீசுகிற திருத்துழாய்மாலையின் அழகிலே ஈடுபட்டு அதிற் பதிய சிலமாதர் நின்றனர் என்க. துளபமன்றலுக்கு என்பதை மன்றல் துளபத்துக்கு என மாறுதல் நலம். 'ஆக நின்றார்' என்பதும் பாடம். துளஸீ, நயநம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. மகளிர்கண்ணுக்கு வண்டு - கருநிறத்திலும், வடிவிலும், பரப்பிலும் உவமம். (83)

வேறு.

84.-கண்ணன் பாண்டவர்களுடன்குந்தியின் மாளிகை சேர்தல்.

மங்கையர் பலரு மிங்ஙன்மன்மத பாரண நான்கி
னிங்கித வின்ப மெய்தியின்னுயி ரோடு நிற்பப் பங்குற வந்த வந்தப் பாண்டவரைவ ரோடுங்
கொங்கவிழ் துளபத் தாரான்குந்திவாழ் கோயில் புக்கான்.

(இ -ள்.) மங்கையர் பலர்உம் - பலமகளிரும், இங்ஙன் - இவ்வாறு, மன்மத பாணம் நான்கின் - மன்மதனதுபாணங்கள் நான்கினால், இன்பம் இங்கிதம் எய்தி - உவகைச் சுவைக்கு உரிய மெய்ப்பாடுகளை யடைந்து, இன் உயிரோடு நிற்ப - (உணர்வு முதலியவற்றை யிழந்து) இனிய உயிர்மாத்திரத்தோடு கூடிநிற்க, -கொங்கு அவிழ் துளபம் தாரான் - வாசனை வீசுகின்ற திருத்துழாய்மாலையை யுடையவனான கண்ணபிரான், பங்கு உற வந்த அந்த பாண்டவர் ஐவரோடும் - (தனது) அருகாக வந்த அந்தப் பஞ்சபாண்டவர்களுடனே, குந்திவாழ் கோயில் புக்கான் - (அவ்விந்திரப்பிரஸ்த நகரத்திலே) குந்திதேவி வசிக்கிற மாளிகைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான்; (எ - று.)

கீழ் "அஞ்சம்பு மெய்யுருவ" என்று சொல்லி, இங்கு 'மன்மதபாணநான்கின்' என்றது, மன்மதபாணம் ஐந்தில் ஈற்றதான நீலோற்பலமலரை யொழித்தற்கு; 'நினைக்கும் அரவிந்தம் நீள் பசலை மாம்பூ, அனைத்துணவு நீக்கும் அசோகு - வனத்திலுறு, முல்லை கிடைகாட்டும் மாதே முழு ***நீலம், கொல்லும்மதனம்பின் குணம்*** *" என்று கூறப்பட்ட மன்மதன் கணைச்செயல்களில் நீலத்தினது காரியமான மரணமொன்று தவிர மற்றை யம்புகளின்செயல்கள் யாவும் கண்ணனைக் கண்ட மகளிர்பக்கல் நிகழ்ந்தனவென்பார், 'மங்கையர் பலரு மிங்ஙன் மன்மத பாணநான்கினிங்கிதவின்ப மெய்தி யின்னுயிரோடு நிற்ப' என்றார். இன்ப விங்கிதம் என்றது, சிருங்கார ரசத்தால் உள்ளத்து நிகழுங் குறிப்புக்கு ஏற்ப உடம்பி லுளவாகும் கண்ணீரரும்பல் மெய்ம்மயிர்சிலிர்த்தல் நுதல்வியர்த்தல் புருவம்நெறித்தல் முதலிய மெய்ப்பாடுகளை. 'மங்கையர் பலரும்..........நிற்ப' என்றது, கீழ்ப்பன்னிரண்டு கவிகளில் விரித்துக் கூறியவற்றைத் தொகுத்துச்சுட்டியது; அநுவாதம். உலாவென்னும் பிரபந்தத்திற்கு அங்கமாகக் கூறிய விதிகளைத்தழுவி இங்ஙனம் பவனிக்காதலை விரித்துரைத்தார்.*

பங்கு உற - இரண்டுபக்கங்களிலும் பின்புறத்திலும் பொருந்த. கோயில்- கோ இல்; சிறந்தவீடு: யகரவுடம்படுமெய் பெற்றது, இலக்கணப்போலி. மதன் என்ற பெயர் - (ஆசை நோயாற்) பிராணிகளின் அறிவைக் கலக்குபவனென்று பொருள்படும். 'குந்திவாழ் கோயில்' என்றது, அரண்மனையில் இராசஸ்திரீகள் வசிக்கின்ற இடமான அந்தப்புரத்தை. "மங்கையர்" என்றது சிறப்புப்பெயர் பொதுப்பொருளின்மேலது.

இது முதல் எட்டுக்கவிகள் 66 - ஆங் கவிபோன்ற ***அறுசீர்க் கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தங்கள்.*** *(84)*

85.- கண்ணன் குந்தியைவணங்குதலும், அவனைத் திரௌபதி முதலியோர் வணங்குதலும்.

கொற்றவரைவர்தம்மைக்குருகுலம்விளங்குமாறு
பெற்றவள்பாதம்போற்றிப்பிறப்பிறப்பறுக்கவல்லோன்
மற்றவள்வாழ்த்தவாழ்த்தமனமகிழ்ந்தழலின்வந்த
பொற்றொடிபணிவுமேனைப்பூவையபர்ணிவுங்கொண்டான்.

(இ -ள்.) பிறப்பு இறப்பு அறுக்க வல்லோன் - (தன்னை வணங்கினவர்களுடைய சனனமரணங்களை நீக்கி (அவர்கட்கு) முத்தியளிக்கவல்லவனான கண்ணபிரான்,- குருகுலம் விளங்கும் ஆறு கொற்றவர் ஐவர் தம்மைபெற்றவள் பாதம் போற்றி - குருவென்னும் அரசனது வம்சம் பெருமையடையும்படி வெற்றியையுடைய பஞ்சபாண்டவர்களைப் பெற்றவளான குந்திதேவியினது பாதங்களை நமஸ்கரித்து, அவள் வாழ்த்த வாழ்த்த மனம்மகிழ்ந்து - அக்குந்திதேவி பலவாறுவாழ்த்த (அவ்வாழ்த்துக்களை யேற்று) மனம் மகிழ்ந்து, மற்று - பின்பு, அழலின் வந்த பொன்தொடி பணிவுஉம் ஏனை பூவையர் பணிவுஉம் கொண்டான் - (துருபதன் செய்வித்த புத்திரகாமயாகத்து) ஓமாக்கினியினின்று உதித்த பொன்னாலாகிய தொடியென்னுங் கைவளையையுடையவளான திரௌபதியினது வணக்கத்தையும் (சுபத்திரை முதலிய) மற்றை மகளிரது வணக்கத்தையும் பெற்று வாழ்த்துக் கூறியருளினான்; (எ - று.)

கண்ணன் தான் தேவாதிதேவனான திருமாலினம்சாவதாரமாயினும் மானுடபாவனையை மேற்கொண்டுள்ளதனால், தனக்கு அத்தைமுறையான குந்தியின் பாதங்களில் வணங்க, சுபத்திரை திரௌபதி முதலியோர் அப்பிரானை வணங்கினாரென்பதாம். 'பிறப்பிறப்பறுக்கவல்லோன் ஐவர்தம்மைப் பெற்றவள்பாதம் போற்றி அவள் வாழ்த்த வாழ்த்த மனமகிழ்ந்து' என்றதில், எம்பெருமானது பரத்வத்தோடு சௌலப்யமும் வெளியாம். 'அழலின் வந்த பொற்றொடி' என்றது, கருப்பத்திற் பிறவாதவளெனத்திரௌபதியினது உற்பத்திச் சிறப்பை யுணர்த்தும். முக்திபெற்றவர் கருமந் தொலைந்ததனால் மீளவும் பிறத்தலில்லையாதலால் 'பிறப்பிறப்பறுக்க வல்லோன்' என்றார். ஒருமகளை வணங்கிப் பலமகளிரது வணக்கத்தைக் கொண்டானென்றதில், பரிவர்த்தநாலங்கார மென்னும் மாற்றுநிலையணி தொனித்தல் காண்க. கொற்றவரைவர் தம்மைப்பெற்றவள் - வீரமாதா என்றபடி. மற்று - வினைமாற்றுமாம். ஐவர் - தொகைக்குறிப்பு. குருகுலம் விளங்குமாறு - குருவம்சம் சந்ததியறாது தொடர்ச்சியுற்று நீடித்து வாழும்படி யெனினுமாம்.

பஞ்சபாண்டவர்களில் நகுல சகதேவர்கள் மாத்திரிவயிற்றிற் பிறந்தவராயினும், குந்தியை 'ஐவர்தம்மைப் பெற்றவள்' என்றது, துர்வாச மகாமுனிவனை வழிபட்டு மந்திரோபதேசம்பெற்ற குந்திமாத்திரிக்கு அம்மந்திரத்தைச் சொல்லிக்கொடுக்க அதன் பலத்தினாலேயே அவ்விருவரும் பிறந்தனராதலாலும், மாத்திரி பாண்டு வோடு சககமநஞ்செய்து இறந்துவிட இளமை தொடங்கி நகுலசகதேவர்களையும் குந்தியே வளர்த்தனளாதலாலு மெனக்காண்க; "அந்தணன் முன்தரு மந்திர மைந்தினி லறுவரையுங் கடவுட், குந்தி பயந்தனள்" என்பர் மேலும். பொற்றொடி - மூன்றனுருபும் பயனுந்தொக்கதொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. பூவை - நாகணவாய்ப்பறவை; கிளியுமாம். அவை கொஞ்சிப் பேசுவதுபோல இனிமையாகப் பேசுபவர், பூவையர். (85)

86.-பாண்டவர்கள் கண்ணனோடுஅளவளாவுதல்.

அரசவைக்கணிசெய்சிங்கவாசனத்திருத்திவெற்றி
முரசுடைத்துவசவேந்தன்முகமலர்ந்திருந்தகாலை
விரைசெயப்புரவித்திண்டேர்வீமனைமுதலோரெங்கு
முரைசெலக்கவர்ந்தசெல்வங்காட்டிநின்றுரைசெய்தாரே.

(இ -ள்.) (பின்பு) வெற்றி முரசு உடை துவசம் வேந்தன் - சயத்துக்கு அறிகுறியாகிய முரசவாத்தியத்தின் வடிவத்தையுடைய கொடியையுடைய தருமராசன், அரசு அவைக்கு அணி செய் சிங்க ஆசனத்து இருத்தி - இராச சபைக்கு அலங்காரத்தைச்செய்வதொரு திவ்வியசிங்காதனத்திலே (கண்ணபிரானை)

எழுந்தருளப்பண்ணி, முகம்மலர்ந்து இருந்த காலை - (கண்ணபிரானது வரவினாலாகிய மகிழ்ச்சியினாலே) முகமலர்ச்சியுற்றிருந்த சமயத்தில்,- விரை செயம் புரவிதிண் தேர் வீமனை முதலோர் - வேகமாய்ச் செல்வனவும் வெற்றியைத்தருதற்கு ஏற்றனவுமாகிய குதிரைகள் பூட்டிய வலியதேர்களையுடைய வீமசேனனை முதலாகவுடையவர்களான (தருமன் தம்பியர்) நால்வரும், எங்கும் உரைசெல கவர்ந்த செல்வம் காட்டி நின்று உரைசெய்தார் - எல்லாத்திக்குகளிலும் (தங்கள்) ஆஜ்ஞை தடையின்றிச்செல்ல (ஆங்காங்கு அரசர்களை வென்று இராசசூய யாகத்தன் பொருட்டுத் தாம்) கவர்ந்துகொண்டு வந்த பொருள்களை யெல்லாம் (அக்கண்ணபிரானுக்குக்) காண்பித்து (அருகில்) நின்று (அவை இன்னவை இன்னவையென்ற விவரத்தையும் தமது போர்வரலாற்றையும்) கூறினார்கள்; (எ - று.)

சோடசோபசாரங்களுள் தவிசளித்தல் கூறினது, மற்றவற்றிற்கும் உபலக்ஷணம். "அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சங்கடுத்தது காட்டும் முகம்" என்றபடி அகத்துமகிழ்ச்சிக்கு ஏற்ப முகம்மலர்ந்திருந்ததென்க. விருந்தோம்புவார்க்கு இன்றியமையாதனவான இன்முகம் இன்சொல் உபசரித்தல் என்ற மூன்றனுள் முதலதான முகமலர்ச்சியைக் கூறினது, பிறவற்றிற்கும் உபலக்ஷணமாம். சயப்புரவி - உத்தம விலக்கண மமைந்த குதிரை; போர்த்தொழிற்கு ஏற்ற குதிரையுமாம். உரை - கட்டளைச்சொல்; எங்கும் உரை செல - எல்லாவிடத்தும் புகழ் பரவ எனினுமாம். செல்வம் - பொன் மணி யானை தேர் குதிரை முதலாக முன்பு கூறியன. வீமனை முதலோர் என்பதில், ஐ - சாரியை யெனினுமாம். வெற்றி முரசுடைத்துவசம்-தனது வெற்றியை விளக்குகிற முரசக்கொடியென்றுங் கொள்க. (86)

87.- சராசந்தன் மகனானசகதேவன் முதலியோர் அவ்வேள்விக்கு வருதல்.

முன்னரமேதஞ்செய்வான்முடிச்சராசந்தனென்னுங்
கின்னரர்பாடுஞ்சீரான்கிளப்பருஞ்சிறையில்வைத்த
வந்நரபதிகளோடுமவன்மகன்மாகதேச
னெந்நரபதிகளுக்குமிரவியேயென்னவந்தான்.

(இ -ள்.) முடி - கிரீடாதிபதியான, சராசந்தன் என்னும் - ஜராசந்த னென்னும் பெயருள்ள, கின்னரர் பாடும் சீரான் - (பதினெட்டுத் தேவகணங்களில் ஒரு சாராரான) கின்னரர்கள் பாடும் புகழையுடையவனாகிய அரசன், முன்-முன்பு, நரமேதம் செய்வான் - நரமேதயாகஞ் செய்தற்பொருட்டு, கிளப்பு அரு சிறையில் வைத்த - சொல்லுதற்கு அரிய [மிகக்கொடிய] சிறைச்சாலையிலே வைக்கப்பெற்றவர்களான, அந்நரபதிகளோடுஉம் - அந்த [கீழ்க்கூறிய] அரசர்களுடனே, அவன் மகன் மாகதஈசன் - அச்சராசந்தனது புத்திரனும் மகததேசத்தார்க்கு அரசனுமான சகதேவன், எ நரபதிகளுக்குஉம் இரவிஏ என்ன வந்தான் - எல்லாவரசர்கட்கும் சூரியனென்று சொல்லுமாறு (சிறந்த தோற்றமுடையவனாய்) வந்து சேர்ந்தான்; (எ - று.)

'நரமேதம்' என்பது, சிவபிரானது முன்னிலையிற் சராசந்தன் பல அரசர்களைப் பலிகொடுக்க உத்தேசித்ததை. நூறு அரசர்களைப் பசுக்களாக நிறுத்திக்கொன்று பலிசெலுத்தக்கருதிச் சராசந்தன் அரசர்களை வென்று உயிரோடு கவர்ந்து சிறைச்சாலையிலிட்டுத் தொகுத்து வருகையில் எண்பத்தாறுபேர் சேர்ந்தனராக, மற்றும் பதினால்வரைச்சேர்த்தற்கு முயன்றுவரு மளவிலே கண்ணன் வீமனைக்கொண்டு சராசந்தனைக் கொன்று அவ்வரசர்களைச் சிறை விடுவித்தன னென்க. அவ்வரசர்களை 'அந்நரபதிகள்' என்று சுட்டியது, கீழ் 14-ஆஞ் செய்யுளிலும், 37 - ஆஞ் செய்யுளிலும் கூறிப்போந்தன ராதலால். அவ்வரசனைக் கண்ணன் சிறைவிடுத்தபோது, அவர்கள் மிக்க மகிழ்ச்சியோடு அப்பெருமானை வணங்கிப் பலவாறு துதித்து 'இனி எங்கட்கு நியமநம் யாது? கூறியருள்க' என்ன, பகவான் 'இனி நீவிர் நும்நும் நாடுகளை அரசாளுதலும், யுதிட்டிரன் செய்யும் இராயசூய யாகத்துக்கு வந்து உதவுதலும் செய்வீராக' என்று நியமித்து விடையளிக்க அவர்கள் மீண்டனராதலால், அங்ஙனமே வேள்விக்கு வந்தனரென்க. சராசந்தனது மிக்கபுகழ் இம் மண்ணுலகிலேயன்றி விண்ணுலகிலும் பரவிய தென்பது, 'கின்னரர் பாடுஞ்சீரான்' என்றதனால் விளங்கும். கிளப்பு அருஞ் சிறை- மீட்டற்கு அரிய சிறையுமாம், ஜராசந்தகுமரன், கண்ணன் வீமன் அருச்சுனன் என்பவர்களது அருளைப்பெற்று அரசனாய்ச் சிறத்தல் தோன்ற, 'எந்நரபதிகளுக்கு

மிரவியேயென்ன வந்தான்' என்றார். ரவி - வடசொல்: ஏ - உயர்வுசிறப்பு. செய்வான் - எச்சம். (87)

88.-வீடுமன் முதலிய பூருகுலத்துவேந்தரனைவரும் வேள்விக்கு வருதல்.

அரும்பனைக்கொடியோனாதியரவுயர்த்தவனீறாகும்
பொரும்படைச்சேனைவெள்ளப்பூருவின்குலத்துளோர்கள்
கரும்பனைத்தடக்கைவெங்கட்கரிமுதற்சேனையோடு
மிரும்பினைக்குழைக்குநெஞ்சர்யாவருமீண்டிமொய்த்தார்.

(இ -ள்.) அரும் பனை கொடியோன் ஆதி-அருமையான பனைமரத்தின் வடிவமெழுதிய துவசத்தையுடைய வீடுமன்முதல், அரவு உயர்த்தவன் ஈறுஆகும் - பாம்புக்கொடியை உயரநாட்டியவனான துரியோதனன் ஈறாகவுள்ள, இரும்பினை குழைக்கும் நெஞ்சர் - இரும்பையும் நெகிழ்ச்சியுடையதென்னும்படியான நெஞ்சுறுதியை யுடையவர்களாகிய, பொரும் படை சேனை வெள்ளம் பூருவின் குலத்து உளோர்கள் யாவரும்-போர்செய்கிற படைக்கலங்களையும் சேனாசமூகத்தையுமுடைய பூருவென்னும் அரசனது மரபில் தோன்றிய அரசர்களெல்லாரும், கரும் பனை தட கை வெம் கண் கரி முதல் சேனையோடும் - கருநிறமான பனைமரம்போன்ற பெரிய துதிக்கையையும் கொடுந்தன்மையையுமுடைய யானை முதலிய சதுரங்கசேனைகளுடனே, ஈண்டி மொய்த்தார் - (இந்திரப்பிரத்த நகரத்தில்) வந்து நிறைந்தார்கள்; (எ - று.)

பூரு-யயாதியின் குமாரன்; யதுவினுடன் பிறந்தவன்: இவன் குருகுலத்துப் பூர்விகராசர்களிற் பிரதாநனாதலால், வீடுமன் முதலியோரை 'பூருவின் குலத்துளோர்கள்' என்றார். யானைத் துதிக்கைக்குப் பனைமரம்- கருநிறத்திலும், பெருவடிவிலும் உவமம். இவர்களுடைய நெஞ்சின் மிக்கவன்மையோடு ஒப்பு நோக்குமிடத்துக் கடினமான இரும்பும் குழைவுறும் நெகிழ்ச்சிப்பொருளென்று சொல்லத்தக்கதாகு மென்பார், 'இரும்பினைக்குழைக்கு நெஞ்சர்' என்றார்; இரும்பினும் வலிய நெஞ்ச ரென்பது கருத்து, ('பனைக்கொடியோன்' என்ற பெயர் பலராமனுக்கு வழங்குமிடமுண்டு.) வெள்ளம் - ஓர் பெருந்தொகை. (88)

89.-இந்திரப்பிரத்தநகரத்தில் எல்லாச் செல்வமும் நிறைதல்.

இந்திரபுரிக்குமிந்தவிந்திரபுரிக்குந்தேவ
ரந்தரமறிவுறாமலதிசயித்துவகைகூரச்
செந்திருமடந்தைக்குள்ளசெல்வங்களனைத்துஞ்சேர
வந்ததுபோலும்வேள்விமாநகர்த்தோற்றமம்மா.

(இ -ள்.) வேள்வி மா நகர் தோற்றம் - இராஜசூயயாகஞ் செய்யுமிடமாயமைந்த பெரிய அவ்விந்திரப்பிரத்தநகரத்தின் காட்சிப் பொலிவானது,- தேவர் - தேவர்கள், இந்திரபுரிக்குஉம்-அந்தத் தேவேந்திரனது நகரியான (தமது) அமராவதிக்கும், இந்த இந்திரபுரிக்குஉம் - இந்த இந்திரபிரத்தநகரத்துக்கும், அந்தரம் அறிவுறாமல் - வேறுபாடு அறிய இயலாமல், அதிசயித்து உவகை கூர - ஆச்சர்யமடைந்து மகிழ்ச்சி மிகுமாறு, செம் திரு மடந்தைக்கு உள்ள செல்வங்கள் அனைத்துஉம் சேர வந்தது போலும் - செந்நிறமுடைய ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மிக்கு உரியனவாயுள்ள செல்வங்களெல்லாம் அங்கு ஒரு சேர வந்து நிறைந்த தன்மையைப் போலும்; அம்மா - ஆச்சரியம்! (எ - று.)

விண்ணுலகத்திலுள்ள இந்திரபுரியான அமராவதிக்கும் மண்ணுலகத்திலுள்ள இந்திரபுரியான இந்திரப்பிரத்தத்துக்கும் வேறுபாடறிய வொண்ணாதபடியும், விண்ணுலகத்திற்போல மண்ணுலகத்திற் செல்வம் நிறைந்தபுதுமையைநோக்கித் தேவர்கள் வியந்து மகிழும்படியும், பொன் மணி நெல் வாகனம் அடிமைமுதலிய ஐசுவரியங்களெல்லாம் அப்பொழுது அவ்விந்திரப்பிரத்த

நகரத்தில் நிறைந்தன வென்பதாம். அம்மா - அதிசயப்பொருள் தரும் இடைச்சொல்: அச்செல்வநிறைவுகுறித்து அதிசயித்து 'அம்மா' என்றார். இராயசூய யாகத்தின் பொருட்டுப் பலதேசத்தரசர்களையும் வென்று கவர்ந்து வந்த பலவகைப்பொருள்களின் திரளும், யாகத்தின் பொருட்டுச் செய்த அலங்காரப் பொலிவும் அமைந்ததனால், இங்ஙனம் வருணிக்கப்பட்டது. தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி. இந்த்ரபுரீ, அந்தரம் - வடசொற்கள். (89)

90.-அந்தணர் அநேகர் வேதபாராயணத்தோடு யாகசாலை சேர்தல்.

***தோரணவீதிதோறுந்தூரியமுழக்கந்தன்னி
னாரணமுழக்கமிஞ்சவந்தணராகியுள்ளோர்
காரணமுணர்ந்தோர்வேள்விக்கனன்முகமாகத்தேவர்
பாரணம்பண்ணவிட்டபைம்பொன்வேதிகையிற்சேர்ந்தார்.***

(இ -ள்.) காரணம் உணர்ந்தோர் - (சகலசராசரங்களுக்குங்) காரணமான ஆதிமூலப்பொருளினியல்பை யறிந்தவர்களாகிய [ப்ரஹ்மஜ்ஞாநிகளாகிய], அந்தணர் ஆகி உள்ளோர் - பிராமணர்கள் - தோரண வீதிதோறுஉம் - தோரணங்கள் நாட்டி யலங்கரிக்கப்பட்டுள்ள (இந்திரப்பிரத்தநகரத்து) வீதிகளில், தூரியம் முழக்கந்தன்னின் ஆரணம் முழக்கம் மிஞ்ச - மங்கல வாத்திய கோஷத்தைக்காட்டிலும் தாம் வேதபாராயணஞ்செய்யும் ஒலி அதிகப்பட, வேள்வி கனல் முகம் ஆக தேவர் பாரணம்பண்ண இட்ட பைம்பொன் வேதிகையில் சேர்ந்தார் - யாகாக்கினிமுகமாகத் தேவர்கள் தமக்கு உரிய உணவான ஹவிஸைப் பெற்று நுகரும்படி அமைக்கப்பட்ட பசும்பொன் மயமான யாகவேதிகையினருகிற் சென்று சேர்ந்தார்கள்; (எ - று.)

வேதிகை - யாகசாலையில் அமைக்கப்படுகிற மேடை. தேவர்களின் பொருட்டு அக்கினியில் அவிசொரிய அதனை அக்கினி ஏற்று அந்தந்தத் தேவர்க்குச் சேர்த்தல்பற்றி, தேவர்கள் அக்கினியை முகமாகவுடையவரென்று வேதத்திற் கூறப்படுதலால், 'வேள்விக்கனன் முகமாகத் தேவர் பாரணம்பண்ணவிட்ட வேதிகை' எனப்பட்டது. மிஞ்ச=விஞ்ச; மரூஉ. (90)

91.-இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் -யாகசாலை வருணனை.

***சுடுமனற் கலுழ னாகச் சுருதியின்படியே கோட்டி
நடுவுறத் திசைக ணான்குநான்குவெள் ளேறு கோட்டி
வடுவறச் சமைத்த சாலைமண்டபந் தன்னை நோக்கிற்
கடவுளர்க் கமைத்த யாகதலமெனக் கவினிற் றம்மா.***

(இ -ள்.) சுருதியின்படியே - வேதவிதிப்படியே, சுடும் அனல் - சுடுகிற அக்கினிக்கு உரிய இடமான ஓமகுண்டத்தை, நடு உற கலுழன் ஆக கோட்டிநடுவிலே - கருடாகாரமாகச் செய்து, திசைகள் நான்குஉம் - (அதன்) நான்கு பக்கங்களிலும், நான்குவெள் ஏறு கோட்டி - நான்கு விருஷபேஷ்ட கைகளை வைத்து, வடு அற சமைத்த - குற்றமில்லாதபடி அமைக்கப்பட்ட, சாலை மண்டபந்தன்னை - யாசகசாலை மண்டபத்தை, நோக்கின் - பார்க்குமிடத்து, (அது), கடவுளர்க்கு அமைத்த யாகதலம் என கவினிற்று - (இந்திரன் முதலிய) தேவர்கள் யாகஞ் செய்தற்பொருட்டு அமைத்த யாகசாலை போலச் சிறந்து விளங்கிற்று; அம்மா - ஆச்சரியம்; (எ - று.)

அக்கினிக்கு ஆதாரமான வேதிகையை, சிறகுகளையும் புச்சத்தையும் பரப்பிக்கொண்டு கீழ்நோக்காகக் கிழக்குமுகமாயுள்ள கருடப்பறவையின் வடிவமாகக் கட்டியமைத்தல், கருடசயநமெனப்படும்; அது முதலடியிற் கூறப்பட்டது. 'வ்ருஷப' என்ற சொல்லை யுட்கொண்ட மந்திரத்தைச் சொல்லி அந்தக் கருட வடிவின் நான்குபுறத்திலும் அமைக்கப்படுகிற நான்கு செங்கற்கள், 'வ்ருஷபேஷ்டகா' எனப் பெயர்பெறும்; அவற்றை இரண்டாமடியிற் குறித்தார். வெண்மை - ஏற்றுக்கு அடைமொழி. அனல் - தானியாகுபெயர். 'சுடுமணாற்கலுழனாக' என்ற பாடத்துக்கு - சுடுமணால் - சுடப்பட்ட மண்ணாகிய செங்கலினாலென்க. மனிதர் யாகஞ் செய்தற்கு

அமைத்த சாலைக்கு, தேவர் யாகஞ்செய்தற்கு அமைத்த சாலையை உவமை கூறினார், சிறப்புப் பற்றி. கலுழன் - கருடன் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. கவினிற்று - கவின் என்ற பகுதியினடியாப்பிறந்த ஒன்றன்பாலிறந்த காலமுற்று. (91)

92. திருந்தமெய்ஞ் ஞானமுந்தெளிந்த தெய்வத
வருந்தவ முனிவர்பே ரவையின்மேன்மையாற்
பெருந்தகை நாபியம் பெருமன்வாழ்வுபோன்
றிருந்தது குருபதி யாக சாலையே.

(இ -ள்.) மெய்ஞானம்உம் திருந்த தெளிந்த - (வேதத்திற் கருமகாண்டத்திற் கூறிய சடங்குகளில் மாத்திரமன்றி அதன் பிரம்மகாண்டத்தின் பயனான) தத்துவஞானத்திலும் நன்றாகத் தேர்ந்துள்ள, தெய்வதம் அரும் தவம் முனிவர் - தெய்வத்தன்மையுள்ளவர்களும் (பிறர்செய்தற்கு) அரிய தவத்தைத் தாம் செய்தவர்களுமான முனிவர்கள் கூடிய, பேர் அவையின் - பெரிய சபையினது, மேன்மையால் - சிறப்பினால்,- குருபதி யாகசாலை-குருகுலத்தலைவனான தருமராசனது யாகசாலையானது,- பெருந்தகை நாபி அம் பெருமன் வாழ்வு போன்று இருந்தது - பெருமைகுணமுள்ளவனான திருமாலினது திருநாபியில் தோன்றிய அழகிய சிறந்த தலைவனான பிரமன் வாழுமிடமாகிய சத்தியலோகம் போன்றிருந்தது; (எ - று.)

பிரமலோகமாகிய சத்தியலோகம் தத்துவஞானத்திற் சிறந்த பலபெரியோர்கள் கூடிவாழ்கிற பேரவையுடையதாய் மேம்படுதலால், அதனை, மெய்யுணர்வுடைய பல சிறந்தமுனிவர்கள் கூடிய சபையையுடையதான யுதிட்டிரனது யாகசாலைக்கு உவமை கூறினார். மெய்ஞ்ஞானமும், உம் - இறந்ததுதழுவிய எச்சம்; உயர்வுசிறப்புமாம். 'நாபியம்பெருமன்' என்றவிடத்து, அம் - சாரியையுமாம். மன் = மன்னன். பெருந்தகை - பண்புத்தொகை யன்மொழி, வாழ்வு - வாழுமிடத்துக்கு ஆகுபெயர். பூதேவராதலால், 'தெய்வத முனிவர்' எனப்பட்டனர்; முனிவர்க்குத் தெய்வத்தன்மை- சாபாநுக்கிரகசத்தி, அனைவராலும் நன்கு மதிக்கப்படுதல் முதலியன.

*இது முதல் எட்டுக் கவிகள் - பெரும்பாலும் மூன்றாஞ்சீரொன்று மாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் விளச்சீர்களுமாகிய அளவடி நான்கு கொண்ட **கலிவிருத்தங்கள்.** (92)*

93. யாதவகுலத்தினுக்கிறைவனாகிய
மாதவனிணையடிவணங்கிமற்றுள
பூதலத்தரசெலாம்பொருந்துபொற்பினா
லோதநீர்வண்ணன்வாழுலகுபோன்றதே.

(இ -ள்.) யாதவ குலத்தினுக்கு இறைவன் ஆகிய - யதுவென்னும் அரசனது சம்பந்தமான குலத்துக்குத் தலைவனாகிய, மாதவன் - கண்ணபிரானது, இணை அடி - உபயபாதங்களை, வணங்கி - நமஸ்கரித்து, மற்றுஉள பூதலத்து அரசு எலாம் பொருந்து பொற்பினால் - பூமியிலுள்ள மற்றை யரசர்களெல்லாரும் சேர்ந்திருக்கிற சிறப்பையுடைமையால்,- (அவ்யாகசாலையானது)?-ஓதம் நீர் வண்ணன்வாழ் உலகுபோன்றது - கடல்போன்ற கரிய திருநிறத்தை யுடையவனான திருமால் வீற்றிருக்கின்ற உலகத்தை [ஸ்ரீவைகுண்டலோகத்தை]ப் போன்றிருந்தது; (எ - று.)

திருமாலினவதாரமான கண்ணனை வணங்கிப் பல அரசர்களும் தங்கப்பெற்ற யாகசாலைக்கு, அத்திருமாலை வணங்கி அனைவரும் வாழுமிடமான விஷ்ணுலோகத்தை உவமை கூறினார். மாதவன் - வடசொல்; அத்திருநாமம் - திருமகள்கொழுநனென்றும், மதுவென்னுஞ் சந்திரகுலத்து அரசனது மரபில் தோன்றியவனென்றும் பொருள்படும். கண்ணன் யதுகுலத்தரசர்களில் ஒருவனாதலால், மற்றையரசர்களை 'மற்றுள பூதலத்தரசெலாம்' என்றார். அரசு - உயர்திணைப்பொருள்தரும் அஃறிணைச்சொல். (93)

94.-அப்பொழுது வியாசமுனிவன்அங்கு வந்து பாண்டவர்க்குச் சில கூறத் தொடங்குதல்.

விதியினுமுயர்ந்ததொல்வியாதன்மேதினி
பதிகளாகியதிறற்பாண்டுமைந்தரை
மதியினிலொருபுடைவருகென்றன்பினாற்
றிதியுறச்சின்மொழிசெவியிற்செப்பினான்.

(இ -ள்.) விதியின்உம் உயர்ந்த-(அறிவொழுக்கங்களிற்) பிரமனைக் காட்டிலுஞ் சிறந்தவனான, தொல் வியாதன் - பழமையான வியாசமுனிவன்,- மேதினி பதிகள் ஆகிய - பூமிக்குத் தலைவர்களான, திறல் பாண்டுமைந்தரை- வலிமையையுடைய பாண்டுவின் குமாரர்களை [பஞ்சபாண்டவர்களை], மதியினில் ஒரு புடை வருக என்று - விருப்பத்தோடு ஒரு தனியிடத்தில் வருவீராக என்று சொல்லி, (ஏகாந்தமான ஓரிடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போய்), அன்பினால் - அன்போடு, சிலமொழி - சிலவார்த்தைகளை, செவியில் திதி உற - (அவர்களுடைய) காதுகளில் நிலைபெறும்படி, செப்பினான்- சொல்லலானான்; (எ - று.)-அவ்வார்த்தைகளை, அடுத்த மூன்று கவிகளிற் காண்க.

வியாசன் திருமாலின் அவதாரமாதலால், அவனுக்கு 'விதியினும் உயர்ந்த' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது; "(வேதாவுமொவ்வாவியாதன்" "சுருதியாவும், விரைமலர் விதியின் மிஞ்ச விதித்தருள் வியாதனென்பான்" என்றார் கீழ் ஆதி பருவத்தும்.) 'தொல்' என்ற அடைமொழி, அவன் பாண்டவர்கட்குப் பாட்டனானவனென் உறவுமுறைமையை விளக்கும். விதி - (எல்லாவற்றையும்) படைக்கிற கடவுள். உம் - உயர்வுசிறப்பு. 'விதியினுமுயர்ந்தசொல்வியாதன்" என்ற பாடத்திற்கு- கடவுளின் கட்டளையைக்காட்டிலும் மேம்பட்ட சொற்களையுடையவியாசனென்னலாம். 'வ்யாஸன்' என்ற வடமொழிப்பெயர். (வேதங்களை) வகுத்தவனென்பதுபற்றி வந்தது. பூமியையாள்கிற அரசர்களைப் பூமியாகிய பெண்ணின் கணவரென்று கூறுதல் தோன்ற, 'மேதினிபதிகள்' என்றார். வருகென்று - தொகுத்தல். திதி - ஸ்திதி என்ற வடசொல்லின் விகாரம். (94)

95.-இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் -ஒருதொடர்; வியாசமுனிவன் வார்த்தை.

இங்கிதத்திந்திரரென்பர்யாவருஞ்
சங்கரன்விதியினாற்றரணிபாலராய் வெங்கனற்றோன்றியமின்னையைவரு
மங்கலம்புவிமகள்வழக்கினெய்தினீர்.

(இ -ள்.) யாவர்உம் - (முற்பிறப்பின் வரலாற்றை யுணர வல்லவர்) எல்லாரும், இங்கிதத்து - குறிப்பினால் (உணர்ந்து), இந்திரர் என்பர் - (உங்களை) முன்பு இந்திரராயிருந்தவர்களென்று சொல்வார்கள்; ஐவர்உம் - நீங்களைந்துபேரும், சங்கரன் விதியினால்-சிவபிரானுடைய கட்டளையினால், தரணிபாலர் ஆய் - அரசர்களாகி, வெம் கனல் தோன்றிய மின்னை - வெவ்விய யாகாக்கினியினின்று உதித்த மின்னல்போன்ற பெண்ணான திரௌபதியை, புவிமகள் வழக்கின் மங்கலம் எய்தினீர் - பூமியை ஒருங்கு அரசாளும் வழக்கம்போல் ஒத்து விவாகஞ் செய்துகொண்டீர்கள்;

சங்கரன் என்ற வடசொல் - (அடியார்க்கு) இன்பத்தைச் செய்கிறவனென்றும் (சம் - சுகம்), தரணீபாலர் என்ற வடசொல்-பூமியைப் பாதுகாப்பவரென்றும் பொருள்படும். மின் - மின்னல்போல விளங்கும் மெல்லிய வடிவமுடைய பெண்ணிற்கு உவமையாகுபெயர். ஐவரும் எய்தினீர் - முன்னிலையிற் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதி; 'ஐவிர்' என்றிருப்பின், வழாநிலையாம். இங்கிதத்து மங்கலமெய்தினீர் என்று கூட்டி, இன்பமாக மணஞ்செய்துகொண்டீரென உரைப்பினுமாம். இங்கு இதத்து என்று பிரித்து, இவ்வுலகத்திலே இனிமையாக என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். பூமியாகிய பெண்ணுக்கு ஐவரும் ஒருங்கு தலைவராகி ஆளுதலை, திரௌபதியை ஐவரும் மணஞ்செய்துகொண்டதற்கு உவமையாக அமைத்து, 'மின்னை ஐவரும் புவிமகள் வழக்கின் மங்கல மெய்தினீர்' என்றார்.

இங்குக் குறிப்பிட்ட செய்தியின் விவரம்:- *முற்காலத்தில் நாளாயனியென்ற ஒருத்தி மௌத்கல்யனென்பவனை மணஞ்செய்து கொண்டாள். அவன் அவளது கற்பின் உறுதியையும்*

அன்பின்நிலையையும் சோதிக்கக்கருதி மிகுந்த குஷ்டநோயும் அதனாற்சிதைந்தவடிவமும் மிக்ககிழத்தனமும் எப்பொழுதும் பெருங்கோபமும் உடம்பில் துர்க்கந்தமுமுடையவனாகத் தன்னைக்காட்டிப் பலவாறு கொடுமைசெய்தான். அவள் அவன் பக்கல் அன்பு சிறிதும் குறையாமற் பலவகை யுபசாரங்களையும் வழுவாது நன்மனத்தோடு புரிந்து முறைப்படி அவனுண்டு மிகுந்த எச்சிலைத் தானுண்டு வாழ்ந்திருந்தாள். ஒருநாள் அவனுண்ட மிச்சிலில் அவனுடைய கைவிரலொன்று அற்று விழுந்துகிடக்கக் கண்டும் கிஞ்சித்தும் அருவருப்புக்கொள்ளாமல் அதனை யெடுத்து வைத்துவிட்டு அவ்வுணவை அன்போடு உண்ண, அங்ஙனம் அவள் நிலைகுலையாது வழிபட்டு வந்ததை அவன் பார்த்து மிகுந்த திருப்தி கொண்டு தனது நோய்வடிவத்தை யொழித்துத் தவமகிமையாற் காமனினுஞ் சிறந்த கட்டழகுடைய வடிவங்கொண்டு மிக்க அன்போடு அவளைக்கொண்டாடி, 'நினக்கு வேண்டும் வரம் வேண்டுவாய்' என்றான். என்னலும், அவள் வேறொரு வரத்தையும் வேண்டாமல் உன் அன்பு எப்பொழுதும் என்பக்கல் நீங்காதாகுக' என்று வேண்ட, அங்ஙனமே அவன் உடன்பட்டு ஐந்து வடிவங்கொண்டு இவளையனுபவித்தான். இவ்விருவரும் நெடுங்காலம் நீங்காமற் பெரும்போகம் நுகர்ந்தபின் நாளாயனி விதிவசத்தால் இறக்கும்போது 'அடுத்தபிறப்பிலும் ஒருபெண்ணாய்ப்பிறந்து இக்கணவனையே கூடுவேன்' என்று கருதினாள். அவ்வாறே மறுபிறப்பில் இந்திரசேனையென்னும் பெயருடையவளாய் அவனைச் சேர்தற்கு வந்தபொழுது அவன் முத்திபெறுதற்பொருட்டுப் பெருந்தவஞ் செய்யுங் கருத்துடையவனாய் அவளுக்கு இடங்கொடாது நீங்கிச்சென்றான். செய்யவே, அப்பொழுது இவள் அவனை 'யான் இனி என்செய்வது?' என்று வினவி அவன் கட்டளையிட்டபடி அர்த்தநாரீசுவரமூர்த்தியை நோக்கித் தவஞ்செய்தாள். அத்தவத்துக்கு உவந்த அக்கடவுள் தனக்கு உரிய ஐந்து முகங்களையுடைய வடிவத்தோடு பிரத்தியக்ஷமாகையில் இவள் 'எனக்கு ஏற்ற கணவனைத்தருக' என்று அன்பினால் ஐந்து தரம் அடுக்கிச்சொல்லி வேண்டினாள்; அந்த ஐந்துமுகக்கடவுளும் 'அப்படியேயாகுக' என்று ஐந்து முறைகூறி அவள் ஐந்துகொழுநரைப் பெறும்படி அநுக்கிரகித்தான். அதற்கு அவள் மகிழாமல் தக்க ஒரு நாயகனைத் தரும்படி பிரார்த்தித்தாள். பரமசிவன் 'நீ ஐந்துதரம் வேண்டியபடி நாம் உனக்கு ஐந்துதரம் அருளியது தவறாது; ஆனால், அவ்வரத்தை இப்பிறப்பிலன்றி மறுபிறப்பிலனுபவிக்கும்படி அருள்செய்கிறோம்' என்று அநுக்கிரகித்து அவளைக் கங்காநதியில் மூழ்கிவரும்படியும் அங்ஙனம் முழுகிவரும்பொழுது எதிரில் தோன்றும் புருஷனைத் தன்னிடம் அழைத்து வரும்படியும் கூறி அனுப்பினான். அவ்வாறே சென்ற அவள் 'அப்பொழுதே ஒரு பதியைப் பெறாது மறுபிறப்பில் ஐந்து பதிகளைப் பெறவேண்டுமே' என்று கொண்ட சோகத்தோடு கங்கையில் முழுகி யெழுகையில், அவளுடைய விழிகளினின்று பெருகிய கண்ணீர் கங்கையில் விழுந்து பொற்றாமரைமலராயிற்று. அந்த அற்புதச்செயலை அங்கு வந்த தேவேந்திரன் பார்த்து அதிசயித்து 'இது என்ன?' என்று வினாவிக்கொண்டு அவளைச் சமீபித்தான். அங்ஙனம் வினாவியவனை அவள் தன்னுடன் வந்து செய்தி யறிந்துகொள்ளும்படி சொல்லியழைக்க, அவ்வாறே அந்த இந்திரன் அவளைத் தொடர்ந்து செல்லுகையில் அங்கு மனைவியுடன் சூதாடிக்கொண்டிருந்த சிவபிரானைக்கண்டு மதியாது அலட்சியஞ் செய்து செருக்கிப்பேசினான். உருத்திரமூர்த்தி கோபங்கொண்டு அவனது செருக்கையடக்கிப் பிலத்தினுள்ளே செலுத்தி, இங்ஙனமே முன்புசெருக்குற்றுப் பின்பு தன்னால் அடக்கப்பட்டு அப்பிலத்தில் அடைத்துவைக்கப் பெற்றுள்ள நான்கு இந்திரர்களையும் அவனுக்குக் காட்டி, 'நீங்களைவரும் பூலோகத்தில் மநுஷ்யராஜராய்ப் பிறந்து ராஜகன்னிகையாக மறுபிறப்பெடுக்கும் இவளொருத்தியை மணம்புரிந்துகொண்டு துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்து குற்றந்தீர்ந்து மீண்டும் விண்ணுலகமடைவீர்' என்று ஆஜ்ஞைசெய்தான். அங்ஙனமே புதிய இந்திரன் அருச்சுனனாகவும், பழைய இந்திரர் நால்வரும் மற்றை அவனுடன்பிறந்தவராகவும் தேவகுமாரராய்க் குந்தி மாத்திரி தேவியரிடம் பிறந்து, அவ்விந்திரசேனையின் அவதாரமான திரௌபதியை ஒருங்கு விவாகஞ்செய்து வாழ்ந்தனர் என்பதாம். இவ்வரலாறு, கீழ்த் திரௌபதி மாலையிட்ட சருக்கத்திற் பரக்கக் கூறப்பட்டது. முந்திய இந்திரர் நால்வர் - விசுவபுக், பூததாமா, சிபி, சாந்தி என்பவர், பிந்திய இந்திரன் பெயர் - தேஜஸ்வீ என்பது. (95)

96. ஒரொருதலைவராயோரொராண்டுளங்
கூருவகையினொடுங்கொழுநராயினீ
ராரழற்பிறந்தமானறத்தின்மைந்தற்குப்
பேரழல்வளர்த்திடும்பெற்றிபெற்றனள்.

(இ -ள்.) ஓர் ஓர் ஆண்டு-ஒவ்வொருவருடம், ஓர் ஒரு தலைவர் ஆய்- (நீங்கள்) ஒவ்வோர் அரசராக, உளம் கூர் உவகையினொடும் கொழுநர் ஆயினீர் - மனத்தில் நிறைந்த மகிழ்ச்சியுடன் (இத்திரௌபதிக்குக்) கணவராயிருந்தீர்கள்; ஆர் அழல் பிறந்த மான் - அரிய யாகாக்கினியினின்று தோன்றிய இத்திரௌபதியானவள், (இப்பொழுது), அறத்தின் மைந்தற்கு - (உங்களில் மூத்தவனான) தருமபுத்திரனுக்கு, பேர் அழல் வளர்த்திடும் பெற்றி - பெருமையுள்ள யாகாக்கினியை (உடனிருந்து) வளர்க்கும் பெருமையை, பெற்றனள் - பெற்றாள்; (எ - று.)

இத்துணை நாளாய்த் திரௌபதி பஞ்சபாண்டவரில் ஒவ்வொருவர்க்கு ஒவ்வொரு வருடமாக முறையே மனைவியாய் ஒழுகினளாயினும், இப்பொழுது அவள் பாண்டவர்களில் மூத்தவனான தருமபுத்திரனுடன் வீற்றிருந்து வேள்வியை நடத்தும் யாகபத்தினியாயின ளென்பதாம். 'உளம்கூர் உவகையினொடும்' என்றது - ஐந்துகணவர்கள் ஒருமனைவியை மனவேறுபாடின்றி ஒருமனமாக அன்புகொண்டு நடத்திய அருமையை எடுத்துக் காட்டியவாறாம். பின்னிரண்டடியில், அழலிற்பிறந்தவள் அழலை வளர்க்குந் தகுதியைப் பெற்றனளென ஒருநயந் தோன்றுதலுங் காண்க. அழல் வளர்த்திடும் பெற்றியாற் பேர்பெற்றன ளென்றுகொண்டு, யாக பத்தினியென்று பெயருடையளாயினாளென்றலு மொன்று. முன்னிரண்டடியிற் குறித்தவிஷயம், முன்கதைத்தொடர்ச்சியில் விளக்கப்பட்டது. மான் - கண்பார்வையழகில் மான்போன்ற பெண்ணுக்கு உவமையாகுபெயர். (96)

97. மைந்தர் நீர் நால்வருமகஞ்செய்வேந்தனே
தந்தையுந்தாயுமித்தருமவல்லியே யிந்தவான்பிறப்பினுக்கிற்றைநாண்முதற்
குந்தியும்பாண்டுவுமென்றுகொண்மினே.

(இ -ள்.) இந்த வான் பிறப்பினுக்கு - இந்தப் பெரிய ஜன்மத்தில், இற்றைநாள் முதல் - இன்றைத்தினம் முதலாக, (யாகம் முடியும் வரையும்), நீர் நால்வரும் மைந்தர் - (வீமன் முதலிய தம்பியரான) நீங்கள் நான்குபேரும் புத்திரர்களும், மகம் செய்வேந்தன் ஏ தந்தைஉம் - யாகத்தைச் செய்கிற மூத்தவனான தருமராசனே பிதாவும், இ தருமவல்லி ஏ தாய்உம் - தருமபுத்திரனுக்கு யாகபத்தினியாகிய இத்திரௌபதியே மாதாவுமாக (இருக்கக்கடவீர்கள்); குந்திஉம் பாண்டுஉம் என்று கொண்மின்- (இப்போது நீங்கள் திரௌபதியையும் தருமபுத்திரனையும் முறையே உங்கள் மாதா பிதாக்களான) குந்திதேவியும் பாண்டுமகாராசனுமென்றே கொள்ளக்கடவீர்கள்; (எ - று.)

"ஜ்யேஷ்டப்ராதா பித்ருஸம:" என்றபடி தமையன் தந்தையோ டொப்பவனாதல் காண்க; அங்ஙனமாகவே, தமையன் மனைவி தாயும், தம்பியர் புத்திரருமாவர்; இராமாயணத்தில் சுமித்திரை இலக்குமணனுக்கு 'இராமனைத் தசரதனாகவும் ஜாநகியை நானாகவும் அறி' என்று அறிவுணர்த்தியதனோடு இதனை ஒப்பிடுக. இம்முறைமையை முன்னிரண்டடியாற் கூறியபின்பும் 'குந்தியும் பாண்டுவு மென்று கொண்மின்' என்றது, வற்புறுத்துதற்கு; ஆதலால், கூறியது கூறலென்னுங் குற்றத்தின்பாற் படாது. இரண்டாமடியில் 'தந்தையுந் தாயும்' என நிறுத்திய முறைமையோடு நான்காமடியில் - 'குந்தியும் பாண்டுவும்' என நிறுத்திய முறைமை மாறுபடுதல், எதிர்நிரனிறைப்பொருள்கோள். 'மைந்தர்' என்பதை வீமன் முதலிய நால்வரையும் நோக்கிய அண்மைவிளியெனக்கொண்டு உரைத்தலுமொன்று. மகஞ்செய்வேந்தன் - யஜமானன். தருமவல்லி - தருமமயமான ஒரு பூங்கொடிபோன்ற பெண்: அறக்கொடி என்பது, இதற்கு ஏற்ற தென்மொழித்தொடர். கல்பக விருக்ஷத்திற்குக் காமவல்லிபோலத் தருமராசனுக்குத் தருமவல்லி என்க. இன்று+நாள்=இற்றைநாள், மென்றொடர் வன்றொடராய் ஐகாரச்சாரியை பெற்றது. (97)

98,- இதுவும், அடுத்த கவியும் - திரௌபதிக்கும் தருமபுத்திரனுக்கும் வேள்விக்கோலஞ் செய்தல்.

கனல்வருமின்னையுங்கணவன்றன்னையு
முனிவரன்மொழிந்திடமுகூர்த்தமானபின்
புனைமுடிதிருக்குழற்புழுகுநானமு
மினிமையிற்சாத்தினாரெண்ணின்மாதரே.

*(இ - ள்.) முனிவரன் மொழிந்திட -ருஷிசிரேஷ்டனான வியாச மாமுனிவன் (இவ்வாறு) சொல்ல, (அப்பால்), முகூர்த்தம் ஆனபின் - (யாகாரம்பத்துக்குரிய) சுபமுகூர்த்தம் தொடங்கின உடனே, எண் இல் மாதர் - அளவற்ற [மிகப்பலரான] மகளிர், கனல் வரு மின்னைஉம் கணவன் தன்னைஉம் - யாகாக்கினியிலுதித்த பெண்ணான திரௌபதிக்கும் அவள் கணவனான தருமபுத்திரனுக்கும், புனை முடி திரு குழல் - கிரீடந்தரிக்கிற சிரசிலும் அழகியகூந்தலிலும், புழுகு உம் நானம்உம் இனிமையின் சாத்தினார் - கஸ்தூரிப்புழுகென்னும் மயிர்ச்சாந்தையும் ஸ்நானத்திற்கு உரிய வாசனைத்தைலத்தையும் பிரியமாக இட்டார்கள் (எ - று.) மங்கலஸ்நானஞ் செய்வித்தற்பொருட்டு இவை சாத்தினார். 'மின்னையுங் கணவன் தன்னையும்' என்றவிடத்து இரண்டனுருபுகள் நான்கனுருபின் பொருளில் வந்தது, உருபுமயக்கம். 'மின்னையுங் கணவன் தன்னையும்' என்ற முறைமைக்கு 'புனைமுடி திருக்குழல்' என்ற முறைமை மாறுபடுதல் **எதிர்நிரனிறைப்பொருள்கோள்;** மின்னுக்குக் குழலிலும் கணவனுக்கு முடியிலுமென மாற்றிப்பொருள் காண்க. முனிவரன்மொழிந்திட- வியாசமாமுனிவன் கட்டளை கூற, சாத்தினார் என்று இயைத்துப்பொருள் கொள்ளுதலுமாம். முஹூர்த்தம்-வடசொல்; இரண்டு நாழிகைப்பொழுது, 'திருக்குழல்' என்பதற்கு - ஸ்ரீதேவியென்னும் தலைக்கோலத்தையணிந்த கூந்தலென்று உரைப்பாரு முளர். (98)*

99. கதியொடு பிறைதவழ்கடுக்கைக் காட்டுநன்
னதிதரு புனல்கொடு நானமாட்டினார்
விதிமுறை யறிந்தவர்வேள்விக் கேற்பன
பதியுட னணிந்தனர் பாவைதன்னையும்.

(இ -ள்.) கதியொடு - (அங்குவந்து சேர்ந்ததனாற்) புகலிடம் பெற்றதாகிய, பிறை - பிறைச்சந்திரன், தவழ் - மந்தகதியாக ஊரப்பெற்ற, கடுக்கை காடு-கொன்றைப்பூமாலையைத் தரித்த (சிவபிரானது) சடைக்காட்டினின்று இழிந்த, நல் நதி-சிறந்தநதியான கங்கையினின்று, தரு - கொணர்ந்த, புனல் கொடு - தீர்த்தத்தைக்கொண்டு, நானம் ஆட்டினார் - (திரௌபதிக்கும் தருமபுத்திரனுக்கும் மங்கள) ஸ்நானஞ் செய்வித்தார்கள்; விதிமுறை அறிந்தவர் - (யாகங்களுக்கு ஏற்ற) சாஸ்திர விதிகளை வழுவாது அறிந்தவர்கள், பதியுடன் பாவைதன்னைஉம் - அக்கணவனையும் மனைவியையும், வேள்விக்கு ஏற்பன அணிந்தனர் - யாகச்சடங்குக்கு ஏற்ற ஆடையாபரணங்களால் அலங்கரித்தார்கள்; (எ - று.)

*தக்ஷமுனிவனது சாபத்தினாலாகிய ரோகத்திற்கு அஞ்சிச்சரணம்புக்க சந்திரன் அச்சமின்றித்தங்குங் காட்டரணென்ற ஒரு கருத்து அமைய 'கதியொடு பிறை தவழ் கடுக்கைக்காடு' என்றார்; எனவே, சிவபிரானது ஜடாடவியாயிற்று. 'கடுக்கை' என்ற கொன்றைமரத்தின்பெயர், அதன் மலர்களாலாகிய மாலைக்கு இருமடியாகுபெயர். காடு - காடுபோலடர்ந்த சடைக்கற்றைக்கு உவமையாகுபெயர். காட்டுநதி - காட்டாறு. கங்கா நதியென்ற பொருளை 'கதியொடு பிறைதவழ் கடுக்கைக்காட்டு நன்னதி' என்று சுற்று வழியாற் சொன்னது - **பிறிதினவிற்சியணி.** நன்னதி தன்னில் நீராடியவரது தீவினையனைத்தையுந்தீர்த்து அவர்களைப் பரிசுத்தராக்கும் புண்ணிய தீர்த்தமென்க. கொடு - தொகுத்தல். நானம் - ஸ்நாநம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம், பதி - வடசொல். பாவை - சித்திரப்பிரதிமை; அதுபோ லழகிய பெண்ணுக்கு உவமையாகுபெயர். தருபுனல் - வினைத்தொகை: தா என்ற பகுதி விகாரப்பட்டது. ஏற்பன - பெயர்: மூன்றாம்வேற்றுமைத்தொகை.(99)*

100.-இதுமுதல்மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்:தருமபுத்திரன், தம்பியர் முதலியோர் அந்தயாகத்திற் செய்யவேண்டுந் தொழில்களை நியமித்தல்.

மாலைமுன் வணங்கிக் கங்கைமைந்தனை வணங்கி யாக
சாலையை நோக்கும் வேந்தன்றம்பியை நோக்கி முந்நீர்
வேலையின் மணலிற் சாலு மிகுசனமருந்தத் தேவ
ராலயத் தமுத மன்ன வடிசினீயளித்தி யென்றான்.

(இ -ள்.) மாலை - திருமாலின் திருவவதாரமான கண்ணபிரானை, முன் வணங்கி-முதலில் நமஸ்கரித்து, (அதன்பின்பு), கங்கை மைந்தனை வணங்கி - கங்கையின் மகனான பீஷ்மனை நமஸ்கரித்து, யாகசாலையை நோக்கும் - (யாகஞ்செய்தலைக் குறித்து) யாகசாலையை நோக்கிச் செல்லுகிற, வேந்தன் - தருமராசன்,- தம்பியை நோக்கி - (தனது அடுத்த) தம்பியான வீமசேனனைப் பார்த்து,- 'முந்நீர் வேலையின் மணலின் சாலும் மிகு சனம் அருந்த-மூன்று நீர்மையையுடைய கடலின் மணல்களைக் காட்டிலும் மிக்கபெருந்தொகையாக வந்து கூடியுள்ள சனங்கள் உண்ணும்படி, தேவர் ஆலயத்து அமுதம் அன்ன அடிசில் - தேவர்களுடைய மாளிகைகளிற் பொருந்திய அமிருதத்தைப் போன்ற [மிக இனிய] உணவை, நீ அளித்தி - நீ கொடுக்கக்கடவாய்,' என்றான் - என்று கட்டளையிட்டான்; (எ - று.)

யஜ்ஞமூர்த்தி, யஜ்ஞபதி, யஜ்ஞாங்கன், யஜ்ஞவாஹநன், யஜ்ஞசாதநன் என்பவை முதலாகப் பலவாற்றால் தான் கூறப்படும்படி யாகத்துக்குப் பலவகையாலும் உரிமைபூண்ட முழுமுதற் கடவுளான திருமாலின் திருவவதார மூர்த்தியாதலால், கண்ணபிரான் முதலில் வணங்கப்பட்டனன். அதன்பின்பு வீடுமனை வணங்கினது, அவன் பெரியபாட்டனாதலால்.

***வீடுமனை 'கங்கைமைந்தன்' என்றதன் விவரம்** :- முன்னொரு காலத்தில் தேவர்கள் யாவருங்கூடிப் பிரமதேவனது சபையிற் சென்று கங்காநதியின் பெண்தெய்வம் வணங்கியபொழுது, அங்கு வந்திருந்த வருணன், அவளழகை உற்றுநோக்கிக் காதல் கொண்டான்; கங்கையும் அவன்மீது காதல்கொண்டு எதிர் நோக்கினாள்; அதனையறிந்த நான்முகக்கடவுள் வருணனைப் பூமியில் மானுடப்பிறப்பெடுக்கவும், கங்கையை மானுடமகளாய் அவனைச் சிலநாள் மணந்திருக்கவும் சபித்திட்டாள்; அங்ஙனமே வருணன் குருகுலத்திற் சந்தனுவாய்ப் பிறந்தான், கங்கையும் ஓர் மனிதமகளாகி 'யான் எந்தத் தீச்செயல் செய்யினும் மறுக்கலாகாது' என்னுங் கோட்பாட்டினோடு அவனை மணஞ்செய்து கொண்டாள். இது நிற்க, பிரபாசனென்னும் வசு, தன்மனைவியின் சொல்லைக் கேட்டு வசிட்டனிடமுள்ள காமதேனுவைக் கொள்ளைகொள்ள எண்ணினான்; மற்றை யேழுவசுக்களும். அவனுக்கு உதவிசெய்யவே, எண்மரும் இரவிற்சென்று பசுவைக் கவர்ந்தனர். அதனையறிந்த வசிஷ்டமகாமுனிவன், அஷ்டவசுக்களையும் மானுடசன்ம மெடுக்கவும், அவர்களுள் மனைவி சொற்கேட்ட பிரதானனான பிரபாசனைப் பூமியிற் பலநாள் வாழ்ந்து பெண்ணின்ப மற்றிருக்கவும் சாபங் கொடுத்தான்; எட்டு வசுக்களும் சந்தனுவுக்குக் கங்கையின் வயிற்றிற்பிறந்தனர். முதலில் பிறந்த ஏழுகுழந்தைகளையும் தாய் பிறந்த அப்பொழுதே கங்காநதியில் எடுத்தெறிந்துவிட்டாள். எட்டாவது பிள்ளை பிறந்த உடனே தந்தை 'இக்குழந்தையைக் கொல்லலாகாது' என்று மறுக்க, கங்கை கணவனை விட்டு நீங்கினள். அவ்வெட்டாவது மகனே இவ்வீடுமன்.*

*தம்பியர் நால்வரில் மற்றைமூவர்க்கும் செய்தொழில்கள் அடுத்த கவியில் நியமிக்கப்படுதலாலும் அடுத்த தம்பியாதலாலும் இங்கு 'தம்பி' என்றது, வீமனைக்குறித்தது. தேவராலயத்து அமுதம் - தேவாமிருதம். 'வேலையின் மணலிற்சாலுமிகுசனம்' என்றது, **உயர்வுநவிற்சியணி.***

முந்நீர் - ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர்,வேற்றுநீர், [மழை நீர்] என்னும் மூன்றுவகை நீரையுடையதெனப் பண்புத்தொகையன் மொழியாகிய காரணப் பெயரென்பது, பழைய கொள்கை; இதனை மறுத்து, 'முந்நீர் - கடல்; ஆகுபெயர். ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், மேல்நீர் என இவை யென்பார்க்கு, அற்றன்று; ஆற்றுநீர் மேல் நீராகலானும், இவ்விரண்டுமில்வழி ஊற்றுநீரும் இன்றாமாதலானும் இவற்றை முந்நீரென்றல் பொருந்தியதன்று. முதியநீரெனில், 'நெடுங்கடலுந் தன்னீர்மை குன்றும் தடிந்தெழிலி, தானல் காதாகிவிடின்' என்றதனால், அதுவும் மேல்நீரின்றி அமையாமையின், ஆகாது; ஆனால், முந்நீர்க்குப் பொருள் யாதோவெனின், -முச்செய்கையையுடைய நீர் முந்நீரென்பது: முச்செய்கையாவது - மண்ணைப்படைத்தலும், மண்ணை யழித்தலும், மண்ணைக்காத்தலுமாம்' என்பர் அடியார்க்குநல்லார். நச்சினார்க்கினியர் கருத்தும் இதுவே. "நீரினின்று நிலம்பிறந்தது" என வேதமோதுதலாற் படைத்தலும், நீரின்றி உலகம் பிழையாதாதலாற் காத்தலும், இறுதியில் நீரினால் மூடப்பட்டு உலகம் அழிதலால் அழித்தலும் ஆக முத்தொழில்களும் கடலுக்கு உரியனவாம். இப்பொருளில் நீர்மையென்றபண்புப்பெயர் ஈறுபோய் 'நீர்' என நின்றதென்க. இனி, 'முன்னீர்' என்றலுமொன்று; பழைய நீரென்க: "ஆதியில் கடவுள் நீரையே படைத்தார்" என்று புராணம் கூறும்.

இதுமுதல் எட்டுக் கவிகள் - இச்சருக்கத்தின் 66-ஆம் கவிபோன்ற
அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தங்கள். *(100)*

101. நாவியின்மதமுஞ்சாந்துநறும்பனிநீருந்தாரும்
வாவியிற்காவிலுள்ளமலர்களுமற்றும்யாவு
மேவியவரிவில்லாண்மைவிசயனைநல்குகென்றான்
றூவிலைபளிதமேனைத்துணைவரைவழங்கச்சொன்னான். *(இ -ள்.) மேவிய - பொருந்திய, வரி வில் ஆண்மை - கட்டமைந்த வில்லைக் கொண்டுசெய்யும் போர்த்திறத்தையுடைய விசயனை - அர்ச்சுனனை நோக்கி, 'நாவியின் மதம்உம் - கஸ்தூரிப்புழுகையும், சாந்துஉம்- சந்தனத்தையும், நறும் பனிநீரும்-வாசனையையுடைய பனிநீரையும், தார்உம் - பூமாலைகளையும், வாவியில் காவில் உள்ள மலர்கள்உம் - தடாகங்களிலும் சோலைகளிலுமுள்ள (நீர்ப்பூவும் கோட்டுப்பூவும் கொடிப்பூவும் நிலப்பூவுமாகிய) மலர்களையும், மற்றும்யாவுஉம் - மற்றும் முடிக்கப்படுவனவும் பூசப்படுவனவுமான பொருள்களெல்லாவற்றையும், நல்குக - (வந்த சனங்கட்கெல்லாம்) கொடுக்கக் கடவாய்', என்றான் - என்று கட்டளை கூறினான்: ஏனை துணைவரை-மற்றை உடன்பிறந்தவரான நகுல சகதேவர்களை நோக்கி,- தூஇலை - சுத்தமான வெற்றிலையையும், பளிதம் - பச்சைக் கர்ப்பூரத்தையும், வழங்க - (வந்த சனங்கட்கெல்லாம்) கொடுக்கும்படி, சொன்னான் - கட்டளை கூறினான் (தருமபுத்திரன்); (எ - று.)*

கஸ்தூரி யென்பது ஒருவகைமானின் வயிற்றினின்று எடுக்கப்படுவதாதலின் மிருகநாபி யென்றும் மிருகமத மென்றும் வடமொழியிற்பெயர் பெறுதலால், அது தமிழில் 'நாவியின் மதம் எனப்பட்டது. நாபி, மதம், சந்தநம், வாபீ - வடசொற்கள். நாவி-கஸ்தூரிமிருகம் எனக்கொள்ளுதலு மொன்று. பனிநீர் - குளிர்ச்சியான ஒருவகைவாசனை நீர்; பனி - குளிர்ச்சி. யா - அஃறிணைப் பன்மை வினாப்பெயர்; இதில் 'வை' விகுதிபுணர்ந்து கெட்டது. இங்கு வினா-எஞ்சாமைகுறித்தது; உம்மை-முற்றும்மை. ஆண்மை-பௌருஷம், வீரம். 'வரிவில்லாண்மைமேவிய விசயனை' என மொழிமாற்றி யுரைப்பினுமாம். வெற்றிலையைக் கூறினது - பாக்குச் சுண்ணாம்புகட்கும், பச்சைக்கர்ப்பூரத்தைக் கூறினது - லவங்கம் ஏலக்காய் சாதிக்காய் முதலிய மற்றை முகவாசப்பண்டங்கட்கும் உபலக்ஷணம். துணைவர் - உடன்பிறந்தவர்; இரட்டையருமாம். 'தூவிலைபழுக்காய்' என்ற பாடத்துக்கு, பழுக்காய் - பாக்கு என்க. (101)

102. தானமுந்தியாகந்தானுந்தபனன்மாமதலையான
மானவன்கொடுக்கவென்றான்வரம்பிலாநிதிகள்யாவுங்
கானலங்கடல்சூழ்வையங்காவலன்காவலென்றா
னேனையோர்பலரும்வேந்தனேவலின்முறைநின்றாரே.

(இ -ள்.) 'தானமும் தியாகம் தானும் - தானத்தையும் தியாகத்தையும், தபனன் மா மதலை ஆன மானவன் கொடுக்க சூரியனது சிறந்த குமாரனான பெருமையையுடைய கர்ணன் கொடுக்கக்கடவன்,' என்றான் - என்று நியமித்தான்; 'வரம்பு இலா நிதிகள் யாஉம் - எல்லையில்லாத செல்வங்களெல்லாம் கானல் அம் கடல் சூழ் வையம் காவலன் காவல் - கழிகளின் தொடர்பையுடைய அழகிய கடலினாற் சூழப்பட்டுள்ள பூமியை அரசாள்பவனான துரியோதனனது பாதுகாவலின் கீழ் இருக்கக்கடவன,' என்றான் - என்றும் நியமித்தான் (தருமபுத்திரன்) ஏனையோர் பலரும் - மற்றும்பலபேரும், வேந்தன் ஏவலின் முறை நின்றார் - அத்தருமராசனது கட்டளையின் ஒழுங்கிலே நின்று தம்தம் தொழிலை நடத்துவாராயினர்; (எ - று.)

தாநம் - சற்பாத்திரங்களிலே கொடுத்தல் என்றும், தியாகம் - வரையறையின்றிப் பலர்க்குங் கொடுத்தல் என்றும் வேற்றுமையுணர்க; முன்னது புண்ணியக்கொடையென்றும், பின்னது புகழ்க்கொடையென்றும் கூறப்படும். லோபம் சிறிதுமின்றி வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவன கொடுக்கும் வண்மையிற் கர்ணன் சிறந்தவனாதலால், தானமும் தியாகமும் அவன் வசத்தில் ஒப்பிக்கப்பட்டன. துரியோதனன், ராஜராஜனாய்க் கையிலே தநரேகையுடையனாதலால், தநாத்தியக்ஷனாதற்கு உரியன். மானம் - பெருமை; அதனையுடையவன் - மானவன். 'மாநவன்' என்ற வடசொல் திரிந்ததெனக்கொண்டால், மநுவின்மரபிற் பிறந்தவன் [மனிதன்] என்று ஆகும்.

'கானலங்கடல்' என்றவிடத்து, அம் - சாரியையுமாம். தாநம், த்யாகம், தபநன், நிதி - வடசொற்கள். (102)

103.-தருமபுத்திரனும் திரௌபதியும் யாகவேதிகையில் வீற்றிருத்தல்.

தழல்வளரோமகுண்டத்தலத்தினில்வலத்திலாதித்
தழல்வருபாவைவைகத்தருமன்மாமதலையாங்கட்
டழல்புரைவேதவாணர்தாளிணைவணங்கித்தானுந்
தழலெனவிருந்தானெல்லாவினைகளுந்தகனஞ்செய்வான்.

(இ -ள்.) தழல் வளர் ஓமகுண்டம் தலத்தினில் - அக்கினி சொலித்து ஓங்கியெரியு மிடமான ஓமகுண்டத்துக்குச் சமீபத்திலே, ஆதி தழல் வரு பாவை வலத்தில் வைக - முன்பு ஓமாக்கினியினின்று தோன்றிய பெண்ணான திரௌபதி (தனது) வலப்பக்கத்திலே இருக்க; எல்லாவினைகளும் தகனம் செய்வான் தருமன் மா மதலை - சகல பாவங்களையும் எரிப்பவனான சிறந்த தருமபுத்திரன், ஆங்கண் - அவ்விடத்து, தழல் புரை வேதவாணர் தாள் இணைவணங்கி - அக்கினிக்குச் சமானமான [ஸ்வயம்பரிசுத்தர்களான] வேதம்வல்லமுனிவர்களுடைய உபயபாதத்தை நமஸ்கரித்து, தான்உம் தழல் என இருந்தான்- தானும் ஓர் அக்கினிபோல (ச் சுத்தனாய்) வீற்றிருந்து விளங்கினான்; (எ -று.)

*காருகபத்தியம், ஆகவநீயம், தக்ஷிணாக்நி என மூவகைப்படுகிற வைதிகாக்கினி பொருந்திய ஓமகுண்டங்கட்கு அருகில், திரௌபதி தன் வலப்பக்கத்திலிருக்க, தருமபுத்திரன், அந்த யாகவேதிகையிலே நான்காவதோர் அக்கினிபோல இருந்தா னென்க. தலத்தினில் இருந்தான் என இயையும். 'தழலென இருந்தான்' என்று உவமை கூறுதற்கு 'எல்லாவினைகளுந் தகனஞ் செய்வான்' என்ற அடைமொழி சாதனமாதலால், கருத்துடையடைமொழியணி. அக்கினி, மற்றொன்றின் உதவியினாலன்றித் தானாகவே இயல்பிலேயே பரிசுத்தமாய் அத்தூய்மை வேறொன்றின் சம்பந்தத்தாற் கெடாதாகத் தன்னைச் சார்ந்த பொருள்களை யெல்லாம் தான் பரிசுத்தமாகச் செய்யுஞ் சிறப்புடைமையால், முனிவர்க்கும் தருமபுத்திரனுக்கும் உவமை கூறப்பட்டது. அக்கினிக்கு 'சுசி' எனவடமொழியில் ஒரு பெயரிருத்தல் இங்குக் கருதத்தக்கது. 'தழல் புனை வேதவாணர்' என்ற பாடத்துக்கு, ஓமாக்கினியை வளர்த்தற்கு உதவியாகிற ப்ரஹ்மா அத்வர்யு உத்காதா ஹோதா முதலிய வைதிகப் பிராமணர்களுடைய இணையடிகளை வணங்கி என்க. வேதவாணர் - வேதங்களை ஓதியும் ஓதுவித்தும் வேதவிதிப்படி சடங்குகள் செய்வித்தும் வாழ்பவர். செய்வான் என்பதை எச்சமாகக் கொண்டு, எல்லா வினைகளையும் எரித்தற் பொருட்டுத் தழல்போல இருந்தா னென்றலு மொன்று. 'தானும்' என்றஉம்மை - இறந்தது தழுவிய எச்சம். தழல் என்ற சொல் ஒரு பொருளிலேயேபலமுறைவந்தது, **சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி;** வெவ்வேறு பொருளில்வராததனால், யமகமென்னுஞ் சொல்லணியாகாது. கணவனது வலப்பக்கத்தில்மனைவி வீற்றிருத்தல் மரபு ஆதலால், 'பாவை வலத்தில்வைகை' என்றார். தழலில் வந்த பாவை தழல் வளர்குண்டத் தலத்தினில் வைக என ஒருநயம்தோன்றுதல் காண்க. (103)*

104. -தருமபுத்திரன் மான்தோல் முதலியன தரித்தல்.

கடகரியுரிவைபோர்த்தகண்ணுதற்கடவுண்மாறி
யிடம்வலமாகப்பாகத்திறைவியோடிருந்தவர்போ
லுடல்கலையுறுப்புத்தோலினொளித்திடப்போர்த்துவேள்விக்
கடனினுக்குரியவெல்லாங்கவினுறச்சாத்தினானே.

(இ - ள்.) கட கரி உரிவை போர்த்தகண் நுதல் கடவுள் - மதயானையின் தோலை மேலே போர்த்துக்கொண்டுள்ள நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபிரான், பாகத்து இறைவியோடு - (தனது) வாமபாகத்திலுள்ள பார்வதி தேவியோடு, இடம் வலம் ஆக மாறி இருந்த ஆ போல் - (அத்தேவிக்கு உரிய) இடப்பக்கம் வலப்பக்கமாக மாற வீற்றிருந்த விதம்போல, (தருமபுத்திரன் தன் மனைவியான திரௌபதியை வலப்பக்கத்திலேயே கொண்டு தான் வீற்றிருந்து), கலை உறுப்பு தோலின் உடல்

ஒளித்திட போர்த்து - கலைமானினது முழுத்தோலினால் தன் உடம்பு மறையும்படி போர்த்துக்கொண்டு, வேள்வி கடனினுக்கு உரியஎல்லாம்-மற்றும் யாகமுறைமைக்கு ஏற்றவற்றையெல்லாம், கவின்உற சாத்தினான் - அழகாகத் தரித்துக்கொண்டான்; (எ - று.)

திரௌபதி வலப்பக்கத்திலே வீற்றிருக்கத் தருமபுத்திரன் மான் தோலை உடல்மறையப் போர்த்துக்கொண்டு இருந்ததற்கு, யானைத்தோலைப் போர்த்துக்கொண்டுள்ள சிவபிரான் தனது இடப்பாகத்திலுள்ள அம்பிகையை வலப்பக்கத்திலிருத்தி வீற்றிருந்தாற்போல வென உவமை கூறினார்.

யானைத்தோல் போர்த்த கதை:- அருந்தவமியற்றிப் பெருவரம் பெற்ற கஜாசுரனென்பவன் தேவர் முனிவர் முதலியோரை இடைவிடாது வருத்தித்துரத்த, அஞ்சியோடின அவர்களது பிரார்த்தனையாற் பரமசிவன் தன்னை யெதிர்த்துப் போர்செய்யவந்த அவ்வசுரனைக் காலாலுதைத்துத் தள்ளிக்கொன்று தோலையுரித்துப் போர்த்தருளின தென்றாயினும், தாருகவனமுனிவர் ஏவின யானையினுட்சென்று உருத்திரமூர்த்தி உடலைப்பிளந்து அதனுரிவையைப் போர்த்துக்கொண்ட தென்றாயினுங் கொள்க.

கடம் - யானைக்கன்னம்; அதனினின்றுவழியும் மதநீர்க்கு இடவாகுபெயர். கடகரி - வடமொழித்தொடராதலின், வலி இயல்பு. உரிவை - உரிக்கப்பட்டது; உரி - பகுதி; ஐ - செயப்படுபொருள்விகுதி, வ் - எழுத்துப்பேறு. உறுப்புத்தோல் - கால்வால் செவி முதலிய அங்கங்களிலொன்றுந் தவறாதபடி எடுத்த முழுத்தோல். (104)

105.-தருமபுத்திரன் யாகச்சடங்கிலேயே கருத்துவைத்தல்.

பொங்குறுமோமஞ்செந்தீப்புகையினைப்போர்த்ததென்னப்
பைங்கடல்பருகுமேகம்பரிதியைமறைத்ததென்ன
வங்குறுப்புடனேவெங்கோட்டரிணத்தொக்கருணமேனி
யெங்கணும்புதைப்பவேள்வித்தொழிலிலேயிதயம்வைத்தான்.

(இ - ள்.) பொங்குறும் ஓமம் செம் தீபுகையினை போர்த்தது என்ன - கொழுந்து விட்டெழுந்து வளர்ந்து எரிகிற செந்நிறமான ஓமாக்கினி புகையைத் தன்மேலே மிகுதியாகக் கொண்டிருந்தது என்று உவமை கூறும்படியாகவும், பைங்கடல் பருகும்மேகம் பரிதியை மறைத்தது என்ன - கருநிறமான கடலின் நீரைக் குடித்தெழுந்த காளமேகம் சூரியனை மறைத்தது என்று உவமை கூறும்படியாகவும், உறுப்புடனே வெம்கோடு அரிணம்தொக்கு அருணம் மேனி எங்கண்உம் புதைப்ப - (கால் வால் முதலிய எல்லா) உறுப்புக்களோடும் கொடிய கொம்புகளை உடைய மான் தோலானது செந்நிறமான (தனது) உடம்பு முழுவதையும் மறைக்கப் போர்த்துக்கொண்டு (தருமபுத்திரன் வீற்றிருந்து), அங்கு - அவ்விடத்தில் (அல்லது அப்பொழுது), வேள்வி தொழிலிலே இதயம் வைத்தான் - யாக காரியத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்தினான்; (எ - று.)

கீழ்க் கவியிலே செந்நிறமுடைய சிவபிரானும், இக்கவியிலே செந்நிறமுடைய அக்கினியும் சூரியனும், செந்நிறமுடைய தருமபுத்திரனுக்கு உவமை கூறப்பட்டனர். கருநிறம் மிக்க கிருஷ்ணசாரமென்னும் கலைமானின் தோலுக்கு, கருநிறமுடைய யானைத்தோலும் புகையும் மேகமும் ஏற்ற உவமையாதல் காண்க. 'பைங்கடல் பருகுமேகம்' என்றது - நீர்கொண்ட காளமேகம் என்றதற்கு; பசுமை கருமை நீலம் என்ற நிறங்களை அபேதமாகக் கூறுதல் கவிசமய மாதலால், 'பைங்கடல்' எனப்பட்டது. இனி, பசுமை- குளிர்ச்சியுமாம். அங்கு என்பதை அசையாகவும் கொள்ளலாம். ஹரிணம், த்வக் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. அருணம் - தற்சம வடசொல். தொழிலிலே என்ற ஏகாரம் - பிரிநிலை; மற்றைச் செயல்களிற் சிறிதும் கருத்தைச் செலுத்தாது வேள்விச் செயலிலேயே கருத்தை முற்றும் ஊன்றவைத்தானென்க. தருமபுத்திரனுடைய செந்நிறமேனியிலே க்ஷத்திரிய தேஜசு மிக்கு விளங்குதலால், அதற்கு உபமானமாதற்கு, அக்கினியை, 'பொங்குறு மோமச் செந்தீ' என்று விசேடித்துக் கூற வேண்டிற்று. (105)

106.-தருமபுத்திரன் ஓமஞ்செய்தல்.

***தருமன்மாமதலையந்தச்சடங்குசொற்படியேதொட்டுப்
புரிவுடைத்திசைகணான்கும்புற்களாற்காவல்செய்து
விரிசுடர்த்தீகண்மூன்றும்விண்ணவர்முகங்களாகச்
சுருவையான்முகந்தநெய்யைச்சுருதியாலோமஞ்செய்தான்.***

(இ - ள்.) தருமன் மாமதலை - யமதர்மராஜனது சிறந்த குமாரனான யுதிட்டிரன்,-அந்த சடங்கு - அந்த ராஜசூயயாக காரியத்தை, சொல்படியே - வேதசாஸ்திர விதிப்படியே, தொட்டு-தொடங்கி,-புரிவு உடைதிசைகள் நான்குஉம்-(ஒன்றோடொன்று) தொடர்ச்சியுள்ள நான்கு திக்குகளிலும், புற்களால் காவல் செய்து - தருப்பைப்புற்களைக்கொண்டு பாதுகாப்பு அமைத்து, விரிசுடர் தீகள் மூன்றும் - பரவுகிற ஜ்வாலைகளையுடைய மூன்று வகை அக்கினிகளும், விண்ணவர் முகங்கள் ஆக - தேவர்கட்கு முகங்களாய் அமைய, (அங்ஙனம் பாவித்து அவற்றில்), சுருவையால் முகந்த நெய்யை சுருதியால் ஓமம் செய்தான் - சுருவை என்னுந் துடுப்புக்கொண்டு மொண்டெடுத்த நெய்யை வேதமந்திரோச்சாரணத்தோடு ஓமம் பண்ணினான்; (எ - று.)

வேதிகையில் அக்கினியைப் பிரதிஷ்டித்த பின்பு அதிற்செய்யும் சடங்கின்பயனை அசுரர்கள் கவராதபடி அதற்குப்பாதுகாவலாகத் தருப்பைகளை நான்குவிளிம்பிலுஞ் சூழவைத்தல் இரண்டாமடியிற் குறிக்கப்பட்டது; அது, பரிஸ்தரண மெனப்படும். தேவர்களை யுத்தேசித்து நெருப்பில் மந்திர பூர்வமாக ஆகுதி செய்யப்படுகிற ஹவிசை அந்த அக்கினி தேவன் பெற்று உண்ட மாத்திரத்தால் தேவர்கள் தாம் உண்டவாறுபோலத் திருப்திப்படுதல் பற்றி 'தேவர்கள் அக்கினியை முகமாக உடையவர்' என்று வேதத்திற் கூறப்பட்டிருத்தல் இங்கு அறியத்தக்கது. சுருவை - ஓமாக்கினியில் நெய்யை மொண்டு சொரியும் அத்திமரத்தாற் செய்த அகப்பை: நெய்த்துடுப்பு; ஸ்ருவம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். புல் என்ற பொதுப்பெயர், இங்குச் சிறப்பாய்த்தருப்பையைக் குறித்தது. (106)

107.-தருமபுத்திரன் ஏழுநாள் ஓமஞ்செய்தல்.

***முழுதுணர் வரம்பில் கேள்விமுனிவரர் குழாமு மென்று
மழிவிலா மலரோ னாதியமரர்தங் குழாமுஞ் சூழ வெழுசுடர் முத்தீப் பொங்கவெழுபக லோமஞ் செய்தான்
பழுதறு பாண்டு செய்த மாதவம்பலித்த தொப்பான்.***

(இ - ள்.) பழுது அறு பாண்டு செய்தமாதவம் பலித்தது ஒப்பான் - குற்றமற்ற பாண்டுமகாராசன் இயற்றிய பெருந்தவம் பயன்பட்டது போன்றவனான தருமபுத்திரன்,- முழுது உணர் வரம்பு இல் கேள்வி முனிவரர் குழாம்உம் - முழுவதும் அறிந்த எல்லையில்லாத நூற்கேள்விகளையுடைய ருஷிசிரேஷ்டர்களின் கூட்டமும், என்றுஉம் அழிவு இலா மலரோன் ஆதி அமரர்தம் குழாம்உம் - எப்பொழுதும் அழிதலில்லாத பிரமன் முதலிய தேவர்களுடைய கூட்டமும், சூழ - (தனது) சுற்றிலுமிருக்க,- எழு சுடர் மு தீ பொங்க - எழுந்தெரிகிற ஜ்வாலைகளை உடைய மூன்று வகை அக்கினியும் திருப்தியுற்று விளங்குமாறு, எழுபகல் ஓமம் செய்தான் - ஏழுநாள் ஓமம் பண்ணினான்; (எ - று.)

முழுதுணர் வரம்பில்கேள்வி என்ற இரண்டும்-முனிவரர்க்கு அடைமொழி. முழுதுணர்தல் - தேயமிடை யிட்டவற்றையும் காலமிடை யிட்டவற்றையும் அறிதல். வரம்பில் கேள்விகளை முழுதுணர்ந்த முனிவரரென மொழி மாற்றி உரைப்பினுமாம். கேள்வியாவது - கேட்டற்கு உரிய நூற்பொருள்களைக் கற்றறிந்தவர் கூறக்கேட்டல். இது, கற்றவர்க்கு அதனாலான அறிவை வலியுறுத்துவதும், கல்லாதவர்க்குக் கல்வியறிவையுண்டாக்குவதுமாய்ச் சிறத்தலால், எடுத்துக்கூறப்பட்டது. இனி, கேள்வி - நல்லாசிரியர் பக்கல் ஞானோபதேசம் பெறுதல் எனினுமாம். வரம்பு இல் கேள்வி - அனந்தமான சுருதிகளுமாம். முழுது-எஞ்சாமைப்பொருள் குறிப்பதோர் உரிச்சொல்: "முழுதென்கிளவி எஞ்சாப் பொருட்டே" என்பது தொல்காப்பியம். என்றும் - கற்பாந்தகால மளவுமென்றபடி. எழுசுடர் - வினைத்தொகை; பண்புத்தொகையாக்கொண்டு, ஏழு சுவாலைக ளெனினுமாம். பகல் - தினத்திற்கு இலக்கணை: பழுதறு என்றது - பாண்டுவுக்கும், தவத்துக்கும் அடைமொழியாகத் தக்கது. (107)

வேறு.

108.-தருமபுத்திரன் யாகமுடிவில் தானமும் தியாகமும் செய்தல்.

இம்முறை யிராய சூயமா மகத்துக்கெழுதொணா நான்மறையுரைத்த,
வம்முறை யிமையோ ரானவர்க் கெல்லா மரும்பெற லவியுண வருளி,
மும்முறைவலம்வந் திருவருஞ் சுவாகை முதல்வனை முடியுற வணங்கித்,
தெம்முறை யரசரிடுதிறை யனைத்துந் தானமுந்தியாகமுஞ் செய்தான்.

(இ - ள்.) இ முறை இராயசூய மாமகத்துக்குஎழுது ஒணாநால் மறை உரைத்த அ முறை-இவ்வகையாக ராஜசூய மென்னுஞ் சிறந்த யாகத்துக்கு எழுதாக்கிளவியான நால்வகை வேதங்களிற் கூறிய அந்தவிதிப்படி, (தருமபுத்திரன்),இமையோர் ஆனவர்க்கு எல்லாம் - தேவர்களெல்லார்க்கும், அரும்பெறல் அவி உணவு அருளி - பெறுதற்கு அரிய ஹவிஸாகிய உணவைக் கொடுத்து, இருவரும் - தானும் தன் மனைவியுமாகிய இரண்டு பேருமாக, சுவாகை முதல்வனை மும்முறை வலம்வந்து முடி உற வணங்கி - சுவாகாதேவியின் கணவனான அக்கினிதேவனை, மூன்றுதரம் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து (தமது) சிரசு (நிலத்திலே) படும்படி நமஸ்கரித்து,- தெவ் முறை அரசர் இடு திறை அனைத்தும் தானமும் தியாகமும் செய்தான் - பகைமை முறைமையிலே நின்ற அரசர்கள் (தன் தம்பியரான வீமன் முதலியோர்க்குத் தோற்றுக்) கொடுத்த பொருள்களை யெல்லாம் தானமாகவும் தியாகமாகவும் (அந்தணர்க்கும் பிறர்க்கும்) வழங்கினான்; (எ - று.)

எழுது - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். எழுதொணா - நான்காம் வேற்றுமைத்தொகை. ஒணா - மரூஉமொழி. 'அரும்பெறல்' என்பதை 'அருங்கேடன்' என்றாற்போலக் கொள்க. 'அரும்பெற லவியுணவு' என்றது, அந்த யாகத்தின் தூய்மையைக் கருதி. சுவாகை - ஸ்வாஹா என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; இவள்-தக்ஷமுனிவனுடைய பெண்களில் ஒருத்தி. தெம் முறையரசரிடுதிறை - வீமன் முதலிய தம்பியர் நால்வரும் திக்குவிசயஞ் செய்து ஈட்டிய பொருள். இடுதிறை - வினைத்தொகை. முதலடியில் 'எம்முறை' என்ற பாடத்துக்கு, வேதங்கள் ராஜசூயயாகத்துக்கு எந்த முறைமையாகச் சொல்லியுள்ளனவோ அந்த முறைப்படி யென்க; அப்பொருளுக்கு, 'உரைத்த' என்றது, பலவின்பால்முற்று. ராஜஸூயமஹாமகம் என்ற வடமொழித்தொடர் விகாரப்பட்டது. இராயசூயம் ஆம் மகத்துக்கு என்றும் பதம் பிரிக்கலாம்.

இதுமுதல் ஆறுகவிகள் - இச்சருக்கத்தின்18-ஆங் கவிபோன்ற எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தங்கள். (108)

109.-தருமபுத்திரன் அவபிருதஸ்நானஞ் செய்தல்.

ஏழுநாளிவ்வாறிமையவரெவர்க்குமிமகிரிதனிலயன்வேட்ட[சொரிய
வூழிமாமகம்போலியற்றியெண்டிசையினுயர்புனல்யாவையுஞ்
வாழிவாய்முகிலுமின்னுமேயென்னவரும்புனலாடியபின்னர்
வாழிபாடினர்கணாரதன்முதலோர்மங்கலம்பாடினர்புலவோர்.

(இ - ள்.) இ ஆறு - இப்படி, ஏழுநாள் -ஏழுதினங்களில், இமையவர் எவர்க்குஉம் - தேவர்களெல்லார்க்கும், (திருப்திகரமாக), இமகிரிதனில் அயன் வேட்ட ஊழி மா மகம் போல் இயற்றி - (ஆதிகாலத்தில்) இமயமலையிலே பிரமன் செய்த முறைமை தவறாத பெரிய யாகத்தைப்போல (வெகு சிறப்பாகத் தருமபுத்திரன் இராசசூயயாகத்தை)ச் செய்து, (அதன் முடிவில்), எண்திசையின் உயர் புனல் யாவைஉம் சொரிய - எட்டுத்திக்குகளினின்றுங் கொணர்ந்த சிறந்த புண்ணியதீர்த்தங்களையெல்லாம் (பெரியோர்) சொரிய, ஆழிவாய் முகில்உம் மின்னும்ஏ என்ன

அரும்புனல் ஆடிய பின்னர் - கடலில் மேகமும் மின்னலும் (படிந்தாற் போலத் தருமபுத்திரனும் திரௌபதியும்) பெறுதற்கு அருமையான அப்புண்ணிய தீர்த்தங்களினால் நீராடிய பின்பு, நாரதன் முதலோர் வாழி பாடினர்கள் - நாரதன் முதலிய முனிவர்கள் ஆசீர்வாத கீதங்களைப் பாடினார்கள்; புலவோர் மங்கலம் பாடினர் - வித்துவான்கள் மங்கல வாழ்த்துக் கவிகளைப் பாடினார்கள்; (எ - று.)

பூர்வத்திற் பிரமதேவன் திருமாலினருளைப் பெறவேண்டி அப்பரமனைக் குறித்து இமயமலையிலே தேவர்களுடனிருந்து அசுவமேத யாகத்தை மிக்க சிறப்பாகச் செய்து முடித்தன னென்பது உணர்க. மிகச் சிறந்த அந்த யாகத்தை இங்குத் தருமபுத்திரன் செய்த இராயசூயயாகத்துக்கு உவமை கூறினார். இமையவரெவர்க்கும் இயற்ற என இயையும்; இமையவ ரெவர்க்கும் வேட்ட என்று இயைத்து, தேவர்களெல்லோருக்கும் (க்ஷேமகரமாம்படி) பிரமன் செய்த யாகமெனினுமாம். யாகத்தின் முடிவில் அதன்பூர்த்திக்கு அறிகுறியாகச் செய்கிற மங்கள ஸ்நானம், 'அவபிருதம்' எனப்படும். கடல் - புண்ணிய தீர்த்தப்பெருக்குக்கும், மேகம் - தருமபுத்திரனுக்கும், அதனிடத்து உள்ள மின்னல்- அவனையடுத்துள்ள திரௌபதிக்கும் உவமை. ஹிமகிரி- வடமொழித்தொடர்: பனிமலை. வேட்ட, வேள் - பகுதி. ஊழி - முறைமை. உயர்புனல்-வினைத்தொகை. ஆழிவாய், வாய் - ஏழனுருபு. பின்னர், அர் - சாரியை. "வாழிய வென்பதன் ஈற்றி னுயிர்மெய், ஏகலுமுரித்து" என்றதனால், 'வாழிய' என்ற வியங்கோள் 'வாழி' என்று விகாரப்பட்டது; இது ஆகுபெயராய், வாழ்க என்று பாடும் வாழ்த்துப் பாடலின்மேல் நின்றது. புலவர் என்பது, 'புலவோர்' என (ச் சிறுபான்மை) ஈற்றயல் அகரம் ஓகாரமாயிற்று. (109)

110.-பின்பு தருமபுத்திரன்வீடுமனை ஒன்றுகேட்கத் தொடங்குதல்.

பெயர்பெறுமுனிவரெவர்க்குமெண்ணிரண்டாம்பேருபசாரமும் வழங்கி,
யுயர்வறவுயர்ந்தவேள்வியினுயர்ந்தோனுயர்குலப்பாவை யுந்தானு,
மயர்வறுஞானவடிவமாய்நின்றமாயனைமனனுறவணங்கி,
யயர்வறுகங்கைமகன்பதம்பணிவுற்றறன்மகன்வினவினனம்மா.

(இ -ள்.) பெயர் பெறு முனிவர் எவர்க்கும் - கீர்த்தியினால் பிரசித்திபெற்ற (அங்கு வந்துள்ள) இருடிகளெல்லார்க்கும், எண் இரண்டு ஆம் பேர் உபசாரமும் வழங்கி - பதினாறுவகையான சிறந்த உபசாரங்களையுஞ்செய்து, உயர்வு அற உயர்ந்த வேள்வியின் உயர்ந்தோன் - தனக்கு மேம்பட்டதொன்று இல்லாதபடி (தானே எல்லாவற்றினும் மிகச்) சிறந்த யாகத்தைச் செய்து முடித்ததனால் மேன்மை பெற்றவனான, அறன் மகன் - தருமபுத்திரன், உயர்குலம் பாவையும் தானும் - சிறந்த குலத்தில் தோன்றிய அழகிய பெண்ணான திரௌபதியும் தானுமாக, மயர்வு அறு ஞானம் வடிவம் ஆய் நின்ற மாயனை மனன் உற வணங்கி - மயக்கமில்லாத தத்துவ ஞானத்தின் சொரூபமாய் நின்ற கண்ண பிரானை மனப்பூர்வமாக நமஸ்கரித்து, அயர்வு அறு கங்கைமகன் பதம் பணிவு உற்று - (எதிலும்) சோர்வு இல்லாத வீடுமனுடைய பாதங்களை நமஸ்கரித்து, வினவினன் - (ஒன்று) வினவலானான் (எ - று.) - அவ்வினாவை, அடுத்த செய்யுளின் முதலிரண்டடிகளிற் காண்க. அம்மா - ஈற்றசை.

வேள்வியின் உயர்ந்தோன் - ராஜசூயயாகத்தை முடித்து 'ஸம்ராட்' என்னும் பெயர்பெற்று மேம்பட்டவ னென்றபடி. 'உயர்குலம்' என்றது இங்குச் சோமககுலத்தை. உயர்வு, மயர்வு, அயர்வு - தொழிற்பெயர்கள். மயர்வாவது - ஒன்றை மற்றொன்றாக மாறுபட உணரும் விபரீதஞானம். மாயன் - மாயையையுடையவன்; மாயை - செயற்கு அரியன செய்து முடிக்கும் திவ்வியசக்தி. பிரபஞ்சகாரணமான பிரகிருதியுமாம். ஆச்சரியகரமான குணங்களும் செயல்களு மெனவுமாம். தான் பிறர்க்கு மாயை செய்யினும் அம்மாயைக்குத் தான் உட்படாதவ னென்பார் 'மயர்வறுஞான வடிவமாய் நின்ற மாயன்' என்றார். சமயோசிதமான ஆலோசனையைத் துணிந்து கூறுதலில் தவறாதவனென்ற கருத்து அமைய, கங்கை மகனுக்கு 'அயர்வறு' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. மனன் உற - மனத்தில் அன்பு பொருந்த. (110)

111.-அக்கிரபூசைக்கு உரியவர் யாரென்று தருமன் வீடுமனை வினாவுதல்.

***பரிதியுமதியும்வன்னியுமுதலாம்பல்வகைக்குலத்துமுற்பவித்த
சுரபதிகுழாத்தில்யாவரேபெறுவார்நவிலுமுற்பூசைமற்றென்னக்
கருதியவசுக்களெண்மரிலொருவன்கங்கையின்றிருமகன்றெய்வச்
சுருதிமாமகஞ்செய்புனிதனைநோக்கித்தொன்முனிவரரையுநோக்கி***

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ -ள்.) 'பரிதிஉம் - சூரியனும், மதிஉம் - சந்திரனும் வன்னிஉம் - அக்கினியும், முதல்ஆம் - முதலியோரை ஆதிபுருஷராக உடையனவான, பல் வகை குலத்தும் - பலவகை ராஜவம்சங்களிலும், உற்பவித்த - தோன்றின, சுரபதி குழாத்தில் - அரசர்களுடைய கூட்டத்தில், நவிலும் முன் பூசை பெறுவார் - சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிற முதற்பூசையைப் பெறுதற்கு உரியவர், யாவரே - யார்தாம்?' என்ன - என்று (தருமபுத்திரன் வீடுமனை) வினாவ,- கருதிய வசுக்கள் எண்மரில் ஒருவன் - நன்குமதிக்கப்படுகிற அஷ்டவசுக்களில் ஒருவனும், கங்கையின் திருமகன் - கங்காதேவியின் சிறந்த குமாரனுமான வீடுமன், தெய்வம் சுருதி மாமகம் செய் புனிதனை நோக்கி - தெய்வத்தன்மை பொருந்திய வேதங்களிற் கூறிய விதிப்படி சிறந்த இராசசூயயாகத்தைத் தலைமையாக இருந்து நடத்திய பரிசுத்த மூர்த்தியான வியாசமகா முனிவனைப் பார்த்து, தொல் முனிவரரைஉம் நோக்கி - பழமையான [பெரிய] மற்றை ருஷிசிரேஷ்டர்களையும் பார்த்து,- (எ - று.)-'உரைமின் என்றலும்' என அடுத்த கவியோடு தொடரும். மற்று-அசை. கருதியவசுக்கள் - முன்னே குறிக்கப்பட்ட வசுக்களென்றும், வசிட்டனது காமதேனுவைக் கவரக் கருதிய வசுக்களென்றுங் கொள்ளலாம். வசுக்களெண்மரில் ஒருவன் - பிரபாசனென்னும் வசுவின் பிறப்பானவன். செய் புனிதன் - செய்வித்த புனிதன்; தன்வினை பிறவினைப் பொருளது. வியாசன் வேள்வி செய்விப்பவர்களுள் தலைமைபெற்ற பிரஹ்மஸ்தானத்தில் வீற்றிருந்து அந்த யாகத்தைக் குறைவற நடப்பித்தனனாதலால், 'தெய்வச்சுருதிமாமகஞ்செய் புனிதன்' எனப்பட்டான். (111)

112.-வீடுமன்முனிவர்களை வினாவ, வியாசன் கண்ணனுக்குக் கொடுக்க வென்றல்.

***ஆர்கொலோவக்ரபூசனைக்குரியாரரசரிலந்தணீருரைமின்
பாரெலாந்தத்தங்குடைநிழற்புரக்கும்பார்த்திவர்யாரையுமுணர்வீர்
தாருலாமார்பீரென்றலும்வியாதன்றருமன்மாமதலையைநோக்கிக்
காரின்மாமேனிக்கரியசெந்திகிரிக்கண்ணனுக்குதவெனக்கதித்தான்.***

(இ - ள்.) 'தார் உலாம் மார்பீர்அந்தணீர் - தாமரைப் பூமாலை அசைகின்ற மார்பையுடையவர்களான முனிவர்களே!- பார் எலாம்தம்தம் குடை நிழல் புரக்கும் பார்த்திவர் யாரைஉம் உணர்வீர் - பூமிமுழுவதையும் தம்தம் ஆளுகையின் கீழ்வைத்து ஆளுகின்ற அரசர்களெல்லாரையும்பற்றி நீங்கள் அறிவீர்கள்; அரசரில் அக்ரபூசனைக்கு உரியார் ஆர்கொலோ உரைமின் - (இங்கு வந்துள்ள) அரசர்களுள் முதற்பூஜை செய்யப்பெறுதற்கு உரியவர் யாரோ? சொல்லுங்கள்,' என்றலும் - என்றுவினாவியவுடனே,- வியாதன் - வியாசமாமுனிவன், தருமன் மா மதலையை நோக்கி - பெருமையுள்ள தருமபுத்திரனைப் பார்த்து, காரின் மா மேனி கரிய செம் திகிரி கண்ணனுக்கு உதவு என கதித்தான் - 'காளமேகம் போன்ற கரிய திருமேனியையும் பெரிய செந்நிறமுள்ள சக்ராயுதத்தையுடைய கிருஷ்ணபகவானுக்கு (முதற் பூஜை) செய்யக் கடவாய்' என்று சொல்லியருளினான்; (எ - று.)

*'கரிய' என்பதில், கருமை - பெருமைமேல்நின்றது. காரின் கரியமாமேனி என மாற்றி இயைத்து உரைப்பினுமாம். **கரிய செந்திகிரி** என்றவிடத்து, **முரண்தொடை** காண்க. காரின் மா மேனி கரிய என்ற பாடம், மேகம்போலஅழகியமேனி கருமையாயிருக்கப்பெற்ற என்று பொருள்படும். அக்ரபூசனை - வடசொல். ஆளுகையைக் குடைநிழலென்றல்மரபு. மாலையை யுணர்த்துகின்ற'தார்' என்ற*

பொதுப்பெயர், இங்குச்சிறப்பாய்த் தாமரைப் பூமாலையைக்குறித்தது. அந்தணர்க்குத் தாமரைப் பூமாலை உரியதாதலை, 'பைங்கமலத் தண்டெரியற்பட்டர்பிரான்" என்ற பெரியாரருளிச்செயலினாலும்த அறிக. இனி,தார் - தாமரை மணிமாலையும், துளசிமணிமாலையுமாம். கதித்தான்-வடமொழித்தாதுவினடியாப் பிறந்தமுற்று. (112)

113.-அதற்கு அனைவரும் உடன்பட, சிசுபாலன் மாறுபடுதல்.

என்றபோ தந்த வேத்வை யிருந்தோர் யாவரு
மிருந்துழியிருந்து,
நன்றுநான் மறையோர் சிகாமணி யுரைத்த நவிரறு
நல்லுரையென்றார்,
சென்றபோர்தோறும் வென்றியே புனையுஞ்
சேதிப்பதிசிசுபாலன்
கன்றினா னிதயங் கருகினான் வதனங் கனலெனச்
சிவந்தனன்கண்ணும்.

(இ -ள்.) என்றபோது - என்று *(வியாசமாமுனிவன்)* சொன்ன சமயத்தில், அந்த வேந்து அவை இருந்தோர் யாவர்உம் - அந்தராஜசபையிலிருந்தவர் களெல்லாரும், இருந்தஉழி இருந்து - தாம்தாம் இருந்த இடத்திலேயே இருந்து, நால்மறையோர் சிகாமணி-நான்குவேதங்களையு முணர்ந்த முனிவர்களெல்லாரும் தலைமேற்கொள்ளும் இரத்தினம்போலச் சிறந்த வியாசமாமுனிவன், உரைத்த - சொன்ன, நவிர் அறு நல் உரை நன்று - குற்றமற்ற சிறந்த வார்த்தை நன்றாயுள்ளது, என்றார் - என்று சொல்லிக்கொண்டாடி அதற்கு உடன்பட்டார்கள்; சென்ற போர் தோறுஉம் வென்றி ஏ புனையும் சேதிப்பதி சிசுபாலன் - சென்றசென்ற போர்கள் பலவற்றில்வெற்றியையே பெறுகிற சேதிதேசத்தையாளுமரசனான சிசுபாலன் மாத்திரம், இதயம் கன்றினான் - மனம்வெதும்பி, வதனம் கருகினான் - முகம்கறுத்து, கண்ணும் கனல் என சிவந்தனன் - கண்களும் நெருப்புப்போலச் சிவக்கப்பெற்றான்; *(எ - று.)*

சிசுபாலன் - வசுதேவனது உடன்பிறந்தவளும் அதனாற் கண்ணனுக்கு அத்தையும் சேதிதேசத்து அரசனாகிய தமகோஷனுக்குப் பத்தினியுமான கருதசிரவையென்பவளுடைய மகன். இவன் பிறந்தபொழுது மூன்றுகண்களையும் நான்கு கைகளையுமுடையவனாய்க் கழுதைக்குரலாற்புலம்பி ஆரவாரித்தான்; அதனையுணர்ந்த தாய்தந்தையர் முதலிய சுற்றத்தாரனைவரும் இது என்னென்று அஞ்சிக்கலங்கி இவனைக்கைவிடுவதாகக் கருதுகையில், ஆகாயவாணி இவன தந்தையை நோக்கி, 'அரசே! இப்புதல்வன் மேம்பாடுடையவன்; மகாபலசாலி: இவன்பக்கல் அஞ்சவேண்டா; இவனை நன்றாகக் காப்பாற்றுக; இவனை நீ கொல்லாதே. இவன் இப்பொழுது இறக்கற்பாலனல்லன்; இவனைக் கொல்பவன் பிறந்துள்ளான்; சக்ராயுதத்தினால் இவனைக்கொல்வன்' என்றது. அந்த அசரீரி வார்த்தையைக் கேட்டு இவன்தாய் குழந்தையினிடத்து அன்பினால் வருந்தி அந்தச்சொல்லின் தெய்வத்தையே தொழுது 'இவனைக் கொல்பவன் யார்?' என்று வினாவியதற்கு, அந்தத் தெய்வீகவாக்கு 'யார் இவனை மடியில் வைத்துக்கொள்ளுகையில், இவனது கைகளிரண்டும் நெற்றிக்கண்ணும் மறைகின்றனவோ, அவனால் இவனுக்கு மரணம்' என்று கூறிற்று; அவ்வாறே பலரும் எடுத்துக்கொள்ள மறைபடாத கைகளும் கண்ணும், கண்ணபிரான் வந்து எடுத்த வளவிலே மறைபட்டன; அதனால், இவனைக்கொல்பவன் கண்ணனே யென்று அறிந்த இவன் தாய் 'யாது செய்யினும் என்மகனைக் கொல்லலாகாது' என்று கண்ணனை வேண்ட, அந்த அத்தையின் நன்மொழிக்கு ஒருசார் இணங்கிய கண்ணன் 'இவன் எனக்கு நூறுபிழைசெய்யுமளவும் இவன் பிழையை நான் பொறுப்பேன்' என்று கூறியருளினான். பின்பு சிசுபாலன் தனக்குக் கண்ணன் சத்துரு வென்பதை இளமையிலேயே அறிந்து அதனாலும் முந்தின சன்மங்களின் தொடர்ச்சியினாலும் வளர்ந்த மிக்க பகைமையைப் பாராட்டி எப்பொழுதும் அப்பெருமானுடைய திவ்விய குணங்களையும் திவ்வியச்செயல்களையும் நிந்திப்பதே தொழிலாக விருந்தான். இவனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுப்பதென்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்த ருக்மிணியைக் கண்ணன் வலியக்கவர்ந்து

மணஞ்செய்து கொண்டதுமுதல் இவன் அப்பெருமானிடத்து அளவிறந்த வைரங்கொண்டனன் என அறிக.

இதயங்கன்றுதல் - பொருமையின்செயல். முகங்கறுத்தது தனக்கு அவமானமென நினைத்ததனால். கண்சிவத்தல்-கோபக்குறி. ***கருகினான்*** *வதனம்* ***சிவந்தனன்*** *கண்ணும் என்றவிடத்து* ***முரண்தொடை*** *காண்க. 'யாவரும் இருந்துழியிருந்து நன்றென்றார்' என்றதனால், சிசுபாலன் மாறுபட்டுக் கோபத்தாலெழுந்தனனென்பது தோன்றும். 'வேத்தவை' என்ற பாடத்துக்கு மென்றொடர் வேற்றுமையில் வன்றொடராயிற்றென்றும், 'சேதியம்பதி' என்ற பாடத்துக்கு, அம் - சாரியையென்றுங் கொள்க. வேந்து - உயர்திணைப்பொருள்தரும் அஃறிணைச்சொல். இருந்துழி-தொகுத்தல். நன்கு-தகுதியுடையது என்றபடி; இது அங்கீகாரவார்த்தை. சிகாமணி, சேதிபதி- வடமொழித்தொடர்கள். வென்றியே புனையும் - வெற்றிக்கு அறிகுறியான வாகைப்பூமாலையையே தரிக்கும் என்னவுமாம். இவ்வுரைக்கு 'வென்றி' என்பது - வெற்றிமாலைக்கு ஆகுபெயர். 'சென்றபோர்தோறும் வென்றியே புனையும்' என்ற அடைமொழி, சிசுபாலனது பலபராக்கிரமத்தின் சிறப்பையுணர்த்தும். இனிநிகழும் போரில் இவன் வென்றிபுனையாது அழிவுபெறுதல்பற்றி, 'சென்றபோர்தோறும்' என வேண்டிற்று. சிசுபாலன் இதயம் கன்றினான் வதனம் கருகினான் கண்சிவந்தான் என்பன, 'உயர்திணை தொடர்ந்த பொருள்முதல் ஆறும், அதனொடு சார்த்தின் அத்திணை முடிபின' என்றபடி அஃறிணைச்சினை உயர்திணை முதலின் வினையைக் கொண்டு முடிந்த திணைவழுவமைதிகள். போது-மரூஉமொழி. (113)*

வேறு.

114.-இதுமுதற்பதின்மூன்று கவிகள் - சிசுபாலன் கண்ணனைக் குறித்துப் பலவாறு நிந்தித்தல்.

பூபால ரவையத்து முற்பூசை பெறுவார்புறங்கானில்வாழ்
கோபால ரோவென்று ருத்தங்கதிர்த்துக்கொ தித்தோதினான்
காபாலி முனியாத வெங்காம னிகரானகவினெய்தியேழ்
தீபால டங்காத புகழ்வீர கயமன்னசிசுபாலனே. *(இ -ள்.) காபாலி முனியாத-சிவபிரானாற் கோபித்து எரிக்கப்படாத, வெம் காமன் - (அனைவராலும்) விரும்பப்படுகின்ற [கட்டழகுடைய] மன்மதனுக்கு, நிகர் ஆன-சமானமான, கவின்-அழகை, எய்தி-பெற்று, ஏழ்தீபால் அடங்காத புகழ்- ஏழுதீவுகளிலும் அடங்கமாட்டாத கீர்த்தியை யுடையவனான, வீர கயம் அன்ன - வலிமையிற்சிறந்த யானையைப்போன்ற, சிசுபாலன் - சிசுபாலனென்னும் அரசன்,- 'பூபாலர் அவையத்து முன்பூசை பெறுவார் - பூமியையாளுகின்ற அரசர்கள் கூடிய சபையில் அக்கிரபூசையுபசாரத்தைப் பெறுதற்குத் தகுதியுடையவர், புறம் கானில் வாழ் கோபாலரோ - (நகரத்துக்குப்) புறம்பான வனத்திலே வசிக்கிற பசுமேய்க்கு மியல்புடைய இடையர்களோ?' என்று-, உருத்து அங்கு அதிர்த்து கொதித்து ஓதினான் - கோபித்து அப்பொழுது இரைச்சலிட்டு மனம்புழுங்கிக் கூறினான்; (எ - று.)-இது, தொகுத்துச்சுட்டல்; அடுத்தபதினொருகவிகள், வகுத்துக்காட்டல்.*

கண்ணன் க்ஷத்திரியசாதியில் உயர்ந்த சந்திரகுலத்திலே வசுதேவன் மகனாய்த் தேவகிவயிற்றிற் பிறந்திருந்தும், தாழ்ந்த இடையர்சாதியில் நந்தகோபன் மனையில் அவன் மகனாக யசோதை வளர்க்க வளர்ந்தது மாத்திரத்தைக் கொண்டு, அவனைச் சிசுபாலன் இடையனென இகழ்ந்தான்; வடமதுரையில் வசுதேவனும் தேவகியும் கம்சனாற் சிறையிலிருத்தப்பட்டுத் தளைபூண்டிருக்கையில், திருமால் தேவகியிடம் எட்டாவது கருப்பத்திற் கண்ணனையவதரிக்க, 'இக்குழந்தையைக் கம்சன் முன்னைய கோட்பாட்டின்படி கொன்று விடுவனே' என்கிற அச்சத்தால், தாய்தந்தையர் அந்தத் தெய்வக் குழவியின் அநுமதிபெற்று அந்தச் சிசுவை அது பிறந்த நடுராத்திரியிலேயே கோகுலத்திலே இடையர் தலைவனான நந்தகோபனது கிருகத்திலே இரகசியமாகக்கொண்டு சேர்த்து விட்டு, அங்கு அப்பொழுது யசோதைக்கு மாயையின் அமிசமாய்ப் பிறந்திருந்ததொரு பெண்குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிட, அதுமுதற் கம்சனைக் கொல்லுகிற வரையில் இளம்பருவத்திலெல்லாம் கண்ணன் அந்த ஆய்ப்பாடியிலேயே வளர்ந்தன னென்பது வரலாறு.

பூபாலர், கோபாலர் - வடமொழிப்பெயர்கள். ஓகாரம் - எதிர் மறைப் பொருளையும் இகழ்ச்சியையும் கொண்டவினா. புறங்கான் - நாட்டுக்குப்புறமாகிய வன மென்றபடி. அங்கு வாழ்பவர் நாகரிகமில்லாதவரென்று இகழுங் குறிப்பினால் 'புறங்கானில் வாழ்கோபாலர்' என்றான். நாடும் நாடுசார்ந்த இடமுமாகிய முல்லைநிலம் புறம்பாதலும், இடையர் அந்நிலத்துக்கு உரிய மனிதராதலும் கருதத்தக்கன. (முல்லைநிலத்துக்கு 'புறவம்' என்ற பெயர் நகர்ப்புறமாதல்பற்றி வந்ததுபோலும்.) அங்கு - அவ்விடத்து எனினுமாம்; அசையென்றலுமொன்று. அதிர்த்து ஓதுதல் - பெருங்குரலாக அதட்டிப்பேசுதல்.

கபாலீ என்ற வடசொல் காபாலி என விகாரப்பட்டது. பிரம கபாலத்தைக்கையிற்கொண்டமைபற்றி, சிவபிரானுக்கு 'கபாலி' என்று ஒருபெயராயிற்று. முன்னொருகாலத்திற் கைலாசகிரியிலே பரமசிவன், ஸநகர் முதலிய நால்வர்க்கு யோக நிலைமையை யுணர்த்துதலினிமித்தம் தான்யோகஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில் பிரமனேவலால் மலரம்புகளை யெய்து தனது தவத்தைக் கெடுக்கலுற்ற மன்மதனைச் சினந்து நெற்றிக் கண்ணைவிழித்து அதன் நெருப்புக்கு இரையாய் உடலெரிந்து சாம்பலாய்ப் போம்படி செய்தன னென்பது கதை. இங்ஙனம் அங்கத்தையிழந்து அநங்கனாகாத ஒரு மன்மதனது வடிவத்தைப் போன்ற மிக்க அழகுடைய வடிவத்தைப்பெற்று என இல்பொருளுவமை கூறுவார், 'காபாலி முனியாத வெங்காமனிகரான கவினெய்தி' என்றார். இப்பொழுது உள்ள மன்மதன் இவனது வடிவழகுக்கு உவமையாதற்கு ஏலானென்பது தோன்றும். சிவபிரானா லெரிக்கப்படுதற்கு முன்பு இருந்த மன்மதனது சுந்தரமூர்த்தியைக் கருதிக் கூறினாருமாம். இதனை, கீழ் 80-ஆங் கவியின் முன்னிரண்டடியோடு ஒப்பிடுக. ஆகவே, கண்ணன் போலவே சிசுபாலனும் கட்டழகுடையானென்பது போதரும்.

'வெம்மை' என்ற சொல் - பண்புப்பெயராய் வெப்பத்தை யுணர்த்துதலேயன்றி உரிச்சொல்லாய் விருப்பத்தையுமுணர்த்துதலை 'வெம்மை வேண்டல்" என்ற தொல்காப்பியத்தாலுணர்க. காமன் என்ற வடமொழிப்பெயர் - காமத்தை விளைக்குந் தேவனென்றும், அனைவராலுங் காமிக்கப்படுகிறவனென்றும் பொருள்படும். த்வீபம் என்ற வடசொல், தீ என்று விகாரப்பட்டது. ஏழ் தீபால் அடங்காத புகழ் - ஏழு தீவுகளாகவுள்ள பூலோகமுழுவதிலுமேயன்றி வேறுலகங்களிலும் பரவிய பெருங்கீர்த்தி. வீரகஜம் - வடமொழித்தொடர். வீரம் - வலிமை, ஆற்றல். மதத்தால் மயங்கிக் கோபிக்கிற யானைபோலச் செருக்கினால் மயங்கிக் கோபாவேசங்கொண்ட சிசுபால னென்றதற்கு, 'வீரகயமன்ன சிசுபாலன்' என்றார். "யானை அறிந்தறிந்தும் பாகனையே கொல்லும்" என்றபடி யானை தனக்குவேண்டிய கவளம் முதலியன கொடுத்துப் பலவாற்றாலும் உதவுகிற பாகனையே பேதைமையாற்கோபித்து எதிர்த்தல்போல, இவன் தனது விகாரவடிவத்தைப் போக்கியருளிய கண்ணபிரானையே அறிவின்மையாற் பகைத்தலால் உவமை ஏற்கும்.

*இதுவும், அடுத்த கவியும் - பெரும்பாலும் ஈற்றுச்சீரொன்று தேமாங்கனிச்சீரும், மற்றைநான்கும் மாங்காய்ச்சீர்களுமாகிய நெடிலடி நான்கு கொண்ட **கலிநிலைத்துறைகள்.***

அடியில்வருகிற செய்யுளொன்று சிலஏட்டுப்பிரதிகளில் இச்செய்யுளுக்கு முன்னே காணப்படுகிறது:- 'கொச்சையிடையர் மகளிருக்குங் கூத்துக்குனித்து நவநீதப், பிச்சை நுகருமிவ னெமக்குமுன்னே பூசைபெறு வானாஞ், சச்சை மறையின் முறையென்னாந்தருமன் புரிந்த மகமென்னாஞ், செச்சைவடிவேன் முடியரசர் செங்கோலென்னாந் திருவென்னாம்." *(114)*

115. **சூரன்குலத்தோர்குபேரன்குலத்தோர்சுடர்ப்பாவகப் பேரன்குலத்தோர்கண்முதலோரிருந்தார்கள்பெயர்பெற்றபேர் வீரங்கொலோவாகுசாரங்கொலோசெல்வமிச்சங்கொலோ பூரம்புராசிப்புவிக்கென்றுமுதுவோர்கள்பொதுவோர்கொலோ.** *(இ -ள்.) சூரன்குலத்தோர் - சூரியவம் சத்தவர்களும்' குபேரன் குலத்தோர் - சந்திரவம்சத்தவர்களும், சுடர் பாவகன் பேரன் குலத்தோர்கள் - ஒளியையுடைய பாவகனென்று ஒரு பெயரை யுடையவனான அக்கினியின் வம்சத்தவர்களும், முதலோர் - முதலியவர்களாகிய, பெயர் பெற்ற பேர் - பிரசித்திபெற்ற அரசர்கள், இருந்தார்கள் -(பலர் இங்கு) வந்திருந்தார்கள்; (அங்ஙனமிருக்கவும்), வீரம் கொள் ஓ- பராக்கிரமமிகுதிபற்றியோ, வாகு சாரம் கொல் ஓ-தோள்வலிமை மிகுதிபற்றியோ, செல்வம் மிச்சம் கொல் ஓ - பொருள் மிகுதிபற்றியோ (இடையர்களிலொருவனான கிருஷ்ணனுக்கு அக்கிரபூசையளிப்பது1 அன்றியும்), பூர் அம்புராசி புவிக்கு என்றும் முதுவோர்கள் பொதுவோர்*

கொல் ஓ-(நீர்) நிறைந்த கடல்சூழ்ந்த பூலோகத்தில் எக்காலத்தும் பெரியமனிதர்கள் இடையர்கள் தாமோ? (எ - று.)

சோமன், இந்து என்ற வடமொழிகளும், மதி என்ற தென்மொழியும் சந்திரனுக்கேயன்றிக் குபேரனுக்கும் பரியாயநாமமாக வழங்குதல்பற்றிச் சந்திரன் குலத்தோரை 'குபேரன்குலத்தோர்' என்றார். சந்திரனை குபேரன் என்ற சொல்லாற்குறித்தது, லக்ஷிதலக்ஷணையென்க. (குபேரன்-சோமன், இந்து, மதி, சோமன். இந்து, மதி=சந்திரன்.) ஸோமனென்பது - குபேரனுக்கும் வழங்கும். ஜ்யோதிஷசாஸ்திரத்தில் திதி யோகினியைக் குறிக்கின்ற "சதம **கேந்து** *ஹுதாசநரக்ஷஸாம்"என்ற சுலோகத்தில் 'இந்து' என்றது குபேரனைக்குறித்தது. கீழ்க்காண்டவதகநச்சருக்கத்திலும், மேல் நிரைமீட்சிச் சருக்கத்திலும் 'மதி' என்பது குபேரனுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வகைவழக்குப்பற்றி, பிற்காலத்து நிகண்டில் "கலையினனுடுவின்வேந்தன் கலாநிதியொடு குபேரன்" எனச்* **சந்திரன் பெயர்களிற் குபேரனென்பதைச் சேர்த்தும்,** *"புருடவா கனனே சோமன் புட்பக விமானமுள்ளோன்" எனக்* **குபேரன் பெயர்களிற்சோமனென்பதைச் சேர்த்தும்** *கூறினர். 'குபேரன்' என்ற வடசொல் குற்சிதமான உடம்பை யுடையவனென்று காரணப்பொருள்படுதலால், அப்பெயர், க்ஷயரோகத்தால் உடல் குன்றுபவனான சந்திரனுக்கும் காரணவகையால் ஏற்குமென்பதையுமுணர்க.*

பாவகன் - பரிசுத்தமாகச் செய்பவன். அம்புராசி - நீரின் தொகுதி. பூர்ணமென்ற பொருள்குறிக்கும் பூரமென்ற வடசொல், 'அம்' கெட்டு 'பூர்' என நின்றது; நகரம் = நகர் என்பதுபோல. ஸூரன், பாவகன், பாஹூஸாரம், அம்புராசி - வடசொற்கள். முச்சுடர்களிற் சூரியன் ஆயிரங்கிரணங்களையும், சந்திரன் பதினாறுகலைகளையும், அக்கினி ஏழுஜ்வாலைகளையும் உடையராதலின், அச்சிறப்புமுறைபற்றி, சூரிய சந்திர அக்கினியரென்ற முறைபட நிறுத்தினான்; கீழ் "பரிதியு மதியும் வன்னியும்" என்றவிடத்தும் இம்முறைமை காண்க. பாவகப்பேரன்-"சில விகாரமா முயர்திணை."

'பேரன்குலத்தோரிருந்தீர்கண் முடிமன்னர் பெயர்பெற்றபேர்' என்ற பாடத்துக்கு, முச்சுடர்களின் குலத்துமுடிமன்னவராய்ப் பெயர் பெற்றநீங்களெல்லாம் இருந்தீர்களே என்று எல்லாவரசர்களையும் முன்னிலைப்படுத்தி யுரைத்ததாகக்கொள்க. 'இருந்தீர்கள் முடிமன்னர் பெயர்பெற்றபேர்' என்றது, கிருஷ்ணன் முடிபெறாதவனென்னுங்குறிப்பை உட்கொண்டது; அதுபற்றிய வரலாறு:- சந்திரகுலத்தில் நகுஷனது குமாரனான யயாதி சுக்கிரசாபத்தாற் கிழத்தனமடைந்து தனது மூத்தகுமாரனான யதுவையும் அடுத்த குமாரர்களான துர்வசு துர்க்கியு அநு என்பவர்களையும் தனித்தனி 'என் இளமையைக் கொடுத்து என் முதுமையைக் கைக்கொள்' என்று வேண்டி, அவர்கள் அதற்கு உடன்படா தொழிந்தபின்பு, கடைசிக்குமாரனான பூருவை வேண்ட, அவன் அதற்கு இணங்கி மூப்பைப்பெற்றுக்கொண்டு யௌவனத்தைக் கொடுத்ததனால், அரசன் மகிழ்ந்து தன் கருத்துக்கு இசையாத யது முதலிய மூத்த மக்கள் நால்வர்க்கும் முடிசூடிஅரசாளுஞ் சிறப்பு இல்லையாகச் செய்து சிற்றரசராக்கி இளையமகனான பூருவைச் சகல பூமண்டலத்துக்கும் அதிபதியாக நிறுத்தி முடிசூட்டிப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து வைத்திட்டான்; அக்குமாரர்களுள் மூத்தவனாய்த் தனக்குரிய அரசாட்சியைத் தந்தையின் சாபத்தாலிழந்த யதுவின் குலத்திற் பிறந்தவன் கிருஷ்ணன். ஆகவே, முடிதரித்து அரசாளுஞ் சிறப்புக் கண்ணன் குலத்தார்க்கு இல்லையென்க. இந்த இழிவைக் கருதித் துரியோதனன் கண்ணனை நோக்கி "சலத்தினால் வினையியற்றுவார் முடிதரித்த காவலரொ டொப்பரோ" என இகழ்வதுங் காண்க.

மிச்சமென்பதை, வீரம்வாகுசாரம் என்றவற்றோடுங் கூட்டுக வீரம், புஜபலம், செல்வம் முதலிய எவற்றிலும் கண்ணன் விஞ்சினவனல்ல னென்பது, மூன்றாமடியின் உட்கோள். முதுவர், பொதுவர் - முதுவோர் பொதுவோர் எனச் சிறுபான்மை ரகர வீற்றயல் அகரம் ஓகாரமாயிற்று. முதுவர் - முதுமை யென்ற பண்பினடியாப் பிறந்தபெயர். காடும் காடுசார்ந்த இடமுமாகிய முல்லைநிலம், நாடும் நாடுசார்ந்த இடமுமாகிய மருதநிலத்துக்கும், மலையும் மலைசார்ந்த இடமுமாகிய குறிஞ்சிநிலத்துக்கும் இடையிலுள்ளதனால் அந்நடுநிலமான முல்லைநிலத்தில் வாழ்கிற சாதியார்க்கு இடையரென்றும் பொதுவரென்றும் பெயர்களாயின; இடை, பொது, நடு என்பவை - ஒரு பொருளன. சுவாயம்புவ மனுவின் குலத்தார் முதலானவர்களை 'முதலோர்' என்று குறித்தான். பெயர் - புகழ்; கீர்த்தியினால் எங்கும் பிரசித்தமாகும் பேர். இச்செய்யுளில் 'சூரன் குலத்தோர் குபேரன்குலத்தோர்,' 'வீரங்கொலோ வாகுசாரங்கொலோ' 'முதுவோர்கள்பொதுவோர்கொலோ' என்ற இடங்களில் பிராசமென்னுஞ் சொல்லணி காண்க. (115)

வேறு.

116. பராசர முனிவன்மதலையாம் படியே பகர்ந்தனை பழுதிலா மாற்ற;
மிராச மண்டலத்தின் மரபினால் வலியா லேற்றமுந் தோற்றமுமுடையோன்,
சுராசுரர் வியக்குங் கஞ்சனை மலைவான்சூரன்மா மகன் வயிற் றுதித்தான்,
தராதலமிசையே பிறந்திவன்கற்ற தெத்தனையிந்திர சாலம்.

(இ -ள்.) பராசரமுனிவன் மதலை - பராசரமுனிவனது குமாரனே!-(நீ), ஆம் படியே - தகுதியானவிதமாகவே, பழுதுஇலா மாற்றம்-குற்றமற்ற வார்த்தையை, பகர்ந்தனை-சொன்னாய்; இராசமண்டலத்தில் - அரசர்களுடைய கூட்டத்தில், மரபினால் வலியால் ஏற்றம்உம் தோற்றம்உம் உடையோன் - குலத்தினாலும் வலிமையினாலும் மேன்மையையும் கீர்த்தியையு முடையவன், சுர அரசர் வியக்கும் கஞ்சனை மலைவான் சூரன் மா மகன் வயிறு உதித்தான் - தேவர்களும் அசுரர்களும் (ஒருநிகராக) அதிசயித்துப் பேசப்பெற்றவனான கம்சராசனைக் கொல்லும் பொருட்டுச் சூரனென்பவனது மூத்தமகனான வசுதேவனது வயிற்றிற் பிறந்தவனாகிய கிருஷ்ணனேயாம்; இவன்-, தராதலம்மிசை பிறந்து பூமியிலே பிறந்து, கற்றது - தெரிந்து செய்தது, எத்தனை இந்திர சாலம் - எவ்வளவு பெருமாயையுண்டு! (எ - று.)-அம்மாயையின் வகைகளை, அடுத்தகவி முதலாகக் காண்க.

'பராசரமுனிவன் மதலை' என்றது - அண்மைவிளி; ஆதலின்' இயல்பாய் நின்றது. 'ஆம்படியே பழுதிலாமாற்றம் பகர்ந்தனை' என்றது, 'கல்லைக்கடிக்க நன்றாய்ச்சமைத்தாய்' என்றாற்போன்ற பிறகுறிப்புவகையால், நீ சொன்ன வார்த்தை சிறிதுந்தகுதியுடைதன்றென்று இகழ்ந்தவாறாம், இனி, முதலடிக்கு - நீ பராசர முனிவனது மகனானதற்கு ஏற்பவே இங்ஙனங் கூறினாய் என்று பதவுரை கூறி, நீ ஓடம் விடும் வலைச்சியினிடமாய்ப் பராசரமுனிவனுக்கு மகனாய்ப் பிறந்ததற்கு உரிய அறிவுகொண்டே இப்படிப்பட்ட வார்த்தையைப் பெரிய ராஜசபையிலே சொன்னாய் என்று சிசுபாலன் வியாசமகரிஷியைப் பார்த்துக் கோபித்துப் பரிகாசம் பண்ணி நிந்தித்தனனென்று கொள்ளுதலுமொன்று; இது, ***கருத்துடையடைகொளியணி.*** *பராசரமுனிவன் ஒருநாள் யமுனாநதி கடத்தற் பொருட்டுத் தோணியேறிச் செல்லுகிறபோது, அத்தோணியைச் செலுத்துகின்றவளும் செம்படவன் வளர்த்த மகளுமான மத்ஸ்யகந்தி யென்னும் அழகிய கன்னிகையினிடம் காதல்கொண்டு, தனது மந்திரபலத்தால் அவளது உடம்பின் புலால்நாற்றத்தைப் போக்கி யோஜனகந்தியென்று பெயர் பெறுமாறு அவட்கு நறுமணத்தை யுண்டாக்கி அந்நதியினிடையே ஒருத்வீபத்தில் அவளை மணந்து அவளிடமாக ஒருமகனைப்பெற அக்குமாரனே கிருஷ்ணத்வைபாயந னென்னும் வியாசமுனிவன் என வரலாறு உணர்க. இழிந்த ஜாதிப் பெண்ணினிடம் பிறந்ததற்கு உரிய அறிவிற்கு ஏற்ப இவ்வாறு தகுதியல்லாத வார்த்தையைச் சொன்னாய் என்றான். இவ்வகையாகத் துரியோதனன் விதுரனை இகழ்வதனோடு இதனை ஒப்பிடுக. பழுதில் ஆம் மாற்றம் என்று எடுத்து, குற்றத்தின்பாற்பட்ட வார்த்தை யெனினும் பொருந்தும்.*

ஏற்றம் - மற்றையோரினும் மேம்படுதல். தோற்றம்- நெடுந்தூரத்தி லுள்ளாராலும் அறியப்படும்படி சிறந்துதோன்றுதல். சிசுபாலனும் கம்சன் போலவே அசுராம்சமுடைய னாதலாலும், இவ்விருவரும் துருவாசமுனிவனது சாபத்தைப்பெற்ற ஜயவிஜயர்களின் பிறப்பு ஆதலாலும், தனக்கு இனமான கம்சனைச் சிசுபாலன் 'சுராசுரர்வியக்குங் கஞ்சன்' என்று கொண்டாடினன். மலைவான் - எச்சம். சூரன் - சந்திரவம்சத்தில் யதுகுலத்தில் தேவகர்ப்பனென்பவனது மகன்: அவனுக்கு மாரிஷை என்ற மனைவியினிடம் வசுதேவன் முதலிய பத்துப் பிள்ளைகளும், பிருதைமுதலிய ஐந்துபெண்களும் பிறந்தார்கள்; இவர்களில் வசுதேவன் மூத்தவனாதலால் 'சூரன்மாமகன்' எனப்பட்டான். இச்சூரனது மரபிற்பிறந்தமைபற்றிக் கண்ணனுக்குச் சௌரியென ஒருதிருநாமம் வழங்கும். 'சூரன்மாமகன்வயிற்றுதித்தான்' என்பதை, கீழ் 31-ஆஞ் செய்யுளில் "மாரதப்பேரானோன் வயிற்றிலவதரித்தான்" என்றாற்போலக் கொள்க. 'தராதலமிசையே பிறந்து இவன்கற்றது' என்றது - இவன் பிறந்ததுமுதலாகவே எவரும் கற்பிப்பாரின்றித் தானே பெருமாயைகளை அறிந்தனனென்றபடி. இந்த்ரஜாலம் - வடமொழித்தொடர்: சிறந்த பெருமாயை. உதித்தான் - பெயர். தராதலம் - பூமியின் இடம்: வடமொழித்தொடர். சுர+அசுரர்=சுராசுரர்: தீர்க்கசந்திபெற்றவடமொழித்தொடர். சிறந்தமகாபுருஷனைக் கொல்லப்பிறந்த மாயவனென்பது

பின்னிரண்டடியிற்கூறிய இகழ்ச்சி. 'சுராதிபர் மறையால் வேலைமண்புரப்பான் சூரர் மாமகன் வயிற்றுதித்தோன், சராசரம் வியக்கப் பிறந்தவன் கற்றது' என்றும் பாடம் காணப்படுகின்றது.

இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் - இச்சருக்கத்தின் பதினெட்டாங் கவிபோன்ற ***எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தங்கள்.*** *(116)*

117. சொற்றவாநன்றுசுகன்றிருத்தாதைசூதிகைத்தோன்றிய பொழுதே,
பெற்றதாய்தானும்பிதாவுமுன்வணங்கப்பேசலாவுரை யெலாம்பேசிக்,
கற்றமாயையினாற்கன்னியங்கிருப்பக்காரிருட் காளிந்திநீந்தி,
யற்றைநாளண்டரானவர்க்கெல்லாமரசனுக் கருமகவானான்.

(இ -ள்.) சுகன் திரு தாதை - சுகமுனிவனது சிறந்த தந்தையே!- சொற்ற ஆ நன்று - (நீ) சொன்னவிதம் நன்றாகயிருந்தது! (நீ சொன்ன கிருஷ்ணன்), சூதிகை தோன்றியபொழுதே - பிரஸவகிருகத்திற் பிறந்தபொழுதே, பெற்றதாய்தான்உம் பிதாஉம் முன்வணங்க - (தன்னைப்) பெற்ற தாயான தேவகியும் தந்தையான வசுதேவனும் எதிரில் தன்னை வணங்கி நிற்க, (அவ்வணக்கத்தையேற்றுக்கொண்டு), பேசலா உரைஎலாம் பேசி - சொல்லலாகாத பேச்சுக்களையெல்லாம் பேசி,- கற்ற மாயையினால்-(தான் பிறத்தற்குமுன்னமே) தெரிந்துசெய்த மாயையினால், கன்னி அங்கு இருப்ப - பிறந்த பெண்குழந்தை அவ்விடத்திலே [திருவாய்ப்பாடியில் நந்தகோப கிருகத்திலே] இருக்க, அற்றை நாள் - அன்றைத்தினமே [அப்பொழுதே], கார் இருள் - கரிய இருட்பொழுதில், காளிந்தி நீந்தி - யமுனாநதியைக் கடந்து, அண்டர் ஆனவர்க்கு எல்லாம் அரசனுக்கு அரு மகவு ஆனான் - இடையர்கட்கெல்லாம் தலைவனான நந்தகோபனுக்கு அருமைப் புதல்வனாய்விட்டான்; (எ - று.)

வடமதுரையில் தேவகனுடைய குமாரியான தேவகியை வசுதேவன் விவாகஞ்செய்து கொண்டபோது அவளுக்கு உடன் பிறந்த முறையாகியற கம்சன் கலியாணரதத்தில் அந்த மணமக்களையேற்றித் தான் அந்த ரதத்தை நடத்தினான்; அப்போது ஆகாயவாணி கம்சனை விளித்து 'அடா மூடா! நீ எவளை அவள் புருஷனோடு தேரிலேற்றி வெகுபிரியமாய் நடத்துகின்றாயோ, அவளுடைய எட்டாம்பிள்ளை உன்னுயிரைப்போக்கும்' என்று சொல்லிற்று. அது கேட்டவுடனே கம்சன் கத்தியைக் கையிலேந்தி உடன்பிறந்தாளைத் துணிக்கத் துணிந்தான். அச்சமயத்தில் வசுதேவன் 'நீ இவளைக் கொல்லவேண்டாம்; இவள்வயிற்றிற் பிறக்கும் பிள்ளைகளையெல்லாம் உனக்குத் தந்துவிடுவேன்; நீ அவர்களை இஷ்டப்படி செய்துகொள்' என்றுசொல்ல, அதற்குக் கம்சன் உடன்பட்டுத் தேவகியைக் கொல்லாதுவிட்டான். காலநேமியென்னும் அசுரனது பிறப்பான அந்தக் கம்சன் முதலிய கொடிய அரசர்கள் பலரும், துஷ்டர்களான அசுரர்கள் பலரும் பூமியில் ஒருங்கு மிக்கதனாலாகிய அதிகபாரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத பூமிதேவியின் வேண்டுகோளுக்கு இரங்கிய பிரமன் முதலிய தேவர்களின் பிரார்த்தனையினால் திருமால் தான் தேவகியின் எட்டாவது கருப்பத்தில் அவதரித்துக் கம்சனையும் மற்றைக்கொடியோரையும் அழித்துப் பூமிபாரத்தை நிவிருத்தி செய்வதாக வாக்குதத்தஞ் செய்தனன். அச்செய்தியை நாரதமுனிவன் வந்து சொல்ல அறிந்த கம்சன் மிக்ககோபங்கொண்டு தேவகியையும் வசுதேவனையும் தளையிட்டுச் சிறைவைத்திட்டான். பின்பு திருமால் சகல லோகங்களையும் மோகிப்பிக்கின்ற யோகநித்திரையென்கிற தனது மாயையை நோக்கி, 'நீ பாதாளத்திலிருக்கிற இரணியகசிபுவின் குமாரர் அறுவரையும் முறையே தேவகியின் கருப்பத்திற் சேர்; அவ்வறுவரும் கம்சனாற் சங்கரிக்கப்பட்டவுடனே, எனது அம்சமாயிருக்கிற ஆதிசேஷன் தேவகியின் ஏழாவது கருப்பத்திற் சனிப்பான்; வசுதேவனுடைய பத்தினி ரோகிணி யென்பவளொருத்தி நந்தகோபனுடைய கோகுலத்திலே யிருக்கின்றாளன்றோ; அவளுடைய வயிற்றிலிருக்கும் வாயுரூபமான ஏழுமாதத்துக் கருப்பத்தைக் கலைத்துவிட்டு, தேவகியின் வயிற்றிலிருக்கும் சேஷாம்சமான ஏழுமாதத்துக் கருப்பத்தைக் கொண்டுபோய் ரோகிணி கர்ப்பத்திற் சேர்த்து விடு; பின்பு நீயும் நந்தகோபனுடைய பத்தினியான யசோதையின் வயிற்றில் ஒரு பெண்குழந்தையாகப் பிறப்பாய்' என்று

கட்டளையிட்டருளினான். அங்ஙனமே அந்த மாயாதேவி செய்த சூழ்ச்சியினாற் பிறந்த ஆறு குழந்தைகளையும் வசுதேவன் முன்பு தான் கம்சனுக்கு வாக்குதத்தஞ் செய்தபடி அவனிடம் கொடுக்க, அவன் அவற்றைக் கொன்றுவிட்டான். அப்பால் ஏழாவது கருப்பம் கலைந்துவிட்டபின்பு விஷ்ணு சர்வலோகசம்ரக்ஷணார்த்தமாய்த் தேவகியின் கருப்பத்தி லெழுந் தருளி மழைக்காலத்தில் ஆவணி மாதத்தில் கிருஷ்ணபக்ஷத்து அஷ்டமியின் இரவிலே கிருஷ்ணனாய்த் திருவவதரித்தனன். யோகநித்திரையும், ஸ்வாமி நியமநப்படி யசோதையின் கருப்பத்திற் பிரவேசித்துக் கிருஷ்ணனவதரித்த தினத்திலேயே பிறந்தாள். நான்கு திருத்தோள்களுடன் அவதரித்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை வசுவேனும் தேவகியும் சேவித்துப் பலவாறு துதித்து, கம்சனிடம் தமக்குள்ள அச்சத்தால் 'திருவாழி திருச்சங்கு முதலான திவ்யலக்ஷணங்களோடும் நான்கு கைகளோடுங்கூடின இந்தத் திவ்வியரூபத்தை மறைத்துக்கொள்ளவேணும்' என்று பிரார்த்திக்க, கண்ணன் அந்த ஸ்வரூபத்தை விட்டுச்சாதாரண பாலகரூபனாகி 'என்னை எடுத்துக்கொண்டு போய்க் கோகுலத்ி லுள்ள நந்தகோப கிருகத்தில் யசோதையின் படுக்கையில் விட்டு அங்கு உள்ள பெண்குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு வந்து கம்சனிடத்திற் கொடுங்கள்' என்று உபாயஞ்சொல்ல, அங்ஙனமே வசுதேவன் உடனே அந்தக் கிருஷ்ணனாகிய குழந்தையை யெடுத்துக்கொண்டு வெளியில் வந்தான். காவலாள்களெல்லாரும் யோகநித்திரையினால் மதிமயங்கிச் சும்மா இருந்தார்கள். அப்படியே அந்த மதுராபுரியின் வாசற்காப்பவர்களும் மயங்கியிருந்தார்கள். வசுதேவர் குழந்தையை யெடுத்துக் கொண்டு போகையிலுண்டாயிருந்த மழையைத் திருவனந்தாழ்வான் தன் திருமுடிகளால் தடுத்துக்கொண்டே கூட எழுந்தருளினான். அப்பொழுது, சுழித்து ஓடாநின்ற ஆழமான தண்ணீருள்ள யமுனாநதியும் சுவாமியை எழுந்தருளப்பண்ணிக் கொண்டுபோகிற வசுதேவருக்கு முழங்காலளவாயிருந்தது. அக்காலத்தில் நந்தகோபனுடைய பத்தினியானயசோதையும் யோகநித்திரையின் அம்சமான ஒரு கன்னிகையைப் பெற்றும் அவ்யோகநித்திரையினால் மயக்கமுற்றுப் பிறந்ததின்னதென் றறியாமலிருந்தாள். அங்கிருந்தவர்களும் அப்படியே மயங்கியிருந்தார்கள். ஆனதுபற்றி, வசுதேவர் தடையின்றி அங்குச்சென்று இப்பிள்ளைக்குழந்தையை யசோதையின் படுக்கையில்விட்டு அப்பெண்குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு தம்மிடம் வந்துசேர்ந்தார். பின்பு யசோதை மாயா மோகந்தெளிந்து கிருஷ்ணனாகிய குழந்தையைப் பார்த்து, தனக்கு மகன் பிறந்தா னென்று மகிழ்ந்தாள். மதுரையில் வசுதேவர் அப்பெண் குழந்தையைத் தேவகியின் படுக்கையில் விட்டவுடனே அது கத்த, அவ்வொலிகேட்டுக் காவலாட்களெல்லாம் ஓடிப்போய்த் தேவகிக்குக் குழந்தை பிறந்ததென்று கம்சனுக்கு அறிவித்தார்கள். உடனே கம்சனும் ஓடிவந்து அக்குழந்தையைத் தூக்கியெறிந்து கொல்லமுயல்கையில், அது எழும்பி வானத்தில் நின்று 'உன்னைக்கொல்லப்பிறந்தவன் ஒளித்து வளர்கிறான்' என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டது. பின்பு கிருஷ்ணன் நந்தகோபன் மகனாகவே திருவாய்ப்பாடியில் யசோதை வளர்க்க வளரலானான் என்பது, இங்கு **அறிய வேண்டிய கதை.**

ஆ-ஆறுஎன்பதன் விகாரம். 'நன்று' என்றது, பரிகாசமாகச் சொன்னது; இகழ்ச்சிக் குறிப்பாகிய எதிர்மறையிலக்கணை. சுகன் திருத்தாதை - அண்மைவிளி. சுகன் திருத்தாதையாகிய நீ சொன்னது நன்றுஎன முன்னிலைக்குப் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதியாகவுங் கொள்ளலாம். 'சுகன்திருத்தாதை' என்றது, நீ வைராக்கியமுடைய முற்றத்துறந்த முனிவனல்லையென்ற இகழ்ச்சிக்குறிப்பு: ஒரு பிள்ளையை உற்பத்திசெய்தவ னென்றவாறு: அன்றியும், சுகமுனிவன் பிறந்தபொழுதே பற்றுக்களனைத்தும் ஒழிந்து பரம்பொருளை நோக்கித் தனியே சென்றதைக்கண்டு, அவனது தந்தையான வியாசன், மகனது பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாமற் பின்தொடர்ந்து சென்று அன்போடு 'மைந்தா!' என்று அழைத்தவளவில், அக்குமாரன் ஒன்றும் பேசாதே செல்ல, வனத்திலுள்ள மரம் முதலியனவெல்லாம் 'ஏன்?' என்று விடைதந்தன என்ற வரலாறும் உணர்க. ஆகவே, நீ புத்திரவாற்சலியத்தால் அவன்பின்சென்று அவனோடு பேசத் தொடங்கியதுபோல, பௌத்திரர்களாகிய பாண்டவர்கள் பக்கல் அன்பினால் இங்குவந்து அவர்கட்கே அனுகூலனான கிருஷ்ணனைக் கொண்டாடினைபோலும் என்ற குறிப்புந்தோன்றும். "நீடிய நதியினாடு நேரிழை யரம்பை மாதர், வீடறிசுகனைக் கண்டு மென்றுகில் வனைந்திலாராய், நாடிநான்மறைகள் சொற்ற நற்றவவியாதனைக்கண்டு ஓடினார் கரைசென் றுற்றார் உடுத்தனர் நாணித்தானை," "வரம்பிலாமறையை நான்காய்வகுத்தவன் வனப்பு வாய்ந்த, அரம்பையர்தம்மை நோக்கி அரைக்கொரு துகிலிலாதான், நிரம்பிய அறிவன் சென்று நீங்கிய பின்னர் யாழின் நரம்பை வெல்சொல்லீர் சொன்மின் நற்றுகிலுடுத்த தென்றான்". "ஏடலர் கூந்தன் மாதரிசைத்தவம் முனியை நோக்கி, ஆடவரிவர்கள் மற்றையரிவைய ரிவர்களென்ன, நாடுதல் நினக்குண்டந்த நற்றவன்தனக்கு அஃதில்லை, பீடுசால் முனிவ என்றே பேசின ரகன்று போனார்," "இவ்வண்ண மறிவுதானே

யிலங்கிய சுகன்" என்ற வரலாற்றை யுட்கொண்டு 'சுகன் திருத்தாதை' எனக்குறிப்பாய் இகழ்ந்தானுமாம்.

ஸூதிகா, மாயா கந்யா, காளிந்தீ என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. சூதிகை யென்ற பிரசவத்தின் பெயர்-தானியாகுபெயராய், பிரசவிக்கிற இடத்தைக் குறித்தது. காளிந்தி - களிந்தமென்னும் மலையினின்று தோன்றுதல் பற்றிய பெயர்; தத்திதாந்த நாமம். இருள் - இருட்பொழுதுக்கு ஆகுபெயர். முன் - இடமுன். முன்வணங்க - விரைந்து வணங்க எனினுமாம். 'பேசலாவுரை' என்றது - தனக்குப்பிரதியாக வேறொருகுழந்தையைக் களவாடி எடுத்து வந்து மாறுபாடாகக் கம்சனிடம் கொல்லக் கொடுக்கும்படி போதித்த வஞ்சக வார்த்தை யென்றபடி; பிறர்க்குச் சொல்லலாகாத இரகசிய வார்த்தைகளென்றும், குழந்தைப் பருவத்தில் மற்றையோர் பேசமாட்டாத பேச்சுக்களென்றும் கருத்துப்படும். 'அண்டரானவர்க்கு' என்றதில், 'ஆனவர்' என்பது - பகுதிப்பொருள்விகுதி. தெய்வமெனப்படுகிற தாய்தந்தையரைத் தான் வணங்குவதற்கு மாறாக அவர்கள் தன்னை வணங்கும்படி செய்து பார்த்த விபரீத வொழுக்க முடையானென்றும், பிறந்தவுடனே தந்தைக்கு வஞ்சகங் கற்பித்த மகாவஞ்சக னென்றும், ஒருவன் மகனாய்ப் பிறந்து மற்றொருவனுக்கு மகனென்று வளர்ந்த குலக்கேடனென்றும் இகழ்ந்தான்.
(117)

118. ஈன்றதாய்வடிவங்கொண்டுளமுருகியிணைமுலைத்தடத் தணைத்தமுதம்,
போன்றபால்கொடுப்பப்பொழிமுலைப்பாலோ பூதனையுயிர்கொலோநுகர்ந்தான்,
சான்றபேருரலாலுறிதொறு மெட்டாத்தயிருடனறு நெய்பாலருந்தி,
யான்றதாய்கண்டுவடத்தினிற்பிணிப்பவணியுரலுடனிருந்தழுதான்.

(இ -ள்.) ஈன்ற தாய் வடிவம் கொண்டு - (பூதனையென்ற அசுரஸ்திரீ) குழந்தையைப்பெற்று வளர்க்கின்ற தாயினுருவமாகி, உளம் உருகி, - (தன்குழந்தையின் பக்கல் தாய் மன முருகுகின்ற வாறு போலத் தான்) மனமுருகுகிறதாகப் பாவனை காட்டி, இணைமுலை தடத்து அணைத்து-தனது இரண்டு கொங்கைகளினிடத்தும் (கிருஷ்ணனாகிய குழந்தையை எடுத்து) அணைத்துக்கொண்டு, அமுதம்போன்ற பால்கொடுப்ப - தேவாமிருதத்துக்குச் சமமான [மிகஇனிய] தன் முலைப்பாலை ஊட்ட, பொழி முலைப்பாலோ பூதனை உயிர்கொலோ நுகர்ந்தான் - (இந்தக்கிருஷ்ணன் அவளுடைய) கொங்கைசுரந்த பாலையோ அன்றி அவளுடைய உயிரையோ குடித்திட்டான், (மற்றும் இவன்), சான்றபேர் உரலால்-மிக்கபெரிய உரலினுதவியைக்கொண்டு, உறிதொறும் எட்டாதயிருடன் நறு நெய் பால் அருந்தி - (ஆய்ச்சியர்) உறிகள்தோறும் எட்டாதபடி உயரவைத்துள்ள தயிரையும் நறுமணம் வீசுகிற நெய்யையும் பாலையும் (எட்டு எடுத்து) உண்டு, ஆன்ற தாய் கண்டு வடத்தினில் பிணிப்ப - சிறந்ததாயான யசோதை (அச்செய்தியை) நோக்கி கயிற்றினாலே (தன்னை உரலோடு) கட்டிவைக்க, அணிஉரலுடன் இருந்து அழுதான் - அழகிய அந்த உரலோடு இருந்து புலம்பினான்; (எ - று.)

தன்னைக்கொல்லப் பிறந்தவன் ஒளித்துவளர்கிறானென்பதை யுணர்ந்த கம்சன் மிக்க அச்சங்கொண்டவனாய்ப் பிரலம்பன், கேசி, தேனுகன், பூதனை, அரிஷ்டன் முதலான அசுரர்களை யழைத்து, 'உன்னைக்கொல்பவன் பிறந்திருக்கிறான்' என்று தேவகிவயிற்றிற் பிறந்த பெண் சொல்லிற்றாதலால் இவ்வுலகத்தில் விசேஷமான பலம் சாமர்த்தியம் அழகு முதலியவை எந்தெந்தக் குழந்தையினிடத்திற் காணப்படுமோ அந்தந்தச் சிறந்த ஆண்குழந்தைகளைத் தேடி எப்படியாவது கொன்றுவிட வேண்டுமென்று கட்டளையிட்டான்; உடனே அவர்களெல்லோரும் அங்ஙனமே முயல்வாராயினர். அவர்களிலொருத்தியான பூதனையென்னும் ராக்ஷசிமாயையால் நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவில் அங்கங்கே சென்று சிறுகுழந்தைகளுக்குத்தாய் முலைகொடுப்பதுபோலத் தான் தனது நஞ்சுதீற்றிய முலையைக்கொடுத்துக் குழந்தைகைளைக்கொன்றுகொண்டே கோகுலத்திலும் வந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்த கண்ணனாகிய யசோதையின் குழந்தையையுமெடுத்து முலைகொடுத்துக் கொல்லமுயல, பகவானான குழந்தை அப்பேய் மகளின் முலைகளைக் கைகளாலிறுகப்பிடித்து அவளுயிரோடு உறிஞ்சி அவளைப்

பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறி விழும்படி செய்தது என்பது, முதலிரண்டடியிற் குறித்த கதை. 'பொழிமுலைப்பாலோ பூதனையுயிர்கொலோ நுகர்ந்தான்' என்றது-அவளது முலைப்பாலை மாத்திரம் உறிஞ்சினானில்லை, அவளுயிரையு முட்பட உறிஞ்சி யொழித்தான் என்றபடி; அவள் முலைப்பாலை யுண்ட குழந்தைகள் உடனே ரத்தமாம்சமெல்லாம் உலரப்பெற்று மரணமடைய, இவன் அவளை நரம்புகளின் கட்டெல்லாம் நீங்கித்தன் இயல்பான பெருங்குரல் கொண்டு கதறிப் பயங்கரமான ரூபத்தோடு தரையில் வீழ்ந்து இறக்கும்படி செய்தான். 'பாலோ' என்ற ஓகாரம் - ஒழியிசை. 'உயிர்கொலோ' என்ற ஓகாரம் - தெரிநிலை. கொல் - அசை பெற்றதாய் வடிவுகொண்டு உளமுருகி மார்போடணைத்து மிகஇனிய பால்கொடுத்தவளை அப்பாலைமாத்திரம் உண்ணாது உயிரையும் உண்டு ஒழித்தது தகுதியோ? எனச் சிசுபாலன் கண்ணனை இகழ்ந்தவாறாம்; இரக்கமின்றி இளமையிலேயே பெண்கொலைசெய்தவ னென்க. கொன்றவனை 'உயிரையுண்டான்' என்றல், மரபு.

"பொத்தவுரலைக் கவிழ்த்ததன்மேலேறித், தித்தித்த பாலுந்தடாவினில் வெண்ணெயும், மெத்தத் திருவயிறார விழுங்கிய, அத்தன்," "தாளூரன்மேல் வைத்துவெண்ணெய், தாங்குறி யெட்டக்கரத்தார்," "தந்தமுறியி லவர்வைத்த தயிர்பால் வெண்ணெ யெட்டாமற், குந்தியுரலின் மிசையேறி" என்றபடி கண்ணன் இளம்பருவத்தில் தயிர் பால் வெண்ணெய் முதலியவற்றைக் களவுசெய்து உண்னுதலையறிந்த ஆய்ச்சியர் 'அவற்றை இவனுக்கு எட்டாதபடி வைக்கக்கடவோம்' என்று உறிகளில் மேலே உயரச்சேமித்து வைக்க, கண்ணன் உரலையுருட்டிக்கொண்டு போய் உறியின் கீழிட்டு அதன்மேலேறி நின்று எட்டித் தயிர் முதலியவற்றை உண்டனனென்பது, மூன்றாமடியிற் குறிக்கப்பட்டது. எட்டா - ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப்பெயரெச்சம்: உடன் பாட்டு இறந்தகாலவினையெச்சமாக் கொண்டு 'எட்டி' என்று பொருள்கொள்ளினுமாம். நறுநெய் - பண்புத்தொகை.

கண்ணன் குழந்தையாயிருந்த காலத்தில் திருவாய்ப்பாடியில் ஆயர்மனைகளிற் சென்று அவர்களுடைய பால் தயிர் வெண்ணெய் முதலியவற்றைக் களவுசெய்து உண்டு துன்பப்படுத்துகின்ற பல விளையாட்டுக்களைச் செய்தலை ஆய்ச்சியர் சொல்ல அறிந்து கோபித்த யசோதை அக்குற்றத்துக்கு ஒரு தண்டனையாகக் கிருஷ்ணனை வயிற்றிற்கயிற்றினாற் கட்டி உரலோடு பிணித்துவிட, அதிற் கட்டுண்டபடியே அழுதன னென்பது, ஈற்றடியிற் குறிக்கப்பட்ட விஷயம். உரலினுதவிகொண்டு எட்டி வெண்ணெய் முதலியன களவாடியவனை அவ்வுரலுடனே கட்டிவைத்திட்டாள். ஆன்றதாய் - குழந்தையினிடத்து அன்பு செய்தலிற் சிறந்த தாய்: தன் குழந்தை செய்யுங் குற்றங்களைக் கண்டு குணமாகக்கொண்டு மகிழு மியல்புடையாளென்க. அப்படிப்பட்டவளும் வெறுத்து நன்றாகத் தண்டிக்கும்படி வஞ்சனை களவு முதலிய பல பொல் லாங்குகளை இடைவிடாது செய்தவனெனச் சிசுபாலன் கண்ணனை இகழ்ந்தவாறு. ஆன்ற, (சால் என்பதன் மரூஉவான) ஆல்-பகுதி. 'அணியுரலுடன்' என்றதை மத்திமதீபமாக, முன்னின்ற 'பிணிப்ப' என்றதனோடும், பின்னிற்கும் 'இருந்து' என்பதனோடுங் கூட்டுக. (118)

***119. பாடினான்மறுகுபெருநகைவிளைப்பப்பாவையர்மனை தொறும்வெண்ணெய்க்,**
காடினானவர்கண்முகந்தொறுமெச்சி லாக்கினானகன்றுமுன்னோட,
வோடினானாவின்பேரிளங்கன்றை யுயிருடனொருதனிவிளவிற்,
சாடினானரவின்முதுகையும் புள்ளின்றாலுவோடலகையும்பிளந்தான்.*

(இ -ள்.) பெரு நகை விளைப்ப - (காண்பவர்க்கு) மிக்க நகைப்பை யுண்டாக்கும்படி, மறுகு பாடினான் - (கண்ணன் கோகுலத்து) வீதிகளிற் பாட்டுப் பாடிக்கொண்டு திரிந்தான்; பாவையர் மனைதொறும் - இளமையான அழகிய இடைச்சாதிப்பெண்களுடைய வீடுகள்தோறும், வெண்ணெய்க்கு ஆடினான் - (அவர்கள்) வெண்ணெய்கொடுக்கப்பெற்று அதற்காக மகிழ்ந்து கூத்தாடியுண்டான்: அவர்கள் முகம்தோறும் எச்சில் ஆக்கினான் - அந்தக் கோப கன்னிகைகளுடைய முகங்கள்தோறும் எச்சில் செய்தான்: அகன்று முன் ஓட- (அந்தக்கோபஸ்திரீகள் தன்னை தொட்டு) விலகி முன்னே ஓடிச் செல்ல, ஓடினான்-(தான் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து) ஓடிச்சென்றான்; ஆவின் பேர் இளங்கன்றை -

பசுவினது பெரிய இளங்கன்றொன்றை, உயிருடன் - உயிரோடு, ஒரு தனி விளவில் சாடினான் - ஒப்பற்றதொரு விளாமரத்தின் மேல் வீசியெறிந்தான்; அரவின் முதுகைஉம் - ஒரு பாம்பின் முதுகையும், புள்ளின் தாலுவோடு அலகைஉம் - ஒரு பறவையின் வாயோடு மூக்கையும், பிளந்தான் - பிளந்திட்டான்; (எ - று.)

திருவாய்ப்பாடியில் ஆயரும் ஆய்ச்சியரும் கண்டுகளிக்கும்படி கண்ணன் இளமையிற் பலவாறு வேய்ங்குழலூதி யிசைத்தல், வாயினால் இன்னிசைபாடுதல், கூத்தாடுதல் முதலிய வினோதங்களைச்செய்து மகிழ்ந்தன னென்பது பிரசித்தம்: (கம்சனது சூழ்ச்சியினால் வந்த குவலயாபீடமென்னும் யானையின் கொம்பையொடித்தற்குக் கண்ணன் நின்றாடிய கூத்து **அல்லியக்கூத்தெனப்** *பெயர்பெறுமென்றும், அக்கண்ணன் கம்சனாகிய அசுரனை வெல்லுதற்கு மல்லனாய்ச் சென்று அறைகூவியெழுந்து அவன் மீது தாவி அவனைப்பிடித்து உயிர்போக நெரித்துத் தொலைத்தபோது ஆடிய கூத்து* **மற்கூத்தெனப்** *பெயர்பெறு மென்றும், கண்ணன் தனது பேரனான அநிருத்தனை வாணாசுரன் சிறைவைத்தமைபற்றி அவனையெதிர்த்தற்குச் சென்றபோது அவனுடைய நகரவீதியிற் சென்று பஞ்சலோகங்களாலும் மண்ணாலுமான குடங்கொண்டு ஆடிய கூத்து* **குடக்கூத்தெனப்** *பெயர்பெறுமென்றும் சிலப்பதிகாரத்தாலும் அதன் அடியார்க்குநல்லாருரையாலும் தெரிகின்றது.) பாவையர் - சித்திரப் பிரதிமைபோ லழகிய மகளிர். 'அவர்கள் முகந்தொறும் எச்சிலாக்கினான்' என்றது - அவர்களை முத்தமிட்டதும் அதரபானஞ்செய்ததும் பற்றி: கண்ணன் ஆய்ச்சியர் வீடுகளில் தான் வெண்ணெய் களவாடிக் கைவிரலால் தொட்டு எச்சில்செய்து உண்கிறபோது அவ்வீட்டு இளம்பெண்கள் பார்த்துக்கொண்டே வந்து விட்டால் அவர்கள் முகத்தைத் தனது எச்சிற்கையால் தொட்டுக் கை வெண்ணெயைத் தடவியும், அவர்கள் முகத்தில் தன்வாய் வெண்ணெயை யுமிழ்ந்தும், அவர்கள்தாம் வெண்ணெய் களவாடி யுண்டனரென்று கண்டவர் கருதுமாறு செய்து சிரிக்கிற வழக்கமும் உண்டென்க. 'ஆக்கினான் கன்று முன்னோட ஓடினான்' என்ற பாடத்துக்கு, கன்றுகள் முன்னே ஓடிச்செல்ல அவற்றைத்துரத்தி மேய்த்துக்கொண்டு பின்னே சென்றனனென்று பொருள் காண்க; பிராயம் முதிர்ந்த இடையர்கள் பசுக்களை மேய்க்க, சிறுபிள்ளையான கண்ணன் இடைச்சாதிப்பிள்ளைகளுடனே சேர்ந்து கன்றுகளை மேய்த்தன னென்க.*

கம்சனாலேவப்பட்ட அசுரர்களிற் கபித்தாசுரன் விளாமரத்தின் வடிவமாய், கண்ணன் தன்கீழ்வரும்பொழுது மேல்விழுந்து கொல்வதாக எண்ணி வந்து நிற்க, அதனையறிந்து கிருஷ்ணபகவான் அவ்வாறே தன்னைமுட்டிக் கொல்லும்பொருட்டுக் கன்றின் வடிவங்கொண்டுவந்த வத்ஸாசுரனைப் பின்னிரண்டு கால்களையும் பிடித்து எடுத்துச்சுழற்றி விளாமரத்தின் மேல் எறிய, இருவரும் சிதைந்து தமது அசுரவடிவத்துடனே விழுந்து இறந்தன ரென்பதும்; பூதனைக்கும் பகாசுரனுக்கும் தம்பியான **அகாசுரன்** *கண்ணன் கன்று மேய்த்து விளையாடும் வழியிற்* **பெரிய மலைப்பாம்பின் வடிவமாய்** *வாய்விரித்துக்கிடக்க, இடைப்பிள்ளைகள் மலைக்குகையென்று கருதிப் பசுக்களோடுங் கன்றுகளோடும் அதனுள்ளே புகுந்துசெல்ல, கண்ணபிரான் தானும் ஒன்றுங்கூறாமல் உட்சென்று அங்குப் பெரிய வடிவமெடுத்து அப்பாம்பினுடலைக் கீண்டெழுந்து அதனையழித்து ஆயர்களையும் ஆக்களையும் அளித்தருளின னென்பதும்; பகனென்னும் அசுரன் கொக்குவடிவங்கொண்டு கண்ணபிரானைக் கொல்வதாக நெருங்கிவர, அப்பொழுது கண்ணன் அப்பறவையின்வாயலகுகளை இருகையாலும் பிடித்துக்கிழித்து அதனை அழித்தன னென்பதும், பின்னிரண்டடிகளில்* **அறியவேண்டிய கதைகள்.** *"கன்றெனுமசுரனாற்கனியுகுத்ததும், வன்திறற்புள்ளின்வெவ்வாய் கிழித்ததும், சென்றிடுநீணெறிச்செழும் பொற்குன்றையும், வென்றுயர் பாந்தளின் மிடறுகீண்டதும்" என்ற பாகவதத்தையும் காண்க. அரவின் முதுகைப்பிளந்ததற்குக் காளியமர்த்தன கதையைக் கொள்ளுதல் பொருந்தாது. கன்று-பசுமுதலியவற்றின் இளமைப் பெயர்; "யானையுங் குதிரையுங் கழுதையும் கடமையும், ஆனோடைந்துங் கன்றெனற்குரிய" என்பது தொல்காப்பியம். தாலு - வடசொல்.*

முன்னிரண்டடி - தகுதியில்லாத வழிகளால் விளையாடுகிறவ னென்றும், பின்னிரண்டடி - பலபிராணிகளை இம்சித்தவனென்றும் சிசுபாலன் கண்ணனை இகழ்ந்தவாறாம். 'பாவையர் பெருநகை விளைப்ப' என்றதை, 'மறுகுபாடினான்', 'மனைதொறும் வெண்ணெய்க்கு ஆடினான்' என்ற இரண்டோடுங் கூட்டலாம். பெருநகைவிளைத்தல் - மிகநகைத்துப் பரிகாசம் பண்ணுதல். வெண்ணெய்க்கு ஆடுதல் - வெண்ணெய் தரச்சொல்லிக் கூத்தாடுதலுமாம். (119)

120. பின்னிய குஞ்சிக் கோவலர்பயந்த பேதையர் பலரையுங் களிந்த,
கன்னியின் மருங்கு மோரையின் மருங்குங் கலையெலாநாணிடக் கவர்ந்தே,
முன்னிய வின்பச் செருக்கிலேமயக்கி மூரிவிற்காமனு மானா,
வன்னிய னல்லன் மற்றிவன் பெருமையரசரிலாரறி யாதார்.

(இ -ள்.) பின்னிய குஞ்சி கோவலர் பயந்த - பின்னப்பட்ட குடுமியையுடைய இடையர்கள்பெற்ற, பேதையர் பலரைஉம் - இளம்பெண்கள் பலபேரையும், களிந்தகன்னியின் மருங்குஉம் - யமுனையாற்றினிடத்தும், ஓரையின் மருங்குஉம்-(மற்றும்அவர்கள்) விளையாடுமிடத்திலும், நாணிட கலைஎலாம் கவர்ந்து - (அவர்கள்) வெள்கும்படி (அவர்களுடைய) ஆடைகளை யெல்லாம் அபகரித்து, முன்னிய இன்பம் செருக்கிலே மயக்கி- (தான்) விரும்பிய சிற்றின்பக்களிப்பிலே (அவர்களை) மயங்கச்செய்து, மூரி வில் காமன்உம் ஆனான்- (அவர்கட்கு) வலியவில்லையுடைய மன்மதனுமாயினான்; அன்னியன் அல்லன் - (அவர்கள்பக்கல் இவ்வாறு தூர்த்தனாயொழிதற்கு இவன்) அயலானல்லன் [அவ்விடைச்சாதியாரிலொருவனாக அவர்களுடைய முழுநம்பிக்கைக்கு இடமாகி வளர்ந்தவனே]; மற்று இவன் பெருமை அரசரில் ஆர் அறியாதார் - மற்றும் இக்கிருஷ்ணனுடைய மேன்மைகளை அரசர்களில் அறியாதவர் எவர்? [எவருமில்லை: அனைவரும் நன்கு அறிவரென்றபடி]; (எ -று.) திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள கோபஸ்திரீகள், கண்ணபிரானிடங்கொண்ட வேட்கைமிகுதியால் அவன் தம்மிடம் காதல் விஞ்சுமாறு நோன்பு நோற்று, அந்நோன்பின் முடிவில் யமுனாநதியிலே நீராட, அப்பொழுது அவர்கள் கரையில் அவிழ்த்து வைத்து விட்டுப்போன ஆடைகளை யெல்லாம் கண்ணன் வந்து எடுத்துக் கொண்டு அருகிலுள்ள மரத்தின்மேலேறியிருந்து சிறிது பொழுது அவர்களை அலைக்கழித்து, பின்பு அவர்கள் கைகூப்பி வணங்கி மிகவும் பிரார்த்தித்ததனால் அவர்கட்கு அத்துகில்களை அளித்தருளின னென்பது, முதலிரண்டடிகளில் அறியவேண்டிய **வரலாறு.** *'வண்டமர்பூங்குழலார் துகில் கைக்கொண்டு, விண்டோய்மரத்தான்' என்றார் பெரியாழ்வாரும். மற்றும், அவ்வாழ்வார் "ஆற்றிலிருந்து விளையாடுவோங்களைச், சேற்றாலெறிந்து வளைதுகில்கைக்கொண்டு, காற்றிற்கடியனாயோடி அகம்புக்கு மாற்றமுந்தாரான்' என்று அருளிச்செய்தபடி யமுனையாற்றில் நீராடிக்கொண்டிருந்த ஆயர்மங்கையர் கரையிற் களைந்துவைத்த ஆடைகளைக் கண்ணன் வாரியெடுத்துக்கொண்டு தன் அகத்திலே சென்றுபுக்க செய்தியும் உண்டு.*

சரத்காலத்திலே வானம் நிர்மலமாயிருப்பதையும் இரவில் நிலா எறிப்பதையும், பூந்தடாகங்களையும், பூஞ்சோலைகளையும் கண்ணன் கண்டுகளித்து, முன்பு தான்வரமளித்திருந்தபடி கோபஸ்திரீகளோடு சேர்ந்து கிரீடிக்கக் கருதி, தமையனில்லால் தான் ஒன்றியாக வனத்திற்போய், பெண்கள் மனத்தை யிழுக்கத்தக்கதும் இன்னபடியென்று சொல்லக்கூடாமல் இனியதுமான தொனியுள்ளதாக வேணுகானஞ் செய்தருளினான்; அந்த வேய்ங்குழலிசையைக் கேட்டு ஆய்ச்சியரெல்லாம் பரவசராய்த் தம்தம் மாளிகைகளை விட்டுப் பரபரப்புடனே கண்ணனிருக்குமிடத்துக்கு வந்து சேர்ந்து பலவாறு பெருங்காதல் பூண்டுநிற்க, கண்ணபிரான் அக்கோபகன்னிகைகளாற் சூழப்பட்டு அவ்விரவை ராஸக்கிரீடையென்ற உத்ஸவத்திலே செலுத்தினான்; அப்பெண்கள், தம்சுற்றத்தவரால் தடுக்கப்பட்டாலும் அவர்களை லக்ஷ்யஞ்செய்யாமல் இரவுதோறும் இங்ஙனம் கண்ணனைச் சேர்ந்துவிட்டுப் பிரிய மனமில்லாமல் மிக்க ஆனந்தத்தை அனுபவித்துவந்தார்கள் என்பது, மூன்றாமடியில் அறியவேண்டிய விஷயம். (தருமத்தை நிலைபெறுத்த அவதரித்த எம்பெருமான் தரும விரோதமாக இங்ஙனஞ் செய்வது ஒக்குமோ? அக்கன்னிகைகளுக்கும் இதனால் பாதகமுண்டாகாதோ? எனின்:- அப்பெருமான் தன்னைச்சேர்ந்தவர்களுடைய சகல பாவங்களையும் போக்கடிக்கும்படியான பரிசுத்தி யுடையவனாதலாலும், வேதாந்த நிர்ணயத்தின்படி அன்புசெலுத்வேண்டுமிடத்திலேயே அக்கன்னியர் அன்பு செலுத்தினார்களாகையாலும், அவர்கட்குச் சகலபாவநிவிருத்தியே யல்லது பாவமுண்டாவதில்லை. எம்பெருமானுக்கோ, ஜீவாத்மாவுக்கு உண்டாவதுபோலப் பாபபந்தம் உண்டாகாது; ஏனெனில்,- பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம் என்கிற பஞ்சபூதங்கள் எப்படி எல்லாப் பிராணிகளிலும் வியாபித்திருக்குமோ, அப்படியே, ஸ்வாமி அந்தப் பெண்களிடத்தும் அவர்களுடைய கணவர்களிடத்தும் மற்றுமுள்ள ஆத்மகோடிகளிடத்தும் வியாபித்திருக்கும் பரமாத்மாவாகையாலே, அவனுக்குப் புதிதாக ஒருசம்பந்தம் வந்ததில்லை யென்க. இன்னும் பலவகையாகவும் ஏற்ற சமாதானம் ஆன்றோராற் கூறப்பட்டு வழங்கும்.) குஞ்சி - ஆடவர் மயிர்முடி. பிராயம் முதிர்ந்தபின்பும் குடுமிமயிரைப் பின்னிக்கொண்டிருத்தல்,

இடையரியல்பு. பேதையர் - கபடமில்லாத கன்னிகைகளென்றபடி. களிந்தகன்னி- களிந்தமென்னும் மலையினிடத்தினின்று உதித்துவருகிற பெண்பாலாகிய நதி. மருங்கு - இடம், பக்கம்; ஏழனுருபுமாம். ஓரை - மகளிர் விளையாடுமிடம்; மகளிர் கூட்டமுமாம். 'ஓரையின் மருங்கு' என்றது - 'நாணிடக்கலையெலாங் கவர்ந்து' என்பதனோடும், 'பலரையும்' என்றது - இவ்விரண்டனோடும் தொடர்தற்கு உரியவை. நாணிட - நாண: இடு - துணைவினை. 'கவர்ந்தே' என்ற ஏகாரம்- இழிவைக்காட்டும். மன்மதனது கருப்புவில்தானே அவன் எல்லாவுயிர்களை யும் வெல்லுதற்குக் கருவியாதலால், 'மூரிவில்' எனப்பட்டது, 'காமனுமானான்' என்றது - தன்கட்டழகினாலும் குணஞ்செயல்களினாலும் அம்மகளிரைத் தன்பக்கல் மோகமடையும்படி செய்து அவர்களோடு கூடினானென்றபடி. உம்மை - கீழ்க்கூறிய கலைகைவர்தல், மயக்குதல் என்ற செயல்களை நோக்குதலால், இறந்தது தழுவிய எச்சப்பொருளது. 'அன்னியனல்லன்' என்பதற்கு - (நம்மால் உள்ளவாறு அறியலாகாதபடி) அயலானல்லன் என்றும் கருத்துக்கூறலாம். 'பெருமை' என்றது, இங்குக் குறிப்பினால் சிறுமையையுணர்த்திற்று. 'அரசரில் ஆர் அறியாதார்' என்றது - அரசரனைவரும் கிருஷ்ணனுடைய அக்கிரமங்களை அறிந்திருந்தும் அவனை அக்கிரபூசைக்கு உரியவனென்று உடன்பட்டது பெருந்தவறென்று சபையார்க்குக் குறைகூறியவாறாம். இச்செய்யுள் - ஜாரசோரசிகாமணியென்று சிசுபாலன் கண்ணனைப் பழித்தபடியாம். (120)

வேறு.

121. ***அண்டர்க் கெல்லாமரசான வாகண் டலனுக் கண்டரினி,***
துண்டற் கமைந்த பாலடிசி லுண்டா னொருநா ளொருதானே,
கொண்டற் கன்மா ரியைமுன்னங் கோவர்த் தனமே குடையாகச்,
சண்ட ப்ரசண்ட வேகமுடன் றடுத்தா னேறு படுத்தானே.

(இ -ள்.) அண்டர்க்கு எல்லாம் அரசு ஆன ஆகண்டலனுக்கு - தேவர்கட்கெல்லாம் அரசனான இந்திரனுக்கு, இனிது உண்டற்கு - இனிமையாகப் புசிப்பதற்கு உபயோகமாக, அண்டர் அமைத்த - இடையர்கள் சமைத்துச் சித்தப்படுத்திய, பால் அடிசில்-பால் போல் வெண்ணிறமான சோற்றை, ஒரு நாள் ஒரு தானே உண்டான் - ஒருநாள் (கிருஷ்ணன் அல்விந்திரனுக்கு இன்றித்) தானே தனியாகப்புசித்திட்டான்; (மற்றும்), கொண்டல் கல் மாரியை - (இந்திரனது கட்டளையால்) நீர்கொண்ட காளமேகங்கள் பொழிந்த கல்மழையை, முன்னம் - முன்பு, கோவர்த்தனமே குடை. ஆக - கோவர்த்தன மலையையே குடையாகக்கொண்டு, சண்டப்ரசண்டவேகமுடன் - மிகவும் அதிகமான விரைவுடனே, தடுத்தான் - தடுத்திட்டான்; (அன்றியும்), ஏறுபடுத்தான்-எருதையழித்தான்; (எ - று.)

இடையர்கள் தங்களுக்கு ஜீவநாதாரமான பசுக்களுக்கு வேண்டிய புல்லையும் தண்ணீரையும் உண்டாக்குகிற மேகங்களுக்கு இந்திரன் தலைவனாதலால் அவனுக்குத் திருப்தியையுண்டாக்கி அவனது பிரீதியினால் மேகங்கள் மழைபொழியத் தாங்களும் பசுக்களும் க்ஷேமமடைதலைவேண்டி வருஷத்துக்கு ஒருமுறை சரத்காலத்தில் இந்திரனுக்குப் பொங்கலிடுகிற வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர். அங்ஙனம் ஒருவருஷத்தில் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள இடையர்களெல்லோருங்கூடி இந்திராராதனை பண்ணுதற்காக வீடுகள்தோறும் வரியிட்டுச் சமைத்துச் சோறு முதலிய உணவுகளைப் பெருந்திரளாகவும் மிக இனிதாகவும் சித்தப்படுத்திய போது, இந்திரனைச் செருக்கடக்கக் கருதிய கிருஷ்ணன் அவ்விடையர்களை நோக்கி 'பசுக்களுக்கும் நமக்கும் பலவகைவளங்கதைத் தந்து உதவி நம்மைப் பாதுகாக்கிற இந்தக்கோவர்த்தனகிரியை ஆராதிப்பதே நமக்குத் தகுதி: நமக்கு இந்திரனாலும் மற்றவர்களாலும் ஆவதென்ன?' என்று சிலசொல்லிப் போதித்து அவர்கள் மனத்தைமாற்றி அவர்களோடுதானும் இருந்து இந்திரபூசைக்குப் பிரதியாகப் பர்வதபூசையைச் செய்வித்தான். வழக்கமாக இந்திரன் பூசையை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறவகையிலும் இக்கோவர்த்தன பர்வத பூசையில் விசேஷம் காட்டி இடையர்களை மகிழ்விக்கக் கருதிக் கண்ணன் அவர்கள் பர்வதபூசை செய்துவரும்போது தான் ஒரு தேவதாரூபமாய் அந்தக் கோவர்த்தனகிரியின் சிகரத்தின் மேல் வீற்றிருந்து "நான்தான் இந்தப் பர்வததேவதை" என்று சொல்லி, அக்கோபாலர்கள் இட்ட அந்தப் பலிகளையெல்லாம் அமுதுசெய்தருளியதுமன்றி, அம்மலைத்தெய்வத்தைத் தரிசித்து வணங்கிப் பிரார்த்தித்த ஆயர்கட்கெல்லாம் வேண்டிய வரங்களையுந் தந்தனன். இங்ஙனம் பூசையை இழந்ததனாற் கோபமுற்ற இந்திரன் பசுக்களுக்கும் கன்றுகளுக்கும் இடையர்க்கும் இடைச்சியர்க்கும் அழிவுசெய்யும்படி மேகக் கூட்டத்தை ஏவி

இடைவிடாத பெருங்காற்றுமழையைப் பொழிவித்தபோது, கண்ணன் கோவர்த்தனமலையையெடுத்துக் குடையாகப் பிடித்து மழையைத் தடுத்துக் கன்றுகாலிகளையும் இடையர்களையும் காத்தருள, இங்ஙனம் ஏழுநாள் கழிந்தபின்பு இந்திரன் கருவபங்கப்பட்டு மேகங்களை யகற்றிவிட்டு வானத்தினின்று இழிந்துவந்து கண்ணனைப் பலவாறு துதித்து, அப்பெருமானுக்குக் கோவிந்தனென்கிற திருநாமத்தைச் சாத்திக் கோக்களுக்கு இந்திரனாகப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து சென்றனன் என்பது, இங்கு அறியவேண்டிய கதை. கள்ளங்கபடமற்ற சாதுசனங்களான இடையர்களெல்லார்க்கும் துர்ப்போதனை செய்து தேவேந்திரனை வஞ்சித்து அவனுணவைக்கவர்ந்து உண்டு தன் இனத்தவரான இடையர்களையும் ஏமாற்றிப் பின்பு அதனாலான தீங்கையொழித்தற்குத் தானே சிரமப்பட்டுக் கல்லைச் சுமந்தனனெனப் பழித்தவாறு.

இந்திரன் கல்மழை பொழிந்ததனால் அதனைக் கல்மலை கொண்டே தடுத்திட்டான்: அவன் நீர்மழைபொழிந்திருந்தால் அதனை நீர்கொண்டே தடுத்திருப்பான், அகடிதகடநா சாமர்த்தியமுடைய எம்பெருமான் என்பதும்; 'அஃறிணையாகிய மலை, தனக்குச்செய்த பூசையை ஏற்றுக்கொள்ளுந் தரமிலது' என்ற குறைதீரவும், தேவதாந்தரங்களை யுத்தேசித்துச் செய்யும் பூசைகளை அந்தந்தத் தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று ஏற்றுக்கொண்டு வரமளிப்பவன் தேவாதிதேவனான தானேயென்பது தோன்றவும், கோவர்த்தனமலைக்கு இட்ட உணவுகளைக் கண்ணன் தான் ஒரு தெய்வ வுருக்கொண்டு உண்டருளின னென்பதும்; "கோவர்த்தன மலைக்குப் பூசைசெய்தோம்; அதனால் உடனே பெருந்தீங்கு விளைவதாயிற்று; அதனைக் கண்ணன் முயன்று தடுத்து நம்மைக் காத்தருளினான்' என்று இடையர்கள் உட்கொண்டு அம்மலையைக் குறித்துக் குற்றங்குறை கூறாதிருக்கு மாறு அந்தமலையைக் கொண்டே பாதுகாத்தன னென்பதும் கருதத்தக்க பொருள்கள். திருவாய்ப்பாடியில் பொதுவானார் வர்ஷார்த்தமாக இந்திரனுக்குக் கொடுபோயிடுகிற சோற்றைக் கண்டு, 'நாம் பிறந்து வளர்கிற ஊரிலே சிலர் ஒன்றைத் தேவதாந்தரத்துக்கு ஆக்குகையாவதென்?' என்று அதுவும் பொறுக்கமாட்டாதே 'மலையின் முன்னே கொடுபோய்க் குவியுங்கோள்' என்று சொல்லி 'தான்மலையாயிருந்து ஜீவிக்குமவன்' என்ற ஆன்றோருரை நைடயையுங் காண்க.

ஆகண்டலன் என்ற வடமொழிப்பெயர் - (பகைவர்களை) நன்றாகக் கண்டிப்பவனென்று காரணப்பொருள் பெறும். பால் அடிசில் - உவமைத்தொகை. ஒருதானே, கோவர்த்தனமே என்ற ஏகாரங்கள் - பிரிநிலையோடு சிறப்பு. கோவர்த்தன மென்றது - (எப்பொழுதும் மாறாத புல்லையுந் தண்ணீரையுமுடையதாதலால்) பசுக்களை விருத்தியடையச் செய்வது என்பதுபற்றி வந்த பெயர். மழை ஒருதுளியேனும் ஆயர்மேலும் ஆக்களின்மேலும் விழாதபடி கண்ணனெடுத்த அம்மலை கவிந்து நின்றதனால், குடையாயிற்று. சண்டப்ரசண்ட வேகமுடன் - மிக்ககொடிய பெருங்காற்றின் மகாவேகத்தோடு கூடின, கொண்டல்களின் கல்மாரியை என்று இயைத்து உரைப்பினுமாம். சண்டப்ரசண்டவேகம் - வடமொழித்தொடர்.

***ஏறுபடுத்த விவரம்** :- கண்ணன் நப்பின்னை யென்பவளை மணஞ்செய்துகொள்ளுதற்காக, அவள் தந்தை கந்யாசுல்கமாகக் குறித்தபடி, யாவர்க்கும் அடங்காத அசுராவிஷ்டமான ஏழு எருதுகளையும் ஏழு திருவுருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கித் தழுவின னென்பதாம். கண்ணனைக் கொல்லும்படி கம்சனால் ஏவப்பட்ட அசுரர்களில் அரிஷ்டனென்பவன் எருது வடிவங் கொண்டு பசுக்களையெல்லாம் முட்டி இடைச்சேரியைப் பயப்படுத்திக்கொண்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணனது திருவயிற்றின் மேற்கண்வைத்துக் கொம்புகளை நீட்டிப் பாய்ந்துவர, கண்ணபிரான் அவனைக் கொம்புகளிற் பிடித்து அசைய வொட்டாமற் செய்து தன்காலினால் அவன் வயிற்றில் ஓரிடியிடித்து அவன் கழுத்தைப் பிடித்துக் கசக்கி அவனுடைய கொம்புகளில் ஒன்றைப்பறித்து அதனாலேயே அவனை அடித்துக்கொன்று விழுத்தின னென்ற கதையையுங் கொள்ளலாம். எருதை யழித்தலாகிய பெரும்பாதகத்தைச் செய்தவனெனப் பழித்தவாறு.*

*'தடுத்தானீறுபடுத்தானே' என்று பாடமுண்டு; அதற்கு - ஈறுபடுத்தான் என்றாவது நீறுபடுத்தான் என்றாவது எடுத்து, மேகங்களைச் சிதறடித்து அழிவுசெய்தா னென்று பொருள் கொள்வர். 'தடுத்தானேறுபடுத்தானே' என்றவிடத்துப் **பிராச** மென்னுஞ்சொல்லணி காண்க.*

*இதுமுதல் மூன்று கவிகள் - இச்சருக்கத்தின் 29-ஆம் கவி போன்ற **அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தங்கள்.** (121)*

***122. பம்பிப்பரந்தபுன்மேயும்பசுவின்கன்றுங்கோபாலர்
தம்புத்திரருமம்புயத்தோன்றன்மாயையினாலொளித்திடுநா
ளெம்புத்திரருமெங்கோவினிளங்கன்றினமுமெனத்தெளிய
வம்பிற்புரிந்துமாயையிவனல்லாலியாவர்வல்லாரே.***

(இ -ள்.) பம்பி பரந்த புல் மேயும் பசுவின் கன்றுஉம் - நெருங்கிப்பரந்தபுற்களை மேய்ந்து உட்கொள்ளுகிற பசுக்களின் கன்றுகளும், கோபாலர்தம்புத்திரர்உம் - இடையர்களுடைய பிள்ளைகளும், அம்புயத்தோன் தன்மாயையினால் ஒளித்திடு நாள் - பிரமன்செய்த மாயையினால் மறைந்திட்டபோது, எம் புத்திரரும் எம் கோவின் இளங் கன்று இனமும் என தெளியவம் பின்புரிந்த - 'எங்கள் பிள்ளைகளும் எங்கள் பசுக்களின் இளங்கன்றுகளுமே' என்று (இடையர்கள் ஐயமறக் கருதுமாறு கிருஷ்ணன் தானே அத்தனைகன்றுகளும் இடைப்பிள்ளைகளுமாகவடிவு கொண்டு) துடுக்காகச் செய்த, மாயை-மாயையை, இவன் அல்லால் வல்லார் யாவர் - இந்தக் கிருஷ்ணனேயன்றி அறிந்து செய்ய வல்லவர் வேறுயாவர் உளர்? [எவருமல்லை என்றபடி];

கண்ணன் இளமைப்பருவத்தில் ஆயர் சிறுவர்களுடனே ஆன்கன்றுகளை மேய்த்துவரும் நாட்களில் ஒருநாள், பிரமன் அப்பெருமானது திருவிளையாட்டைக் காணவேண்டுமென்று கருதிக் கன்றுகளையும் சிறார்களையும் தன் மாயையினால் வானத்தே மறைத்துவைக்க; கிருஷ்ணன், அதையுணர்ந்து, வண்ணமும் வனப்பும் தோற்றமும் வடிவும் தொழிலும் குணமும் பூணும் துகிலும் தாரும் குழலும் முதலிய அனைத்திலும் சிறிதும் வேற்றுமையில்லாதபடி தானே அச்சிறாரும் கன்றுகளுமாக வடிவெடுத்து அந்தந்த மனைக்குப்போய் வந்துகொண்டிருக்க, இங்ஙனமே ஓராண்டு செல்ல, நான்முகன் இதுகண்டு நாணமுற்றுச் சிறுவர்களையும் கன்றுகளையுங் கொண்டுவந்து சமர்ப்பித்து வணங்கித் தன் பிழையைப் பொறுத்தருளும்படி கண்ணபிரானைப் பிரார்த்தித்தன னென்பது, இங்குக் குறித்த வரலாறு.

இச்செய்யுள் - எவ்வகைமாயைக்கும் மேம்பட்ட பெருமாயை செய்ய வல்லானென்று இழித்துரைத்த படியாம்.

புத்த்ரர் - என்ற வடசொல் - புத் த்ரர் என்று பிரிந்து, நமது தாய்தந்தையரைப்) புத் என்ற நரகத்திற் சேரவொட்டாது அதனினின்று பாதுகாப்பவரெனக் காரணப்பொருள் பெறும். அம்புயத்தோன் - (திருமாலின் திருநாபித்) தாமரை மலரில் தோன்றினவன். வம்பிற் புரிந்த மாயை - பிரமன் செய்த மாயைக்குப் பிரதியாகச் செய்த மாயை. 'பம்பிப் பசுந்தண் புன்மேயும்' என்றும் பாடமுண்டு. அல்லால்+யாவர்=அல்லாலியாவர்; தன்ஒழுமெய்ம்முன் யகரம்வர இகரந் தோன்றிற்று; [நன்-மெய் - 3.] (122)

***123. அதிரப் பொரும்போரஞ்சினனோ வஞ்சா மைகொலோ
தெரியாது,
மதுரைப் பதியுந் தன்கிளையும் வாழ்வுந் துறந்து
வாரிதிவா,
யெதிரொப் பிலாத துவாரகையென் றியற்பேர் படைத்த
மாநகரின்,
முதிரப் பொரும்போர்த் தம்முனுட னிருந்தான் பன்னாண்
முரணறுத்தே.***

(இ -ள்.) அதிர பொரும் போர் அஞ்சினனோ - (கிருஷ்ணன்தான் ஜராசந்தனோடும் காலயவனனோடும்) ஆரவாரமுண்டாம்படி (ஒருங்கு) போர் செய்தற்கு அச்சங்கொண்டவனாதல் பற்றியோ, அஞ்சாமைகொலோ - அங்ஙனம் போர்செய்தற்குத் தான் அச்சங்கொள்ளாமையினாலேயோ, தெரியாது - (இன்னபடியென்று) தெரிந்திலது; மதுரை பதிஉம் தன்கிளைஉம் வாழ்வுஉம் துறந்து - மதுராபுரியையும் (அதில்) தனது உறவினரோடுகூடி வாழ்தலையும்

விட்டிட்டு, வாரிதிவாய்-(மேற்குக்) கடலிலே, எதிர் ஒப்பு இலாத துவாரகை என்று இயல் பேர் படைத்த மா நகரில் - தனக்குச் சரியான உவமையைப் பெறாததும் துவாரகையென்று இயற்பெயர் பெற்றதுமான பெரியநகரத்தில் (புகுந்து அதில்), முதிரபொரும் போர் தம்முனுடன் - மிகுதியாகச் செய்யும் போரில்வல்ல தனது தமையனான பலராமனுடனே, பல நாள் - அநேகநாள், முரண் அறுத்து இருந்தான் - பகையின்றி வீற்றிருந்தான்; (எ - று.)

இதிற்குறித்த விஷயம் முன்பு எழுதப்பட்டது. தனது சொந்தவூரைவிட்டு, வேற்றூர்க்குச் செல்லுதல், பகைக்கு அஞ்சாமையினாலன்று, அஞ்சுதலினாலேயாம் என்பது, முதலடியின்போக்கு. பகைக்கு அஞ்சி ஊரைவிட்டு ஓடிக்கடலிடை யொளித்தவனென்று இகழ்ந்தவாறாம். நீரரண், நிலவரண், மலையரண், காட்டரண் என்ற நால்வகையரண்களுட் கடலாகிய இயற்கை நீரரணைப் பெற்றுள்ளதனாற் பகைவர் வந்து புகவொண்ணாதபடி பாதுகாப்பமைந்த நகரத்தி லென்பான், 'வாரிதிவாய் நகரில்' என்றான். அதிரப்பொரும் போரஞ்சினனோ அஞ்சாமை கொலோ - தெரியாது' என்றதன்பின், 'முதிரப் பொரும் போர்த்தம்முனுடன் முரணறுத்து இருந்தான்' என்றது இகழ்ச்சி. தம் முன் - தமக்குமுன் பிறந்தவன்; முன் - காலவாகுபெயர், இயற்பேர் - சுபாவமானபெயர்: இயற்கைப் பெயர்: முரணறுத்து இருந்தான் என்பதற்கு-போர் செய்தலை யொழித்திருந்தானென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். 'இருந்தா னொருநாள் முரணறுத்தே' என்றும் பாடமுண்டு.
(123)

வேறு.

124. கஞ்சனெனு மாமனொடுகாளையமர் செய்தான்
வஞ்சனையி னாலமருமெத்தனைம லைந்தான்
றஞ்சமென வேமருவுதமரிலொரு தானே
முஞ்சிவிர காலுரியமேதினிபு ரந்தான்.

(இ -ள்.) காளை - இளவெருதுபோலக் கொழுத்தவனான கிருஷ்ணன், கஞ்சன் எனும் மாமனொடு - (தனது) மாதுலனான கம்ஸனுடனே, அமர்செய்தான் - போர்செய்து அவனைக் கொன்றிட்டான். (மற்றும்), வஞ்சனையினால் அமரும் எத்தனை மலைந்தான் - தந்திரவகைகளால் எத்தனையோ யுத்தங்களையுஞ் செய்து முடித்தான்; தஞ்சம் என மருவு தமரில் - (தன்னையே) ஆதாரமாகக்கொண்டு சார்ந்துள்ள சுற்றத்தார்களில், ஒருதானே மிஞ்சிதானொருவன் மாத்திரமே மேம்பட்டு, விரகால் உரிய மேதினி புரந்தான் - தந்திரமாகத் தனக்குரியதாக்கிக்கொண்ட இராச்சியத்தை ஆள்பவனானான்; (எ - று.)

நெருங்கிய சுற்றத்தார்க்கும் பிறர்க்கும் ஒப்ப அன்பின்றி வஞ்சனையால் தீங்கு இழைத்தவ னென்று பழித்தபடியாம். முதலடியிற்குறித்த வரலாறு, கீழ் 67-ஆங் கவியினுரையில் விவரிக்கப்பட்டது. காளை - உவமையாகுபெயர்; காளையமர் செய்தான் என்பதற்கு - காளைப்பருவத்திலே போர்செய்தானென்று உரைப்பினுமாம்; அது பதினாறு பிராயத்துக்குட்பட்ட கட்டிளமைப்பருவம். கம்சனைக் கொன்றதன் பின்பு கிருஷ்ணன் பலராமனுடன் சாந்தீபினி யென்ற அந்தணன்பக்கல் வேதசாஸ்திரங்களை யோதின பின்பு, அக்குருவுக்குத் தக்ஷிணை கொடுத்தற் பொருட்டு, அவனது விருப்பத்தின்படி, சங்கினுருவந் தரித்துக் கடலில்வாழ்ந்த பஞ்சஜநனென்ற அசுரனைக் கடலிற்புகுந்து பொருதுகொன்று, முன்பு அவனாற் கவர்ந்து கொண்டு போகப்பட்ட குருபுத்திரனை மீட்டுக் கொடுத்தமை, பதினெட்டுமுறை ஜராசந்தனைப் பொருது வென்றமை, காலயவனென்ற மிலேச்சராஜனைத் தந்திரத்தால் அழியச் செய்தமை, ருக்குமியைப் பங்கப்படுத்தியமை முதலிய பலவற்றை உள்ளத்திற்கொண்டு 'வஞ்சனையினால் அமருமெத்தனை மலைந்தான்' என்றான். 'தஞ்சமெனவே மருவுதமர்' என்றது, யதுகுலத்தரசர்களை. தஞ்சம் - பற்றுக்கோடு, ஆதரவு, ரக்ஷகம்.

இக்கவி - ஈற்றுச்சீரொன்று தேமாச்சீரும், மற்றை மூன்றும் விளங்காய்ச்சீர்களுமாகிய அளவடி நான்குகொண்ட கலிவிருத்தம். (124)

வேறு.

***125.	அன்னையுந் தாதை தானு மருஞ்சிறை யகத்து வைக
முன்னிரு மூவர் முன்னோர் தங்களை முருக்கு வித்தான்
பின்னொரு தமையன் றன்னைப் பெற்றதா யிருவ ரென்றென்
றிந்நிலஞ் சொல்ல வைத்தா னிவனைவே றியாவ ரொப்பார்.***

(இ -ள்.) அன்னைஉம் - (தனது) தாயும், தாதைதான்உம் - (தனது) தந்தையும், அரும் சிறை அகத்து வைக - (தனக்காக) மீளுதற்கு அரிய சிறைச்சாலையிலே இருக்க, முன் இரு மூவர் முன்னோர் தங்களை முருக்குவித்தான் - முன்னே பிறந்த தனது தமையன்மார் ஆறுபேரையும் கொல்வித்தான்; பின் ஒரு தமையன் தன்னை - (அவ்வறுவர்க்கும்) பின்னே பிறந்த ஒரு தமையனை, பெற்றதாய் இருவர் என்று என்று இ நிலம் சொல்ல வைத்தான் - (பெற்ற தாயார் இவனுக்கு) இரண்டுபேர் என்று இந்நிலவுலகத்தார் பலமுறை சொல்லும்படி செய்தான்; இவனை ஒப்பார் வேறு யாவர் - (இத்தன்மையனான கிருஷ்ணனுக்கு அவனே ஒப்பாவனன்றி) இவனை ஒப்பவர் வேறுயாவருளர்? (எவருமில்லை யென்றபடி); (எ - று.)

தாய் தந்தையர்க்கும் தமையன்மார்க்கும் பெருந்தீங்கு விளைத்த கொடியனென்று நிந்தித்தவாறாம். தேவகியின் எட்டாவது பிள்ளை கம்சனைக் கொல்லுமென்று அசரீரிவாக்குச் சொன்னதும், திருமால் தேவகியின் எட்டாவது கர்ப்பத்தில் தான் அவதரித்துக் கம்சனைக் கொல்லுவதாகத் தேவர்கட்கு வாக்கு தத்தஞ் செய்தருளிய செய்தியை நாரதர் வந்து கூறியதும் பற்றிக் கம்சன் மிக்க கோபமடைந்து, தேவகியையும் வசுதேவரையும் சிறைச்சாலையில் தளையிட்டு வைத்தமை கொண்டு, தாய்தந்தையர் சிறையிலிருத்தற்குக் கண்ணன் காரணமாக உரைக்கப்பட்டனன். 'முன்னிருமூவர் முன்னோர் தங்களை முருக்குவித்தான்' என்று சொன்னது, கம்சனாற் கொல்லப்பட்ட தேவகியின் புத்திரரறுவரும் திருமாலின் கட்டளைப்படி மாயையினால் தேவகியின் கருப்பத்திற் சேர்க்கப்பட்ட இரணியகசிபு குமாரராதலால், தன்னைக் கம்சன் கொல்லாதபடி பாதுகாத்துக்கொண்ட தந்திரம் வல்லவனான கிருஷ்ணன் தனக்கு முன்பிறந்தவரறுவரை அங்ஙனமே கம்சன் கொல்லாதபடி காத்தற்கு யாதோருபாயமுஞ் செய்யாது விட்டமையே, அவன் அத்தமையன்மாரைக் கொல்வித்ததாகக் குற்றஞ்சாற்றப்பட்டது. அவ்வறுவர் பெயர்:- கீர்த்திமான், சுஷேணன், உதாயு, பத்திரசேனன், ருசுதாசன், பத்திரதேவன் என்பன; (இவை, அவர்கட்கு முற்பிறப்பிலிருந்த பெயர்,) பின்பு தேவகியின் ஏழாவது கருப்பத்தைத் திருமாலின் நியமனப்படி மாயையானது ஏழாவது மாதத்தொடக்கத்திலே நடுராத்திரியில் தேவகியின் வயிற்றினின்று பெயர்த்து ரோகிணியின் கருப்பத்திற் சேர்த்துவிட, அங்கு நின்று அவதரித்த பலராமனுக்கு, தேவகி ரோகிணி என்ற இருவரும் தாயராதல் காண்க. "ஒருதாயுதரத்திலோரறுதிங்க ளுறைந்தபின்னை, ஒருதாய் வயிற்றில் வந்துற்ற தெம்மாய முரைத்தருளே" என்றது, இங்கு நோக்கத்தக்கது.

*தமையனான பலராமனுக்குத் தாயரிருவராக அமைத்தற்குக் காரணம், தம்பியாகிய கிருஷ்ணன் திருமாலாகிய தனது நிஜரூபத்திலிருந்து மாயைக்கு இட்ட கட்டளையேயாதல் கொண்டு, அச்செயலைச் சிசுபாலன் கிருஷ்ணன் மேலேற்றிக் கூறினான். **'பெற்ற தாய் இருவர்'** என்றது, ஒருமைப்பன்மைமயக்கம். 'என்றென்று', என்ற அடுக்கு - வியப்பினாற் பலகாற்கூறுதலை விளக்கும்; வேறியாவர் - குற்றியலிகரம்.*

*இதுவும், அடுத்த கவியும் - 66-ஆங் கவிபோன்ற **அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தங்கள்.** (125)*

***126.	என்றுகொண் டெண்ணி நாவுக்கிசைந்தன வுரைக ளெல்லா
மொன்றினொன் றுச்ச மாகவுயர்ச்சியுந் தாழ்வுந் தோன்றக்
கன்றிய மனத்தி னோடுங்கட்டுரை செய்தான் மன்றற்
றென்றலஞ் சோலை சூழுஞ்சேதிநா டுடைய கோவே.***

(இ -ள்.) என்று கொண்டு - என்று இவ்வாறாக, எண்ணி - (கிருஷ்ணனுடைய செய்திகளையும் குணஞ் செயல்களையும்) குறித்து, நாவுக்கு இசைந்தன உரைகள் எல்லாம் - வாயில்வந்த வார்த்தைகளை யெல்லாம், ஒன்றின் ஒன்று உச்சம் ஆக-ஒன்றுக்கு மேல் ஒன்றாக, உயர்ச்சிஉம் தாழ்வுஉம் தோன்ற- உயர்வும் இழிவும் புலப்பட, கன்றிய மனத்தினோடுஉம் கட்டுரைசெய்தான் - கோப தாபங் கொண்ட

மனத்துடனே தொடுத்துரைத்தான்: (யாவனெனில்:-) மன்றல் தென்றல் அம்சோலை சூழும் சேதி நாடு உடைய கோ - நறுமணமுள்ள தென்றற்காற்று வீசுகின்ற அழகியசோலைகள்சூழ்ந்த சேதிதேசத்தை (த்தனது ஆளுகையின் கீழ்) உடைய அரசனான சிசுபாலன்; (எ- று.) சிசுபாலன் கூறிய தூஷணைச்சொற்களினுள்ளே புகழ்ச்சிப் பொருளும் வெளிப்படையாகவேனும் குறிப்பாகவேனும் தோன்றுதல் பற்றி, 'உயர்ச்சியும் தாழ்வும் தோன்ற' எனப்பட்டது. அங்ஙனம் இருவகைக் கருத்துநிகழ்தல், கீழ்ச்சென்ற பத்துக்கவிகளையும் உய்த்து நோக்குமிடத்துத்தானே விளங்கும். மாயவனான கண்ணனது திருவிளையாடல்களில் ஈடுபடாதவர்க்கு அவை குற்றமாகவும், ஈடுபடுபவர்க்கு அவைதாமே குணமாகவுந் தோன்றுமென்க. உண்மையில், உயர்ந்த குணஞ் செயல்களையும் இழிந்தனவாகக்கொண்டு கூறினன் சிசுபாலனென்பது போதரும். சிசுபாலன் வாக்கியங்களில் கண்ணனைப் புகழ்ந்தவைபோல மேல்நோக்கில் தோன்றுகின்றவை சிலவும், அவன் கருத்தால் வஞ்சப்புகழ்ச்சியணி வகைகொண்டு கிருஷ்ணனைப் புகழ்கிறது போலப் பழித்தவையேயா மென்க. தென்றல், பொதியமலையிலிருந்து சந்தனமரத்தின் வாசனையோடு வீசுதலால், 'மன்றல் தென்றல்' எனப்பட்டது. மன்றலைச் சோலைக்கும் அடைமொழியாக்கலாம். 'என்று கொண்டு' என்பதில், கொண்டு - அசை: இது - தொல்காப்பியத்து "கிளந்தவல்ல வேறு பிறதோன்றினுங், கிளந்தவற்றியலாலுணர்ந்தனர் கொளலே" என்ற இடைச்சொல்லியற் புறனடைச் சூத்திரத்தாற் கொள்ளப்படும். உச்சம் - வடசொல். (126)

வேறு.

127.-இவ்வகைச் சிசுபாலன்சொன்ன நிந்தனைச் சொற்களைக்கேட்ட கண்ணன் அவனோடு பொரத் தேரிலேறுதல்.

திண்ணியநெஞ் சினனானசிசுபாலன் றன்னெஞ்சிற் றீங்கு
தோன்ற, வெண்மையமன் பேரவைவயி னியம்பியபுன் சொற்க ளெல்லா மெண்ணி யெண்ணிப்,
புண்ணியர்வந் தினிதிறைஞ்சும்பூங்கழ லோன் வேறொன்றும்
புகலா னாகிப்,
பண்ணியதன் புரவிநெடும் பருமணித்தேர் மேற்கொண்டான்
பரிதி போல்வான்.

(இ -ள்.) திண்ணிய நெஞ்சினன் ஆன சிசுபாலன் - கடுமையுள்ள மனமுடையவனான சிசுபாலன், தன்நெஞ்சில் தீங்கு தோன்ற - தனது மனத்திலுள்ள கெட்ட எண்ணம் வெளியாம்படி, எண்ணிய மன் பேர் அவையின் இயம்பிய - (அனைவராலும்) நன்கு மதிக்கப்பட்ட நிலைபெற்ற பெரிய அந்தச் சபையிற்கூறின, புல்சொற்கள் எல்லாம் - தூஷணைச் சொற்களெல்லாவற்றையும், புண்ணியர் வந்து இனிது இறைஞ்சும் பூ கழலோன் - நல்வினையையுடையவர்கள் வந்து அடுத்து இனிமையாக [அன்போடு] வணங்குகிற தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளை யுடையவனான கண்ணபிரான், எண்ணி - கணக்கிட்டு, எண்ணி - ஆலோசித்து, வேறு ஒன்றுஉம் புகலான் ஆகி - (அந்நிந்தனைச் சொற்களுக்கு) மாறாக ஒரு வார்த்தையையுஞ் சொல்லாதவனாய், பரிதிபோல்வான் - சூரியனைப்போன்று, பண்ணிய புரவி நெடும் பரு மணி தன் தேர் மேல் கொண்டான் - அலங்கரிக்கப்பட்ட குதிரைகள் பூட்டிய பெரிய பருத்தமணிகள் கட்டிய தனது தேரின்மேல் ஏறினான்; (எ - று.)

சிசுபாலன் நூறுபிழை செய்யுமளவும் பொறுத்தருள்வதாக அவனது தாய்க்கு வாக்குதத்தஞ் செய்திருந்ததற்கு ஏற்பக் கண்ணபிரான் அவனது தூஷணை வாக்கியங்களை எண்ணித் தொகையிட்டுக்கொண்டேவந்து அவை நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பின்பு பொறுக்கமாட்டாதவனாய் அவனை யழிக்கக் கருதிப் போர்க்கு எழுந்தனனென்பார், 'புன்சொற்களெல்லாம் எண்ணி யெண்ணி வேறொன்றும் புகலானாகித் தேர்மேற்கொண்டான்' என்றார். இவ்வாறு கண்ணபிரான் சிசுபாலனது நூறுபிழைகளைப் பொறுத்தருளியது பற்றியே, "பிழை நூறும் சான்றோர் பொறுப்பர்" என்ற நீதிவாக்கியம் வழங்கலாயிற்றென்ப "க்ரியா கேவலம் உத்தரம்" என்றபடி வாயினாலொன்றுஞ் சொல்லாமற் காரியத்திலே வல்லமை காட்டுதல் பெரயோரியல்பாதலால், கண்ணன் வேறொன்றும்

புகலானாகித் தேர்மேற்கொண்டான். திண்ணிய நெஞ்சு - பெரியோரிடத்து மதிப்பும் பயபக்தி விசுவாசங்களும் இல்லாத கடின சித்தம் பிறந்தபொழுதே தொடங்கிக் கண்ணனிடத்துப் பகைமை பூண்டவனாய் முந்தின பிறப்புக்களிலும் பகைவனாதலால் பிறவிப்பகைவனான சிசுபாலன் சொன்னசொல் ஒவ்வொன்றிலும் அவன் கொண்டுள்ள கிருஷ்ணத்வேஷம் புலனாகுதலால், 'திண்ணிய நெஞ்சினனான சிசுபாலன் தன் நெஞ்சில் தீங்கு தோன்ற இயம்பிய புன்சொற்கள்' எனப்பட்டன. மன் அவை - வினைத்தொகை. மன் பேர் அவை-அரசர்கள் கூடிய பெரியசபை எனினுமாம். புண்ணிய - எம்பெருமானைச் சரணமடைந்து உய்தற்கு ஏற்ற நல்வினையுடையோர். புரவிபண்ணுதல்-குதிரைக்குச் சேணம் முதலியன இடுதல் மணி - அடிக்கும் மணி. பருமணித்தேர் - நல்லிலக்கண முழுதுமமைந்த விலையுயர்ந்த முழுரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்றதேர் எனினுமாம். சூரியன் இருளையழித்து உலகத்து ஒளிசெய்தற்குச் சிறந்ததொரு தேரின்மீது உதித்தல் போல, 'அச்சுதபாநு' எனப்படுகிற கிருஷ்ணன் கொடிய வகைவனைத்தொலைத்து உலகத்துக்கு நன்மை செய்தற்பொருட்டுச் சிறந்ததொரு தேரிலேறினானென்பது, 'தேற்மேற்கொண்டான் பரிதிபோல்வான்' என்றதன் கருத்து, 'திண்புரவி' என்றும் பாடமுண்டு.

இதுமுதல் நான்கு கவிகள் - இச்சருக்கத்தின் முதற்கவிபோன்ற ***அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தங்கள்.*** *(127)*

128.-கண்ணன் சிசுபாலனைப்போர்க்கு அழைத்தல்.

எந்நாட்டிலவனிபருமீண்டியவித்தொல்லவையினிசைத்தசேதி
நன்னாட்டுக்கதிபதியாநரபாலநின்மாற்றநன்றுநன்று
கன்னாட்டும்படியாகவிருவோரும்பொருதறிதுங்கடிதேகென்று
தன்னாட்டமிகச்சிவந்தான்கரியவடிவினிற்புனைந்ததண்டுழாயோன்.

(இ -ள்.) 'சேதி நல்நாட்டுக்கு அதிபதி ஆம் நரபால - நல்ல சேதி தேசத்துக்குத் தலைவனான மனிதராஜனே!- எ நாட்டில் அவனிபரும் ஈண்டிய - எந்தத்தேயத்து அரசர்களும் கூடிய, இ தொல் அவையின் - இந்தப் பெரிய சபையிலே, இசைத்த - சொன்ன, நின் மாற்றம் - உனது வார்த்தை, நன்று நன்று - மிக அழகியதாயிருந்தது; கல் நாட்டும் படி ஆக - சிலாஸ்தாபநஞ் செய்யும்படி, இருவோரும் பொருது அறிதும் - நாமிருவரும் (போர்செய்து நமக்குள் இருக்கிற உயர்வு தாழ்வு) அறிவோம்; கடிது ஏகு - விரைவிற் புறப்பட்டு வா', என்று-என்று (சிசுபாலனை நோக்கிச்) சொல்லி (அவனை அறை கூவி), தன் நாட்டம் மிக சிவந்தான் - (கோபத்தினால்) தனது கண்கள் மிகச் செந்நிறமடையப் பெற்றான், (யாவனெனில்.-) கரிய வடிவினில் புனைந்த தண் துழாயோன் - கருநிறமான (தனது) திருமேனியில் தரித்த குளிர்ச்சியான திருத்துழாய்மாலையை யுடையவனாகிய கண்ணபிரான்; (எ - று.)

சபையாரது அறிவொழுக்கங்களின் முதிர்ச்சியைச் சபையின் மேலேற்றி, 'தொல் அவை' என்றார். 'சேதிநன்னாட்டுக்கு அதிபதி யாம் நரபால' என்று சிசுபாலனைக் கண்ணன் விளித்தது, 'நீ நிலவுலகத்தில் ஒரே தேசத்துக்கு அதிபதியான மனிதராசன்: நானோ மூவுலகத்துக்கும் அதிபதியான தேவராசன்' என்று காட்டுதற்கு: 'நன்று' என்றது, எதிர்மறையிலக்கணை; சிறிதும் நன்றன்று என்றபடி. 'நன்று நன்று' என்ற அடுக்கு - வெகுளிபற்றியது.

சிறந்த ஒரு வீரன் போரிற் புறங்கொடாதுநின்று பகைவராலிறந்தால் அவனது பெயரையும் பெருமையையும் எழுதிக்கல்லுருத்தாபித்தல் மரபாதலால், 'கல்நாட்டும்படியாகப்பொருது' எனப்பட்டது. இது - புறப்பொருளிலக்கணத்தில் 'நடுகல்' எனப்படும். இந்நூற் சிறப்புப்பாயிரத்தில் "கல்நாட்டியமர் பொருது" என்பதும் இது. "பலர் என்னை முன்நின்று கன்னின்றவர்" என்ற திருக்குறளையுங் காண்க. 'நாட்டும்படியாக' என்றதில் 'ஆக' என்பது-அசை. இருவோரும் அறிதும்' என்றது-தன்மையிற்படர்க்கை வந்த இடவழுவமைதி; 'இருவோமும்' என்றிருப்பின், வழாநிலையாம், 'நாட்டம் ***சிவந்தான்*** *' என்றும் '* ***கரிய*** *வடிவினில்'என்றும் ஓரடியில் வந்தது, முரண்தொடையாம். (128)*

129.-சிசுபாலனும் தேரிலேற,இருவரும் போர் தொடங்குதல்.

சேதிகுலநரபதியுஞ்செருப்புரிதற்கஞ்சுவனோதேரிலானான்
மோதிவலம்புரயூதமுகிலினங்கண்முழங்குவபோன்முரசமார்ப்ப
வேதியரோடவையிருந்தவேந்தரெல்லாமதிசயிப்ப விமானந்தோறுஞ்
சோதிமுடியமரர்வரநகர்ப்புறத்திலமர்புரியத்தொடங்கினாரே.

(இ -ள்.) சேதி குலம் நரபதிஉம் - சேதிநாட்டரசர் குலத்தில் தோன்றிய அரசனான சிசுபாலனும், செரு புரிதற்கு அஞ்சுவன் ஓ - போர் செய்தற்குப் பயப்படுவனோ? [பயப்படான் என்றபடி]; (ஆகவே), தேரில் ஆனான் (உடனே அவனும்) தேரில் ஏறினான்; (பின்பு இருவரும்), மோதி வலம்புரி ஊத - ஒன்றற்கு ஒன்று எதிராக வலம்புரிச் சங்குகள் முழங்கவும், முகில் இனங்கள் முழங்குவபோல் முரசம் ஆர்ப்ப - மேகக்கூட்டங்கள் இடிமுழக்கம் செய்வனபோலப் போர்ப்பறைகள் ஆரவாரஞ் செய்யவும், வேதியரோடு அவையிருந்த வேந்தர் எல்லாம் அதிசயிப்ப - முனிவர்களும் அவர்களோடு சபையில் வீற்றிருந்த அரசர்களும் ஆகிய அனைவரும் ஆச்சரியமடையவும், சோதிமுடி அமரர் விமானம் தோறும் வர - ஒளியுள்ள கிரீடந்தரித்த தேவர்கள் விமானங்களிலேறி (ப் போர் காணுதற்கு வானத்திலே) வரவும், நகர் புறத்தில் அமர் புரிய தொடங்கினார் - அந்த இந்திரப்பிரத்த நகரத்திற்கு வெளியிடத்திலே (ஒருவரோடொருவர்) போர் செய்யத் தொடங்கினார்கள்; (எ -று.) 'சேதிகுலம்' என்ற சொற்றொடர் - இலக்கணையாய்ச் சேதி நாட்டரசர் குல மென்ற பொருளோடு, வினைத்தொகையாய் (ப் பகைவர்களை)ச் சேதிக்கின்ற [துணிக்கிற] குலமென்றும் ஒரு பொருள்படுதலால், அப்படிப்பட்ட குலத்தில் தோன்றிய அரசனும் போர்செய்ய அஞ்சுவனோ? என்றார். சேதிநாட்டரசர், யாரோடும் போர்செய்தற்கு அஞ்சாத நெஞ்சுறுதி படைத்தவ ரென்பது உணர்க. உம்மை - இறந்தது தழுவிய எச்சத்தோடு சிறப்புப் பொருளது. ஓ - எதிர்மறை. ஊத, ஆர்ப்ப, அதிசயிப்ப, வர - வினைச்செவ்வெண். முழங்குவ-பெயர். சோதி என்பதை முடிக்கும் அமரர்க்கும் கூட்டலாம். நகரத்துச் சனங்களுக்கு யாதொரு தீங்கும் உண்டாகாமைப் பொருட்டு நகர்ப்புறத்தில் அமர் செய்யலாயின ரென்க.

130.-சேனைகளோடும்சுற்றத்தாரோடும் கூடிய கண்ணனும் சிசுபாலனும் போர்செய்தல்.

ஆதிவரு கதிர்ப்பரியு மணிவயிரத்திண்டேரு மனில மென்ன
மோதிவரு கடகளிறுங் காலாளும்பொறாதுரகர் முடிகள் சோர
யாதவனா நரபதியு மிருங்கிளையும்பெருங்கிளையோ டெதிரி லாத
சேதிகுல நரபதியுஞ் செய்தவமர்சுராசுரரிற் செய்த ருண்டோ.

(இ - ள்.) ஆதி வரு கதி பரிஉம் - மண்டலமா யோடிவருகிற நடையில் வல்ல குதிரைகளும், அணி வயிரம் திண் தேர்உம் - அழகிய மரத்தாலாகிய வலிய தேர்களும், அனிலம் என்ன மோதி வரு கட களிறுஉம் - காற்றுப்போல (மிக்கவிசையும் மிக்க வலிமையுங் கொண்டு) தாக்கிவருகிற மதயானைகளும், காலாள்உம் - பதாதிகளும் (ஆகிய சதுரங்கசேனைகளின் மிகுதியாலாகிய அதிகபாரத்தை), பொறாது - தாங்கமாட்டாமல், உரகர் முடிகள் சோர - (கீழிருந்து பூமியைத் தாங்குகிற) நாகஜாதியார் தலைகள் சாய, யாதவன் ஆம் நரபதிஉம் இருங்கிளைஉம் - யதுகுலத்தில் தோன்றிய கிருஷ்ணனாகிய அரசனும் அவனுடன் நின்ற அவனது மிக்க சுற்றத்தவர்களும், பெருங் கிளையோடு எதிர் இலாத சேதி குல நரபதிஉம் - மிக்க சுற்றத்தவருடன் கூடிநின்ற ஒப்பற்ற சேதிநாட்டரசர் குலத்தவனான சிசுபாலனும், செய்த - (ஒருவரோடொருவர்) செய்த, அமர் - யுத்தம் போன்ற யுத்தத்தை, சுர அசுரரில் செய்தார் உண்டோ - தேவாசுரர்களிலுஞ் செய்தவருண்டோ? [இல்லை யென்றபடி] (எ. று.)

தேவாசுரயுத்தத்தினுங் கொடிய யுத்தத்தைச் செய்யலாயின ரென்பதாம். வேள்விக்கு வரும்போதே இருவரும் தம்தம் சேனைகளுடன் வந்திருந்தனரென்றும், அவரவரது அன்புடைச் சுற்றத்தார் அவரவர்க்குப்போர் துணையாயின ரென்றும் அறிக. ஆதி - மண்டலமாயோடுதல்; இது குதிரையின் கதிவகைகளிலொன்று; வலசாரி, இடசாரி முதலிய கதிவிகற்பங்கட்கும் இது உபலக்ஷணம். இனி, ஆதி - நெடுஞ்செலவு என்றனர் நச்சினார்க்கினியர் (கலித்.96: வரி 20; மதுரைக்காஞ்சி. வரி.390):

அதாவது, குதிரையின் நேரோட்டம். வயிரத்தேர் - வச்சிரரத்தினம் பதித்த தேருமாம். காலாள் - யானை தேர் குதிரையென்னும் வாகனமின்றிக் கால்களினால் நடந்துசெல்லும் வீரர். உரகர் என்ற வடசொல் - (கால்களில்லாமையால்) மார்பினாலூர்ந்து செல்பவரென்று காரணப் பொருள்படும்: உரஸ் - மார்பு. இங்கு, உரகர் - சர்ப்பராஜனான ஆதிசேஷனும், வாசுகி முதலிய அஷ்டமகா நாகங்களும்; வாசுகி முதலியோர் கிழக்கு முதல் எண்திசையிலும் இருந்து பூமியைத் தாங்க ஆதிசேஷன் நடுவில் நின்று தாங்குகின்றனன் என்ப. கிளை - மரத்துக்கிளைப்போல் ஒருவரைத்தழுவி நிற்கும் உறவினர்க்கு உவமையாகுபெயர். (130)

வேறு.

131.- இதுமுதல் நான்கு கவிகள்- இருதிறத்துச் சேனைகளும் போர் செய்தலையுணர்த்தும்.

யானை மேல்வரு நிருப ருந்திறல்யானை மேல்வரு நிருபஞ்
சோனை மாமுகி லேழு மேநிக ரென்னவம்புதொ டுத்தலிற்
றானை யாறுநி றைந்து பல்லணி யாகிமிஞ்சிய சதுர்விதச்
சேனை யாவையு மெய்சி வந்தனசிந்தை மாமலர் கருகவே.

(இ - ள்.) யானைமேல் வரு நிருபர்உம் - (கிருஷ்ணன் பக்கத்தவராய்) யானைமேலேறிவந்த அரசர்களும், திறல் யானைமேல் வரு நிருபர்உம் - (சிசுபாலன் பக்கத்தவராய்) வலிய யானைமேலேறி வந்த அரசர்களும், சோனைமா முகில் ஏழ்உம்ஏ நிகர் என்ன - விடாப்பெருமழை பொழியும் பெரிய ஏழு மேகங்களுமே (தங்கட்குச்) சமான மென்று சொல்லும்படி, அம்புதொடுத்தலின்-(இடைவிடாது) அம்புமழை சொரிந்ததனால், தானை ஆறுஉம் நிறைந்து பல்அணி ஆகி மிஞ்சிய சதுர்விதம் சேனை யாவைஉம் - அறுவகைப் படைகளும் நிரம்பிப் பற்பல அணிவகுப்புகளாய் மிகுந்திருக்கிற நால்வகைச் சேனைகளிலும் பிராணிகளும், (புண்பட்டு), சிந்தை மா மலர் கருக மெய்சிவந்த - (தம் தமது) மேலான இதயகமலம் வாடிக் கருக இரத்தப்பெருக்கினால் உடல்சிவக்கப் பெற்றான்; (எ - று.)

*நிருபர் - வடசொல். மனிதரைக்காப்பவரென்று பொருள்படும்; நிரு - மனிதர். முகில்ஏழ் - சம்வர்த்தம்; ஆவர்த்தம், புஷ்கலாவர்தம், சங்கிருதம், துரோணம், காளமுகி, நீலவர்ணம்என. தானை ஆறு - மூலப்படை, கூலிப்படை, நாட்டுப்படை, காட்டுப்படை, துணைப்படை, பகைப்படை என்பன. சிந்தை **கருகமெய் சிவந்தன -முரண்தொடை.** உம்மை ஐந்தனுள் முதலிரண்டும் - எண்ணுப்பொருளன: மற்றை மூன்றும் - முற்றும்மை. ஏகாரம் இரண்டனுள், முன்னது பிரிநிலையோடு தேற்றம்; பின்னது - ஈற்றசை. அரசர்கள் மேகம்போல அம்புமழை சொரிந்ததனாற் படைகளாகிய நதிகள் நிரம்பி என ஒரு பொருள் தொனித்தலுங் காண்க. "பூவிற்குத்தாமரையே" என்றபடி எல்லா மலர்களிலுந் தாமரை சிறத்தலால், அடைமொழிகொடாது வாளா 'மலர்' எனப்பட்டு: மாமலர் எனவே, தாமரையென்றவாறுமாம்.*

*இதுமுதல் ஆறுகவிகள் - பெரும்பாலும் ஒன்று மூன்று ஐந்தாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களும், மற்றை நான்கும் விளச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்குகொண்ட **எழுசீராசிரியவிருத்தங்கள்.***

132. ஓரிரண்டுவரூதினிக்குளுமுயர்தடங்கிரியொப்பவே
யீரிரண்டுவிதத்தினாலுமியம்பலுற்றனவெண்ணில்பஃ
றேரிரண்டணியுருளினோடுருள்சென்றுமுட்டினதீயிடிக்
காரிரண்டெதிர்மலையுமாறெனவண்டபித்திகலங்கவே. *(இ - ள்.) ஓர் இரண்டு வரூதினிக்குள்உம் - (கிருஷ்ணன் சிசுபாலன் என்னும்) இருதிறத்தார் சேனைகளிலும், உயர்தட கிரிஒப்ப - உயர்ந்த பெரிய மலைகளுக்கு ஒப்பாக, ஈர் இரண்டுவிதத்தினால்உம் இயம்பல் உற்றன - நான்குவகையினாற் பெயர் குறித்துச் சொல்லப்படுவனவான, எண் இல் பல் தேர் - அளவிறந்த பலதேர்களின், இரண்டு அணி உருளினோடு உருள் - அழகிய இரண்டு முன் சக்கரங்களோடு*

முன்சக்கரங்கள், - தீ இடி கார் இரண்டு எதிர்மலையும் ஆறு என - நெருப்புமயமான இடியையுடைய இரண்டு மேகங்கள் (ஒன்றோடொன்று) எதிர்த்துப் போர்செய்யும் விதம்போல, அண்ட பித்தி கலங்க சென்று முட்டின - (அதிர்ச்சியினால்) அண்டகோளத்தின் சுவர்நிலை கலங்கும்படி எதிரோடித் தாக்கின; (எ - று.)

தம்மேலேறிய அதிரதர் மகாரதர் ஸமரதர் அர்த்தரதர் என்ற நால்வகை வீரர்களின் தகுதிக்கு ஏற்பத் தேர்கள் நால்வகையாகப் பகுத்துக் கூறப்படுதலால், 'ஈரிரண்டு விதத்தினாலு மியம்பலுற்றன தேர்' என்றார்; பல்+தேர் = பஃறேர்: நிலைமொழியீற்று லகரம் தகரம்வர ஆய்தமாகத்திரிதற்கு, "குறில்வழி லளத் தவ்வணையி னாய்தம், ஆகவும்பெறூஉம் அல்வழியான" என்பதும், லகரத்தின் முன்வருமொழிமுதல் தகரம் றகரமாகத்திரிதற்கு, "னலமுன் றனவும் ணளமுன் டணவும் ஆகுந் தநக்க ளாயுங் காலே" என்பதும் விதியாம். 'எண்ணிலாத் தேர்' என்றும் பாடமுண்டு. வரூதிநீ, அண்டபித்தி - வடசொற்கள். 'அண்டபித்தி கலங்க முட்டின' என்பது- ***உயர்வுநவிற்சியணி.*** *'தடங்கிரி யொப்ப' என்றும், 'தீயிடிக்காரிரண்டெதிர் மலையுமாறென' என்றும், ஒப்புமைகூறியது,* ***உவமையணி.*** *இரண்டும் சேர்ந்துவந்தது,* ***சேர்வையணி*** *யாம்.காரிரண்டு எதிர்மலைதல்,* ***இல்பொருளுவமை.*** *(132)*

***133. சிங்கமொன்றுடனொன்றுசீறுசெருக்கெனும்பிடிசேனைவாய்
வங்கர்கொங்கணர்துளுவராரியர்மகதரொட்டியர்மாளவர்
கங்கர்கொங்கர்தெலுங்கர்சீனர்கலிங்கர்சிங்களர்கௌசல
ரங்கர்சோனகரானவீரரதிர்ந்துதங்களினமர்செய்தார்.***

(இ -ள்.) சேனைவாய் - இருதிறத்துச் சேனைகளிலுமுள்ள, வங்கர் கொங்கணர் துளுவர் ஆரியர் மகதர் ஒட்டியர் மாளவர் கங்கர் கொங்கர் தெலுங்கர் சீனர் கலிங்கர் சிங்களர் கௌசலர் அங்கர் சோனகர் ஆனவீரர் - வங்கம் முதற் சோனகமீறாகச்சொல்லப்பட்ட பதினாறு தேசத்தவர்களான வீரர்களும்,- சிங்கம் ஒன்றுடன் ஒன்று சீறு செருக்கு எனும்படி - சிங்கங்கள் ஒன்றோடொன்று சீறிக்களித்துப் போர்செய்யுந் திறத்தை உவமை கூறும்படி, அதிர்ந்து தங்களின் அமர்செய்தார் - ஆரவாரித்துத் தங்களுக்குள்ளே [ஒருவரோடொருவர்] போர்செய்தார்கள்; (எ - று.)

பற்பல பாஷைகள் பேசும் பலவேறு தேசத்துச் சனங்கள் போர்வீரர்களாய்ச் சேனைகளில் வந்து அமர்தல், இயல்பு: அன்றியும் அவ்விராயசூய யாகத்துக்குவந்த பற்பலதேசத்து அரசர் களின் சேனைகளிலுள்ள அவ்வத்தேசத்து வீரர்கள் இவ்விருவர்க்கும் சகாயமாய் இருதிறத்துச் சேனைகளிலும் புக்குநின்று பேர் செய்யலாயினரென்க. ***உவமையணி.*** *வங்கம் முதலியன, ஐம்பத்தாறு தேசங்களிற் சேர்ந்தவை. இவற்றில் பெரும்பாலன, பதினெட்டுப் பாஷைகள் வழங்குந் தேசங்களாகவுங் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. துளுவம் - பஞ்சதிரவிட தேசங்களில் ஒன்று; மற்றவை- தமிழ் தெலுங்கு கன்னடம் மலையாளம். ஆர்யர் விந்தியமலைக்கும் இமயமலைக்கும் இடையிலே கிழக்கும் மேற்கும் கடலெல்லையாகவுள்ள ஆர்யாவர்த்த மெனப்படுகிற புண்ணிய பூமியில் வாழ்பவர். ஒட்டியம் - ஒட்ரதேசம். ஸ்ரீசைலம், பீமேச்சுரம், ஸ்ரீகாளஹஸ்தி என்ற மூன்று சிவலிங்க ஸ்தானங்களையுடையதேசம். அக்காரணத்தால், த்ரிலிங்கதேச மெனப்பெயர் பெறும்; அது, தெலுங்கமென விகாரப்பட்டது. இதுவே, தெலுங்கு பாஷைக்கு உரிய நாடு. சிங்களம் - ஸிம்ஹளம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. அது இலங்கைத் தீவு; ஈழநாடு. கோஸலர் - கோஸல தேசத்தார். அங்கம் - சிவபிரானது நெற்றிக் கண்ணின் நெருப்பினா லெரிக்கப்பட்ட மன்மதனது அங்கம் விழுந்த இடமாதல் பற்றிவந்த பெயர். அதிர்ந்து - கர்ச்சித்துச் சிங்கநாதஞ்செய்து, சிங்கம் - ஸிம்ஹம் என்ற வடசொல் சிதைந்தது; (யானை முதலிய மிருகங்களையெல்லாம்) ஹிம்ஸிக்க வல்லதாதலால் ஹிம்ஸமென வரவேண்டிய பெயர், எழுத்துநிலைமாறி, ஸிம்ஹம் என வழங்கப்பட்டதென்க. (133)*

134.-வாத்திய கோஷம்.

**வெருவரும்படிகம்புகொம்புவிதங்கொண்மாமுரசாதியா
விருவர்தம்படைகளினுமூழியெழுந்தகாலெனவதிர்தலான்
மருவியெண்டிசைமுகமுநிற்பனமத்தவாரணகன்னமும்
திருவிரும்புபுயத்துவானவர்செவிகளுஞ்செவிடானவே.**

(இ -ள்.) இருவர்தம் படைகளின்உம் - (கிருஷ்ணனும் சிசுபாலனுமாகிய) இருவர்களுடைய சேனைகளிலும், கம்பு கொம்பு விதம் கொள் மாமுரசு ஆதி ஆ - சங்குகளும் ஊதுகொம்புகளும் பலவகைகொண்ட பெரிய முரசங்களும் முதலாக (ப்போர்க்கு உரிய வாத்தியங்கள்), வெருவரும்படி - (கேட்பவர்க்கு) அச்சமுண்டாம்படி, ஊழி எழுந்த கால் என அதிர்தலால் - கற்பாந்த காலத்தில் எழுந்துவீசுகிற காற்றுப்போல ஆரவாரித்தலால், எண்திசை முகம்உம் மருவி நிற்பன மத்த வாரண கன்னம்உம் - எட்டுத்திக்குகளினிடத்தும் பொருந்தி நிற்பனவான மதயானைகளின் காதுகளும், திரு விரும்பு புயத்து வானவர் செவிகள்உம் - வீரலக்ஷ்மி விரும்பி வசிக்குந் தோள்களையுடைய மேலுலகவாசிகளான தேவர்களின்காதுகளும், செவிடு ஆன - செவிடாய் விட்டன; (எ - று.)

உயர்வுநவிற்சியணி. *வாத்தியகோஷம் எட்டுத்திசைகளின் எல்லையிலும் மேலெல்லையிலுஞ் சென்று மிக அதிர்ந்து நன்கு தாக்கித் திக்கஜங்களையும் தேவர்களையும் செவிடாக்கிவிட்டது என அம்முழக்கத்தின் மிகுதியை வருணித்தவாறாம். வெருவரும்படி - வெருவு என்ற வினைப்பகுதியும் வாஎன்ற துணைவினையும் சேர்ந்து விகாரப்பட்டு 'வெருவா' என நின்றது. கம்பு, விதம், மத்தவாரணகர்ணம்-வடசொற்கள். 'ஊழியெறிந்தகால்' என்றும் பாடமுண்டு. 'கம்புகொம்பு விதங்கள்' என்ற பாடத்துக்கு - சங்குகளின் வகைகளும் ஊதுகொம்புகளின் வகைகளும் என்று பொருள் காண்க. (134)*

135.-சுற்றத்தார்கள்போர்செய்ய கிருஷ்ணசிசுபாலரும் பொருதல்.

**புடைபடக்கிளையாகிவந்தெதிர்பூதுரந்தரர்யாவருந்
தொடைபடப்பரிவுறுமனத்தொடுதொந்தயுத்தமுடற்றினார்
குடையெடுத்தனரிருவரும்பெறுகொடியெடுத்தனர்கொற்றவெம்
படையெடுத்தனர்மாமறைப்பசுபாலனுஞ்சிசுபாலனும்.**

(இ -ள்.) புடைபட - பக்கங்களிலே பொருந்த, கிளை ஆகி வந்து - (இருவர்க்கும்) சுற்றமாய்வந்து, எதிர் - எதிர்த்த, பூதுரந்தரர் யாவர்உம்-பூமியை ஆளுகிற பாரத்தை வகிப்பவரான அரசர்களெல்லாரும், தொடை பட - தொடர்ச்சியாக, பரிவு உறு மனத்தொடு - (தம்தம் தலைவரிடம்) பற்றுமிக்க மனத்துடனே, தொந்தயுத்தம் உடற்றினார் - இவ்விருவராக ஒருவரோடொருவர் போர்செய்து பகையழித்தார்கள்; (அங்ஙனமாக), குடை எடுத்தனர் - ஒற்றைவெண் கொற்றக்குடையை உயரத்தரித்துள்ளவர்களும், பெறுகொடி எடுத்தனர் - (வெற்றிக்கு அறிகுறியாகப்) பெற்ற துவசத்தை உயரநாட்டியுள்ளவர்களுமான, மா மறை பசுபாலன்உம் சிசுபாலன்உம் இருவர்உம் - மகிமையுள்ளவேதங்கட்குத் தலைவனான கோபாலனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் சிசுபாலனும் ஆகிய இருவர்களும், கொற்றம் வெம்படை எடுத்தனர் - வெற்றியையுடைய கொடிய ஆயுதங்களை (ப் போர் செய்தற்பொருட்டு)க் கைகளிலெடுத்துக் கொண்டார்கள்; (எ - று.)

'புடைபட' என்பதற்கு - பெருந்தொகுதியாக என்றும், 'தொடைபட' என்பதற்கு - அம்புகள் (எதிரிகளின்மீது) படஎன்றும், 'பரிவுறுமனத்தொடு' என்பதற்கு - (தாம் மகாவீரராதலாற் போரில்) ஆசைமிக்க மனத்தோடு என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். பரிவு - கவலையுமாம். கிளை - படைத்துணை. பூ துரந்தரர், த்வந்த்வயுத்தம், பசுபாலன், சிசுபாலன்-வடசொற்கள். மாமறைப் பசுபாலன் - சிறந்த பிரமாணமான வேதங்களை வெளியிட்டவனும் அவ்வேதங்களினாற் கொண்டாடப்படுபவனுமான கோவிந்தன். 'பசுபாலன்' என்ற பெயர்-பசுக்களைக் காப்பவனென்றும் உயிர்களைக் காப்பவனென்றும் பொருள்படும். 'பசுபாலனும் சிசுபாலனும்' என்றவிடத்துப் பிராசமென்னுஞ் சொல்லணி காண்க. (135)

136.-இருவரும் செய்தபோர்த்திறம்.

வேலி னால்வடி வாளி னால்வரிவில்லி னாலுரை பெற்றவெங்
கோலி னாலிரு வருமு னைந்திருகுன்ற மொத்தன தேரினார்
மாலி னால்வரு மத்த யானைகண்மலைவ தொத்தும தித்தபோர்
நூலி னால்வழு வறம லைந்தனர்நுண்மை யாவினுநுண்ணியார்.

(இ -ள்.) நுண்மை யாவின்உம் நுண்ணியார் இருவர்உம் - நுண்ணிய பொருள்க ளெல்லாவற்றினும் நுண்ணிய தமது அறிவு நுட்பத்தை யுடையவர்களான கண்ணனும் சிசுபாலனுமாகிய இருவரும்,-இரு குன்றம் ஒத்தன தேரினார் - இரண்டு மலைகளைப் போன்றனவான தேர்களின் மேலிருந்தவர்களாய்,- வேலினால் - வேலாயுதத்தைக் கொண்டும், வடிவாளினால் - கூரிய வாளாயுதத்தைக்கொண்டும், வரி வில்லினால் உரைபெற்றவெம் கோலினால் - கட்டமைந்த வில்லினா லெய்யப்படுகிற புகழ்பெற்ற கொடிய அம்புகளைக்கொண்டும், மாலினால் வரு மத்த யானைகள் மலைவது ஒத்து - மயக்கத்துடனே வருகிற மதங்கொண்ட யானைகளிரண்டு தம்மிற் போர் செய்வது போன்று, மதித்த போர் நூலினால் வழுஅற - நன்கு மதிக்கப்பட்ட யுத்த சாஸ்திரமுறைப்படி தவறாமல், முனைந்து மலைந்தனர் - ஊக்கங்கொண்டு போர்செய்தார்கள்;

நுண்மையாவினும் நுண்ணியார் - நுண்ணிய பொருள்களனைத்தையும் நுட்பமாக உணரும் அதிசூக்ஷ்மபுத்தியுடையோர். நுண்மை-பண்பாகுபெயராய், நுண்ணியபொருளின்மேல் நின்றது. 'நுண்ணியார்' என்றவிடத்து, அறிவினது நுண்மை அதனையுடையார்மே லேற்றிக் கூறப்பட்டது, வடிவாள் - வடிக்கப்பட்ட வாள்; வடித்தல் - நெருப்பிற் காய்ச்சியடித்துக் கூராக்குதல்: தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட வாள் எனினுமாம். தேர்க்குக் குன்றம் - வலிமை பருமை உயர்வுகளில் உவமம். தேரினார் - குறிப்பு முற்றெச்சம். 'குன்றமொத்துயர் தேரினார்' என்பதும் பாடம். 'மாலினால்' என்றதில் 'ஆல்' என்ற மூன்றனுருபு அடைமொழிப்பொருளது. உரை பெற்ற - சிறந்ததென்று கொண்டாடப்பெற்ற. (136)

வேறு.

137.-இருவரும் சிலநேரம்சமமாகப் பொருதபின்பு, கண்ணன் சிசுபாலன்மேல் தனது சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகித்தல்.

வெஞ்சின முடுக வொருவருக்கொருவர் வெல்லலுந்
தோற்றலுமின்றி,
வஞ்சின முரைசெய் துள்ளமு மெய்யும் வாகுபூதரங்களும் பூரித்,
தெஞ்சினர் தமைப்போ லிளைத்தபி னினிவானேற்றுதல்
கடனெனக் கருதிக்,
கஞ்சனை முனிந்தோ னிவன்முடித்தலைமேற்கதிர்மணித்
திகிரியே வினனே.

(இ-ள்.) வெம் சினம் முடுக - கடுங்கோபம் மேல்மேல் மூள, ஒருவருக்கு ஒருவர் வெல்லல்உம் தோற்றல்உம் இன்றி-ஒருவரை மற்றொருவர் வெல்லுதலும் ஒருவருக்கு மற்றொருவர் தோல்வியடைதலும் இல்லாமல், வஞ்சினம் உரைசெய்து-(ஒருவரையொருவர் கொல்வதாகச்) சபதவார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு, உள்ளம்உம் மெய்உம் வாகு பூதரங்கள்உம் பூரித்து- மனமும் உடம்பும் மலைகள்போன்ற தோள்களும் (வீராவேசத்தால்) பூரிப்படையப்பெற்று, (இருவரும் சில நேரம் பொருது), எஞ்சினர்தமை போல் இளைத்தபின்-வலியொடுங்கினவரைப் போலக் களைப்புற்ற பின்பு, கஞ்சனை முனிந்தோன் - கம்சனைக் கோபித்துக் கொன்றவனான கண்ணபிரான், இனி வான் ஏற்றுதல் கடன் என கருதி - 'இனி (இவனை) மேலுலகத்துக்கு அனுப்புதல் முறைமையாம்' என்று நினைத்து, இவன் முடி தலைமேல் - இந்தச் சிசுபாலனுடைய கிரீடந்தரித்த சிரசின்மேல், கதிர்மணி திகிரி ஏவினன் - பிரகாசமுள்ள அழகிய சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகித்தான்; (எ - று.)

கம்சனும் சிசுபாலனும் துர்வாசமுனி சாபமுற்ற ஜயவிஜயரின் பிறப்பாய் ஓரினத்தவ ராதலால், அவர்கட்கு முன்பு வாக்களித்தபடி கம்சனைக்கொன்ற கண்ணன் தானே இப்பொழுது சிசுபாலனையுங் கொல்லப் படைக்கல மெறிந்தனன் என்பது, ஈற்றடியின் கருத்து. திருமாலுக்குச் சக்கரம் முதலியன ஆயுதவகையில் மாத்திரமன்றி ஆபரணவகையிலும் அமைதல் தோன்ற, 'மணித்திகிரி' எனப்பட்டது. சாபநிவிருத்திபெறுதற்கு உரியகாலம் குறுகியிட்டதனால், 'இனி வானேற்றுதல் கடன்' என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றினன். வஞ்சினம் - வீரவாதம். உள்ளம் பூரித்தல் - யுத்தத்தில் உற்சாகத்தால் மனம் கொதித்துப் பொங்குதல்: உடம்பும் தோள்களும் பூரித்தல் - அந்தப் போர்மகிழ்ச்சியாற் புடைபருத்தல். பாஹு பூதரம் - வடமொழித்தொடர்; முன்பின்னாகத்தொக்க உவமைத்தொகை. 'எஞ்சினர் தமைப்போல்' என்பதற்கு - இறந்தவரைப்போல வென்று உரைப்பாருமுளர். பூதரம் - மலை, (மேலுங்கீழும் இருந்து) பூமியைத் தாங்குவது. வான் - இங்கே பரமபதம்.

*இது முதல் இச்சருக்கம் முடியுமளவும் பதினேழுகவிகள் - இச்சருக்கத்தின் பதினெட்டாங்கவிபோன்ற **எழுசீர்க்கழிநெடிலடியா சிரியவிருத்தங்கள்.** (137)*

138.-சக்கரம் சிசுபாலனைத்தலைதுணித்தல்.

ஏவியதிகிரிவீரரைத்துறக்கமேறவிட்டிடுமிரவியைப்போன்
மேவியபகையாமைத்துனன்முடியைவிளங்குகோளகையுறவீசி
யாவிகளனைத்துநிறைந்தொளிசிறந்தவச்சுதனலைகொள்பாற்கடலிற்
றீவியவமுதமமரருக்களித்தோன்றிருக்கரஞ்சென்றுசேர்ந்ததுவே.

(இ -ள்.) ஏவியதிகிரி - (அங்ஙனம் கண்ணன்) செலுத்திய சக்ராயுதமானது,- வீரரை துறக்கம் ஏற விட்டிடும் இரவியை போல் - (பின்னிடாது பொருது இறந்த) வீரரை மேலுள்ளதான வீரசுவர்க்கத்திற்குச் செல்லும்படி வழிவிடுகிற சூரிய மண்டலத்தைப்போலப் பிரகாசித்துக்கொண்டு சென்று, மேவிய பகை ஆம் மைத்துனன் முடியை விளங்கு கோளகி உறவீசி - நெருங்கிய பகைவனான மைத்துன முறைமையுடைய சிசுபாலனது தலையை(த் துணித்து விளங்குகிற) அண்டகோளத்தின் முகட்டைப் பொருந்தும்படி வீசியெறிந்து விட்டு,-ஆவிகள் அனைத்தும் நிறைந்து - உயிர்களிலெல்லாம் வியாபித்து, ஒளிசிறந்த - ஒளிமிக்க விளங்குகின்ற, அச்சுதன் - அச்சுதனென்னுந் திருநாம முடையவனும், அலைகொள் பாற்கடலில் தீவிய அமுதம் அமரருக்கு அளித்தோன் - அலைகளைக்கொண்ட திருப்பாற்கடலில் தோன்றிய இனிமையான அமிருதத்தைத் தேவர்கட்குக் கொடுத்தருளியவனுமான அக் கண்ணபிரானது, திரு கரம் - சிறந்த வலத்திருக்கையில், சென்று சேர்ந்தது - போய்ச் சேர்ந்துவிட்டது; (எ - று.)

வீரசுவர்க்கஞ்செல்வார் இடையிலுள்ள சூரியமண்டலத்தைப் பிளந்து கொண்டு அதன் வழியாய் மேற்செல்லவேண்டுதலால், 'வீரரைத் துறக்கமேற விட்டிடுமிரவி' எனப்பட்டது. ஒளிமிகுதியினாலும், வட்டவடிவினாலுமேயன்றி, வீரனான சிசுபாலனது உயிரைப் பரமபதமேறச் செலுத்துதலினாலும், சக்கரத்துக்கு வீரருயிரைத் துறக்கமேற விட்டிடும் இரவி உவமையாகும். தேவர்கள் பக்கல் பக்ஷபாதமுடையவனாதலால் அசுராம்சமுள்ள சிசுபாலனை அழித்தனனென்பது ஈற்றடியில் தொனிக்கும், மைத்துனன் - இங்கே அத்தை மகன். அச்யுதன் என்ற வடமொழிப்பெயர் - அழிவில்லாதவனென்றும், சரணமடைந்தவர்களைக் கைவிடாதவனென்றும் பொருள்படும். தீவிய - தீம் என்ற பண்பினடியாப் பிறந்த குறிப்புப் பெயரெச்சம். 'திவ்ய' என்றவடமொழி விகாரப் பட்டதெனக் கொள்ளுதலு மொன்று, சேர்ந்ததுவே-சிறுபான்மை குற்றியலுகரம் உயிர்வரக் கெடாது பொதுவிதியால் வகரவுடம்படுமெய்பெற்றது. (138)

139.-சிசுபாலனுயிர்கண்ணபிரானது திருவடியிற் சேர்தல்.

சேதிமன்னவன்றன்முடியினைநெடியோன்றிகிரிசென்றரிந்திட
வொருபொற்,
சோதிமற்றவன்றனுடலினின்றெழுந்துசுடரையும் பிளந்துபோய்

மீண்டு,
மாதிரமனைத்துமொளியுறவிளக்கிமண்ணளந்தருள்பதமடைய,
வேதியர்முதலோர்யாவரும் வேள்விப்பேரவை வேந்தருங்கண்டார்.

(இ -ள்.) சேதி மன்னவன்தன் முடியினை - சேதிதேசத்தரசனான சிசுபாலனது தலையை, நெடியோன் திகிரி சென்று அரிந்திட - கண்ணபிரானது சக்ராயுதம் போய் அறுத்தவுடன், ஒரு பொன் சோதி - பொன்மயமான ஓர் ஒளியானது, அவன்தன் உடலினின்று எழுந்து - அந்தச்சிசுபாலனது உடம்பினின்று எழுந்து, சுடரைஉம் பிளந்து போய்-சூரிய மண்டலத்தையும் பிளந்துகொண்டு ஊடுருவிச்சென்று, மீண்டு - திரும்பி, மாதிரம் அனைத்துஉம் ஒளி உற விளக்கி - திக்குகளையெல்லாம் சோதிமயமாகப் பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டு, மண் அளந்தருள் பதம் அடைய - (முன்பு திரிவிக்கிரமாவதார காலத்தில்) உலகத்தை யளந்தருளிய கண்ணபிரானது திருவடியிற் சேர, (அவ்வுயிர் பரமாத்மாவினிடம் சாயுச்சியமடைந்ததை), பொ வேள்வி அவை வேந்தர்உம் வேதியர் முதலோர் யாவர்உம் கண்டார் - பெரிய அந்தயாக சபையிற் கூடியிருந்த அரசர்களும் அந்தணர்கள் முதலானவர்களெல்லாரும் பார்த்தார்கள்; (எ - று.)- மற்று - அசை.

எம்பெருமானது திருவடியே வீடாயிருக்குமென்ற கோட்பாடு, இங்கு விளங்குகின்றது. "தேரார்நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக் கீண்டுபுக்கு" "வெங்கதிர்ப்பரிதிவட்டத்தூடுபோய்", "இருளகற்று மெரிகதிரோன் மண்டலத்தூ டேற்றிவைத்து" என்ற அருளிச்செயல்களாலும், பரமபதஞ் சேர்வார் சூரியமண்டலத்தினூடே போதலுணர்க. சுடர்-ஒளி; முச்சுடரில் சந்திர அக்கினியராகிய மற்றை யிருசுடர்க்கும் ஒளியைக்கொடுத்து வாங்கும் ஆயிரங்கிரணங்களையுடைய சிறப்புப்பற்றிச் சூரியன் 'சுடர்' எனப்பட்டான். மகாபலிசக்கரவர்த்தியைச் செருக்கடக்குமாறு திருமால் உலகமளந்தது, அரசிழந்து வருந்திய தேவர்களைப் பாதுகாத்தருளுதற்பொருட்டாதலாலும், உலக மளந்து கொள்ளுகிற வியாஜத்தால் எம்பெருமான் எல்லாப்பிராணிகளின் முடியிலும் தனது அடியைவைத்து அனைத்துயிரையும் ஆட்கொண்டருளியதனாலும், 'மண்ணளந்தருள்பதம்' எனப்பட்டது. அன்றியும், உயர்ந்தவர் செயல்களைக் குறிக்கும் வினைச்சொற்களோடெல்லாம் 'அருள்' என்பது துணைவினையாய் நின்று மேன்மைப்பொருள் குறிக்கும்; படைத்தருள், காத்தருள், அழித்தருள் முதலியன காண்க. நெடியோன்-ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு. (139)

140.-அதுகண்ட அனைவரும்கொண்டாடி மகிழ்தல்.

ஈதொருபுதுமையிருந்தவாவென்பாரிந்திரசாலமோவென்பார்
மாதொருபாகனல்லதிக்கண்ணன்மதிகுலத்தவனலனென்பார்,
கோதொருவடிவாம்புன்மொழிகிளைஞர்கூறினும்பொறுப்பரோ
வென்பார்
காதொருகுழையோனிளவலைத்தேர்மேற்கண்டுதங்கண்ணினை
களிப்பார்.

(இ -ள்.) (அதுகண்ட அரசர் முதலியோரெல்லாரும்), ஈது ஒரு புதுமை இருந்தஆ என்பார் - (இவனுடம்பினின்று ஒருசோதி தோன்றி யெழுந்து கண்ணனது பாதத்திற்சேர்ந்த) இஃது ஓர் அதிசயம் இருந்தவிதம் (என்னே!) என்று கொண்டாடிச்சொல்பவர்களும், இந்திரசாலம் ஓ என்பார் - (இது மெய்த்தோற்றமன்றிப் பொய்த்தோற்றமாகிய) இந்திரசாலவித்தையோ என்று சொல்பவர்களும், இ கண்ணன் மாது ஒரு பாகன் அல்லது மதிகுலத்தவன் அவன் என்பார்-இந்தக் கிருஷ்ணன் அர்த்தநாரீசுவரமூர்த்தியான சிவபிரானேயல்லாமற் (சாதாரணமனிதனான) சந்திரகுலத்தானொருவனல்லன் என்று சொல்பவர்களும், கோது ஒரு வடிவுஆம் புல் மொழிகிளைஞர் கூறின்உம் பொறுப்பர் ஓ என்பார்-குற்றந்தானே ஒரு வடிவமெடுத்தாற்போன்ற நிந்தனைச்சொல்லை நெருங்கிய உறவினரே கூறினாலும் கேட்பவர் பொறுப்பரோ? [பொறார்] என்று சொல்பவர்களும், காது ஒருகுழையோன் இளவலைதேர்மேல் கண்டு தம் கண் இணை களிப்பார் - ஒரு காதிலே குண்டலத்தைத் தரித்தவனான பலராமனது தம்பியாகிய கண்ணபிரானைத் தேரின் மீதிருக்கத் தரிசித்து (க் கண்படைத்த பயன்பெற்றோமென்று) தங்கள் கண்களிரண்டுங் களிக்கப் பெறுபவர் களுமானார்கள்; (எ - று.)

காதொருகுழையோனிளவலைத் தேர்மேற்கண்டு - கண்ணன் வெற்றிபெற்று விளங்கிய காட்சியைச் சேவித்து. இக்கண்ணன் பக்கல் மனிதபாவனையை யொழித்துத்தேவபாவனையையே கொள்ளவேண்டுமென்பது, இரண்டாமடியின் உட்கொள். நெருங்கிய உறவினன் செய்த பிழையைப் பொறுத்திலனென்ற குற்றம் இதனாற் கண்ணனுக்கு வராதென்பது, மூன்றாமடியின் தாற்பரியம். மாது ஒரு பாகன் - அம்பிகையை வாமபாகத்திலுடையவன். கோதொரு வடிவாம் புன்மொழி - குற்றத்தின் ஒரு வடிவமான வசைமொழி யெனினுமாம். காதொரு குழையோன் - ஒரு காதிலே குண்டலத்தையும் மற்றொரு காதிலே குழையையும் அணிந்தவன். இளவல் - இளமையுடையவன்; அல் - பெயர்விகுதி. ஆ - ஆறு என்பதன் விகாரம். இச்சொல் இங்ஙனம் விகாரப்பட்டு வரும் போது பலவிடங்களில் 'என்னே' என்பது தொக்குநிற்றலை நூல்களிற் காணலாம். (140)

141.- அனைவரும் கேட்பவியாசமுனிவன் சிசுபாலனது பழைய வரலாற்றை யெடுத்துக் கூறத்தொடங்குதல்.

அதிசயித்திவ்வாறிருந்துழியிருந்தோரனைவருமாழி யான்றன்னைத்,
துதிசெயத்தருமன்சுதன்முதலெவருந்தொழுதெதிர் வந்துவந்திறைஞ்ச,
விதியெனப்பொருதவெங்களத்திடையவ் வியாதமாமுனியெடுத்துரைப்ப,
மதியுடைக்கடவுள்வீடுமன் முதலாமன்னவர்யாவருங்கேட்டார்.

(இ-ள்.) இ ஆறு அதிசயித்து இருந்த உழி - இப்படி ஆச்சரியமடைந்திருந்த போது, இருந்தோர் அனைவர்உம் ஆழியான் தன்னை துதி செய - அங்கிருந்த அரசர் அந்தனன் முதலியோ ரெல்லாரும் கண்ணபிரானைத் தோத்திரஞ்செய்ய, தருமன் சுதன் முதல் எவர்உம் எதிர் வந்து வந்து தொழுது இறைஞ்ச - தருமபுத்திரன் முதலான பாண்டவர்களெல்லாரும் கண்ணபிரானெதிரில் வந்து வந்து கைகூப்பி வணங்க,- விதி என பொருத வெம்களத்திடை - ஊழ்வினைப்பயனென்னும்படி போர் செய்த கொடிய அந்த யுத்த களத்திலே, அ வியாத மா முனி எடுத்து உரைப்ப - அந்த வேத வியாசமகாமுனிவன் (கண்ணனைப்பலவாறு நிந்தித்து அழிந்த சிசு பாலனது உடலினின்று ஒரு சோதி எழுந்து கண்ணனது திருவடியிற் சேர்ந்ததற்குக் காரணமான வரலாற்றை) எடுத்துச் சொல்ல, மதி உடை கடவுள் வீடுமன் முதல் ஆம் மன்னவர் யாவரும் கேட்டார் - சிறந்த அறிவுடைய தெய்வத்தன்மையுள்ள பீஷ்மன் முத லான அரசர்களெல்லோரும் (அதனைக்) கேட்பவரானார்கள்; (எ - று.)- அவ்வரலாற்றை, அடுத்த ஏழுகவிகளிற் காண்க.

இருந்துழி-தொகுத்தல். ஆழியான் கடல்போலும் கருநிற முடையவன் : அல்லது, சக்கராயுதத்தை யுடையவன்: அன்றி, கடலிற் பள்ளிகொள்பவன் முன்பு செய்தவினை தவறாது பலிப்பது போலச் சிசுபாலனைத் தவறாது கொல்லும்படி போர்செய்த இடமென்பார், 'விதியெனப் பொருதகளம்' என்றார். சிசுபாலன் இறத்தற்கேற்ற ஊழ்வினையே இங்ஙனம்போராய் விளைந்த தென்னும்படி பெரும்போர்செய்த கள மெனினுமாம். பொருத களம்- பெயரெச்சம் இடப்பெயர்கொண்டது. அவ்வியாதமாமுனி - கண்ணனுக்கு அக்ரபூஜை செய்யும்படி முன்புசொன்ன வியாசமுனிவன் என்றபடி; அகரச்சுட்டு, பிரசித்தியையுங்காட்டும். அஷ்டவசுக்களில் ஒருவனது அம்சமாதல் தோன்ற, 'கடவுள் வீடுமன்' எனப்பட்டான். பீஷ்மன் என்ற வடசொல், வீடுமனென விகாரப்பட்டது; அச்சொல்லுக்கு - பயங்கரனானவ னென்பது உற்பத்தி யருத்தம்: பயங்கரமான விரதமுடையவனென்பது கருத்து. இவன் தனது தந்தைக்கு யோஜநகந்தியை இரண்டாவது மணஞ்செய்வித்தற்கு அவளை வளர்த்த தந்தையான செம்படவன் இசைதற் பொருட்டு, தான் மணஞ்செய்து கொள்வதில்லை யென்றும், மூத்தவனாய்ப் பட்டத்துக்கு உரிய தனது இராச்சியத்தையும் மற்றை எல்லாச்செல்வங்களையும் தனக்குச் சிறிய தாயாக வருமவளுக்குப் பிறக்கும் பிள்ளைக்கே கொடுப்பதாகவும், இங்ஙனம் ஒழித்தற்கரிய மண்ணாசை பெண்ணாசை பொன்னாசையென்னும் மூவகையாசையையும் இளமையிலேயே ஒழித்துக் கேட்போர் அஞ்சும்படியான சபதத்தைச் செய்ததனால், இவனுக்கு இப்பெயர்; தேவர்கள் முன்னிலையில் இந்தவிரதத்தை மேற்கொண்டதனால், தேவவிரதனென்றும் இவனுக்குப் பெயருண்டு. (141)

142.- இதுமுதல் ஏழுகவிகள் -ஒருதொடர்: வியாசமாமுனிவன் கூறிய பழையவரலாறு.

ஐவகைவடிவாயெங்குமாய்நின்றவச்சுதனமலனானந்தன்,
செய்யொளிதிகழும்பங்கயக்கண்ணன்றிருமகள்கொழுநனைக் காணத்,
துய்யசெய்தவத்துத்துருவாசமுனிவன்சேறலுஞ்சுடர்
கொள்வைகுண்ட,
மெய்யுறுகோயிற்றுவாரபாலகரவ்வேதபண்டிதன்றனைவிலக்க.

(இ -ள்.) ஐவகை வடிவு ஆய்-ஐந்துவகை வடிவமுடையவனாய், எங்கும் ஆய் நின்ற-எல்லாவிடத்தும் வியாபித்து நின்ற, அச்சுதன் - அச்யுதனென்னுந் திருநாமமுடையவனும், அமலன் - குற்றமில்லாதவனும், ஆனந்தன் - பேரானந்தத்தை யுடையவனும், செய் ஒளி திகழும் பங்கயம் கண்ணன் - செந்நிறவொளிவிளங்குந் தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்களை யுடையவனும், திருமகள் கொழுநனை-இலக்குமியின் கணவனும் ஆகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனை, காண தரிசிப்பதற்காக, துய்ய செய் தவத்து துருவாச முனிவன் சேறலும் - பரிசுத்தமான செய்த தவத்தையுடைய துருவாசமகாமுனிவன் (ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்குச்) செல்லும்போது, சுடர் கொள் வைகுண்டம் கோயில் மெய் உறு துவாரபாலகர் - பேரொளியைக் கொண்ட அந்த ஸ்ரீ வைகுண்டலோகத்திலுள்ள கோயிலின் வாயில்காவலாளரான உண்மைக் குணம்பொருந்திய ஜயவிஜயர்கள், அ வேதபண்டிதனை விலக்க - வேதங்களில் தேர்ந்தவனான அத்துருவாசமுனிவனைத் (திருக்கோயினுட் புகவொட்டாது) தடை செய்ய, (எ - று.)- 'விலக்கிய இருவர் தம்மையும் அந்த முனிவரர் சபித்தான்' என அடுத்த செய்யுளோடு குளகமாகத் தொடரும்.

'ஐவகைவடிவு' என்றது - பரத்வம், வியூகம், விபவம், அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சை என்ற திருமாலின் ஐவகை நிலைகளை. இவற்றில், பரத்வமாவது - பரமபதத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கும் நிலை. வியூகமாவது - வாசுதேவ ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்தர்களாகிய நான்கு ரூபத்துடன் திருப்பாற்கடலி லெழுந்தருளி யிருக்கும் நிலை. விபவம்-ராமகிருஷ்ணாதி அவதாரங்கள். அந்தர்யாமித்வம்-சராசரப் பொருள்க ளெல்லாவற்றினுள்ளும் எள்ளினுள் எண்ணெய்போல மறைந்து வசித்தல்: அடியார்களின் மனத்தில் வீற்றிருத்தலும் இதில் அடங்கும். அர்ச்சை - விக்கிரகரூபங்களில் ஆவிர்ப்பவித்தல். ("வலனோங்கு பரமபத மாமணிமண்டபத்திலமர், நலனோங்கு பரம்பொருளாய் நான்குவியூகமுமானாய், உபயகிரிப்புய ராமனொடுகண்ணன் முதலான, விபவவுருவமுமெடுத்து வீறுமுயிர்தொறுங்குடிகொள், அந்தரியாமியுமான தமையாமே எளிதாக, இந்தநெடுவேங்கடத்திலெல்லோருந்தொழ நின்றோய்", "வடிவைந்தின்வாழுமிடம், வைகுந்தம் பாற்கடல் மாநீரயோத்தி வண்பூந்துவரை, வைகுந்த மன்பர்மனம் சீரரங்கம் வடமலையே" என்பவை இங்கு நோக்கத்தக்கன). செய்தவத்துத் துருவாச முனிவன் - தவஞ்செய்த துருவாசமுனிவன் என்க. "மதியாதவன்கதிர் மின்மினிபோலொளிர் வைகுந்தம்" என்றபடி பரமபதம் மிக்க சோதிமயமாய் விளங்குதலால், 'சுடர்கொள் வைகுண்டம்' எனப்பட்டது. செய்யொளி திகழும் பங்கயம் - செந்தாமரை. பங்கயக் கண்ணன் - புண்டரீகாக்ஷன். (142)

143. விலங்கியவிருவர்தம்மையுமந்தவெஞ்சினமுனிவரன் வெகுண்டு,
துலங்கியகோயிற்றுவாரம்விட்டவனிதோன்றுமின் போயெனச்
சபித்தான்,
அலங்கலந்துளவமௌலியானதுகேட்டந்தணன்றனையெதிர்
கொண்டு,
கலங்கியதுவாரபாலர்நின்சாபங்கடப்ப தெக்காலமோவென்றான்.

(இ -ள்.) விலங்கிய இருவர் தம்மைஉம் - (அங்ஙனந்) தடுத்த அவ்வாயில் காவலாளரிருவரையும், அந்த வெம் சின முனிவரன் - கடுங்கோபமுள்ள ரிஷிச் சிரேஷ்டனான அந்தத் துருவாசமாமுனிவன், வெகுண்டு - கோபித்து, துலங்கிய கோயில் துவாரம் விட்டு போய் அவனி தோன்றுமின் என சபித்தான் - 'விளங்குகின்ற இத்திருக்கோயில்வாயிலை விட்டுப்போய் (நீங்கள்) பூமியிற் பிறக்கக்கடவீர்' என்று சாபமிட்டான்; அலங்கல் அம் துளவம் மௌலியான் - மாலையாகத் தொடுத்த

அழகிய திருத்துழாயைச் சூடிய திருமுடியை யுடையவனான திருமால், அது கேட்டு- அச்சாப வார்த்தையைச் செவியுற்று, அந்தணன் தனை எதிர்கொண்டு - அம்முனிவனை எதிரில் வந்து வரவேற்று உபசரித்து, கலங்கிய துவாரபாலர் நின்சாபம் கடப்பது எக்காலம்ஓ என்றான் - '(உனது சாபத்தாற்) கலங்கிய இவ்வாயில்காவலர் உனது சாபம் நிவிருத்தியாகப் பெறுவது எந்தக் காலத்திலோ?' என்று வினாவினான்;

தன்னை வைகுண்டத்துக்குப் போகவொட்டாதபடி கோயில் வாயிலில் நின்று கதிவிலக்கினவர்களைக் கோபித்து அவ்வுலகத்தில் அவ்விடத்தையும் அதிகாரபதவியையும் இழந்து கீழுள்ள பூலோகத்தில் ஜனனகதியிற் சேர்க என்று சபித்தான். தவத்திற் சிறந்து ஆற்றலாற் பெரியரான முனிவர் சபித்த சாபம் அவர்கள் தாமே நிவிருத்தி செய்தாலன்றி முழுமுதற்கடவுளாலும் நீக்க வொண்ணாதென்பது இங்கு விளங்கும். 'அம் துளவம் அலங்கல் மௌலியான்' என மொழிமாற்றி, அழகிய திருத்துழாய்மாலையையணிந்த முடியை யுடையானென்றல், நேர். 'விலங்கிய' என்பதைப் பிறவினைப் பொருளில் வந்த தன்வினை யென்றாவது, விலக்கிய என்ற பிறவினை எதுகை நயம் நோக்கி விலங்கிய என மெலித்தல் விகாரமடைந்த தென்றாவது கொள்க. "சாபத்தாலும் சாபமொழி தன்னால் வளருந்தவத்தாலும், கோபத்தாலும் பேர் படைத்த கொடிய முனிவன் துருவாசன்" என்னும்படி துருவாசமுனிவன் மிக்க முன்கோபியாதலால், 'வெஞ்சின முனிவரன் எனப்பட்டான்; 'சுலபகோபரானமஹர்ஷி' என்றான், இவனைக் காளிதாஸனும். "குணமென்னுங் குன்றேறிநின்றார் வெகுளிகணமே" ஆதலால் அக்கோபம் விரைவில் தணிந்து அருளுமியல்புடையனென்பார் 'அந்தணன்' என்றார். (143)

144.** **என்றலுமுனிவன்பரிந்திவரெழுகாலின்புறுமன்பராய்வருத, லன்றிமும்மடங்குபகைவராய்வருதலல்லதிங்குன்பதமணுகார், மன்றலந்துளபமாலையாயென்னமலர்மகண்மகிழ்நனுமவரைக், கன்றியமறையோன்சாபநீர்கடக்குங்கருத்துமற்றியாது கொலென்றான்.

(இ -ள்.) என்றலும் - என்று (திருமால்) வினாவியவுடனே, முனிவன் - துருவாசன், பரிந்து-(திருமாலின் கோயில்வாயில் காவலாளரைத் தான் சபித்தமைக்கு) இரங்கி, 'மன்றல் அம் துளபம்மாலையாய் - நறுமணமுள்ள அழகிய திருத்துழாய்மாலையை யுடையவனே! இவர்-இத்துவாரபாலகர், இன்பு உறும் அன்பர் ஆய் எழு கால் வருதல் - (தேவரீர் பக்கல்) மகிழ்ச்சி மிக்க அன்பையுடைய பக்தர்களாய் ஏழுபிறப்புப் பிறத்தல், அன்றி-அல்லாமல், பகைவர் ஆய் மும் மடங்கு வருதல் - (தேவரீர்க்கு) விரோதிகளாய் மூன்று முறை பிறத்தல், அல்லது - என்ற இவ்விரண்டிலொன்றினாலன்றி, இங்கு உன்பதம் அணுகார் - இவ்விடத்தில் தேவரீருடைய திருவடியைச்சாரார்,' என்ன - என்று (சாபநிவிருத்தியை வகுத்துக்)கூற,-மலர்மகள் மகிழ்நன்உம் - செந்தாமரை மலரில்வாழுந் திருமகளின் கணவனான அத்திருமாலும், அவரை - அவ்வாயிலோரை நோக்கி, கன்றிய மறையோன் சாபம் நீர் கடக்கும் கருத்து யாதுகொல் என்றான் - 'கோபித்த முனிவன் (உங்களைச்சபித்த) சாபத்தை நீங்கள் நிவிருத்தி செய்துகொள்ளும் ஆலோசனை (இவ்விரண்டில்) எது?' என்று வினவினான்; (எ - று.) மற்று - அசை; வினைமாற்றுமாம்.

எழுமுறை அன்பராய்ப் பிறந்து சாபந் தொலையக் கருதுகின்றீரோ? மும்முறை பகைவராய்ப்பிறந்து சாபந் தொலையக் கருதுகின்றீரோ? இவ் விருவகையில் நுமது விருப்பம் யாது? என்று வினவினான். 'பரிந்து' என்றது, அவன் கொண்ட கழிவிரக்கத்தைக் காட்டிற்று. 'அன்றி' என்றது - விகற்பப்பொருளில் வந்தது. 'துளவமோலியாய்' என்றும் பாடமுண்டு. மலர்மகள் மகிழ் நன் - மலர்மகளோடு கூடிமகிழ்பவன். மகிழ்நன் என்ற பெயரில், மகிழ் - பகுதி; ந் - பெயரிடைநிலை. கருத்துமக்கியாது கொல்' என்றும் பாடமுண்டு. 'முனிவன் பரிந்து' என்றவிடத்து 'முனியுந்தொழுது' என்றும், 'மும்மடங்கு பகைவராய்' என்றவிடத்து 'மும்மடங்குன் பகைவராய்' என்றும் சிலபிரதிகளிற் காணப்படுகின்றன. (144)

145.** **மற்றவரிறைவன்மலரடிவணங்கிவான்பிறப்பேழுறமாட்டே, முற்றுமுப்பவமுமுனக்குவெம்பகையாயுற்பவித்துன்பதமுறுவேம், வெற்றிகொண்முதிர்போர்நேமியாயென்றார்விமலனுங்

கொடியவெஞ்சாப,
மற்றிடும்வகையவ்வரமவர்க்களித்தானசுரராயவரும்வந்துதித்தார

(இ -ள்.) மற்று - பின்பு, அவர் - அத்துவாரபாலகர், இறைவன் மலர் அடி வணங்கி - திருமாலினது தாமரைமலர் போன்ற திருவடிகளை நமஸ்கரித்து, 'வெற்றி கொள் முதிர் போர் நேமியாய் - ஜயங்கொள்ளும் பெரும் போரைச் செய்கின்ற சக்ராயுதத்தையுடையவனே! வான் பிறப்பு ஏழ் உற மாட்டேம் - அதிகமான ஏழுபிறப்புக்களை (நாங்கள்) விரும்பமாட்டோம்; முப் பவம்உம் உற்று உனக்கு வெம் பகை ஆய் உற்பவித்து உன் பதம் உறுவேம் - (குறைவான) மூன்று பிறப்புக்களையே ஏற்றுக்கொண்டு உனக்குக் கொடிய பகைவராய்த்தோன்றி(ப் பின்பு) உனது திருவடியைச் சேர்வோம்,' என்றார்- என்று (தமது கருத்தை) விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள்; (அது கேட்டு), விமலன்உம் - குற்றமற்றவனான திருமாலும், கொடிய வெம்சாபம் அற்றிடும் வகை அ வரம் அவர்க்கு அளித்தான் - அவ்வாறே (மும்முறை பகைவராய்ப்பிறந்து) மிகக்கொடிய அச்சாபந் தீரும்படி அவர்கட்கு வரங்கொடுத்தருளினான்; அவரும் அசுரர் ஆய் வந்து உதித்தார் - (அங்ஙனமே) அவர்களும் (முதலில்) அசுரர்களாய்(ப் பூமியில்)வந்து பிறந்தார்கள்; (எ - று.)

அன்பராய்ப் பிறப்பதானால் ஏழுபிறப்பு எடுக்கவேண்டியதனாலும், அன்பராய்ப் பிறந்தால் விரைவில் அழிவுநேராதாதலின் காலம் நீட்டிக்கு மாதலாலும், அவர்கள் அன்பராய்ப் பிறத்தற்கு உடன்பட்டிலர். மும்முறை பகைவராய்ப் பிறந்து அப்பிறப்புத் தோறும் விரைவில் அத்திருமால்கையாலழிந்து வீடு பெறலாமென்பது அவர்களுட்கோள். வான்பிறப்பு - சிறந்த பிறப்பு எனினுமாம்; அப்பிறப்புக்குச் சிறப்பு-திருமாலுக்கு அன்பராதல். விமலன் என்ற வடமொழித் திருநாமம் - தான் இயல்பிலே கருமத்தொடர்பில்லாதவன் என்ற பொருளோடு, தனக்குச்சரீரமாகிய ஜீவாத்மாக்களின் கருமமும் தன்னிடம் தொடரப்பெறாதவனென்னும் பொருளையும் கொண்டது. 'வான்பிறப்பு' என்ற விடத்து, வன்பிறப்பு என்று சிலபிரதிகளிற் காணப்படுகிறது. கொடியவெம் - ஒருபொருட்பன்மொழி. (145)

146. இரணியனிரணியாக்கனென்றுரைக்குமியற்பெயரிருவருமெய்தி,
முரணியகொடுமைபுரிந்துமூவுலகுமொய்ம்புடன்கவர்ந்திடு நாளின்,
அரணியினழல்போனரவரியுருவாயச்சுதன்றூணிலங்குரித்துத்,
தரணியினுகிராற்பிளந்துமுன்னுகத்திற்றன்பகைசெகுத்தனன் பின்னும்.

(இ -ள்.) இருவரும் - அந்தத் துவாரபாலகரிரண்டுபேரும், முன்உகத்தில் - முதல் யுகமான கிருதயுகத்திலே, இரணியன் இரணியாக்கன் என்று உரைக்கும் இயல் பெயர் எய்தி - இரணியனென்றும் இரணியாக்ஷனென்றும் சொல்லப்படுகிற இயற்பெயரைப்பெற்று, முரணிய கொடுமை புரிந்து - (நீதிக்கு) மாறுபட்ட கொடுந்தொழில்களைச் செய்து, மூ உலகும் மொய்ம்புடன் கவர்ந்திடு நாளில் - மூன்று உலகங்களையும் வலியத் தம்வசப்படுத்தியிருந்த காலத்தில், அச்சுதன்- திருமால். அரணியின் அழல்போல் - தீக்கடைகோலினின்று தீ (எழுவது)போல, நர அரி உரு ஆய் தூணில் அங்குரித்து - நரசிங்கரூபமாய்த் தூணிலிருந்து அவதரித்து, தன் பகை - தன்னிடத்துப் பகைமை பாராட்டிய இரணியனை, தரணியின் உகிரால் பிளந்து - சூரியன்போல் விளங்குகிற (தன்) கைந்நகத்தினால் (மார்பைப்) பிளந்து, செகுத்தனன் - அழித்தருளினான்; பின்னும் - பின்பும் [திரேதாயுகத்திலும்], (எ - று.)- 'அரக்கர்குலத்துக் கதிபதியாகி ஆண்டுபோய் மீண்டுமங்குரித்து' என அடுத்த கவியோடு குளகமாகத் தொடரும்.

நரசிங்கமூர்த்தியாய் இரணியனைக் கொன்றதை எடுத்துக்கூறினது, வராகமூர்த்தியாய் இரணியாக்ஷனைக் கொன்றதற்கும் உபலக்ஷணம். அரணி- கடைந்து தீயையுண்டாக்குதற்கு இடமான மரத்துண்டு; அதில் வேறொரு மரத்துண்டுகொண்டு கடைந்த விடத்து நெருப்பு உண்டாதலியல்பு. யாகத்துக்கு உரிய அந்த வைதிக அக்கினியை இங்கு உவமை கூறியது, உலகத்துப் பிராணிகள்போல ஒரு தாயின் கர்ப்பத்திலே சிலகாலமிருந்து பிறவாமல் விரைவாகத் தூணினின்று உதித்து விளங்கியதையும் தூய்மையையும் காட்டுதற்கு. தரணி என்ற வடசொல்-சூரியனது பரியாயநாமங்களிலொன்று; (இருளைக்) கடத்தற்குக் கருவியானவனென்றாவது, (வானத்தைக்)

கடக்கின்றவனென்றாவது இதற்குக் காரணப்பொருள் காண்க. இனி, 'தரணியின் உகிராற்பிளந்து' என்பதற்கு - பூமியிலே நகத்தினாற்பிளந்து என்று உரைத்தல் பொருந்தாது; "மண்ணிற்சாகிலன் வானிலுஞ்சாகிலன்..........வரத் தால்" என்றபடி, அவன் பூமியிலிறவாத வரம் பெற்றவனாதலால். தரணியிற் கொடுமைபுரிந்து என்று இயைத்துப் பொருள் கொள்ளினுமாம். மூவுலகு - சுவர்க்கம் பூமி பாதாளம். அங்குரித்து-அங்குரமென்ற வடமொழிப்பெயரினடியாப் பிறந்த வினையெச்சம்: அங்குரம் - முளை. 'நரவரி' என்றவிடத்து 'ஆளரி' என்றும் பாடமுண்டு; பொருள் அதுவே. (146)

147. அரக்கர்தங்குலத்துக்கதிபதியாகியாண்டுபோய்மீண்டு மங்குரித்துத்,
தருக்குடனவர்களிருவருமுறையாற்றம்பியுந்தமையனுமானார்,
சிரக்குவையுடனேபுயவரைநிரையுஞ்சிந்தவச்சிந்து வினிடையே,
சரக்குவைசொரிந்தானமலனவ்வுகத்துத் தசரதன்றன் வயிற்றுதித்தே.

(இ -ள்.) மீண்டும் - மீளவும், அவர்கள் இருவரும்-அத்துவார பாலகரிரண்டுபேரும், ஆண்டு - அவ்விடத்து [நிலவுலகத்தில்], போய் அங்குரித்து - சென்று பிறந்து, அரக்கர்தம் குலத்துக்கு தருக்குடன் அதிபதி ஆகி - இராக்கதர்களுடைய கூட்டத்துக்குப் பெருமிதத்தோடு தலைவர்களாய், முறையால் தம்பியும் தமையனும் ஆனார் - உறவுமுறைமையினால் தம்பியான கும்பகர்ணனும் தமையனான இராவணனுமானார்கள்: அமலன் - பரிசுத்தமூர்த்தியான திருமால், அ உகத்து - அந்தத் திரேதாயுகத்திலே, தசரதன் தன் வயிறு உதித்து - தசரதசக்கரவர்த்தியின் வயிற்றில் தோன்றி (ஸ்ரீராமாவாதாரஞ்செய்து), அ சிந்துவின் இடையே - கடலினிடையேயுள்ளதான அவ்விலங்காபுரியிலே, சிரம் குவையுடனே புயம்வரைநிரையும்சிந்த - (அவ்விராவண கும்பகர்ணர்களுடைய) தலைகளின் குவியலுடனே மலைபோன்ற தோள்களின் வரிசையும் அற்றுவிழும்படி, சரம்குவை சொரிந்தான் - அம்புக்கூட்டங்களை மிகுதியாகப் பிரயோகித்தான்; (எ - று.)

இராவணன் பத்துத்தலையும் இருபதுதோளுமுடையவனாதலால், 'சிரக்குவையுடனே புயவரைநிரையும்' எனப்பட்டது. தசரதன் என்ற வடமொழிப்பெயர் - பத்துத்திக்கிலுஞ் செல்ல வல்ல தேருடையவனென்று பொருள்படும்: தச - பத்து, ரதம் - தேர். சிந்துவினிடையே சிந்த - கடலிலே சிதறிவிழ எனினுமாம். இருவரும் அதிபதியாகி - பன்மையொருமைமயக்கம். தருக்கு - செருக்கு, அகங்காரம், களிப்பு. ஸிந்து - வடசொல். (147)

148. இந்தநல்லுகத்திலிறைவனுக்கன்னோரிருவருங்கிளைஞரா யெய்தி,
வந்தனர்வஞ்சக்கஞ்சமாமனுமிம்மைத்துனன்றானுமாய்மன்னோ,
சிந்தையிலுணர்வீரென்றுகொண்டுரைத்தான்சித்தசித் துணர்ந்தருண்முனியு,
மந்தமன்னவையினிருந்துளோரெல்லாமமலனைத்துதித்ததி சயித்தார்.

(இ -ள்.) அன்னோர் இருவர்உம் - அந்தத் துவாரபாலகரிரண்டு பேரும், இந்த நல் உகத்தில் - இந்தநல்ல (துவாபர) யுகத்திலே, வஞ்சம் கஞ்சன் மாமன்உம் இ மைத்துனன்தான்உம் ஆய் - வஞ்சனையையுடைய மாமனாகிய கம்சனும் அத்தைமகனான இந்தச் சிசுபாலனுமாக, இறைவனுக்கு கிளைஞர் ஆய் எய்தி வந்தனர் - திருமாலாகிய கண்ணபிரானுக்கு உறவினராய் வந்து பிறந்தார்கள்; சிந்தையில் உணர்வீர் - (இச்செய்தியை) மனங்கொண்டு அறிவீர்களாக, என்று-, சித்து அசித்து உணர்ந்தருள் முனிஉம்-சித்தும் அசித்துமாகிய தத்துவப்பொருளின் இயல்பை அறிந்தருளிய வியாசமாமுனிவனும், கொண்டு உரைத்தான் - எடுத்துச்சொல்லியருளினான்; (அதுகேட்டு), அந்த மன் அவையின் இருந்துளோர் எல்லாம் - அந்தப் பெரியசபையிற் கூடியிருந்தவர்க ளெல்லாரும், அமலனை துதித்து அதிசயித்தார் - ஆச்சரியமடைந்து கண்ணபிரானைத் துதித்தார்கள்; (எ - று.) மன், ஓ- ஈற்றசை. 'கொண்டு' என்பதையும் அசை யென்னலாம்.

முத்திபெற விரும்புபவர் அறிய வேண்டிய தத்துவங்கள் மூன்று; அவையாவன-சித், அசித், ஈச்வரன். சித் - உணர்வுடையது; ஜீவாத்மா. அசித் - உணர்வில்லாதது; ஜடம். ஈச்வரன்-முழு முதற் கடவுளான பரமாத்மா. இம் மூன்றையும் தத்வத்ரய மென்பர். இவற்றில் சித்தையும் அசித்தையும் உணர்ந்தமை கூறியது, ஈச்வரனை யுணரந்தமைக்கும் உபலக்ஷணம். இந்நூலாசிரியர் மேல் நம்மாழ்வாரை "சித்தசித்தொடீச னென்று செப்புகின்ற மூவகைத் தத்துவத்தின் முடிவுகண்ட சதுர்மறைப் புரோகிதன்" என்றும், துரியோதனனை "சித்தசித்துணர்விலாதான்" என்றுங் கூறுதல் காண்க. ஸ்ரீவைஷ்ணவ விசிஷ்டாத்வைத சித்தாந்தத்துக்கு உரிய இம்மூன்று தத்துவங்களின் தன்மையைத் தத்வத்ரயம், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் முதலிய நூல்களிற் காண்க.

கிருதயுகமும் திரேதாயுகமும் இவர்கட்குச் சாபவிமோசனத்துக்கு உரிய காலமாகாது சாபானுபவத்துக்கேயுரிய காலமாய்க் கழிய, இந்தத் துவாபரயுகமே சாபந்தீர்ந்து முன்னையபதவியையடைதற்கு உரிய காலமாகுதலால், 'இந்தநல்உகம்' எனப்பட்டது. மன் அவை - ராஜ சபையுமாம். துதித்து அதிசயித்தார் - அதிசயித்துத் துதித்தார் என மொழிமாற்றி விகுதி பிரித்துக் கூட்டுக. (148)

149.- பலரும் கண்ணனைத்தியானித்துத் துதித்து வணங்குதல்.

வீடுமன்விதுரன்றுரோணனேமுதலாம்விரகிலாவுணர்வுடைவேந்தர்,
நாடினர்மனத்திற்புளகமுற்றுடலநயனநீர்மல்கநாக்குழறிப்,
பாடினர்புகழ்ந்துபரவினர்பரவிப்பைந்துழாய்கமழ்மலர்ப்பாதஞ்,
சூடினர்சுருதிக்கெட்டொணாதொளிருஞ்சுடர்மணித்
துய்யசோதியையே.

(இ - ள்.) வீடுமன் விதுரன் துரோணனே முதல் ஆம் - பீஷ்மனும் விதுரனும் துரோணனும் முதலான, விரகு இலா உணர்வுஉடை வேந்தர்- கபடமில்லாத அறிவையுடைய அரசர்கள், சுருதிக்கு எட்ட ஒணாது ஒளிரும் சுடர்மணி துய்ய சோதியை - வேதங்களுக்கு எட்ட முடியாதபடி (அப்பாற்பட்டு) விளங்குகிற பிரகாசத்தையுடைய நீலநிறமுள்ள பரிசுத்தமான ஒளிவடிவமாகிய கண்ணபிரானை, மனத்தில் நாடினர் - மனத்திற்கொண்டு தியானித்து, உடலம் புளகம் உற்று - (ஆனந்தாதிசயத்தால்) உடம்பு மயிர்ச்சிலிர்ப்படையப்பெற்று, நயனம் நீர் மல் - கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர்பெருக, நா குழறி-நாக்குக் குழறப்பெற்று, பாடினர்- பாடினார்கள்; புகழ்ந்து பரவினர் - கொண்டாடித் துதித்தார்கள்; பரவி-அங்ஙனம் துதித்து, பைந்துழாய் கமழ்மலர் பாதம் சூடினர்-பசுமையான திருத்துழாய் மணம் வீசப்பெற்ற தாமரை மலர் போன்ற (அக்கண்ணனது) திருவடிகளைத் தமது சிரத்தின் மேற் கொண்டு வணங்கினார்கள்; (எ - று.)

விதுரன் பாண்டவர்க்கும் துரியோதனாதியர்க்கும் சிறிய தந்தை; விசித்திர வீரியராசனது மனைவியரிலொருத்தியான அம்பிகையினா லேவியனுப்பப்பட்ட தாதியினிடத்து வியாசமாமுனிவனருளாற் பிறந்தவன்; யமதருமராசனது அம்சமானவன்.

துரோணம்-பரத்வாஜமுனிவனது குமாரன்; கிருபாசாரியருடன் பிறந்தவளான கிருபியின் கணவன்; அசுவத்தாமனது தந்தை; துரியோதனாதியர்க்கும் பாண்டவர்க்கும் அஸ்திரசஸ்திரங்களைக் கற்பித்த ஆசிரியன். வைதிகவிரதாநுட்டானஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில் தேவர்களா லேவியனுப்பப்பட்ட மேனகையின் கட்டழகைக்கண்டு காதல்கொண்ட பரத்துவாச முனிவனது விருப்பத்தால் ஒருதுரோண கும்பத்திற் பிறந்தமைபற்றி, இவனுக்குத் துரோணனென்று பெயர்: துரோணகும்பம் - பதக்களவு கொண்ட பாத்திரம்; [துரோணம்-பதக்கு, இரண்டுமரக்கால்]. இவன் பிராமணசாதியிற் பிறந்தவனாயினும், குருகுலத்து ராஜகுமாரர்களுக்குப் படைக்கலப்பயிற்சி கற்பிக்குந் தொழிலை மேற் கொண்டது முதல் வீடுமன் சொன்னபடி குடை கொடி முதலிய ராஜசின்னங்கள் பலவற்றையும் ஏற்று க்ஷத்திரியன் போன்று ஒழுகியதனால், இவனையுஞ்சேர்த்து 'வீடுமன் விதுரன் துரோணனே முதலாம் வேந்தர்' என்றார்; அதனை "முனிநீஐயா இதற்குமுன்னம் இன்றுமுதலா, இனி இவ்வுலகுக்கு அரசாய் எம்மிலொருவனாகிக், குனிவில் வலியா லமருங் கோடி யென்று கொடுத்தான், பனிவெண்குடையும் நிருபர்க்குரியவரிசை பலவும்" என வாரணா வதச்சருக்கத்திற் கூறியதனாலுணர்க.

மயிர்ச்சிலிரிப்பும், கண்ணீர்பெருகுதலும், நாக்குழறுதலும் - பேரானந்தத்தின் மெய்ப்பாடுகள். புளகம், நயநம்-வடசொற்கள். துழாய் - அடியார்கள் இட்டு அருச்சித்தது. 'சூடினர்' என்ற வினையின் ஆற்றலால் எம்பெருமானது திருவடித்தாமரை மலர்அடியார்களின் முடிக்கு அலங்காரமென்க. விரகிலா உணர்வு - விபரீதஞானமில்லாத உண்மையறிவு. மணி - நீலரத்தினமுமாம். (149)

150.- தருமபுத்திரன்அனைவர்க்கும் பூஜோபசாரங்களைச் செய்தல்.

**அப்பொழுதமலனருஞ்சினமொழிந்தாங்கருளுடையறத்
தின்மைந்தனைப்பார்த்,
திப்பொழுதரசரானவர்க்கெல்லாமிருஞ்சிறப்புதவுகென்றிசைப்ப,
முப்பொழுதுணருமுனிவரன்பணியான்முறைமுறைபூசனைபுரிந்தான்,
மைப்பொழுதொளிகூர்வெண்ணிலவுமிழுமதிகுலத்துதித்தருண்
மன்னன்.**

(இ - ள்.) அ பொழுது - (அனைவரும் துதித்து வணங்கிய) அப்பொழுது, அமலன் - கண்ணபிரான், அருஞ் சினம் ஒழிந்து - (பிறர் அணுகுதற்கு) அரிய கோபம்தணியப்பெற்று, ஆங்கு-அவ்விடத்தில், (அருகிலுள்ள), அருள் உடை அறத்தின் மைந்தனை பார்த்து-(எல்லாவுயிர்களிடத்துங்) கருணையையுடைய தருமபுத்திரனை நோக்கி, இ பொழுது அரசர் ஆனவர்க்கு எல்லாம் இருஞ்சிறப்பு உதவுக என்று இசைப்ப -'இப்பொழுது நீ அரசராயுள்ளாரனைவர்க்கும் சிறந்த உபசாரங்களைச் செய்வாயாக' என்று கட்டளையிட,-மை பொழுது ஒளி கூர் வெள் நிலவு உமிழும் மதிகுலத்து உதித்தருள் மன்னன் - இருளுக்கு உரிய இராக்காலத்திலே பிரகாசம் மிக்க வெண்ணிறமான நிலாவை வீசுகின்ற சந்திரனதுவம்சத்தில் தோன்றிய தர்மராஜன்,-மு பொழுது உணரும் முனிவரன் பணியால் - மூன்றுகாலத்து வரலாறுகளையும் அறிந்த இருடிச் சிரேஷ்டனான வியாசமா முனிவனது கட்டளையினால், முறை முறை பூசனை புரிந்தான் - முறைமை தவறாது (அரசர்கட்கெல்லாம்) பூஜோபசாரங்களைச் செய்தான்; (எ - று.)

வியாசமாமுனிவன் சொல்லியருளியவாறு முதலிற் கண்ணபிரானுக்கும் பிறகு மற்றையோர்க்குமாக அவரவர் தகுதிக்கு உரிய முறைப்படி சிறப்புச் செய்தனனென்க. கோபத்தின் பின்னாகச் சிறிது பொழுது நிற்பது சினம்; (இச்சொற்கு இப்பொருள் நச்சினார்க்கினியருரையிற் கண்டது.) சிசுபாலன் மீது கோபங்கொண்ட கண்ணபிரான் அக்கோபத்தின் காரியமாகிய சிசுபால வதத்தை நடத்தி முடித்தபின்பும் சிறிதுநேரம் கோபந்தணியாது நிற்க, கோபத்தின் தொடர்ச்சியாகிய அச்சினம் அனைவரும் வணங்கித் துதித்ததனால் தணிந்ததென்க; (நரசிங்கமூர்த்திக்கு இரணியன்மேலெழுந்தகோபம் அவனைக் கொன்றபின்பும் தணியாததாக, அதுகண்ட பிரமன் முதலியோர் துதித்து வணங்க அச்சிங்கப்பிரான் சினந்தணிந்தமை, இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது) உதவுகென்று - தொகுத்தல்: முப்பொழுது-இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம்; இது - இங்குக் காலவாகுபெயராய், அக்காலங்களில் நிகழ்ந்தவையும் நிகழ்கின்றவையும் நிகழ்பவையுமான செய்திகளைக் குறித்தது. ஈற்றடி, எங்கும் விளங்கும் புகழோடு இயல்பிலே தண்ணளியையு முடையவன் தருமபுத்திரன் என்ற குறிப்பு. தேவர்களை இருதிணையாலுங் கூறலா மாதலால், தருமனெனப்படுகிற யமன் இங்கு 'அறம்' என அஃறிணை வாய்பாட்டுச் சொல்லாற் கூறப்பட்டான். ஆங்கு - அசையுமாம். கூர் - உரிச்சொல். (150)

151.-முனிவர்களும் கண்ணனும்தம்தம் இடஞ்சேர்தல்.

அருமறைமுறையாலரசனைமுனிவரனைவருமாசிசொற்றருளித்,
தருநிரைபயிலுந்தத்தமவிபினஞ்சார்ந்தனர்தகவுடன்மீளக்,
கருமுகிலனையமேனியங்கருணைக்கண்ணனுங்கிளையுடன்றுவரைத்,
திருநகரடைந்தான்சென்றுவன்றிறல்கூர்சேதிபப்பெரும்பகைசெகுத்தே.

(இ -ள்.) முனிவர் அனைவர்உம் - இருடிகளெல்லோரும், அரசனை - தருமராசனை, அருமறை முறையால் ஆசி சொற்று அருளி - அருமையான வேதங்களின் விதிப்படி ஆசீர்வாதஞ் சொல்லி அநுக்கிரகித்து, தகவுடன் - தகுதியான உபசாரம் பெற்றவர்களாய், தரு நிரை பயிலும் தம்தம விபினம் மீள சார்ந்தனர் - மரங்களின் தொகுதி பொருந்திய தாம் தாம் வசிக்குந்தபோவனத்துக்கு மீண்டும் சென்றார்கள்; கருமுகில் அனைய மேனி அம் கருணை கண்ணன்உம் - காளமேகம்போன்ற திருமேனி நிறத்தையும் அழகிய திருவருளொழுகும் கண்களையு முடையவனான ஸ்ரீகிருஷ்ணனும், வல்திறல் கூர் சேதிபன் பெரும்பகை செகுத்து-வலிய பல பராக்கிரமம் மிக்க சேதி தேசத்தரசனான சிசுபாலனாகிய பெரியபகைவனை யொழித்தவனாய், கிளையுடன் சென்று துவரை திருநகர் அடைந்தான் - தனது சுற்றத்தாருடனே புறப்பட்டுத் துவாரகாபுரி யென்கிற தனது சிறந்த நகரத்தைச் சேர்ந்தான்;

கண்ணனது திருவவதாரத்தில் முக்கியமான பயன்களிலொன்றும் கண்ணன் தருமனது இராயசூய யாகத்துக்கு வரப் புறப்பட்டபோது கொண்ட உத்தேசமும் சிசுபாலவத மாதலால், அக்காரியத்தைச் செய்துமுடித்து வெற்றி தோன்ற மீண்டெழுந்தருளின னென்பது விளங்க, 'சேதிபப்பெரும்பகை செகுத்துச் சென்று திருநகரடைந்தான்' என்றார். மறைமுறையால் ஆசி சொற்றருளி - வேதமந்திரங்களைக் கொண்டு ஆசீர்வாதஞ் சொல்லியருளி எனினுமாம். விபிநம் - வடசொல். 'அம்கருணைக்கண்ணன்' என்பதற்கு அழகிய திருவருளையுடைய கிருஷ்ணனென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். முந்தின பொருளில், கண்ணனது கண்ணோட்டமுடைமை அவனது கண்களின் பார்வையிலே வெளியாகின்ற தென்பது கருத்து. துவரை - வடசொற்சிதைவு. கிளையுடன் - பலராமன் முதலியோருடன். *(151)*

152.-துரியோதனன் முதலியோர்தம்தம் நகர்க்கு மீளுதல்.

அராவவெங்கொடியோனாதியாவுள்ளவரசருந்தன்னகரடைந்தார்,
விராடனும்யாகசேனனுமுதலாம்வேந்தருந்தம்பதிபுகுந்தார்,
சராசனத்தடக்கைச்சல்லியன்முதலோர்கிளையுடன்றம்புரஞ்
சார்ந்தார்,பரா
வருமுதன்மைப்பாண்டவர்கடற்பார்பண்புறத்திருத்தியாண்டிருந்தார்.

(இ -ள்.) அராவம் வெம் கொடியோன் ஆதி ஆ உள்ள அரசர் உம் - பாம்பின்வடிவ மெழுதிய பயங்கரமான துவசத்தையுடைய துரியோதனன் முதலாக அங்கு வந்துள்ள குருகுலத்து அரசர்களும், தம்நகர் அடைந்தார் - தங்களுடைய அஸ்தினாபுரிக்குப் போய்ச்சேரலானார்கள்; விராடன்உம் யாகசேனன்உம் முதல் ஆம் வேந்தர்உம் - (மத்ஸ்யதேசத்து அரசனான) விராடனும் (பாஞ்சால தேசத்து அரசனான) யாகசேனனும் முதலான அரசர்களும், தம்பதி புகுந்தார் - தம்தம் நகரத்துக்குப் போய்ச் சேரலானார்கள்; சராசனம் தட கை சல்லியன் முதலோர் - வில்லையேந்திய பெரிய கையையுடைய (மத்திரதேசத் தரசனான) சல்லியன் முதலிய அரசர்களும், கிளையுடன் - சுற்றத்தாருடனே, தம் புரம் சார்ந்தார் - தங்கள் நகரத்துக்குப்போய்ச் சேரலானார்கள்; (இங்ஙனம் வந்தவரனைவரும் மீள), பராவு அரு முதன்மை பாண்டவர் - துதித்தற்கு அரிய தலைமையையுடைய பாண்டவர்கள், கடல்பார் பண்பு உறதிருத்தி ஆண்டு இருந்தார் - கடல் சூழ்ந்த நிலவுலகத்தை நன்மையமையும்படி சீர்திருத்தஞ்செய்து அவ்விடத்திலே [இந்திரப்பிரத்தநகரத்திலே] அரசாண்டு கொண்டிருந்தார்கள்; (எ - று.)

இரட்டுறமொழிதலென்னும் உத்தியால், 'ஆண்டு' என்பதற்கு அவ்விடத்தில் என்றும், அரசாட்சி செய்து என்றும் இருபொருள் கொள்ளப்பட்டன. தம்நகர் அடைந்தார், தம்பதி புகுந்தார், தம்புரம்சார்ந்தார் என்ற வெவ்வேறு சொற்றொடர்கள் ஒருபொருளனவாய் வந்தது, **பொருட்பின்வருநிலையணி.** 'அரா' என்ற குறியதன்கீழ் ஆ குறுகாது 'அம்' சாரியைபெற்று, அராவம்

என்று நின்றது. அராவக்கொடியோன் என்ற தொடர் - பாம்புபோலக் கொடியவனென்றும் பொருள்படும். யாகசேநன் என்பது, துருபதனது மற்றொரு பெயர்; இவன், திரௌபதியின் தந்தை. சல்யன் - (பகைவர்க்கு) அம்பு நுனிபோல் (வருத்தஞ்செய்)பவன்; சல்யம் - அம்புமுனை. இவன், பாண்டு மகாராசனது இரண்டாம் மனைவியான மாத்திரியின் உடன்பிறந்தவனாதலால், நகுல சகதேவர்க்கு மாமனாவன். சராஸநம் என்ற வடசொல் சர அஸநம் என்றுபிரிந்து - அம்புகளைத் தள்ளுவது என்றும்; சரஆஸநம் என்று பிரிந்து - அம்புகளை (த் தொடுத்தற்காக) வைத்தற்கு இடமாவது என்றும் காரணப் பொருள்படும். பண்பாவது எல்லாரியல்புகளும் அறிந்து ஒத்து ஒழுகுதல். "பண்பெனப்படுவது பாடறிந்தொழுகல்." என்றார் கலித்தொகையிலும். 'கிளையுடன் தம்புரஞ்சார்ந்தார் என்றவிடத்து 'தமருடன் தம்புரஞ் சார்ந்தார்' என்று சிலபிரதிகளிற் பாடல் காணப்படுகிறது. (152)

153.-தருமபுத்திரனதுகொடைச்சிறப்பு.

முன்குலத் தவர்க்கு முனிகுலத்தவர்க்கு மும்மதக்
கைம்முகக்களிற்று,
மன்குலத் தவர்க்கும் வான்குலத் தவர்க்கும்
வரம்பிலா வகைக்கலை தெரியு,
நன்குலத் தவர்க்கும் பொருளெலாநல்கி நாடொறும் புகழ்மிக
வளர்வான்,
றன்குலக் கதிர்போற்றேய்ந்தொளி சிறந்தான் றண்ணளித்
தருமரா சனுமே.

(இ -ள்.) தண் அளி தருமராசன்உம் - குளிர்ச்சியான கருணையையுடைய தருமபுத்திரனும்,-முன் குலத்தவர்க்குஉம் - (நால்வகை வருணத்துள்ளும்) முதல்வருணத்தவரான அந்தணர்களுக்கும், முனிகுலத்தவர்க்குஉம் (அவர்களுள்ளுஞ் சிறந்தவர் களான) முனிவர்களின் பகுப்பினர்க்கும், மும் மதம் கைமுகம் களிறு மன் குலத்தவர்க்குஉம் - மூன்றுவகை மதஜலத்தையும் துதிக்கையுள்ள முகத்தையுடைய யானைச்சேனையையுடையவர்களான ராசகுலத்தவர்க்கும், வான்குலத்தவர்க்குஉம் - தேவசாதியார்க்கும், வரம்பு இலா வகை கலை தெரியும் நல் குலத்தவர்க்கு உம்-அளவற்ற பலவகைச் சாஸ்திரங்களை ஓதியுணர்ந்த சிறந்த புலவர் வகுப்பினர்க்கும், நாள்தோறும்-தினந்தோறும், புகழ்மிகவளர்வான் பொருள் எலாம் நல்கி - கீர்த்தி மிகவும் விருத்தியாம்படி (பொன் ஆடை அணிகலம் முதலிய) பொருள்களையெல்லாம் கொடுத்து, தன் குலம் கதிர்போல் தேய்ந்து ஒளிசிறந்தான்-தான் பிறந்த குலத்துக்கு ஆதிபுருஷனான சந்திரன்போலச் சுருங்கி ஒளி மிகுந்தான்; (எ - று.)

"அருந்த வானவர்க்கு ஆரமுது அன்புடன் அளிப்போன்" என்றபடி, சந்திரன் தன் கலைகளாகிய அமிருத கிரணங்களைத்தேவர்கட்கு உண்ணக் கொடுத்துத் தான் கலைகுறைந்தும் சிறப்புமிகுதல் போல, தருமராசன் தனது பொருள்களை யெல்லாம் பூதேவராகிய அந்தணர் முதலியோர்க்குக் கொடுத்துச் செல்வங் குறைந்தும் தேஜசினாலும் புகழினாலும் மிக்கனன் என்பதாம். ஒளி - காந்தியும் புகழும். இனி, சந்திரன் போலத் தேய்ந்தும் (அச்சந்திரனினும் மேலாக) ஒளி சிறந்தான் என்று பதவுரைகூறி, சந்திரன் கலை குறைந்து வடிவு தேய்ந்த காலத்தில் ஒளி குறைவதுண்டு: அங்ஙனமின்றித் தருமபுத்திரன் பொருள்களெல்லாம் நல்கியதனாற் செல்வம் தேய்ந்தும் ஒளி குறையாது அக்கொடையினாலாகும் மகிழ்ச்சிபற்றி மிக விளங்கினானென்று கருத்துக்கொள்ளுதலு மொன்று: சந்திரன் கலை தேய்ந்த காலத்தும் ஒளி செய்துசிறத்தல்போலத் தருமராசனும் பொருள் தேய்ந்தும் ஒளியுற்றுவிளங்கின னென்றுங் கொள்க. சந்திரன் முதலிற் கலை குறைந்தனனாயினும் உடனே கலை வளரப்பெறுதல்போலத் தருமனும் முதலிற் கொடையினாற் செல்வந் தேய்ந்தனனாயினும் பின்பு விரைவிற் செல்வம் வளரப் பெற்றன னென்ற கருத்தும் அமையும். கொடுக்கக் கொடுக்கப் புண்ணியத்தாற் செல்வம் பெருகுதலியல்பு. 'தன்குலக்கதிர்போ லேந்தொளி சிறந்தான்' என்று பாட மோதுவாருமுளர்; ஏந்துஒளி - சிறந்த ஒளி. ஒருகுலத்தவனுக்கு அக்குலத்து முதல்வனை உவமை கூறுதல் ஏற்கும்.

அளியாவது - அன்புகாரணத்தால் தோன்றும் அருள். தீவினைக்கு ஏற்ற தண்டனை செய்து தருமத்தைக் காத்தலால், யமனுக்குத் தர்மராஜ னென்று வடமொழியில் ஒரு பெயர்; தந்தையே மைந்தனாகிறா னென்னும் வழக்குப்பற்றி, தருமராஜன் புத்திரனை 'தருமராசன்' என்றார். இவனும் தருமந்தவறாது காப்பவ னாதலால், அவனையே தர்மராச னென்று குறித்தலும் தகும்: கல்வி கரையிலவாதலாலும், அதன் பகுப்புக்கள் பலவாதலாலும், 'வரம்பிலாவகைக் கலை' எனப்பட்டது. 'புகழுடன் வளர்வான்' என்பதும் பாடம். (153)

இராயசூயச்சருக்கம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது

சூதுபோர்ச் சருக்கம்

துரியோதனனது தூண்டுதலாற் சகுனியுடன் தருமபுத்திரன் ஆடிய சூதாட்டத்தைக் கூறும் பாகமென்று பொருள். படைகளைக்கொண்டு செய்யும் போரில் வெற்றி தோல்விகளால் இராச்சியத்தைப் பெறுதலும் இழத்தலும் நிகழ்தல்போல, காய்களைக்கொண்டு செய்யும் இச்சூதாட்டத்திலும் வெற்றி தோல்விகள் காரணமாகப் பொருள்களைப் பெறுதலும் இழத்தலும் நேர்வதனால் சூதாட்டத்தைப் போராக உருவகப்படுத்தி "சூதுபோர்" என்றார். சூதுபோர் - சூதாகிய போர், என இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை; "வன்றொடரல்லனமுன் மிகா அல்வழி" என்றபடி ஒற்று இடையே மிகாத நெடிற்றொடர்முன் அல்வழியில் வலி இயல்பாயிற்று. பொருவது - போர் எனக் காரணக்குறி. போர்ச்சருக்கம் - போரைக் கூறுஞ் சருக்கமென இரண்டனுருபும் பொருளுந் தொக்க தொகை: போரினது சம்பந்தமான சருக்கம் எனவிரித்தால், ஆறாம்வேற்றுமைத்தொகையாம். "யரழமுன்னர்க்கசதப" என்ற சூத்திரத்தின்படி, ரகரத்தின்முன் வேற்றுமையில் வலிமிக்கது.

1.-தெய்வவணக்கம்: கிருஷ்ணஸ்துதி.

ஞான மாகிய பரம்பர வமிழ்தமாய்நவிரறு மயக்காகி
வான மாயுடன் வாயுவாய்த் தேயுவாய்வனமுமாய் மண்ணாகித்
தான மாமறை முறைமையிற் பற்பலசராசரங் களுமாகி [டோன்.
யேன மாயிவை யனைத்தையு மருப்பினாலேந்தினா னெனையாண்

(இ -ள்.) ஞானம் ஆகிய பரம்பரம் அமிழ்தம் ஆய் - ஜ்ஞாநம் என்று சொல்லப்படுகிற மிகச்சிறந்த அமிருதத்தின் சொரூபியாகியும், நவிர் அறு மயக்கு ஆகி-குற்றமற்ற அஜ்ஞானமாகியும், வானம் ஆய் - ஆகாயத்தின் வடிவமாகியும், உடன் வாயு ஆய் - அவ்வாறு வானமாயிருப்பதோடு வாயுவின் வடிவமாகியும், தேயு ஆய் - அக்கினியின் வடிவமாகியும், வனமும் ஆய் - ஜலத்தின் வடிவமாகியும், மண் ஆகி - பிருதிவியின் வடிவமாகியும், தானம் ஆம் மறை முறைமையின் பல் பல சர அசரங்களும் ஆகி -(தனக்கு) இருப்பிடமாகவுள்ள வேதங்களிற் கூறிய முறைமைப்படியே பலவகைப்பட்ட ஜங்கமம் தாவரம் என்ற இவற்றின் வடிவமாகியும் நின்று,- ஏனம் ஆய் - மகாவராகாவதாரஞ் செய்து, இவை அனைத்தையும் - கீழ்க்கூறிய இந்த எல்லாப்பொருள்களையும், மருப்பினால் - (தனது) கோரதந்தத்தினால், ஏந்தினான் - (பிரளய வெள்ளத்திலிருந்து) குத்தியெடுத்தவனாகிய திருமால், எனை ஆண்டோன் - என்னை அடிமைகொண்டவனாவன்; (எ - று.) ஸர்வநியந்தாவும் ஸர்வவியாபியும் ஸர்வரட்சகனுமாய் என்னை ஆட்கொண்ட திருமாலே நான் வணங்குந் தெய்வமென்பது கருத்து. வாழ்த்து, தெய்வ வணக்கம், தலைமைப் பொருளுரைத்தல் என்னும் மங்கலங்கள் மூன்றனுள், இது தெய்வவணக்கத்தின்பாற்படுமென அறிக; திருமால் ஏனமாய் மருப்பில் ஏந்தியதனால், சராசரங்களுக்கு ஆபத்துக்காலத்துத் தன்னை அழியமாறியும் உதவுந் தன்மையனாதல் வெளியாம்.

மிகவும் இனியதா யிருத்தலால், ஞானத்தை அமிர்தமாகக் கூறினார். பரம்பரம் - உயர்ந்தவற்றினும் உயர்ந்தது; மிகவும் உயர்ந்த தென்றபடி. 'ஞானமாகிய பரம்பரவமிழ்தமாய்' என்பதற்கு - குரு சிஷ்ய பரம்பரைக் கிரமத்திலே பெறப்பட்டு வருகிற தத்துவஞானாமிருதமாய் என்று உரைத்தலும் தகும். மயக்கு - மாயை; அஞ்ஞானம். பசையற்ற சம்சாரத்தைப் பசையுள்ளதெனக் கருதுந் திரிபுணர்ச்சி போல்வன. இம்மாயை போக்குதற்கு அரியதாயினும் கடவுளையே சரணமாக அடைந்தாரைத் தானே விட்டு நீங்குதலென்னுங் கட்டுக்கு அடங்கிநிற்றலால், **நவிரறு** மயக்கு என விசேடித்துச் சொல்லப்பட்டது. ("எனது மாயை கடத்தற்கு அரியது; யார் என்னைச் சரணமாகப் பற்றுகிறார்களோ, அவர்களே, இமாயையைக் கடப்பர்" என்று கீதையிற் கண்ணபிரான் கூறியது, இங்குக் கருதத்தக்கது.) இனி, மாயையென்றும் அவ்யக்தமென்றும் மறுபெயர்களையுடைய பிரக்ருதியென்னுந் தத்துவமும் பகவானது சொரூபமே யென்பதுபற்றி, 'நவிரறுமயக்காகி' என்றதாகவுங் கொள்ளலாம். நவிர் - நவை. 'நவிலறுமயக்காகி' என்ற பாடத்துக்கு - சொல்லுதற்கு அரியதான மாயையின் சொரூபியாய் என்று பொருளாம். கடவுளை ஒன்றற்கு ஒன்று மாறான ஞான அஜ்ஞானங்களின்வடிவமாயிருக்கின்றனனெனக் கூறியது, இவற்றிற்கு அக்கடவுளே நியாமகனாயிருத்தலா லென்க. மாறான பொருள்களின் வடிவமுடையகடவுள், விருத்தவிபூதிகளெனப்படுவன்.

பிறந்தபோது ஜாயமாந கடாட்சம் பெற்ற ஸாத்வீகப்ரக்ருதிகட்கு ஞானத்தையும், தாமஸப்ரக்ருதிகட்கு அஞ்ஞானத்தையும் திருமால் தந்தருள்வ னென அறிக. உற்பத்திக்கிரமத்திலே ஆகாயத்திலிருந்து வாயுவும், வாயுவிலிருந்து அக்கினியும், அக்கினியிலிருந்து ஜலமும், ஜலத்திலிருந்து நிலமும் பிறந்ததென வேத மோதுதலால், அக்காரணகாரிய முறைப்படியே 'வானமாயுடன் வாயுவாய்த் தேயுவாய் வனமுமாய் மண்ணாகி' என்றார். இடையிரண்டடி, எம்பெருமான் எல்லாப்பொருள்களின் சொரூபமானவ னென்பதைவிளக்கும்; "நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய்ச், சீரார்சுடர்களிரண்டாய்ச் சிவனா யயனானாய்" என்றார், ஆழ்வாரும். வேதங்களில் பகவானது சொரூபம் வருணிக்கப்படுதல்பற்றி, அது அவனுக்கு இருப்பிடமெனக் கொள்ளப்படுமாதலால், "தானமாமறை" என்றார். தானம் = ஸ்தானம். இனி, தானம் ஆம் மறை - கொடுத்தலைச் சிறப்பித்துக்கூறுகிற வேதம் எனக் கூறுவாருமுளர். 'மாமறை' என்றும் பிரிக்கலாம். (154) வேறு.

2,-கவிக்கூற்று.

தாமரை யனைய செங்கட் டரணிபனிராய சூய
மாமக முற்றித் தங்கண்மாநகர் புகுந்த பின்னர்
நாமரு பனுவன் மாலை நாகவேறுயர்த்த செல்வக்
கோமக னிளைஞ ரோடுங்குறித்தது கூற லுற்றாம்.

(இ -ள்.) தாமரை அனைய - செந்தாமரை மலர்போன்ற, செம் கண்- சிவந்த கண்களையுடைய, தரணிபன் - யுதிஷ்டிரமகாராஜன் (செய்த), இராயசூயம் மா மகம் - இராயசூயமென்று பெயர் கொண்ட பெரிய யாகத்தை, முற்றி - நிறைவேற்றி, தங்கள் மா நகர் புகுந்த பின்னர் - (துரியோதனன் முதலியோர்) தம் தமது பெரியநகரத்தைச் சேர்ந்த பின்பு,- நா மரு - (கவிகளின்) நாக்கிற் பொருந்திய, பனுவல் மாலை - பிரபந்தங்களாகிய மாலையைச் சூடியவனும், நாகம் ஏறு உயர்த்த-பெரிய பாம்புக்கொடியை உயர எடுத்துள்ளவனும், செல்வம் கோ மகன் - செல்வத்திற்குஉரிய திருதராஷ்டிரமகாராஜனது புதல்வனுமாகிய துரியோதனன், இளைஞரோடும் குறித்தது - (தன்னுடைய) தம்பிமார்களோடு ஆலோசித்து நடத்திய செய்தியை, கூறல் உற்றாம் - சொல்லத்தொடங்கினோம்; (எ - று.)

இதனால், கவி தாம் இச்சருக்கத்திற் சொல்லப் போகின்ற விஷயத்தை இன்னதெனத் தொகுத்துரைத்தார்; இது **'தொகுத்துச் சுட்டல்'** என்னும் உத்தி. தனது தந்தையாகிய பாண்டுமகாராஜாபித்ருலோகத்திலிருந்து நாரதமகாரிஷி மூலமாகச் சொல்லியனுப்பியபடி யுதிஷ்டிரராஜன் இப்பெருவேள்வியைச் செய்துமுடித்தனனென அறிக. 'தங்கள் மாநகர் புகுந்தபின்னர்' என்றது, கவிதாம் கூறப்போகின்ற வரலாற்றின் தொடக்கத்திற்கு எல்லை கூறியவாறு; அநுவாதமன்று. துரியோதனனிடத்துச் சன்மானம் பெறுதற்காகக் கவிகள் பலவகைத் தோத்திரப் பிரபந்தங்களை அவன் மீது பாடுவரென்க; அவ்வாறு பாடப்பட்ட செய்யுட் கோவைகள் அன்போடு

சூட்டப்படுகிற மாலைபோலிருத்தலால், 'பனுவன்மாலை' எனப்பட்டன. திருதராஷ்டிரன் மூத்தவனாதலால் அரசிற்கு உரியவனென்ற காரணம்பற்றி, 'செல்வக்கோ' எனப்பட்டான்; இனி, செல்வம் என்பதை கோமகனுக்கு அடைமொழியாக்கி, செல்வச்சிறப்புள்ள ராஜகுமாரன் எனினுமாம். "வரம்பிலா நிதிகள்யாவுங், கானலங் கடல் சூழ்வையங் காவலன் காவலென்றான்" என்று கீழ் இராயசூயச்சருக்கத்துக் கூறியவாறு தருமபுத்திரனது கட்டளைப்படி ராயசூய யாகத்தில் தநாத்யட்சனாயிருந்ததனாலும், துரியோதனனை 'செல்வக்கோமகன்' எனத்தகும்; அச்சமயத்தில் தருமனது செல்வப்பெருக்கு முழுவதையும் நன்றாகக் கண்டு பொறாமை கொண்டவனென்க. அன்றியும், துரியோதனன் ராஜராஜனும் கையில் தநரேகையுடையவனுமாதல் காண்க. யாகத்திற்கு வந்த துரியோதனன் முதலியோர் தருமபுத்திரனது விருப்பத்தின்படி அவ்யாகத்திற்குவேண்டிய பல தொழில்களைப் புரிந்தார்களாதலால், 'மகத்தைமுற்றி' எனப் பிறவினையாகக் கொள்ளப்பட்டது; தன்வினையாகக் கொண்டால், யாகமானது நிறைவேற எனப்பொருள்படுமாறு 'முற்றி' என்பதை எச்சத்திரிபாகக்கொள்ளவேண்டும்.

தாமரையனைய செங்கண் தரணிபன் - செந்தாமரைக்கண்ணனும் (கொடியவர் பலர் ஒருங்கு நிறைந்ததனாலாகிய பூமிபாரத்தைத் தீர்த்துப்) பூமிதேவியைக் காக்கத் திருவவதாரஞ் செய்துள்ளவனுமான கண்ணபிரான், இராயசூயமாமகம் முற்றி - (தருமபுத்திரனது) சிறந்த ராயசூயயாகத்தை நிறைவேற்றி, தங்கள் மாநகர் புகுந்தபின்னர் - தங்கட்கு உரிய சிறந்தநகரமாகிய துவாரகாபுரிக்குச் சென்ற பின்பு, துரியோதனன் தனது தம்பிமாரோடும் ஆலோசித்துச்செய்த காரியத்தை இனிச் சொல்லத் தொடங்கினோம் என்று இச்செய்யுளுக்குப் பொருளுரைப்பின், கண்ணன் பாண்டவர்களுக்கு உதவியாக அவர்களுடைய இந்திரப்பிரஸ்த நகரத்திலில்லாத சமயம் பார்த்துத் துரியோதனாதியர் சூழ்ச்சி செய்யலாயின ரென்பது போதரும். இப்பொருளில், 'தங்கள்' என்பது மரியாதைப்பன்மை யென்னவேண்டும். மேல் 17, 18, 19- ஆஞ் செய்யுள்களையுங் காண்க. முன்னிரண்டடி - கீழ் இராயசூயச்சருக்கத்து 151 - ஆஞ் செய்யுளில் "கருமுகிலனையமேனியங் கருணைக்கண்ணனுங்கிளையுடன் துவரைத், திருநகரடைந்தான் சென்று வன்றிறல்கூர்சேதிபப்பெரும்பகை செகுத்தே" என்றதன் அநுவாதமாம். தருமபுத்திரனது ராயசூயயாகம் இனிது நிறைவேறுவதற்குக் கண்ணன் பலபடியாலும் உதவியமை பிரசித்தம்.

கண்கள் சிவந்திருத்தல், உத்தமபுருஷ லஷணம். செவ்வரிபரந்திருத்தலால், கண்களுக்குச் செந்தாமரைமலர் உவமை. தரணிபன் - பூமியைக் காப்பவன்; ***இராயசூயம்*** *என்ற யாகப் பெயரின் காரணம்:- அரசனால் சோமலதையைப் பிழிந்து செய்யப்படுவதென்றும், ராஜா என்னும் பெயருள்ள சோமலதை நொருக்கப்படுகிற தென்றும் வடநூல்களிற் காண்க. இது - எல்லா அரசர்களையும் வென்று அவர்களிடங்கொண்ட பொருளைச் செலவிட்டுச் செய்வதொரு பெருவேள்வி.*

ஏறு - ஆண்மைப்பெயர்; சிறந்ததையும் பெரியதையும் ஏறென்றல், மரபு. ஏறாகிய நாகம் எனக் கூட்டுக. உயர்த்த மகன் என இயையும். நாகம் - நகத்தில் [மரத்தில் அல்லது மலையில்] வாழ்வது என்று பொருள்பெறும். நாகவேறு என்பது - இங்கே, அதன்வடிவத்தை யெழுதிய துவசத்துக்குத் தானியாகுபெயர். தனது கொடுமைக்கு அடையாளமாகத் துரியோதனன் பாம்பைத் தனது கொடியிற்கொண்டனன்; அது - அவனது நன்றியறிவின்மைக்கும், எப்பொழுதும் வக்கிரகதியிற் செல்லுந் தன்மைக்கும், நாவிரண்டுடைமைக்கும் அறிகுறியாகின்றது. குறித்தது - பெயர்; இங்கு, இச்சொல் - குறித்துச்செய்த செயலுக்கு இலக்கணை. கூறலுற்றாம் - கவிகளுக்குரிய இயற்கைத் தனித் தன்மைப்பன்மை.

இதுமுதல் ஐம்பத்தொரு கவிகள் - பெரும்பாலும் ஒன்று நான்காஞ்சீர்கள் விளச்சீர்களும், மற்றைநான்கும் மாச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடிநான்குகொண்ட அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். இவற்றில் மூன்று ஆறாஞ்சீர்கள் தேமாச்சீர் களாகவே நிற்கும். (155)

3.-துரியோதனன் தம்பியரோடும்மற்றுமுள்ளாரோடும் அத்தினாபுரி சேர்தல்.

கணைவரும் வரிவில்வாழ்க்கைக் கடுங்கன லனைய தோற்றத்
துணைவருந் தானுங் கங்காசுதனுமற் றெவருஞ் சூழ

இணைவரு மரச ரில்லா விகலரியேறு போல்வான்
கிணைவரு மோதை மூதூர்க்கிளர்நெடும் புரிசை புக்கான்.

(இ -ள்.) இணை வரும் அரசர் இல்லா - (தனக்கு) ஒப்பாக அமைகிற அரசரொருவரையும் பெறாத [எல்லா அரசர்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்த] இகல் அரி ஏறு போல்வான்-வலிமையுள்ள ஆண் சிங்கத்தை யொத்தவனாகிய துரியோதனன்,-கணை வரும் - அம்புகள் (தம்மிடத்தினின்றும்) வெளிவரப் பெற்ற, வரி வில் - கட்டமைந்தவிற்களினாற் செய்யும் போர்த்தொழிலாகிய, வாழ்க்கை - வாழ்க்கையையும், கடுங்கனல் அனைய தோற்றம் - கொடிய நெருப்புப்போன்ற [உக்கிரமான] தோற்றத்தையுமுடைய, துணைவரும்-(தனது) தம்பிமார்களும், தானும்-தானுமாக, - கங்கா சுதனும் - கங்கையின் புத்திரனான வீடுமனும், மற்று எவரும் - பற்றுமுள்ள கர்ணன் முதலியவர்களும், சூழ-(தன்னைச்) சூழ்ந்துவர,- கிணைவரும் ஓதை-மருதப்பறையினின்று எழுகின்ற ஓசையையுடைய, முது ஊர் - பழமையான அத்தினாபுரியினது, கிளர்நெடும் புரிசை-விளங்குகின்ற நீண்ட மதிலின் உட்பக்கத்தில், புக்கான் - சென்று சேர்ந்தான்; (எ - று.)

இச்செய்யுள் - "அராவவெங்கொடியோ னாதியாவுள்ள வரசருந் தந்நகரடைந்தார்" என்று கீழ்ச்சருக்கத்தில் வந்துள்ளதன் அநுவாதம்; தொடர்ச்சி தோன்றக் கூறியது: கூறியதுகூறலன்று. வாழ்க்கை - மகிழ்ச்சியாகச் செய்யுந் தொழில். எப்பொழுதும் மாறாத சினத்தையுடையரா யிருத்தலால், துரியோதனனது துணைவர்க்கு 'கடுங்கனலனைய தோற்றம்' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. அரியேறுபோல்வான் - தன்னையெதிர்த்த அரசர்களாகிய யானைகளை அழிக்கவல்ல சிங்கம் போன்றவனென்க. மிருகராஜனாகிய சிங்கம்போலத் தனது திறத்தினால் ராஜ ராஜனாயுள்ளவ னென்றவாறுமாம். கிணை - மருதநிலப்பறை. "புரிசை" என்ற மதிலின் பெயர், இங்கு அரண்மனைக்கு இலக்கணையென்க. துணைவரும் தானும் புக்கான் - சிறப்பினால் ஒருமை முடிபைக்கொண்ட பால்வழுவமைதி: [நன் - பொது-27.] அனைய-குறிப்புப்பெயரெச்சம்: அன் - இடைச்சொற்பகுதி. வீடுமனை கங்காசுதன் என்றதன் விவரம்:- முன்னொரு காலத்தில் தேவர்கள் யாவரும் கூடிய பிரமதேவனது சபையிற் சென்று கங்காநதியின் பெண்தெய்வம் வணங்கியபொழுது, அங்குவந்திருந்த வருணன், அவளழகை உற்றுநோக்கிக் காதல்கொண்டான்; கங்கையும் அவன்மீது காதல்கொண்டு எதிர்நோக்கினாள்; அதனையறிந்த நான்முகக் கடவுள், வருணனைப் பூமியில் மானுடப் பிறப்பெடுக்கவும் கங்கையை மானுடமகளாய் அவளைச் சிலநாள் மணந்திருக்கவும் சபித்திட்டான்: அங்ஙனமே வருணன் குருகுலத்திற் சந்தனுவாய்ப் பிறந்தான்; கங்கையும் ஓர் மனிதமகளாகி 'யான் எந்தத் தீச்செயல் செய்யினும் மறுக்கலாகாது' என்னுங் கோட்பாட்டினோடு அவனை மணஞ்செய்துகொண்டாள். இது நிற்க: பிரபாசனென்னும் வசு, தன் மனைவியின் சொல்லைக்கேட்டு, வசிட்டனிடமுள்ள காமதேனுவைக் கொள்ளைகொள்ள எண்ணினான்; மற்றையேழு வசுக்களும் அவனுக்கு உதவிசெய்யவே, எண்மரும் இரவிற்சென்று பசுவைக் கவர்ந்தனர்; அதனையறிந்த வசிஷ்டமகாமுனிவன், அஷ்டவசுக்களையும் மானுடசன்ம மெடுக்கவும், அவர்களுள் மனைவி சொற்கேட்ட பிரதானனான பிரபாசனைப் பூமியிற் பலநாள் வாழ்ந்து பெண்ணின்ப மற்றிருக்கவும் சாபங்கொடுத்தான். எட்டுவசுக்களும் சந்தனுவுக்குக் கங்கையின்வயிற்றிற் பிறந்தனர். முதலிற் பிறந்த ஏழு குழந்தைகளையும் பிறந்த அப்பொழுதே தாய் கங்காநதியில் எடுத்தெறிந்து விட்டாள், எட்டாவது பிள்ளை பிறந்தவுடனே தந்தை 'இக்குழந்தையைக் கொல்லலாகாது' என்று மறுக்க, கங்கை கணவனை விட்டு நீங்கினள். அவ்வெட்டாவது மகனே இவ்வீடுமன். (156)

4.-மறுநாள் துரியோதனனதுசபையில் யாவரும் வந்துசேர்தல்.

சென்றுழி யெவருந் தத்தஞ்செழுமனை யெய்தி வாசந்
துன்றிய வமளி கங்குற்றுயில்புரிந் தெழுந்த பின்னை
நின்றவெம் பரிதித்தோற்றந் தொழுதுதந் நியம முற்றி
வன்றிற லரசன் கோயின்மன்னவை வந்து சேர்ந்தார்.

(இ -ள்.) எவரும் - (துரியோதனனுடன் வந்த) அரசர்களெல்லாரும், சென்றஉழி - (அவ்வத்தினாபுரியைப்) போய்ச் சேர்ந்த பின்பு, தம்தம் செழுமனை எய்தி-தங்கள் தங்களுடைய

வளமுள்ள வீடுகளை யடைந்து,-வாசம் துன்றிய - வாசனைமிக்குள்ள, அமளி - மலர்ப்படுக்கையில், கங்குல் - இரவிலே, துயில் புரிந்து - தூங்குவதைச் செய்து, எழுந்த பின்னை - கண்விழித்து எழுந்தபிறகு, நின்ற வெம் பரிதி தோற்றம் தொழுது - (கீழ்த்திசையிற்) பொருந்திய வெப்பமுள்ள சூரியனுடைய உதயத்தை [உதயஞ் செய்த சூரியனை] வணங்கி, தம் நியமம் முற்றி - தாங்கள் (காலையிற்) செய்யவேண்டிய கடமைகளையெல்லாஞ் செய்து முடித்து,-வல் திறல் அரசன் கோயில் - மிக்கவலிமையுள்ள துரியோதன ராஜனது அரண்மனையிலுள்ள, மன் அவை - ராஜசபையை, வந்துசேர்ந்தார் - வந்து அடைந்தார்கள்; (எ - று.) ராயசூயயாகம் முடிந்ததும் இந்திரப்பிரத்தத்திலிருந்து துரியோதனனோடு வந்த அரசர்களெல்லோரும், அத்தினாபுரியையடைந்து தம்தம் மாளிகையிற் சென்று இரவில் துயின்று, மறுநாட்காலையில் துயிலுணர்ந்து காலைக்கடன் முடித்து மீண்டு ராஜசபையைச் சேர்ந்தன ரென்றவாறு. சூரியோதயகாலத்தில் தவறாமற் செய்யவேண்டிய சந்தியாவந்தநம், உபஸ்தாநம், சூரிய நமஸ்காரம் முதலிய வைதிகநித்தியகர்மாநுஷ்டாநங்களை அவ்வரசர்கள் செய்துமுடித்தமை, மூன்றாமடியினால் விளக்கப்பட்டது.

சென்றுழி - பெயரெச்சத்தின் அகரவீறு தொகுத்தல். கோ இல்-கோவில் என வரற்பாலது கோயிலென வந்தது, இலக்கணப்போலி: தத்தம் - தாம்தாம் என்பதன் விகாரமாகிய தந்தம் என்பதன் வலித்தல். வன்திறல் - ஒருபொருட்பன்மொழி; மிக்க திறமென்க. கோயில் - அரண்மனை; ராஜகிருகம். மன் - பெருமை; அதனையுடையவனுக்கு, பண்பாகுபெயர்.(157)

5.-துரியோதனன் மன்னவர்கட்குஆசனமளித்துக் கவலையுடன் இருக்க, கர்ணன் ஒன்று சொல்லத் தொடங்குதல்.

இறைஞ்சிய வேந்தர்க் கெல்லாமிருப்பளித் தெதிர்ந்த வேந்தர்
நிறஞ்செறி குருதி வேலானினைவினோ டிருந்த போதில்
அறஞ்செறி தானம் வண்மையளவிலா தளித்து நாளும்
புறஞ்சுவர் கோலஞ் செய்வான்பூபதிக் குரைக்க லுற்றான்.

(இ -ள்.) எதிர்ந்த வேந்தர் - (தன்னை) எதிர்த்துவந்த அரசர்களது, நிறம் - மார்பில், செறி - நிறைந்துள்ள, குருதி - இரத்தம் தோயப்பெற்ற, வேலான் - வேலாயுதத்தை யுடையவனான (துரியோதனன்)- இறைஞ்சிய வேந்தர்க்கு எல்லாம் - (அப்பொழுது வந்து தன்னை) வணங்கிய அரசர்களெல்லார்க்கும், இருப்பு அளித்து - ஆசனங் கொடுத்து, நினைவினோடு இருந்தபோதில் - (மனதிற் சிந்தையோடு) இருந்த சமயத்தில்- அறம் செறிதானம்-தருமமார்க்கம் நிரம்பிய தானத்தையும், வண்மை- தியாகத்தையும், நாளும்-தினந்தோறும், அளவு இலாது அளித்து- எல்லையில்லாமற் கொடுத்து, புறம் சுவர் கோலம் செய்வான் - சுவரினது வெளிப்புறத்தை அலங்காரஞ்செய்பவனாகிய கர்ணன், பூபதிக்கு - அத்துரியோதன மகாராஜனுக்கு, உரைக்கல் உற்றான் - சொல்லத் தொடங்கினான்; (எ - று).-அதனை, அடுத்த கவியிற் காண்க.

'நிறஞ்செறி' என்பதை வேலுக்கு அடைமொழியாக்கி, மார்பிற் புகுகின்ற வேலையுடையவ னெனக் கூறலுமாம். இனி, முன்னிரண்டடியை யாற்றுநீர்ப்பொருள்கோளாகக்கொண்டு தன்னை வணங்கிய அரசர்கட்கெல்லாம் (பூமியில்) இருக்குமாறு இராச்சியங்கொடுத்து, எதிர்த்தவர்களுடைய மார்பிற் சென்று தைத்த இரத்தந்தோய்ந்த வேலாயுதத்தையுடையவ னென்று இறைஞ்சினார்க்கு இருப்பளித்தலும் இறைஞ்சாது எதிர்ந்தாரை மார்புபிளத்தலும் ஆகிய நன்மை தீமை இரண்டையும் வேலே செய்கின்றதெனக் கூறினும் பொருந்தும். ஒருபொருட்பன்மொழியாகக்கொள்ளக்கூடிய தானம் வண்மை என்ற இரண்டையும் ஒருங்கே கூறியதனால், தக்கவர்க்கு அளிப்பது தானமெனவும், இன்னாரினையாரெனப் பாராது யாவர்க்கும் கொடுப்பது வண்மையெனவும் சிறிது பொருள் வேறுபாடு காண்க.

புகழ்பெற வேண்டுமென்ற விருப்பத்தினாற் கர்ணன் டம்பத்துக்காக ஈகைத்தன்மையை மேற்கொண்டுள்ளானாதலால், அவனை 'புறஞ்சுவர் கோலஞ் செய்வான்' என்றார்; கர்ணன் உடம்பிற்குப் புகழைத்தருவதாகிய ஈகைக் குணத்தை மேற்கொண்டு உயிர்க்கு உறுதியைத் தருகிற

மனத்தூய்மை முதலிய நற்குணங்களை மேற்கொள்ளாதிருப்பதற்கு, சுவரினுட்புறம் பழுது பட்டிருக்க வெளிப்புறத்தைச் சித்திரிப்பது ஏற்ற உவமையாதல் காண்க: இவ்வாறு உபமானமுகத்தால் உபமேயத்தைப் பெறவைப்பது ***பிறிதுமொழிதலணியாம்;*** *இது* ***ஒட்டணி*** *யெனவும்பெயர்பெறும். ஆழ்வார்களுடைய அருளிச்செயல்களின் சொற்பொருட் கருத்துக்களைத் தமது நூலிற் சிற்சிலவிடத்து எடுத்தாள்வது இவ்வாசிரியரது வழக்கமாதலால், 'மறஞ்சுவர் மதிளெடுத்து மறுமைக்கே வறுமைபூண்டு, புறஞ்சுவ ரோட்டைமாடம் புரளும் போதறிய மாட்டீர், அறஞ்சுவராகிநின்ற அரங்கனார்க் காட்செய்யாதே,* ***புறஞ்சுவர் கோலஞ்செய்து*** *புட்கவ்வக் கிடக்கின்றீரே" என்ற தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரது திருமாலைச் செய்யுளின் சொற்கருத்துக்களை அடியொற்றி, 'புறஞ்சுவர் கோலஞ் செய்வான்' என்றார்.*

இருப்பு - இருத்தல்; 'பு' விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர்; ஆகுபெயராய், இருக்கும் ஆசனத்தைக் குறித்தது. புறஞ்சுவர் - சுவர்ப்புறம் என்பது முன்பின்னாகத் தொக்க ஆறாம் வேற்றுமைத்தொகை; இலக்கணப்போலி. சுவர் கோலஞ்செய்வான்-"விகாரத்தியல்பு." பூபதி - பூமிக்கு அரசன். (158)

6.-கர்ணன் வார்த்தை.

தாதவிழ் குவளை மாலைத்தருமன்மா மதலை பெற்ற
மேதகு வேள்விச் செல்வம்வேந்தரில் யாவர் பெற்றார்
ஏதள வவன்றன் வாழ்க்கையாரினி யெதிருண் டென்று
பாதக நினைவைத் தானும்பகர்ந்தனன் பரிவு கூர.

(இ -ள்.) 'தாது அவிழ் - மகரந்தப்பொடிகளோடு மலரப்பெற்ற, குவளை மாலை - குவளைமலர்மாலையைத் தரித்த, தருமன் மா மதலை - தருமபுத்திரன், பெற்ற - அடைந்த, மேதகு வேள்வி செல்வம் - மேன்மையான இயாசசூய யாகத்தைச் செய்து முடித்தலாகிய சிறப்பை, வேந்தரில் யாவர் பெற்றார் - அரசர்களுள் எவர்தாம் பெற்றவர்? [எவரும் இல்லை யென்றபடி]; அவன் தன் வாழ்க்கை அளவு ஏது - அத்தருமபுத்திரனது செல்வ வாழ்க்கைக்கு அளவுதான் உண்டோ? யார் இனி எதிர் உண்டு - இனி எவர்தாம் (அத்தருமபுத்திரனுக்கு) எதிராகவுள்ளவர்?' என்று-பரிவு கூர- (துரியோதனனிடத்து) அன்பு மிகுதலினால், பாதகம் நினைவை - பாவத்துக்குக் காரணமான (தனது) எண்ணத்தை, தானும்- (கர்ணன்) தானும், பகர்ந்தனன் - சொன்னான்; (எ - று.)

தாது - தேனுமாம். தருமத்தினின்று தவறியவர்க்குத் தக்க தண்டனை செய்து தருமத்தைக் காத்தலால், யமனுக்குத் தர்மனென்று பெயர். கொடியவர்க்கு ஏற்ற தண்டனை செய்து நல்லவர்களை நன்கு பாதுகாக்கிற நடுவுநிலைமையில் தந்தையாகிய யமனினும் மைந்தனாகிய யுதிஷ்டிரன் மிகப்பலமடங்கு மேம்பட்டவனென்ற சிறப்புத்தோன்ற, 'தருமன் மாமதலை' என்றார். பாண்டவர்க்குக் குவளைப் பூமாலை உரியதாதலால், "தாதவிழ் குவளைமாலை" எனத் தருமனுக்கு அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. முன்னாளில் இராயசூயயாகஞ் செய்து முடித்த அரசர்கள் பலருளராயினும் மயனாற்கட்டியமைக்கப்பட்ட மண்டபச்சிறப்பும், வீமன் முதலிய தம்பியர்திக்விஜயஞ்செய்து கொணர்ந்த திறைப்பொருட் சிறப்பும், வியாசன் கண்ணன் முதலியோர் உடனிருந்து யாதோரிடையூறுமின்றி வேள்வியை இனிது முடித்த மேன்மையும் முதலியனவாகப் பலவகை மேம்பாடுகள் தருமபுத்திரன் செய்த யாகத்தில் மிக்கிருந்தனவாதலால், அது கண்டு பொறாமை கொண்ட கர்ணன் அவ்வாறே பொறாமைகொண்டிருந்த துரியோதனனை நோக்கிக் கூறினனென்க. அறநெறியிற் சிறிதுந் தவறாது நடக்குந் தருமபுத்திரனைப் பலவகையாலும் வருத்துதற்குக் காரணமாதலால், அவன் நினைவு 'பாதக நினைவு' எனப்பட்டது. தானும், உம்மை - கதைத் தொடர்ச்சி நோக்கி இறந்தது தழுவிய எச்சப்பொருளது; சிந்தையோடிருந்த துரியோதனனுக்குக் கர்ணன் பாதக நினைவைப்பகர்ந்தன னென்க: இனிச் சகுனிமுதலியோர் கூறுவதையுந் தழுவி நிற்றலால் எதிரதுதழுவியதுமாம். 'பரிவுகூர' என்பதற்கு. (தன் மனத்து) வருத்தம் மிக என்றும், (துரியோதனன் மனத்து) வருத்தம் மிக என்றும் பொருள் கூறவும் இடனுண்டு. கூர- செயவெனெச்சம். (159)

7.-சகுனி வார்த்தை.

விதரண வினோதன் சொன்னவார்த்தையும் வேந்தர் வேந்தன்
இதயமு மொன்றாய் நின்றவியற்கையைச் சகுனி கண்டு
புதைநக மடங்க னாளும்புறஞ்செலா தொடுங்கு மானான்
மதகரி விடுமோ வென்றான்வசையிசை யாகக் கொள்வான்.

(இ -ள்.) வசை இசை ஆக கொள்வான் - (பிறர்கூறும்) வசை மொழிகளையே (தனக்குப்) பெரும்புகழாகக் கருதுபவனாகிய சகுனி, - விதரணம் வினோதன் சொன்ன வார்த்தையும் - ஈகையையே பொழுதுபோக்காகவுடையவனான கர்ணன் சொல்லிய வார்த்தையும், வேந்தர்வேந்தன் இதயமும்-ராஜராஜனாகிய துரியோதனனது மனக்கருத்தும், ஒன்று ஆய் நின்ற இயற்கையை - (மாறுபடாமல்) ஒரேவிதமாய் ஒற்றுமைப்பட்டிருந்த தன்மையை, கண்டு-பார்த்து,-'புதை நகம் மடங்கல்- (யானை முதலிய விலங்குகளைக் கொல்லுதற் பொருட்டு) வெளிநீட்டாமல் உள்ளேயே சுருக்கிக்கொண்டுள்ள நகங்களையுடைய ஆண்சிங்கமானது, நாளும்-எப்பொழுதும், புறம் செலாது ஒடுங்கும் ஆனால்-வெளியேசெல்லாமல் (மலைக்குகைகளிற்) பதுங்கிக்கிடந்தால், மதம் கரி விடுமோ-(அதன்முன் அஞ்சியழிதற்கு உரிய) மதங்கொண்டுள்ள ஆண் யானை அதனை எதிர்க்காதொழியுமோ? [எதிர்க்குமன்றோ?,' என்றபடி] என்றான்-என்று கூறினான்; (எ - று.)

*தக்கசாதனங்களைப் பெற்றிருத்தலால் தருமபுத்திரனை வலியழித்து இருந்த இடந்தெரியாது அடக்கவல்ல நீ இவ்வாறு அடங்கியிருந்தால் தருமபுத்திரன் உன்னுடைய தகுதிதெரியாது உன்னிலும் மேம்படுகின்றானென்னும் பொருள்பட நிற்றலால், பின்னிரண்டடி- **பிறிதுமொழிதலணி** யாம். தனது நகங்களை உள்வாங்கவும் வெளிநீட்டவும் வல்லதாகையால், சிங்கம் 'புதைநகமடங்கல்' எனப்பட்டது: இனி, 'புதைநகம்' என்பதற்கு-(யானை முதலிய விலங்குகளின் உடம்பிற்சென்று) அழுந்துகின்ற நகம் எனினுமாம். சகுனி தன்மருமகனான துரியோதனனை மனத்தளர்வின்றி உற்சாகமடைவிக்கவும், வீரத்தால் வெல்லமுடியாத தருமனைத் தான் செய்யுஞ் சூதுவழியாற் கெடுக்குமாறு துரியோதனனைத் தன்வழியே இசை விக்கவுங் கருதி, தருமனை யானை யென்று தாழ்த்தியும், துரியோதனனைச் சிங்கமென்று சிறப்பித்தும் இங்ஙனம் முகமன் கூறினனென்க. துரியோதனனுக்கு 'ராஜராஜன்' என்று ஒரு பெயருள்ளதனால், இங்கே 'வேந்தர்வேந்தன்' என்றது. சகுனி - காந்தாரதேசத்து அரசன் சுபல னென்பவனது புத்திரன்: திருதராட்டிரனது மனைவியாகிய காந்தாரியுடன்பிறந்தவ னாதலால், துரியோதனாதியர்க்கு மாமன்; சூதாடுவதில் மிகவல்லவன்; பழிக்குச் சிறிதும் அஞ்சாது பிறர் கூறும் பழிமொழியையே தனக்குப் பெரும்புகழாகப்பாவித்து அவ்வசை மிகுமாறு தீவழியிலேயே நடப்பவனென்பார், சகுனிக்கு 'வசையிசையாகக் கொள்வான்' என்று ஒரு பெயர் கூறினார். ஒற்றுமைப்பட்டு வாழவேண்டிய துரியோதனாதியரையும் பாண்டவரையும் அங்ஙனம் வாழவொட்டாது பேதப்படுத்தி அத்தீச்செயல் காரணமாகச் சகுனி மேம்படக் கருதுகின்றமை காண்க.*

***கர்ணன்** - இடையெழுவள்ளல்களில் ஒருவனாதலால், 'விதரண வினோதன்' என்றார்; (மற்றையோர்- அக்குரூரன், அந்திமான், அரிச்சந்திரன், சந்திமான், சிசுபாலன், தந்தவக்கிரன் என்பர்) மடங்கல் - பிடரிமயிர் மடங்கப்பெற்றதென ஆண்சிங்கத்திற்குக் காரணக்குறி. கரீ - கரத்தையுடையது எனக் காரணப்பொருள்படும்: கரம் - கை: இங்கே, துதிக்கை. ஈற்றடியில், **முரண்தொடை** காண்க. (160)*

8.- துச்சாசனன் வார்த்தை.

சொல்லிடை நஞ்சு கக்குந்துன்மதி யுடைய தம்பி
வில்லிடை நின்று தம்முன்வெம்மனங் களிக்கச் சொன்னான்
அல்லிடை நிறைந்த தேனுமமுதவெண் கிரணத் திங்கள்
எல்லிடை யிரவி முன்னரெவ்வுழி நிகர்க்கு மென்றே.

(இ -ள்.) சொல் இடை நஞ்சு கக்கும் துன்மதி உடைய தம்பி - சொல்லுஞ்சொற்களிலே விஷஞ்சொரியும்படியான [மிகக் கொடிய சொற்களையுடைய] தீய அறிவுள்ள தம்பியாகிய

துச்சாசனன்,-வில் இடைநின்று - (துரியோதனனுக்கு எதிரில்) விற்கிடை தூரத்தில் நின்றுகொண்டு, 'அல்லிடை நிறைந்தது ஏனும்-இராக்காலத்தில் ஒளிமிக்கு விளங்குவதாயினும், வெள்அமுதம் கிரணம் திங்கள் - வெண்மையாகிய அமிருதமயமான ஒளியையுடைய சந்திரன்; எல்லிடை - பகற்காலத்தில், இரவி முன்னர் - சூரியனது எதிரில், எ உழி நிகர்க்கும் - எவ்வாறு ஒத்திருக்கும்?' என்று-, தம்முன் வெம் மனம் களிக்க - தமையனாகிய துரியோதனனது கொடிய மனம் மகிழ்ச்சியடையுமாறு, சொன்னான்-; (எ - று.)- ஏ - ஈற்றசை.

இராக்காலத்திலே நட்சத்திரக்கூட்டங்களிடையிற் சந்திரன் ஒளி மிக்குத்தோன்றினாலும் பகற்காலத்திலே சூரியனொருவனுக்கு முன் ஒளி மழுங்குதல்போல, தருமபுத்திரன் பல சிற்றரசர்களிடையில் மிக்க மேம்பாடு பெற்று விளங்கினாலும் ராஜராஜனான துரியோதனனாகிய உனக்கு முன்னே சிறிதும் மேன்மை பெற்று விளங்கானென்பது, பின்னிரண்டடிகளின் கருத்து; உபமானமே உபமேயக்கருத்தை விளக்கிநிற்றலால், ***பிறிதுமொழிதலணி.*** *நாம் அடங்கியிருக்கிற இச்சமயத்தில் தருமபுத்திரன் சிறப்புற்று விளங்கினாலும், நாம் வெம்மையோடு எழுமிடத்து அவன் அடங்கியேவிடுவ னென்ற குறிப்பு, இது. 'சொல்லிடைநஞ்சு கக்குந் துன்மதியுடைய' என்ற அடைமொழியினால், 'தம்பி' என்றது-எல்லாத் தம்பிமார்களினும் மிக்க கொடுமையையுடையவனான துச்சாசனனைக் குறித்தது: ஆகவே, துரியோதனன், கர்ணன், சகுனி, துச்சாசனன் என்ற துஷ்டசதுஷ்டர்கள் கீழ் 5 - ஆஞ் செய்யுள் தொடங்கி முறையே கூறப்பட்டுள்ளவாறு காண்க. வில் இடை - ஒருவில் கிடத்தற்கு உரிய இடம்; அது, நான்கு முழதூரமுள்ளது. சந்திரன் அமிருத கிரண னாதனாலால், 'அமுத வெண் கிரணத்திங்கள்' எனப்பட்டான். கிரணம் - தற்சமவடசொல். தம்பி, தாம்-பகுதி, பி - முறைப்பெயர்விகுதி. முன் - காலவாகு பெயர். (161)*

9.-துரியோதனன் பேசத்தொடங்குதல்.

தமையனுந் தம்பி சொன்ன தன்மையையுணர்ந்து நீதி
அமைதரு தந்தை கேட்பவவன்பெருந் தாதை கேட்பக்
கமைபெறு விதுரன் கேட்பக்கார்முகக் கன்னன் கேட்ப
இமையவன் றுரோணன் கேட்பயாவருங் கேட்பச் சொல்வான். *(இ -ள்.) தமையனும்- (அத்துச்சாசனனுக்கு) அண்ணனாகிய துரியோதனனும், தம்பி சொன்ன தன்மையை உணர்ந்து - தனது தம்பியாகிய துச்சாசனன் சொன்ன வகையை அறிந்து,-நீதி அமைதருதந்தை கேட்ப - நியாயமார்க்கம் பொருந்தப்பெற்ற (தனது) பெற்ற தந்தையான திருதராஷ்டிரன் கேட்கவும்,-அவன் பெருந்தாதை கேட்ப - அத்திருதராட்டிரனது பெரிய தந்தையாகிய வீடுமன் கேட்கவும், கமை பெறு விதுரன் கேட்ப - பொறுமையைக் கொண்டுள்ள விதுரன் கேட்கவும்,-கார்முகம் கன்னன் கேட்ப - விற்போரில்வல்ல கர்ணன் கேட்கவும்,- இமையவன் துரோணன்கேட்ப - (பூமியில்) தேவன்போல விளங்குகின்றவனான துரோணாசாரியன் கேட்கவும்,- யாவரும் கேட்ப - மற்றும் அங்கு வந்துள்ளவர்களெல்லாரும் கேட்கவும்,- சொல்வான் - கூறுபவனானான்; (எ - று.)-அதனை, அடுத்த மூன்று கவிகளிற்காண்க.*

இயற்கையில் திருதராட்டிரன் தன் தம்பிமக்களான பாண்டவரிடத்தும் அன்புகொண்டு நடந்துவந்தானாதலால், அவனை 'நீதி யமைதருதந்தை' என்றார்; அன்றி, ராஜநீதியில் தவறாது நடத்தலால் அவ்வாறு கூறினா ரென்றலு மொன்று. இனி, நீதி அமைதரு - நியாயம் அடங்கிவிடப்பெற்ற [நீதியொழிந்த] என்றலுமொன்று. அத்திருதராட்டிரனது தந்தையாகிய விசித்திரவீரியனுக்கு மூத்தவனாதலால், வீடுமன் அவனுக்குப் பெரியதந்தையாவன்.

விதுரன் *- அம்பிகையாலேவியனுப்பப்பட்ட தாதிப்பெண்ணினிடத்து வியாசனுக்குப் பிறந்தவன்: விற்போர்த்திறத்தில் மற்றையாவரினும் மிகவல்லவன்: "ஞானகஞ்சுகவிதுரன்" என்று சிறப்பித்துக் கூறும்படி தத்துவஜ்ஞாநம் அமையப்பெற்றவன்: இவனை யமதருமராஜனது அமிசமென்றும், பரமபாகவதர்களில் ஒருவனென்றும் நூல்கள் கூறும்.*

கன்னன் *- கர்ணகுண்டலங்களோடு பிறந்தமைபற்றியது; காதின் வழியே பிறந்ததனால் வந்த பெயரென்றுங் கூறுவர்; கர்ணம் - காது. பாண்டவர்கள் தாயான குந்திதேவி கன்னிகையாயிருந்தபொழுது தனக்குத் துருவாசமுனிவ ருபதேசித்த மந்திரத்தைப் பரீட்சித்தறிதற்*

*பொருட்டுச் சூரியனை நினைத்து அம்மந்திரத்தை உச்சரிக்க, உடனே அத்தேவன் வந்து அவளுக்கு அநுக்கிரகித்ததனால், அவளிடம் பிறந்த புத்திரன் இவன்; இவனைப் பிறந்தபொழுதே பழிக்கு அஞ்சி மிதக்கும் மரப்பெட்டியொன்றில் வைத்துப் பூட்டிக் கங்கையாற்றில் விட்டிட, அதனைத் திருதராட்டிரனது தேர்ப்பாகனான அதிரதனென்பவன் கண்டு எடுத்துத் திறந்து பார்த்துக் கொண்டுபோய்த் தன் மனைவியான ராதையுந்தானுமாக வசுசேன னென்று பெயரிட்டு வளர்த்தான். இவனுக்கு கர்ணனென்ற பெயர், ஆகாசவாணி யிட்டது. "ஆதபன் இவனை யாரும் கன்னனென் றழைக்க என்றான்" எனக் கிருட்டிணன் தூதுசருக்கத்து வருதல் காண்க. பின்பு இவன் துரியோதனனுக்குப் பிராணசினேகிதனாகி அவனருளால் அங்கதேசத்துக்கு அரசனாயினான். **துரோணன்** -துரோண கும்பத்தினின்று தோன்றியவன். பரத்து வாச முனிவனது குமாரன்; கிருபாசார்ய னுடன்பிறந்தவளான கிருபியின் கணவன்; அசுவத்தாமனது தந்தை; சகல சாஸ்திரங்களையும் தன் பிதாவினிடங் கற்றுப் படைத்தொழிலைப் பரசுராமனிடத்து ஏழு நாளிற் பயின்றவன்; துரியோதனாதியர்க்கும் பாண்டவர்க்கும் அஸ்திர சஸ்திரங்களைக் கற்பித்த ஆசிரியன். இமையவன் - இமையில் மூடாமையாகிய விசேஷம் பெற்றவன். அன்றி, இமயமலையில் வாழ்பவன் என, தேவசாதியானுக்குக் காரணக்குறி. இங்கு, துரோணனை 'இமையவன்' என்றது, பூமியில் தேவர்போல விளங்குகிற காரணம்பற்றிப் பூசுரரென்று வழங்கப்படுகிற அந்தணரது சாதியிற் பிறந்தவனாதலால். 'கேட்ப' என்ற சொல் ஒரே பொருளில் பலமுறை வந்தது - **சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி.** 'யாவரும்' என்றது - கிருபனையும் அசுவத்தாமாவையும், மற்றும் அங்கு வந்துள்ள அரசர்களையுங் குறிக்கும்.*

கார்முகம் - போர்தொழிற்குச் சிறந்தது என்று பொருள்படும். கர்ணனது வில், 'காலப்ருஷ்டம்' என்று பெயர்பெறும். (162)

10.-மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்:துரியோதனன் வார்த்தை.

இந்திரன் முதலா வுள்ளவிமையவர் சிறப்புச் செய்யச்
சுந்தரப் பொற்றோள்வேந்தர் தொழில்புரிந் தேவல் செய்ய
மந்திர முனிவர் வேள்விமறைநெறி முறையிற் செய்யத்
தந்திர வெள்ளச் சேனைத்தருமனே தலைவ னானான்.

(இ -ள்.) இந்திரன் முதல் ஆ உள்ள இமையவர் - இந்திரன் முதலான தேவர்கள், சிறப்பு செய்ய - பெருமைப்படுத்தவும், சுந்தரம் பொன் தோற் வேந்தர் - அழகிய பொன்னாபரணங்களைத் தரித்த தோள்களையுடைய (நிலவுலகத்து) அரசர்கள், ஏவல் தொழில் புரிந்துசெய்ய - (தான்) ஏவிய தொழில்களை விரும்பிச் செய்யவும், மந்திரம் முனிவர் - வேதமந்திரங்களில்வல்ல முனிவர்கள், வேள்வி மறைநெறி முறையின் செய்ய - ராஜசூய யாகத்தை வேதவிதிப்படியே தவறில்லாமற் செய்யவும், (இவ்வாறு), தந்திரம் வெள்ளம் சேனை தருமனே - கூட்டமான வெள்ள மென்னும் பெருந்தொகையுள்ள சேனைகளையுடைய தருமபுத்திரனே, தலைவன் ஆனான் - சிறப்புப் பெற்று விளங்கினான்; (எ - று.)

விண்ணுலகத்தாரான தேவர்களும் மண்ணுலகத்தாரான அரசர்களும் இரண்டிடத்திலுமிருப்பவரான முனிவர்களும் தருமபுத்திரனது கருத்தின்படியே இராஜசூயயாகத்தை இனிதுமுடித்ததனால், அத்தருமபுத்திரன் மண்ணிலும் விண்ணிலும் புகழ் படைத்து 'ஸம்ராட்' என்னும் பட்டம்பெற்று மேன்மையுற்று விளங்கின னென்றவாறாம்.

'இமையவர்சிறப்புச் செய்ய' என்றது, யாககாலத்தில் தேவர்கள் அவ்வப்பொழுது தம்தமக்கு உரிய அவிர்ப்பாகங்களைப் பெற்றுப் பெருமைப் படுத்தியதைக் குறிக்கும். 'முனிவர்' என்றது - நாரதர் முதலிய தேவவிருடிகளையும், வியாசன் முதலிய இவ்வுலகத்து இருடியரையும் குறிக்கும். 'தந்திரவெள்ளச்சேனை' என்பதற்கு - போர்நூலில் தேர்ச்சிபெற்ற வெள்ளக்கணக்கான சேனையென்றும், வெள்ளக்கணக்கான காலாட் படைகளும் [தந்திரம் - காலாள்] மற்றச்சேனைகளும் என்றும் பொருள் கூறுவாரு முளர். வெள்ளம் - ஓர் பெருந்தொகை; மிகப்பல அகௌகிணி கொண்டது. (யானையொன்றும், தேரொன்றும், குதிரைமூன்றும், காலாளைந்தும் கொண்டது - பத்தி யெனப்படும்; அப்பத்தி மூன்றுபங்கு கொண்டது - சேனாமுகம்; சேனாமுகம் மூன்று - குல்மம்.

குல்மம் மூன்று - கணம்; கணம் மூன்று - வாகினி. வாகினி மூன்று - பிரதனை; பிரதனைமூன்று - சமூ. சமூமூன்று - அநீகினி; அநீகினி பத்து - அகௌகிணி; அகௌகிணி எட்டுப்பங்கு கொண்டது - ஏகம்; ஏகம் எட்டு - கோடி; கோடியெட்டு - சங்கம்; சங்கம் எட்டு - விந்தம்; விந்தம் எட்டு - குமுதம்; குமுதம் எட்டு- பதுமம்; பதுமம்எட்டு - நாடு; நாடுஎட்டு - சமுத்திரம்; அந்தச்சமுத்திரம் எட்டுப்பங்குகொண்டது - வெள்ளம் எனக் காண்க.) 'தந்தையே மைந்தனாகப் பிறக்கின்றான்' என்னும் நூல் வழக்குப்பற்றி, தருமபுத்திரனைத் தருமனென்றே கூறினார்.

இந்திரன் - பரமைசுவரியமுடையவ னென்றும், மந்திரம் - (தன்னைக்) கருதி ஜபிப்பவர்களைக் காப்பதென்றும், முநி - மநநசீலன் [மநநம்-கடவுளைத் தியானித்தல்) என்றும் பொருள்படும். பொன் - ஆபரணத்துக்கு கருவியாகுபெயர். இனி, 'சுந்தரம் பொன் தோள் வேந்தர்' - அழகிய வீரலட்சுமி பொருந்தப்பெற்ற தோள்களையுடைய அரசர்களெனினுமாம். (163)

***11.** **இனியவன் சின்னாட் செல்லினெம்மனோர் வாழ்வுங்கொள்ளுந்**
துனைவரும் புரவித் திண்டேர்த்துணைவருஞ் சூர ரானார்
முனைவரு கூர்முள் வேலை முளையிலேகளையி னல்லால்
நனிவர வயிர்த்த போது நவியமுமடியு மன்றே.*

*(இ -ள்.) துனை வரும் புரவி திண் தேர் துணைவரும் - வேகமாகச் செல்லுகிற குதிரைகள்பூட்டிய வலியதேரையுடைய (அவனது) தம்பிமார்களும், சூரர் ஆனார் - பராக்கிரமசாலிக ளாய் விட்டார்கள்; அவன் - அத்தருமன்,- இனி சில நாள் செல்லின் - இன்னும் சிலநாள் சென்றால், எம்மனோர் வாழ்வும் கொள்ளும் - எமது செல்வவாழ்க்கையையும் பறித்துக் கொள்வான்; கூர்முனை வரு முள் வேலை - கூர்நுனிபொருந்திய முட்களையுடைய வேலமரத்தை, முளையிலே களையின் அல்லால் - சிறுசெடியாயிருக்கையிலே பிடுங்கி யெறிந்துவிட்டா லல்லாமல், நனி வர வயிர்த்தபோது - (நாட்சென்று) மிகுதியாக வயிரங்கொண்டபோது, (அம்மரத்தைக்களைய நினைத்து வெட்டத்தொடங்கினால்), நவியமும் மடியும் அன்றே - கோடாலிப் படையும் (கூர்மழுங்கி) வாய்மடிந்து விடுமன்றோ; (எ - று.)-அன்றே - தேற்றம்; ஈற்றசையுமாம். தருமபுத்திரனும் தலைவனாய்த் தம்பியரும் சூரராய்வருதலால், இப்பொழுதே நாம் அவர்களை வலியடக்கமுயன்றால் முடியுமேயன்றி, இன்னும் நாட்செல்லவிட்டால் அப்பாண்டவர்கள் மேலும் வலிமைமிக்கு நம்மையே யழிப்பரென்றவாறு; "எதிர்த்த பகையை இளைதாயபோழ்தே, கதித்துக்களையின் முதிராது" என்பது பழமொழி. பகை தோன்றினால் அதனை முதிரவொட்டாமல் தோன்றிய அப்பொழுதே களைதல்வேண்டும்; முதிரவிட்டால் பிறகு அது வலிப்பட்டுத் தன்னையே வருத்தும் என்பது, பின்னிரண்டடியின் கருத்து; **பிறிதுமொழிதலணி.** "இளைதாக முண்மரங்கொல்க ளையுநர், கைகொல்லுங் காழ்த்தவிடத்து" என்றார் திருவள்ளுவரும்.*

சில+நாள்=சின்னாள்: "பலசில" என்னுஞ் சூத்திரவிதி. நாங்கள் என்ற பொருளில் 'எம்மனோர்' என்றது - ஒப்பில்போலி. வாழ்வு - வாழ்க்கைக்குக் காரணமான செல்வம் முதலியவற்றிற்கு ஆகுபெயர். உம் - தாங்கள் பெருமைப்படுவதோடு என்ற பொருளைத் தருவதால், இறந்தது தழுவிய எச்சம். வயிர்த்தல் - வயிரமேறுதல். நவியமும், உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. (164)

***12.** **போதுற விரைந்து மற்றப்புரவலன் செல்வம் யாவும்**
பேதுறக் கவர்ந்தி லேனேற்பின்னையார் முடிக்க வல்லார்
மோதுறப் பொருதே யாதன்மொழியொணா வஞ்ச மொன்று
தீதுறப் புரிந்தே யாதல்கொள்வதே சிந்தை யென்றான்.*

(இ -ள்.) அ புரவலன் செல்வம் யாவும் - அந்தத் தருமபுத்திரனது செல்வங்களெல்லாவற்றையும், போதுஉற - (மேன்மைப்படத் தொடங்கிய) இக்காலத்திலேயே, விரைந்து - விரைவு கொண்டு, பேதுஉற-(அவன்) திகைப்படையும்படி, கவர்ந்திலேன் ஏல் - (யான்) கைப்பற்றாது விடுவேனாயின், பின்னை - (நாட் சென்று அவன் வலியடைந்த) பிறகு, முடிக்க வல்லார் - (அத் தருமபுத்திரனை) வலியடக்கவல்லவர், யார் - எவர்தாம்? [ஒருவராலும் தருமபுத்திரனை வலியடக்குதல் முடியாது என்றபடி;] (ஆகையால், இப்பொழுதே), மோதுற பொருது ஆதல் - தாக்கிப் போர்செய்தாவது, மொழிஒணா வஞ்சம்ஒன்று தீது உற புரிந்து ஆதல் - சொல்லவொண்ணாத [மிகக்கொடிய] ஒரு

வஞ்சனையை (அத்தருமபுத்திரனுக்கு)த் தீமை மிகும்படி செய்தாவது, கொள்வதே - (அவன் செல்வத்தைக்) கவர்ந்து கொள்வதே, சிந்தை - (இப்போது யான் எண்ணுகிற) எண்ணம், என்றான்- என்று கூறினான், (துரியோதனன்); (எ - று.)

தருமபுத்திரனை அடக்காது விட்டிட்டால், பின்பு அவன் வலியுற்று நம்மை வருத்துகையில், அவனுக்கு மாறு செய்வது ஒருவராலும் முடியாதாதலால், இப்போதே எந்த வகையினாலாவது அத்தருமபுத்திரனை அடக்க வேண்டுமென்று துரியோதனன் தன் மனக்கருத்தை வெளியிட்டன னென்க. நான்காமடியில், 'உற' என்பது - மிகுதியுணர்த்தும் 'உறு' என்னும் உரிச்சொல்லடியாப் பிறந்த செயவெனெச்சம். மற்று - அசை. புரவலன் - புரத்தலில் வல்லவன்; புரத்தல் - காத்தல். ஆதல் - விகற்பப் பொருளில் வந்த இடைச்சொல். ஒணா - ஒன்றா: மரூஉ. வஞ்சம் ஒன்று தீது என்று எடுத்து, வஞ்சனை பொருந்திய பொல்லாங்கு எனப் பொருள் ஓதுவாரும் உளர். ஏகாரம் மூன்றனுள், ஈற்றது - தேற்றம்; மற்றவை - இசைநிறை. (165)

13.-ஐந்து கவிகள் -ஒருதொடர்; துச்சாசனன் வார்த்தை.

என்னலு முரிய தம்பி யெழுவதேகரும மின்றே
செந்நெலின் வாளை பாயுஞ்செல்வநா டுடைய கோமா
னென்னலங் கெய்த வீமனகைத்தது நேய மான
கன்னலின் மொழியாண் மூரல்விளைத்ததுங் கண்டி லீரோ.

(இ -ள்.) என்னலும் - என்று (துரியோதனன்) சொன்ன வளவிலே, உரிய தம்பி - அவனது கருத்துக்கு இணங்கிய தம்பியாகிய துச்சாதனன், இன்றே எழுவதே கருமம் - இப்பொழுதே (அத்தருமனை வலியடக்குதற்காக) முயல்வதே செய்யத்தக்கதொழிலாம்: செந்நெலின்வாளை பாயும் செல்வம் நாடு உடைய கோமான் - செந்நெற்பயிர்களிலே வாளை மீன்கள் பாய்ந்து செல்லப் பெற்றதும் செல்வம் நிரம்பியதுமான குருநாட்டைத் தனதாகவுடைய துரியோதனராசன், நென்னல் அங்கு எய்த - நேற்று [சிலநாள் முன்னே என்றபடி] அவ்விந்திரப்பிரத்த நகரத்து மண்டபத்தில்சென்று சேர்கையிலே, வீமன் நகைத்ததும் - (அவனைப் பார்த்து வீமசேனன் பரிகசித்துச்சிரித்ததையும், நேயம் ஆன கன்னல் இன்மொழியாள் மூரல் விளைத்ததும் - (அவ்வீமனிடத்து) அன்புள்ள கருப்பஞ்சாறு போன்ற இன்சொல்லை யுடையவளான திரௌபதி சிரித்ததையும், கண்டிலீரோ - (நீங்கள்) உணர்ந்தீரில்லையோ?

இச்செய்யுளிலுள்ள 'தம்பி' என்பது 17-ஆம் கவியிலுள்ள 'என்றான்' என்பதனோடு முடியும்.

பாண்டவர் திறத்து மனத்தில் மாறுபாடுகொண்ட துரியோதனன், தருமபுத்திரனது இராஜசூய யாகத்திற்காக இந்திர பிரத்த நகரத்துட்சென்றபோது, மயனென்கிற அசுரசிற்பியாவிசித்திரமாக அமைக்கப்பட்ட சபாமண்டபத்திற்கு ஏகுகையில் அங்கே தாமரைத்தடாகம் போலப் பளிங்கினால் தொழில் செய்யப்பட்டிருந்த ஓரிடத்தை உண்மையான தாமரைத் தடாகமென்று கருதி நனையாதிருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தினால் தனதுகிலைத் தூக்கிக்கொண்டு சென்றும், பின்பு உண்மையாக தாமரைத் தடாகத்தைப் பளிங்கினாலமைந்த வெற்றிடமென்று மயங்கிச்சென்று அத்தடாகத்து நீரில் விழுந்து துகில் நனையப் பெற்றும், வழியில்லா இடத்தில் வழியுள்ளதாக எண்ணமுட்டியும், வழியுள்ள இடத்தில் வழியில்லையென்று தடுமாறியும் இவ்வாறு பல படியாக மயங்கி வருந்தித் திகைத்தனனா வீமசேனனும் திரௌபதியும் மற்றும் உள்ளவர்களும் பார்த்துச் சிரித்தன ரென்பது, வரலாறு; 'பொன்னைச் சிரிக்கும் பூங்கோயில் புனல்வாவியிலன் றெங்கள்குல, மன்னைச்சிரித்த செங்கனிவாய் - மின்னைச்சிரிக்கு நுண்ணிடையாய்" என்று துச்சாதனன் திரௌபதியை நோக்கிக் கூறுமாறுங் காண்க.

துச்சாதனனை 'உரியதம்பி' என்றது - துரியோதனனது தீய கருத்துக்குச் சிறிதும் மாறுபாடின்றி இணங்கி நடக்குந் தன்மையனாதலா லென்க. செந்நெல் - நீர்நிலையில் விளையுமியல்பினதான ஒருவகைச் சிறந்த நெல். வாளை - மிக்க நீர்நிலையில் வசிக்கும் மீன். கருப்பஞ்சாறு, மிக்க இனிமையில் உவமம். மூரல் - புன்சிரிப்பு; இங்கு, எள்ளல்பற்றியது. 'கண்டிலீரோ' என்றது - சபையில் இருந்தவர்களை நோக்கிக் கூறியது. எழுவது-போர்க்குப் புறப்படுதல்; படையெழுச்சி.

வீமன் = பீமன்; வீமசேனனை 'வீமன்' என்றது - முதற்குறிப்பின் பாற்படும். நென்னல் - நெருநல் என்பதன்மரூஉ. (166)

14. எத்தனை தரணி வேந்தர்யாகநல் விழாவில் வந்தார்
அத்தனை பேரில் யாமு மொருவராயடங்கி நின்றேம்
கொத்தனை யுகளு நன்னீர்க்குருநிலக் கோமா னந்த
முத்தனை யன்றிப் பின்னையாரையே முதன்மை செய்தான்.

(இ -ள்.) யாகம் நல் விழாவில் - இராசசூயயாகம் என்ற சிறந்த திருவிழாவிலே, எத்தனை தரணி வேந்தர் வந்தார் - இவ்வளவு அரசர்கள் வந்தார்களோ, அத்தனை பேரில் - அவ்வளவு அரசர்களுள்ளும், யாமும் ஒருவர் ஆய் அடங்கி நின்றேம் - நாமும் சிறிதும் மேன்மையின்றி) ஒடுங்கிக் கிடந்தோம்; கொத்து அனை உகளும் நல் நீர் குருநிலம் கோமான் - தொகுதியான அனையெனுஞ்சாதி மீன்கள் புரளப்பெற்ற மிக்க நீரையுடைய குருநாட்டுக்குத் தலைவனாகிய தருமபுத்திரன், அந்த முத்தனை அன்றி - அந்தக் கண்ணனையே யல்லாமல், பின்னை யாரையே முதன்மை செய்தான் - வேறு எவரைத்தான் முதற்பூசை பெறுமாறு முதல்வனாக்கினான்? (எ - று.)

செல்வத்திலும் வலிமையிலும் மிகச்சிறந்த நாம் யாகத்திற்குச் சென்றிருக்கையில் நம்மைச் சிறிதும் இலட்சியஞ் செய்யாது இருந்துவிட்டதோடு, 'தங்களினும் மிக்கவர் வேறு இல்லை' என்று செருக்குக்கொண்டு தமக்கு நெருங்கிய உறவினனாய்த் தம்மைச் சேர்ந்தவனான கண்ணனுக்கு முதல் மரியாதையாகத் தாம்பூலமும் கொடுத்தானென்று அத் தருமபுத்திரன்மீது, செல்வச் செருக்குக் கொண்டதாகத் துச்சாதனன் குற்றங்கூறியவாறு. தருமபுத்திரன் தம்மை விசேஷமாகப் பாராட்டாமல் உபேட்சித்தனனென்றான். 'அத்தனைபேரில் யாமும் ஒருவராய் அடங்கி நின்றேம்' என்றான். 'எத்தனை', 'அத்தனை' என்றது = வடமொழிநடை. விழா - மங்கலச் சடங்கு. யாம் - தங்களுடன் சென்றவர்க ளெல்லாரையும் உளப்படுத்திய தன்மைப்பன்மை. யாமும். உம் - உயர்வு சிறப்பு. யாமும் ஒருவராய் - தன்மையிற் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதி; 'யாமும் ஒருவேமாய்' என்றிருப்பின், வழாநிலையாம், அனை - மீனின் சாதிபேதங்களில் ஒன்று; இது, மற்றைமீனினங்கட்கும் உபலட்சணம். முத்தன் = முக்தன்; மோக்ஷலோகத்திற்கு உரியவன் என்று காரணப் பொருள்படும்; இங்கு அலட்சியமாகக் கூறியபடி. (167)

15. நந்தகோ மகனுக் கெல்லாநல்கிய முதன்மை கண்டு
வந்தகோ வெள்ளஞ் சேரவாய்திற வாம னிற்ப
வெந்தகோ விவனுக் கிந்தமுதன்மையென் றெதிர்ந்துமாற்றம்
தந்தகோ மடியு மாறு சமரமும்விளைப்பித் திட்டான்.

(இ -ள்.) நந்தன் கோ மகனுக்கு-நந்தகோபனது புதல்வனான கிருஷ்ணனுக்கு, நல்கிய - (தருமன்) செய்த, முதன்மை எல்லாம் - பலவகைச் சிறப்புக்களையும், வந்த கோ வெள்ளம் - (இராசசூயயாகத்தின் பொருட்டு) வந்திருந்த அரசர்களின்கூட்டம், கண்டு - பார்த்து, சேர வாய் திறவாமல் நிற்ப - ஒருசேர வாய்திறந்து பேசாம லிருக்கையில்,- 'இவனுக்கு இந்த முதன்மை - இவனுக்கு இவ்வாறு அக்கிரபூசை செய்வது, எந்தகு ஓ - எதற்காகவோ என்று- , எதிர்ந்து - (கண்ணனோடு) மாறுபட்டு, மாற்றம் தந்த (அவனை இகழ்ந்து) பேசிய, கோ - அரசனாகிய சிசுபாலன் மடியும் ஆறு - இறக்கும்படியாக, சமரமும் விளைப்பித்திட்டான் (கிருஷ்ணனைக்கொண்டு) போரையும் (இத்தருமன்) உண்டாக்கினான்; (எ - று.)

இதனால், தருமன் யாவரையும் அவமதித்து ஒழுகுவதோடு, வலியவரையும் உபாயத்தால் வெல்லுந் தன்மையுடையானென அவனது தந்திரத்தைக் கூறியவாறு. தருமபுத்திரன் இராசசூயயாகத்தில் வியாசமுனிவரது மொழிப்படியே கிருஷ்ணனுக்கு அக்கிரபூசை புரிந்தனனாக, கண்ணனிடத்துப் பழம்பகைமை கொண்டிருந்த சிசுபாலன் பலவாறு அக்கிருஷ்ணனைப் பழிக்கத் தொடங்கவே, 'இவன் நூறு பிழை செய்யுமளவும் பொறுப்பேன்' என்று அவனது தாயான தனது அத்தைக்குத் தான் முன்பு வாக்குதத்தஞ் செய்திருந்ததற்கு ஏற்ப அக்கண்ணபிரான் அச்சிசுபாலனது சொற்பிழைகளை எண்ணித் தொகையிட்டுக் கொண்டே வந்து அவை நூற்றுக்கு மேற்பட்டபின்பு பொறுக்க

மாட்டாதவனாய் அவனையழிக்கக் கருதி அவனோடு பொருது தனது சக்கராயுதத்தால் அவனது தலையைத் துணித்துக் கொன்றனனென அறிக.

நந்த கோ - நந்தனென்று பெயருள்ள தலைவன்; "சில விகாரமாமுயர்திணை." சிசுபாலன் 'இடைச்சாதியானான இக்கண்ணனுக்கு அக்கிரபூசனை தக்கதோ?' என நினைத்தானாதலால், கவி கண்ணபிரானை வேறுபெயராற் கூறாது, 'நந்தகோமகன்' என்று குறித்தார். கண்ணன், க்ஷத்திரியசாதியில் உயர்ந்த சந்திர குலத்திலே வசுதேவகுமாரனாய்த் தேவகி வயிற்றிற் பிறந்திருந்தும், தாழ்ந்த இடையர்சாதியில் நந்தகோபன்மனையில் அவன் மகனாக யசோதைவளர்க்க வளர்ந்தது மாத்திரங்கொண்டு, 'நந்த கோமகன்' எனப்பட்டான். நந்தகோபன் என்பது - 'நந்தகோ' எனக் கடைக்குறைந்துநின்ற தென்னவுமாம்; [நந்தகோபன் - நந்தன் என்ற இடையன்.] 'எந்தகோ' என்பது- தெலுங்கினின்று வந்து வழங்கிய திசைச்சொல்; [எந்துகு=எதற்காக.] தருமபுத்திரன் தான் அக்கிரபூசை செய்தது காரணமாகக் கிருஷ்ண சிசுபாலர்க்கு நேர்ந்த போரைத் தடுக்காமையினாலே அவனுக்கு அப்போர் உடன்பாடானதே யென்றுகொண்டு அவன்மேலேற்றி, 'சமரம் விளைப்பித்திட்டான்' என்றான். (168)

16. தன்புய வலியு நான்குதம்பியர் வலியு மாயன்
வன்புய வலியுங் கொண்டேமண்ணெலாங் கவர வெண்ணி
இன்புயச் சிகரி மன்னர்யாரையுந் தன்கீ ழாக்கி
மின்புய லனையான் மேன்மைவிளைக்கவே வேள்விசெய்தான்.

(இ -ள்.) தன் புயம் வலியும் - தனது தோள்களின் பலத்தையும், நான்கு தம்பியர் வலியும் - (வீமன் அருச்சுனன் நகுலன் சகதேவன் என்ற தனது) தம்பிமார் நால்வருடைய வலிமையையும், மாயன் வல் புயம் வலியும்- மாயையின் வல்லவனான கிருஷ்ணனது வலிய தோள் வீரத்தையும், கொண்டு - (தனக்குத் துணையாக) வைத்துக்கொண்டு, மண் எலாம் - இந்நிலவுலகம் முழுவதையும், கவர எண்ணி - தன்னுடையதாக்கிக் கொள்ள நினைத்து,- இன்புயம் சிகரி மன்னர் யாரையும் தன்கீழ் ஆக்கி - அழகிய மலைபோன்ற தோள்களையுடைய எல்லா அரசர்களையும் (தனது தம்பிகளைக் கொண்டு திக்விஜயஞ் செய்து) தனக்குக் கீழ்ப்படுத்தி,-மின் புயல் அனையான் மேன்மை விளைக்கவே - மின்னலோடுகூடிய மேகத்தை யொத்தவனான கண்ணனுக்கு மேன்மையை உண்டாக்குவதற்காகவே, வேள்வி செய்தான் - இராசசூயமென்ற யாகத்தைச் செய்தனன், (தருமபுத்திரன்); (எ - று.)

பராக்கிரமமுள்ள தருமபுத்திரன் தம்பியர்களின் துணையைப் பெற்றுக் கிருஷ்ணசகாயத்தை முக்கியமாகக் கொண்டு நிலவுலகம் முழுவதையும் தனது ஆட்சியின்கீழ் நிறுத்தவேண்டுமென்ற எண்ணத்தை யுடையவனாதலால், அக்கிருஷ்ணனுக்குத் தன்னிடத்து அன்புமிகுமாறு அவனைப் பெருமைப்படுத்துவதற்கு முகத்தை ஒருநிமித்தமாகக் கொண்டனனே யன்றி வேறன்றென்று துச்சாதனன் தருமன் யாகஞ்செய்ததற்குக் காரணங் கற்பித்துக் கூறினனென்க. திருமகளுடன் கூடியிருக்கும் திருமாலின் அவதாரமான கண்ணபிரானுக்கு, மின்னலோடு கூடிய மேகம் உவமை; சக்கராயுதத்தோடுகூடிய கண்ணபிரானுக்கு உவமையெனினும் அமையும். சிகரி - மலை; வடசொல்: சிகரங்களை உடையதென உறுப்புப் பொருள்படும். (169)

17. எல்லியல் பரிதி யன்ன யதுகுலமன்னன் றானுஞ்
சல்லிய மிகுபோர் செய்யச்சல்லியன் றன்மேற் சென்றான்
சொல்லிய கருமம் வாய்ப்பச்சூழ்வலைப் படுத்திக் கொண்ட
வல்லிய மென்னச் சூழ்ந்துமலைவதே கரும மென்றான்.

(இ-ள்.) எல் இயல் பரிதி அன்ன - பகற்காலத்திற் சஞ்சரிக்கின்ற சூரியனை யொத்த, யதுகுலம் மன்னன் தானும் - யதுவமிசத்திற் பிறந்தவனான அக்கிருஷ்ணனும், சல்லியம் மிகு போர் செய்ய - உபத்திரவம் மிக்க போரைச் செய்யுமாறு, சல்லியன் தன் மேல் சென்றான் - சல்லியன்மேற் படையெடுத்துச் சென்றிருக்கிறான்; சூழ்வலை படுத்திக்கொண்ட - சூழ இட்டவலையில் அகப்படும்படி செய்யப்பட்ட, வல்லியம் என்ன-புலி யென்று (ஒப்புமை) சொல்லும்படி, சொல்லிய கருமம் வாய்ப்ப

சூழ்ந்து - (நாம் இப்பொழுது சபையில் ஆலோசித்துப்) பேசிய காரியம் நிறைவேறுமாறு (அத்தருமபுத்திரனை நமது சேனைகளால்) முற்றுகை செய்து, மலைவதே - போர்புரிந்து வெல்வதே, கருமம் - (நாம் இப்பொழுது செய்யவேண்டிய) காரியம், என்றான் - என்றுகூறினான்; (எ - று.)

வேற்றிடத்தில் பகைமேற் சென்றுள்ள கண்ணன் தருமனுக்குச் சிறிதும் உதவானாதல்பற்றி அத்தருமனை வென்று வலியடக்க இதுவே தக்க சமயமாதலால், இப்பொழுதே தருமன்மேற்செல்லவேண்டுமென்று துச்சாதனன் கூறினனென்க. யது-சந்திர குலத்திற் பிரசித்திபெற்ற ஓரரசன்; யயாதியின் குமாரன்; அவன் குலத்திற்பிறந்தவர், 'யாதவர்' எனப்படுவர். சல்லியன்- அம்புமுனை போலப் பகைவர்களை வருத்துபவனென்று காரணப் பொருள்படும் வலையில் அகப்பட்ட புலி - சேனையின் இடையில் அகப்பட்ட தருமபுத்திரனுக்கு உவமை. சல்யம் - அம்புமுனை; உபத்திரவத்திற்கு இலக்கணை: கலக்கமெனினுமாம். (170)

18.-இதுவும்,அடுத்தகவியும்-ஒருதொடர்; துரியோதனன் துச்சாதனன் வார்த்தைக்கு உடன்பட்டுக்கூறல்.

வேந்தனு மொருப்பட் டந்தவெண்ணெய்வாய்க் கள்வன் மீளப்
போந்திவர் தமக்கு மின்றுபொருதுணை யாக மாட்டான்
சாந்தணி குவவுத் தோளான்சல்லியன் வலிய னிப்போது
ஆந்தக வெண்ணில் வல்லே யைவரையடர்க்க லாமே.

(இ -ள்.) வேந்தனும் - *துரியோதனராசனும்,-ஒருப்பட்டு (அந்தத் துச்சாதனன் வார்த்தைக்கு) உடன்பட்டு,-அந்த வெண்ணெய் வாய் கள்வன் - வெண்ணெயைக் களவுசெய்து உண்டவாயையுடையவனாகிய அக்கண்ணன், மீள போந்து-மீண்டுவந்து இன்று-இப்பொழுது, இவர் தமக்கும்-இப்பாண்டவர்க்கும், பொருதுணை ஆகமாட்டான் - போர் செய்வதற்கு உரிய துணைவனாக மாட்டான்; (ஏனெனில்),- சாந்து அணி குவவு தோளான் சல்லியன் - சந்தனமணிந்த திரண்ட தோள்களையுடைய சல்லியன் வலியன் - மிக்க பலமுள்ளவன் [தன்மீது படையெடுத்துவந்த கண்ணனை எளிதில் விடமாட்டான் என்றபடி]; இப்போது ஆம் தகவு எண்ணில்-இப்பொழுதே (அவர்களை வெல்லுமாறு) செய்யக்கூடிய தகுதியான உபாயத்தை ஆலோசித்துச் செய்தால், வல்லே- விரைவிலே, ஐவரை - பஞ்சபாண்டவர்களையும், அடர்க்கல் - வலியடக்குவது, ஆம் ஏ - மிகஎளிதே', (என்று சொல்லி),-(எ - று.)* வேந்தனும் ஒருப்பட்டு "என்றான்" *(19)* என்க.

கண்ணன் இளம்பிராயத்தில் திருவாய்ப்பாடியிலே ஆயர்மனைகளிற்சென்று அவர்களுடைய பால் தயிர் வெண்ணெய் முதலியவற்றைக் களவு செய்து உண்டனனென்பது, பிரசித்தம். 'வெண்ணெய்வாய்க் கள்வன் பொருதுணையாகமாட்டான்' என்றதை, 'சல்லியன் வலியன்' என்னும் வாக்கியம் சமர்த்தித்து நின்றது, **தொடர்நிலைச் செய்யுட்குறியணியாம்** *; வடநூலார் "காவ்யலிங்காலங்காரம்" என்பர். இதன் இலக்கணம்-சமர்த்திக்கவேண்டிய பொருளைப் பின்வரும் பதமாவது வாக்கியமாவது சாதித்து நிற்றல். வல் -விரைவுகுறிக்கும் இடைச்சொல். இவர்தமக்கும், உம்மை - இசைநிறை; இறந்தது தழுவிய எச்சமாக்கியும் உரைக்கலாம்; ஐவர் - பாண்டவர்க்குத் தொகைக்குறிப்பு. அச்சொல்லின் ஈற்றில், இனைத்தென்றறி பொருளில்வரும் முற்றும்மை தொக்கது. (171)*

19. **வஞ்சனை கொண்டே யாதல்வாரண மணித்தேர் வாசி**
நஞ்சனை யவரா லாத னாளையேயழித்தல் வேண்டும்
கஞ்சனை மலைய வெண்ணிக்கரியபேய் முலைப்பா லுண்ட
நெஞ்சின னெய்தா முன்னநீர்விரைந் தெழுமி னென்றான்.

(இ -ள்.) (பின்பு ராஜசபையிலுள்ளாரை விளித்து),- 'வஞ்சனை கொண்டே ஆதல்-வஞ்சனை வழியினாலாவது, வாரணம் மணி தேர் வாசி நஞ்சு அனையவரால் ஆதல்-யானைகளும் மணிகள் கட்டிய தேர்களும் குதிரைகளும் விஷத்தை யொத்தவர்களான [கொடிய] காலாட்களும் ஆகிய சதுரங்க சேனைகளைக் கொண்டாவது, நாளையே அழித்தல் வேண்டும் - நாளைக்கே

[மிகவிரைவிலேயே] (பாண்டவர்களை) அழித்தல்அவசியமாய்ச் செய்யவேண்டிய காரியமாம்; கஞ்சனை மலைய எண்ணி - கம்ஸனைக் கொல்லக் கருத்துக்கொண்டிருந்து, கரிய பேய் முலை பால் உண்ட - கருநிறமுள்ள பூதனையென்னும் பேய்மகளது முலைப்பாலைக் குடித்த, நெஞ்சினன் - கண்டத்தையுடைய கண்ணன், எய்தாமுன்னம் - மீண்டுவருதற்கு முன்னே, நீர் விரைந்து எழுமின் - நீங்கள்யாவீரும் விரைவாகப் புறப்படுங்கள்', என்றான் - என்று கட்டளையையுங் கூறினான்; (எ - று.)

துரியோதனன் வஞ்சனை வழியினாலாவது போர்புரிந்தாவது, கண்ணன் மீண்டுவருவதற்கு முன்னமே பாண்டவர்களை வெல்லச் செல்லவேண்டுமெனக் கட்டளை கூறியவாறு; கண்ணன் மீண்டு வந்துவிட்டாற்பாண்டவர்களை வெல்வது அரிது என்பது, குறிப்பெச்சம். வஞ்சநா, வாரணம், வாஜி, கம்ஸன்- வடசொற்கள். 'ஆவது' என்பது போல 'ஆதல்' என்பதும் - விகற்பப்பொருள் தருவதோர் இடைச்சொல்லாம்.

பேய்முலைப்பாலுண்ட கதை:- தன்னைக் கொல்லப்பிறந்தவன் ஒளித்து வளர்கின்றானென்பதை யுணர்ந்த கம்சன், மிக்க அச்சங்கொண்டவனாய், பிரலம்பன் கேசி தேனுகன் பூதனை அரிஷ்டன் முதலான அசுரர்களையழைத்து 'உன்னைக் கொல்பவன் பிறந்திருக்கிறான் என்று தேவகி வயிற்றிற் பிறந்த பெண் சொல்லிற்றாதலால், இவ்வுலகத்தில் விசேஷமான பலம் சாமர்த்தியம் அழகு முதலியவை எந்தெந்தக் குழந்தையினிடத்திற் காணப்படுமோ அந்தந்தச் சிறந்த ஆண் குழந்தைகளைத் தேடி எப்படியாவது கொன்று விடவேண்டும்' என்று கட்டளையிட்டான். உடனே அவர்களெல்லோரும் அங்ஙனமே முயல்வாராயினர். அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனை யென்னும் ராக்ஷசி மாயையால் நல்ல பெண்ணுருவங்கொண்டு இரவில் அங்கங்கே சென்று சிறுகுழந்தைகட்குத் தாய்ப் பால்கொடுப்பதுபோலத் தான் தனது நஞ்சுதீற்றிய முலையைக்கொடுத்துக் குழந்தைகளைக் கொன்று கொண்டே கோகுலத்திலும் வந்து, தூங்கிக்கொண்டிருந்த கண்ணனாகிய யசோதையின் குழந்தையையும் எடுத்து முலைகொடுத்துக் கொல்ல முயல, பகவானான குழந்தை அவளை உயிரோடு உறிஞ்சிப் பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறி இறந்து கீழ்விழும்படி செய்தது என்பதாம். (172)

20.- கர்ணன்'போர்புரியும்வல்லமையை விட்டு, வஞ்சனைவழி தகாது' எனல்.

வெஞ்சிலை குனித்தோ ரம்பியான்விடின் வெகுண்ட வேந்தர்
எஞ்சிவிண் புகுவ ரல்லால் யாவரேயெதிர்க்க வல்லார்
வஞ்சனை கொண்டு வெல்ல மதிப்பதுவாளால் வெல்ல
அஞ்சின மாயி னன்றோ வென்றனனங்கர் கோமான்.

(இ -ள்.) அங்கர் கோமான் - அங்கதேசத்தினிலுள்ளார்க்கு அரசனாகிய கர்ணன்,- (துரியோதனனை நோக்கி), 'யான்-, வெம்சிலை குனித்து - கொடிய வில்லை வளைத்து, ஓர் அம்பு விடின் - ஓர் அம்பைப் பிரயோகித்தால், வெகுண்ட வேந்தர் - சினங்கொண்டு எதிரிட்ட பகையரசர்கள், எஞ்சி விண் புகுவர் அல்லால் - இறந்து வீரசுவர்க்கத்திற் புகுவார்களேயல்லாமல், எதிர்க்க வல்லார் யாவர் ஏ - (என்னை) எதிர்த்துப்போர்செய்து வெல்ல வல்லவர் யாவர் தாம்? [எவருமில ரன்றோ!] வாளால் வெல்ல அஞ்சினம் ஆயின் அன்றோ - வாள் முதலிய படைக்கலங்களைக் கொண்டு (போர்செய்து) வெல்வதற்குப் பயப்பட்டாலல்லவோ, வஞ்சனை கொண்டு வெல்ல மதிப்பது - வஞ்சனை வழியாற் (பாண்டவர்களைச்) சயிக்கநினைக்க வேண்டுவது.' என்றனன் - என்று கூறினான்; (எ - று.)

கீழ்ச் செய்யுளில் துரியோதனன் 'வஞ்சனை வழியினாலோ அல்லது போரினாலோ எவ்வழியினாலாவது பாண்டவர்களை வெல்லவேண்டும்' என்று கூறியதற்கு, கர்ணன், தன்னை மகா வீரனாகக் கருதிப் பெருமிதம் பாராட்டுபவனாதலால், 'வஞ்சனை வழியால் வெல்லக்கருதுவது அஞ்சுபவர்களின் செயலன்றோ! மகாவீரனாகிய யான் இருக்கையில், போர்வழியே சிறந்தது' என்று தனது வீரச் செருக்கினாற் கூறினான். போரில் இறந்தவர்கள் வீரசுவர்க்க மடைவரென்பது, நூல்துணிபு. சிவபிரானது நெற்றிக் கண்ணின் நெருப்பிற்கு இரையாகிய மன்மதனது அங்கம் விழுந்த இடமாதலால், அவ்விடம் அங்கவேசமெனப் பெயர்பெற்றது. "வாரணத் தரிவையான் மதனனைச் சினவுநாள், ஈரமற்றங்கமிங்குகுதலாலிவணெலாம், ... அங்கநாடு" என்றது காண்க. அம்பியான் -

குற்றியலிகரம். எஞ்சுதல் - உயிரொடுங்குதல். வஞ்சனை கொண்டு, கொண்டு- மூன்றாம்வேற்றமைச்சொல்லுருபு. வாள் - மற்றை ஆயுதங்கட்கும் உபலட்சணம். இனி, சிறப்புப் பெயர் பொதுப்பொருளுணர்த்திற்று எனினுமாம். (173)

21.- இதுமுதல் நான்கு கவிகள் -ஒருதொடர்: 'சகுனி, சூதினாலேயே வெல்லவேண்டும்' எனல்.

யாவரு மொழிந்த வார்த்தையின்புறக் கேட்டுப் பின்னுந்
தாவரு புரவித் திண்டேர்த்தானையான் சகுனி சொல்வான்
மேவரு கன்ன னன்றி விண்ணுளோரெதிர்ந்த போதும்
கோவரு முன்றி லானைக்கொடுஞ்சமர் வெல்ல லாமோ.

(இ-ள்.) யாவரும் மொழிந்த வார்த்தை - (இவ்வாறு) எல்லாரும் கூறிய சொற்களை, இன்பு உற கேட்டு - இனிமையாகக் கேட்டிருந்து, பின்னும் - மறுபடியும், தா வரு புரவி திண் தேர் தானையான் - தாவிச்செல்லுந்தன்மையுள்ள குதிரைகள் பூட்டிய வலிய தேர்ச்சேனையையுடையவனாகிய, சகுனி-, சொல்வான்-: - மேவரு கன்னன் அன்றி - (போர் வெல்ல) விரும்புகிற இந்தக் கர்ணனே யல்லாமல், விண் உளோர் - தேவர்கள், எதிர்ந்த போதும் - எதிர்த்துப் போர்செய்தாலும், கோ வரு முன் றிலானை - தன்னைக்காணுதற்கு வருகிற) அரசர்கள் நெருங்குகின்ற வாயிலையுடையவனாகிய தருமபுத்திரனை, கொடுஞ்சமர் வெல்லல் ஆமோ - கொடியபோரில் வெல்லுதல் கூடுமோ? (எ - று.) 'யாவரும்' என்றது, கீழ்ச் சபையிற்பேசிய துரியோதனன் முதலியோரை, 'போர்புரிய வேண்டும்' என்று துச்சாதனனும் கர்ணனும் கூறிய வார்த்தைகள் தனக்கு உடன்பாடல்லாதனவாயிருக்கவும், சகுனி இன்புறக்கேட்டது, அவர்கள் கருத்தும் பாண்டவர்களை வென்று அடக்குந் தன்மையில் தன் கருத்துக்கு இணங்கியிருந்ததனா லென்க. 'தாவருபுரவித் திண்டோர்த்தானையான்' எனச் சகுனிக்கு அடைமொழிக் கொடுத்துக் கூறியது, தான் மற்றையோர் போலவே போர்செய்யுங் கருவியைக் குறைவின்றிப் பெற்றிருந்தும், 'பாண்டவர்களிடத்து வஞ்சனையே யன்றி வீரம் சிறிதுஞ் செல்லாது' என்பதை அறிந்துகொண்டு கூறினா னென்பதைக் குறிப்பிக்கும். 'தேர்' என்றது - மற்றை அங்கங்கட்கும் உபலக்ஷணம். 'கோவரு முன்றிலான்' என்றது - அரசர்கள் பலரையும் வென்று தன் கீழ்ப்படுத்தியுள்ளவனென வீரச்சிறப்பை விளக்கும். மேவரு கன்னன் - அன்பு கொண்டுள்ள கர்ணன் எனினுமாம்.

'பின்னும்' என்றது கீழ் 7-ஆங் கவியைநோக்கிய இறந்தது தழுவிய எச்சவும்மை. தாவரு - தாவிவரு என்பதன் தொகுத்தல். மேவரு என்பதில், மேவு என்ற வினைப்பகுதியும் வா என்ற துணைவினையும் சேர்ந்து ஒருசொல்தன்மையுள்ள மேவா - பகுதி. போதும், உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. இல்+முன் = முன்றில்: சொல் நிலைமாறிய இலக்கணப்போலி. (174)

22. இடிம்பனைப் பகனை வைவேலிகற்சரா சந்தன் றன்னை
நெடும்பணைப் புயத்தால் வென்றநிகரிலா வீமனிற்கக்
கடும்படைப் பெருமை யால்வென்காணலா மென்ப ராயின்
தொடும்படைத் தடக்கைவீரர்க் குத்தரஞ் சொல்ல லாமோ.

(இ -ள்.) இடிம்பனை - இடிம்பனென்னும் அரக்கனையும், பகனை - பகாசுரனையும், வை வேல் இகல் சராசந்தன் தன்னை - கூர்மையான வேலாயுதத்தையுடைய (பகையழிக்கும்) வலிமையுள்ள சராசந்தனையும், நெடும்பணை புயத்தால் வென்ற - நீண்ட பருத்துள்ள (தனது) தோள்வலிமையினால் (போர் செய்து கொன்று) வெற்றிபெற்ற, நிகர் இலா வீமன் - ஒப்பில்லாத (வீரனாகிய) வீமசேனன், நிற்க - (தருமபுத்திரனுக்குச்) சகாயமாக இருக்கும்போது, கடும்படை பெருமையால் வென் காணல் ஆம்பேர் ஆயின் - 'கொடிய படைகளின் வலிமையைக் கொண்டு ***(எஞ்சி*** *புத்திரனைப்) புறங்கொடுத்து ஓடும்படி செய்தல்கூடும்'* ***வஞ்சி*** *சொன்னால், (அவ்வாறுகூறுகிற), படைதொடும் தட கை* ***அஞ்சி -*** *ஆயுதமேந்திய பெரியகைகளையுடைய வீரர்கட்கு, சொல்லல் ஆமோ - (எம்மால்) மறுமொழி சொல்லக் (எ - று.) - அவ் வார்த்தை சிறிதும் தகுதியன்றாதலின், (இ - ள்) மறுமொழி கூறவும் ஒண்ணா தென்றவாறு.*

வீமன் இடிம்பனைக் கொன்ற வரலாறு:- *வீமன் அரக்கு மாளிகையிலிருந்து தன்னுடன் பிறந்தவர்களையும் தனது தாயையும் எடுத்துக்கொண்டு சுரங்க வழியாகச்சென்று வனஞ் சேர்ந்தவுடன், மனிதர்களைக்கொன்று கொணரும்படி இடிம்பனென்னும் அரக்கனால் அனுப்பப்பட்ட அவன் தங்கையான இடும்பியென்னும் அரக்கி அருகில் வந்து வீமனைக் கண்டவளவிலே அவன்மீது மோகங்கொண்டு அவனோடு ஆசைவார்த்தை பேசிக்கொண்டிருக்க, அதுகண்டு கோபித்து வந்த இடிம்பன் கடுஞ்சொற்கூறி வீமனுடன் வலியப்போர் தொடங்க, வீமன் தனது வலிமையால் இடிம்பனைக்கொன்றனனென்பது.*

பகனைக் கொன்ற கதை: - *வியாசமுனிவர் நியமித்தபடியே பாண்டவர்கள் அந்தணவடிவுகொண்டு வேத்திரகீயமென்னும் ஊர்க்கு விருந்தினராய்ச் சென்று அங்கு ஓரந்தணன் மனையிலிருக் கும் நாட்களில் ஒருநாள் அவ்வீட்டுப் பார்ப்பனி புலம்பலுற்றாள்; அதற்குக் காரணம் என்னவென்று குந்தி விசாரிக்க, அவள் சொல்வாள்:- 'இவ்வூர்க்கு அருகிலுள்ள வனத்தில் வசிக்கின்ற பகனென்னும் கொடிய அரக்கன் ஒரு காலத்தில் இவ்வூரினுள் வந்து பலரையும் ஒருங்கேகொன்று தின்னத்தொடங்குகையில் இவ்வூரார் அஞ்சி ஆலோசித்து 'நாங்களே நாளுக்கு ஒரு வீடாக முறைவட்டம் ஏற்படுத்திக்கொண்டு ஒரு வண்டிச் சோற்றையும் ஓர் ஆளையும் உனக்கு உணவாக இட்டுவருகிறோம்; நீ எங்களை ஒருங்கே கொல்லாதே' என்று கூறி, அவனைச் சிறிது சாந்தப்படுத்தினர்; அதுமுதல் அவ்வாறே நடந்துவருகிறது; இன்றைக்கு என் வீட்டு முறை; என் மகனையாவது கணவனையாவது இன்று இழப்பதை நோக்கி இரங்குகிறேன்' என்று சொல்ல, குந்தி 'என் மக்க ளைவருள் வலியனான இரண்டாமவனை இன்றைப் பலிக்கென்று செலுத்தினால் அவன் அரக்கனைக் கொன்று மீள்வான்' என்று கூறி அவள் சோகத்தை ஆற்றினாள்; அவ்வாறே வண்டிச் சோற்றுடனே வனத்தை நோக்கிப் புறப்பட்ட வீமன் சிறிது தாமதமாகச்சென்று பகனைக்கண்டு உடனே அச்சோறு முழுவதையும் உண்டுவிட, பெருங்கோபங்கொண்ட பகன் எதிர்த்துப் போர் தொடங்க, வீமன் மற்போர்செய்து பகனைக்கொன்றொழித்து ஊர்க்கு மீண்டுவந்த னென்பது.*

சராசந்தனைக் கொன்ற சரித்திரம்:- *மகததேசத்தரசனும் தேவர்கட்குப் பகைவனுமாகிய பிருகத்ரத னென்பவன் மைந்தனில்லாக்குறையால் வனத்திற்சென்று சண்டகௌசிக மகாமுனிவனை வணங்கி வரம்வேண்ட, அவன் தனது வாசஸ்தாநமாகவிருக்கும் மாமரத்தின் கனியொன்றைக் கொடுக்க, அதனை அவ்வரசன் காசிதேசத்தரசன் பெண்களாகிய தன் மனைவியரிருவருக்கும் பகிர்ந்து கொடுத்தான்; அதனால், அவ்விருவரிடத்தும் பாதி பாதியாகக் குழந்தை பிறந்தது. அவற்றை அவன் ஊர்ப்புறத்திலெறிந்துவிடும்படி கட்டளையிட, அங்ஙனம் எறியப்பட்ட அப்பிளவுகளை அந்தக் கிராமதேவதையாகிய ஜரையென்பவள் இரவில் ஊர்வலம் வருகையிற் கண்டு எடுத்துப் பொருத்திப் பிழைப்பித்து, தன்னாற் பொருத்தப்பட்ட காரணத்தால் 'ஜராசந்தன்' என்று பெயரிட்டு வளர்க்கும்படி அக் குழந்தையைத் தந்தையினிடங் கொடுத்துப் போயினள். அங்ஙனம் வளர்ந்த ஜராசந்தன் அந்நாட்டிற் கிரிவ்ரஜமென்னும் நகரத்தில் அரசாண்டு செருக்குக்கொண்டு பற்பல அரசர்களைப் போரிற் கொன்று அநேக அரசர்களை வென்று சிறையில் வைத்திருந்தான். தருமபுத்திரர் ராசசூய யாகஞ் செய்யத் தொடங்கியபோது வீமனைக்கண்டு சராசந்தனைக் கொல்லக்கருதிக் கண்ணன் வீமனுடனும் அருச்சுனனுடனும் அந்தணவடிவங்கொண்டு கிரிவிரச நகரஞ்சேர்ந்து சராசந்தனைக் கிட்ட, அவன் இவர்களை யாவரென்று வினாவுகையில், தாங்கள் இன்னாரென்பதையும் அந்தணராய்வந்த காரணத்தையும் கண்ணன் சராசந்தனுக்கு எடுத்துக்கூற, அதுகேட்டுச் சராசந்தன் கண்ணனையும் அருச்சுனனையும் விட்டு வீமனை வலியப் போர்க்கு அழைக்க, அவ்விருவரும் வெகு நேரம் மற்போர் புரிகையில் வீமன் கிழித்து எறிய, அவ் வுடற் பிளவுகள் மீண்டும் ஒன்றுசேர்ந்து போர்தொடங்க, மீண்டும் அவனை வீமன் கிழித்துக் கண்ணன் குறித்தபடியே அவ்வுடற்பிளவுகளை மாறி இட்டுக் கொன்றனனென்பது. வை - கூர்மை யுணர்த்தும் உரிச்சொல். மூன்றாம் அடியில், படையென்றது - இரட்டுறமொழிதலால், சேனையையும் ஆயுதத்தையுங்குறிக்கும்.*
(175)

23. துப்புற ழமுதச் செவ்வாய்த்திரௌபதி துணைத்தோள்
கைப்படு சிலையி னோடுங்காவலர் கலங்கி வீழ/வேட்டுக்
மெய்ப்படு முனியாய் வந்துவிசயன்வில் லிறுத்த போதும்
இப்பொழு திருந்த வீரர் யாவருமிருந்தி லேமோ.

(இ -ள்.) துப்பு உறழ் அமுதம்செம் வாய் திரௌபதி - பவழத்தை யொத்ததும் அமுதம்போலினியதுமாகிய சிவந்தவாயையுடைய திரௌபதியினது, துணை தோள் - இரண்டு தோள்களையும், வேட்டு - (தழுவ) விரும்பி, காவலர் - அரசர்கள், கைபடு சிலையினோடும் - கையிற்பிடித்த வில்லுடனே, கலங்கி வீழ - (யந்திரத்தை யறுத்துவீழ்த்த முடியாமல்) மனங்கலங்கிக் கிடக்கையில், - விசயன் - அருச்சுனன், மெய் படு முனி ஆய் வந்து - உண்மையான பிராமண வேடத்தோடு வந்து, வில் இறுத்த போதும் - வில் வளைத்து (அம்பெய்து இலக்கை) அறுத்துத் தள்ளிய காலத்திலும், இப்பொழுது இருந்த வீரர் யாவரும் - இப்பொழுது இங்கே கூட்டங்கூடியுள்ள வீரராகிய நாமெல்லோரும், இருந்திலோமோ-(இலக்கை வீழ்த்தமுடியாத அரசர்களுள் ஒருவராக) இருந்தோமன்றோ? (எ - று.)

வலிமையிலும் கொடுமையிலும் மிக்க இடிம்பன் முதலியோரை வென்ற வீமனும், திரௌபதி கலியாண காலத்திலே பிறரால் விழுத்த முடியாத மச்ச யந்திரத்தை எளிதில் வீழ்த்தியவனான அருச்சுனனும் துணையாய் நிற்பதால் தருமனை வெல்லுதல் முடியாததென்பது, சகுனியின் கருத்து. இவ்விரண்டு செய்யுள்களாலும் தனித்தனியே வீம அருச்சுனரது சிறப்பை யெடுத்துக் கூறி, கர்ணனாலும் தருமனை வெல்லமுடியா தென்றான்.

பாண்டவர்கள் பிராமண வடிவங்கொண்டு வேத்திரகீயத்தில் வாழ்க்கையில் திரௌபதியின் சுயம்வரத்தைக் கேள்விப்பட்டுச் சென்ற அவ்வூர் அந்தணரோடு தாமும் சென்று பாஞ்சால ராஜதானியிற் சுயம்வரச் சபையைச் சேர்ந்திருக்க, திட்டத்துய்மனென்பவன் 'இவ்வில்லை வளைத்து நாணேற்றிட்டு அம்பு தொடுத்து அதனால் இந்த யந்திரசக்கரத்திலுள்ள குறியை எய்து வீழ்த்துபவனே என் தங்கைக்குக் கணவனாவன்' என்று சொல்ல, அரசர்களனைவரும் அங்ஙனமே முயன்று செய்யமாட்டாமற்போயின பின்பு, அந்தணவடிவத்தோடிருந்த அருச்சுனன் திட்டத்துய்மனை நோக்கி 'அரசரன்றி அந்தணரில் யாரேனுங் குறியெய்தால் அவனுக்குப் பாஞ்சாலி மாலைசூட்டுவளோ?' என்று வினவியதற்கு, அவன் 'சூட்டுவாள்' என்றானாக, உடனே அருச்சுனன் வில்லையெடுத்து இலக்கையெய்தலும், திரௌபதி அவ்வருச்சுனனுக்கு மாலைசூட்ட அதுகண்டு பொறாமை கொண்ட துரியோதனனது தூண்டுதலால் அரசர்களெல்லாரும் எதிர்த்துப் போர்செய்ய, அருச்சுனன் அவர்களனைவரையும் வென்றனனென்ற வரலாறு, இங்கு அறியத்தக்கது. அருச்சுனனைப் பார்ப்பவர்கள் 'இவன் முனிவனே' என்று நம்பும்படியாக இருந்ததென்பார், 'மெய்ப்படுமுனி' என்றார்.

த்ரௌபதீ - த்ருபதனது மகளெனப் பொருள்படும் வடமொழித்தத்திதாந்தநாமம். துருபதன் - பாஞ்சாலதேசத்தரசன். துணைத்தோள் - ஒன்றோடு ஒன்று ஒத்த தோளுமாம். விசயன் - விசேஷமான வெற்றியை யுடையவன். இராசசூய யாகத்திற்காக வடக்கிற்சென்று பல அரசர்களை வென்றது முதலிய வெற்றிகளால், இவனுக்கு இப்பெயர் அமைந்தது. இனி, விசயன்-தன்னைச்சயிப்பார் எவருமில்லாதவ னென்றும் பொருளுரைப்பர்; "பயிற்றிய படையால் வாகுவலியினாற் பாரி லென்னைச், செயித்தவரிலாத பண்பால் விசயனா நாமஞ்செய்தார்" என்றார், நல்லாப்பிள்ளை பாரதத்தும். போதும், உம்மை - எதிரது தழுவியது. யாவரும் இருந்திலேம் - தன்மையிற் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதி. இருந்திலேம் - எதிர்மறையிறந்த காலத்தன்மைப்பன்மை வினைமுற்று. ஓகாரம் - வினாவகையால், எதிர்மறைகுறித்தது. இருந்திலேமோ - இருந்து மான பங்கப்பட்டோமே யென்றபடி. (176)

***24. இப்பிறப் பொழிய வின்னுமேழெழு பிறப்பி னாலும்
மெய்ப்பிறப் பற்ற நீதித்தருமனை வெல்ல மாட்டோம்
ஒப்பறப் பணைத்த தோளாயுபாயமெங் கேனு மொன்றால்
தப்பறச் சூதுகொண்டு சதிப்பதேகரும மென்றான்.***

(இ -ள்.) இ பிறப்பு ஒழிய - இந்தப் பிறப்பில் வெல்ல முடியாதென்ற மாத்திரமே யல்லாமல், இன்னும் ஏழ் எழு பிறப்பினாலும்-இன்னும் ஏழேழு (பிறப்புக்கள் பிறந்தால்) பிறவிகளிலும், மெய்ப்பு இறப்பு அற்ற நீதி தருமனை - மெய்பேசுதலினின்று சிறிதுந் தவறுதலில்லாத நியாயவழியில் நடக்கின்ற தருமபுத்திரனை, வெல்லமாட்டோம்-; ஒப்பு அற பணைத்த தோளாய் - (தமக்குச்) சமானமில்லாதபடி பருத்திருக்கின்ற தோள்களையுடையவனான துரியோதனனே! எங்கு ஏனும் ஒன்று உபாயத்தால் - ஏதேனும் ஒருபாயஞ்செய்து அதனால், (அத்தருமனை), தப்பு அற - தப்பவொண்ணாதபடி,

சூதுகொண்டு சதிப்பதே - சூதாட்டத்தைக் கொண்டு அழிப்பதே, கருமம்- இப்பொழுது செய்யவேண்டிய காரியம், என்றான் - என்று கூறி முடித்தான், (சகுனி); (எ - று.)

தருமபுத்திரன் துணைவலிமையுடையனாதலால் அவனைப் போரில் வெல்லுதல் அருமையானது; அவன் எப்பொழுதும் நியாயத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு நேர்மையான வழியிலேயே நடப்பவனாதலால், அவனுக்குத் தெரியாத சூதுவழியைக் கொண்டே அவனைச் சயிக்கவேண்டுமெனச் சகுனி கூறினனென்க. ஏழ்எழு - உம்மைத் தொகையானால் பதினான்கும், பண்புத்தொகையானால் நாற்பத்தொன்பதுமாம். 'ஏழெழு பிறப்பினாலும்' என்றது - பல பிறப்புகள் எடுத்தாலும் என்றபடி. இனி, (வினைப்பயன் தொடர்கிற) எழுமையினையுடைய ஏழுவகைப் பிறப்புக்களிலும் எனினுமாம். ஏழு பிறப்பாவன - தேவர், மனிதர், நீர்வாழ்வன, ஊர்வன, பறவை, விலங்கு, தாவரம் என்பவை. எழுபிறப்பு - பண்புத்தொகை; வினைத்தொகையாக்கி, (எழுவகையாகத்) தோன்றும் பிறப்பு என்றும் பொருள் கூறலாம்.

இப்பிறப்பொழிய இன்னும் ஏழெழுபிறப்பினாலும் - உலக வழக்குநவிற்சியணி. மெய்ப்பு - மெய் என்ற வினைத்தன்மையடைந்த பகுதியினடியாகப் பிறந்த தொழிற்பெயர். இறப்பு - கடத்தல். 'மெய்ப்பிறப்புற்ற' என்றபாடம் மெய்யையே பேசுகின்ற பிறப்பை யடைந்துள்ள என்று பொருள்படும்: 'சத்தியவிரதன்' என்பது, தருமபுத்திரனுக்கு ஒருபெயர். இரண்டாமடியில், மெய்ம்மையே வெற்றிக்குக் காரணமென்பது தொனிக்குமாறு அறிக. (177)

25.-துச்சாதனன் சகுனியின்வார்த்தைக்கு உடன்பட்டுக் கூறுதல்.

தன்பெரு மாமன் சொல்லத்தரணிபன் றம்பி தானும்
வன்பெருஞ் சேனை கொண்டுமலைவதற் கவர்க ளஞ்சார்
இன்பெரு நேய மிக்கவிவன்மொழிப் படியே மாயப்
புன்பெருஞ் சூது கொண்டுபொருவதே புந்தி யென்றான்.

(இ -ள்.) தன் பெரு மாமன் சொல்ல - தனது சிறந்த மாமனாகிய சகுனி (இவ்வாறு) சொல்ல,-தரணிபன் தம்பிதானும் - துரியோதனராஜனது தம்பியாகிய துச்சாதனனும்,- 'அவர்கள் - அப் பாண்டவர்கள், வல் பெருஞ் சேனைகொண்டு மலைவதற்கு - வலிமையுள் சேனைகளைக் கொண்டு போர்புரிதற்கு, அஞ்சார் - சிறிதும் பயப்படமாட்டார்கள்; (ஆகையால்), இன் பெரு நேயம் மிக்க இவன் மொழி படியே - (நம்மிடத்து) இனிமையான மிக்க அன்பு கொண்டுள்ள இந்த நல்லம்மானது வார்த்தையின்படியே, மாயம் புல் பெருஞ் சூதுகொண்டு பொருவதுஏ - வஞ்சனையுள்ள இழிவான பெரிய சூதாட்டத்தினாற் சயிப்பதே, புந்தி -(இப்பொழுது செய்யவேண்டிய) தகுதியான காரியம்.' என்றான் - என்று கூறினான்; (எ - று.)

இப்பொழுதே படையெடுத்துச் சென்று தருமனை வெல்ல வேண்டு மென்று முன்பு கூறியுள்ள துச்சாதனன், காரணங்காட்டிக் கூறிய சகுனியின் வார்த்தையைக் கேட்ட பின்பு 'தருமனைப் போரினால் வெல்ல விரகில்லை' என்று உணர்ந்து கொண்டு, தானும் அவ்வார்த்தைக்கு இணங்கிச் சூதாடுவதே எளிதில் வெல்லத்தக்க வகையென்று கூறினனென்க. பகைவருடைய செல்வத்தை எளிதிற் கவர்தற்குச் சிறந்த உபாயமாயிருத்தலால், 'பெருஞ்சூது' என்றான். 'புல்' என்ற அடைமொழி சூதின் இழிவை விளக்கும். புந்தி - புத்திஎன்பதன் மெலித்தல். (178)

26.-பாண்டவரைச் சூதில்வெல்லும்வகையைக் குறித்துத் துரியோதனன் சகுனியை வினாவுதல்.

கோமக னெஞ்சு நாவுங்குளிர்ந்துபே ருவகை கூர்ந்து
மாமனைத் தவிசின் கண்ணேவருதியென் றிருத்திக் கொண்டு
பாமரு பனுவன் மாலைப்பாண்டவர் தம்மை நின்கைக்
காமரு சூதால் வெல்லுங்கருத்தெனக் குரைத்தி யென்றான்.

(இ -ள்.) கோ மகன் - திருதராஷ்டிரராஜனது புதல்வனாகிய துரியோதனன்,-நெஞ்சும் நாவும் குளிர்ந்து - (தனது) மனமும் நாக்கும் குளிரப்பெற்று, பேர் உவகை கூர்ந்து - மிகவும் மகிழ்ச்சி அதிகரிக்கப் பெற்று, மாமனை - (தனது) மாமனாகிய அந்தச் சகுனியை (நோக்கி), தவிசின் கண்ணே வருதி - 'இந்த ஆசனத்திலே வருவாயாக,' என்று - என்று சொல்லி, இருத்திக்கொண்டு - (தனது ஆசனத்தில் தன்னுடன் ஒருசேர) இருக்க வைத்துக் கொண்டு,- 'பாமரு பனுவல் மாலை பாண்டவர் தம்மை- (பாவலர்கள்பாடிய) பாட்டுக்களின் வடிவமாக அமைந்துள்ள பிரபந்தங்களாகிய மாலைகளைச் சூடிய பாண்டவர்களை, நின் கை காமரு சூதால் வெல்லும் - உனது கையா லாடுகிற அழகிய சூதாட்டத்தினாற் சயித்தற்கு உரிய, கருத்து - ஆலோசனையை, எனக்கு-, உரைத்தி-சொல்வாய்.' என்றான் - என்றுகூறி வேண்டினான்;(எ - று.)

'பாண்டவர்களை வெல்வது எவ்வாறு?' என்று பெருங் கவலைகொண்டிருந்த துரியோதனன், சூதாட்டத்தினாற் பாண்டவர்களை வென்று விடலா மென்ற சகுனியின் வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே வெல்லும்வழி யேற்பட்டதனால் ஒருவாறு தேறி, தனக்கு அவனிடம் உண்டான மகிழ்ச்சி தோன்ற அவனைத் தனது ஆசனத்தில் இருக்க வைத்துக்கொண்டு, 'நாம் எளிதில் வெல்லுதற்கு உரிய சூதை ஆடும்படி பாண்டவர்களைத் தூண்டும் உபாயம் யாது?' என்று ஆலோசித்துக் கூறுமாறு அச்சகுனியையே வேண்டின னென்க. தான் இராசசூயயாகத்திற்குச் சென்றபோது அங்குத்தருமபுத்திரனது செல்வச் சிறப்பைக் கண்டதனாலும், வீமன் முதலியோர் தன்னைப்பரிகசித்ததனாலும், அதுமுதற் பொறாமையும் கோபமுங்கொண்டு நெஞ்சுலர்ந்து நாக்கு வறள வருந்துகின்ற துரியோதனன், சகுனியின் வார்த்தையைக் கேட்ட பின்பு, இனிமேல் அப்பாண்டவர்களை வெல்லலாமென்ற எண்ணத்தினால் அக்கவலை சிறிதுமாற, நெஞ்சும் நாவுங் குளிரப்பெற்றனனென்க. நீயே சூதாடவேண்டுமென்பான் 'நின்கைச் சூது' என்றும், சூதாட்டமே தனது வெற்றிக்குக் காரணமாகுமென்று நினைத்து, 'காமருசூது' என்றும் கூறினான். 'குளிர்ந்து' என்ற சினைவினை, 'என்றான்' என்னும் முதலின் வினையைக் கொண்டு முடிந்தது; [நன் - வினை - 26.] காமர் - அழகு; உ - சாரியை; இனி, காம மருவி என்பதன் விகார மெனினுமாம். (179)

27.- இதுமுதல் மூன்று கவிகள் -ஒருதொடர்: சகுனி தருமபுத்திரனைச் சூதாடுவிக்கும் உபாயங் கூறுதல்.

மன்னநின் செல்வக் கோயின் மண்டப மொன்று தேவர்
பொன்னுல கினுக்கு மில்லை யென்பதோர் பொற்பிற் றாகப்
பன்னுநூற் சிற்பங் குன்றாப் பஃறொழில் வினைஞர் தம்மால்
நன்னில விரிவுண் டாக நாளையே யியற்று விப்பாய்.

(இ -ள்.) மன்ன - (குருநாட்டுக்கு) அரசனே! (நீ), - நின் செல்வம் கோயில் - (உனது) செல்வச் சிறப்பையுடைய அரண்மனையில், - தேவர் பொன் உலகினுக்கும் இல்லை என்பது ஓர் பொற்பிற்று ஆக - தேவர்களுடைய சுவர்க்கலோகத்திலும் (இதனையொத்தது) இல்லையென்று (கண்டவர்) சொல்லும்படியான ஒப்பற்ற அழகையுடையதாகுமாறு, மண்டபம் ஒன்று - ஒரு மண்டபத்தை, சிற்பம் பன்னும் நூல் குன்றா பல்தொழில் வினைஞர் தம்மால் - சிற்பத் தொழிலைக் கூறுஞ் சாஸ்திரங்களின் முறைமைக்குச் சிறிதும் மாறுபடாத பலவகை வேலைத்திறத்தில் வல்லவர்களான தொழிலாளிகளைக் கொண்டு, நல் நிலம் விரிவு உண்டாக நாளையே இயற்றுவிப்பாய் - மிக்க இடத்தின் பரப்பு அமையும்படி [மிகப் பெரியதாக] விரைவிற் செய்விப்பாய்; (எ - று.)

'தேவர்' என்பதை முதல்வேற்றுமையாகக் கொண்டு 'என்பது' என்றதனோடு இயைத்து, தேவர்களும் இம்மண்டபத்தைக் கண்டு நமது சுவர்க்கலோகத்திலும் இதைப் போன்ற மண்டபம் இல்லையென்று கூறும்படியாக என்று உரை கூறுவாருமுளர். நூல்பன்னு சிற்பம் என்று கூட்டியுரைப்பினுமாம். சில்பம் - வேலைத்திறம். தேவலோகத்திலுள்ள யாவும் பொன்னாயிருக்குமென்பது நூல்துணிபாதலால், அவ்வுலகம் பொன்னுலகு எனப்படும். பொன்னுலகினுக்கு - உருபுமயக்கம். உம்மை-உயர்வு சிறப்பு. பொற்பிற்று - ஒன்றன்பாற் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். பல+தொழில்=பஃறொழில்; பலவென்பது பிறவர அகர மேக, பின்பு தனிக்குறிலின்பின் நின்ற நிலைமொழியீற்று லகரம் அல்வழியில் தகரம்வர ஆய்தமாகத் திரிந்தது; [நன் - உயிர் - 20: மெய்-25.]

இது, ஆய்தக்குறுக்கம்; [நன்-எழுத்து-42.] மாத்திரை - கால்; [நன்-எழுத்து - 44.] நாளை - எதிர்காலங் குறிப்பதோரிடைச்சொல்; ஏ - பிரிநிலை. (180)

28. மண்டபங் காண வெம்முன் வருகவென் றழைத்து வந்தாற்
கண்டுகண் களித்து மற்றக்காவல ரிருந்த போதிற்
புண்டர விசால நெற்றிப் புரவலபொழுது போக
அண்டரும் விரும்பும் வன்சூதாடுதும் வருக வென்பேம். *(இ -ள்.) (மண்டபம் கட்டிமுடித்தபின்பு), "மண்டபம் காண - (யான் புதிதாகக் கட்டுவித்த) மண்டபத்தைக் காணுமாறு, எம்முன் - எமது தமையனான தருமபுத்திரன், வருக-வரவேண்டும், என்று - என்று சொல்லி, அழைத்து வந்தால் - (தூதர்கள் மூலமாக நீ அவனை இவ்வூர்க்கு) அழைத்துக்கொண்டு வந்தால்,-அக்காவலர் - (அவ்வாறே மண்டபத்தைக் காணவேண்டுமென்று வரும்) அந்தப் பாண்டவர்கள், கண்டு களித்து இருந்த போதில் - (மண்டபத்தைத் தமது) கண்ணாரக் கண்டு மகிழ்ந்திருக்குஞ் சமயத்தில்,-'புண்டரம் விசாலம் நெற்றி புரவல - புண்டரமணிந்த விசாலமான - நெற்றியையுடைய அரசனே! அண்டரும் விரும்பும் வல் சூது - தேவர்களும் (ஆடுதற்கு) விரும்புகிற வலிய சூதாட்டத்தை, பொழுதுபோக ஆடுதும் - பொழுது போக்காக ஆடுவோம்; வருக - (நீ) வருவாயாக,' என்பேம் - என்று (தருமனை நோக்கிச்) சொல்வோம்; (எ - று.)-மற்று - அசை.*

பாண்டவர்களுள் மூத்தவனாய்ப் பிரதானனாயிருத்தல்பற்றி, 'எம்முன் வருக' என்று அழைக்க வேண்டுவதாயிற்று. அவ்வொருவனை அழைக்கவே, அவன் தம்பியரான மற்றை நால்வரையும் அழைத்தலும் அடங்கும். 'எம்முன்' என்ற சொல் - மற்றவர்களையும் குறிப்பது, உபலட்சணத்தின் பாற்படும்; [உபலட்சணமாவது - ஒருசொல் தன் இனத்தையும் காட்டுவது.] பாண்டவரையும், 'காவலர்' என்றது - அரச குலத்தில் பிறந்ததனா லென்க. மிக்க அழகுடைய பொருளைக் கண்களாற் காணும்போது அங்ஙனம் காணுதல்பற்றி மனத்தில் நிகழும் மிக்க மகிழ்ச்சியை உபசார வழக்காக அக்கண்களின்மே லேற்றி, 'கண்டு கண்களித்து' என்றார். புண்டரம் - நெற்றியில் குறுக்காகவேனும் நேராகவேனும் இடுங்குறி; குறுக்காக இடுங் குறி - திர்யக்புண்ட்ரம் எனவும், நேராக இடுங்குறி - ஊர்த்துவபுண்டரம் எனவும் சொல்லப்படும். இனி, புண்ட்டரம் - இரேகை என்றுகொண்டு, உத்தமவிலக்கணமாகிய நல்வரைகளையுடைய பரந்த நெற்றி என்றும் உரை கூறலாம். ஒவ்வொருவரும் தாம் செய்யுந் தொழிலைப் பாராட்டிக் கூறுதல் இயல்பு ஆதலாலும், தருமபுத்திரனுக்கு அதன்மீது விருப்புண்டாக்க வேண்டியிருத்தலாலும், சகுனி 'அண்டரும்விரும்பும் வன் சூது' என்று அவ்வாட்டத்தைக் கொண்டாடிக் கூறுவோ மென்றான். ஆடுதும்-தருமனை உளப்படுத்திய தன்மைப்பன்மை; இதில் 'தும்' என்ற விகுதி - எதிர் காலங்காட்டிற்று [நன் - பத - 18.] என்பேம் - துரியோதனன் முதலியோரைக் கூட்டிய உளப்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மை. அழைத்து-நாம் அழைத்து [அழைக்க], வந்தால்-(அவன்) வந்தால் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (181)

29. அதிர்முர சுயர்த்த கோவுமையெனத் துணியும் பின்னை
மதிமரு ளியற்கைத் தாகுமாயவெஞ் சூது தன்னால்
விதியெனப் பொருது வாழ்வுமேதகு மரசுந் தங்கள்
பதிமுதற் பலவுந் தோற்கும்படிசெகுத் திடுவ லென்றான். *(இ -ள்.) (சூதாட அழைத்தால்),- அதிர் முரசு உயர்த்த கோவும் - ஒலிக்கின்ற முரச மெழுதிய கொடியை உயர எடுத்துள்ள அரசனாகிய தருமபுத்திரனும், ஐ என துணியும்-'அழகியது' என்று சொல்லி (அங்கீகரித்து)ச் சூதாடத்துணிவான்; பின்னை - பின்பு,-(நான்),-மதி மருள் இயற்கைத்து ஆகும் மாயம் வெம்சூது தன்னால்-புத்தி மயங்குதற்குக் காரணமான இயல்பை உடையதாகிய வஞ்சனைக்குணமுள்ள கொடிய சூதாட்டத்தினால், விதி என பொருது - ஊழ்வினையென்று சொல்லும்படி போராடி,- தங்கள் - அப்பாண்டவர்களுடைய, வாழ்வும்-வாழ்வுக்குக் காரணமான செல்வத்தையும், மேதகும் அரசும் - மேலான அரசாட்சியையும், பதி முதல் பலவும் - தேசம் முதலாகிய பலபொருள்களையும், தோற்கும்படி-, செகுத்திடுவல் - (அப்பாண்டவர்களை) அழித்து விடுவேன், என்றான் - என்று கூறினான்; (எ- று.)*

ஊழ்வினையைச் சூதுக்கு உவமையாக்கியது, 'தவறாது தருமனை யகப்படுத்தி வருத்தப் போவதனா லென்க. ஊழ் மிக்கவலியுள்ளதாவதை "ஊழிற் பெருவலி யாவுள" என்ற திருக்குறளினாலும் அறிக. அதிர்- முரசத்துக்கு இயற்கையடைமொழி. முரசு - அதன் வடிவமெழுதிய கொடிக்குத்

தானியாகுபெயர். தருமன் மங்கலகரமாகவும் வெற்றிக்கு அறிகுறியாகவும் முரசத்தைக் கொடியிற் கொண்டனன் போலும். ஐயெனல் - அங்கீகார வார்த்தை. அரசு -அரசாளுந்தன்மை. செகுத்திடுவல் - வெல்வேன்; தன்மையொருமைவினைமுற்று. கோவும் துணியும் - செய்யுமென் முற்று, ஆண்பாலுக்கு வந்தது. (182)

30.-சகுனியின் வார்த்தைக்குத் துரியோதனன் மகிழ்தல்.

இன்னதே கரும மென்றென்றிளைஞரும் விழைத்து சொன்னார்
அன்னதே கரும மாக வவர்வழியொழுகு நீரான்
தன்னதே யாகு மிந்தத்தலமெனுங் கருத்தான் மாமன்
சொன்னதே துணிந்து மார்புந்தோள்களும் பூரித் திட்டான்.

(இ -ள்.) இளைஞரும் - (அருகிலிருந்த துரியோதனனது) தம்பிமார்களும், இன்னதே கருமம் என்று என்று விழைந்து சொன்னார் - '(சகுனி கூறுகிற) இதுவே (இப்பொழுது நாம் செய்யத்தக்க) காரியம்' என்று பலமுறை விரும்பிச் சொன்னார்கள்; அவர்வழி யொழுகும் நீரான்- அத்தம்பிமார்களின் கருத்தின்படியே நடக்குந் தன்மையுடையவனாகிய துரியோதனனும்,-அன்னதே கருமம் ஆக - அதனையே தான் செய்தொழிலாகக் கொண்டால், இந்த தலம் தன்னதே ஆகும் - இவ்வுலகமுழுவதும் தன்னுடையதேயாய்விடும், எனும் கருத்தால் - என்னும் எண்ணத்தினால், மாமன் சொன்னதே துணிந்து - மாமனாகிய சகுனி கூறிய உபாயத்தையே நன்றென்று கடைப்பிடித்து, மார்பும் தோள்களும் பூரித்திட்டான் - (மிக்க மகிழ்ச்சியினால்) மார்பும் தோள்களும் பூரிக்கப் பெற்றான்; (எ - று.)

என்று என்று சொன்னார் - தனித்தனி கூறினா ரென்றுமாம். 'இளைஞர்வழி யொழுகும் நீரான்' என்றது, துரியோதனன் தான் சிறிதும் பாரபுத்தியில்லாமல் அற்பபுத்தியையுடைய சிறுவர்களாகிய தம்பிமார்களின் கருத்தின்படியே நடக்கின்றவ னென இகழ்ந்தவாறு. நீரான் - நீர்மையென்ற பண்புப்பெயரின் விகாரமான நீர்-பகுதி. துரியோதனன் 'இனிச்சூதாடி அவர்களது இராச்சியத்தைக் கவர்வது திண்ணம்' என்று துணிவுகொண்டு, பெற்றவன் போலவே மகிழ்ந்து பூரித்தன னென்க. ஏகாரங்கள் - பிரிநிலைப் பொருளன. நீரான் மார்பும் தோள்களும் பூரித்திட்டான் - உயர்திணை தொடர்ந்த சினைப்பெயர்கள் உயர்திணை முடிபையே கொண்ட திணைவழுவமைதி; [நன் - பொது - 26.] பூரித்தல் - பருத்தல். (183)

31.-துரியோதனன்சகுனியினுபாயத்தை விதுரனிடம் சொல்ல, அன்னான் மாறுகூறல்.

வில்லினா லுயர்ந்த வென்றிவிதுரனை நோக்கிக் கொற்ற
மல்லினா லுயர்ந்தபொற்றோள் வலம்புரி மாலை வேந்தன்
வல்லினா லுபாயஞ் செய்ய மாதுலனுரைத்த தெல்லாஞ்
சொல்லினா னவனுங் கேட்டுச்சொல்லெதிர் சொல்ல லுற்றான்.

(இ -ள்.) கொற்றம் - வெற்றியை யுடையவையும், மல்லினால் உயர்ந்த - மற்போரினால் மேன்மைபெற்று விளங்குகின்றவையுமாகிய, பொன் தோள் - அழகிய தோள்களில், வலம்புரி மாலை - நஞ்சாவட்டைப் பூமாலையை யணிந்த, வேந்தன் - துரியோதனராஜன்,- வில்லினால் உயர்ந்த வென்றி விதுரனை-வில்வித்தையால் மேம்பாடடைந்தவனும் வெற்றியை யுடையவனுமாகிய விதுரனை, நோக்கி - பார்த்து,- வல்லினால் உபாயம் செய்ய-சூதாட்டத்தினால் (தருமபுத்திரனது இராச்சியத்தைத்) தந்திரமாகக் கவரும்படி, மாதுலன் உரைத்தது எல்லாம் - (தன்) மாமனாகிய சகுனி சொன்னது முழுவதையும், சொல்லினான்-; அவனும் - அவ்விதுரனும், கேட்டு-, சொல் எதிர் சொல்லல் உற்றான்-(அத்துரியோதனனது) வார்த்தைக்கு எதிர்மொழி கூறத் தொடங்கினான்; (எ - று.)

"வெற்றி விதுரன் கைவில்லிருக்க மேதினியில், மற்றவனை வெற்றி கொள்ளுமாறுண்டோ" என்னும்படி விதுரன் வில் தொழிலில் மிகத் தேர்ந்தவனாதலால், 'வில்லினாலுயர்ந்த வென்றி

*விதுரன்' என்றார். "வில்விதுரன்" என்று பலவிடங்களிலும் பயிலும். அரசர்கட்கு உரிய போர்த்தொழிலைக் கைவிட்டு இழி தொழிலாகிய மாயச்சூதில் மனம் வைத்த துரியோதனனை 'கொற்றமல்லினாலுயர்ந்த பொற்றோள் வேந்தன்' என்றது - **பிறகுறிப்பின்** பாற்பட்ட இகழ்ச்சி யென்னலாம். வலம்புரி - வலப்பக்கமான முறுக்கை யுடைய இதழ்களை யுடையது என நஞ்சாவட்டைக்குக் காரணக்குறி. நஞ்சாவட்டை-துரியோதனனுக்கு அடையாளப் பூமாலையாம். வல் - சூதாடுகருவி: அதனாலாகிய ஆட்டத்துக்கு ஆகுபெயர். மாதுலன் - தாயினுடன் பிறந்தவனெனப்பொருள்படும். உரைத்ததெல்லாம் - ஒருமைப்பன்மைமயக்கம். 'சொல்லெதிர் சொல்லலுற்றான்' என்ற தொடர் - **இரட்டுற** மொழிதலென்னும் உத்தியால், சொல்லுக்கு மாறாக உத்தரஞ்சொல்லினா னெனவுமாம். எதிர் சொல்லுதல்-மறுமொழி கூறுதல்; மறுமொழி - விடை, மாறானமொழி. (184)*

32.-மூன்றுகவிகள் - விதுரன் வார்த்தை.

வையமு மரசும் வாழ்வும் வாங்குகை கருத்தே யாயின்
பொய்யடர் சூது கொண்டு புன்மையிற் கவர வேண்டாம்
ஐயநின் றந்தை யோலை யைவருக் கெழுதி விட்டல்
மெய்யுற மறுத்துச் சொல்லார் வேண்டின தருவ ரன்றே.

இதுமுதல் ஐந்து கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) ஐய - ஐயனே! வையமும் - பூமியையும், அரசும் - அரசாட்சியையும், வாழ்வும் - செல்வவாழ்க்கையையும், வாங்குகை - (தருமபுத்திரனிடத்திலிருந்து) கவர்ந்து கொள்வது, கருத்து ஆயின் - (உனது) எண்ணமானால், பொய் அடர் சூதுகொண்டு - பொய்ம்மைமிக்க சூதாட்டத்தினால், புன்மையின் கவரவேண்டாம் - தாழ்ந்த வழியாற் கவர்ந்துகொள்ளவேண்டாம்; (மற்றுக் கவர்தற்குத் தக்க உபாயம் எதுவென்றால்)-, நின் தந்தை - உனது தந்தையான திருதராட்டிரன், ஐவருக்கு ஓலை எழுதி விட்டால் - (வையமும் அரசும் வாழ்வும் உனக்கே உரியனவாகத் தந்திடுமாறு) பஞ்சபாண்டவர்கட்குத் திருமுகம் எழுதியனுப்பினால், மெய் உற - உண்மையாக, மறுத்து சொல்லார் - (மாட்டோமென்று) மாறு கூறாதவர்களாய், வேண்டின தருவர் - (நீ) விரும்பியவை யெல்லாவற்றையும் தந்திடுவார்கள் (எ - று.)- அன்றே ஈற்றசை; தேற்றமுமாம்: அப்பொழுதே யென்றுங் கூறலாம்.

"சூது....வெம் பொய்யினுக்கு அருந்துணை புன்மைக்கு ஈன்ற தாய்" என்பவாதலால், 'பொய்யடர்சூது' எனப்பட்டது. புன்மையின் கவர்தல் - வழியல்லாத வழியாற் பெறுதல். மைந்தன் முறையாகின்ற துரியோதனனை விதுரம் 'ஐய' என்று விளித்தது, அன்புபற்றிய மரபுவழுவமைதி. வேண்டின - பலவின்பாற்பெயர். (185)

33. தந்தைதன் னேவ லாலே தருமனுந் தம்பி மாரும்
இந்தமண் ணாடல் கைவிட் டெரிகெழு கானஞ் சேர்வர்
முந்துற நுமதே யாகு முழுதும்வாழ் வெழுதுஞ் செம்பூம்
பைந்தொடை யரசர் கேட்டாற் பாவமும் பழியு மாகா.

(இ - ள்.) தந்தைதன் ஏவலாலே - (தமக்குப்பெரிய) தந்தையாகிய திருதராட்டிரனது கட்டளையினால், தருமனும் தம்பிமாரும் -, இந்த மண் ஆடல் கைவிட்டு-இப்பூமியை அரசாளுதலை விட்டிட்டு, எரி கெழு கானம் சேர்வர் - தீ நிரம்பிய காட்டைச் சேர்வர்: வாழ்வு முழுதும் முந்துற நுமதே ஆகும் - (அப்பாண்டவர்களது) வாழ்க்கைகளெல்லாம் விரைவாக உங்களுடையதேயாகி விடும்; (ஆதலால்), எழுதும்-(சூதைவிட்டுத் தந்தையைக் கொண்டு ஓலை) எழுதுவியுங்கள்; செம் பூ பைந்தொடை அரசர் கேட்டால் - (நீங்கள் அவ்வாறு எழுதுவித்து இராச்சியங்கொள்வதை) அழகிய பூக்களினால் தொடுக்கப்பட்ட புதிய மாலைகளை யணிந்த அரசர்கள் கேட்பாராயின், பாவமும் பழியும் ஆகா - பாவமும் பழியும் நேருமென்று கொள்ளப்படமாட்டா; (எ - று.)

இராமபிரான் போலவே பாண்டவர்களும் தங்கட்கு உரிய பொருளை யிழந்தாயினும் தந்தை சொல்லைப் பாதுகாக்குந் தன்மையுடையாரென்பது, முன்னிரண்டடியால் விளங்கிற்று. இங்ஙனம் கூறியதனால், தருமபுத்திரனுக்கு எழுதவேண்டிய திருமுகத்தில் பாண்டவர்கள் நாட்டைவிடுதலும் காட்டுக்குச் செல்லுதலும் குறிக்கவேண்டிய பொருள்களெனக் குறிப்பித்தபடியாம். தருமபுத்திரன் மூத்தவனும் இயற்கையிற் பல நற்குணங்களை யுடையவனுமாயிருத்தல்பற்றி, இராச்சியத்தைக் கொடுத்துவிட்டு அந்நாட்டிலேயே யிருந்தால் ஒருகால் ஜனங்கள் அத்தருமன்மீது அன்புகொண்டு அவனையே அரசனாகப் பாராட்டக்கூடு மாதலால், அதற்குச் சிறிதும் இடமில்லாதபடி நாட்டைத்துறந்து காட்டுக்குச் செல்லுதல் அவசியம் வேண்டுவதாயிற்று. 'முழுதும்' என்பதற்கு - உங்கள் நாட்டோடு பாண்டவர்நாடுஞ் சேர்ந்து எல்லாம் என்றுபொருள் கூறலாம். இனி, எழுதும் பைந்தொடை, செம்பூந்தொடை எனத் தனித்தனியியைத்து, எழுதும் - சித்திரவேலை செய்யப்பட்ட, பைந்தொடை - பசும்பொன்னாற்செய்த ஆரங்களையும், செம்பூந்தொடை - அழகிய மலர்களினால் தொடுக்கப்பட்ட மாலைகளையும் அணிந்த அரசரெனவும்; கவிகளால் எழுதப்படுகிற அழகிய மலர்மாலை போலச் சிறந்த பாமாலையையுடைய அரசரெனவும் பொருள் கூறினும் பொருந்தும். சூதாடிக்கவர்தலினும் தந்தையின் ஓலை மூலமாகக் கவர்வது, குற்றமற்றவழி யென்பது, விதுரன் கருத்து.

கைவிட்டு, கை - தமிழுபசருக்கம். முழுது - எஞ்சாமைப்பொருள்பட வருவதோர் உரிச்சொல்: "முழுதென்கிளவி எஞ்சாப் பொருட்டே" என்பது, தொல்காப்பியம். 'ஆகா' - ஆகாது என்பதன் விகாரம். (186)

34.** **தீதினால் வரித்து நெஞ்சந் தீயவ ராடு மாயச்
சூதினால் வென்று கொள்கை தோற்றமும் புகழு மன்று
போதினான் முகனு மாலும் புரிசடை யவனுங் கேள்வி
யாதிநான் மறையு முள்ள வளவுமிவ் வசைய றாதே.

(இ - ள்.) நெஞ்சம் தீயவர் -மனத்திற் குற்றமுள்ளவர்களாகிய கீழோர், தீதினால் - (தம்முடைய) இயற்கைத் தீய குணத்தால், வரித்து - விரும்பி, ஆடும் - ஆடுகின்ற, மாயம் சூதினால்- வஞ்சனையையுடைய சூதாட்டத்தினால், வென்று-(நீங்கள் பாண்டவர்களைச்) சயித்து, கொள்கை - (அவர்களது இராச்சியத்தைப்) பறித்துக் கொள்வது, தோற்றமும் புகழும் அன்று - பெருமைக்கும் புகழுக்கும் காரண மாகாது; (அன்றியும்),- போதில் நான்முகனும் - தாமரை மலரில்வசிக்கின்ற பிரமனும், மாலும் - திருமாலும், புரி சடையவனும் - திரித்துவிட்ட சடையையுடையவனான சிவபிரானும் கேள்வி ஆதி நால் மறையும் - (எழுதாக்கிளவியாய்) உபதேச கிரமத்திலே வருகின்ற பழமையாகிய நான்குவேதங்களும், உள்ள அளவும்- இருக்கிறவரையிலும், இ வசை அறாதே- (சூதாட்டத்தினாற்கவர்ந்தா ரென்கிற) இந்தப்பழி (உங்கட்கு) நீங்கவே மாட்டாது; (எ - று.)- ஈற்றுஏகாரம் - தேற்றம். ஒருநாளும் அழியாது எந்நாளும்பழிநிலைத்திருக்கு மென்பதற்கு, 'திரிமூர்த்திகளும் வேதங்களும் உள்ளவளவும்' என்றான். தீதினால் வரித்து - கொடியவஞ்சனையினாற் கட்டுப்படுத்தி என்றலுமாம். மோசக்கருத்தினால் (பாண்டவர்களை) வரவழைத்து எனினுமாம். பிரமன் திருமாலின் ***நாபிக்கமலத்தில்தோன்றியவனும்*** *நான்கு திசையையும் நோக்கிய* ***நான்குமுகங்களையுடையவனு*** *மாதலால்,'போதினான்முகன்' எனப்பட்டான். மால் - (அடியார்கள் பக்கல்) அன்பு, (திருமகளிடத்துக்) காதல் இவற்றையுடையவன். புரிசடை - கட்டுவதற்கு உரிய சடையுமாம். சிவபிரானதுசடைமுடி, கபர்த்தமென்று பெயர்பெறும். ஆக்கல் அளித்தல் அழித்தல்என்னும் முத்தொழிலின் முறைபற்றி, 'நான்முகனும் மாலும் சடையவனும்' என்று அடுக்கினார். ஸ்வரங்களையே பிரதானமாகக் கொண்டுள்ள வேதங்கள்எழுதிப்படிக்க முடியாமல் குரு சிஷ்ய கிரமத்திற் கேட்டோதியே யறியப்படுகின்ற முதனூலாதலால் 'கேள்வியாதி நான்மறை' என்றார். ஆதிநான்மறை - லௌகிக சப்தங்கட்கெல்லாம் முதற்காரணமான வேதங்கள்எனினுமாம். நான்மறை - ருக், யஜுர் ஸாமம், அதர்வணம் என்பன. தைத்திரியம். பௌடியம், தலவகாரம், ஸாமம் என்றலு மொன்று. (187)*

35.-இதுவும், அடுத்த கவியும்-சினங்கொண்ட துரியோதனன் வார்த்தை.

***என்றவ னுரைப்பக் கேட்டே யெரியெழு மனத்த னாகி
ஒன்றிய கேண்மைத் தந்தைக் கொருபுடை வார முண்டோ
வன்றிறன் மைந்தர் வாழ்வு வாங்கியின் றெமக்குத் தந்தாற்
புன்றொழில் வசையே யன்றிப் புகழ்கொலோ புகல்வ தம்மா.***

(இ - ள்.) என்று - இவ்வாறாக, அவன்உரைப்ப-அவ்விதுரன் சொல்ல, கேட்டு-,(துரியோதனன்), எரி எழு மனத்தன் ஆகி- (அவ்விதுரனது சொற்களாற்) கோபாக்கினிபற்றியெரிகிற மனமுடையவனாய், (அவ்விதுரனை நோக்கி), 'ஒன்றிய கேண்மை தந்தைக்கு-(இருதிறத்தாரிடத்திலும்) ஒத்த உறவுரிமையையுடைய தந்தையாகிய திருதராட்டிரனுக்கு, ஒருபுடை வாரம் உண்டோ - (எங்களிருதிறத்தாருள்) ஒருபக்கத்தில் பட்சபாதமாக அன்பு கொள்ளத்தக்கதோ? இன்று - இப்பொழுது, வல் திறல் மைந்தர் வாழ்வு - மிக்கவலிமையுடைய மைந்தர்களாகிய பாண்டவர்களுடைய செல்வத்தை, வாங்கி - (ஓலையெழுதிக்) கவர்ந்து, எமக்கு தந்தால் - எங்கட்குக்கொடுத்தால், புகல்வது - (அப்பொழுது யாவராலுஞ்) சொல்லப்படுவது, புல் தொழில் வசையே அன்றி - இவ்விழிதொழிலினால் நேர்ந்த பழிப்பேயல்லாமல், புகழ்கொலோ- கீர்த்தியாமோ? (எ - று.)-அம்மா-அசைநிலை. பட்சபாதஞ் செய்தலின் கொடுமையைக் குறித்து வியந்தவாறுமாம்.

பாண்டவரை வருவித்துச் சூதாடிவென்றுஅவ்வழியில் அவர்களிராச்சியத்தை நமக்கு உரியதாக்குதல் பழிப்பில்லாத நேர்வழியாகுமே யன்றி, எங்களிருதிறத்தாரிடத்திலும் ஒத்த அன்பினனாயிருக்கவேண்டிய தந்தையாகிய திருதராட்டிரனைக்கொண்டு ஒரு காரணமுமின்றி இராச்சியத்தைக் கொடுத்துவிடும்படி பாண்டவர்க்கு ஓலையெழுதுவித்து அவர்களது இராச்சியத்தைப் பறித்துக்கொள்ளுதல் 'திருதராட்டிரன் பட்சபாதமாக ஒருதிறத்துப் புதல்வரிடத்தினின்று இராச்சியத்தைக் கவர்ந்து மற்றொருதிறத்துப் புதல்வர்க்குக் கொடுத்தான்' என்ற பெரும்பழிக்குக் காரணமாய் நிற்கு மாதலால், அவ்வழி சிறந்ததாகாது எனத் துரியோதனன் விதுரன்மொழியைமறுத்து இகழ்ந்து கூறியவாறு. திருதராட்டிரன் தன்மக்களாகிய துரியோதனாதியரிடத்துப்போலவே மிக்க இளமையிலேயே தமது தந்தையை யிழந்தவர்களாகிய தன் தம்பி மக்களான பாண்டவரிடத்தும் ஒத்த அன்பினனாதலால், 'ஒன்றிய கேண்மைத் தந்தை' எனப்பட்டான். துரியோதனாதியர் பாண்டவர் என்ற இரு திறத்தாரையும் ஒரு நிகராகக்கருதாது ஒருதிறத்தாருடைய அரச வாழ்க்கையைப் பறித்து மற்றொரு திறத்தார்க்குக் கொடுத்தல் ஒருபுடைவாரமாதல் காண்க. ஒருபுடை வாரம்-பட்சபாதம்.

எரி - கோபத்திற்கு இலக்கணை. வல்திறல் - ஒருபொருட்பன் மொழி. வாழ்வு - காரியவாகுபெயர். 'எமக்கு' - தம்பியரையுங் கூட்டிய உளப்பாட்டுத்தன்மைப்பன்மை. புகழ்கொல்ஓ, கொல் - வினாப்பொருளையுணர்த் தியதனால், ஓகாரம் - அசைநிலை. (188)

***36. நினக்கிது தொழிலா லென்று நேயமு மவர்கண் மேலே
எனக்குயிர்த் தந்தை நீயென் றியானுனை மகிழ்ந்து காண்பன்
உனக்குமுன் கிளைக்கு நாளு முண்டியும் வாழ்வு மிங்கே
மனக்கருத் தங்கே யென்றான் மாசுணத் துவசன் மாதோ.***

(இ - ள்.) நினக்கு - உனக்கு, இது -இவ்வாறு பட்சபாதமாகச் சொல்வதே, தொழில் - தொழிலாகும்; என்றும் - எப்பொழுதும், நேயமும் - அன்பும், அவர்கள்மேலே-அப்பாண்டவர்க ளிடத்திலே யாகும்; யான் -, நீ எனக்கு உயிர் தந்தை என்று - 'நீ எனக்கு உயிர்க்கு ஒப்பான தந்தையாவாய்' என்று நினைத்து,- உனை - உன்னை, மகிழ்ந்து காண்பன் - மகிழ்ச்சி பாராட்டி (அன்போடு) நோக்குவேன்; (இவ்வாறு நான் நின்னிடத்து அன்புகொண்டிருக்கவும்),-உனக்கும்-, உன் கிளைக்கும் - உன்னுடைய சுற்றத்தார்கட்கும், நாளும் - நாள்தோறும், உண்டியும் - உணவும், வாழ்வும் - இனிதாக வாழ்தலும், இங்கே - இவ்விடத்தில்: மனம் கருத்து - மனத்திற் கொள்ளும் (அன்பான) எண்ணமோ, அங்கே - அப்பாண்டவர்க ளிடத்திலேயாகும், என்றான் - என்று கூறினான் (யாவனெனில்)-, மாசுணம் துவசன் - பாம்புக்கொடியை யுடையவனாகிய துரியோதனன்; (எ - று) மாது, ஓ - ஈற்றசைகள்.

'நீ எங்களிடத்திலே உணவும் வாழ்க்கையும் பெற்றிருந்தும், எங்கட்கு அநுகூலமாகப் பேசாமல் எங்களைப் பழித்தும் எதிரிகளான பாண்டவர்களைப் புகழ்ந்தும், நாங்கள் தொடங்கிய காரியத்தை நிறைவேறவொட்டாது தடைசெய்து உண்டவீட்டுக்கு இரண்டகம் நினைத்துப் பேசுவது எமக்குத் தந்தையாகிய உனக்குச் சிறிதும் தகுதியன்று' எனத் துரியோதனன் விதுரனைப் பழித்துக் கூறியவாறு விதுரன் இராச்சியத்தைச் சூதாட்டத்தினாற் கைப்பற்றலாகாதென்று தடுத்துக்கூறியதோடு நில்லாமல் இராச்சியத்தை வேறு வகையாகக் கைக்கொள்ளுமாறு உபாயங்கூறியிருக்கவும், துரியோதனன் அவனை இவ்வாறு பழித்துக்கூறியது, தான் செய்யத்தொடங்கிய காரியத்தை மேன்மேலும் ஊக்கத்தோடு செய்து முடிக்கவொட்டாதபடி தடுத்தற்கு விதுரன் ஒரு வியாகுலமாகக் கூறியதேயன்றித் தன்னிடத்து உள்ளூர அன்பினாற் கூறியதனதென்று அதனைக் கருதியதனா லென்க. இங்குத் துரியோதனனை 'மாகிணத்துவசன்' என்றது - பாம்புக்கு உதவும் பால் நஞ்செயாவதுபோலத் துரியோதனனுக்கு விதுரன் செய்த உபதேசம் அவ்வளவும் நல்லறிவு உண்டாதற்குக் காரணமாகாமல் கோபத்தினால் தீயறிவு உண்டாதற்கே காரணமாயிற்று என்றவாறு. என்றும், நாளும் - உம்மைகள் முற்றுப்பொருளன. நேயமும், உம்மை - எச்சப்பொருளது. மற்றவை - எண்ணும்பொருளன. கிளை - உறவினர்க்கு உவமையாகுபெயர். உண்ண - உண்ணப்படுவது; உண் - து - சாதியை, இ - செயப்படுபொருள்விகுதி.

37.- இதுமுதல் நான்குகவிகள் - ஒருதொடர்; விதுரன் சினத்தோடு துரியோதனனுக்கு நல்லறிவு கூறுதல்.

***மைந்தனங் குரைத்த மாற்ற மனத்தினை யீரப் பின்னும்
வெந்திறல் விதுரனுற்று விளம்புவ னென்ப மாதோ
புந்தியின் மறுவி லாதோய் புதல்வரி லொருசா ரன்பு
தந்தையர்க் கில்லை யென்றா யானுமத் தந்தை யன்றோ.***

(இ - ள்.) அங்கு - அப்பொழுது, மைந்தன் தனக்கு மைந்தன் முறையாகின்ற துரியோதனன் உரைத்த சொல்லிய, மாற்றம் - மாறான வார்த்தை, மனத்தினை ஈர - (தன்) மனத்தை வருத்த,-வெம் திறல் விதுரன் - மிக்க வலிமையுள்ளவனாகிய விதுரன், உற்று - மனம்பொருந்தி, பின்னும் விளம்புவன் - மற்றும் கூறுவானாயினான்;- புந்தியில் மறு இலாதோய்-மனத்திற் குற்றமற்றவனான துரியோதனனே! (நீ),-'தந்தையர்க்கு-தகப்பன் முறையிலிருப்பவர்க்கு, புதல்வரில் - (இருதிறத்துப்) புதல்வர்களுள், ஒருசார் - ஒருதிறத்தாரிடத்து, அன்பு-, இல்லை-, என்றாய் - என்று சொன்னாய்; யானும் - நானும், அ தந்தை அன்றோ - அவ்வாறேநும் (இரு திறத்தார்க்கும்) தந்தை முறையாகுபவ னன்றோ! (எ - று.) நீ "தந்தைக்கு ஒருபுடைவார முண்டோ" என்று கூறியது எனக்கும் ஒக்கு மாதலால், யானும் பட்சபாதமாகக் கூறமாட்டேனென்று கொள்ளவேண்டியதா யிருக்க. என்னை மாத்திரம் 'நேயமும் அவர்கள் மேலே, மனக்கருத்தும் அங்கே' என இவ்வாறு பழித்துக்கூறுவது, உனது வார்த்தைக்கே முன்னும் பின்னும் முரணாகின்றது என விதுரன் துரியோதனனுக்கு எடுத்துக் காட்டியபடி. இதனால், விதுரன் தான் பட்சபாதமாகக் கூற வகையில்லை யெனச் சாதித்தவாறு காண்க. தன்மனம் வருந்துமாறு துரியோதனன் பலபடிசொல்லவும் அதனைப்பொறுத்து அத்துரியோதனனுக்கு மீளவும் நன்மை உபதேசிக்கத் தொடங்கிய விதுரனது மனவுறுதியுடைமையைப் பாராட்டிக் கூறுவார் வெந்திறல் விதுரன்' என்றார்.

ஈர்கல் - அறுத்தல், பிளத்தல், இலக்கணையால் விருத்துதலைக் குறித்தது. அன்றி, மனமாகிய மரத்தைக் கொடுஞ்சொ ளாகிய வாள் அறுக்க என்று கொண்டால் என்ப ஈற்றசை; சீவகசிந்தாமணியுரையில்இவ்வாறே கூறியுள்ளார். விதுரன் துரியோதனனை 'புந்தியில் மறுவிலாதோய்' என விளித்தது, தந்தைமுறையாகின்ற தன்னைப் பழித்துக்கூறியதையும் மாறுபடக் கூறியதையும் பற்றிய இகழ்ச்சிக் குறிப்பு: இது, எதிர்மறையிலக்ககணையெனவும், பிறகுறிப்பு எனவும் சொல்லப்படும். உனக்கு இவ்வகைத்தீக்குணம் வசவாசதோஷத்தால் வந்தது என்பது தோன்ற 'புந்தியின் மறுவிலாதோய்' என விளித்ததுமாம். என்றாய்+யானும்=என்றாயனும்; தனிக்குறிலைச் சாராத யகரம், அல்வழியில் யகரம்வரக் கெட்டது.

***38 நீங்களு மவரு நேய நெறிமுறை தவறா தென்றும்
வாங்குநீ ருததி யாடை மண்ணின் மேல் வாழ்க லுற்றால்***

***பாங்கலா வரச ரெல்லாம் பணிந்துநும் வாயி னிற்பர்
ஓங்கிய புகழும் வாழ்வு மொருப்பட வளரு மன்றோ.***

(இ -ள்.) நீங்களும்-, அவரும் - அப்பாண்டவர்களும், என்றும் நேயம் நெறி முறை தவறாது - எப்பொழுதும் அன்பிற்கு உரிய வழியின் முறைமையில் தவறாமல் [மிக்க அன்புகொண்டு], வாங்கு நீர் விகுதி ஆடை மண்ணின்மேல் வாழ்தல் உற்றால் - வளைவான சூழ்ந்துள்ள நீர் நிறைந்த சமுத்திரத்தை ஆடையாகக்கொண்டுள்ள இந்நிலவுலகத்தில் (ஒருமித்து) வாழ்ந்தால்,- பாங்கு அவர் அரசர் எல்லாம் - (தம்மோடு) இணக்கம்கொண்டிராத [நும்மிடத்துப் பகைமைகொண்டுள்ள] அரசர்களெல்லாரும், பணிந்து - வணங்கி, நும் வாயில் நிற்பர் - உங்களுடைய அருளைப் பெறுதற்காகத்) தலைவாசலிலே காத்துக்கொண்டிருப்பார்கள்; (உங்கட்கு), - ஓங்கிய - மிகவும் அதிகமான, புகழும் - கீர்த்தியும், வாழ்வும் - செல்வவாழ்க்கையும், ஒருப்பட - ஒருசேர, வளரும் - விருத்தியடையும்; (எ - று.) அன்றே - ஈற்றசை; தேற்றமுமாம்.

இச்செய்யுள், ஒற்றுமையுடன் வாழ்தலா லுண்டாகும் நன்மையை எடுத்துக்காட்டியதாம். 'எத்தால் வாழலாம், ஒத்தால் வாழலாம்' என்பது பழமொழி. உததி - நீர்தங்குமிடம் எனக் காரணப்பொருள்படும்: அது - 'நீர்' என முன்வந்ததனால் இங்குக் காரணங்கருதாது பெயர்மாத்திரமாய் நின்றது; "அடியளந்தான் தாஅயதெல்லாம்" என்றவிடத்துப் போல. பூமியைச்சூழ்ந்துள்ள கடலை, நிலமகளுடுத்த ஆடையாக உருவகப்படுத்திக் கூறுதல், கவிசமயம். பாங்கு - நண்புரிமை. இல்வாய்- வாயில் என இலக்கணப்போலி. (191)

***39. உங்களி னவரு நீரு முளம்பிரிந் தெதிர்த்தீ ரானால்
தங்களி னெதிர்ந்தா ரம்மா குருகுலத் தலைவ ரென்னாப்
பொங்களி நிகழுங் கஞ்சப் புரவல னொழிவு கண்ட
திங்களி னுயர்ச்சி போலத் தெவ்வருந் திகழ்வ ரன்றே.***

(இ - ள்.) அவரும் - அப்பாண்டவர்களும், நீரும் - நீங்களும், உளம் பிரிந்து மனம்வேறுபட்டு, உங்களின் எதிர்த்தீர் ஆனால் - (குருகுலத்தவர்களாகிய) உங்களுள்ளே போர்புரிந்தீர்களானால், - தெவ்வரும்- (உங்களுடைய) பகைவர்களும்,- 'குருகுலம் தலைவர் - குருகுலத்தில் தோன்றிய அரசர்களாகிய பாண்டவர்களும் துரியோதனாதியர்களும், தங்களின் எதிர்ந்தார் - தங்களுள்ளே மாறுபாடுகொண்டு போர்புரியலானார்கள்: அம்மா - ஆச்சரியம்!' - என்னா - என்று சொல்லி,- பொங்கு அளி நிகழும்- களிப்புக்கொள்ளுகின்ற வண்டுகள் மொய்த்தற்கு இடமான, கஞ்சம்- தாமரைமலர்க்கு, புரவலன் - தலைவனாகிய சூரியனது, ஒழிவு - நீக்கத்தை, கண்ட-, திங்களின் - சந்திரனது, உயர்ச்சி போல-சிறந்த தோற்றம்போல, திகழ்வர் - விளங்குவார்கள்; (எ - று.)- அம்மா என்பது, மிக்க மனவொற்றுமையுடன் வாழவேண்டிய குருகுலவேந்தர் ஒற்றுமைகெட்டு மனம் மாறுபட்டுப் போர்க்கும் எழும் அதிசயத்தைப்பற்றிய வியப்பிடைச்சொல்.

சூரியனுக்குமுன்னே ஒளிமழுங்கிக்கிடந்தசந்திரன் அச்சூரியன் மறைந்த சமயத்தில் மிக்கஒளியுடன்விளங்கித் தோன்றுமாறுபோல, குருகுலத்தவராகிய நீங்கள் மிக்கமனவொற்றுமையுடனிருந்த காலத்து வலியடங்கி ஒடுங்கிக்கிடந்த பகையரசர்கள் நீங்கள் ஒற்றுமையின்றி மாறுபாடுகொண்டுபோர் புரிந்தால் 'இனி ஒற்றுமையிழந்த குருகுலத்தவரை எளிதில் வெல்லலாம்' என்ற கருத்தாற் செருக்குக்கொண்டு தலையெடுப்பர் என்று, ஒற்றுமையின்மையால் விளையுங் கேட்டை விளக்கியவாறு; ***உவமையணி.***

கஞ்சம்-நீரில் தோன்றுவது எனக்காரணப்பொருள்படும். கணவனைக்கண்டபோது முகமலர்ந்தும் பிரிந்த சமயத்தில் மனம் வருந்தி வாடியும் நிற்கும் பதிவிரதையான மனைவியைப்போல, சூரியனைக் காணுங் காலைவேளையில் மலர்ந்தும் சூரியன் காணப்படாமல்நிற்கும் இரவிலே குவிந்தும் நிற்பதால் தாமரைக்குச் சூரியனைத் தலைவனாகக் கூறுதல் கவிமரபு. தெவ் - பகைமை; அதனையுடையவர் - தெவ்வர். (192)

40. ஆதலா லுறுதி சொன்னே னாமுறை தெரிந்துகோடி
ஏதிலார் போல யானு மினியுனக் கியாதுஞ் சொல்லேன்
தீதலா துணரா வஞ்சச் சிந்தையார் பரிந்து கூறுங்
கோதலா துனக்கிங் கேலா தெனச்சில கூறி னானே.

(இ - ள்.) ஆதலால் - ஒற்றுமையால் நன்மையும் ஒற்றுமையில்லாமையால் தீமையும் உண்டாவதனால், (உனக்கு), உறுதி - நன்மையைத்தரத்தக்க செயலை, சொன்னேன்-; ஆம் முறை தெரிந்து கோடி - தகுதியான நல்ல வழியைத் தெரிந்துகொள்வாயாக; இனி - இனிமேல், யானும் - , ஏதிலார் போல - யாதொரு தொடர்புமில்லாதவர்போலவே, உனக்கு-, யாதும் - ஒன்றையும், சொல்லேன்-;உனக்கு-, இங்கு-இப்பொழுது, தீது அலாது-, உணரா - (நன்மையைச் சிறிதும்) அறியாத, வஞ்சம் சிந்தையார் - வஞ்சனையுள்ள மனத்தையுடையராகிய தீயோர், பரிந்து கூறும் - (உன்னிடத்து) அன்பு கொண்டு கூறுகிற, கோது அலாது - பயனில்லாத சொல் (உடன்பாடாகுமே) அல்லாமல், ஏலாது - (யான் கூறும் நன்மொழி உனக்கு) உடன்பாடாகத் தோன்றாது, என - என்று, சில - சிலவார்த்தைகளை, கூறினான் - (விதுரன்) சொன்னான்;

நன்மை தீமைகளை யாராய்ந்து கூறிய எனதுநன்மொழிகளைக் கேட்டுப் பகுத்தறிவுடன் நல்வழியில் நடந்தால் உனக்கு நன்மையுண்டாகும்; இவ்வுறுதிமொழியைக்கேளாது அவமதித்து நடந்தாயானால், பயனில்லாத அற்பரதுசொல் உன்மனத்திற்கு ஏற்குமேயன்றிப் பயனுள்ளசொல் ஏலாதென்பது பெறப்படும். ஆகவே உறவுமுறையில்லாத நொதுமலரைப்போல உபேக்ஷை கொண்டிருப்பேனே யன்றி, இனி ஒன்றுங் கூறேன் என்று தனது மனக்கருத்தை விதுரன் வெளியிட்டன னென்க. இனி, ஏதிலார்போல என்பதற்கு - கெடுமதிகூறும் பகைவரைப்போல என்று பொருளுரைத்து, உனக்குத் தீயோர் கூறுங் கெடுமொழி நன்மொழியாயும் யான்கூறும் உறுதிமொழி தீமொழியாயும் இருப்பதனால், யானும் நீ மனமுவந்து ஏற்றுக்கொள்ளுதற்கு உரிய கெடுமதியையுரைப்பே னானாற் பகைவரோடொத்தவ னாவேனாதலால் அது கூறேனென்று விதுரன் சொல்லின னெனினும் அமையும். 'மன்னவர் செவியழன் மடுத்ததாமென, நன்னெறி தருவதோர் நடுவுநீதியைச் சொன்னவரமைச்சர்கள் துணைவர் மேலையோர், ஒன்னலர் விழைந்தவாறுரைக்கின்றார்களே' என்ற கந்தபுராணம், இப்பொருளில் மேற்கோளாகத்தக்கது. கோது - அசாரம். (193)

41.-துரியோதனன் விதுரனை நோக்கிக் கூறிய நிட்டூர வார்த்தை.

நிறுத்தறம் வளர்ப்போ னெஞ்சி னீதியுங் குரவ ரேவன்
மறுத்தெதி ருரைக்கு மென்பால் வடுவுநீ வரைந்து கண்டாய்
செறுத்தவ ராவி கொள்வா யடியனேன் செய்த தெல்லாம்[தான்.
பொறுத்தரு ளென்னக் கையாற் போற்றினன் முறுவல் செய்

(இ - ள்.) செறுத்தவர் ஆவிகொள்வாய்-பகைமை கொண்டவர்களின் உயிரைக் கவரும் வல்லமையுடைய விதுரனே! அறம் நிறுத்து வளர்ப்போன் நெஞ்சில் நீதியும் -தருமத்தை நிலைநிறுத்தி மேன்மேல் வளரச்செய்பவனான தருமபுத்திரனுடைய மனத்தில் நீதியமைந்திருப்பதையும், குரவர் ஏவல் மறுத்து எதிர் உரைக்கும் என்பால் வடுவும் - பெரியோர்களுடைய கட்டளைப்பேச்சை மறுத்து எதிர்மொழி சொல்லுகின்ற என்னிடத்துக் குற்றம் நிறைந்திருப்பதையும், நீ-, வரைந்து கண்டாய் - வரையறுத்து அறிந்தாய்; அடியனேன் செய்ததுஎல்லாம் - (உனது) அடியனாகிய நான் செய்த பிழைகளெல்லாவற்றையும், பொறுத்தருள் - பொறுத்தருள்வாயாக, என்ன - என்றுசொல்லி, கையால் போற்றினன் - கை கூப்பி வணங்கி, முறுவல் செய்தான் - (பரிகாசக்குறிப்புத்தோன்றச்) சிரித்தான், (துரியோதனன்); (எ - று.)

*இவ்வாறு துரியோதனன் விதுரனை மேம்படுத்திச் சொல்லி வணங்கியது, பழித்தற்பொருளை விளக்கும். ஆகவே, இச்செய்யுள் - **வஞ்சப் புகழ்ச்சியணி** யின் பாற் படும். முறுவல் - சிரிப்பு; 'எள்ளலிளமை பேதைமை மடனென், றுள்ளப்பட்ட நகை நான்கென்ப' என்று தொல்காப்பியத்திற் கூறிய நகைவகை நான்கனுள் இது, எள்ளலாம். (எள்ளல் - இகழ்ச்சி.) "ஓலை ஐவருக்கு எழுதி விட்டால் மெய்யுற மறுத்துச்சொல்லார்" என்றும், "தீதிலாதுணரா வஞ்சச் சிந்தையார் பரிந்துகூறுங்,*

கோதலா துனக்கிங்கு ஏலாது" என்றும் விதுரன் கூறியதனால், 'நிறுத்தறம் வளர்ப்போன் நெஞ்சில் நீதியும்... என்பால் வடுவும் நீ வரைந்து கண்டாய்' என்றான். கொள்வாய் என்பதில், வடுவும் நீ வரைந்து கண்டாய்' என்றான். கொள்வாய் என்பதில், வகரவிடைநிலை - காலங்காட்டாது, தன்மையை விளக்கும். செய்தது எல்லாம் - ஒருமைப் பன்மை மயக்கம். நிறுத்து - சீர்தூக்கி; வரையறுத்து என்றலுமாம். வடு - மாறாத பெருங்குற்றத்திற்கு இலக்கணை.
(194)

42.-விதுரன் விலகிப்போதல்.

செழுந்திரு விரும்பு மார்பன் செப்பிய கொடுமைகேட்டு
விழுந்திரண் மாலைத் திண்டோள் விதுரனும் வெகுண்டு முன்னித்
தொழுந்தகை மௌலி வேந்தன் சூழ்ச்சியிற் கிசைவு றாமல்
எழுந்துதன் கோயில் புக்கா னிகலரி யேறு போல்வான்.

(இ - ள்.) இகல் அரி ஏறு போல்வான் -வலிமையுள்ள ஆண்சிங்கத்தையொத்தவனாகிய, திரள் மாலை விழும் திண் தோள் விதுரனும்- திரண்ட மலர்மாலைகள் தொங்கப்பெற்ற வலியதோள்களையுடைய விதுரனும்,- செழுந் திரு விரும்பும் மார்பன் - சிறந்த வீரலட்சுமி விரும்பிவசித்தற்கு இடமான மார்பையுடைய துரியோதனன், செப்பிய - சொன்ன, கொடுமை - கொடுமையான வார்த்தைகளை, கேட்டு-, வெகுண்டு - கோபங்கொண்டு, முன்னி-சிறிது ஆலோசித்து, தொழும் தகை மௌலி வேந்தன் சூழ்ச்சியிற்கு - (பலரால்) வணங்கப்படுகின்ற மேம்பாட்டையுடையவனும் கிரீடத்தைத் தரித்தவனுமான துரியோதன ராஜனது ஆலோசனைக்கு, இசைவு உறாமல் - உடன்படாமலே, எழுந்து - எழுந்திருந்து, தன் கோயில் புக்கான் - தனது சிறந்த கிருகத்துக்குச்சென்று சேர்ந்தான். (எ - று.) துரியோதனன் மகாவீரனாதலால் 'செழுந்திரு விரும்பும்மார்பன்' எனப்பட்டான். உலகத்தில் அரசராய்த்தோன்றுகிறவர் யாவரும் காத்தல் தொழிற்கடவுளான திருமாலின் அமிசமாவரென்ற நூல் துணிபுபற்றி, ராஜராஜனான துரியோதனனை 'செழுந்திரு விரும்பும் மார்பன்' என்றதாகவுங் கொள்ளலாம். 'இகலரியேறு போல்வான்' என்ற தொடர், கீழ் 3-ஆஞ் செய்யுளில் துரியோதனனைக் குறித்து நின்றது. தொழும் தகை மௌலி வேந்தன் - (தன்னைக்) கைகூப்பி வணங்கிய தன்மையையுடைய வணங்காமுடி மன்னனான துரியோதனனது எனினுமாம். சூழ்ச்சியிற்கு - இன்சாரியை. கொடுமை **-மொழிகட்குப் பண்பாகுபெயர்.** *(195)*

43.-துரியோதனன், மண்டபங்கட்டச் சொல்லுதல்.

புரிவிலா மொழிவி தூரன் போகலும் புரிவி லொன்றுஞ்
சரிவிலா வஞ்ச மாயச் சகுனியுந் தம்பிமாரும்
விரிவிலா மனத்தோ டெண்ணும் விசாரமே விசார மாக
வரிவிலான் விரைவி னீண்டோர் மண்டபஞ் சமைக்கவென்றான்.

(இ - ள்.) புரிவு இலா மொழிவிதூரன்-(தனக்கு) விருப்பமில்லாத சொற்களைக்கூறிய விதுரன், போகலும் - (அவ்விடத்தை விட்டுச்) சென்றவுடனே,- புரிவில் ஒன்றும் சரிவு இலா வஞ்சம் மாயம் சகுனியும் - (தனது) செய்தொழிலிற் சிறிதும் பின்வாங்குதலில்லாத மிக்க வஞ்சனையையுடைய சகுனியும், தம்பிமாரும் -(துச்சாதனன் முதலிய தனது) தம்பியரும், விரிவு இலா மனத்தோடு எண்ணும்-விசாலமின்றிச் சுருங்கிய மனத்தினால் எண்ணுகின்ற, விசாரமே-ஆலோசனையே, விசாரம் ஆக - (அக்காலத்துக்குத் தக்க) ஆலோசனையாக முடிய, வரி விலான்-கட்டமைந்த வில்லையுடையவனாகிய துரியோதனன், 'ஈண்டு - இவ்விடத்தில், விரைவின் - விரைவிலே, ஓர் மண்டபம் சமைக்க - ஒரு மண்டபத்தைக் கட்டியமைப்பீராக,' என்றான்-என்று (அந்தச் சபையில் வந்திருந்த அரசர்கட்குக்) கட்டளையிட்டான்; (எ - று.)

புரிவு இலா மொழி விதூரன் -மாறுபாடில்லாமல் [நேராக] சொன்ன சொற்களையுடைய விதுரன் எனவும், புரிவில் ஒன்றும் சரிவு இலா - (துரியோதனனிடத்துக் கொண்ட) அன்பிற் சிறிதும் தளர்தலில்லாத எனவுங் கொள்ளலாம். விரிவிலா மனம் - வருங் காரியங்களைக் காரணகாரியத்

தொடர்ச்சியாக ஆராயுத் திறமில்லாத மனம். விசாரம் - ஆலோசனை. நீண்ட ஓர் மண்டபம் என்று பிரித்துப் பொருள் கூறலுமாம். நீண்ட+ஓர்=நீண்டோர்: பெயரெச்சத்தின் அகரவீறு தொகுத்தல். விதூரன் - நீட்டல் விகாரம். வஞ்சம் மாயம் - ஒருபொருட்பன்மொழி. (196)

44.-இதுவும், அடுத்த கவியும் - மண்டபங்கட்டியதைக் கூறும்.

பெருந்தகை யேவன் மாற்றம் பிற்பட முற்பட் டோடி
இருந்ததொல் வேந்தர் தத்த மிருக்கையி னியன்ற வெல்லாம் அருந்திறன் மள்ள ராலு மணிமணித் தேரினாலும்
பொருந்தவே கொணர்வித் தாங்கட் பொற்சுவ ரியற்றி னாரே.

(இ - ள்.) இருந்த தொல் வேந்தர் -(அச்சபையில்) வந்திருந்த நெடு நாள் பழகிய நட்புரிமையையுடைய அரசர்கள், பெருந்தகை ஏவல் மாற்றம் பிற்பட - பெருமைக்குணமுடையவனான துரியோதனனது கட்டளைச் சொல் பின்னிடும்படி, முற்பட்டு ஓடி - விரைந்து சென்று, தம்தம் இருக்கையின் இயன்ற எல்லாம் - தங்கள் தங்கள் இருப்பிடங்களிற் பொருந்திய எல்லாப் பொருள்களையும், அரும் திறல் மள்ளராலும் - மிக்க வலிமையமைந்த வேலையாட்களைக் கொண்டும், அணி மணி தேரினாலும் - அழகிய மணிகள் கட்டிய தேர்களில் ஏற்றியும், பொருந்தவே - கொணர்வித்துத் தகுதியாகக்கொண்டு சேர்த்து,- ஆங்கண்-அவ்விடத்தில் [அல்லது அப்பொழுது,] பொன் சுவர் இயற்றினார் - பொன்னினாற்சுவரை யெழுப்பினார்கள்; (எ - று.)

முதலடியில், துரியோதனன் வார்த்தையாகிய காரணத்தைப் பின்னும் அதன் காரியமாகிய அரசர்கள் செல்லுதலை முன்னும் நிகழ்ந்தனவாக விரைவு தோன்றக் கூறியது, ***முறையிலுயர்வுநவிற்சியணி.*** *வேந்தர் பொற்சுவ ரியற்றினார்-ஏவுதற்கருத்தாவின் வினை; சிற்பிகளைக்கொண்டு இயற்றின ரென்க. பெருந்தகை - ராஜராஜ னென்றவாறு: பண்புத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை.* ***பிற்படமுற்பட்டு - தொடைமுரண்.*** *இருக்கை - இருப்பிடத்திற்குத் தொழிலாகுபெயர். இயன்ற - பலவின்பால் வினையாலணையும்பெயராகவேனும் பெயரெச்சமாகவேனும் கொள்ளத்தக்கது. ஆங்கண் - அக்கண் என்பது நீட்டலும் மெலித்தலும் பெற்றது. (197)*

45. சங்கையில் சிற்ப நுண்ணூற் றபதியர் தகவு கூரச்
செங்கையி னமைத்த கோலச் சித்திரத் தூண நாட்டி
அங்கையி லருண ரத்நத் தணிகொளுத் திரமு மேற்றிக்
கங்கையி னுயர்ந்த முத்தின் கற்றையான் முற்றும்
வேய்ந்தார்.

(இ - ள்.) சங்கை இல் சிற்பம் நுண்நூல் தபதியர் - சந்தேகமில்லாமல் நுட்பமான சிற்பசாஸ்திரத்தில் வல்லவர்களாகிய சிற்பிகள்,-தகவு கூர - அழகு மிகும்படி, செம் கையின் அமைத்த - செவ்விய [பழகித்தேர்ந்த] (தமது) கைகளினாற் செய்த, கோலம் சித்திரம் தூணம் - அழகிய சித்திர வேலைத்திறமமைந்த தூண்களை, நாட்டி - நிறுத்தி, அங்கு - அவ்விடத்து, ஐயில் அருணம் ரத்நத்து - அழகிய சிவந்த ரத்நங்கள் பதிக்கப்பெற்ற, அணி கொள் உத்திரமும் - அழகுகொண்ட உத்திரங்களையும், ஏற்றி-, கங்கையின் உயர்ந்த முத்தின் கற்றையால் - கங்கையில் தோன்றிய சிறந்த முத்துக்களின் தொகுதியினால், முற்றும் வேய்ந்தார் - (மேலிடம்) முழுவதையும் மூடினார்கள்; (எ - று.)

இவ்வாறு செல்வமிகுதி தோன்றக்கூறுதல், ***வீறுகோளணி*** *யெனப்படும். இச்செய்யுளில், முதலெழுத்து நீங்க இரண்டு முதலிய சில எழுத்துக்கள் ஒன்றிநின்று பொருள் வேறுபட்டு வந்தது - திரிபு என்னுஞ் சொல்லணி. சங்கையில், சிற்ப நுண்ணூல் என்ற இரண்டும் - தபதியர்க்கு அடைமொழி. அயில்=ஐயில் - அழகு என்று பொருள்; திரிபுநோக்கி அகரத்திற்கு ஐகாரம்போலியாய் வந்தது. இனி, ஐ - அழகு: இல் - சாரியை என்பாருமுளர். அம் கையில் என்று பிரித்து அழகிய கைகளினால் என்றுகொண்டால், திரிபு என்னும் அணிக்கு இடமில்லையாம். ஸங்கா, ஸல்பம், ஸ்தபதி, சித்ரம் ஸ்தூணா, அருணரத்நம், கங்கா, முக்தா - வடசொற்கள். முக்தா - (இப்பியினின்று) விடுபட்டதெனப் பொருள்படுங் காரணக்குறி. (198)*

46.-அந்த மண்டபத்தின் சிறப்பு.

ஓவியஞ் சிறக்கத் தீட்டி யொண்கொடி நிரைத்துச் செஞ்சொற்
காவிய மக்கட் கெல்லாங் கருத்துறு கவினிற் றாகி
வாவிய புரவித் திண்டேர் மன்னவ னினைவுக் கேற்ப
ஏவிய வினைஞர் தம்மா லியல்புறச் சமைந்த தன்றே.

(இ - ள்.) (அம்மண்டபமானது), ஓவியம்சிறக்க தீட்டி - சித்திரங்களைச் (சுவர்களிற்) சிறப்பாக எழுதப்பெற்று, ஒள் கொடி நிரைத்து - விளங்குகிற கொடிச்சீலைகளை (மேலே) வரிசையாகக் கட்டப்பெற்று, செம் சொல் காவியம் மக்கட்கு எல்லாம் கருத்து உறு கவினிற்று ஆகி - இனிய சொற்களினாற் காவியஞ்செய்யவல்ல புலவர்கட்கெல்லாம் (வருணிக்குமாறு) மனஞ்சென்று பதியும்படியான அழகையுடையதாய்,- வாவிய புரவி திண் தேர் மன்னவன் நினைவுக்கு ஏற்ப - தாவிச்செல்லுங் குதிரைகள் பூட்டிய வலிய தேர்களையுடைய துரியோதனராஜனது எண்ணத்திற்குத் தகுதியாக, ஏவிய வினைஞர்தம்மால் - கட்டளையிடப்பட்ட சிற்பவேலைக்காரர்களால், இயல்புஉற சமைந்தது - தகுதியாகக் கட்டப்பெற்று நிறைவேறிற்று; (எ - று.)-அன்றே - ஈற்றசை.

காவியமியற்றும் புலவர்கள் இம்மண்டபத்தின் சிறப்பைப் பார்த்த மாத்ரித்திலே இதனிடத்துக் கருத்துஊன்றி மிகவும் விவரித்து வருணித்துப் பாடுமாறு பலவகைச் சிறப்புக்களையும் பெற்றுள்ளதென்பது இரண்டாமடியின் விவரம். செஞ்சொல் - அரியபொருளை எளிதில் உள்ளபடி நன்குகாட்டவல்ல செவ்வியையுடைய சொல்; தொனிப் பொருளையுடைய சொல்லுமாம். காவ்யம்-கவியினாற் செய்யப்படும் நூல். கவினிற்று - 'கவின்' என்னும் பகுதியினடியாப்பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்புவினையாலணையும் பெயர்; று - விகுதி, இன் - சாரியை. (199)

47.-துரியோதனன், மண்டபத்தின் சிறப்பைப் பற்றித் திருதராட்டிரனிடங் கூறுதல்.

மன்னவைக் கான பைம்பொன் மண்டபஞ் சமைந்த தென்று
தன்னவைக் குரியோர் சொல்லச் சகுனியுந் தானு நோக்கிச் சொன்னவைக் கேற்ற
தென்று தொழுதகு தாதை தன்பான்
மின்னைவைத் தொளிரும் வேலான் மேவினன் விளம்ப
லுற்றான்.

(இ - ள்.) 'மன் அவைக்கு ஆன பைம்பொன் மண்டபஞ்சமைந்தது - அரசர்களது சபைக்குத் தகுந்த பசும்பொன்மயமான மண்டபம் கட்டப்பட்டுச் சித்தமாயிற்று,' என்று-, தன் அவைக்கு உரியோர் சொல்ல - தனது சபைக்கு உரியவர்கள் தெரிவிக்க,-மின்னை வைத்து ஒளிரும் வேலான் - மின்னலை யொத்து விளங்குகின்ற வேலாயுதத்தையுடையவனாகிய துரியோதனன்,- சகுனியும் தானும் நோக்கி - சகுனியும் தானுமாக (அம்மண்டபத்தினழகைப்) பார்த்து, சொன்னவைக்கு ஏற்றது என்று - ('நாம் ஆலோசித்துச்) சொன்னவற்றிற்குத் தக்கபடி அமைந்துள்ளது' என்று வியந்து கூறி, தொழுதகு தாதை தன்பால் - (தன்னால்) வணங்கத்தக்க (தனது) தந்தையான திருதராட்டிரனிடத்து, மேவினன் - சென்று சேர்ந்தவனாய், விளம்பல் உற்றான்- கூறத் தொடங்கினான்; (எ - று.) - அதனை அடுத்த கவியிற் காண்க.

மன் அவை - ராஜசபை. 'தன் அவைக்குஉரியோர்' என்றது, கீழ் 44- ஆஞ் செய்யுளில் 'இருந்த தொல் வேந்தர்' என்றபடி அவன் சபையிலே யிருந்தவர்களும் அவனாற்கட்டளையிடப் பெற்றவர்களுமான அரசர்களை. "வைத்து" என்றது, உவமவாசகமாய் நின்றது. 'சொல் நவைக்கு ஏற்றது' என்று எடுத்து, (தன்வருணனையைச் சரிவர எடுத்துக் கூறுவதற்கு உரிய சொல்லில்லாமையாற்) சொல்லைப் பழுதுபடச்செய்வது அம்மண்டபம் என்றுமாம். மேவினன் - முற்றெச்சம். (200)

48.-பாண்டவரை வருவிக்கத் தூதரையனுப்பவேண்டுமெனல்.

***அரும்பெற லைய கேட்டி யடியனேன் கருத்து முற்றக்
கரும்புய றவழுஞ் சென்னிக் கதிர்மணிக் கூட மொன்று
பெரும்புகழ் நகரி னீண்டுச் சமைத்தனன் பெருமை காண
வரும்படி தூதொன் றேவுன் மைந்தரை விரைவி னென்றான்.***

*(இ - ள்.) 'பெறல் அரும் ஐய -பெறுதற்கு அரிய தந்தையே! கேட்டி - (யான் சொல்வதைக்) கேட்பாயாக:-அடியேன் கருத்து முற்ற - எனது எண்ணம் நிறைவேறும்படி, கரும் புயல் தவழும் சென்னி கதிர் மணி கூடம் ஒன்று- கருமையாகிய மேகங்கள் தவழப் பெற்ற சிகரத்தையுடைய ஒளி பொருந்திய இரத்தினமயமான ஒரு மண்டபத்தை, பெரும் புகழ் நகரின் ஈண்டு சமைத்தனன் - மிக்க கீர்த்தியுடைய இந்நகரத்தில் இப்பொழுது (யான் புதிதாகக்) கட்டி முடித்தேன்; பெருமை காண - (அம்மண்டபத்தின்) சிறப்புக்களைக் காணுதற்கு, உன் மைந்தரை-உனது (தம்பியின்) புதல்வர்களாகிய பாண்டவர்களை, வரும்படி - (இவ்விடத்துக்கு) வருமாறு, விரைவின் - விரைவிலே, தூது ஒன்று ஏவு - (அவர்கட்கு) ஒரு தூதனை அனுப்புவாயாக,' என்றான் - என்று கூறினான், (துரியோதனன்); துரியோதனன் தனது துராலோசனைக்குத் துணைபுரியுமாறு வேண்டுகின்றானாதலால், தனது தந்தையை 'அரும்பெறலைய' என்று புனைந்து விளித்தான். 'உன்மைந்தர்' - நீ கூறிய கட்டளைப்படியே தவறாது நடக்கும் மைந்தரென்ற குறிப்பு: ஆனது பற்றியே, தான் தூது ஏவாமல் 'நீ தூது ஏவு' என்றான். வெல்லவேண்டுமென்று மனம்பதறுதலால் 'விரைவின் தூதுஏவு' என்று தூண்டினான். 'அடியனேன்கருத்து' என்றது - மண்டபவியாஜமாகப் பாண்டவர்களை வருவித்துச் சகுனியைக்கொண்டு சூதாடுவித்து அவர்களது பொருள்களையெல்லாம் கவரவேண்டுமென்பது. 'கரும் புயல் தவழுஞ்சென்னி' - **தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி;** இது,மண்டபத்தினது மிக்க உயர்வை விளக்கும். கரும்புயல் - நீர்கொண்ட காளமேகம். தூது - உயர்திணைப்பொருள் தரும் அஃறிணைச்சொல். மைந்தரை = மைந்தர்க்கு: உருபுமயக்கம். (201)*

49.-அதற்குத் திருதராட்டிரன் மகிழ்ந்து கூறுதல்.

***மகன்மொழி நயந்து கேட்டு வாழ்வுறு தந்தை தானும்
மிகநயந் துருகி நல்ல விரகினால் வெல்ல லுற்றீர்
அகநெடும் போர்செய் தாலு மைவ ரை யடர்க்கொ ணாது
சகுனியை யன்றி வேறார் தரவல்லார் தரணி யென்றான்.***

(இ - ள்.) வாழ்வு உறு தந்தை தானும் -செல்வ வாழ்க்கை பொருந்திய தந்தையாகிய திருதராட்டிரனும், மகன்மொழி நயந்து கேட்டு - (தனது) குமாரனாகிய துரியோதனனது வார்த்தைகளை விரும்பிக்கேட்டு, மிகநயந்து உருகி - மிகவும் மகிழ்ந்து மனமுருகி, (அத்துரியோதனனை நோக்கி), 'நல்ல விரகினால் வெல்லல் உற்றீர் - தகுதியான உபாயத்தினால் (பாண்டவர்களைச்) சயிக்கத்தொடங்கினீர்கள்; அகம் நெடும் போர் செய்தாலும் - துன்பத்திற்கு இடமான பெரியபோரைச் செய்தாலும், ஐவரை அடர்க்க ஒணாது -(அவர்கள் மிக்க வலிமையை யுடையவர்களாதலால்) அப்பாண்டவர்களைவரையும் வென்று அடக்க (உங்களால்) முடியாது; (இவ்வாறான பின்பு), தரணி - பூமியை, சகுனியை அன்றி வேறு ஆர் தர வல்லார் - சகுனியையேயல்லாமல் வேறு யாவர்தாம் (உங்களுக்குத்) தரவல்லவர்?' என்றான் - என்று கூறினான்; (எ -று.)

என்றது-பாண்டவர்கள் வலியராதலால்,சகுனியைக்கொண்டு சூது வழியாக வென்றுவிடுதலே தகுதி யென்றவாறு. கம் - சுகம்; அதற்கு - மாறானது அகம் - துன்பம்; வடசொல்: 'அகனெடும் போர்' என்ற பாடத்திற்கு, அகன்ற நீண்ட போரென்று பொருளாகும். அர்க்கொணாது - அகரவீறு தொகுத்தல். ஒணாது - ஒன்றாது என்பதன் மரூஉ. (202)

50.-திருதராட்டிரன், தூது செல்லுமாறு விதுரனுக்குக் கட்டளையிடுதல்.

***விழியிலா வென்றி வேந்தன் விதுரனை அழைத்து நீபோய்
மொழியிலா ருலகின் மற்றுன் மொழியினை மறுக்க வல்லார் பழியிலா விசைகொ***

ணீதிப் பாண்டவர் வந்துன் மைந்தர்
வழியிலா யொழுகும் வண்ண மருட்டிநீ கொணர்தி யென்றான்.

(இ - ள்.) விழி இலா வென்றி வேந்தன்- கண்ணில்லாத வெற்றியையுடைய திருதராட்டிரன்,- விதுரனை அழைத்து-, 'நீ போய் மொழியில் - நீ (தூது) சென்று சொன்னால், உலகில் உன் மொழியினை மறுக்கவல்லார் ஆர் - இவ்வுலகத்தில் உனதுவார்த்தையைத் தடுத்து மாறுகூறவல்லவர் யாருளர்? (ஆகையால்), [பாண்டவர்களும் கேட்டு அதன்படியே நடப்பார்கள் என்றபடி.]; பழி இலா இசை கொள் நீதி பாண்டவர் - பழிப்பில்லாத கீர்த்தியைக் கொண்டவர்களும் நீதிநெறி தவறாதவர்களுமான பாண்டவர்கள், வந்து - இங்குவந்து, உன் மைந்தர் வழியில் ஆய் ஒழுகும் வண்ணம் - உனதுமக்களாகிய துரியோதனாதியர் விரும்பியுள்ள வழியில் நடந்திடுமாறு, மருட்டி - (உனது சொல்திறத்தால் அவர்களை) மருளச்செய்து இசைவித்து, நீ கொணர்தி - நீ இங்கே அழைத்து வருவாயாக,' என்றான்-; (எ- று.)

அக்கிரமவழியிற் செல்லுந் தனதுமைந்தர்க்கு உடந்தையாய் நற்புத்தி சிறிதுமின்றித் தம்பிமைந்தரைக்கெடுக்கக் கூறப்புகுந்தானாதலின், இங்கு அத்திருதராட்டிரனை ஊனக்கண்ணோடு ஞானக்கண்ணுமில்லாதவ னென்பார், 'விழியிலாவேந்தன்' என்றார். இங்கு, 'விழியிலா' என்ற அடைமொழி இவ்வாறு ஒருகருத்தை உட்கொண்டிருப்பது, கருத்துடையடைமொழியணியின்பாற்படும். இரண்டாமடி - விதுரனது சொல்வன்மையை விளக்கும். விதுரனுக்குத் துரியோதனாதியரிடத்து அன்பு உண்டாகுமாறு 'உன்மைந்தர்' எனத் தொடர்புபடுத்திக் கூறினான். மருட்டி, மருள் என்பதன் பிறவினையான் மருட்டு - பகுதி. மருட்டுதல் - மயக்குதல். (203)

51.- விதுரன் திருதராட்டிரனது ஓலைகொண்டு தூது செல்லுதல்.

தம்பியர் விழைவாற் கூடஞ் சமைத்தபே ரழகு காண
இம்பர்வந் தெமையு மெய்தி யேகுக விரைவி னென்னப்
பைம்பொனி னோலை மீது பண்புற வெழுதி யின்னே
எம்பியு மேகு கென்றா னேவலி னவனும் போனான்.

(இ - ள்.) (தருமபுத்திரனே), '(நீ) - தம்பியர் - உனது தம்பியராகிய துரியோதனாதியர், விழைவால் - விருப்பத்துடனே, சமைத்த - கட்டிமுடித்த, கூடம் - மண்டபத்தினது, பேர் அழகு - மிக்க அழகை, காண - காணும்படி, விரைவின் - விரைவாக, இம்பர் வந்து - இந்நகரத்திற்குவந்து, எமையும் எய்தி - என்னையும் அடைந்து (பார்த்து), ஏகுக - செல்லக்கடவாய்', என்ன - என்று, பைம்பொனின் ஓலைமீது பண்புஉற எழுதி - பசும்பொன்னாற்செய்த ஓலையில் அழகாக எழுதுவித்து, (அவ்வோலையைக்கொடுத்து), எம்பியும் இன்னே ஏகுக என்றான் - எனது தம்பியாகிய நீ இப்பொழுதே (தருமனிடத்துச்) செல்லக்கடவாய்' என்று கட்டளையிட்டான்; ஏவலின் - அக்கட்டளையினால், அவனும் - அவ்விதுரனும்; போனான் - (தருமபுத்திரனது நகரமாகிய இந்திரப்பிரத்த நகரத்தை நோக்கிச்) செல்வானாயினான்; (எ - று.)

விரும்பிக் காணத்தக்க பேரழகுடைய தென்பான் 'சமைத்த பேரழகு காண' என்றும், மண்டபங்காணுதற்கு வராவிடினும் தன்னைப்பார்க்கவாவது தவறாது வரவேண்டுமென்பான் 'எமையும் எய்தி' என்றும் எழுதினான். எழுதி - இங்கு, ஏவுதற்கருத்தாவின் வினை. எமையும்: உம்மை - இறந்தது தழுவிய எச்சவும்மை. இன்னே - விரைவுகுறிக்கும் இடைச்சொல். எம்பி- முன்னிலையிற் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதி. உம்மை - இசைநிறை. எய்துதல் - சந்தித்தல். எமை=எம்மை; தனித்தன்மைப்பன்மை. (204)

52.-விதுரன் இந்திரப்பிரத்தநகரஞ் சேர்தல்.

**காரெனக் களிறு சுற்றக் காற்றெனப் புரவி யீண்டத்
தேரினுக் கொருவன் றன்னைச் சிலம்பெனத் தேர்கள் சூழ
வீரரிற் பலரும் போற்ற விதுரனு மிரண்டு நாளாற்
பாரினுக் குயிரே போலும் பாண்டவர் நகரி சேர்ந்தான்.**

(இ - ள்.) தேரினுக்கு ஒருவன் -தேர்வீரரிற்சிறந்தவனான விதுரனும்,- தன்னை-, கார் என களிறு சுற்ற - மேகங்கள் போல யானைகள் சூழ்ந்து வரவும், காற்று என புரவி ஈண்ட - காற்றுப்போலக் குதிரைகள் நெருங்கி வரவும், சிலம்பு என தேர்கள் சூழ-மலைகளைப்போலத் தேர்கள் சுற்றிவரவும், வீரரிற் பலரும் போற்ற - காலாள்வீரர்களிற் பலபேர் புகழ்ச்சி கூறிவரவும், (இவ்வாறு), இரண்டு நாளால் - இரண்டுதினத்தில், பாரினுக்கு உயிரே போலும் பாண்டவர் நகரி - உலகத்துக்கு உயிரைப்போன்றவர்களான பாண்டவர்கள் வசிக்கின்ற இந்திரப்பிரத்தநகரத்தை, சேர்ந்தான்-; (எ - று.)

கருநிறத்திலும் மதமழை சொரிதலிலும் முழக்கத்திலும் யானைக்குக் கார்மேகமும், விரைந்து செல்லுதலிற் குதிரைக்குக் காற்றும், வலிமையிலும் பெருந்தோற்ற முடைமையிலும் தேர்க்கு மலையும் உவமை. ***உவமையணி.*** *தேரினுக்கு ஒருவன் - தேர்வீரர்களுட்சிறந்த அதிரதவீர னென்றபடி. ஒருவன்- ஒப்பற்றவன், அத்வீதீயன், ஏகவீரன். நாளால் - உருபுமயக்கம். 'பாரினுக்குஉயிரேபோலும் பாண்டவர்' - உலகத்துமக்கள் யாவரும் இப்பாண்டவர்களைநற்குணச்சிறப்பினால் தம்தம் உயிர்போலவே நன்குமதித்துப் பாராட்டினரென்றவாறாம். இந்த அடைமொழியை நகரிக்கு இயைத்தால், உடம்பினுள்உயிர் சிறந்த தாவது போல, இவ்வுலகத்துள் இந்திரப்பிரத்தநகரம் சிறந்தது என்று கருத்துப்படும். உயிரே, ஏ - தேற்றத்தோடு உயர்வு சிறப்பு. (205)*

வேறு.

53.-விதுரன் இந்திரப்பிரத்தநகரத்தைக் காணுதல்.

**புரிய மொண்கதிர் கவினுறு பொலிவினாற் பொன்னுலகாமென்ன,
அரிய பைம்பொனின் பணிகளி னிறைந்தசீர ளகைமாநகரென்னத்,
தெரியு மன்புட னறங்குடி யிருப்பதோர் தெய்வவான் பதியென்ன,
விரியும் வெண்கொடிப் புரிசைசூழ் வளநகர்
விழிகளித்திடக்கண்டான்.**

(இ - ள்.) புரியும் ஒள் கதிர் -வீசுகின்ற ஒள்ளிய கிரணமும், கவின் - அழகும், உறு - நிறைந்த, பொலிவினால் - சிறந்த தோற்றத்தை யுடைமையால், பொன் உலகு ஆம் என்ன - பொன்மயமான சுவர்க்கலோகம் போலவும்,- அரிய பைம்பொன் இன் பணிகளின் - அருமையான பசும்பொன்னினாலாகிய இனிய வேலைத்திறங்களையுடைமையால், நிறைந்த சீர் அளகை மாநகர் என்ன - நிரம்பிய செல்வத்தையுடைய சிறந்த அளகாபுரி போலவும்,- (தருமம் சிறிதுந்தவறாத கருணைக்கடலான தருமபுத்திரன் அரசு வீற்றிருக்கப்பெற்றதனால்), தெரியும் அன்புடன் அறம் குடி இருப்பது ஓர் தெய்வம் வான்பதி என்ன - விளக்கமாகத்தெரிகின்ற [மிகுதியான] அன்பினுடனே தருமதேவதை நிலையாகத் தங்கி வசித்திருக்கப்பெற்றதொரு தெய்வத்தன்மையுள்ள சிறந்த நகரம் போலவும் (இருக்கிற), விரியும் வெள் கொடி புரிசை சூழ் - (காற்றடிக்கும் போது அசைந்து நீண்டு) பரவிவிளங்கும் வெண்ணிறமான துவசங்கள் நாட்டப்பெற்ற மதில்கள் சூழ்ந்ததும், வளம்நகர் - எல்லாவளங்களையு முடையதுமான (இந்திர்பிரத்த) நகரத்தை, விழிகளித்திட கண்டான் - (தன்) கண்கள் களிப்படையுமாறு பார்த்திட்டான்; (எ - று.)

துரியோதனாதியரது தூண்டுதலின் படி திருதராட்டிரனேவிய கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு தொன்றுதொட்டு இராசதானியான சிறந்த அத்தினாபுரியை விட்டுக் காண்டவப்பிரத்தமென்னுங்கடுங்காட்டிற் சேர்ந்த தனது அருமைத்தமையன்மக்களாகிய பாண்டவர்க்குப் பகவானருளால் அங்கு இவ்வகையான அற்புத திவ்விய நகரம் அமைந்த திறத்தைக் குறித்து விதுரன் அந்நகர்ச்சிறப்பைக் காணுந்தோறும் மனத்தில் மேன்மேற்கொள்ளும் ஆனந்தத்தின் மிகுதிவிளங்க, 'வளநகர் விழிகளித்திடக் கண்டான்' என்றனரென்க. அருட்குக்காரணமாகிற அன்பு,

அறத்துக்கு இன்றியமையாத தாதலால், 'அன்புடன் அறங்குடியிருப்பது' எனப்பட்டது. தருமபுத்திரன் அரசாளுதலால் எல்லாத் தருமங்களுங் குறைவற நடக்கப்பெற்ற நகரமென்பதுபற்றி, தருமதேவதை குடியிருக்கிற திவ்வியநகரம் இதற்கு உவமை கூறப்பட்டது; கீழ் இந்திரப்பிரத்தச்சருக்கத்தில் "அருளுடையறத்தின்வாழ்வா மந்நகர்" என்றது, இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. வான்பதி- விண்ணுலகத்திலுள்ள நகரமுமாம். வெண்ணிறமான கொடி-நீதிதவறாத களங்கமற்ற அரசாட்சிக்கும் கீர்த்திக்கும் அறிகுறி.

பொன்னுலகு தேவராசனான இந்திரனுடையது. ஆம்-அசை. என்ன - உவமவுருபு. இதில் ஓர் உபமேயத்துக்குப் பல உபமானங்கள் காட்டியது, பலபொருளுவமையணி. புரியும் ஒண் கதிர் - மதிள் கோபுரம் மாட மாளிகை முதலியவற்றி லமைந்த பொன்மணிகளி னுடையவை. புரிதல் - செய்தல். புரியும் - விரும்பப்படுகிற எனினுமாம்.

அரியபைம்பொன் - மாற்றும் விலையும்உயர்ந்த பொன். அளகாபுரி- தநாதிபதியான குபேரனுடையது; கைலாசகிரியிலுள்ளது. நவநிதிகளையுமுடைய தாதலின், 'நிறைந்தசீரளகைமாநகர்' எனப்பட்டது. சீர் - அழகு என்றும், புகழ் என்றும் பொருள்கொள்ளினுமாம். 'விழிகளித்திடக்கண்டான்' - மனத்தின் தொழிலைக் கண்ணின்மேலேற்றிக் கூறிய உபசாரவழக்கு. 'பைம்பொனின் மணிகளின்' என்ற பாடத்துக்கு - பசும்பொன்னினாலும் இரத்தினங்களினாலும் என்று பொருள் காண்க. இதுமுதல் நான்கு கவிகளில் இந்திரப்பிரத்த நகரவருணனை கூறுகின்றார்.

இதுமுதல் 37 கவிகள் - இச்சருக்கத்தின்முதற்கவிபோன்ற அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தங்கள். (206)

54.-மூன்றுகவிகள் - இந்திரப்பிரத்த நகர்வளங் கூறும்.

ஊடெ லாநறும் பொய்கைநீள் வாவியி னுடம்பெலா மலர்ப் பூவின்,
தோடெ லாமெழு சுரும்பின மருகரச் சொல்லெலாஞ் செழுங்கீதம்,
பாடெ லாமிளஞ் சோலைமென் பொங்கரின் பணையெலாங் குயிலோசை,
நாடெ லாநெடும் புனல்வயல் கழனியினடுவெலாம் விளைசெந்நெல்.

(இ - ள்.) ஊடு எலாம் - (அந்நகரத்தின்) உள்ளிடங்களிலெல்லாம், நறும் பொய்கை - நறுமணமுள்ள [நன்னீரையுடைய] குளங்களும்.-நீள் வாவியின் உடம்பு எலாம் - பெரிய அக்குளங்களின் இடம் முழுவதிலும், மலர் (தாமரை அல்லி ஆம்பல் குவளை நெய்தல் முதலிய) நீர்ப்பூக்களும்,-பூவின் தோடு எலாம் - அம்மலர்களின் இதழ்களிலெல்லாம், எழு சுரும்பு இனம் - மேலெழுந்து மொய்க்கின்ற வண்டுகளின் கூட்டங்களும்,-மதுகரம் சொல் எலாம்-அவ்வண்டுகளின் வாயொலிகளிலெல்லாம், செழுங்கீதம் - சிறப்பான இசைப்பாட்டுக்களும்,-பாடு எலாம் - (அக்குளங்களின்) பக்கங்களிலெல்லாம், இளஞ் சோலை - இளமரச்சோலைகளும்,-மெல் பொங்கரின் பணைஎலாம் - மென்மையான அச்சோலைகளிலுள்ள மரக்கிளைகளி லெல்லாம், குயில் ஓசை - குயில்களின்குரலும்,-நாடு எலாம் - அவ்விந்திரப்பிரத்த நாடு முழுவதிலும், நெடும் புனல் வயல் - மிகுதியான நீர்பாயப்பெற்ற கழனிகளும்,- கழனியின் நடு எலாம் - அக்கழனிகளின் நடுவிடம் முழுவதிலும், விளை செந்நெல் - விளைகின்ற செந்நெற் பயிர்களும், (உள்ளன:) (எ - று,)- வினைமுற்று வருவித்து முடிக்கப்பட்டது. இனி, 'பொய்கை' முதலியவற்றை இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாகக்கொண்டு, பொய்கை முதலியவற்றை விதுரன் விழிகளித்திடக் கண்டான் என முன்செய்யுளிலிருந்து வினைகூட்டி முடிப்பினுமாம்; அடுத்த இரண்டுசெய்யுள்களிலும் இங்ஙனங் காண்க: அங்ஙனங் கொள்ளுமிடத்து 'கீதம்' 'ஓசை' இவற்றிற்கு ஏற்ப, அவற்றைக் கேட்டானென்ற கருத்து அமைக்கப்படும்.

*இச்செய்யுளில் முன்னிரண்டடிகளிலும் மூன்றாமடியிலும் நான்காமடியிலும் தனித்தனி பொருள்கட்குத் தொடர்ச்சியமையக் கூறியது, **ஒற்றைமணிமாலையணி** யென்னும் **ஏகாவளி** யலங்காரமாம்; அடுத்தசெய்யுளிலும் இதுகாண்க, பின்பின்னாகவருவனவற்றிற்கு முன்முன்னாக*

வந்தவற்றை விசேஷணங்களாகவேனும் விசேஷ்யங்களாகவேனுஞ் சொல்லுதல், இதன் இலக்கணம்.

தீர்த்தத்தின் இனிமையையும் அதிலுள்ள நீர்ப்பூக்களின் சுகந்தத்தையுங்கருதி, 'நறும்பொய்கை' எனப்பட்டது. இனி, நறுமை - நன்மையுமாம். 'பொய்கை' என்ற சொல்லுக்கு-'மானிடராக்காத நீர்நிலை' என்று பொருளுரைத்தனர் சீவகசிந்தாமணியுரையில் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர்; அஃது இவ்விடத்துக்கும் பொருந்தும்; இந்த இந்திரப்பிரத்தநகரம் மனிதசிற்பிகளாற் கைத்தொழிலாச் செய்யப்பட்டதன்றித் தேவசிற்பியான விசுவகர்மாவினால் மாநஸநிர்மாணமாக நினைத்தமாத்திரத்தில் நிருமிக்கப்பட்டதாதலால்: அதனை, கீழ் இந்திரப்பிரத்தச்சருக்கத்து "திரங்குடி புகுந்த கல்விச் சிற்பவித்தகன் தன் நெஞ்சாற், கரங்குடி புகாமற் செய்த கடிநகர்" என்றதனால் அறிக. செந்நெல் - நீரில்விளைவதொரு சிறந்த தானியம். அதன் விளைவுகூறவே, கழனிகளில் நிறைந்த நீர்வளச்சிறப்புக்கூறியவாறு. 'வாவியின் உடம்பு' என்றது, அதன் இடத்தை; உடம்பு - உருவம். சுரும்பு இனம் - வண்டுவகைகளென்றலுமாம்; சுரும்பு, வண்டு, தேன், மிஞிறு என்ற சாதிபேதங்களெல்லாம் இதில் அடங்கும். பொன்வண்டு, பொறிவண்டு, கருவண்டு, தேன்வண்டு, என்றும் கூறுவர். மதுகரம் - தேனை ஈட்டுவது என்ற காரணப் பொருள்படும். 'சொல்' என்றது- இங்கு, குரலென்றமாத்திரமாய் நின்றது. செழுங்கீதம் - ஸ்வரபுஷ்டியுள்ள இனிய இசை, மரங்களின இளமையை அவற்றின் தொகுதியாகிய சோலையின்மேலேற்றி, 'இளஞ்சோலை' என்றார். மென்மை - இங்கு, கண்ணுக்கு இனிமை. பொங்கர் என்ற சொல் - (உயர்ந்து) விளங்குவது என்று காரணப்பொருள்பெறும்; அர் - பெயர்விகுதி. விளைதல் - செழித்துவளர்தல், தானியம் முதிர்தல். (207)

55, அருகெ லாமணி மண்டபமவிரொளி யரங்கெலாஞ் சிலம்போசை,
குருகெ லாம்வளர் பழனமப் புள்ளெலாங் கூடலின் புற வூடன்,
முருகெ லாங்கமழ் துறையெலாந்தரளம்வெண் முத்தெலா நிலாவெள்ளம்,
பருக லாம்புன னதியெலா நீரெலாம் பங்கயப் பசுங்கானம்.

*(இ -ள்.) அருகு எலாம் - (அந்நகரத்தில் ஒன்றுக்கு ஒன்று) சமீபமாகவுள்ள இடங்கள்தோறும், அணிமண்டபம் - அழகிய மண்டபங்களும்,- அவிர் ஒளி அரங்கு எலாம் - விளங்குகின்ற ஒளியையுடைய (அம்மண்டபங்களிலுள்ள) கூத்தாடுமிடங்களிலெல்லாம், சிலம்பு ஓசை - (நர்த்தனஞ் செய்கின்ற மகளிரது) காற்சிலம்புகளின் ஓசையும்,-பழனம் எலாம் - கழனிகளி லெல்லாம், வளர் குருகு - செழுமையாய் வளர்கின்ற நீர்வாழ்பறவைகளும்,-அப்புள் எலாம் - அந்தப்பறவைகளி னிடங்களிலெல்லாம், கூடல் இன்புஉற ஊடல் - (ஆணும்பெண்ணும் ஒன்றோடொன்று) சேர்தலும் அப்புண்ாச்சியின்பம் மிகுமாறு அவை தம்முட் சிறு கோபங் கொள்ளுதலும்,- முருகு எலாம் கமழ் துறை எலாம் - பலவகை நறுமணங்களும் மணக்கப்பெற்ற நீர்த்துறைகளிலெல்லாம், தரளம் - முத்துக்களும்,-வெள்முத்து எலாம்- வெண்ணிறமான அம்முத்துக்களி லெல்லாம், நிலா வெள்ளம் - சந்திரகாந்தி போன்ற குளிர்ச்சியான வெள்ளொளியின் தொகுதியும்,-நதி எலாம் - (அந்நகரத்தைச் சார்ந்து பெருகுகிற) யாறுமுழுவதிலும், பருகல் ஆம் புனல் - குடிப்பதற்கு ஏற்ற நன்னீரும்,-நீர் எலாம் - அந்நீரிலெங்கும், பங்கயம் பசுங்கானம்-பசுமை நிறமான தாமரைக் கொடிகளின் தொகுதியும், (உள்ளன); (எ- று.) முடிபும் அணியும் - மேற்கூறியன. மணிமண்டபம் என்று எடுத்து, இரத்தினங்கள் பதித்துச்செய்யப்பட்ட மண்டப மெனினுமாம். இங்கு, முத்து - சங்கினின்று தோன்றுபவை. பருகலாம் புனல் - "உணற்கினியவின்னீர்." 'நதியெலாம்' என்றவிடத்து 'எலாம்' என்றது - பொருட்பன்மை குறியாமல், ஒருபொருளின் பல இடம் குறித்தது: பங்கஜம் - சேற்றில் முளைப்பது எனத் தாமரைக்குக் காரணவிடுகுறி: பங்கம் - சேறு; ஜம்-தோன்றுவது. 'பருகெலாம்புனல்' என்ற பாடத்துக்கு, எலாம் பருகு புனல் - அனைத்து உயிர்களும் உண்ணுதற்கு ஏற்ற நீர் நிரம்பியுள்ளன என்று பொருளாம். 'குருகெலாம் வளர்பழனம்' என்றவிடத்து, "ஏற்றபொருளுக்கு இயையும் மொழிகளை மாற்றி ஓரடியுள் வழங்கியது" **மொழிமாற்றுப்பொருள்கோள்** , குருகு - அன்னப் பறவையுமாம்; "நீரொழியப்பா லுண்குருகிற் றெரிந்து" என்ற நாலடியாரிற்போல. பழனம் - மருதநிலம், வயல். ஊடலாவது - ஆண்பாலும் பெண்பாலும் இணங்கி நின்ற நிலையில்*

இவ்வின்பத்தை மிகுவித்தற்பொருட்டு ஒருவர் மீது ஒருவர் சினத்தல்: இது, பெண்பாலாரிடத்து மிகும். "ஊடுதல் காமத்திற்கின்பமதற்கின்பங், கூடி முயங்கப் பெறின்" என்பவாதலால், 'கூடலின் புறவூடல'ீ எனப்பட்டது. கானம் - காநநம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; காடு: இங்கு, தொகுதியென்ற மாத்திரமாய் நின்றது. (208)

56, ஆன கம்பல முழங்கவந்தெதிர்பணிந் தாதுலர்க்
கமுதன்ன,
போன கம்பரிந் திடுநெடுஞ் சாலையே புகுந்தமா
மறுகெல் லாம்,
வானகந்தனை யமையுமென்றும்பரு மண்ணின்மேல்
வரவெண்ணும்,
ஞான கஞ்சுக னகரியை யெங்ஙனே நாம்வியப்பதுமன்னோ.

(இ -ள்.) புகுந்த மா மறுகு எல்லாம் - (அந்நகரினுள்ளே விதுரன் உட்புகுந்து செல்கின்ற பெரிய அரசத்தெருக்களிலெல்லாம்,-பல ஆனகம் முழங்க அநேக துந்துபிவாத்தியங்கள் மிகஒலிக்க, எதிர் வந்து பணிந்து - (விருந்தினரை) எதிர்கொண்டுவந்து வரவேற்று வணங்கி, ஆதுலர்க்கு - வறியவரான அவ்விருந்தாளிகளுக்கு, அமுது அன்ன போனகம்-தேவாமிருதம் போன்ற [மிக இனிய] உணவை, பரிந்துஇடும் - (அவரவர்) அன்புகொண்டு அளிக்கப்பெற்ற, நெடுஞ் சாலையே-பெரிய அன்னசாலைகளே (உள்ளன); உம்பரும் - தேவர்களும், வானகந்தனை அமையும் என்று - (தங்கட்கு உறைவிடமான) சுவர்க்கலோகத்தை (இதில் நாம் உறைந்திருந்தது) போதுமென்று வெறுத்து, மண்ணின்மேல் வர எண்ணும் - இந்நிலவுலகத்தினிடத்து (இந்நகரத்துக்குத் தாம்) வந்திடுமாறு கருதுதற்குக் காரணமான, ஞானகஞ்சுகன் நகரியை-ஞானத்தையே (தனக்குக்) கவசமாகக் கொண்டுள்ளவனாகிய தருமபுத்திரனது இந்திரப் பிரத்த நகரத்தை, நாம் வியப்பது - நாம் கொண்டாடிக் கூறுவது, எங்ஙனே-எவ்வாறு? (எ - று.) மன், ஓ - ஈற்றசை.

தேவர்களும், கொடையால் மிக்க இந்நகரத்தை வாழிடமாகக் கொள்ள வானுலகத்தை வெறுத்து இங்கு வரவிரும்புகின்றாரானால், இது நம்மாற் கொண்டாடுந்தரத்ததோ என்றவாறு. தேவலோகத்து இராசதானியான அமராவதி நகரத்தினும் செல்வவளமும் இன்பச்சிறப்பும் அழகும் மிக்கது, இந்திரப்பிரத்த நகரமென்றபடி. ஆநகம் - வடசொல்; வெற்றிமுரசு, மங்கலமுரசு, கொடைமுரசு என்ற மூன்றுவகையில் இங்குக் குறித்தது, கொடைமுரசு. ஆதுலர் - வடசொல். அன்புடைமை விருந்தோம்புவார்க்கு இன்றியமையாதாதலால், 'பரிந்துஇடும்' எனப்பட்டது. மறுகு-நெடுந்தெரு. உம்பர் - மேலிடத்தின் பெயர்: தேவர்களைக் குறித்தது; இடவாகுபெயர். எண்ணும் நகரி - பெயரெச்சம்; காரியப்பொருளது. கஞ்சுகம் - மெய்ப்பை, சட்டை. ஞானகஞ்சுகன் - 'தருமமேஜயம்' என்றாற் போன்ற நல்லுணர்வைத் தனக்குப் பாதுகாவலாகக் கொண்டுள்ளவன்; தத்துவஞானத்தாற் போர்க்கப்பட்டவன்: அதாவது மெய்யுணர்வு நிரம்பியவன். எங்ஙன் - எங்ஙனம்: ஏ-அசை. 'புகுந்த மாமறுகு எல்லாம்' என்பதற்கு-யார் எந்தத்தெருவிற்சென்றாலும் அந்தத்தெருவிலெல்லாம் என உரைப்பினும் அமையும். நாம் என்றது - இங்குக் கவிக்கூற்றிற்கு உரிய இயற்கைத் தனித்தன்மைப்பன்மை. (209)

57.-பாண்டவர் விதுரனையெதிர்கொள்ள, அவன் அவர்களைத்தழுவி மகிழ்தல்.

வந்த னன்சிலை விதுரனென் றோடிமுன்வந்தவ ருரையாமுன்,
தந்தை தன்றனி வரவறிந் திளைஞருந் தருமனு மெதிர்கொண்டார், சிந்தை யன்புடன்
றொழத்தொழமைந்தரைச் செங்கையாற் றழீஇக்
கொண்டே, அந்த ணம்புலி கண்டபைங் கடலென வவனு மெய்
குளிர்ந்திட்டான்.

(இ -ள்.) சிலை விதுரன் வந்தனன் என்று - 'வில்வித்தையில் மிக வல்லவனான விதுரன் (இந்நகரத்துக்கு) வந்தான்' என்று ஓடி முன் வந்தவர் உரையாமுன்-ஓடி விரைந்துவந்த தூதர்கள் செய்தி

கூறுதற்கு முன்னே [செய்தி கூறியவுடனே விரைவாக என்றபடி], தருமனும் இளைஞரும் - தருமபுத்திரனும் அவனது தம்பியரான வீமன் முதலியோர்களும், தந்தையின் தனி வரவு அறிந்து- தங்கள் சிறிய தந்தையான அவ்விதுரனது ஒப்பற்றவருகையை யுணர்ந்து, எதிர்கொண்டார் - எதிர்சென்று வரவேற்று, சிந்தை அன்புடன் தொழ தொழ - மனத்தில் நிறைந்த அன்புடனே (அவனை) அனைவரும் நமஸ்கரிக்க,-அவனும் - அவ்விதுரனும், மைந்தரை -(தனது) தமையன்மக்களான அந்தப் பஞ்சபாண்டவர்களை, செம் கையால் தழீஇக்கொண்டு - (தனது) சிவந்த கைகளினால் அணைத்துக்கொண்டு, அம் தண் அம்புலி கண்ட பைங்கடல் என மெய் குளிர்ந்திட்டான் - அழகிய குளிர்ந்த சந்திரனைக் கண்ட பசுமையான கடல் (மகிழ்ந்து பொங்குமாறு போல) மகிழ்ந்து உடம்பு பூரித்தான்; (எ - று.)

'ஓடி முன்வந்தவர் உரையாமுன்னே வரவறிந்து எதிர்கொண்டார்' என்று காரணத்திற்கு முன்னே காரியம் நிகழ்ந்ததாகக் கூறியது, மிகையுயர்வுநவிற்சியணி யெனப்படும். (காரியத்தை முன்னும் காரணத்தைப் பின்னும் நிகழ்வனவாகச் சொல்லுதல், இவ்வணியின் இலக்கணம்.) இது காரியவிரைவைச் சொல்வதாகும். பாண்டவர்க்கு விதுரனிடத்து உள்ள பித்ருபக்தியும் விதுரனுக்கு அவர்களிடத்து உள்ள புத்ரவாத்ஸல்யமும் விளங்க, சிறிய தந்தையென்றும் தமையன்மைந்த ரென்றுங் கூறாது 'தந்தை', 'மைந்தர்' என்றே கூறினார். உண்மையாக அகத்தில் நிகழாதிருக்கையிற் புறத்தே காட்டப்படும் பொய்அன்பன்றி மனப்பூர்வமாக நிகழ்ந்த அன்பு என்பார் 'சிந்தையன்பு' என்றார். 'தொழத்தொழ' என்ற அடுக்கு, தொழுபவரது பன்மைபற்றி வந்தது. 'தழுவி' என்ற சொல், 'தழீஇ' என விகாரப்பட்டு அளபெடுத்தது; சொல்லிசையளபெடை. சந்திரனைக் கண்டவளவிலே கடல் பொங்கும் இயல்பு பிரசித்தம்; "தண்ணென் கதிர்வரவாற் பொங்குங்கடல்." திருப்பாற்கடல்கடைந்தகாலத்து அதனினின்று சந்திரன் தோன்றியதனாலும், நாள்தோறும் சந்திரோதயமாகின்றமை கடலினின்று தோன்றுவதுபோலக் காணப்படுதலாலும், கடலுக்கும் சந்திரனுக்கும் பிதாபுத்ர சம்பந்தம் கூறப்படும்: உபமானத்தில் உள்ள அத்தன்மை, இங்கு உபமேயத்துக்கு ஏற்குமாறு காண்க; மைந்தரைக்கண்டு தந்தை மகிழ்தல், உபமேயம். ஆகவே, 'மெய்குளிர்ந்திட்டான்' என்பதற்கு - உடம்பின் அந்தக்கரணமாய்ச் சிறந்த உறுப்பாகிற மனம் களித்தான் என்ற அளவோடு நில்லாது, அம் மகிழ்ச்சி மிகுதியால் உடல் பூரித்தான் என்கின்ற வரை கருத்து நிகழும். பசுமை கருமை நீலம் என்கிற நிறங்களுக்கு ஒன்றோ டொன்று உள்ள சிறிது வேறுபாட்டைப் பாராட்டாது அபேதமாகக்கூறுங் கவிசமயம்பற்றி, 'பைங்கடல்' எனப்பட்டது. (210)

58. - பாண்டவர் விதுரனைஉபசரித்தல்.

கொண்டு தந்தையைத் தாமும்வண்கொடிமதிற் கோபுர நெடுவீதி,
அண்ட ராலய மெனத்தகு கோயில்சென் றடைந்தபி னடல் வேந்தர்,
வண்டு தாமரை மலரெனச் சுழலுமா மலரடி பணிந்தேத்தக், கண்டு
வாழ்வுட னவர்க்கருள் புரிந்துதன் கருத்தினால் விடையீந்தான்.

(இ -ள்) தாமும் - அப்பாண்டவர்கள் தாமும், தந்தையை கொண்டு - விதுரனை அழைத்துக்கொண்டு, வள் கொடி மதில் கோபுரம் நெடு வீதி அண்டர் ஆலயம் என தகு கோயில் சென்று அடைந்தபின் - பெரிய துவசங்கள் நாட்டப்பெற்ற மதில்களையும் கோபுரங்களையும் பெரிய வீதிகளையுமுடைய தேவலோகமென்று சொல்லத்தக்க தமது அரண்மனைக்குப் போய்ச்சேர்ந்தபின்பு, அடல் வேந்தர்- வலிமையையுடைய அப்பாண்டவரரசர்கள், வண்டு தாமரைமலர் என சுழலும் மா மலர் அடி பணிந்து ஏத்த - வண்டுகள் தாமரைமலரென்று எண்ணி நெருங்கி வந்து சுழன்று மொய்க்கும்படியான (விதுரனது) திருவடித்தாமரைகளை வணங்கி உபசரிக்க,-கண்டு - (அதனை) நோக்கி, அவர்க்கு வாழ்வுடன் அருள் புரிந்து - அம்மைந்தர்கட்கு ஆசிர்வாதத்தோடு அநுக்கிரகஞ் செய்து, தன் கருத்தினால் விடை ஈந்தான் - தனது மனப்பூர்வமான அன்பினால் (பாண்டவர்கட்கும் உட்காருமாறு) அநுமதி தந்தான்; (எ - று.)

இனி, இச்செய்யுளுக்கு-பாண்டவர்கள் விதுரனுடன் தங்கள் அரண்மனை சேர்ந்த பின்பு பல அரசர்கள் விதுரனைத் திருவடி தொழுது துதிக்க விதுரன் அவர்கட்கெல்லாம் ஆசீர்வாத அநுக்கிரகஞ்செய்து, பாண்டவர்களும் தானுமாகத் தனியேயிருந்து பேச வேண்டுமென்று அரசர்கட்கு விடைகொடுத்து அனுப்பினான் என்று உரைத்தலும் பொருந்தும்; அடுத்த செய்யுளில், 'தானும் மைந்தரோரைவரு

மொருபுடை தனித்திருந்துழி........................ மொழிகின்றான்' என்பது காண்க. தாமும் - அம்மைந்தர் தாமும் என்றபடி. 'தாமும்' என்ற இறந்தது தழுவிய எச்சவும்மை, கதைத் தொடர்ச்சி பற்றியது. ஆலயம் - இருப்பிடம். 'வண்டு தாமரைமலரெனச்சுழலும் அடி' என்ற விடத்து ***மயக்கவணி*** *காண்க. பாதத்துக்கும் தாமரைமலர்க்கும் செம்மை மென்மை அழகுகளில் ஒப்புமை. மீண்டும் 'மாமலர்' என்றது, அடிக்குச் சாதியடையாய் நிற்கும். வாழ்வு=வாழ்த்து. வாழ்வுடன் அருள்புரிந்து - வாழ்வு உண்டாகுமாறு அநுக்கிரகஞ் செய்து என்றுமாம். 'வண்கொடி' என்றது - மதில் கோபுரம் வீதி அண்டராலயம் கோயில் என்றவற்றிற்கெல்லாம் அடைமொழியாகலாம். (211)*

59. நான்குகவிகள் - விதுரன்தான்வந்த காரியங் கூறுதல்

தானு மைந்தரோ ரைவரு மொருபுடை தனித்திருந் துழிவண்டு,
தேனு கர்ந்திசை முரல்பசுந் தொடையலான் றிருத்தக மொழி கின்றான், கோனு
வன்றுதன் றிருமுக மெழுதிநீ கொணர்கமைந்
தரையென்ன, யானும் வந்தன னேவலா லழைத்ததற்
கேதுவுமுளதன்றே.

இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) வண்டு தேன் நுகர்ந்து இசை முரல் பசுந்தொடையலான் - வண்டுகள் (மலர்களிலுள்ள) தேனைக் குடித்து(க் களித்து) இசைபாடுதற்கு இடமான பசிய [புதிய] மலர் மாலையைத் தரித்துள்ளவனாகிய விதுரன், தானும் மைந்தர் ஓர் ஐவரும் ஒரு புடை தனித்து இருந்த உழி - தானும் தன்மக்களாகிய பஞ்சபாண்டவர்களுமாக ஓரிடத்தில் (வேறுயாவரும் உடனின்றித்) தனிப்பட வீற்றிருக்கையில், திரு தக மொழிகின்றான் - அழகிதாகச் சொல்கின்றான்,-'கோன் - திருதராஷ்டிரமகாராஜன், நுவன்று தன் திருமுகம் எழுதி - (பத்திரிகையிலெழுதவேண்டிய செய்தியைத் தான்) சொல்லித் தனதாகப் பத்திரிகை எழுதுவித்து, (என்னிடம் கொடுத்து), மைந்தரை நீ கொணர்க என்ன -'பிள்ளைகளை [பாண்டவர்களை] அழைத்துக்கொண்டு வருவாயாக' என்று (எனக்குக்) கட்டளையிட, ஏவலால்-அத்தமையனார் கட்டளையால், யானும் வந்தனன்-நானும் (உங்களை அழைத்ததற்கு) வந்தேன்; அழைத்ததற்கு ஏதுவும் உளது - (அவன் இப்பொழுது உங்களை) அழைத்தற்குக் காரணமும் உண்டு; (எ-று,)--அக்காரணம், அடுத்த மூன்று கவிகளில் விளங்கும். அன்றே - ஈற்றசை: தேற்றமெனினுமாம்.

விதுரன் பாண்டவரிடம் தனித்திருந்து, திருதராட்டிரன் உம்மை யழைத்துவருமாறு சொல்லிப் பத்திரிகையெழுதி என்னைத் தூதனாக அனுப்பினனென்றானென்பதாம். இருந்துழி=இருந்த உழி: பெயரெச்சவீறு தொகுத்தல், திரு தக -அழகு அமைய: சிறந்தகருத்துப் பொருந்த, கம்பீரமாக எனினுமாம். கோன் -சந்தர்ப்பத்தினாற் சிறப்பாய்த் திருதராட்டிரனை யுணர்த்திற்று. பத்திரிகையை'திருமுகம்' என்றல் மரபு; வடமொழியிலும், ' ***ஸ்ரீமுகம்'*** *எனப்படும். சிறந்தவாயினாற் சொல்லப்படுஞ் சொற்களடங்கிய தென்றவாறு. (212)*

60. நீபு ரிந்தநல் வேள்வியின் கடன்கழித்தியாவரு நெடுமாடக்
கோபு ரந்திகழ் மூதெயில் வளநகர்க்கோயில் புக் கனமாக
நூபு ரந்திக ழிணையடி யரம்பையர்நோக்கருங் கவின்கொண்ட
மாபு ரந்தர னிவனென விருந்தனன் வலம்புரி மலர்த்தாரான்.

(இ - ள்.) நீ புரிந்த நல் வேள்வியின் கடன் கழித்து - நீசெய்த சிறந்த (ராஜசூய) யாகத்திற்கு உரிய முறைமையாகிய சடங்குகள் நிறைவேறியபின்பு, யாவரும்-நாங்களெல்லாரும், நெடுமாடம் கோபுரம் திகழ்-உயர்ந்த உபரிகை வீடுகளும் கோபுரங்களும் விளங்கப்பெற்றதும், முது எயில்-பழமையான [தொன்றுதொட்டு அழியாதுள்ள] மதில்கள் சூழ்ந்ததும், வளம்-செல்வவளம் நிறைந்ததுமான, நகர் - (அத்தினாபுரியினது, கோயில் - அரண்மனையை புக்கனம் ஆக - சென்றுசேர்ந்தோமாக, - வலம்புரி மலர் தாரான்- நந்தியாவர்த்த மலர்மாலையைத் தரித்தவனான துரியோதனன்,-'நூபுரம் திகழ் இனை அடி-சிலம்பென்னும் அணிவிளங்குதற்குக் காரணமான இரண்டு கால்களையுடைய, அரம்பையர்-

தேவமாதர்களாலும், நோக்கு அரு-பார்த்து அநுபவித்து எல்லை காணமுடியாத, கவின் - பேரழகை, கொண்ட - தன்னிடத்து உடைய, மா புரந்தரன்-சிறந்த இந்திரன், இவன்-,' என-என்று (காண்பவர்) வருணித்துக் கூறும்படி, இருந்தனன் - (சபையில்) வீற்றிருந்தான்;

இப்பொழுது உள்ள இந்திரன் தேவமாதர்களால் நோக்கி எல்லைகாணப்படும் அழகுடையான்; அங்ஙனமன்றி, அவர்களாற் பார்த்துமுடியாத பேரழகுடையானொரு மகேந்திர னிவனென்று ஒப்புமை விசேடித்துச் சொல்லும்படி மிக்க சிறப்பாக அரசுவீற்றிருந்தனன் துரியோதனனென அவனது அழகையும் அரசு வீற்றிருத்தற் சிறப்பையும் வருணித்தவாறு. இனி, அரம்பையர் நோக்கு அருங் கவின் கொண்ட - அரம்பையர்களாற் காதலித்துப் பார்க்கப்படுகிற அருமையான [பிறர்க்கில்லாத] அழகைக் கொண்ட, சிறந்த இந்திரனென்றலும் அமையும். கழித்து=கழிய எனக்கொண்டு, எச்சத்திரிபுமாம். கழித்தியாவரும்-குற்றியலிகரம். மாடம் - மண்டபமுமாம். யாவரும் புக்கனமாக - தன்மையிற் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதி; [நன்-பொது-29.] 'நூபுரம் திகழ் இணையடி' என்பதற்கு - நூபுரத்தினால் விளங்குகிற பாதமென்று பொருள்கொள்ளுதலினும், நூபுரம் விளங்குதற்குக் காரணமான பாதமென்று கொள்வது, அக்காலின் இயற்கையழகை விளக்குவதாய்ச் சிறக்கும். 'இணையடி' என்ற விடத்து 'இணை என்பது அடிக்கு வெறும் இயற்கையடைமொழியெனக் கொள்ளுதலினும், (தமக்குவேறு ஒப்புமையில்லாமையால்) தம்மில் ஒன்றற்கு ஒன்று நிகரான பாதமென்று கொள்வது விசேடமாம். அரம்பை - தேவலோகத்து அப்ஸரஸ்ஸ்ீதிரீகளில் ஒருத்தியின் பெயராதலால், அம்மாதர்கள் 'அரம்பையர்' எனப்படுவர்; அரம்பை முதலியோர் அல்லது அரம்பை போல்வார் என்று பொருள் காண்க.
(213)

61. தம்பி மாரொடுந் தகையிலாத் துன்மதிச் சகுனிதன்
னொடுமெண்ணிக்,
கும்ப மாமணி நெடுமுடி நிரைத்தவண் கூடமொன்றமைக்கென்ன,
அம்பு ராசிசூழ் மண்டலத் தரசெலா மடங்குபேரவைத்தாக,
உம்ப ராலய நிகரெனச் சமைத்தன ரொட்பநூ லுணர்வுற்றார்.

(இ - ள்.) (அங்ஙனம் சபையில் வீற்றிருந்த துரியோதனன்) தம்பிமாரொடும் - (தனது) தம்பிமார்களுடனும், தகை இலா துன்மதி சகுனிதன்னொடும் - பெருந்தன்மையில்லாத துர்ப்புத்தியையுடைய சகுனியுடனும், எண்ணி - ஆலோசித்து, கும்பம் மா மணி நெடு முடி நிரைத்த வள் கூடம் ஒன்று அமைக்க என்ன-'(மேலே) கலசம் வைக்கப்பெற்றவையும் சிறந்த இரத்தினங்கள் பதித்தவையுமான உயர்ந்த சிகரங்கள் வரிசையாய் அமைக்கப்பெற்ற அழகிய ஒரு மண்டபத்தைச் செய்வீராக' என்று(சிற்பிகளுக்குக்) கட்டளையிட, ஒட்பம் நூல் உணர்வுற்றார் - சிறந்த (சிற்ப) சாஸ்திரத்தையறிந்தவர்களான ஸ்தபதிகள்,- அம்புராசி சூழ் மண் தலத்து அரசு எலாம் அடங்கு பேர் அவைத்து ஆக - நீர்த்தொகுதியாகிய கடலினாற் சூழப்பட்ட நிலவுலகத்திலேயுள்ள அரசர்களனைவரும் அடங்கத்தக்க பெரிய சபையையுடையதாக, உம்பர் ஆலயம் நிகர் என சமைத்தனர் - தேவலோகம் (இதற்கு) உவமையென்று கூறும்படி (ஒரு சபாமண்டபத்தைக்) கட்டிச் சித்தஞ் செய்தார்கள்; (எ - று.)

சபையில் வீற்றிருந்த துரியோதனன், சகுனி கர்ணன் துச்சாதனன் என்பவரோடும் ஆலோசித்து ஓர் மண்டபம் சிறப்புற அமைக்கும்படி சிற்பிகட்குக் கட்டளையிட, மிகவும் விசாலமான இடமமையத் தேவலோகத்துச் சுதர்மைக்கு ஒப்பான பெருஞ்சபா மண்டபத்தை அன்னார் இயற்றினரென்பதாம். அமைக்கென்ன - வியங்கோளின் அரகவீறு தொகுத்தல். மண்டலம் என்று எடுத்து, பூமண்டலம் என்றுங் கொள்ளலாம்; வட்டமான இடம். இங்கு 'உம்பராலயம்' என்றது - சுவர்க்க லோகத்துத் தேவசபையாகிய சுதர்மையை யாகலாம். 'உம்பராலயம் நிகர்என' என்பதற்கு - தேவலோகசபைக்கு (இம்மண்டபம்) உவமையாமென்று சொல்லும்படி யென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; உபமேயத்தினும் உபமானம் சிறந்ததாயிருத்தல் வேண்டுமென்பது, அலங்கார நூலார் துணிபு. ஒட்பம் - ஒளி: பண்புப்பெயர்; ஒள் - பகுதி, பம் - விகுதி: 'மை' விகுதி பெறுகையில், ஒண்மையென நிற்கும். இங்கு 'ஒட்பநூல்' என்றது - சிறப்பாய், சிற்பசாஸ்திரத்தைக் குறித்தது. மூன்றாமடி - அச்சபாமண்டபத்தின் பரப்பை விளக்கிற்று. (214)

62. பெற்ற தந்தையோ டுள்ளுறு முணர்வெலாம் பேசிமண்டபந்தன்னிற்,
கொற்ற வன்குடி புகும்பொழு துன்னையுங் கூட்டிமன்னவைமுன்னர்,
மற்ற மாதுல னெஞ்சமோ வஞ்சமோ மாயமோ வகுத்தாங்குக்,
கற்ற சூதுநின் னுடன்பொரு நினைவினன் கருத்தினித் தெரியாதே.

(இ - ள்.) கொற்றவன் - வெற்றியையுடையவனான துரியோதனன், பெற்ற தந்தையோடு உள் உறும் உணர்வு எலாம் பேசி - (தன்னைப்) பெற்ற தந்தையான திருதராட்டிரனுடனே (தன்) மனத்திற் பொருந்திய எண்ணங்களை யெல்லாஞ்சொல்லி ஆலோசித்து, மண்டபந்தன்னில் குடிபுகும் பொழுது - அம்மண்டபத்திற் பிரவேசஞ்செய்யும் பொழுது, மற்ற மாதுலன் - (பங்காளிகளும் பகையாளிகளுமான அத்துரியோதனாதியர்க்கு) மாமனான சகுனி, உன்னையும் கூட்டி - உன்னையும் அங்கு வருவித்து, மன் அவை முன்னர் - (அங்குக் கூடுகிற) ராஜசபையின் முன்னிலையிலே, நெஞ்சமோ வஞ்சமோ மாயமோ வகுத்து - (தான்) மனத்திற் கருதிய ஆலோசனையையோ வஞ்சனையையோ மாயையையோ செய்து, ஆங்கு - அவ்விடத்தில் [அச்சமயத்தில்], கற்ற சூது நின்னுடன் பொரும் நினைவினன் - (தான்) பயின்று தேர்ந்துள்ள சூதாட்டத்தை உன்னுடன் ஆடவேண்டுமென்னும் ஆலோசனையுடையனா யிருக்கிறான்; இனி கருத்து தெரியாதே - இனி [இவ்வளவு சொன்ன பின்பு] (அவர்களுடைய) எண்ணம் (உனக்குத்) தெரியாததன்றே;(எ - று.)

'தெரியாதே' என்பதில், ஏகாரம் - வினாவகையால் எதிர்மறைப்பொருள் குறித்தது; ஆகவே, இரண்டு எதிர்மறை உடன்பாட்டையுணர்த்தித் தேற்றக் கருத்தை விளக்க, தெரிந்ததேயாமென்றதாயிற்று. நினது இராச்சியம் முதலிய செல்வங்களை யெல்லாங் கவர்ந்துகொள்ள வேண்டுமென்பது அவர்கள் கருத்து எனக் குறிப்பித்தவாறாம். ஏகாரத்தை ஈற்றசையாகக்கொண்டு, (அவர்களாலோசனை இது); இனி, இவ்விஷயத்தில் உனது) கருத்து (எனக்குத்) தெரியாது என்று உரைப்பினமாம். இனி அவர்கள் கருத்து எனக்குத்தெரியாது என்று உரைப்பின் விதுரன் பொய் கூறியவனாவன்; இவ்வளவு கூறிவிட்டபின்பு 'அவர்கள் கருத்து எனக்குத் தெரியாது' என்றால், சந்தர்ப்பமுமன்று. கொற்றவன் - ராஜராஜ னென்றபடி. நெஞ்சம்-தானியாகு பெயராய், மனத்திற் கருதிய சூழ்ச்சியைக் குறித்தது; என்றது - தந்திரமென்றவாறு, இதனினுங் கொடியது, வஞ்சம்; அதனினுங் கொடியது, மாயம். மாயம் - மாயா என்ற வடசொல் விகாரப்பட்டது; இது, மந்திரபலத்தாற் செய்யப்படுவது. (215)

63.-விதுரன்கொடுத்த திருமகத்தைத் தருமன் வாங்கிச் செய்தியுணர்தல்.

திருத ராட்டிரன் றிருமுக மிதுவெனச்சென்றி றைஞ்சினன் வாங்கி,
விரத மாக்கமென் றறிந்தறம் பேணுவான் வினைஞர்கைக் கொடுத்திட்டான்,
இரத மாற்றமங் கெழுதிய படியினா லியம்பலு மதுகேட்டு,
வரத னாற்பணிப் புறுதொழில் யாவர்நா மறுக்கவென் றுரைசெய்தான்.

(இ -ள்.) திருதராட்டிரன் திருமுகம் இதுஎன - திருதராஷ்டிரன் அளித்த பத்திரகை இது வென்றுசொல்லி (விதுரன்) கொடுக்க,-விரதம் ஆக்கம் என்று அறிந்து அறம் பேணுவான் - (வாய்மை அருளுடைமை முதலிய) விரதங்களைத் தவறாது அனுட்டித்தலே (இம்மைமறுமைகளில்) நன்மைவிளைப்பது என்று (தனது உண்மையுணர்வினால்) உணர்ந்து தருமத்தை மிக்கவிருப்பத்தோடு குறிக்கொண்டு காத்து ஒழுகுபவனான தருமபுத்திரன்,- சென்று இணைஞ்சினன் வாங்கி - அருகிற்சென்று வணங்கி (இரு கையாலும்) வாங்கி, வினைஞர் கை கொடுத்திட்டான்-(தன்னிடந்) தொழில்செய்பவர் கையிற் கொடுத்தான்; (அதனை வாங்கிக் கொண்ட ஏவலாளர்), அங்கு எழுதியபடியினால்-அப்பத்திரிகையில் எழுதியுள்ளபடி, இரதம் மாற்றம் இயம்பலும் - இனிமையான

வார்த்தையை வாசித்தவளவில்,-(தருமபுத்திரன்), அது கேட்டு, வரதனால் பணிப்பு உறு தொழில் மறுக்க - 'கடவுளாற் கட்டளை யிடப்பட்ட செயலை நிகழவொட்டாதபடி தடுத்தற்கு, நாம் யாவர்?- நாம் யார்?' என்று-,உரை செய்தான்-(தன்மெய்யுணர்வுக்கு ஏற்றபடி) கூறினான்; (எ - று.)

தெய்வசங்கற்பத்தால் நன்மையோ தீமையோ எது விளைவதானாலும் அதனை மறுக்க நம்மாலாமோ என்று ஆஸ்திகந் தலையெடுத்த வார்த்தையைக் கூறினன், யுதிஷ்டிர னென்க. இனி, வரதனென்பதற்குத் த்ருதராட்டிரனது கட்டளைப்படியன்றித் தமக்கு என ஒரு சுதந்திர மில்லையென்னுங் கருத்தால் 'வரதனாற்பணிப்புறு தொழில்யாவர் நாம்மறுக்க' என்று யுதிஷ்டிரன் கூறினனென்க.

திருதராஷ்ட்ரன் என்ற பெயர்-தரிக்கப்பட்ட இராச்சியத்தை யுடையவனென்று பொருள்படும்; அரசாள்பவனென்று கருத்து; விசித்திரவீரியனது புதல்வருள் மூத்தவனாய் அரசுக்கு உரியவனாதல்பற்றி, இவனுக்கு இப்பெயர் ஏற்கும். சிறப்புடையனவான அருளுடைமையும், வாய்மையும், இங்கு 'விரதம்' என்று குறிக்கப்பட்டன. 'தருமமே ஜயம்' 'சத்தியமே ஜயம்' என்று கருதி அருளுடையனாய் வாய்மை தவறாது அறத்தை அநுட்டிப்பவனாதலால், தருமன் 'விரதமாக்கமென்று அறிந்து அறம்பேணுவான்' எனப்பட்டான். இனி, விரதமென்ற சொல்லுக்கு - நீக்கமென்று ஒரு பொருளிருத்தல் கொண்டு, இத்தொடர்க்கு - செல்வம் நீங்குந் தன்மையதென்று (செல்வ நிலையாமையை) அறிந்து அவாவை மேற்கொள்ளாது வைராக்கியத்தையே மேற்கொண்டு தருமத்தைப் பரிபாலிப்பவ னென்றலுமொன்று. வினைஞர் - தொழிலாளர்; இது - இங்கே, சந்தர்ப்பத்தினால், ஓலை வாசிக்கும் தொழிலாளர் மேல் நின்றது. வரதன் என்ற சொல்லுக்கு- வேண்டுவார் வேண்டும் வரங்களை யளிப்பவ னென்பது பொருள். பணிப்பு உறுதல் - நியமிக்கப்படுதல். யாவர்என்பதில், வினா - எதிர்மறை குறித்தது. யாவர் நாம்-தன்மையிற் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதி. இரதம்-ரஸம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். (216)

64.-தருமன் துரியோதனனதுசூழ்ச்சியைப் பழித்தல்

மூத்த தாதைதன் னோலையு மிளையவன்மொழியுமொத் தமை நோக்கி,
வார்த்தை வேறுமற் றொன்றையு முரைத்திலன் மனுநெறி வழுவாதோன்,
சேத்த நாகவெங் கொடியவன் கொடியவன் சிந்தையினிலைதோன்றக்,
கோத்த கோவைநன் றாயினுந் தகுவதோ குருகுலந் தனக்கென்றான்,

(இ-ள்.) மனு நெறி வழுவாதோன் - மநுதருமசாஸ்திர முறைமை (சிறிதுந்) தவறாதவனான தருமபுத்திரன்,-மூத்த தாதைதன் ஓலையும் இளையவன் மொழியும் ஒத்தமை நோக்கி - (தனது) பெரிய தந்தையான திருதராஷ்டிரனனுப்பிய பத்திரிகையும் சிறிய தந்தையான விதுரன் சொன்ன வார்த்தையும் (தம்மில்) ஒத்திருந்த தன்மையை யுணர்ந்து,-வார்த்தைவேறு மற்று ஒன்றையும் உரைத்திலன் - (நியாயத்துக்கு) மாறான வார்த்தை வேறொன்றையுஞ் சொல்லாதவனாய்,- 'சேத்த நாகம் வெம்கொடியவன் - (கோபத்தாற் கண்) சிவந்த சர்ப்பத்தின் வடிவமெழுதிய பயங்கரமான துவசத்தை யுடையவனாகிய துரியோதனன், கொடிய வல் சிந்தையின் நிலை தோன்ற - (தனது) மிக்க கொடிய மனத்தின் இயல்பு விளங்குமாறு [தனது கடுஞ்சிந்தைக்கு ஏற்றபடி], கோத்த-தொடர்ச்சியாக ஆலோசித்த, கோவை - ஆலோசனைத் தொடர், நன்று ஆயினும் - (அவனுக்கு) நல்லதாயிருந்தாலும், குருகுலம் தனக்கு தகுவதோ - குருகுலத்தின் பெருமைக்குத் தகுமோ?-;(எ - று.)

வஞ்சனையாக வருவித்துச் சூதாடிப் பொருள் கவருங் கருத்து துஷ்டரது துராலோசனைக்கு ஏற்றதாயினுங் குடிப்பழியன்றோ வென்றன னென்க. குருகுலம்-சந்திர வம்சத்திற் பிரசித்தி பெற்ற குருவென்னும் அரசனது மரபு; 'வேறு மற்றொன்றையும்' என்ற விடத்து 'மற்று' என்பதை அசையென்ன வுமாம். மனுநெறி-மநுவென்னும் அரசனியற்றிய தரும சஸ்திரத்திற்கூறிய நீதி. சேத்த- செம்மையென்ற பண்பினடி விகாரப்பட்டு வினைத்தன்மையடைந்த 'சே' - பகுதி. ஓ - எதிர்மறை. 'கொடியவன் கொடியவன் சிந்தை' என்ற விடத்து, 'மடக்கு' என்னுஞ் சொல்லணி காண்க.

இச்செய்யுளில் 'மனுநெறிவழுவாதோன்' என்ற விசேஷ்யம் - எப்பொழுதும் தகுதியில்சொற் சொல்லாது தக்கமொழியே பேசத் தக்கவனென்ற கருத்தையும், 'நாகவெங்கொடியவன்' என்ற

*அடைகொளி - தான் தனது கொடியில் விஷப்பாம்பை அறிகுறியாகக் கொண்டமைக்கு ஏற்பத் தீக்குணந்தீச்செயல்களை யுடையனாய் நல்லோர்க்குப் பொல்லாங்கு விளைப்பவனென்ற கருத்தையும் உட்கொண்டிருத்தலால், **கருத்துடையடைகொளியணி.** கோபங்கொண்டு கடுஞ்சொற் கூறத்தக்க சமயத்திலும் அங்ஙனம் ஒன்றுங் கூறினானில்லை யென்பார், 'வார்த்தைவேறு மற்றொன்றையு முரைத்திலன்' என்றனரென்க. கொடிய, வல் - ஒருபொருட்பன்மொழி.*
(217)

65.-மூன்றுகவிகள் - தருமன்வார்த்தை: சூதாடுதலின் குற்றம்,

அடியு மாண்மையும் வலிமையுஞ் சேனையுமழகும்வென் றியுந் தத்தம்,
குடியு மானமுஞ் செல்வமும் பெருமையும் குலமுமின் பமுந் தேசும்,
படியு மாமறை யொழுக்கமும் புகழுமுன் பயின்றகல் வியுஞ்சேர,
மடியு மான்மதி யுணர்ந்தவர் சூதின்மேல் வைப்பரோ மனம் வையார்.

(இ -ள்.) அடியும்-தலைமையும், ஆண்மையும்-பராக்கிரமமும், வலிமையும் - பலமும், சேனையும்-, அழகும்-, வெற்றியும் - ஜயமும், தம்தம் குடியும் - தம்தமது குடிப்பிறப்பின் மேன்மையும், மானமும்-, செல்வமும்-, பெருமையும்-, குலமும் - வம்சமும், இன்பமும்-, தேசும் - ஒளியும், படியும் - நற்குணமும், மா மறை ஒழுக்கமும். சிறந்த வேதங்களிற்கூறிய விதிமுறைப்படி யொழுகும் ஸதாசாரமும், புகழும்-கீர்த்தியும், முன்பயின்ற கல்வியும்-முன்னமே தொடங்கி நெடுநாள் பழகித் தேர்ந்த வித்தையும், (ஆகிய இவையெல்லாம்),-சேர மடியும் - (சூதாடுவார்க்கு) ஒரு சேர அழியும்: ஆல் - ஆதலால், மதி உணர்ந்தவர் - அறிவினால் (அறிய வேண்டுபவற்றை) அறிந்தவர்கள், சூதின்மேல் மனம் வைப்பரோ-சூதினடத்து விருப்பத்தைச் செலுத்துவார்களோ? வையார் - செலுத்தார்; (எ - று.)

அடி - முதன்மை: அனைவரும் அக்கிரபூஜை செய்யும் சிறப்பு. இனி 'அடி' - (மேற்சொல்லப்படும் ஆண்மை முதலியவற்றிற் கெல்லாம்) மூலகாரணமான நல்வினை யென்றலும் ஒன்று. ஆண்மை - ஆண் தகைமை: ஆடவர்க்கு உரிய திறம்: பௌருஷம், வீரம். ஆண்மை எனப்பிரியும். ஆள் மை எனப்பிரித்து, ஆளுதல் தன்மையெனக் கொண்டால், அரசாளுந்திறமென்று பொருள்படும். குடி - இடவாகுபெயராய், நாடுமாம்; "படைகுடி கூழமைச்சு நட்பரணாறு, முடையா னரசரு ளேறு" என்ற திருக்குறளின் உரையில், பரிமேலழகர் 'ஈண்டுக் குடி யென்றது, அதனையுடைய நாட்டினை' என்றமை காண்க. மானமாவது - எப்பொழுதும் தம் நிலையில் தாழாமையும்? ஊழ்வினையால் தாழ்வு வந்தவிடத்து உயிர்வாழாமையுமாம். பெருமை - செயற்கரியன செய்தல் முதலிய பெரியாரது தன்மை. குலம் - தான் பிறந்த குலத்தின் சிறப்புமாம். திருக்குறளில் "நின்ற ஒளியோடொழுகப்படும்" என்றவிடத்து 'ஒளி - உறங்கா நிற்கவும் தான் உலகங் காக்கின்ற அவர் கடவுட்டன்மை' என்றும், "ஒளி யொருவற்குள்ளவெறுக்கை" என்றவிடத்து 'ஒளி-தான் உளனாயகாலத்து மிக்குத்தோன்றுத லுடைமை' என்றும் பரிமேலழகர் உரைத்தவை, இங்கு 'தேசு' என்றவிடத்து அறியத்தக்கன; "உறங்குமாயினு மன்னவன் றன்னொளி, கறங்கு தெண்டிரை வையகங் காக்குமால்" என்பது சீவகசிந்தாமணி. தேசு - தேஜஸ் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. தேசு - தேககாந்தியுமாம்.

படி - பண்பு; நிலைமையும், வடிவின்தோற்றமும், இனி, 'படியும்' என்பதை எதிர்காலப்பெயரெச்சமாகக் கொண்டு, ஒழுக்கத்துக்கு அடைமொழியாக்கி, படிந்த [அமைந்த]வைதிகாசார மெனினுமாம். 'முன்பயின்ற கல்விமடியும்' என்றதனால், இனிக்கல்வியுண்டாகாதென்பது போதரும். "பழகிய செல்வமும் பண்புங்கெடுக்குங், கழகத்துக் காலை புகின்," உடை செல்வமூணொளி கல்வியென் றைந்தும், அடையாவா மாயங்கொளின்" என்ற திருக்குறட்பாக்களும், "உருவழிக்கு முண்மை யுயர்வழிக்கும் வண்மைத், திருவழிக்கு மானஞ் சிதைக்கும்-மருவு மொருவரோ டன்பழிக்கு மொன்றல்ல சூது, பொருவரோ தக்கோர் புரிந்து" என்ற நளவெண்பாவும் இங்கு நோக்கத்தக்கவை. "உடைசெல்வம்" என்ற தொடக்கத்துக் குறளின் உரையில் பரிமேலழகர் 'காலமும் கருத்தும் பெறாமையின், இவையுளவாகா வென்பதாம்' என்றது நோக்குக.

'முன் பயின்ற' என்ற அடைமொழியைப் பிறவற்றிற்கும் கூட்டலாம். "பழகிய செல்வமும்" என்ற தொடக்கத்துக் குறளின் உரையில்,' பழகிய என்பது, பண்புடனும் இயையும்: தான் செய்துகொள்ளும் அறம் முதலியவே யன்றி, முன்னோரைத் தொடங்கி வருகின்ற செல்வமும் முன்செய்த நல்வினையின் பயனாய பண்பும் இலவா மென்பதாம்' என்று பரிமேலழகர் கூட்டிப் பொருள் கொண்டதுபோல. இவற்றால்சூது சிறுமை பலசெய்து அவற்றான் இருமையுங்கெடுத்தல் கூறப்பட்டது.

'மனம்' என்றது - மத்திமதீபமாய், முன்நின்ற 'வைப்பரோ' என்றதனோடும், பின்நிற்கும் 'வையார்' என்பதனோடும் இயையும். வற்புறுத்துதற் பொருட்டு 'வைப்பரோ மனம் வையார்' என வினாவும் விடையுமாகிய இரண்டுவாய்பாட்டாலும் கூறினார். (218)

66, குழக ராயிளமடந்தையர்க் குருகுவோர் குறிப்பிலா மையினாளும்,
பழகு வார்மிகச் சிந்தைநோய் தாங்களே படுக்குமா றுணராமல்,
அழகு பேரறி வாகவே கொண்டவ ரறத்தொழில் புரியாமற்,
கழக மாடவும் பெறுவரோ விதனினுங் கள்ளுண லினிதன்றே.

(இ-ள்.) குழகர் ஆய் இள மடந்தையர்க்கு உருகுவோர் - யௌவன பருவமுடையவராயிருந்து இளமையையுடைய மகளிர்க்காக மனமுருகுகின்றவர்கள் [காமுகர்],--குறிப்பு இலாமையின் - ஆலோசனை யில்லாமையினால், சிந்தை நோய் தாங்களே படுக்கும் ஆறு உணராமல் - மனக்கவலையில் தாமே (தம்மை) அகப்படுத்திக் கொள்ளுகிற வகையைத்தெரிந்து கொள்ளமாட்டாமல், நாளும் மிகபழகுவார் - எந்நாளிலும் (சூதாட்டத்தில்) மிகுதியாகப் பழகுவார்கள்; பேர் அறிவே அழகு ஆக கொண்டவர் - சிறந்த அறிவையே (தமக்கு) அழகாகக்கொண்ட பெரியோர்களோவென்றால்,-தொழில் புரியாமல் - தருமகாரியங்களைச் செய்யாமல், கழகம் ஆடவும் பெறுவரோ - சூதாடுவார்களோ? இதனினும் - இந்தச் சூதாட்டத்தினும், கள் உணல் - கட்குடிப்பது, இனிது அன்றே - இனியதன்றோ; (எ - று,)

அறிவில்லாத கீழ்மக்கள், சூதாட்டத்தினால் தங்களுக்குத் தாங்களே துன்பமூட்டிக்கொள்ளுதலை அறியுந்திறமில்லாமல், ஆடுங்காலத்திலுண்டாகும் சிறுமனமகிழ்ச்சியையே பெறாப் பேறாகப் பாராட்டி, சிற்றின்பத்திலழுந்தியதுபோலவே இச் சூதாட்டத்திலும் மிகப்பழகுவார்கள்; அறிவுடையவர்களோ, சூதாட்டத்தினால் விளையுந் தீங்கைத் தமது பேரறிவினால் நன்கு உணர்ந்து, அச்சூதாட்டத்தை மிகவெறுத்துத் தருமகாரியங்களையே மேற்கொண்டொழுகுவர் என்றவாறு. திருவள்ளுர் குறளில் 'பெண்வழிச் சேறல்,' 'வரைவின் மகளிர்,' 'கள்ளுண்ணாமை' 'சூது' என்ற அதிகாரங்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நிறுத்தியதும், அவற்றுள் வரைவின் மகளிரென்னும் அதிகாரத்தின் இறுதியில் "இருமனப்பெண்டிருங் கள்ளுங் கவறுந், திரு நீக்கப்பட்டார் தொடர்பு" என்றதும், அக்குறளினுரையில் பரிமேலழகர் 'ஒத்தகுற்றத்தவாகலின், கள்ளும் சூதும் உடன் கூறப்பட்டன; வடநூலாரும், இக்கருத்தான், விதனமென உடன் கூறினார்" என்றதும், இங்கு உணரத்தக்கவை. சூதாடுதலைக் கட்குடித்தலினும் கொடியதாகக் கூறியது, கள்ளுண்ணுதலில் உண்டாகும் பொல்லாங்குகள் குடிப்பவரளவிலேயே யடங்கி நிற்றலும், சூதாடுதலில் விளையும் பொல்லாங்குகள் தம்மையேயன்றிப் பிறரையுஞ் சார்தலும், பொய்முதலிய பெரும்பாவங்கட்கு இடமாயிருத்தலும் பற்றி யென்க; அன்றியும், மதுபானம் போர்க்கு எழுவது முதலிய சிலகாலங்களில் நன்மைபயத்தலையும், சூதாடுதல் எக்காலத்திலும் நன்மைபயவாமையையும் நோக்குக. இங்குச் சூதாட்டத்தின் பொல்லாங்கினாற் கட்குடித்தலை இனியதாகக் கூறியது-அகமலர்ச்சியணி; இதனை, வடநூலார் உல்லாஸாலங்காரமென்பர்: ஒன்றன் குணத்தையாவது குற்றத்தையாவது கொண்டு மற்றென் றற்கு அவை உள்ளனவாகச் சொல்லுதல், இதன் இலக்கணம். குழகு-மகளிர் மனத்தைக் கவருங் கட்டழகு: அதனையுடையவர்- குழகர். மடந்தையர் - மடந்தைப்பருவமுடையவர்; அப்பருவத்துக்கு வயதெல்லை-பதின்மூன்றுமுதற் பத்தொன்பது வரையிலும். மிகப் பழகுவார் என இயையும். மிகச் சிந்தை நோய் படுக்குமாறு எனஇயைப்பினுமாம். (219)

67, **மேத கத்தெரி ஞானநூற்புலவரும் வேத்துநூலறிந்தோரும்,**
பாத கத்திலொன் றென்னவே முன்னமே பலபடப்
பழித்திட்டார்,
தீத கப்படு புன்றொழி லிளைஞரிற் சிந்தனைசிறிதின்றித்,
தோத கத்துட னென்னையோ சகுனிதன் சூதினுக்
கெதிரென்றான் ,

(இ-ள்.) மேதக தெரி ஞானம் நூல் புலவரும்-மேன்மையாக [மிகுதியாக] அறிந்த தத்துவநூலுணர்ச்சியையுடைய வித்துவான்களும், வேந்து நூல் அறிந்தோரும் - அரசநீதியைக் கூறும் சாஸ்திரங்களைக் கற்றுவல்லவர்களும்,- (சூதாடுதலை), பாதகத்தில் ஒன்று என்னவே - பெரும்பாவத் தொழில்களுள் ஒன்றென்றே, முன்னமே பலபட பழித்திட்டார் - முற்காலத்திலேயே பலவகையாக நிந்தித்து விலக்கியுள்ளார்கள்; (அவ்வாறிருக்கவும்), தீது அகப்படு புல் தொழில் இளைஞரின் - குற்றத்திற்கு உள்ளாகிற இழிதொழில்களையுடைய சிறுவர்கள்போல, சிறிது சிந்தனை இன்றி - சிறிதேனும் ஆலோசனையில்லாமல், தோதகத்துடன் - வஞ்சனைக் கருத்தோடு, சகுனி-, தன் சூதினுக்கு என்னையோ எதிர் என்றான்-தான் ஆடுகின்ற சூதாட்டத்துக்கு என்னைத்தானா எதிரில் நின்று ஆடுபவனென்று கொண்டான்; (எ - று,)

தான் வஞ்சனைக்கருத்துடன் ஆடுகின்ற சூதாட்டத்துக்குச் சிறிதும் வஞ்சகக்குணமில்லாத என்னை எதிராகக்கொள்வது சகுனிக்குக் கொஞ்சமேனுந் தக்கதன் றென்பது, தருமபுத்திரன் கருத்து. சூதாடல் பெரும்பாவ மென்பது வைதிக நூலார்க்கும் லௌகிக நூலார்க்கும் ஒத்தகொள்கையா மென்பது, முன்னிரண்டடியின் தாற்பரியம். பெருந்தன்மை சிறிதுமில்லாமல் வஞ்சனைக் கருத்தோடு சூதாட எண்ணிய சகுனிக்குப் புன்றொழிலிளைஞர் உவமையாக்கப்பட்டனர். 'என்றான்' என்பதற்குத் துரியோதன னென்பதைத் தோன்றாவெழுவாயாகக் கொண்டு, சகுனிதன் - சகுனியினுடைய, சூதினுக்குத் துரியோதனன் என்னைத்தானா ஈடாக்கினானென்றும் உரைகூறலாம். ஞான நூல் - தத்துவஞானத்தை யுணர்த்தும் வேதாந்த சாஸ்திரம்; கடவுளைத்தியானஞ் செய்து பயனுளதாகக் கழிக்கவேண்டிய பொழுதைச் சூதுசதுரங்க மாடி வீணே போக்குதல் தகுதியன் றென்பது வேதாந்திகளின் கொள்கை.

மேதக - 'மேதகு' என்ற பகுதியினடியாப் பிறந்த செயவெனெச்சம். வேந்து + நூல் = வேத்துநூல்; வேற்றுமையில் மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று. [நன்: உயிர்-34.] வேத்துநூல் - அரசநீதி கூறும் காமந்தகம், சுக்ரநீதி முதலாயின. இரண்டாமடியிலுள்ள ஏகாரமிரண்டனுள், முன்னது - பிரிநிலை; பின்னது - தெளிவு. இளைஞரின், இன் - ஐந்தனுருபு, ஒப்பு. என்னையோ என்றது, சூது பெருங்குற்ற மென்று அறிந்த என்னை எதிராகக் கொள்வது தகுதியன்று என்னும் பொருளைத் தந்துநிற்றலால், ஓகாரம் - ஒழியிசைப்பொருளது. (220)

68.-'நின்கருத்தைக்கூறு' என்றுவிதுரனைத் தருமன் வினாவுதல்.

தன்க ருத்தினி னிகழ்ந்தவாறிம்முறை தருமன்மைந் தனுங் கூறி,
என்க ருத்தினாற் பெறுவதென் விதியினை யாவரே யெதிர்
வெல்வார்,
மன்க ருத்தையு மவன்றிரு வுளநிகர் மகன்கருத் தையு நோக்கி,
நின்கருத்தைநீ யுரையென விதுரனு நிகழ்ந்தன வுரைக்கின்றான்.

(இ -ள்.) தருமன் மைந்தன் - தருமபுத்திரனும், இ முறை - இவ்விதமாக, தன் கருத்தினில் நிகழ்ந்த ஆறு - தனது மனத்திலே தோன்றியபடியே, கூறி - (தன்னுடைய அபிப்பிராயத்தைச்) சொல்லி,-'என் கருத்தினால் பெறுவது என் - என்னுடைய எண்ணத்தினால் யாது நடக்கும்? [ஒன்றும் நடவாது]; விதியினை யாவரே எதிர் வெல்வார் - ஊழ்வினையை எதிர்த்துச்சயிப்பவர் யாவருளர்? [எவரும் இலர்: எல்லாம் விதியின்படியே நடக்குமென்றபடி] மன் கருத்தையும் - திருதராஷ்டிர மகாராசனது எண்ணத்தையும், அவன் திருஉளம் நிகர் மகன் கருத்தையும் - அவனது மனக்கருத்துக்கு ஒத்து நடக்கிற

அவன் மகனான துரியோனனது எண்ணத்தையும், நோக்கி - ஆராய்ந்து பார்த்து, நின் கருத்தை நீ உரை - (இப்போது செய்யத்தக்கது இன்னது என)உனது அபிபிராயத்தை நீ எடுத்துக் கூறுவாயாக,' என-என்று கேட்க,-விதுரனும்-, நிகழ்ந்தன - (அத்தினாபுரியில்) நடந்த வரலாறுகளை, உரைக்கின்றான் - சொல்வானாயினான்; (எ - று.)

இளமையிலே குந்திக்குத் துருவாசமுனிவ னுபதேசித்திருந்த மந்திரத்தின் மகிமையால் எதிர்வந்த யமதருமராசனது அருளாற் பிறந்தவனாதலால், யுதிஷ்டிரன் 'தருமன் மைந்தன்' எனப்பட்டான். 'தன் கருத்தின்படி ஒன்றும் நடவாது' என்ற சிறப்புப்பொருளை, 'விதியினை யாவரே எதிர்வெல்வார்' என்ற பொதுப்பொருள் சாதித்து நிற்றலால், இரண்டாமடி - **வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி.** *நிகழ்ந்தன' என்பதற்கு - (தன் கருத்தில்) தோன்றியவற்றை என்பாருமுளர். 'எதிர்வெல்வார்' என்பதில், எதிர் என்ற பகுதியே வினையெச்சப் பொருள்பட்டு நின்றது; "வரிப்புனைபந்து" என்னுமிடத்திற்போல. (221)*

69.-விதுரனது உத்தரம்.

இங்கு நீயெனக் கியம்பியயாவையும் யானுமன் னவர்கேட்ப,
அங்கு நீர்மையின் மொழிந்தன னென்மொழி யார்கொலோ
மதிக்கிற்பார்,
பொங்கு நீருடைப் பூதலத் தலைவகேள்
புனைந்தநின்னியதயத்துத்,
தங்கு நீர்மையிற் புரிகெனப் புதல்வனைத்
தந்தையுந் தகச்சொன்னான்.

(இ -ள்.) 'இங்கு-, நீ-, எனக்கு என்னிடத்தில், இயம்பியசொல்லிய, யாவையும் - எல்லாவற்றையும், யானும்-, அங்கு - அவ்விடத்தில், அன்னவர் கேட்ப - அந்தத் துரியோதனன் முதலியோர் கேட்கும்படி, நீர்மையின் மொழிந்தனன் - தக்கவகையாகச் சொன்னேன்; என்மொழி யார்கொலோ மதிக்கிற்பார் - (அங்கே) என்வார்த்தையை எவர்தாம் நன்குமதித்துக் கேட்டவர்? [எல்லோரும் அலட்சியஞ் செய்தன ரென்றபடி]; பொங்கும் நீர் உடை பூ தலம் தலைவ-பொங்குமியல்புள்ள கடலை ஆடையாகக்கொண்ட பூமிக்குத் தலைவனே! கேள்-கேட்பாயாக; புனைந்த நின் இதயத்து தங்கும் நீர்மையின் புரிக - (கல்வி கேள்விகளினாற்) சிறப்படைந்துள்ள உனது மனத்தில் தோன்றும் விதமாகவே செய்வாயாக,' என-என்று, புதல்வனை- மைந்தன் முறையாகின்ற தருமபுத்திரனை நோக்கி, தந்தையும்-(சிறிய) தகப்பன்முறையான விதுரனும், தக-தகுதியாக, சொன்னான்-; (எ - று.)

'நின்கருத்தை நீ உரை' என்று கீழ்த் தருமன் வினாவியதற்கு, விதுரன் தன் எண்ணத்தை உள்ளபடி கூறாமல் முன்பு அத்தினாபுரியில் நிகழ்ந்த செய்தியை எடுத்துச்சொல்லி ஒருவாறு தன்கருத்தைக் குறிப்பித்து 'உன் விருப்பத்தின்படியே செய்' எனக் கூறி முடித்தது - ஐவரை அழைத்துவரும்படி தூதுவந்த தான் அதற்கு மாறாகத் தன்கருத்தை நேரேசொல்வது, தன்னைத் தூதனுப்பிய திருதராஷ்டிரனுக்குத் தான் வஞ்சனை செய்ததாய் முடியும் என்று கருதியதனா லென்க; இவ்வாறு தூதனிலக்கணத்திற்கு மாறுபடாமற் கூறினமையைப் பாராட்டி 'தந்தையுந் தகச்சொன்னான்' என்றார். தான் கூறிய உறுதிமொழியை மதியாது அலட்சியஞ் செய்தமையைக் குறித்து 'யார்கொலோ மதிக்கிற்பார்' என விதுரன் குறைகூறின னென்க; இவ்வாறு விதுரன் கூறியது, 'தருமனும் தன்மொழிப்படியே நடப்பானோ? நடவானோ?' என்ற ஐயக்கருத்தையும் தொனிப்பிக்கும். விதுரன் தருமபுத்திரனிடத்து நன்கு மதிப்புடைய னாதலின், 'புனைந்தநின்னிதயம்' என்றான்; அன்றி, துரியோதனாதியர் தாம் கேளாவிட்டாலும் நீயாவது கேட்டு அதன்படி நடக்கவேண்டு மென்று கூறுவான், யுதிஷ்டிரனைமேம்படுத்தி 'புனைந்த நின்னிதயம்' எனக் கூறினானுமாம். இனி, 'புதைந்து நின்னிதயத்துத், தங்கு நீர்மையில்' என்றும் பாடம்.

'இனி' என்றது, இந்திரப்பிரத்தத்தை. 'அங்கு' என்றது, அத்தினாபுரியை. இங்கு - இப்பொழுதுமாம். யானும் மன்னவர் அகட்ப என்று பிரித்தும் உரைக்கலாம். நீர்மையின் மொழிதல் - இனிது கூறுதல்; நீர்மை - நீரின் தன்மை, இனிமை. 'மதிக்கிற்பார்' - இயல்பினால் இறந்தகாலம் எதிர்காலமாகச் சொல்லப்பட்ட காலவழுவமைதி. 'பொங்கு நீர்' எனவே, கடலாயிற்று. (222)

70. 71.- இரு கவிகள் -ஒருதொடர்; வீமசேனன் வார்த்தை.

அன்று தாழ்புனற்றுறையினிற் கழுநிரைத் தரியவஞ் சனைசெய்தான்,
குன்று போலுயர் வாழ்மனைக் கொடுந்தழல்கொளுத்திவன் கொலைசூழ்ந்தான்,
வென்று சூதினில் யாவையுங்கவரவே விரகினா லழைத்திட்டான்,
என்று தானமக்கன்புடைத்துணைவனாயிருந்ததவ் விகலோனே.

முளையி லேயுயிர் கொல்வதோர்கடுவிட முற்றிவன் காழேறி
விளைவி லேதுசெய் யாதுமற் றவருடன் விழையுநண்பினி வேண்டாம்
வளையி லேதமே புரிந்துமேன்மலைந்திடும் வன்படை கொடுமோதிக்
களையி லேநமக் கிருப்புள தென்றனன்காற்றருள் கூற்றன்னான்.

(இ -ள்.) (70) (துரியோதனன்), - அன்று - (நாம் சிறுவராயிருந்த) அக்காலத்தில், தாழ் புனல் துறையினில் - ஆழமான (கங்கையின்) நீர்த்துறையில், கழு நிரைத்து - கழுக்களை வரிசையாக நிறுத்தி, (என்னைக் கொல்லுமாறு), அரிய வஞ்சனை செய்தான் - (பிறராற்செய்வதற்கு) அருமையான வஞ்சகத்தைச் செய்தான்; (பின்னையும்), குன்றுபோல் உயர் வாழ் மனை கொடுந் தழல் கொளுத்தி - மலை போல உயர்ந்துள்ளதாகிய (நாம்) வாழ்ந்த மாளிகையிற் கொடியநெருப்பிட்டு கொளுத்தி, வல் கொலை சூழ்ந்தான் - (நம்மைக் கொல்லுமாறு) வலிய கொலைத்தொழிலை ஆலோசித்தான்; (இப்பொழுதும்), சூதினில் வென்று யாவையும் கவரவே விரகினால் அழைத்திட்டான் - சூதாட்டத்தில் (நம்மை) வென்று (அவ்வழியாக) நமதுபொருள் முழுவதையும் கவரும் பொருட்டாகவே (புதமண்டபத்தைக் காணவேண்டுமென்கிற வியாஜத்தினால்0 தந்திரமாக அழைத்திருக்கிறான்; அ இகலோன் - (எப்பொழுதும் நம்மிடத்துப்) பகை பாராட்டு கின்றவனான அத்துரியோதனன், நமக்க அன்பு உடை துணைவன் ஆய் இருந்தது - நம்மிடத்து அன்புள்ள சகோதரனாய் வாழ்ந்தத, என்றுதான் - எக்காலத்தில்தான்? [ஒருபோதுமில்லை யென்றபடி]. (71) முளையிலே உயிர் கொல்வது ஓர் கடு விடம் - முளைக்கும் பருவத்திலேயே உயிரை வதைப்பதாகிய ஒரு கொடிய நச்சுமரம், முற்றி வல் காழ் ஏறி செய்யாது - எந்தக் கேட்டைத்தான் செய்ய மாட்டாது? (அதுபோலவே கொடிய துரியோதனனும் பலவகையாகத் துன்பஞ்செய்வான்; ஆதலால்). அவருடன் விழையும் நண்பு இனிவேண்டாம் - அவருடன் விரும்பிக்கொள்ளுஞ் சிநேகம் நமக்கு இனிமேல் வேண்டுவதன்று; வளையில் - (நாம் அத்துரியோ தனனுக்கு) அடங்கிப் பணிவாக நடந்துகொண்டால், (அத்துரியோதனன்), ஏதமே புரிந்து - (நமக்குத்) துன்பத்தையேசெய்து, மேல் மலைந்திடும் - (அவ்வளவோடு நில்லாது) மேலும் போர் செய்தும் வருத்துவான்; (ஆதலின், அவனோடு நட்புப்பாராட்டாமல்), வல் படைகொடு மோதி களையிலே - கொடிய ஆயுதங்களினாற் போர்செய்து (அப்பகையை) ஒழித்தால் மாத்திரமே, நமக்கு இருப்பு உளது - நாம் உயிரோடு வாழ்தல் வேண்டும்,' என்றனன் - என்று கூறினான்: (யாவனெனில்),- காற்று அருள் கூற்று அன்னான் - வாயுதேவன் பெற்ற (பகைவர்க்கு) யமன்போன்றவனாகிய வீமசேனன்; (எ - று.)

முதலில் என்னைக்கொல்லுமாறு ஆற்றிலே கழுநாட்டியும், பிறகு நம்மெல்லாரையுமே கொல்லுமாறு நாம் வாழ்ந்தமனையில் தீயிடச் சூழ்ச்சிசெய்தும், இப்போதும் நமதுசெல்வவாழ்க்கை முழுவதையும் பறிக்கும் வகையாக மண்டபமென்ற வியாஜம்வைத்து அழைத்தும், கேட்டிற்கே மேன்மேற் பலப்படியாகத் துரியோதனன் முயல்கின்றனனாதலால் அவனுக்கு இப்பொழுது சிறிதும் இடங்கொடாமல் அவனைக் கொன்றால்தான் நாம் உயிர்தப்பிப் பிழைக்கலாமென வீமன் தனது கருத்தை வெளியிட்டான்: இதனால், துரியோதனன் விருப்பப்படி மண்டபத்தைக் காணச் செல்லுதல் தக்கதன்றென வீமன் மறுத்தவாறு.

(70) துரியோதனன் கழுநிரைத்து வஞ்சனைசெய்த கதை:- *ஒருநாள் துரியோதனன் கங்கைத்துறையில் இரும்பினாலும் செம்மரத்தாலும் கூரிய கழுக்களை நீரின்மேல் தோன்றாதபடி உள்நாட்டச்செய்து, கூமனை 'நீரில்விளையாடலாம், வா' என்று வஞ்சனையாக அழைத்துப்போய் 'இங்கிருந்து நீ நீரிற் குதிக்கின்றனையா? பார்ப்போம்' என்ன, அப்பொழுது கண்ணன் கருவண்டினுருவங் கொண்டு*

கழுமுனைதோறும் உட்கார்ந்திருக்க, வீமன் அதனை நோக்கி, 'இது என்ன நீரோட்டத்தில் வண்டுகள் உட்கார்ந்திருக்கின்றனவே!' என்று உற்றுப்பார்க்க, அவற்றின்கீழ் வசிகள்நாட்டியிருக்கக் கண்டு தான் அவைநாட்டியிராத இடம்பார்த்துக் குதித்துக் கரையேறி மீண்டனனென்பதாம்.

இரண்டாமடியிற் குறித்த கதை:- *அத்தினாபுரியிலே தருமபுத்திரனுக்கு இளவரசு முடிசூட்டியமை கண்டு அழுக்காறு கொண்ட துரிேோதனனுடைய கருத்துக்கு இணங்கிய திருதராட்டிரன், புரோசனனென்னுந் துர்மந்திரியுடன் சதியாலோசனை செய்து வாரணாவதமென்னும் நகரத்தில் அரக்குமாளிகை யொன்று கட்டிமுடித்துப் பாண்டவர்களை அடிதல் வசிக்கச்செய்து ஓரிரவில் அம்மாளிகையில் தீப்பற்றவைத்து அவர்களை ஒழித்துவிடுவ தென்று நிச்சயித்து, அவ்வமைச்சனைக்கொண்டே அந்நகரத்தை விசேஷமாக அலங்கரிப்பித்து, ஒருநாள் தருமபுத்திரனை நோக்கி 'நீ உனது தம்பியர் நால்வருடன் வாரணாவதத்துச்சென்று தனியே வாழ்வாய்' என்று கட்டளையிட்டு, அப்புரோசனனையே துணையாக்கி அவனோடும் அவனுக்கு அடங்கிய பரிவாரத்தோடும் அனுப்ப, பாண்டவரும் குந்தியும் வாரணாவதத்திற்சென்று தங்கட்கென்று புதிதாகச் செய்யப்பட்ட மாளிகையில் வசித்திருந்தனர்; அங்ஙனம் வசிக்கும் நாட்களில் பாண்டவர்கள் அரக்குமாளிகையின் தன்மையையும், புரோசனனது செய்கைகளையும் உற்றுநோக்கிச் சங்கைகொண்டிருக்கையில், விதுரனா லனுப்பப்பட்ட சிற்பியொருவன் வீமனிடம் வந்து, திருதராட்டிரனது கட்டளையின்படி புரோசனன் வஞ்சனையாக இந்தமாளிகையைக் கட்டும்பொழுது அவனது சூழ்ச்சியை யுணர்ந்த விதுரனுடைய ஏவலால் தான் இம்மாளிகையினுள்ளே ஒரு புறத்தில்நீண்ட சுரங்க வழியொன்றை நெடுந்தூரத்திலுள்ள ஒருவனத்திற் சென்று சேரும்படி எவருமறியாமல் அமைத்துள்ள தந்திரத்தைத் தெரிவித்து, அவ்வழிக்குத் துவாரம் ஒரு தூணின் கீழ் உள்ளதென்பதையுங் குறிப்பாகச் சொல்லிச்செல்ல, பின்பு ஒருநாளிரவில் வீமன் புரோசனனை அம்மாளிகையிலேயே படுக்கச்சொல்லி அவன் நன்றாகத் தூங்கியபின் அவ்வீட்டில் தானே நெருப்புப் பற்றவைத்துவிட்டுத் தன்னுடன் பிறந்தவர்களையும் தாயாரையும் சுரங்கவழியாக ஒரு வனத்திற் சேர்த்தான். துரியோதனன் கட்டளைப்படி பாண்டவர்க்கு விஷங்கலந்த தேனைக் கொடுத்து அவர்களைக் கொல்ல வந்த ஐந்துவேடர்களும் அவர்கள் தாயும் அந்நாளில் அவ்வரக்கு மாளிகையில் தங்கித் தீப்பட்டு இறந்தன ராதலால், பொழுது விடிந்தபின்பு அங்குவந்து பார்த்த ஊராரெல்லாரும், பாண்டவரும் குந்தியுமே எரிபட்டு இறந்தன ரென்று இரங்கினார்கள். அவ்வாறே நாடெங்கும் பரவி உலகம் முழுவதும் வருத்தமடைய, துரியோதனாதியர் மாத்திரமே மனமகிழ்ச்சி கொண்டனர் என்பதாம். ஏகாரம் இரண்டனுள், முன்னது - தேற்றம்; பின்னது - ஈற்றசை. கொளுத்தி - கொளுந்து என்பதன் பிறவினையான் கொளுத்து - பகுதி.*

(71) இளமைப்பருவத்திலேயே நம்மைக்கொல்ல முயன்ற துரியோதனன் படைவலியும் துணைவலியும் மிக்குக் காளைப்பருவமடைந்து அரசனாயிருக்கிற இப்போது மற்று எந்தக்கேட்டைத்தான் செய்யா னென்ற உபமேயப் பொருளைத் தருதலால், 'முளையிலே உயிர்கொல்வதோர் கடுவிடம் முற்றி வன்காழேறி, விளையிலேது செய்யாது' என்பது ***பிறிதுமொழிதலணி:*** இத்தொடர் மொழியை, கீழ்வந்த பதினோராஞ்செய்யுளின் பின்னிரண்டடிகளோடு ஒப்பிடுக. இத்தொடர் 'அவருடன் விளையும் நண்பு இனி வேண்டாம்' என்பதைச் சாதித்துநிற்பது - **தொடர்நிலைச்செய்யுட்குறியணி.** இவ்விரண்டணியும் அரிசியும் எள்ளும்போல வேறுபாடு தோன்றச் சேர்ந்து வந்தது - **சேர்வையணி** யாம்.

மற்று - அசைநிலை; வினைமாற்றுமாம். 'முற்றிவன்காழேறி' என வருதலால், 'விடம்' என்பதற்கு - நச்சுமரமெனப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது; இது ஆகுபெயரின் பாற்படும். 'காற்றருள் கூற்றன்னான்' - பிராஸம். நினைத்தபடியே பின்னிடாமற் போர்செய்து கொன்று வெல்லுந்திறமுடையா னென்பது தோன்ற, வீமனை 'கூற்றன்னான்' என்றார்; பண்புந்தொழிலும்பற்றிய உவமை. அந்த யமன் சூரியன்பெற்ற புதல்வன்: இந்த வீமனாகிய யமனோ வாயுபெற்ற புதல்வன்: இந்த வேறுபாடேயன்றி, பல பராக்கிரமங்களில் இவ்விருவர்க்கும் ஏற்றத்தாழ்வில்லை யென்பது, 'காற்றருள் கூற்றன்னான்' என்பதனாற் போதரும். 'இருப்பு' என்பதற்கு - குடியிருத்தலெனவும், உரியபொருளெனவும் உரை கூறுவாருமுளர். (223, 224)

72.-அருச்சுனன் வார்த்தை.

தேற லார்தமைத் தேறலுந்தேறினர்த் தேறலா மையுமென்றும்
மாற லாருடன் மலைதலு மாறுடன்மருவிவாழ் தலுமுன்னே
ஆற லாதன வரசருக் கென்றுகொண்டரசநீ தியிற்சொன்னார்
கூற லாதன சொல்வதென் செல்வதென்கொடியவ னருகென்றான்.

(இ -ள்.) (பின்பு அருச்சுனன் தருமபுத்திரனை நோக்கி), 'தேறலார்தமை தேறலும் - தெளியப்படாதவர்களை நம்புதலும், தேறினர் தேறலாமையும்- தெளியப்பட்டவர்களை(ப் பின்பு) நம்பாதிருத்தலும், என்றும் மாறு அலாருடன் மலைதலும் - ஒருநாளும் (தம்மோடு) பகைக்குந் தன்மையில்லாத நண்ப(ரைப் பகைவரென்று கொண்டு அவ)ரோடு பொருதலும், மாறுடன் மருவி வாழ்தலும் - பகைவருடனே நட்புக்கொண்டு கலந்து வாழ்தலும், (ஆகிய இச்செயல்கள்), அரசருக்கு ஆறு அலாதன - அரசர்கட்கு முறைமையல்லாத காரியங்களாம், என்றுகொண்டு - என்று, முன்னே- முற்காலத்திலேயே, அரசநீதியில் சொன்னார் - அரசர்கட்கு உரிய நீதி நூல்களில் (ஆன்றோர்) கூறியுள்ளார்; கூறலாதன - (அரசர்கட்கு உரியனவென்று) சொல்லாமல் விலக்கியுள்ளவற்றை, சொல்வது - (அரசநீதியை நன்கு உணர்ந்த நீ இப்பொழுது செய்யவேண்டிய காரியமாக) எடுத்துச்சொல்வது, என் - யாது காரணம்பற்றி? கொடியவன் அருகு செல்வது என் - (நம்மிடத்துக்) கொடும் பகைமைகொண்டுள்ளவனாகிய துரியோதனனை (உரியநண்பனாகக் கருதி நாம்) அவனருகிற் செல்வது எதற்காக? என்றான்- என்று கூறினான்; (எ - று.)

அரசன் ஒருவனைப் பலவகையாலும் சோதித்து 'தக்கவன்' என்று துணிந்தபின்பே அவனைத் தன்னிடத்து வினைசெய்பவனாகக் கொள்ள வேண்டும்; அவ்வாறு ஆராய்ந்து தெளியப்படாத ஒருவனை வினைசெய்பவனாகக் கொண்டாலோ, அவ்வினைகெடத் தான்கெடுவதோடு தன்குலத்துப் பிறந்தாரும் பகைவர்கைப்பட்டுக் கீழாய்விடுவர்: அவ்வாறே சோதித்து அறிந்து தெளிந்தவனிடத்துத் தொழிலைவைத்துப் பின்பு ஒருதவறுங் காணாதிருக்கையில் ஐயுற்றால் அதனை அவன் அறிந்து 'இனி இத்தொழில் நமக்குநிலை யாது' என்று எண்ணித் தான்கொண்ட தொழிலைநெகிழ்த்தி விடப்பகைவரால் எளிதிற் பிரிக்கப்பட்டு விலகிச்செல்வன்: ஆகவே, தேறலார்தமைத் தேறலும், தேறினர்தமைத் தேறாமையுங் கூடாவென்க; "தேரான் பிறனைத் தெளிந்தான் வழிமுறை, தீராவிடும்பைதரும்," "தேரான்தெளிவுந் தெளிந்தான்கணையுறவும், தீராவிடும்பைதரும்" என்ற திருக்குறட்பாக்களினால் முதலடியின் கருத்து விளங்கும். இனி, தேறலார்தமைதேறலும் - நம்புதற்குத் தகுதியல்லாத அயோக்கியர்களை நம்புதலும், தேறினர் தேறலாமையும் - யோக்கியரென்று கொண்டவர்களை நம்பா தொழிதலும் என்றுமாம். 'மாறுடன் மருவிவாழ்தல்' என்பதே இங்குச் சந்தர்ப்பத்துக்கு ஏற்றதாயினும், அதன் இனமாக மற்றவற்றையும் உடன்கூட்டி யுரைத்தார். "நட்புப்பிரித்தல் பகைநட்ட லொற்றிகழ்தல் பக்கத்தார் யாரையு மையுறுதல் - தக்கார், நெடுமொழி கோறல் குணம் பிறிதாதல், கெடுவது காட்டுங் குறி" என்ற நீதி நெறிவிளக்கச்செய்யுள் இங்கு அறியத்தக்கது.

தேறினர்த் தேறலாமை - உயர்திணையிடத்து இரண்டனுருபு தொக்கு வலிமிக்கது: "இயல்பின் விகாரம்." மாறு - பகைவர்க்குப் பண்பாகுபெயர். என்றுகொண்டு, கொண்டு - அசை. கூறு - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். 'கூறலாதன' - கூறலாகாதன என்பதன் தொகுத்தல் விகாரமுமாம்: கூறலாதன என்றது - 'வரதனாற் பணிப்புறு தொழில் மறுக்க நாம் யாவர்' எனவும், 'சூதாட்டம் அறிவுடையோர்செய்கையன்று, பாதகத்தில் ஒன்று' எனவும், 'விதியினை யாவரே எதிர் வெல்வார்' எனவும் துரியோதனன் பக்கல் செல்ல வேண்டுவது அவசியமென்பது தோன்றத் தருமன் கூறியவற்றை. (225)

73.-நகுலசகதேவர்களும்வீமார்ச்சுனர்களின் விருப்பத்தின்படியே சொல்லத் தருமன் தன் கருத்தை வெளியிடுதல்.

விசைய னிவ்வகை மொழிந்ததுமுந்துறு வீமன்மாற் றமுங் கேட்டே,
இசைபெ றும்பெயர் நகுலனுந் தம்பியு மேகுதறகாதென்றார்,
வசைய றும்புகழ்த் துணைவரின் றுரைத்ததே வார்த்தையாயினும்
பெற்ற,

**அசைவி லன்புடைத் தந்தைசொன்மறுப்பதோ வென்றன
னறஞ்செய்வான்.**

(இ -ள்.) இ வகை விசையன் மொழிந்ததும் - இவ்வாறு அருச்சுனன் கூறியதையும், முந்துறு வீமன் மாற்றமும் - முன்னதாகப் பேசிய வீமசேனனுடைய வார்த்தையையும், கேட்டு -,-இசை பெறும் பெயர் - புகழ் பெற்ற பெயரை யுடையவர்களாகிய, நகுலனும்-, தம்பியும் - (அவனது) தம்பியாகிய சகதேவனும், ஏகுதல் தகாது என்றார் - '(அத்தினாபுரிக்குத் துரியோதனனது விருப்பத்தின்படியே) போவது தகுதியன்று' என்றே கூறினார்கள்; அறம் செய்வான் - (அவற்றைக் கேட்ட) தருமத்தையே செய்பவனாகிய யுதிஷ்டிரன், 'வசை அறும் புகழ் துணைவர் இன்று உரைத்ததே வார்த்தை - குற்றமற்ற புகழையுடைய தம்பிமார்கள் நால்வரும் இப்பொழுது சொன்னதே (ஏற்ற) வார்த்தையாகக் கொள்ளத் தக்கது; ஆயினும்-, 'பெற்ற அசைவு இல் அன்பு உடை தந்தை சொல் மறுப்பதோ - தான்கொண்ட (நம்மிடத்துக்) குறைதலில்லாத [உறுதியான] அன்பையுடைய பெரியதந்தையாகிய திருதராட்டிரனது கட்டளைச் சொல்லை மறுப்பதுதகுதியோ?' என்றனன்-; (எ - று.)

'முந்துறு வீமன்' - (பேசுதலிலே) முற்பட்ட வீமனென்றும், (அடுத்துப் பேசிய அருச்சுனன் முதலிய மூவர்க்கும்) முன் பிறந்த வீமனென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். 'உரைத்ததே வார்த்தை' என்னுமிடத்தில், உரைத்தது வார்த்தையென்பது இயல்பிலே அமைந்திருக்கவும் புதிதாக விதித்தது, 'மிகவும் பயனுடையதாம்' என்ற கருத்தை விளக்குவதால், ***விதியணி*** *யாம். ஆயினும், உம்மை - சிறப்பு; மற்றவை - எண்ணுப்பொருளன. (226)*

74-75:-தருமன் சொற்படிஅத்தினாபுரத்துக்குச் செல்லச் சேனைத்தலைவரும் அரசரும் வந்து கூடுதல்.

இரண்டு கவிகள் ஒரு தொடர்:

***ஆவி யார்நிலை பெறுபவர் நீதிகூரரியவான் புகழன்றிப்
பாவி யானதங் கணுகுறா தொழியினும்பலித்திடு நினைவின்றி
மேவி யாளுடை யையன்வந் திருக்கவும்வேரிவண் டெழுமன்றற்
காவி யார்தொடைக் காவல னேவனாமறுப்பது கடனன்றே.***

***நாளை யேகுது மெந்தைவா ழத்தினாநகர்க்கெனத் தருமன்றன்
காளை யேவலின் முரசறைந் தெங்கணுங்காவலர்குழூஉக்கொண்டார்
வேளை யேறிய வரும்படைத் தலைவருமேல்வரும் புனலூடு
வாளை யேறுதண் பழனநார் டெறிபடைமன்னரும் வந்துற்றார்.***

(இ -ள்.) (74) (பின்னும் தருமபுத்திரன்),-'நீதி கூர் அரிய வான் புகழ் அன்றி - நியாயவழியாற் பெறுகின்ற அருமையான சிறந்த கீர்த்தியையே யல்லாமல், ஆவி நிலை பெறுபவர் - உயிரை நிலையாயிருக்கப் பெறுபவர், யார் - எவர்? [ஒருவருமில்லை யென்றபடி]: அங்கு அணுகுறாது ஒழியினும் - (நாம்) அவ்வத்தினாபுரத்திற்குச் செல்லாதிருந்தாலும், பாவியானது - (விதியினால்) நேரக்கூடியது, நினைவு இன்றி - (நமது) எண்ணப்படியல்லாமல் [நமக்குத் தெரியாமலே], பலித்திடும் - நேர்ந்தே தீரும்; (ஆகையால்), ஆள் உடை ஐயன் மேவி வந்து இருக்கவும் - (நம்மை) அடிமையாகவுடைய சிறிய தந்தையாகிய விதுரன் (அத்தினாபுரிக்கு நம்மை அழைத்துச் செல்லுமாறு) விரும்பி வந்திருக்கையிலும், வேரி வண்டு எழு மன்றல் காவி ஆர் தொடை காவலன் - தேனையுண்ணுகின்ற வண்டுகள் (தன்னிடத்துப்) பறந்துவருவதற்குக்காரணமான நறுமணமுள்ள குவளைமலர் நிரம்பியிருக்கப் பெற்ற மாலையை யணிந்த திருதராஷ்டிர மஹாராஜனது, ஏவல்-கட்டளையை, நாம் - (மாறுகூறாமல் அடங்கிநடக்க வேண்டிய) நாம், மறுப்பது-(உடன்படாமல்) மறுத்துச்சொல்வது, கடன் அன்று - முறைமையன்று; (அதனால்), (75) எந்தை வாழ் அத்தினாநகர்க்கு - எமது தந்தை [திருதராஷ்டிரன்] வசிக்கின்ற அத்தினபுரத்திற்கு, நாளை ஏகுதும்-நாளைக்குச் செல்வோம்' என-என்று (தன் கருத்தை வெளியிட்டு (ப் பின்பு காவலாளர்க்கு)க் கட்டளையிட, தருமன் தன் காளை ஏவலின் - அந்தத் தருமபுத்திரனது கட்டளையினால், காவலர்- காவற்காரர்கள், எங்கணும் முரசு அறைந்து

குழூஉக்கொண்டார் - எல்லா விடங்களிலும் கூட்டமாகக் கூடிப் பறையறைந்து தெரிவித்தார்கள்; வேளை ஏறிய அரும்படைத் தலைவரும் - பல காலமாகப் பழகிய [மிக்க அனுபவமுடைய] அருமையாகிய சேனைத்தலைவர்களும், மேல் வரும் புனலூடு - மிக்குப் பெருகுகின்ற நீர்வெள்ளத்தினிடத்தே, வாளை-வாளைமீன்கள், ஏறு- எதிராகச்செல்லுகின்ற, தண் பழனம் நாடு - குளிர்ந்த வயல்களையுடைய அயல்நாடுகளிலுள்ளவர்களான, எறி படைமன்னரும்-(பகைவர்மேல்) வீசியெறிதற்கு உரிய ஆயுதங்களை ஏந்திய அரசர்களும், வந்து உற்றார் - வந்து கூடினார்கள்; (எ - று.)

(74) நம்மை வருமாறு கட்டளையிட்டவனோ, நமது பெரிய தகப்பன்; நம்மை அழைத்துச் செல்ல வந்தவனோ சிறிய தகப்பன்; இவ்வொன்றே நாம் செல்லுதற்குத் தக்ககாரணமாயிருக்க, இவ்விரண்டும் ஒருங்கே நேர்ந்தபோது நாம் போகாமலிருப்பது பழிக்கே காரணமாம்; அவ்வத்தினாபுரிக்குச் செல்வது, தீங்குக்குக் காரணம் என்போமானால், ஊழ்வலியால் நேரக்கூடியவை நாம் அங்குச் செல்லாமற்போனாலும் பலித்தே தீரும்: ஆகவே, 'பெரியோர்கள் கட்டளையை மறுத்தார்கள்' என்ற பழிக்கு உள்ளாகாமல் இப்பொழுது செய்வதே தகுதியெனத்தருமன் தன் கருத்தை வெளியிட்டன னென்க. "ஒன்றா வுலகத் துயர்ந்த புகழல்லாற், பொன்றாது நிற்பதொன்றில்' என்றபடி பூதவுடம்பு அழியப் புகழுடம்பு அழியாது நிலைநிற்றலால் 'வான்புக ழன்றி ஆவி யார் நிலை பெறுவர்' என்றான். புகழ் நிலைபெறுதலாவது - தான் இறந்த பின்பும் தன்பெயர் அழியாது நிலைநிற்றல். பாவி-வடசொல். பாவியானது பலித்திடும் - "வருகுவது தானே வரும்". 'வேரிவண்டு எழுமன்றல் காவி ஆர் தொடை' என்பதற்கு - தேன்வண்டுகள் நறுமணம்மேலெழப் பெற்ற குவளை மலர்களிலே ஆரவாரித்தற்கு இடமான மாலை யெனினுமாம்.

(75) 'எந்தைவாழ் அத்தினாநகர்' என்றதில், நாம் துரியோதனாதியரைப் பார்த்துப் போகாதிருந்தாலும், நமது தந்தையைப் பார்த்தாவது செல்ல வேண்டுமென்ற பொருள் தொனிக்கும்; "பாலைப் பார்த்தோ, பானையைப் பார்த்தோ" என்பது, பழமொழி. காளை - இளவெருது போன்றவன், உவமையாகுபெயர்: நடைவலிமை காம்பீரியங்களில் உவமம். முரசறைந்து செய்திதெரிவித்தல், மரபு. 'காவலர்' என்றது - இங்கே, ஊரைக் காவல் செய்துகொண்டு உரிய காலத்திற் பறையறைந்து திரியும் ஏவலாளரைக் குறிக்கும்; 'மன்னரும்வந்துற்றார்' என நான்காமடியில் வருதலால், 'காவலர் என்றதற்கு-காவலாளரென்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது: முரசறைந்து எங்கணுங் காவலர் குழூஉக்கொண்டார்-காவலர் எங்கணும் குழூஉக்கொண்டு முரசறைந்தார் என விகுதி பிரித்துக் கூட்டுக. வேளை ஏறிய - மன்மதனைக் காட்டிலும் அழகு மிக்க என்றும் உரைக்கலாம். வாளை - மீன் வகையி லொன்று. புதுவருவாய் நன்னீரை யெதிர் கொள்ளுதல், மீனின் இயல்பு.
(228)

76.-திரண்ட சேனைகளின்வருணனை.

மாது ரங்கம மணிநெடுந் தேர்மதவாரணம் வயவீரர்
சாது ரங்கமுந் தந்திரத் தலைவருந்தரணிமன் னருஞ்சூழ
மீது ரங்கவின் கெழுபெருஞ் சேனைசூழ்வேந்தன்மா நகருற்ற
போது ரங்கமு நெளிந்தன பஃறலைபொறாமையி னிருநான்கும்.

(இ -ள்.) மா துரங்கமம் - பெரிய குதிரைகளும், மணி நெடுந்தேர் - மணிகள் கட்டிய பெரியதேர்களும், மதம் வாரணம் - மதங்கொண்ட யானைகளும், வய வீரர் - வலிமையையுடைய காலாள் வீரர்களும், (ஆகிய), சாதுரங்கமும்-சதுரங்க சேனைகளும், தந்திரம் தலைவரும் - சேனைத்தலைவர்களும், தரணி மன்னரும் - பூமியைக் காக்கின்ற அரசர்களும்,- மீது உரம் கவின் கெழு - மேலான பலமும் அழகும் நிறைந்த, பெருஞ்சேனை-மிக்கசேனைகள், சூழ-சூழப்பெற்ற, வேந்தன் - யுதிஷ்டிரராஜனது, மாநகர் - பெரிய இந்திரப் பிரத்தநகரத்தில், சூழ் உற்ற போது-சுற்றிலும் [எல்லாப் பக்கங்களிலும்] வந்து நிறைந்தபோது, இருநான்கு உரங்கம்உம் - (பூமியைத்தாங்குகின்ற) அஷ்ட மகாநாகங்களும், பொறாமையின் - (அப்பாரத்தைச்) சுமக்கமாட்டாமையினால், பல தலையும் நெளிந்தன - (தமது) பலதலைகளும் நெளியப்பெற்றன; (எ - று.)

அஷ்டமஹாநாகங்கள் தலைநெளிந்தன வெனக்கூறியது, அதிசயோக்தி யலங்காரம்; இது, சேனைத்தொகுதியின் மிகுதியை விளக்கும். அஷ்டமஹாநாகங்களாவன - வாசுகி, அநந்தன், தக்ஷகன்,

சங்கபாலன், குளிகன், பதுமன், மகாபதுமன், கார்க்கோடகன் என்பன; இவை, முறையே கிழக்கு முதலிய எட்டுத் திக்குக்களிலும், கீழ்இருந்து பூமியைத் தாங்குவன. இனி, மா - குதிரையும், துரங்கமம் மணி நெடுந் தேர் - குதிரைகள் கட்டிய அழகிய பெரிய தேர்களும் என்றும் பொருள் கூறலாம். துரங்கமம் - விரைந்துசெல்வது எனக் குதிரைக்குக் காரணக்குறி. தந்திரம் - சேனை. சாதுரங்கம், உரங்கம் - சதுரங்கம், உரகம் என்பவற்றின் விகாரங்கள்; உரகம் - (கால்களில்லாமையால்) மார்பினால் ஊர்ந்துசெல்வது எனப் பாம்பிற்குக் காரணக்குறி. பல+தலை=பஃறலை. 'உரங்கமு நெளிந்தன பஃறலை - உரங்கமும் பஃறலையும் நெளிந்தன என உம்மைபிரித்துக் கூட்டுக. இனி, உரங்கமும் - ஆதிசேஷனும், இரு நான்கும் - மற்றை அஷ்டநாகங்களும் எனினும் பொருந்தும். ஆதிசேஷன், நடுவிலேயிருந்து பூமியைத் தாங்குவன். (229)

77.-பாண்டவரைவரும்ஐந்துதேரின்மேல் ஏறுதல்.

ஐந்து பூதமே நிகரெனப் புலன்களோரைந்துமே ரெதிரென்ன
ஐந்து காவுமே பொருவெனப் பணிமுடியைந்துமே நேரென்ன
ஐந்து வாளியே யுறழ்வென வேள்வியோரைந்துமே யொப்பென்ன
ஐந்து வாசமே தரமென வைவருமைந்துதேர் மேல்கொண்டார்.

(இ -ள்.) ஐந்து பூதமே நிகர் என - பஞ்சபூதங்களும் ஒப்பென்று சொல்லும்படியும், புலன்கள் ஓர் ஐந்துமே எதிர் என்ன - ஐம்புலன்களும் ஒப்பென்று சொல்லும்படியும், ஐந்து காவுமே பொருவு என - (தேவலோகத்துப்) பஞ்ச தருக்களும் ஒப்பென்று சொல்லும்படியும், பணி முடி ஐந்துமே நேர் என்ன - நாகத்தினது ஐந்துதலைகளும் ஒப்பென்று சொல்லும்படியும், ஐந்து வாளியே உறழ்வு என - (மன்மதனது) பஞ்சபாணங்களும் ஒப்பென்று சொல்லும்படியும், வேள்வி ஓர் ஐந்துமே ஒப்பு என்ன - பஞ்ச மஹாயஜ்ஞங்களும் ஒப்பென்று சொல்லும்படியும், ஐந்து வாசமே தரம் என - ஐந்துமுகவாசப் பொருள்களும் ஒப்பென்று சொல்லும்படியும், ஐவரும் - பஞ்சபாண்டவர்களும், ஐந்து தேர் மேல் கொண்டார் - ஐந்து தேர்களின்மீது ஏறிக்கொண்டார்கள்; (எ - று.)

உலகத்துக்கு இன்றியமையா திருத்தலாற் பஞ்சபூதங்களையும், மெய்வாய் கண் மூக்குச்செவி யென்ற பஞ்சேந்திரியங்கட்கும் உரிய விஷயமாய் நிற்றலால் ஐம்புலன்களையும், வேண்டியவற்றை வேண்டியபடியே கொடுக்கின்றமையாற் பஞ்சதேவதருக்களையும், "ஐவருக்குமோருயிரே" ஆதலால் நாகத்தின் ஐந்துதலைகளையும், கட்டழகுடைமைபற்றி மகளிர்க்கன்றி ஆடவர்க்கும் அவாவையுண்டாக்குதலால் மன்மதனது பஞ்சபாணங்களையும், தேவர் முதலியோர்க்குத் திருப்திசெய்வித்தலாற் பஞ்ச மஹாயஜ்ஞங்களையும், மிக்ககளிப்பைத் தருதலால் முகவாசப் பொருள்க ளைந்தையும் பஞ்ச பாண்டவர்க்கு உவமைகூறின ரென்க; பலபடப்புனைந்த உவமையணி. பேராற்றலுடைமைபற்றிப் பஞ்சமகாபூதங்களையும், இன்றியமையாச்சிறப்புப்பற்றி ஐம்புலன்களையும், தவறாது வெல்லும் வல்லமைபற்றி ஐந்து வாளிகளையும், வைதிகர்களால் மேற்கொள்ளப்படுஞ் சிறப்புப்பற்றி ஐந்து வேள்விகளையும், அனைவராலும் விரும்பப்படுந் தகுதிபற்றி ஐந்து வாசங்களையும் பஞ்சபாண்டவர்க்கு உவமை கூறியதாகவுங்கொள்ளலாம். 'ஐந்து' என்றசொல் பலமுறை அடுக்கிவந்தது - சொற்பொருட்பின்வருநிலையணியும். ஒப்புமை குறிக்கும் வெவ்வேறு பலசொற்கள் வந்தது - பொருட்பின்வருநிலையணியுமாம்.

ஐந்துபூதம் - நிலம், நீர், தீ, காற்று, வானம் என்பன. புலன்கள் - சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என ஐந்து. தேவதருக்கள் - மந்தாரம், பாரிஜாதம், ஸந்தாநம், கற்பகம், அரிசந்தனம் என்பவை. பஞ்சபாணம் - தாமரைமலர், மாமலர், அசோகமலர், முல்லைமலர், கருங்குவளைமலர் என இவை. பஞ்சமஹாயாகங்கள்- பிரமயஜ்ஞம், தேவயஜ்ஞம், பித்ருயஜ்ஞம், மனுஷ்யயஜ்ஞம், பூதயஜ்ஞம் என்ற ஐம்பெருவேள்விகள்; (வேதமோதுதல் - பிரமயஜ்ஞம்; ஓமம்வளர்த்தல் - தேவயஜ்ஞம்; பிரஜையைப்பெறுதல் - பித்ருயஜ்ஞம்; விருந்தோம்புதல் - மநுஷ்யயஜ்ஞம்; பலியீதல் - பூதயஜ்ஞம்.) முகவாசங்க ளைந்தாவன - தக்கோலம், இலவங்கம், ஏலம், கற்பூரம், சாதிக்காய் என்பனவாம். கா - சோலை; இங்கு, மரத்துக்கு இலக்கணை. (230)

78.-பாண்டவர்களது குடைகள்,சாமரங்களின் வருணனை.

விழியி னெஞ்சின்வா னெருப்பினீடுததியின் விதிபடைப் பினிற்றோன்றிப்,
பொழியும் வெண்கதி ரைவகை மதியுமப்பொழுதுதித்தனவென்ன, மொழியு மைந்துபொற் றனிக்குடை நிழற்றினமுழுமதி வடிவின் கண், இழியும் வெண்சுடர்க் கற்றையிற்சாமரமிரட்டின விருபாலும்.

(இ -ள்.) 'விழியின் - (அத்திரிமுனிவரது) கண்ணிலும், நெஞ்சின் - ((திருமாலினது) மனத்திலும், வால் நெருப்பின் - பரிசுத்தமான அக்கினியிலும், நீடு உததியின் - பெரிய திருப்பாற்கடலிலும், விதிபடைப்பினில் - பிரமதேவனதுசிருஷ்டியிலும், (ஆக ஐந்திடங்களிலும்), தோன்றி - பிறந்து, வெள் கதிர்பொழியும் - வெண்மையாகிய நிலாவொளியை வீசுகிற, ஐவகை மதியும் - ஐந்துசந்திரர்களும், அப்பொழுது உதித்தன என்ன - (பாண்டவர்கள் அத்தினபுரத்திற்குப் புறப்படும்) அச்சமயத்தில் (ஒருங்கே) உதயமாயின' என்று சொல்லும்படி, மொழியும் ஐந்து பொன் தனி குடை நிழற்றின - சிறப்பித்துக்கூறப்படுகின்ற அழகிய ஒப்பற்ற ஐந்து குடைகள் (பாண்டவ ரைவர்க்கும்) நிழலைச் செய்தன; இரு பாலும் - (அப்பாண்டவர்களது) இரண்டு பக்கங்களிலும்,- முழுமதி வடிவின்கண் இழியும் வெள் சுடர் கற்றையின் - அந்தப் பூர்ணசந்திர பிம்பத்தினின்று கீழிறங்குகிற வெண்மையாகிய நிலாத்தொகுதிபோல, சாமரம் இரட்டின - சாமரங்கள் வீசப்பெற்றன; (எ - று.)

பாண்டவரைவரும் ஐந்து தேரின்மேலேறிச் செல்லுகையில் ஒருங்கே அவர்கள்மீது பிடிக்கப்பட்ட ஐந்து வெண்கொற்றக் குடைகட்கு ஒரே காலத்தில் தோன்றி விளங்குகின்ற ஐந்து சந்திரர்களையும், அக்குடைகளின் இரு பக்கங்களிலும் வீசப்படுகின்ற வெண்சாமரங்கட்கு அச்சந்திரனிடத்தினின்று இழியும் நிலாத்தொகுதியையும் ஒப்பாமெனக் குறித்தார்; ***தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி.***

தேவர்களை இருதிணையாலுங் கூறலா மாதலால், 'ஐவகைமதியும் உதித்தன' என அஃறிணையாற் கூறினார். அத்திரி - பிரமதேவனது மாநஸபுத்திரர்; நவப்பிரமாக்களி லொருவர்; (மற்றையோர் - பிருகு, புலஸ்தியர், கிரது, அங்கிரசு, மரீசி, தக்ஷர், வசிஷ்டர், நாரதர்.) அத்திரிமுனிவரது விழியினின்று சந்திரன் தோன்றிய வரலாறு:- உபப்பிரமராகிய அத்திரிமுனிவர் இந்திரியநிக்கிரகஞ் செய்து மூவாயிரம் வருடந்தவம்புரிகையில் தேஜோரூபியாகிய அவரது கண்களிலிருந்து பத்துத் திக்குக்களிலும் பேரொளிவீசிக்கொண்டு நீர் பெருகவே, அந்தக்கருப்பத்தைத் திக்தேவிகள் பதின்மரும் தாங்கத்தொடங்கிய பின்பு தங்களால் பொறுக்க முடியாமல் சந்திரரூபமான அந்தக்கருப்பத்தோடு பூமியில்விழ, அப்பால் நான்முகக் கடவுள் அச்சந்திரனை வேதமயமான தேரின் மீது ஏற்ற, ஸப்தரிஷிகள் முதலானவர்கள் வேதவாக்கியங்களைக் கொண்டு துதித்ததனால் அச்சந்திரன் மிக்க ஒளிபெற்று உலகத்துக்குப் பேரொளியைத் தருபவனாயின னென்பதாம். சந்திரன் திருமாலின் மனத்திலிருந்து தோன்றினானென்பது, வேதத்திலுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது; "(திண்சுடராழியரங்கேசர் திக்குத்திருச்செவியின், மண்கழலிற் சத்யலோகஞ்சிரத்தின் மருத்துயிரில், ***தண்கதிருள்ளத்தில்*** *வானுந்தியிற் செந்தரணிகண்ணில், ஒண்கன லிந்திரன்வாழ் முகப்போதி லுதித்தனரே" என்ற திருவரங்கத்து மாலையையுங் காண்க.)* ***பாற்கடல்கடைந்தபோது அதனினின்று சந்திரன் தோன்றியமை பிரசித்தம்.*** *சந்திரன் அத்திரிமுனிவரது விழியிலும் திருமாலின் மனத்திலும் நெருப்புமுகத்திலும் திருப்பாற்கடலிலும் தோன்றியமையை, கீழ் ஆதிபருவத்திலும் "அத்திரிப் பெயரந்தணனம்பகந்தனிலுஞ், சித்திரக்கனன் முகத்திலும் பிறந்தொளி சிறந்தோன்," எங்கண்மாதவ னிதயமா மலர்வரு முதயத், திங்கள், "அம்புராசியி னாரமுதுடனவதரித்தோன்" எனக் கூறியுள்ளார். சந்திரன் பிரமசிருஷ்டிக்கு உட்பட்டவனாதலால் 'விதிபடைப்பினிற்றோன்றி' என்றார். இங்குக்கூறிய ஐவகைப்பிறப்பிடங்களுள் நெருப்பினின்று* ***தோன்றிய வரலாறு வந்தவிடத்துக்*** *கண்டுகொள்க. இனி, வான் நெருப்பின் - ஆகாயத்திலிருக்குஞ் சூரியனிடத்தினின்று என்று பொருள் கொள்ளுதலும் ஒன்று; சந்திரன் கிருஷ்ணபட்சத்தில் நாடோறும் ஒவ்வொருகலையாகக் குறைந்து கடைசியாக ஒற்றைக்கலையாய் நின்று அமாவாசியையன்று சூரியனோடு சேர்ந்து பின்பு அவனிடத்திலிருந்து வெளிப்படுவதாலும், அன்றியும் சூரியனிடத்திலிருந்தே ஒளியைப்பெறுவதாலும் இவ்வாறு கூறப்பட்டது என்க; (சூரியனுக்கு 'சித்ரபாநு' என ஒருபெயருள்ளதனால், "சித்திரக் கனல் முகத்து" என்றதற்கும் - விசித்திரமான சோதியையுடைய சூரியனிடத்தினின்று எனப்பொருள் காணலாம்.) (231)*

79.-இனி ஆறுகவிகளால்,சதுரங்கசேனைகளை வருணிக்கின்றார்: இதுவும், அடுத்த கவியும் - யானைகளின் வருணனை.

மைத்திறத்தினின் றதிர்வன முதிர்வன வரைத்திறத் தினுமோங்கு
மெய்த்திறத்தன வெழுதிறத் தினுமிக விடுவன மததாரை
எத்திறத்தினும் பொருதொழில் புரிவன வேழுறுப் புறத்தாழ்ந்த
முத்திறத்தன வெண்ணலப் பிறப்பின மூரிவெங் களியானை. *(இ -ள்.) மூரி வெம் களி யானை-வலிய கொடிய மதக்களிப்பையுடைய யானைகள்,- மை திறத்தின் நின்று அதிர்வன- மேகங்களின் வருக்கம்போல்நின்று முழங்குவனவும், முதிர்வன வரை திறத்தினும் - மிகப்பெரியவையான மலைக்கூட்டங்களைப் பார்க்கிலும், ஓங்கு மெய் திறத்தன- உயர்ந்து வளர்ந்த உடம்பின் தோற்றத்தையுடையனவும், எழுதிறத்தினும் மதம் தாரை மிக விடுவன - ஏழு வகையுறுப்புக்களாலும் மதநீர்ப்பெருக்கை மிகச்சொரிவனவும், எதிறத்தினும் பொரு தொழில் புரிவன - எல்லா வுறுப்புக்களாலும் போர்த்தொழிலைச்செய்வனவும், ஏழு உறுப்பு உற தாழ்ந்த - ஏழு அவயவங்கள் நன்றாகத்தாழ்ந்து நிலத்திற் படியப் பெற்றனவும், முத்திறத்தன எண் நலம் பிறப்பின - மூவகையான நன்கு மதிக்கத்தக்கநல்ல பிறப்பையுடையனவுமா யிருந்தன; (எ - று.)*

யானைக்கு, மேகம் - கருநிறத்திலும், கர்ச்சித்தலிலும் தாரை பொழிதலிலும் உவமை. மததாரைகள் விடும் ஏழு உறுப்பாவன - கன்னமிரண்டும், கண்ணிரண்டும், துதிக்கைத் துளையிரண்டும், கோசமொன்றுமாம். எத்திறத்தினும் பொருதொழில்புரிதலாவது-கால்களினால் மிதித்தும், துதிக்கையினால் அறைந்தும் பற்றியும் இழுத்தும், தந்தங்களினாற் குத்தியும், மத்தகத்தால் முட்டியும், வாலால் வீசியடித்தும் போர்செய்தல்; "கோடுகைம்முதலா வொன்பதுறுப்பினுங் கோறல்வல்ல, நீடுயர்மா" என்பர், மேற் பதினாறாம் போர்ச்சருக்கத்திலும். ஏழுறுப்பு உறத்தாழ்தல் - கால் நான்கும் வாலொன்றுங், கையொன்றும், கோசமொன்றும் நிலத்திற்படியுமாறு தாழ்ந்திருத்தல். அரசயானையின் இலக்கணத்தில் 'காலொரு நான்குந் தனிக்கையுங் கோசமும், வாலுறுப்போ டேழு மாநிலந்தோய்ந்து" என்று வருதல் காண்க. வரைத்திறத்தினும் முதிர்வன - மலைவகைகளிலும் வலிமை மிக்கன. ஓங்கும் மெய்த்திறத்தன - உயர்ந்த உடம்பின் தோற்றத்தையுடையன என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஏழுமுழம் உயர்ந்திருத்தல், உத்தமகஜலக்ஷணம்.

***முத்திறத்தன யானை** - கிரிசரம், நதிசரம், வனசரம் என்பன: "கிரிசரம் வனசரம் நதிசரமென்றிவை, நிலைபெறுநிலமென நிறுத்தி சினோரே" என்ற பன்னிருபாட்டியலாலும், 'கிரிசரம் வனசரம் நதிசர மடுத்துப், பெறுமே யானை பிறந்த நிலப்பெயர்" என்ற பிங்கலந்தை திவாகரங்களினாலும், இலக்கணவிளக்கவுரையாலும் அறிக. இவற்றுள், கிரிசரம் - மலையிற் பிறந்தது. நதிசரம் - யாற்றுச்சார்பிற் பிறந்தது; வனசரம்-காட்டிற் பிறந்தது. இனி, வேறும் **யானையின் மூன்றுவகை** - பத்ரம், மந்த்ரம், ம்ருகம் என்பன; இவற்றின் இலக்கணம் வருமாறு: தேனின் நிறம் போன்ற நிறமுள்ள தந்தமும் மிக்கவலிமையும் ஒத்த அவயவமும் வட்டமான வடிவமும் அழகிய முகமும் அவயவச்சிறப்பு முடையது, பத்ரம். பருத்த வயிறும் சிங்கநோக்கும் பருத்த தோலுள்ள கழுத்துத் துதிக்கைகளும் நடுத்தரமான அவயவமும் நீண்டஉடம்பும் உடையது, மந்த்ரம்: பருத்ததல்லாத கழுத்து மருப்புக் காது துதிக்கைகளும் பருத்த கண்களும் குறுகிய உதடு குறிகளும் குறிய உடம்பும் உடையது, ம்ருகம். பத்ரத்துக்கு உயரம் ஏழு முழமும், நீளம் எட்டு முழமும், வயிற்றின் சுற்றளவு பத்து முழமுமாம்; மந்த்ரத்துக்கு இவ்வளவினும் ஒவ்வொரு முழம் குறைவும் ம்ருகத்திற்கு அதனளவினும் ஒவ்வொரு முழம் குறைவுமாகும். பத்ரத்துக்கும் மந்த்ரத்துக்கும் நீளம் ஓரளவு என்பதும் உண்டு. பத்ரத்தின் மதநீர் பகமையாகவும், மந்த்ரத்தின் மதநீர் மஞ்சள் நிறமாகவும், ம்ருகத்தின் மதநீர் கருமையாகவும் இருக்கும். இனி, களிற்றியானை பிடியானை குட்டியானையென்றும், மூன்றுவகை மதத்தையுடைய யானையென்றும் யானையின் முத்திறத்தைக் கூறுதல் தகுதியன்று. 'முத்திறத்தன வெண்ணிலப் பிறப்பின' என்ற பாடத்துக்கு-மூவகையாக எண்ணப்படுகிற நிலங்களிற் பிறத்தலையுடையன என்று பொருள். மததாரா - வடசொற்றொடர். (232)*

80.** **வன்ற போதன ரினுமிகுபொறையனவலனுயர்வனவெண்கோ,
வென்ற போதகத் தானையின் பெருமையையெங்ஙனம்

புகல்கிற்பாம்,
நின்ற போதுடன் முகிலிடை மறைந்தநிரை நிரை
நெறிப்பட்டுச்,
சென்ற போதுவெம் படைக்கடற்செய்ததோர் சேதுபந்
தனம்போலும்.

(இ -ள்.) வல் தபோதனரினும் மிகு பொறையன - முதிர்ந்த தவத்தையே செல்வமாக வுடையவர்களான முனிவர்களைக் காட்டிலும் மிக்கபொறுமை யுடையனவும், வலன் உயர்வன- வெற்றியினால் மேம்பட்டனவுமாகிய, எண் கோ என்ற போதகம் தானையின்-மதிக்கப்படுகின்ற மலையென்று சொல்லத்தக்க யானைச்சேனைகளினுடைய பெருமையை,-எங்ஙனம் புகல்கிற்பாம் - (யாம்) எவ்வாறு வருணித்துச் சொல்லவல்லோம்? நின்றபோது - (இவ்யானைகள் எழுந்து) நிற்குஞ் சமயத்தில், உடல் முகிலிடை மறைந்தது - (அவற்றின்) உடம்பு மேகமண்டலத்தினிடையிலே மறையுந்தன்மையுள்ளது; நிரை நிரை நெறிபட்டு சென்றபோது - வரிசை வரிசையாக ஒழுங்குபட்டுச் செல்லுஞ்சமயத்தில், (அவ்யானை வரிசையின் தோற்றம்), வெம்படை கடல் செய்தது ஓர் சேதுபந்தனம் போலும் - கொடிய சேனாசமுத்திரத்திற் கட்டியதாகிய ஓர் அணைக்கட்டை யொத்திருக்கும்; எ - று.)

*பிறர்செய்த தீங்குக்கு அப்பொழுதே மாறுசெய்ய வல்லமை பெற்றிருந்தும் அவ்வாறு செய்யாமல் அப்பொழுது பொறுத்துக்கொள்ளும் யானையின் பொறுமைக்கு, முனிவர்களின் பொறுமையை உவமை கூறினார். துறவறத்தார்க்கு உரிய விரதங்களுள் வெகுளாமை ஒன்றாத லுணர்க. நாட்டு மானிடர் செல்வத்தைப் பேணிக் காப்பதுபோல முனிவர்கள் தவத்தைச் செல்வமாகப் பாவித்துப் பேராதரத்தோடு பாதுகாத்தலால், அவர்கட்கு 'தபோதனர்' என்று ஒரு பெயர். 'எண் கோ என்ற' என்பதற்கு அஷ்டகுல பர்வதங்களென்று சொல்லத் தக்க என்றும், அஷ்டதிக்கஜங்க ளென்று சொல்லத்தக்க என்றும், வெண்கோ என்ற என்று எடுத்து - ஐராவதம் என்று சொல்லத்தக்க என்றும் பொருள் கூறலாம். கோ - மலை; யானைக்கு இலக்கணை. 'வென்ற' என்று பிரித்து உரைப்பது, மோனைத்தொடைக்குச் சிறவாது. போதகம் - பத்து வருஷத்து யானைக்கன்று. போதகத்து ஆனை என்று பிரித்தால, போதகமாகிய யானையென்க. புகல்கிற்பாம் - கவிகளுக்கு உரிய இயற்கைத் தனித்தன்மைப் பன்மை. யானை எழுந்து நின்ற சமயத்தில் அவற்றின் உடல் மேகமண்டலத்தே மறையுமெனத் **தொடர்புயர்வு நவிற்சியணி** படக் கூறினார்; இதனால் யானையின்மிக்க உயர்ச்சி விளங்கும். உடல் மறைந்தது - சாதியொருமை. (சாதியொருமையாவது ஒரு சொல் ஒருமையீறு தோன்ற நின்றும், தோன்றாதுநின்றும் பன்மைப் பொருள் உணர்த்துவது; இதனை, வடநூலார் 'ஜாத்யேகவசநம்' என்பர்.) மற்றை மூவகைச் சேனைகளும் கடல்போலப் பரந்திருக்க அவற்றின் நடுவே வரிசையாய் ஒழுங்குபட்டுள்ள யானைகளுக்குக் கடலினிடையிற் கட்டப்பட்ட சேது உவமையாமென்க. தண்டகாரண்யத்திற் சீதையை யெடுத்துக்கொண்டு போன இராவணன் இலங்கையில் அவளைச் சிறைவைத்திருத்தலைத் தூது சென்று மீண்ட அநுமானால் அறிந்த இராமபிரான் அவ்விராவணனையழித்தற்காக இலங்கை சேர்தற்பொருட்டு இடையிலுள்ள தென்கடலைக் கடக்கவேண்டிய சமயத்தில், அப்பெருமானுடைய அநுமதியால் வாநரங்கள் மலைகளை யெடுத்துக் கொண்டு வந்து போகட்டுக் கடலினிடையே அணைகட்டின என்ற வரலாறு பிரசித்தம். (233)*

81.-இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் -குதிரைகளின் வருணனை.

சுற்று நீளமு முயரமு நிகர்ப்பனசுழியின்மிக் கனதீமை
அற்று மேதகு நிறத்தன கவினுடையவயவத் தனவாகி
எற்று மாமணி முரசமுஞ் சங்கமுமெனுங்குரன் மிகுத்திப்பார்
முற்று மாதிரத் தளவுமைங்கதியினான் முடிப்பன விமைப்போதில்.

(இ -ள்.) (அச்சேனையிலுள்ள குதிரைகள்),-சுற்றும் நீளமும் உயரமும் நிகர்ப்பன - சுற்றளவும் நீளமும் உயரமும் (இலக்கணத்திற்கு) ஒத்தனவும், சுழியின் மிக்கன - சுழியினால் மேம்பட்டனவும் [மேம்பட்ட சுழிகளையுடையனவும்], தீமை அற்று மேதகு நிறத்தன - குற்றங்களொழிந்து மேன்மையான நல்ல நிறத்தையுடையனவும், கவின் உடை அவயவத்தன ஆகி - அழகையுடைய

உறுப்புக்களை யுடையனவுமாக இருந்து, எற்று மா மணிமுரசமும் சங்கமும் எனும் குரல் மிகுத்து - அடிக்கப்படுகின்ற பெரிய அழகிய முரசவாத்தியமும் சங்கும் ஒப்பாகச் சொல்லத்தக்க குரலோசை மிக்கனவாய்,- இ பார் முற்றும் - இவ்வுலக முழுவதையும், மாதிரத்து அளவும் - திக்குக்களின் எல்லையையும், ஐங் கதியினால் - (தமது) ஐவகை நடைவிகற்பங்களினால், இமைபோதில் - ஒரு நிமிஷத்திற்குள், முடிப்பன - சுற்றி வருந் தன்மையையுடையன; (எ - று.)

உத்தமமான குதிரைகட்கு உயரத்தினளவு - நூற்றெட்டு விரற்கிடையும், நீளத்தினளவு - நூற்றுத்தொண்ணூற்றிரண்டு விரற்கிடையும், வயிற்றின் சுற்றளவு - நூற்றுப் பதினொரு விரற்கிடையுமாம்: இது வடநூலுட் கண்டது: இனி, உயரம் நூறு விரற்கிடையென்று கூறுதலுமுண்டு. மிக்கசுழிகள் - முகம் தலை நாசி மார்பு என்ற இவ்வுறுப்புக்களிற் பொருந்திய இரட்டைச் சுழிகளும், நடுநெற்றி பின்புறம் இவற்றிற் பொருந்திய ஒற்றைச் சுழிகளுமாகிய, 'த்ருவம்' என்னும் பெயருடைய பத்துச்சுழிகளோடு, கழுத்தில்வலமாகச் சுழிந்திருக்குந் தேவமணியும்: இவை, குதிரையின் நல்லிலக்கணமாதலை, "அணிகிளர்கழுத்தில் வலஞ்சுழிந்திருந்தா லறிந்தவ ரதனையே தெய்வ, மணியென விசைப்பர் முகந் தலை நாசி மார்ப மிந்நான்கு மிவ்விரண்டு, பணிதருசுழியு நுதனடுப் பின்னைப்பக்கமு மொவ்வொருசுழியுந், துணிதரவிருப்ப திலக்கணமுளது" என்பதனாலும் அறிக. தீமையற்று மேதகு நிறத்தன - புலி கரடி கழுதை செந்நாய் பூனை நரி காகம் புகை என்னும் இவற்றைப்போன்ற நிறமுடையனவன்றி, சந்திரன் பால் மாதுளம்போது செம்பஞ்சி வண்டு முகில் கோரோசனை பொன் முதலியவற்றைப் போன்ற நிறமுடையவை.

குதிரைகளின் ஐங்கதிகள் - "விக்கிதம் வற்கிதம் வெல்லுமுபகண்டம், மத்திமம் சாரியோ டைந்து" என்று சொல்லப்பட்ட இவை: இவ்வாறன்றி, ஆஸ்கந்திதம், தோரிதகம், ரேகிதம், வல்கிலுதம், ப்லுதம் எனவும்படும். இனி, ஸிம்ஹகதி மயூரகதி வாநரகதி வியாக்கிரகதி குஞ்சரகதி என்றலும் பிறவாறு கூறுதலுமுண்டு. (234)

82. ஆளி னெஞ்சமும் வார்த்தையுஞ்செங்கையு மாசனத்தொடுதாளுங்,
கோளி லின்புறக் குறிப்பன வெவற்றினுங்குறைகளற் றனவாகி,
ஆளி குஞ்சரம் வானர முதலிய வியக்கினால்விசும்பெங்குந்,
தூளி கொண்டிட மிடைந்துவந் தனநெடுந் துரகதம்பலகோடி.

(இ -ள்.) பல கோடி நெடுந் துரகதம். பலகோடிக்கணக்கான பெரிய குதிரைகள்,-ஆளின் - (தம்மீது) ஏறிநடத்துபவரது, நெஞ்சம்உம் - எண்ணத்தையும், வார்த்தையும் - சொற்களையும், செம் கையும் - சிவந்த கைகளினாற்செய்யுங் குறிப்பையும், ஆசனத்தொடு - (தம்மீது ஏறி) வீற்றிருத்தலிலுண்டாகுஞ் சைகையையும், தாளும் - கால்களினாற் செய்யுங் குறிப்பையும், கோளில் இன்பு உற குறிப்பன - (தம்முடைய) அறிவால் (நடத்துபவர்) மகிழும்படி தெரிந்துகொள்வனவும், எவற்றினும் குறைகள் அற்றன ஆகி - (குதிரைகட்குக் கூறியுள்ள குணம் செயல் குறி என்கிற) எல்லா வகையிலுங்குறைபாடில்லாதனவுமாய்,- யாளி குஞ்சரம் வானரம் முதலிய இயக்கினால்-சிங்கம் யானை குரங்கு முதலியவற்றின் நடைபோன்ற நடையினாலே, விசும்பு எங்கும் தூளி கொண்டிட - ஆகாய முழுவதும் புழுதி எழுந்து பரவும்படி, மிடைந்து வந்தன - நெருங்கிச் சென்றன; (எ - று.)

தம்மை நடத்துபவரது மனக்கருத்து முதலியவற்றை யெல்லாம் உணர்ந்து அவர்க்கு மகிழ்ச்சியுண்டாகுமாறு நடக்குந் தன்மையன் எனக் குதிரைகளின் நல்லறிவையும் பழக்கத்தையும் பாராட்டிக் கூறினார்; "அசைவில் தொடையடி கசை குசை யுரநினை வறியு முணர்வின" என்பர் மேற் பதினாறாம்போர்ச்சருக்கத்தும்.

வார்த்தை-சொல்லாகுபெயர். கை, ஆசனம், தாள் - அவற்றில் உண்டாகுஞ் சைகைகட்குக் காரணவாகுபெயர். கோள்-முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். யாளி - சிங்கம். 'முதலிய' என்றதனால், மயூரகதி வியாக்கிரகதி என்ற இரண்டையும் கொள்க.

இயக்கு - 'இயங்கு' என்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர்: இயங்குதல் - செல்லுதல். வார்த்தா, ஆஸநம், வாநரம், தூளீ, துரகதம், கோடி - வடசொற்கள். குஞ்சரம் - காட்டுப்புதர்களில் மகிழ்ந்து

சஞ்சரிப்பது என்றும், துதிக்கையையுடையது என்றும் உறுப்புப்பொருள்படும் வடசொல்: (குஞ்சம் - காட்டுப்புதரும், துதிக்கையும்.) *(235)*

83. வடிவு டைச்சில குரகதமரகத வண்ணமிக் கனவாகிப்,
படியி னிற்சிறி தமைவுற மிதித்தில பவனவெங் கதிபோல,
முடிவிலிப்படி மிசைவரக் கருதியே முனிவர னுயிர்க்கெல்லாம்,
அடிபடைத்தது படைத்ததிங் கிவற்றினுக் கவயவங் குறையாமல்.

(இ -ள்.) வடிவு உடை சில குரகதம் - அழகிய உருவத்தையுடைய சில குதிரைகள், மரகதம் வண்ணம் மிக்கன ஆகி - மரகதரத்தினம் போன்ற பசுநிறம் மிகுந்தனவாய்,- பவனம் வெம் கதிபோல - வாயுவினது மிக்க வேகம்போல, படியினில் சிறிது அமைவுற மிதித்தில - பூமியிற் சிறிதேனும் கால்பொருந்த மிதித்துச் சென்றனவில்லை; முனிவரன் - பிரமதேவன், உயிர்க்கு எல்லாம் - எல்லாப் பிராணிகட்கும், அடிபடைத்தது - கால்களைச் சிருட்டித்தது, முடிவு இல் இப்படிமிசை வர கருதியே- அழிதலில்லாத இந்தப் பூமியின்மேல் (அவ்வுயிர்கள்) நடந்து செல்வதை நினைத்தேயாம்; இங்கு இவற்றினுக்கு படைத்தது - இச் சேனையிலுள்ள இக்குதிரைகளுக்கு (க் கால்களை)ச் சிருட்டித்ததோ, (பூமியின்மேல் நடந்து செல்வதற்காகவன்று): அவயவம் குறையாமல் - உறுப்புக்கள் குறைபாடில்லாமல் அழகாயிருத்தற் பொருட்டே; (எ - று.)

உலகத்திற் சாதாரணமாய்ப் பிராணிகட்கெல்லாம் பிரமதேவன் கால்களைப்படைப்பது, பூமியில் நடந்துசெல்லுதற்காகவேயாம்; தருமபுத்திரனது சேனையிலுள்ள குதிரைகட்குக்கால்கள் படைத்ததோ, அவயவக்குறைவில்லாது அழகாக இருத்தற் பொருட்டன்றி அவ்வடிகளால் நடத்தற்காக அன்று என வருணித்தவாறு: இதனால், இக்குதிரைகள் கால்கள் தரையிற்படுதல் தெரியாதபடி மிக்கவேகத்துடன் பறந்து செல்வன என்றபடியாம். குதிரைக்குக் கால்கள் நடத்தற்பொருட்டே அமைந்திருக்கவும் அவ்வுண்மையை விலக்கி, அங்கவீனப்படாமைப்பொருட்டுப் படைக்கப்பட்டனவென வேறொரு தன்மையை ஏற்றிக்கூறியதனால், இது - ஒன்றில் ஒரு தன்மையை நீக்கி மற்றொரு தன்மையை ஏற்றிக்கூறும் ***அபநுதியணி*** *யாம்; இது, ஒழிப்பணி யெனவும்படும்.*

குரகதம் - குளம்புகளினால் நடந்துசெல்வது எனக் குதிரைக்குக் காரணக்குறி. பிரளயகாலந்தோறும் அழிந்து படைப்புக் காலந்தோறும் தோன்றி இவ்வாறு யாற்றுநீர்வெள்ளம்போன்று நித்தியமாயிருத்தலால், 'முடிவில் இப்படி' என்றார். அன்றி, நெடுங்காலம் அழியாது நிற்றலால், உபசாரம்பற்றி இவ்வாறு கூறினாரெனினுமாம். இனி முடிவுஇல் - முடிவு இல்லாத [எல்லை காணவொண்ணாத மிகப்பெரிய] இப்படி என்றுமாம். பின்வரும் 'படைத்தது' என்பதற்கும், முன்வந்த 'அடி' என்றதே-செயப்படுபொருள். குரகதம், மரகதம், வர்ணம், பவநம், கதி, முநிவரன், அவயவம் - வடசொற்கள். *(236)*

84.-தேர் பதாதிகளின் வருணனை.

நீடு மால்வரை யடங்கலு நிலைபெறநிற்குமால் வரைமண்மேல்
ஓடு மால்வரை யிவையெனத் தனித்தனியூர்ந்ததேர் பலகோடி
நாடு மால்வரை கடல்வன மெனுநிலனாலுமே யொன்றாகக்
கூடு மால்வரை யில்லெனப் பரந்தனர்கொடியவெம் படைவீரர

(இ -ள்.) 'நீடும் மால் வரை அடங்கலும் - (உலகத்திலுள்ள) நீண்ட பெரிய மலைகளெல்லாம், நிலை பெறநிற்கும் மால் வரை - (ஓரிடத்தே) நிலையாகநிற்கும் பெரியமலைகளாம்; (அவ்வாறன்றி) இவை - இவைகளோ, மண்மேல் ஓடும் மால் வரை - பூமியின்மீது ஓடுகின்ற பெரிய மலைகளாகும்,' என - என்று (கண்டோர்) சொல்லும்படி, தனி தனி ஊர்ந்ததேர் - தனித்தனியே விரைந்துசெல்லுகின்ற தேர்கள், பலகோடி - பல கோடிக்கணக்கினவாம்; 'நாடு - நாடும் [மருதநிலமும்], மால்வரை - பெரியமலையும் [குறிஞ்சி நிலமும்], கடல் - கடலும் [நெய்தனிலமும்], வனம் - காடும் [முல்லைநிலமும்], எனும் - என்று சொல்லப்படுகின்ற, நிலன் நாலுமே - நான்குவகை நிலங்களும், (இக்காலாட்படைத் தொகுதியால்), ஒன்று ஆககூடும் - (இனி) ஒன்றுசேர்ந்துவிடும்: ஆல் - ஆதலால்,

வரைஇல் - (நான்குநிலம் என்று சொல்வதற்கு உரிய) எல்லை அழிந்துவிடும்,' என - என்று சொல்லும்படி, (ஒரு பெருங்கூட்டமாக), கொடிய வெம்படைவீரர் - மிகக்கொடிய ஆயுதங்களையேந்திய காலாள்வீரர்கள், பரந்தனர் - (எங்கும்) பரவினார்கள்; (எ - று.)

தேர்கள மலைபோலுள்ளன என்ற கருத்தை, 'நிற்கும் மலைகள் அவை, இவைகளோ ஓடும் மலைகள்' எனக் கூறினார். இவ்வாறு உபமானமாகிய மலையினும் உபமேயமாகிய தேர்க்குச் செல்லுதலாகிய சிறப்புக்கூறித் தேரினை மலையாகக்கொண்டு கூறியிருத்தலால், முன்னிரண்டடி ***சிறப்புருவகவணியாம்.*** *'இவை' என்பது, தேர்களைச் சுட்டிநின்றது. கோடி=மிகப்பல என்பதற்கு ஒன்று காட்டியவாறு. மருதம் முதலாக நிலங்கள் நால்வகையினவா யிருந்தாலும் காலாட்படைகள் பெருங்கூட்டமாகத் திரண்டு எங்கும் ஒருசேரப்பரவிச் செல்லுதலால் அந்நிலங்களின் வேற்றுமை யுணரமுடியாதவாறு எல்லாம் ஒன்றுபோலவே தோன்றின எனப் பதாதிச்சேனைகளின் மிகுதியைப் பின்னிரண்டடிகளினால் விளக்கினார்; உயர்வு நவிற்சியணி. கொடிய வெம்- ஒருபொருட்பன்மொழி. ஐவகை நிலங்களுட் பிராணிசஞ்சார மில்லாத பாலைநிலத்தை விலக்கி, 'நிலம்நான்கு' என்றார்; 'நானிலம்' என்றே இந்தப் பூமிக்கு ஒரு பெயரிருத்தலும் காண்க. நால்வகை நிலங்களும் தம்தம் தன்மை திரிந்து பாலையாகின்றனவேயன்றி இயற்கையிற் பாலையெனத் தனியே ஒருநிலமில்லை யென்ப. நாடு வரை கடல் வனம் என்ற பெயர்ச்செவ்வெண், 'நால்' என்னுந் தொகை பெற்றது; இதிலுள்ள உம்மை -முற்றுப்பொருளது. (237)*

85.-வாச்சியப் பேரொலியின்வருணனை.

அதிர்மு ழக்கின கருமுகி லேழுடையண்டர்கோ னகல்வானுக்கு
எதிர்மு ழக்கென முழங்கினதனித்தனி யின்னிய மிடந்தோறும்
முதிர்மு ழக்கிப மவற்றினு மும்மடிமுழங்கின வவைதாமும்
பிதிர்மு ழக்கென முழங்கினவலம்புரி யுரகரிற் பிழைத்தோர்யார்.

(இ -ள்.) அதிர் முழக்கின - பேரொலியையுடைய இடி முழக்கத்தைச் செய்கின்ற, கரு முகில் ஏழ்உடை - கருநிறமான ஏழு மேகங்களையுடையதாகிய, அண்டர்கோன் அகல் வானுக்கு-தேவர்கட்கெல்லாந் தலைவனாகிய இந்திரனது அகன்ற வானத்தை, எதிர் முழக்கு என - எதிர்க்கின்ற ஒலியென்னும்படி, (மேககர்ச்சனையினும் மிக்கனவாக), இன் இயம் இடந்தோறும் தனித்தனி முழங்கின - இனியவாத்தியங்கள் (சேனைகளின்) இடங்களிலெல்லாம் வெவ்வேறாகப் பேரொலி செய்தன; முதிர் முழக்கு இபம் - மிக்க பிளிறுதலையுடைய யானைகள், அவற்றினும் - அவ்வாத்திய கோஷங்களைப்பார்க்கிலும், மும் மடி முழங்கின - மூன்றுபங்கு அதிகமாக ஒலித்தன; அவைதாமும் பிதிர் முழக்கு என - அந்த யானையின் பிளிறுதலும் சிற்றொலி யென்னும்படி, வலம்புரி முழங்கின - வலம்புரிச்சங்குகள் ஒலிசெய்தன; (இவ்வாறு பேரொலியுண்டானதனால்), உரகரில் பிழைத்தோர் யார் - நாகலோகத்தாரில் உயிர்தப்பிப்பிழைத்தவர் யாவருளர்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

வாத்தியகோஷத்தை வருணிக்கத் தொடங்கியவர், ஒலியொற்றுமை பற்றி யானைகளின் பிளிறலையும் உடன்கூறினார். முகில் முழக்கத்தினும் மிகுதியாக வாத்தியங்களும், அவற்றினும் அதிகமாக யானைகளும், அவற்றினும் மிக அதிகமாக வலம்புரிச்சங்குகளும் முழங்கின என வாச்சியப் பேரொலியின் மிகுதியை வருணித்தார்; மேன்மேலுயர்ச்சியணி: ஒன்றினும் ஒன்று சிறந்த பலவற்றைச் சேர்த்துக் கூறுதல், இவ்வணியின் இலக்கணம். 'அதிர்முழக்கின' என்பதற்கு - (கேட்பவர்கள்) அஞ்சிநடுங்கத்தக்க முழக்கத்தை யுடையனவான என்றும், 'கரு முகில்' என்பதற்கு - கருக்கொண்ட காளமேகமென்றும், வானுக்கு எதிர் முழக்கு என என்பதற்கு - 'சுவர்க்கலோகத்து வாத்தியவொலிக்குப் பிரதித்தொனி' யென்று சொல்லும்படி என்றும் பொருள்கூறலாம். முகில்ஏழ்- சம்வர்த்தம், ஆவர்த்தம், புட்கலாவர்த்தம், சங்கிருதம், துரோணம், காளமுகி, நீலவர்ணம் என்பன. பிதிர்என்பது - துகள்: அது, இங்கே சிறுமைக்கு ஆயிற்று. வலம்புரி - வலப்பக்கமாக உட்சுழிந்திருக்குஞ் சங்கு; இடம்புரிச்சங்கம் ஆயிரம் சூழப்பெற்றது, இது. இடியோசைக்கு அஞ்சுதல் சர்ப்பசாதியாரின் இயல்பு ஆதலால், அவ்விடியோசையினும் பலமடங்கு மிக்க இவ்வாத்தியகோஷத்தைக் கேட்டு அந்நாகசாதியார் உயிரொடுங்குதல் திண்ண மென்பார், 'உரகரிற் பிழைத்தோர் யார்' என்றார். 'வலம்புரி' எனத் தனியே யெடுத்துக்கூறியதனால், 'இயம்' என்றது - அவை யொழிந்த மற்றவற்றை யென்க. இபம், உரகர் - வடசொற்கள். 'முழக்கு' 'முழங்கின' என்ற சொற்கள் ஒருபொருளிலேயே பலமுறை வந்தது - ***சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி.*** *(238)*

86.-கொடிச்சீலைகளின் வருணனை.

எடுத்த நீள்கொடி யாடைவானகல்வெளி யெங்கணு
நெருங்கிக்கீழ்ப்,
படுத்த வானமே வானமாய் மறைந்தது மீதுறப்பகிரண்டம்,
அடுத்த பூநதி வானதிக் கிலதென வன்புட னுபகாரங்,
கொடுத்த மீனெனக் கால்பொரப் பரந்துபோய்க் குளித்தன
குளிர்தோயம்.

(இ -ள்.) எடுத்த நீள் கொடி ஆடை - (அச்சேனையில்) உயர எடுக்கப்பட்ட கொடிச்சீலைகள்,-வான் அகல் வெளி எங்கணும் நெருங்கி மீது உற - ஆகாயத்தின் பரந்தவெளியிட முழுவதிலும் நெருக்கமாய் மேலே பொருந்த, கீழ் படுத்த வானமே வானம் ஆய்-அவற்றிற்குக் கீழே பொருந்திய ஆகாயம் மாத்திரமே (பூமியிலுள்ளார்க்கு) ஆகாயமாகத் தோன்ற, பகிரண்டம் மறைந்தது - (இக்கொடிச்சீலைகளின்) மேற்புறத்திற் பொருந்திய ஆகாயம் (இவ்வுலகத்தார்க்குத் தெரியாது) மறைந்து விட்டது; (இவ்வாறு வானத்தில் நெருங்கிய கொடிச்சீலைகள்),- 'அடுத்த பூ நதி - (மீன்) பொருந்தியுள்ள இவ்வுலகத்துக் கங்காநதியானது, வான் நதிக்கு இலது என - ஆகாசகங்காநதிக்கு (த் தன்னிடத்திலிருப்பது போல மீன்) இல்லையென்று கருதி, அன்புடன் உபகாரம் கொடுத்த மீன் - அன்புடனே உபஹாரமாக அனுப்பிய மீன்களாகும்,' என - என்று சொல்லும்படி, கால் பொர பரந்து போய் - காற்றுவீசுதலினால் (அக்கொடிகள் ஆகாயத்திற்) பரவிச்சென்று, குளிர் தோயம் - (அவ்வாகாச கங்காநதியினது) குளிர்ந்தநீரில், குளித்தன - படிந்தன; (எ - று.)

வானம் - வெற்றிடம். கொடிச்சீலைகள் ஆகாயத்திற் காற்றினாற் பரவி நெருங்கிப் பந்தரிட்டாற்போலாக, அக்கொடிச்சீலை கட்கு மேற்புறத்திலுள்ள ஆகாயம் நிலவுலகத்தார்க்குப் புலப்படாது கீழ்ப்புறத்திலுள்ள ஆகாயம் மாத்திரமே புலப்படுவதாயிற்று என்பது, முன்னிரண்டடியின் கருத்து. இவ்வருணனை, கொடிகளின் மிகுதியை விளக்குந் தொடர்புயர்வுநவிற்சியணியாம்: பின்னிரண்டடிகளில், வானத்தில் ஆகாசகங்கா நதியளவுஞ் சென்று காற்றினால் மோதப்பட்டு அசையுங் கொடிச்சீலைகள், மீன்களை மிகுதியாகவுடைய பூலோகத்துக் கங்காநதியானது அம்மீன்களை யுடையதல்லாத ஆகாசகங்காநதிக்கு உபஹாரமாக அனுப்பிய மீன்கள் போலு மெனக்குறித்தார்; தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி.

உபஹாரம் என்றது - பெரியோர்க்குக் கொடுக்குங் காணிக்கைப்பொருள் என்று பொருள்படும்: அது திரிந்துவந்தது. கொடியாடை - த்வஜ படம். மீன் - சாதியொருமை ஆதலால், 'இலது' என்ற ஒருமைமுற்றைக் கொண்டது. அடுத்த பூ நதி - இந்நகரத்தையடுத்துப் பூமியிலுள்ள நதி எனினுமாம். பஹிரண்டம், பூநதி, நதீ, மீநம், தோயம் - வடசொற்கள். (239)

87.-தூளிகளின் வருணனை.

அழுந்த மேலிடு சேனையான்மிகவுநொந் தமரருக்குரைசெய்யச்,
செழுந்த ராதல மடந்தைபொன் னுலகிடைச்செல்லுகின்றதுபோன்
மேல்,
எழுந்த தூளிக ளிடைவிடா தெங்கணுமெழுந்தெழுந் தெதிரோடி,
விழுந்த தூளியுந் தடுத்தன நிலனுறவிசும்புறும் படிநின்றே.

(இ -ள்.) செழுந் தராதலம் மடந்தை - செழிப்புள்ள பூமி தேவியானவள், அழந்த மேல் இடு சேனையால்-(தான்) அழுந்தும்படி மிகுதியாகத் தன்மீதுபொருந்திய சேனைத்தொகுதியினால், மிகவும் நொந்து - மிகவும் வருந்தி, அமரருக்கு உரைசெய்ய - தேவர்கட்கு (த் தன் வருத்தத்தை)க் கூறி முறையிடுதற்காக, பொன் உலகிடை செல்லுகின்றது போல் - பொன்மயமான தேவலோகத்துக்குப் போகின்ற தன்மைபோல, மேல் எழுந்த - மேலே கிளம்பிய, தூளிகள் - புழுதிகள்,- எங்கணும் இடைவிடாது எழுந்து எழுந்து எதிர் ஓடி-எல்லாவிடங்களிலும் இடைவிடாமல் மிகுதியாக எழுந்து மேலே எதிர்முகமாகச்சென்று, விசும்பு உறும்படி நின்று - ஆகாயத்திற்பொருந்தும்படி

நின்றுகொண்டு, நிலன் உற விழுந்த தூளியும் தடுத்தன - (அத்தூளிகட்கு முன்னமே ஆகாயத்திற் சென்று மீண்டு) தரையிற்பொருந்தும்படி விழுகிற தூளியையும் (விழவொட்டாது) தடுத்தன; (எ - று.)

சேனைகள் மிக்குச்செல்லுதலினால் மேலே புழுதிகள் மிகுதியாக எழுந்ததை, பூமிதேவி மிக்கபாரம் பொறுக்கமாட்டாது தன் குறையை முறையிடுமாறு மேலுலகத்திற்குச்செல்வதாகக் குறித்தார்; ***தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி.*** *மேன்மேலும் மிகுதியாகப் புழுதிகள் எழுந்து மேற்சென்று கொண்டேயிருத்தலினால், rபுழுதிகள் மீண்டு விழுவதற்கு இடமில்லாமற் போயிற்றென்க. இதனால் சேனையின் மிகுதி தொனிக்கும். பூமிதேவி மிக்கபாரத்தினால் வருந்தும்போது தன்குறையைத் தேவர்களிடத்துச் சென்று முறையிடுதலைப் புராணங்களிற் காணலாம். (240)*

88.-சேனைகளுடன்தம்பியர்நால்வரும் நான்குபக்கத்திலும் வரத் தருமபுத்திரன் புறப்படுதல்.

முன்னர் மாருத மதலையுஞ் சேனையுமுடுகிவன் பொடுபோதப்
பின்னர் வாசவன் மதலையுந்தானையும் பெருந்தக வுடன்போத
அந்த ராதிப ரிருவரு மிருபுறத்தரும்படை யுடன்செல்ல
மன்ன ராதிபன் றாரகாகணத்திடை மதியெனப் புறப்பட்டான்.

(இ -ள்.) மாருதன் மதலையும் - வாயுகுமாரனான வீமசேனனும், சேனையும் - [அவனது] சேனைகளும், முடுகி - விரைந்து, முன்னர் - முன்னே [முன்னணியாக], வன்பொடு போத - வலிமையுடன் செல்லவும்,- வாசவன் மதலையும் - இந்திரகுமாரனான அருச்சுனனும், தானையும் - [அவனது] சேனைகளும், பின்னர் - பின்னே [பின்னணியாக], பெருந் தகவுடன் போத - பெருந்தகையுடன் [கம்பீரமாகச்] செல்லவும்,- அ நராதிபர் இருவரும் - (நகுல சகதேவர் என்கிற) அந்த அரசர்களிருவரும், அரும்படையுடன் - (தமது) அருமையான சேனைகளோடு, இரு புறத்து செல்ல - இரண்டு பக்கங்களிலும் [புறவணியாகச்] செல்லவும்,- (அவர்கட்குநடுவே),- மன்னர் ஆதிபன் - அரசர்கட்கெல்லாந் தலைவனான தருமபுத்திரன், தாரகா கணத்திடை மதிஎன - நட்சத்திரக்கூட்டத்தின் நடுவில் (விளங்குஞ்) சந்திரன்போல, புறப்பட்டான்-; (எ- று.)

தருமபுத்திரன் யாவரினும் பிரதானனாய்ச் சிறத்தலால் அவனுக்குச் சந்திரனையும், மற்றையோர்க்கு நட்சத்திரங்களையும் உவமை கூறினார்; தம்பியர் நால்வரையும் பெரிய தாரகைகளாகவும், சேனைகளைச் சிறிய தாரகைகளாகவும் கருதுக. மாருதன்+மதலை=மாருதமதலை; "சிலவிகாரமா முயர்திணை." அம் நராதிபர் என்றுபிரித்து - அழகிய அரசர்களெனவும் பொருள் கொள்ளலாம். நர+அதிபன்=நராதிபன்; தீர்க்கசந்தி பெற்ற வடமொழித் தொடர். நான்காம் அடியில், ஆதிபன்- அதிபன் என்பதன் நீட்டல். இனி, மன் நராதிபன் என்று கொண்டு, பெருமைபெற்ற அரசனென்றலுமொன்று. தாராகணம் - வடமொழித்தொடர். (241)

89.-அரசமகளிரும் திரௌபதியும்உடன்செல்லுதல்.

அங்கண் மாநிலத் தரசர்தம்மகளிர்பே ரரும்பிடி மிசைபோதச்
செங்கண் மாமயில் யாகபத்தினியும்வண் சிவிகையின் மிசைபோத
வெங்கண் மாமணி முரசுயர்த் தருளியமெய்தவா மொழிவேந்தன்
தங்கண் மாநகர் கடந்துவண்சாயையுந் தபனனு மெனச்சென்றான். *(இ -ள்.) அம் கண் மா நிலத்து அரசர்தம் மகளிர் - அழகிய இடமகன்ற பெரிய நிலவுலகத்திலுள்ள ராஜஸ்திரீகள், பேர் அரும் பிடிமிசை போத - பெரிய அருமையான பெண்யானைகளின்மேலேறி உடன் வருமாறு, செம்கண் மா மயில் யாகபத்தினியும் - செவ்வரிபரந்த கண்களை யுடையவளும் அழகிய மயில் போன்ற சாயலையுடையவளும் யாகத்திற்கு உரிய பட்டமகிஷியுமாகிய திரௌபதியும், வள் சிவிகையின் மிசை போத - சிறந்த தண்டிகையின் மீது ஏறி உடன்செல்ல,-வெம் கண் மா மணி முரசு உயர்த்தருளிய - (பகைவர்க்குக்) கொடிய கண்களையுடைய பெரிய அழகிய முரசத்தின் வடிவமெழுதிய கொடியை உயரநாட்டியவனாகிய, மெய் தவா மொழி வேந்தன் - உண்மை தவறாத சொற்களைச் சொல்பவனாகிய யுதிஷ்டிரராஜன்,-தங்கள் மா நகர் கடந்து - தங்களது (இந்திரப்பிரத்த) நகரத்தை*

விட்டு, வள் சாயையும் தபனனும் என - அழகிய சாயாதேவியும் சூரியனும் போல, சென்றான்-; (எ - று.)

அரசர்களையெல்லாம் வென்று பிரதாபத்தினால் விளங்குந் தருமபுத்திரனுக்குச் சூரியனையும், அத்தருமனைப் பின்பற்றிச் செல்லும் அவனது மனைவியாகிய திரௌபதிக்கு அச்சூரியனை விடாது தொடர்ந்துகொண்டே செல்லும் சாயாதேவியையும் உவமை கூறினார்; கீழ்ச்செய்யுளில் தருமபுத்திரனுக்குச் சந்திரனை உவமை கூறியவர் இச்செய்யுளிற் சூரியனையும் உவமைகூறியது, "அரசன் தண்ணளியுடையவனாய்த் தன்னாட்டுக்குடிகளை மகிழ்வித்தலில் அமுத கிரணங்களினால் உலகத்தாரை மகிழ்விக்குஞ் சந்திரனையும், பிரதாபமுடையவனாய்த் தீயோரைக்கடிந்து தருமத்தை நிலைநிறுத்துதலில் இருளையொழித்து விளக்கத்தை யுண்டாக்கி விளங்குஞ் சூரியனையும் ஒத்திருத்தல் வேண்டும்" என்பது அரசநீதியாதலா லென்க. 'அரசர்தம்மகளிர்' என்றது, தருமபுத்திரனுடன் வந்த அரசர்களது மனைவியரை. மகளிர் பெண்யானை மேலும் சிவிகையின்மேலும் ஏறிச்செல்லுதல், மரபு. 'பத்நீ' - வைதிக காரியங்களில் தனது கணவனுடனிருந்து உதவுபவளென்று பொருள்படும்; தருமர் இராசசூயயாகஞ் செய்யும்போது துணைவியா யிருந்ததனால், திரௌபதியை 'யாகபத்தினி' என்றார். சூரியனுக்குச் சாயை, ஸம்ஜ்ஞை என இருவர் மனைவியர். தபநன் - (தனது ஆயிரங்கிரணங்களாலும்) தபிப்பவன் [காய்பவன்] எனப்பொருள்படும் வடசொல்.

பிடி - பெண்யானை; "பிடியென் பெண்பெயர் யானைமேற்றே" என்பது தொல்காப்பியம். ஆண்யானை 'களிறு' எனப்படும். முரசத்திற்கு 'கண்' என்றது, அடிக்குமிடத்தை. 'தவா' என்னும் ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப்பெயரெச்சத்தில், 'தபு' என்பதன் மரூஉவாகிய தவு - பகுதி. அங்கண் - அக்கண் என்பதன் மெலித்தல். (242)

வேறு.

90.-தருமபுத்திரனுக்கு நேர்ந்தஅபசகுனங்கள்.

ஏவின பல்லியு மிடத்திலேவரத்
தாவின குக்கிலுந் தருமன்றன்னெதிர் வாவின நெடுங்கலை வரதநூல்வலோர்
ஓவின ருரைக்கவு முணர்கலாமையால்.

(இ -ள்.) தருமன்தன் எதிர் - தருமபுத்திரனது எதிரில், பல்லியும் - கௌளிகளும், ஏவின - (துர்நிமித்தமாக ஒலித்துச் செல்லவேண்டாமென்பதைக் குறிப்பால்) தெரிவித்தன; குக்கிலும் - செம்போத்துக்களும், இடத்திலே வர தாவின - (வலப்பக்கத்திலிருந்து) (இடப்பக்கத்திலே தாவிச்சென்றன; நெடுங் கலை-பெரிய கலைமான்கள், வாவின - தாவிக்கொண்டு எதிரிட்டன; வரதம் நூல்வலோர் - நன்மையைத்தரக்கூடிய சகுன சாஸ்திரங்களில் வல்ல நிமித்திகர்கள், உரைக்கவும் - (இவ்வாறு நேரிட்ட தீநிமித்தங்களின் தன்மையைத் தாம்) எடுத்துச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையிலும், உணர்கலாமையால் - (தருமபுத்திரன் அவற்றை) அறிந்து நடவாமையினால், ஓவினர் - (அறிவுகூறுதலை) ஒழிந்தார்கள்; (எ - று.)

தருமபுத்திரன் தீச்சகுனங்களின் தன்மையைத் தான் அறிந்தவனாயிருந்தும் நிமித்திகர்கள் அப்பொழுது நேர்ந்த துர்நிமித்தங்களை யெடுத்துக் கூறவும் அறியாதவன்போன்று சென்றது, தனதுபெரியதந்தையின் சொல்லை மறுக்கலாகாதென்னுங் கடப்பாட்டினா லென்க. தீப்பயன்விளைத்தற்கு உரிய இடத்திலிருந்து பல்லிகள் கொட்டியதையே, பல்லிகள் ஏவினவாகக் குறித்தார். பல்லியும் குக்கிலும் - உம்மைகள் முறையே எதிரதும் இறந்ததுந் தழுவியன. பின்னர்நேரக்கூடிய நன்மைதீமைகளைச் சகுனங்களின் மூலமாக முன்னமே அறிந்துகொள்ளுதற்குக் கருவியாயிருத்தலால், அச்சாஸ்ரதித்தை 'வரதநூல்' என்றார். இனி, 'மாக நூல்வலோர்' என்ற பாடத்திற்கு-ஆகாயத்திற்கிடக்குங் கிரகங்களின் சஞ்சாரங்களைப்பற்றிக் கூறும் நூலாகிய சோதிடத்தில் வல்லவர்கள் என்பது பொருள். ஓவினர், ஒருவு என்பதன் மரூஉவாகிய. ஓவு - பகுதி. உரைக்கவும், உம்மை - உயர்வுசிறப்பு.

இது முதல் முப்பத்து நான்குகவிகள்-பெரும்பாலும் மூன்றாஞ் சீரொன்று மாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் விளச்சீர்களுமாகிய அளவடி நான்கு கொண்ட ***கலிவிருத்தங்கள்.*** *(243)*

91.-யாவரும் ஒருசோலையிற்சேர்தல்.

மடந்தைய ரளகமு மாந்தர்மாலையும்
உடைந்துகு கடகரி மதமு முன்னியே
தடந்தொறு முரலளி தமரினண்புறத்
தொடர்ந்துடன் வரவரச் சோலையெய்தினார்.

(இ -ள்.) தடம்தொறும்-(வழியிலுள்ள) தடாகங்கள்தோறும் முரல் - (மலர்களில்மொய்த்து) ரீங்காரஞ்செய்கிற, அளி - வண்டுகள்,-மடந்தையர் அளகமும் - மகளிரது கூந்தலையும், மாந்தர் மாலையும் - ஆடவர்கள் அணிந்துள்ள மலர்மாலைகளையும், கரிகடம் உடைந்து உகுமதமும் - யானைகளின் கன்னங்களிலிருந்து வெளிப்பட்டு மிக்குச்சொரிகிற மதநீரையும், உன்னி - (தாங்கள் சென்றடைய) நினைத்து, தமரின் நண்புஉற தொடர்ந்து உடன் வரவர - சுற்றத்தார்போல நட்பு மிகுதியாக உண்டாகப் பின் தொடர்ந்து நெருங்கி வர,-(சென்று),-சோலை எய்தினார்-(பாண்டவர்கள் தங்கள்சேனையோடு வழியிலிருந்ததொரு) சோலையிற்சென்று சேர்ந்தார்கள்; (எ - று.)

மலர்களிற்போலவே மகளிரது கூந்தலிலும் யானைகளின் மதநீரிலும் நறுமணமிகுதியால் வண்டுகள் மொய்க்குமென்க. பழகிய மணத்தைவிட்டுப் புதுமணத்தை விரும்பித்தொடர்தல், வண்டுகட்கு இயற்கை. 'மடந்தையர்' என்றது, பருவப்பெயராகாமல் மகளிரென்ற மாத்திரமாய் நின்றது. முன்னெற்றி மயிரைக் குறிக்கிற அளகம் என்றசொல், கூந்தலெனப் பொதுப்பொருளை யுணர்த்திற்று. 'மடந்தையர்' என முன்வந்ததனால், 'மாந்தர்' என்னும் பொதுப்பெயர் - பெண்பாலையொழித்து ஆண் பாலைக்குறித்தது; ஒன்றொழிபொதுச்சொல். வரவர, அடுக்கு மிகுதிப்பொருளது. (244)

92, 93.-இரண்டுகவிகள் -சேனையிலுள்ளார் சோலையில் நீர்விளையாட்டு நிகழ்த்தியபின், பாண்டவர்கள் சேனையோடு மருதநிலங் கடத்தல்கூறும்.

சம்பகம் பாடலந் தமால நாண்மலர்
வம்பெழ மிலைச்சுவார் வாவியாடுவார்
செம்பல வாமிரங் கதலித்தீங்கனி
உம்பரி னமிழ்தென வுடனருந்துவார்.

பச்சிளங் கமுகின்மென் பாளைசூடுவார்
அச்செழுங் காய்கனி கவர்ந்தருந்துவார்
கொச்சையங் கடைசியர் குழுமிவாழ்த்தவே
வச்சிரம் போல்பவர் மருதநீங்கினார்.

[இவ்விரண்டும் - ஒருதொடர்; ஒருங்கு உரை உரைக்கப்படுகின்றது.]

(இ -ள்.) (அச்சேனையிலுள்ளவர்கள்),-(92) சம்பகம் - சண்பக மரங்களும், பாடலம் - பாதிரிமரங்களும், தமாலம் - பச்சிலை மரங்களும் ஆகிய இவற்றினுடைய, நாள் மலர் - அன்றுமலர்ந்த [புதிய] மலர்களை (ப்பறித்து.) வம்புஎழ மிலைச்சுவார் - வாசனை வீசுமாறு சூடிக்கொள்வார்கள்; வாவி ஆடுவார் - (அங்குள்ள) குளங்களில் நீராடுவார்கள்; செம் பலவு - செவ்விய பலாமரங்களும், ஆமிரம் - மாமரங்களும், கதலி - வாழை மரங்களும் ஆகிய இவற்றினது, தீம் கனி - இனிய பழங்களை, உம்பரின் அமிழ்து என - தேவாமிருதத்தைப்போல, உடன் அருந்துவார் - பலர் கூடியுண் பார்கள்;(93) பச இளங் கமுகின் மெல் பாளை சூடுவார் - பசிய இளமையாகிய பாக்குமரங்களின் பாளைகளைக்கொய்து அணிந்து கொள்வார்கள்; அ செழுங் காய்கனி கவர்ந்து அருந்துவார்-

அந்தப்பாக்கு மரங்களின் செழுமையான காய்களையும் பழங்களையும் பறித்து உண்பார்கள்; (இவ்வாறு தம்சேனையிலுள்ளார் மகிழ்ந்து வர), வச்சிரம் போல்பவர் - வச்சிரரத்தினம்போலச் சிறந்த பாண்டவர்கள், கொச்சை அம் கடைசியர் குழுமி வாழ்த்த - நிரம்பாச்சொற்களையுடைய அழகிய மருதநிலத்து மகளிர் கூட்டங்கூடி வாழ்த்துக்கூற, மருதம் நீங்கினார் - மருதநிலத்தைக் கடந்து சென்றார்கள்; (எ - று.)

(92) 'சம்பகம். . . . . மிலைச்சுவார்' என்பது - பூக்கொய்தலையும், 'வாவியாடுவார்' என்பது - புனல்விளையாட்டையும், பின்னிரண்டடிகள் - உண்டாட்டையுங் கூறுவனவாம்; மேல்வருவனவற்றையும், இவ்வாறே ஆராய்ந்துகொள்க; பூக்கொய்தல் முதலியன கூறுதல், பெருங்காப்பியத்தினிலக்கணமாம். பலாப்பழம், மாம்பழம், வாழைப்பழம் என்ற இவற்றை, 'முக்கனி' என்றுகூறுதல் மரபு. பலவு - 'பலா' என்னும் குறியதன் கீழ் ஆக் குறுகி உகரமேற்றது. தீங்கனி - உரிச்சொற்றொடர்; தீம் கனி எனப்பிரியும். உம்பர் - இடவாகுபெயர். உடனருந்துவார் என்பதற்கு - தமது மனைவிமார்களோடு இருந்து உண்பார்கள் எனவும் பொருள் கூறலாம். இச்செய்யுளிற்கூறிய சம்பகம் முதலியனவும், அடுத்த செய்யுளிற்கூறும் கமுகு முதலியனவும் - மருதநிலத்துக் கருப்பொருள்கள். (மருதம் - நாடும் நாடுசார்ந்த இடமும்.)

(93) கமுகு - க்ரமுகம் என்னும் வடசொல்லின் விகாரம். கடைசியர் - மருதநிலத்து மகளிர்: (ஆடவர், 'கடையர்' எனப்படுவர்.) வச்சிரரத்தினத்தைப் பாண்டவர்கட்கு உயர்வுத்தன்மையில் உவமையாகக் கொள்ளுதலன்றி, உடல்வலிமைக்கும் உவமையாகக் கொள்ளலாம். (245, 246)

94.-பாண்டவர்கள்முல்லைநிலத்திற் சார்தல்.

தடாநிறை வெண்ணெயுந் தயிருங்கொண்டெதிர்
அடாமுடை நாறுதோ ளாயர்கைதொழப்
படாமுதன் முல்லையின் பரிமளங்கொளாக்
கடாமலை வயவர்தண் கானமெய்தினார்.

(இ -ள்.) கடாம் மலை வயவர் - மதமொழுகப்பெற்ற யானைச் சேனையையுடைய பாண்டவர்கள்,- முடை நாறு தோள் ஆயர் - முடைநாற்றம் வீசுகிற தோள்களையுடைய இடையர்கள், தடா நிறை வெண்ணெயும் தயிரும் கொண்டு - மிடாக்களில் நிறைந்த வெண்ணெயையும் தயிரையும் (உபஹாரமாக) எடுத்துக்கொண்டு, எதிர் அடா - எதிர்கொண்டுவந்து, கைதொழ - (தம்மைக்) கை கூப்பி வணங்க,- படா முதல் முல்லையின் பரிமளம் கொளா - அழியாத முதன்மைபெற்ற முல்லைமலர்களின் நறுமணத்தை நுகர்ந்துகொண்டு, தண் கானம் எய்தினார் - குளிர்ச்சியான முல்லை நிலத்தைச் சேர்ந்தார்கள்; (எ- று.) அரசர்கள் வருகையில் ஆங்காங்குள்ளார் தமக்கு உரிய பொருள்களைக் காணிக்கையாகக்கொண்டு எதிர்கொள்ளும் மரபின்படி இடையர்கள் வெண்ணெய் முதலிய முல்லைநிலத்துக் கருப்பொருள்களைக் கொணர்ந்து எதிர்கொண்டன ரென்க. (இவ்வாறே காளிதாஸமகாகவியும்- இடையர்வெண்ணெயைக்காணிக்கையாகக் கொண்டு திலீபராசனை எதிர்கொண்டாரென ரகுவம்சத்திற் கூறியுள்ளார்.) தடா - பெரும்பானை. அடா, கொளா - 'செய்யா' என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சம். முடை - பால் வெண்ணெய் இவற்றில் அளைவதனால் நேர்வது. ஆய் - சாதிப்பெயர். இந்நிலத்திற்கு முல்லைக்கொடி சிறந்துநிற்றலால், 'படாமுதல்முல்லை' என்றார். முல்லை - அதன் மலர்க்கு முதலாகுபெயர். முல்லை நிலம் - காடும், காடுசார்ந்த இடமும். படா - ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம். கடாம் - கடம் என்பதன் நீட்டல். 'கடம்' என்னும் கன்னத்தின்பெயர் அதனினின்று பெருகும் மதநீர்க்கு - இடவாகுபெயர். 'கடாமலை' எனவே, யானையாயிற்று; அடையடுத்த உவமவாகுபெயர். 'கடாமலையைவர்' என்றும் பாடம். (247)

95.-இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் -முல்லை நிலத்து நிகழ்ச்சியைக் கூறும்.

தேனினஞ் செறிதரு தெரியல்வேலினான்
தானிரங் கருண்மிகு தருமனாதலாற்

கானிலங் குறைதரு கலைக ளோடிள
மானினம் பேர்கலா மருங்குவைகுமால்.

(இ -ள்.) தேன் இனம் செறிதரு தெரியல் வேலினான் - வண்டுகளின் கூட்டம் நெருங்கி மொய்க்கப்பெற்ற மலர்மாலையை யணிந்தவனும் வேலாயுதத்தை யுடையவனுமாகிய யுதிஷ்டிரராஜன், தான்-, இரங்கு அருள் மிகு தருமன் ஆதலால் - (உயிர்களிடத்து) இரங்குகின்ற கருணைமிக்க தருமமுடையவனாதலால்,-கானில் அங்கு உறைதரு கலைகளோடு - அங்குக்காட்டில் வசிக்கிற ஆண்மான்களுடனே, இள மான் இனம்-இளம் பெண்மான்களின் கூட்டம், பேர்கலா - (அஞ்சிப்) பெயர்ந்து அப்பாற்செல்லாமல், மருங்கு வைகும் - (அத்தருமனது) சமீபத்திலேயே நிற்கும்; (எ - று.)-ஆல் - அசை.

யமதருமராசனது புதல்வனாதல்பற்றி யுதிஷ்டிரனுக்கு வழங்கும் 'தருமன்' என்ற பெயர்க்கு, 'தருமமுள்ளவன் என வேறொரு காரணப் பொருள் கற்பித்துக்கூறியது - ***பிரிநிலைநவிற்சியணி*** *யின் பாற்படும். 'தருமபுத்திரனும் அவன் வழிபட்டு நடக்குஞ் சேனைகளும் பிராணிகளைக்கொல்லாத நல்லியல்புடைமையை மிருகங்களும் அறிந்தன' என்று தருமபுத்திரனது அருட்சிறப்பை விளக்கினார்: ரகுவம்சத்தில், காளிதாசமகாகவியும், 'திலீபனது தேரைப் பார்த்துக்கொண்டே மான்கள் வழியின் அருகிலேயே நின்றன' எனக் கூறியமை காண்க. எளிதில்மருளுந் தன்மையன வாதல்பற்றி மான்களை எடுத்துக் கூறினார். தெரியல்-விளங்குதல்; விளங்குகின்ற மாலைக்குத் தொழிலாகுபெயர். வேல் - மற்றை ஆயுதங்கட்கும் உபலக்ஷணம். சிவபெருமானுக்கும், யமனுக்கும், முருகக்கடவுட்கும் வேல் ஆயுத மாதலால், அது, கவிகளாற்சிறப்பாக எடுத்து உரைக்கப்படும். கலை-ஆண்மான். பேர்கலா - ஈறுகெட்ட எதிர்மறை வினையெச்சம்; முற்றெச்சமெனினும் இழுக்காது. (248)*

96. செருவிளங் காளையர்சேனை யின்றிறம்
வெருவிளம் பொதுவியர்விழைந்து காண்பபோல்
மருவிளங் கிதழிநீள் வனமுமாமலர்க்
கருவிளங் கண்கொடு கலந்துகண்டவே.

(இ -ள்.) செரு இளங் காளையர்-போரிற்சிறந்த இளவெருது போன்ற பாண்டவர்களது, சேனையின் திறம் - சேனையின் திறம் - சேனையின் வகையை, வெருவு இளம் பொதுவியர் விழைந்து காண்ப போல் - அஞ்சுந்தன்மையுள்ள இளமையையுடைய இடைச்சியர்கள் விரும்பிக் காண்பதுபோல,-மரு விளங்கு இதழி நீள் வனமும் - வாசனையோடு கூடிவிளங்குகின்ற கொன்றைமரங்கள் (நிறைந்த) பெரிய காடுகளும் [முல்லைநிலமும்], கருவிள மாமலர் கண் கொடு - காக்கணஞ் செடியினது பெரிய மலர்களாகிய கண்களைக் கொண்டு, கலந்து கண்ட - பொருந்திப் பார்த்தன; (எ - று.)

பாண்டவர்கள் சேனையுடன் சென்ற முல்லைநிலத்திலே காக்கணம் பூ மலர்ந்துள்ளதை, கொன்றை மரங்கள் அடர்ந்த அந்த முல்லைநிலம் தனது கண்களால் அச்சேனையின் திறத்தை நோக்குவதாகக் குறித்தார்: ***தற்குறிப்பேற்றவணி.*** *இவ்வணி 'கருவிளமா மலர்க்கண்' என்ற* ***உருவகவணி*** *யைஅங்கமாகக் கொண்டுவந்தது. முன்னிரண்டடி - உவமையணி. 'இனி' 'இதழிநீள்வனம்' என்பதைக் கொன்றைமரக்காடு என்றே கொண்டு, 'அந்நிலத்திலுள்ள இடைச்சியர்கள் அச்சத்தால் மரங்களில் மறைந்து நின்று சேனையின் திறத்தைக் காண்பதுபோல, கொன்றை மரங்களும் கருவிளஞ்செடியோடு சேர்ந்து நின்று அக்கருவிளமலராகிய கண்களினால் நோக்கின' என்று கருத்துக் கூறுவாருமுளர்; அக்கருத்தில் உபமான உபமேயங்கள் நன்கு இயையாமையை உய்த்துணர்க. கருவிளமலர் கண்களுக்கு உவமையாதலை "புல்லியகொம்புதானோர் கருவிளைபூத்ததேபோ, லொல்கியோர் கொம்புபற்றி யொருகணால் நோக்கி நின்றாள்" என்னுஞ் சிந்தாமணியாலும் அறிக.*

காளையர்- உவமைபற்றிவந்தபெயர்: இது ஆகுபெயரன்று: 'அர்' என்ற பலர்பால் விகுதியைப்பெற்றுவந்ததனால். மருதத்திற்கும் குறிஞ்சிக்கும் இடையிலுள்ளதனால், அந்நடுநிலமான முல்லை நிலத்தில் வாழ்கிற சாதியர்க்கு, 'இடையர்' என்றும், 'பொதுவர்' என்றும் பெயர்களாயின; இடை, பொது என்பவை- ஒருபொருளன. பொதுவியர் - பெண்பன்மை. மகளிர்க்கு உரிய நாற்குணங்களுள் அச்சமும் ஒன்றாதலால், ***'வெருவிளம்*** *பொதுவியர்'என்றார். காண்ப - பலர்பால் எதிர்காலவினைமுற்று: காண்பர் என்று பொருள்: இனி, 'காண்பது' என்பதன்*

*தொகுத்தலெனக் கொள்ளினுமாம். கொன்றை, கருவிளை - முல்லைநிலத்துக்கருப்பொருள்கள். கண்ட - பலவின்பால்முற்று; 'கண்டதே' என்றும் பாடம். ஈற்றடி - **முற்றுமோனை.** கருவிளை+கண்=கருவிளங்கண். வேற்றுமையில் ஐகெட்டு அம்முச்சாரியை பெற்றது; [நன்-உயிர்-52] (249)*

97. புழைநெடுந் தடக்கைவெம் போதகங்களை
மழைமுகி லெனக்களிமயில்க ளாடின
தழலெழு கானகந் தண்ணெனும்படி
செழுமத வருவியின் றிவலைவீசவே.

(இ -ள்.) தழல் எழு கானகம் தண்ணெனும்படி - நெருப்புப்பற்றி யெரிகிற அந்தக்காடும் குளிரும்படி, செழு மதம் அருவியின் திவலை வீச- செழுமையாகிய [மிக்க] மதநீர்ப்பெருக்கின் துளிகளைச் சொரிதலினால்,- புழைநெடுந்தட கை வெம் போதகங்களை - துளை பொருந்திய நீண்ட பெரிய துதிக்கையையுடைய கொடிய யானைகளை, மழை முகில் என - மழைபெய்யுங் காளமேகமென்று கருதி, களி மயில்கள் - களிப்புடைய மயில்கள், ஆடின - கூத்தாடின; (எ - று.)-ஏ - ஈற்றசை.

*மேகத்தைக் கண்டு களிக்கும் இயல்புடைய மயில்கள், மதநீரை மழையென்றும் அந்நீரைச்சொரியுங் கரிய யானைகளை மழை பொழியும் மேகமென்றுங் கருதிக் கூத்தாடினவென்க; **மயக்கவணி.** மயில் - முல்லை நிலத்திற்கு உரிய பறவை. (குறிஞ்சிக்கும் உரியது.)*

98.-தருமன் சேனையுடன்குறிஞ்சிநிலஞ் சேர்தல்.

வனநெறி கடந்துபோய் மன்னவர்க்கெலாந்
தினகர னெனத்தகு செய்யகோலினன்
இனமுகி றவழ்தலி னிரங்குபேரிசைத்
தனிதவண் கிரிநெடுஞ் சாரலெய்தினான்.

(இ -ள்.) மன்னவர்க்கு எலாம் தினகரன் என தகு செய்ய கோலினன் - அரசர்களெல்லாருள்ளும் (விளக்கத்தாற்) சூரியனென்று சொல்லத்தக்கவனுஞ் செங்கோலுடையவனுமாகிய தருமபுத்திரன்,- வனம் நெறி கடந்து போய் - (இவ்வாறு) முல்லை நிலத்தின் வழியைக் கடந்து சென்று,-இனம் முகில் தவழ்தலின்-கூட்டமான மேகங்கள் (தன்மீது) படிந்து செல்லுதலினால், இரங்கு பேர் இசை தனிதம் - ஒலிக்கின்ற பேரிடிமுழக்கத்தை யுடைய, வள் கிரி - பெரிய மலையினது, நெடுஞ் சாரல் - விசாலமான தாழ்வரையை, எய்தினான்- போய்ச் சேர்ந்தான்; (எ - று.) இதனால், பாண்டவர்கள் மலையும் மலைசார்ந்த இடமுமாகிய குறிஞ்சி நிலத்தையடைந்தமையைக் கூறினர். மன்னவர்க்கெலாந் தினகரன் = ராஜ மார்த்தாண்டன்; கிரகங்களுட் சூரியன் ஒளியினால் மிக்குவிளங்குதல்போல அரசர்களுள் தருமபுத்திரன் பெரும்புகழுடன் விளங்குவ னென்க. திநகரன் - (தனதுசேர்க்கையாற்) பகலை யுண்டாக்குபவன். தனிதம்-ஸ்தநிதம்: மேககர்ச்சனை. சாரல் - சார்ந்த இடத்திற்குத் தொழிலாகுபெயர். (251)

99.-இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் -குறிஞ்சிநிலத்து நிகழ்ச்சியைக் கூறும்.

குன்றுறை கடகரிக் குழாங்கள்சேனையின்
ஒன்றிய களிறுகண்டுட்கி யோடின
துன்றிய புறவிபச் சுவடுகண்டுடன்
சென்றில வெகுண்டிவன்சேனை யானையே.

(இ - ள்.) குன்று உறை - மலைகளிலே வசிக்கின்ற, கட கரி குழாங்கள்- மதயானைகளின் கூட்டங்கள், சேனையின் ஒன்றிய களிறு கண்டு - (தருமபுத்திரனது) சேனையிலே திரளாகப்பொருந்திய

யானைகளைப் பார்த்து, உட்கி - அச்சங்கொண்டு, ஓடின-; இவன் சேனை யானை - இந்தத் தருமபுத்திரனது சேனையிலேயுள்ள யானைகள், துன்றிய புறம் இபம் சுவடு கண்டு-நெருங்கிய வேற்று யானைகளின் அடிச்சுவடுகளைப் பார்த்து, வெகுண்டு - கோபங்கொண்டு, உடன் சென்றில - (சேனைகளோடு) தொடர்ந்து செல்லாது தனிப்பட்டன; (எ - று.)

நாட்டுயானைகளும் காட்டுயானைகளும் ஒன்றையொன்று கண்டபொழுது பகைக்குந் தன்மையவாதலால், நாட்டு யானைகள் கூட்டமாகவரக்கண்டு காட்டுயானைகள் ஓடுதலும் அக்காட்டு யானைகளின் அடிவைப்புக்களைக் கண்டு நாட்டுயானைகள் வெகுண்டு சேனையோடு செல்லாமையும் நிகழ்ந்தன வென்க. மலை யானைகள் அஞ்சியோடின வென்றதனால், தருமன் சேனையானைகள் அக்காட்டு யானைகளினும் வலியன வென்பது போதரும். புறவு இபம் என்றுபிரித்து-குறிஞ்சிநிலத்து யானைகள் என்று பொருள் கூறினும் பொருந்தும். இனி ஒருசாரார் இச்செய்யுட்கு வேறு வகையாகக் கருத்து வருணிக்குமாறு:- குன்றுறை கடகரிக் கூட்டங்கள் தருமனது யானைகளைக்கண்டு வெருவி யோடி விட்டன; அந்தயானைகளினுடைய அடிகளழுந்திய சுவடுகள் புறங்காட்டிய சுவடுகளாயிருந்தமையால், அஞ்சி முதுகிட்ட அவைகளைத் தொடர்ந்து பின்போதல் வீரமன்றெனக் கருதித் தருமனது யானைகள் போகாது நின்றுவிட்டன; இதனால், வெருவிப்புறங்கொடுத்த வேந்தரைத் தருமன் முதலாயினோர் தொடராரென்பது நன்கு வலியுறுத்தப்பட்டு, அன்னோர் வீரத்தையும் மேன்மையையும் விளக்குமென்பது. யானை - குறிஞ்சி நிலக்கருப்பொருள். இபம் - வடசொல். சென்றில - எதிர்மறை யிறந்த காலப்பலவின்பால்வினைமுற்று. (252)

100. வாளியின் வரும்பரி மாவின் வண்குரத்
தூளிகள் விசும்புறத்துன்றி யோங்கலால்
ஆளிகள் சிகரமென்றதிர்ந்து பாய்வன
மீளியர்வேலின்வாய் வீழ்ந்து மாய்ந்தவே.

(இ -ள்.) வாளியின் வரும்-அம்புபோல விசையாய்வருகின்ற, பரிமாவின் - குதிரைகளினது, வள் குரம்-அழகிய குளம்புகளினால் எழுப்பப்படுகின்ற, தூளிகள் - புழுதிகள், விசும்பு உற துன்றி ஓங்கலால் - ஆகாயத்திற் பொருந்த நெருங்கியெழுவதனால்,- ஆளிகள் - (மலையில்வசிக்கின்ற) சிங்கங்கள், சிகரம் என்று-(திரண்டெழுந்த அத்தூளிகளைத் தாங்கள் பாய்ந்து செல்வதற்குஉரிய) மலைச் சிகரமென்று எண்ணி, அதிர்ந்து பாய்வன - கர்ச்சித்துக் கொண்டு பாய்வனவாய், மீளியர் வேலின் வாய் வீழ்ந்து மாய்ந்த - (அத்தூளிகளால் மறைக்கப்பட்டுநின்ற) சேனாவீரர்கள் கையிலேந்திய வேலாயுதத்தின் முனையில் விழுந்து (தாமே) இறந் தொழிந்தன; (எ - று.) - இதனால், ஆராய்ச்சியின்றி மனம்போன படி தொழில்செய்பவர் கேடுறுவரென்பது, தோன்றும்.

*குதிரைகள் மிக்கவிரைவுடன் நேராய்ச்செல்வதற்கு, அம்பு உவமையாம். பரிமா- இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. ஆளி - யாளியென்பதன் மரூஉ: இதற்குச் சிங்கமென்று பொருள் கொள்வதன்றி, யானையைக் கொல்லவல்லதும் துதிக்கையையுடையதுமாகிய, ஓர்மிருகவிசேடமெனக் கூறுவதுமுண்டு. யாளி - குறிஞ்சிநிலக்கருப்பொருள்களிலொன்று. குரம், தூளீ, ஸிகரம் - வடசொற்கள். பாய்வன - முற்றெச்சம். மீளி - ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர். மாய்ந்த - 'அன்' சாரியை பெறாத பலவின்பால் வினைமுற்று. குதிரைகளின் காற்குளம்பினால் உயர வெழுந்த தூளிகளை யாளிகள் மலைச்சிகரமென்று மயங்கிய வெனக்கூறியது- **மயக்கவணி.** அச்சேனை வீரர்களேந்திய வேற்படைகள் சிங்கத்தை எளிதில் மாய்க்குமாறு மிக்க கூர்மையுடையனவென்பது, ஈற்றடியில் விளங்கிற்று. (253)*

101. கார்தவழ் கொடுமுடிக்கான மால்வரை
வார்தவழ் முலையர மாதாரார்செவி
தார்தவழ் தடம்புயத்தரணி மன்னவர்
தேர்தவ ழோதையிற்செவிடு பட்டவால்.

(இ -ள்.) கார் தவழ் கொடுமுடி - மேகங்கள் தவழ்ந்துசெல்லப்பெற்ற சிகரங்களையுடைய, கானம் மால் வரை - காடுகள் சூழ்ந்த பெரிய மலைகளிலே வசிக்கின்ற, வார் தவழ் முலை அரமாதரார் - கச்சையணிந்த தனங்களையுடைய அரமகளிரது, செவி-காதுகள்,- தார் தவழ் தடம்புயம் - மாலைகள் அசையப்பெற்ற பெரிய தோள்களையுடைய, தரணிமன்னவர் - நிலவுலகத்து அரசர்களது, தேர் - தேர்கள், தவழ் - விரைந்து செல்லுதலினா லுண்டான, ஓதையின் - பேராரவாரத்தினால், செவிடுபட்ட- செவிடுகளாயின; (எ - று.)- ஆல் - ஈற்றசை. ஐவரும் பிறருமாகிய அரசர்களது தேர்கள் ஓடும்போது தோன்றிய பேரோசையினால், மலையரமகளிரது செவிகள் செவிடாயினவென்க; தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி. மிக்க பேரோசையினாற்காதுகள் செவிடுபடுதல், இயல்பு. அரமாதர்- அமரமாதர் அல்லது அரம்பை+மாதர் என்பதன் விகாரம். வரையரமகளிர் - மலையில் வசிக்குந் தெய்வப் பெண்கள். (254)

102.-தருமபுத்திரன் சேனையுடன்நெய்தனிலத்தைச் சேர்தல்.

வரைநிலங் கழிந்தெறி மகரவாரிதித்
திரைநிலம் புகுந்தனன்சேனை சூழ்வரப்
புரைநிலங் கடந்தறம் புரியுநீர்மையான்
உரைநிலங் கடந்தசீருரைகொள் பேரினான்.

(இ -ள்.) புரை நிலம் கடந்து - குற்றத்திற்கு (த் தான்) இடமாவதை நீங்கி [குற்றமற்றவனாய்], அறம் புரியும் - தருமத்தையே செய்கின்ற, நீர்மையான் - தன்மையுடையவனும், உரை நிலம் கடந்த சீர் உரை கொள் பேரினான் - வாக்கின் எல்லைக்கு அடங்காத [வாயினால் அளவிட்டுச் சொல்லமுடியாத] சிறந்த புகழ் மொழியைக்கொண்ட பெரும் பேரை யுடையவனுமாகிய தருமபுத்திரன்.-சேனை சூழ்வர-சதுரங்க சேனைகளும் (தன்னைச்) சூழ்ந்துவர, வரை நிலம் கழிந்து - குறிஞ்சி நிலத்தைவிட்டு நீங்கி, எறி திரை மகரம் வாரிதி நிலம் - மோதுகின்ற அலைகளையும் சுறா மீன்களையுமுடைய கடலைச் சார்ந்ததான (நெய்தல்) நிலத்தில், புகுந்தனன் - பிரவேசித்தான்; (எ - று.)

வாரிதி - நீர்தங்குமிடமெனக் கடலுக்குக் காரணக்குறி; வடசொல். சுறாமீன்கள் கடலிலேயே வாழ்வன;'மகராலயம்' எனக்கடலுக்கு ஒரு பெயரிருத்தலுங் காண்க. கடலும், கடல்சார்ந்த இடமும் - நெய்தல். (255)

103.-தருமன்நெய்தனிலச்சிறப்பை நோக்குதல்.

ஒளிநலந் திகழ்வளை யுறங்குநன்னிழற்
களிநறுஞ் சுரும்பிமிர் சுண்டல்வேலிசூழ்
புளினமுங் கானலும் பொற்பநோக்கினான்
நளினமும் புறந்தரு நயனவேந்தனே.

(இ -ள்.) நளினமும் புறந்தரும் நயனம் - செந்தாமரை மலரும் [அழகிற்குத்தோற்றுப்] பின்னிடும்படியான [தாமரையினும் மிக அழகிய] கண்களையுடைய, வேந்தன் - யுதிஷ்டிரராசன்,- ஒளி நலம் திகழ் வளை உறங்கும் நல்நிழல் - மிக்கவொளி விளங்குகின்ற சங்குகள் தூங்கப்பெற்ற நல்ல நிழலையுடையனவும், களி சுரும்பு இமிர் - (தேனுண்டதனாற்) களித்தலையுடைய வண்டுகள் ரீங்காரஞ்செய்து மொய்க்கப்பெற்றவுமாகிய, நறும் கண்டல் - வாசனையையுடைய தாழை மரங்கள், வேலி சூழ்-வேலி போற் சூழப்பெற்ற, புளினமும்-மணற்குன்றுகளையும், கானலும்-கடற்கரைச் சோலைகளையும், பொற்பு நோக்கினான்-இனிமையாகப் பார்த்தான்; (எ - று.)

சங்கு, தாழை, மணற்குன்று, கானல் - இவை, நெய்தனிலத்திற்கு உரியன. வளை - உட்சுழிந்திருப்பது எனச் சங்குக்குக் காரணக்குறி. நளினமும், உம் - உயர்வுசிறப்பு. கண்களுக்குச் செந்தாமரைமலருவமை, செம்மை மென்மை அழகுகளில். (256)

104.-கடலொலியின் வருணனை.

பெருங்கட மலைக்குலம்பெயர்த்தும் வந்தன
மருங்கடர் பேரணை வகுக்கவேயெனா
இருங்கட களிறுதே ரெண்ணில்சேனைகண்டு
அருங்கடல் வாய்திறந் தலறியார்த்ததே.

(இ -ள்.) அருங் கடல் - (அளவிடுதற்கு) அருமையான சமுத்திரமானது,- இருங் கடம் களிறு தேர் எண் இல் சேனை கண்டு - பெரிய மதயானைகளையும் தேர்களையுமுடைய கணக்கில்லாத (தருமபுத்திரனது) சேனையைப் பார்த்து,- 'மருங்கு அடர்பேர் அணைவகுக்க - தன்னிடத்தே நெருங்கிய பெரிய சேதுவைக் கட்டுவதற்காக, பெருங் கடம் மலைகுலம் பெயர்த்தும் வந்தன - பெருங்காடுகளையுடைய மலைகளின் கூட்டம் மீண்டும் வந்துள்ளன,' எனா - என்றுகருதி, வாய்திறந்து அலறி ஆர்த்தது - வாய்விட்டுக் கதறிப் பேரொலிசெய்தது; (எ - று.)

தருமபுத்திரனது சேனையிலுள்ள யானைகளையும் தேர்களையும் கண்டு, கடல், மீண்டும் தன்னைத் தூர்த்து அணைகட்டுதற்கு மலைகள் வந்தனவெனக் கருதிக் கதறியழுத தென்க. கடல் இயல்பாகப் பேரொலிசெய்வதை, தன்மீது அணைகட்டுவதாக வெண்ணிக் கதறியதெனக் கூறியது, ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி; இவ்வணி, களிறுகளையும் தேர்களையும் மலைகளென்று கருதியதாகிய மயக்கவணியை அங்கமாகக் கொண்டு வந்தது. பெருந்தோற்றத்தினால் யானைகட்கும் தேர்கட்கும் மலை உவமையாம். இராமபிரான் முன்னாளிற் சேனைகளைக்கொண்டு கடலிற் சேது பந்தனஞ்செய்ததை நினைத்து, 'பெயர்த்தும்' என்றார். முதலடியில், கடம் - காடு. இரண்டாமடியில், ஏகாரம் - தேற்றம்; நான்காமடியில், ஏகாரம் ஈற்றசை. எனா - 'செய்யா' என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சம். (257)

105.-அங்குச் சேனாவீரர்கள்உண்டாடுதல் முதலியன.

நன்னெடுந் துறையெலா நாளிகேரமோடு
இன்னெடும் பனங்கனி யெடுத்தருந்தினார்

புன்னையின் புதுமலர் புனைந்துகைதையின்
மென்னிழல் வைகினார் விலாசவீரரே.

(இ -ள்.) விலாசம் வீரர் - உற்சாகமாயிருக்குந் தன்மையுள்ள சேனா வீரர்கள்,-நல் நெடுந் துறை எலாம் - (அந்நெய்தனிலத்திலுள்ள) நல்ல பெரிய நீர்த்துறைகளிலெல்லாம், நாளிகேரமோடு - (மிகுதியாகவிருக்கின்ற) தேங்காய்களையும், இன் நெடும் பனங்கனி - இனிய பெரிய பனம் பழங்களையும், எடுத்து-, அருந்தினார்-புசித்தார்கள்; புன்னையின் புதுமலர் புனைந்து- புன்னைமரத்தினது புதிய [அன்று மலர்ந்த] பூக்களை (க்கொய்து) சூடி, கைதையின் மெல் நிழல் வைகினார் - தாழைமரங்களின் இனியநிழலிலே தங்கி இளைப்பாறினார்கள்; (எ - று.)

'அருந்தினார்' என்றதனால் உண்டாட்டும், 'மலர்புனைந்து' என்றதனால் பூக்கொய்தலும் கூறப்பட்டன. நீரும் மணலும் நிறைந்துள்ள இடங்களில் தெங்கு செழித்துவளருந் தன்மையது. தெங்கு, பனை, புன்னை, தாழை - நெய்தனிலக் கருப்பொருள்கள். நாளிகேரம் என்ற தற்சம வடசொல், அப்பாஷையில் மரத்தையேயன்றி அம்மரத்தின் காய்களையுங் குறிக்குமாதலால் இங்கு ஆகுபெயரன்று. இயற்பெயரேயாம்: பனை+கனி=பனங்கனி; வேற்றுமையில் ஈற்று ஐகெட்டு அம்முச்சாரியை பெற்றது; (நன்: உயிர் - 52.) விலாஸவீரர் - வடசொற்றொடர். (258)

106.-பாண்டவர்கள்அத்தினாபுரியை நெருங்குதல்.

நாநலம் புனல்கெழு நாடுங்கானமும்
ஏனலம் புனக்கிரி யிடமுநெய்தலங்

கானலு மிவ்வகை கடந்துகாவலன்
தூநலந் திகழ்பதி தோன்றவெய்தினார்,

(இ -ள்.) (பாண்டவர்கள்),-நா நலம் புனல்கெழு நாடும் - நாவுக்கு இனிமையான நீர்நிறைந்த மருத நிலத்தையும், கானமும்-முல்லை நிலத்தையும், அம் ஏனல் புனம் கிரி இடமும் - அழகிய தினைக்கொல்லைகளையுடைய குறிஞ்சி நிலத்தையும், அம் கானல் நெய்தலும் - அழகிய கடற்கரைச்சோலைகளையுடைய நெய்தனிலத்தையும், இ வகை கடந்து - இவ்வாறே தாண்டிச்சென்று,-காவலன் தூ நலம் திகழ் பதி தோன்ற - துரியோதனராசனது பரிசுத்தமாகிய அழகுமிக்க அத்தினாபுரி எதிரிற்காணப்பட, எய்தினார் - அருகிற்சேர்ந்தார்கள்; (எ - று.)

கீழ்ப் பலசெய்யுள்களில் வகுத்துக்கூறியதை, இச்செய்யுளில் முதல் மூன்றடிகளால் தொகுத்துக்கூறினார். 'தண்ணந்துறைவன்' என்னுமிடத்திற்போல, 'ஏனலம்புனம்' 'நெய்தலங்கானல்' என்னுமிடங்களில், அம்-சாரியை யெனினுமாம். ஏனல்-குறிஞ்சி நிலக்கருப்பொருள். கிரியிடம்-மலை சார்ந்த இடம்; எனவே குறிஞ்சியாயிற்று. கிரி-வடசொல். (259)

107.-பாண்டவர்கள்அந்நகரத்தின் புறச்சோலையில் தங்குதல்.

அத்தினா புரிதனக் கருகு வால்வளை
முத்தின நிலவெழ முகைக்குந்தாமரைத்
தொத்தின பொய்கையுஞ் சுரும்பறாமலர்க்
கொத்தின சோலையுங் குறுகிவைகினார்.

(இ -ள்.) (பாண்டவர்கள்), - அத்தினாபுரி தனக்கு அருகு - அத்திநபுரிக்குச் சமீபத்தில், - வால் வளை முத்து இனம் நிலவு எழவெண்மையான சங்குகள் ஈன்ற முத்துக்கூட்டங்களினால் நிலாவொளி யுண்டாக, (அதனால்), முகைக்கும் - (பகலில்) குவியுந் தன்மையுள்ள, தாமரை தொத்தின - தாமரைமலர்களின் கூட்டங்களையுடைய, பொய்கைஉம் - தாடகத்தையும்,- சுரும்பு அறா மலர் கொத்தின சோலைஉம் - வண்டுகள் நீங்காத பூங்கொத்துக்களையுடைய சோலையையும், குறுகி - கிட்டி, வைகினார் - தங்கினார்கள்; (எ - று.)

பாண்டவர்கள் தாமரைத் தடாகங்களையுடைய புறநகர்ச், சோலையில் தங்கின ரென்றவாறு. முத்துக்களின் ஒளியை நிலவொளியாகக்கருதிப் பகற்காலத்திலுமுட்படத் தாமரைமலர் குவிந்து நிற்குமென்றது - மயக்கவணி. தாமரைமலர் சூரியனைக் கண்டால் மலருமெனவும், இரவில் சந்திரனைக் கண்டால் குவியுமெனவுங் கூறுதல், கவிசமயம். மலர்ந்த பின்னும் கூம்புதல், நீர்ப்பூக்களின் இயல்பு. இங்கு, முத்துக்கள் - சங்கினின்று உண்டானவை. "தந்தி வராகமருப் பிப்பி பூகந் தழை கதலி, நந்து சலஞ்சல மீன்றலை கொக்கு நளின மின்னார், கந்தரஞ் சாலி கழை கன்னலாவின்பல் கட்செவி கா, ரிந்து வுடும்பு கராமுத்தமீனு மிருபதுமே" என்பதனால், முத்துப்பிறக்குமிடங்கள் இன்னவையென அறிக. தொத்தின கொத்தின - குறிப்புப்பெயரெச்சங்கள். அறா - ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப்பெயரெச்சம். (260)

108.-குதிரைகள்இளைப்பாறுதலும், யானைகள் கட்டப்படுதலும்.

மொட்டின பருமணி முடிகொ டேர்ப்பரி
வெட்டின பரிகளும் வெம்மையாறின
மட்டின பரிமள மரங்கள்யாவையும்
கட்டின கழைபொரு கவள யானையே.

(இ -ள்.) மொட்டின - மொட்டென்னும் உறுப்பையுடையனவாய், பரு மணி முடி கொள் - பருத்த மணிகளிழைத்துச் செய்யப்பட்ட சிகரத்தைக் கொண்டுள்ள, தேர் - தேர்களிற்கட்டிய, பரி - குதிரைகளும், வெட்டின பரிகளும் - (தேரிலே கட்டப்படாமல்) வேறாக வந்த (ஏறு) குதிரைகளும், வெம்மை ஆறின - (நடந்துவந்ததனாலுண்டான) வெப்பம் [இளைப்புத்] தீர்ந்தன; கழைபொரு - மூங்கிலினாலாகிய குத்துக்கோலைச் சீறுந்தன்மையனவான, கவளம் யானை - கவளத்தையுண்ணும் யானைகள்,-மட்டின பரிமளம் மரங்கள் யாவையும் - தேனையுடையனவாகிய நறுமணமுள்ள மரங்களிலெல்லாம், கட்டின - கட்டப்பட்டன; (எ - று.)

மொட்டு - தாமரைமலரின் வடிவமாகச்செய்து தேரின்முன்னிடத்து வைக்கப்படுவதோ ருறுப்பு; இதனைக் கொடிஞ்சியென்று கூறுதலுமுண்டு. முடி - (தேரின்) தலையிடம். இனி, 'தேர்ப்பரிவெட்டின பரிகளும் வெம்மையாறின' என்பதற்கு-தேர் - தேரினின்று, பரி - குதிரைகள், வெட்டின - அவிழ்க்கப்பட்டன; பரிகளும் - (தேரினின்று அவிழ்க்கப்பட்டனவும் தனியே மனிதர்கள் ஏறிச்செலுத்தினவுமான) குதிரைகளெல்லாம், வெம்மையாறின என்றும் பதவுரை கூறலாம். மட்டு - தேன். தேவதாரு சந்தனம் முதலிய நறுமணமுள்ள மரங்களில் யானைகளைக் கட்டுதல் மரபாதலால், 'பரிமள மரங்கள் யாவையும் கட்டின............யானை' என்றார்; "தேவதாரத்தும் சந்தினும் பூட்டின சிலமா" என்றார் பிறரும். கட்டின - செயப்பாட்டுவினைப்பொருளில் வந்த செய்வினை; செயப்படுபொருளைச் செய்ததுபோலக் கூறியது. கழைபொரு யானை - "பரிக்கோல் யாவுந் தூரத்தே, காணினு நின்று கொதிப்பது" என்பர் மேலும். கவளம் - கபளம்; யானையுணவு; வடசொல். (261)

109.-யாவரும் இளைப்பாறுதல்.

தரித்தனர் வீரருந் தத்த மாதரும்
சரித்தன சும்மைக டங்குபண்டியும்
பரித்தன நன்னிறப் படங்குவீடுகள்
விரித்தன ரிடந்தொறும்வேந்த ரெய்தினார்.

(இ -ள்.) வீரரும் - சேனாவீரர்களும், தம் தம் மாதரும்- அவரவர்களுடைய மனைவியர்களும், தரித்தனர் - இளைப்பாறினார்கள்; சும்மைகள் தங்கு பண்டியும் - பாரங்களையேற்றியுள்ள வண்டிகளும், சரித்தன - சாய்த்துவிடப்பட்டன; வேந்தர்-அரசர்கள்,-இடம் தொறும் - (அச்சோலையின்) பலவிடங்களிலும், நல் நிறம் பரித்தன படங்கு வீடுகள் விரித்தனர் - அழகிய நிறங்களைப் பெற்றுள்ளனவான கூடாரமாகிய வீடுகளைப் பரப்பியமைத்துக் கொண்டவர்களாய், எய்தினார் - (அவற்றிற்) சேர்ந்து தங்கினார்கள்; (எ - று.)

பண்டிகள் சரித்தல் - இழுக்கும் பிராணிகளை யவிழ்த்து நுகம் தரையிற் படும்படி பண்டிகளைச் சாய்த்துவிடுதல்; இனி, சரித்தன - சுமைகளை யிறக்கப் பெற்றன எனவுங் கூறலாம். சும்மை = சுமை: விரித்தல். அரசர்கள் வேற்றுநாட்டுக்குச் செல்லும்பொழுது ஆங்காங்குத் தங்கி வசிக்கும்படி வஸ்திரங்களினால் மாளிகைகள்போல அறைகள் முதலியன அமைத்துக் கூடாரங் கட்டிக்கொள்ளும் மரபு, பின்னிரண்டடிகளிற் கூறப்பட்டது. விரித்தனர் - முற்றெச்சம். (262)

110.- பாண்டவரைவரும்இளைப்பாறுதல்.

கைவரு தண்டுடைக் காளைவெஞ்சிலை
தைவரு செங்கையான் றாரைவெம்பரி
மெய்வரு குமரன்வேல்விடலை வேந்தனோடு
ஐவரு மமர்ந்தன ராண்மையேறனார்.

(இ - ள்.) கை வரு தண்டு உடை காளை - கையிற்பிடித்த கதாயுதத்தையுடைய இளவெருதுபோன்றவனாகிய வீமனும், வெம்சிலை தைவரு செம் கையான் - கொடிய வில்லைப்பிடித்த சிவந்த கையையுடையவனான அருச்சுனனும், தாரை வெம் பரி மெய் வரு குமரன் - ஐவகை நடைகளையுடைய வேகமுள்ள குதிரையை நடத்துவதில் உண்மையான அறிவுபொருந்திய இளவீரனாகிய நகுலனும், வேல் விடலை - வேலாயுதத்தைத் தாங்கிய சகதேவனும், வேந்தனோடு - யுதிஷ்டிரராஜனும், (ஆகிய), ஆண்மை ஏறு அனார் ஐவரும் - வீரத்தன்மையில் ஆண்சிங்கத்தை யொத்தவர்களாகிய பாண்டவரைவரும், அமர்ந்தனர் - (அங்குத்) தங்கியிருந்தார்கள்;

வீமன் கதாயுதத்திலும், அருச்சுனன் விற்போரிலும், நகுலன் குதிரைத் தொழிலிலும், சகதேவன் தேற்போரிலும் வல்லவராதலால், அவ்வவர்கட்கு ஏற்குமாறு அடைமொழி கொடுத்துக்கூறினார். வீமசேனனது கதாயுதம் சத்துருகாதினி யென்றும், அருச்சுனனது வில் காண்டீவமென்றும் பெயர் பெறும். கைவரு - மிகப் பழகிய எனினுமாம். தண்டு - தண்டம் என்பதன் விகாரம். தைவருதல் - தடவுதல்; தைவா - பகுதி. குமரன் - குமாரனென்றதன் குறுக்கல்: மன்மதனையும் குற்சித ரூபமுடையவனென்னும்படி மிக்க கட்டழகுள்ளவனென்று பொருள்படும்; முருகக்கடவுளைக் குறிக்கும் இப்பெயர், அவனைப்போன்ற வீரனுக்கு உவமையாகுபெயர். விடலை - ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர். (263)

111.- பாசறை வருணனை.

மறத்திருந் தானையான் வஞ்சமெண்ணினான்
அறத்திருந் திலனெனாவஞ்சி யந்தவூர்
புறத்திருந் ததுவெனப்புனிதன் பாசறை
நிறத்திருந் ததுபிறநிகர்ப்ப வில்லையே.

(இ -ள்.) 'மறத்து இருந் தானையான் - (தன்னிடத்து மிகுதியாக) அதருமத்தைக்கொண்ட பெரியசேனையை யுடையவனாகிய துரியோதனன், வஞ்சம் எண்ணினான் - (நியாயவழியிற்செல்லும் பாண்டவர்களை) மோசஞ் செய்ய எண்ணினவனாகி, அறத்து இருந்திலன் - தருமவழியில் (மனம்பொருந்தி) நடக்கவில்லை', எனா - என்று, அஞ்சி - (அவனது அருகிற் செல்வதற்குப்) பயந்து, அந்த ஊர் - (புறப்பட்டு) அங்குவந்த இந்திரப்பிரத்த நகரமானது, புறத்து இருந்தது - (அத்துரியோதனனது நகரத்திற்கு) வெளியிடத்தில் தங்கிவிட்டது, என - என்று சொல்லும்படி, புனிதன் பாசறை - பரிசுத்தனாகிய தருமபுத்திரனது படைவீடு, நிறத்து இருந்தது - மேன்மையுடன் விளங்கியிருந்தது; (இவ்வாறு வருணித்துச் சொல்வதன்றி), பிற நிகர்ப்ப இல்லை - வேறே ஈடாகச்சொல்லும்படி ஒப்பானபொருள் எவையுமில்லை; (எ - று.)

*இந்திரப்பிரத்தநகரத்தை ஆண்டுகொண்டிருந்த யுதிஷ்டிர ராஜன் தன்சேனையோடும் புறப்பட்டுவந்து அத்திநாபுரத்திற்கு வெளியிலுள்ள சோலையிற் பாசறையமைத்துத் தங்கியிருந்த தோற்றத்தை, புறப்பட்டுவந்த இந்திரப்பிரத்தநகரம் வஞ்சனைக் கருத்தும் அக்கிரமச்செய்கையுமுடையவனான துரியோதனனது நகரத்தினுட் செல்ல விருப்பங்கொள்ளாமல் வெளியிலேயே தங்கியதுபோலுமென வருணித்தார்: **தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி.** அப்பாசறையிலிருந்தவர்கள் யாவரும் இந்திரப்பிரத்தநகரத்தவர்களாதலினால், அப்பாசறை, இந்திரப்பிரத்தநகரமாகவே கொள்ளப் பட்டதென்க. இனி, துரியோதனனது அக்கிரமச் செய்கைக்கு அஞ்சி, அவனது ஆளுகைக்கு உள்நில்லாது அத்திநபுரமே வெளியில் வந்திட்டதென வருணித்தவாறுமாம். 'அந்தவூர்ப்புறத்திருந்தது' என்ற பாடத்திற்கு, வஞ்சி யென்று பிரித்து, அதற்குத் தருமதேவதையெனப் பொருள் கொண்டு, அறநெறியினின்று வழுவாத தருமபுத்திரன் பாசறையில் தங்கியிருந்ததை, துரியோதனனைக் கொடுங்கோலுடைய னெனக்கொண்டு அவனது நகரத்திற்கு வெளியிலேயே தருமதேவதை தங்கிவிட்டதுபோலு மென வருணித்ததாகக் கொள்ளலுமாம். மறம் - அறமென்பதன் எதிர் மொழி: (செய்யத்தகாதது இதுவென நூல்களினால்) மறுக்கப்பட்டதெனப் பொருள்படும். அறம் - (செய்யவேண்டியது இதுவென நூல்களினால்) **வரையறுக்கப்பட்ட** தெனப் பொருள்படும். பாசறை - சேனையுடன் சென்றோர் உறையுமிடம். நிகர்ப்ப - பலவின்பாற்பெயர். (264)*

112.- பாண்டவர்வரவுகேட்டுத்துரியோதனாதியர் மகிழ்தல்.

மீண்டவர் வரிசிலைவிதுர னேவலாற்
பாண்டவர் வரவுமுன்பணிந்து கூறவே
மாண்டவர் குறிப்புறா மாயவஞ்சகம்
பூண்டவர் களித்துமெய்ப்புளக மேறினார்.

(இ -ள்.) மீண்டவர்-திரும்பிவந்ததூதர்கள்,- வரிசிலை வி துரன் ஏவலால்-கட்டமைந்த வில்லையுடைய விதுரனது கட்டளையினால், பாண்டவர் வரவு - பாண்டவர்கள் (புறநகர்ச்சோலையில்) வந்துள்ளதை, முன் பணிந்து கூற- (திருதராஷ்டிரனுக்கு) எதிரில் (வந்து) வணங்கிச்சொல்ல,- (அதுகேட்டு), மாண்டவர் குறிப்புறா மாயம் வஞ்சகம் பூண்டவர் - மாட்சிமைப் பட்ட பெரியோர்கள் (தமது மனத்தினால்) நினைக்கவும் மாட்டாத மாயமான வஞ்சகச் செயலை மேற்கொண்டவர்களாகிய துரியோதனாதியர், களித்து - மகிழ்ச்சி கொண்டு, மெய் புளகம் ஏறினார் - உடம்பில் மயிர்ச்சிலிர்ப்பு மிகப் பெற்றார்கள்; (எ - று.) இத்தூதர்கள், பாண்டவர் செய்தியை யுணர்ந்துவருமாறு துரியோதனாதியரால் அனுப்பப்பட்டுச் சென்றவ ராதலால், இங்கு 'மீண்டவர்' எனப்பட்டனர். தருமபுத்திரன் முதலியோர் வந்த செய்தியைக் கேள்வியுற்ற துரியோதனாதியர் 'இனிச் சூதாடி அவரை எளிதில் வென்றுவிடலாம்' என்ற கருத்தினால் மிக்க மகிழ்ச்சிகொண்டு மயிர்சிலிர்க்கப்பெற்றன ரென்க. மாண்டவர் - மாட்சிமைப்பட்டவர்; மாண் - பகுதி. (இச்சொல் இறந்தவரென்று பொருள்படும்போது, மாள் - பகுதியாம்.) புளகம் - மயிர்ச்சிலிர்ப்பு; வடசொல். (265)

113.- பாசறையின் சிறப்பு.

தேசறை யிடங்களுந்தேங்கொள் கானமும்
மூசறை மதுகர மொய்த்தசோலையும்
வீசறல் வனநதி விதமுமேல்கொளப்
பாசறை யிருந்தவா பகரலாகுமோ.

(இ -ள்.) தேசு அறை இடங்களும்-ஒளிவீசுகின்ற பளிக்கறையினிடங்களும், தேன் கொள் கானமும் - தேனை மிகுதியாகக்கொண்ட காட்டினிடங்களும், மூசு அறை மதுகரம் மொய்த்த சோலையும் - நெருங்கிய ஆரவாரிக்கிற வண்டுகள் மொய்க்கப் பெற்ற பூஞ்சோலைகளும்,வீசு அறல்வனம் நதிவிதமும் - அலை வீசுகின்ற நீரையுடைய காட்டாறுகளின்வகைகளும், மேல் கொள - தன்னிடத்துப் பொருந்தும்படி, பாசறை இருந்தஆ(று) - (தருமபுத்திரனது) அந்தப்படைவீடு இருந்த தன்மை, பகரல் ஆகுமோ- (என்னால் வருணித்துச்) சொல்லுந் தன்மையுடையதோ? (எ - று.)

இது, கவிக்கூற்று. அழகியகாடும் பூஞ்சோலையும் காட்டாறும் பொருந்தியுள்ள இடத்திலே பளிக்கறைகளையுடைய பாடிவீடுகளை யமைத்துக்கொண்டு பாண்டவர்கள் உல்லாசமாகத் தங்கியிருந்தன ரென்க. 'தேசு அறை' என்றமையால், 'பளிக்கறை' யென்று கொள்ளப்பட்டது; அன்றி, மணி பொன் முதலியன நிறைந்திருந்தமைபற்றி, 'தேசறை' என்றாருமாம். தேசு - தேஜஸ் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. தேன்+கொள்; தேங்கொள்: தேன்மொழி வலிவர ஈறுபோய் இனமெலிமிக்கது. அறல் - நீர்: நறுமண லுமாம். ஆ - விகாரம். ஓகாரம் - எதிர்மறை. (266)

114.- சூரியாஸ்தமனம்.

விருந்துறு சேனைவெவ் வீரரின்னமுது
அருந்தினர் மெய்குளிர்ந்தசைவு தீர்தலும்
வருந்தின ரிவர்துயில்வதிய வேண்டுமென்று
இருந்தப னனுமிவர்க் கிரவுநல்கினான்.

(இ -ள்.) விருந்து உறு சேனை வெம் வீரர் - புதிதாக அங்கு வந்து தங்கிய கொடிய சேனைவீரர்கள், இன் அமுது அருந்தினர் - இனிய அமிருதம் போன்ற உணவை யுண்டு, மெய் குளிர்ந்து - உடம்பு குளிரப்பெற்று, அசைவு தீர்தலும் - அயர்ச்சி (சிறிது) நீங்கியவளவில்,- இருந் தபனனும்- பெருமையுள்ள சூரியனும், 'இவர் வருந்தினர் - இச்சேனைவீரர் (வழிகடந்து) இளைப்படைந்தார்கள்: (ஆதலால்), துயில் வதிய வேண்டும் - (இவ்விளைப்புத்தீர) நித்திரைசெய்ய வேண்டும்,' என்று - என்று கருதி, இவர்க்கு - இச்சேனைவீரர்கட்கு, இரவு நல்கினான் - (தான்) இராப்பொழுதை உண்டாக்கினான்; (எ - று.)

*சூரியன் இயல்பிலே அஸ்தமிக்க இரவுதோன்றியதை, சேனை வீரர்களின் இளைப்பைக் கண்டு அவர்கள் நித்திரைசெய்து இளைப்புத் தீர்த்துக்கொள்ளுதற்பொருட்டு அஸ்தமித்து இரவை யுண்டாக்கியதாகக் காரணங்கற்பித்துக் கூறியது - **ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணியாம்.** 'இவர்க்கு இரவுநல்கினான்' என்ற தொடர் - இப்பாண்டவர்கட்கு இரத்தற்கு உரிய வறுமையைக் கொடுத்தானென்று ஒரு பொருள்பட்டு அமங்கலமாகி, இனிப் பாண்டவர் இராச்சியம் முதலிய செல்வங்களையெல்லாம் இழந்து வறுமைப்படுவதைக் குறிப்பிக்கு மென்னலாம். விருந்து - புதுமை. அமுது - அமிருதம்போ லினிய உணவுக்கு உவமையாகுபெயர். அருந்துதல்-உண்பன தின்பன நக்குவன பருகுவன என்றவற்றின் பொதுவினை. (267)*

115.- சந்திரோதயம்.

மண்வளர் பெரும்புகழ்மன்ன ரைவரும்
பண்வளர் நல்லிசைப் பலமகீபரும்
கண்வளர் பாளையங் காணவெண்ணியே
விண்வளர் குபேரனும்விழைந்து தோன்றினான்.

(இ -ள்.) மண் வளர் பெரும் புகழ் மன்னர் ஐவரும்-பூமியிற் பரந்த பெருங்கீர்த்தியையுடைய அரசர்களாகிய பாண்டவர் ஐவரும், பண் வளர் நல் இசை பல மகீபரும்-இசைப்பாட்டிற் பாடப்பட்டு மிகுகின்ற நல்ல கீர்த்தியுடைய (மற்றும் அப்பாண்டவர்களுடன் வந்த) பல அரசர்களும், கண் வளர் - தூங்குவதற்கு இடமான பாளையம் - படைவீட்டை, காண-பார்த்தற்கு, எண்ணி- ,-விண் வளர் குபேரனும் - ஆகாயத்திற் கலைவளர்க்கின்ற சந்திரனும், விழைந்து தோன்றினான் - விரும்பி உதயமாயினான்; (எ - று.)

*சந்திரன் இயல்பிலுதித்ததை, பாண்டவர்களும் மற்றையரசர்களும் நித்திரை செய்கின்ற படைவீட்டின் சிறப்பைக் காணக்கருதி உதித்ததாகக் காரணங்கற்பித்துக் கூறியதனால், இதுவும் - ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணியே. புகழைக்குறித்துப் புலவர்பாடிய கவிகளையாழிலமைத்துப் பண்ணுக்கு இயையப்பாடுதல் மரபாதலால், 'பண்வளர் நல்லிசை' என்று விசேடித்துக்கூறினார். மஹீபர்-பூமியைக் காப்பவர்; மஹீ - பூமி. பாளையம், பாசறை, படைவீடு, பாடிவீடு என்பன - ஒருபொருளன; சேனைதங்குமிட மென்பது, பொருள். ஸோமன், இந்து என்ற வடமொழிகளும், மதி என்ற தென்மொழியும் சந்திரனுக்கேயன்றிக் குபேரனுக்கும் பரியாயநாமமாக வழங்குதல்பற்றி, சந்திரனை 'குபேரன்' என்றார். சந்திரனை 'குபேரன்' என்ற சொல்லாற் குறித்தது, லக்ஷிதலக்ஷணை யென்க. (குபேரன் - ஸோமன், இந்து, மதி. ஸோமன், இந்து, மதி=சந்திரன்). கீழ்க் காண்டவதகனச்சருக்கத்தில் "மதியுமம்மதி முடித்தவனும்" என்றவிடத்தும், மேல் நிரைமீட்சிச்சருக்கத்தில், "குடதிசை மகவான் வாளி குணதிசைவருணன்வாளி, வடதிசை மறலிவாளி தென்திசை **மதியின்வாளி,** அடலுறவிமைப்பினேவி" என்றவிடத்தும் 'மதி' என்பது குபேரனுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வகை வழக்குப்பற்றி, பிற்காலத்து நிகண்டில் 'கலையினனுடுவின் வேந்தன் கலாநிதியொடு குபேரன்" எனச்சந்திரன்பெயர்களிற் குபேரனென்பதைச் சேர்த்தும், "புருடவாகனனே சோமன் புட்பக விமான முள்ளோன்" எனக் குபேரன் பெயர்களில் ஸோமனென்பதைச் சேர்த்தும் கூறினர். 'குபேரன்' - குற்சிதமான உடம்பையுடையவன். அப்பெயர் க்ஷயரோகத்தால் உடல்குன்று பவனான சந்திரனுக்கும் காரணவகையால் ஏற்குமென்பதையுமுணர்க. சந்திரன் குலத் தோரை "குபேரன் குலத்தோர்" என்றார், கீழ் இராயசூயச் சருக்கத்தும். (268)*

116.-இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் -நிலாத்தோற்றத்தின் வருணனை.

மருண்மிகு சுரும்பின மணந்தசோலையின்
இருள்களி னிடையிடை யெறித்தவெண்ணிலா
அருளுடை மைந்தர்தோ ளணைந்தமங்கையர்
புரிகுழ னெகிழ்ந்தவெண் போதுபோலுமே.

(இ -ள்.) மருள் மிகு சுரும்பு இனம் மணந்த சோலையின் - (மது உண்டதனால்) மயக்கம்மிகுந்த வண்டுகளின் கூட்டம் மொய்க்கப்பெற்ற அந்தச் சோலையிலே, இருள்களின் இடை இடை- (மரங்களினது) நிழல்களினிடை யிடையே, எறித்த - துண்டு துண்டாகக் காணப்படுகின்ற, வெள் நிலா - வெண்மையாகிய நிலாவொளியானது,-அருள் உடை மைந்தர் தோள் அணைந்த-(தம்மிடத்துக்) காதலையுடைய ஆடவர்களது தோள்களைத் தழுவிய, மங்கையர்-இளமகளிரது, புரி குழல்-சுருண்ட கூந்தலினின்று, நெகிழ்ந்த-சரிந்த, வெள் போது-வெண்மையான மலர்களை, போலும்-ஒத்திருக்கும்; (எ - று.)

சோலையிலுள்ள மரங்களின்கீழ்க் கருநிறமாகக் காணப்படும் நிழல்களினிடையிடையே தோன்றுகின்ற நிலா, கணவரோடு புணர்ந்த மகளிரது அவிழ்ந்தகூந்தலி னிடையிடையே நெகிழ்ந்து தோன்றுகின்ற மல்லிகை முதலிய வெண்மலர்களை யொக்குமென வருணித்தார்; ***தற்குறிப்பேற்றவுவமையணி.*** *மரங்களின் இருண்ட நிழற்கு மகளிர்கருங்கூந்தலும், வெண்ணிலாவுக்கு வெண்மலர்களும் ஒப்பு. இரண்டாமடியில், இருள் நிலா என மாறுபட்ட சொற்கள்வந்தது, முரண்தொடை. (269)*

117. கானிடை சிலசில கடிகொடேனுமிழ்
தூநிற முல்லைகண் மலர்ந்துதோன்றுமால்
வானிடை முறைமுறை வளருமாமதி
மேனியி னமிழ்துமிழ்விந்து வென்னவே.

(இ -ள்.) கானிடை-அச்சோலையினிடத்திலே,-கடி கொள்தேன் உமிழ் தூ நிறம் சிலசில முல்லைகள்- வாசனையைக்கொண்ட தேனைக் கக்குகின்ற வெண்ணிறமான சிற்சில முல்லைமலர்கள்,-வானிடை முறை முறை வளரும் மா மதி மேனியின் உமிழ் அமிழ்து விந்து என்ன-ஆகாயத்திலே (சுக்கிலபட்சத்தில் நாடோறும்) ஒவ்வொருகலையாக வளருந்தன்மையுள்ள சிறந்த சந்திரனது உடம்பிலிருந்து சொரிந்த அமிருதத்தின் துளிகள்போல, மலர்ந்துதோன்றும்- மலர்ந்து காணப்படும்; (எ - று.)-ஆல்-ஈற்றசை.

சோலையிலுள்ள முல்லைக்கொடிகளில் நிலவெறித்தபோது அலர்ந்து காணப்படும் வெண்மலர்களை, அமுதகிரணனான சந்திரனிடத்தினின்று சிந்திக் காணப்படுகின்ற அமுதத்துளிகளாகக் குறித்தார்; தன்மைத் தற்குறிப்பேற்றவணி. அமுதுவெண்ணிறமுடையதாதலை, "அமுதினின் விளர்த்து" என்பதனாலும் அறிக. கடி-உரிச்சொல்: இங்கு, வாசனையென்னும் பொருளில் வந்தது. 'தூநிறம்' என்றது, வெண்ணிறத்தை. சுக்கிலபட்சமாகிய வளர்பிறையிற் சந்திரன் நாடோறும் ஒவ்வொருகலையாக வளர்தலால், 'முறைமுறை வளருமாமதி' என்றார். அமிழ்து, விந்து- அம்ருதம், பிந்து என்ற வடசொற்களின் விகாரம்; ஈற்றடியில், மேனியின் - உடம்பிலுள்ள, அமிழ்து- அமிருதத்திலிருந்து, உமிழ்- பெருகுகிற, விந்து என்ன - துளிபோல எனப் பதவுரை கூறுதலுமாம். (270)

118. பொருவில்வெண் டுகில்கொடுபொதிந்த தென்னவே
பரிநெடுந் தேர்மிசைப் பானிலாவெழக்
கிரணவெண் படைக்கெதிர்கெடாம னின்றபேர்
இருளென விளங்கின யானைவெள்ளமே.

*(இ -ள்.) பரி நெடுந் தேர் - (பாண்டவர் சேனையிலுள்ள) குதிரைகள் பூட்டிய பெரிய தேர்கள், மிசை பால் நிலா எழ - தம் மீது வெண்ணிறமான நிலாப் படிந்து தோன்றுவதனால், பொருவு இல் வெள் துகில் கொடு பொதிந்ததுஎன்ன - ஒப்பில்லாதவெண்ணிறமாகிய வஸ்திரங்களினால் மூடப்பட்டனபோலவும், - யானைவெள்ளம் - (அந்நிலவிலும் கருநிறமாகவேதோன்றும்)யானைகளின் கூட்டம், கிரணம் வெள் படைக்கு எதிர் - (சந்திரனது)கிரணங்களாகிய வெண்ணிறமுள்ள ஆயுதங்கட்கு எதிரில், கெடாமல் நின்ற -அழியாது நிலைநின்ற, பேர் இருள் என - பெரிய இருள் போலவும்,விளங்கின-; (எ - று.) தேர்களின்மீது முழுவதும் வெண்ணிலாப் படிந்து தோன்றுவதை அத்தேர்கள் வெண்ணிறத்துகிலுறையினால் மூடப்பட்டனவாகவும், நிலாவிலும் கருநிறமாகத்தோன்றும் யானைகளைச் சந்திர கிரணங்கட்கு எதிரிலே சிதையாது நின்ற இருட்கூட்டமாகவும் குறித்தார்: இவையும் **தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி** களே. பகையொழிக்கும் படைபோலச் சந்திரகிரணங்கள் இருளை யொழித்தற்குக் கருவியாயிருத்தலால், அக்கிரணங்களைப் படையெனக் கொண்டார்; ஆயினும், இங்கு, இருளையொழித்தல் தொழில் நிகழ்வதற்குப் படைகள் உபகாரப்படாம லிருத்தலால், 'கிரணவெண்படை' என்றது - **திரிபணி** யாம்: (உருவகவணியன்று; உருவகவணியில் உபமேயம் உபமானமாந்தன்மையை யடைந்து பின்வருந்தொழிற்கு உபகாரப்பட்டுநிற்கும்: "வீமனாகிய மந்தரம் சேனைக்கடலைக் கலக்கியது" என்றவிடத்து வீமனென்ற உபமேயம் மந்தரமென்ற உபமானத்தன்மையைப் பெற்றுக் கடலைக் கலக்குதலாகிய பின்வருந் தொழிற்கு உபகாரப்பட்டு நிற்றல் காண்க.) (பின்னிரண்டடிகளை) **இல்பொருளுவமையணி** யெனினும் இழுக்காது. படை - சேனையுமாம். 'தேர்' என்பது சாதியொருமையாதலால், 'பொதிந்தது' என்னும் ஒருமைமுடிபைக் கொண்டது. என்ன, என - தற்குறிப்பேற்றவுருபுகள். (271)*

119.-மதயானைகளின் செயல்.

பரியன கந்துகம் பரிந்து மாமதக்
கரிசில பாகையுங் கைக டந்தன
அரிவையர் பலர்துயி லனந்தலோடுதஞ்
சுரிகுழன் மேகலை சோரவோடினார்.

(இ -ள்.) மா மதம் கரி சில-(அச்சேனையிலுள்ள) மிக்கமதத்தையுடைய சிலயானைகள், பரியன கந்துகம் பரிந்து - பெரியவையாகிய கட்டுத்தறிகளை முறித்துக்கொண்டு, பாகையுங் கை கடந்தன - பாகர்களுக்கும் அடங்காது மீறியோடின; (அதனால்), அரிவையர் பலர் - (உடன்சென்று அங்குத்தங்கியிருந்த) பலமகளிர், துயில் அனந்தலோடு - உறக்கமயக்கத்துடனே, தம் சுரி குழல் மேகலை சோர - தமது சுருண்ட கூந்தலும் மேகலையென்ற ஆபரணமும் சரிந்துவிழும்படி, ஓடினார் - (அச்சங்கொண்டு) ஓடலானார்கள்; (எ - று.)

கட்டுத்தறியை முறித்தலும், பாகர்கட்கு அடங்காது மீறி நடத்தலும் மதயானைகளின் இயற்கை; "தூணும் விலங்குமுறிப்பது பாகுபரிக்கோல் யாவுந் தூரத்தே, காணினு நின்றுகொதிப்பது" என்பர் மேற் பதினாறாம் போர்ச்சருக்கத்தும். பரியன - பலவின்பாற் குறிப்புவினையாலணையும் பெயர். கந்துகம் - ஸ்கந்தம் என்ற வடசொல்லின் விகாரமென்க. பாகு - உயர்திணைப்பொருள் தரும் அஃறிணைச்சொல்; உம் - உயர்வுசிறப்பு. அரிவையர் என்ற சிறப்புப்பெயர் - இங்கு, மகளிரென்ற மாத்திரமாய் நின்றது: அப்பருவத்துக்கு வயதெல்லை-இருபதுமுதல் இருபத்தைந்தளவும். அனந்தல் - குறைத்தூக்கம். சுரி குழல் - நுனிசுருண்ட கூந்தல். மேகலை - மாதரிடையில் அணிந்துகொள்ளும் எழுகோவையணி; (இங்ஙனமாதலை, "எண்கோவை காஞ்சி யெழுகோவை மேகலை, பண்கொள்கலயம் பதினாறு - கண்கொள், பருமம் பதினெட்டு முப்பத்திரண்டு, விரிசிகை யென்றுணரற் பாற்று" என்பதனாலுணர்க;) எண்கோவை யென்றலுமுண்டு. (272)

120.-இதுவும் அது.

நீடுறு தருக்களி னிரைத்த மாவதன்
கோடிற வெறிந்துகைக் கொள்ளுமோதையான்

மாடுறு பொங்கர்வாய் வதிந்தபுன்வெரீஇப்
பேடொடு சேவன்மெய் பிரிந்துநேடுமால்.

(இ -ள்.) நீடுறு தருக்களில் நிரைத்த மா - பெரிய மரங்களில் வரிசையாகக்கட்டப்பட்ட யானைகள்,- அதன் கோடு இற எறிந்து - (தம்மைக்கட்டப்பெற்ற) அந்தந்த மரத்தின் கிளைகளை ஒடியும்படி முறித்து, கைகொள்ளும் - துதிக்கையிற்கொள்ளுதலாலுண்டாகிற, ஓதையால் - ஓசையினால்,- மாடு உறு பொங்கர்வாய் வதிந்தபுள்-அருகிற் பொருந்திய சோலைகளில் தங்கியுள்ள பறவைகள்,-வெரீஇ - அஞ்சி, பேடொடு சேவல் மெய் பிரிந்து - (ஒன்றாய்க்கூடியிருந்த) பெண்பறவைகளோடு ஆண்பறவைகளும் (தம்மிற்) பிரிந்துபோய், நேடும் - (பிறகு ஒன்றை யொன்று) தேடும்; (எ - று.)-ஆல் - ஈற்றசை.

ஆணும்பெண்ணுமாய்க் கூடியிருந்த பறவைகள், அச்சேனையின் யானைகள் மரங்களை முறித்த ஓசையைக் கேட்டு அஞ்சிப்பிரிந்துத் தனித்தனி பறந்து பிரிந்து பிறகு ஒன்றையொன்று தேடுவனவாயின வென்க. ஒலியைக்கேட்டு அஞ்சிப்பறத்தல், பறவைகளின் இயல்பு: வெரீஇ=வெருவி: சொல் விகாரப்பட்டு அளபெடுத்ததனால். சொல்லிசையளபெடை. பேடு, சேவல் என்பன - முறையே, பறவைகளின் பெண்மை ஆண்மைப் பெயர்களாம். (273)

121.-குதிரைகளின் செயல்.

ஊதையின் மரனசை யுறப்பொ றாவடம்
மோதுறு முளையுடன் முடுகுவேட்டமாய்த்
தீதறு பரிசில செல்வன் பாசறை
மாதிர முறப்பல வாளிபோதுமால்.

(இ -ள்.) தீது அறு சில பரி - (அச்சேனையிலுள்ள) குற்றமற்ற சில குதிரைகள்,-ஊதையின் மரன் அசையுற-பெருங்காற்றினால் மரங்கள் அசைய, பொறா - (அந்த விசையைப்) பொறாமல், - வடம் மோதுறு முளையுடன் - கயிறுகொண்டு கட்டப்பட்ட முளைத்தறிகளுடனே, முடுகு வேட்டம் ஆய் - விரைவான ஓட்டங்கொண்டு, செல்வன் பாசறை மாதிரம் உற - செல்வச்சிறப்புடையவனாகிய தருமபுத்திரனது படைவீட்டின் பக்கங்களிற் பொருந்தும்படி, பல வாளி போதும் - பலதரம் வட்டமாகச் சுழன்று செல்லலாயின; (எ - று.)-ஆல் - அசை. பெருங்காற்றினால் மரங்கள் அசைய வெருண்டு குதிரைகள் முளையோடு பிடுங்கிக்கொண்டு ஓடலாயின வென்க. மரன்-மரம்-மகரனரம் மாறிவருஞ்சொல். பொறா - ஈறுகெட்ட எதிர்மறை வினையெச்சம்; பொறாதனவாய் என்று பொருள் கொண்டால், எதிர்மறைப்பலவின்பால் முற்றெச்சமாம். வாளி - குதிரைகள் வட்டமாயோடும் ஓட்டம்: மண்டலகதி யெனப்படும். வேட்டம் - வேட்டை: இங்கு, ஓட்டத்திற்கு இலக்கணை. (274)

122.-வீரர்களின் செயல்.

ஆடுவர் சிலர்சில ரைவர் வான்புகழ்
பாடுவர் சிலர்சிலர் பாயலின்புறக்
கூடுவர் சிலர்சிலர்கோதை மாதரோடு
ஊடுவர் சிலர்சில ரோகைவீரரே.

(இ -ள்.) ஓகை வீரர் -(அப்பாசறையில் தங்கியுள்ள) மகிழ்ச்சியை யுடையவர்களாகிய வீரர்களில்,-சிலர் சிலர் - சிற்சிலபேர், ஆடுவர் - (மகிழ்ச்சியினாற்) கூத்தாடுவார்கள்: சிலர் சிலர் - மற்றுஞ்சிலர், ஐவர் வான் புகழ்பாடுவர் - பஞ்சபாண்டவரது சிறந்த கீர்த்திப்பாக்களை யெடுத்துப்பாடுவார்கள்; சிலர் சிலர்-வேறுசிலர், பாயல் இன்புஉற கூடுவர் - படுக்கையிலே இன்பமுண்டாகும்படி (தமக்குஉரிய மகளிரோடு) கூடுவார்கள்; சிலர்சிலர்-பின்னுஞ்சிலர், கோதை மாதரோடு ஊடுவர் - மாலை யணிந்த மனைவியரோடு பிணங்குவார்கள்; (எ - று.)

புகழ் - அதனையுணர்த்தும் பாடலுக்கு ஆகுபெயர். சிலர் சிலர் - அடுக்கு, அசைநிலை. "மாதர் காதல்" என்ற தொல்காப்பியவுரியியல் சூத்திரத்தின்படி விருப்பத்தையுணர்த்தும் 'மாதர்' என்னும் உரிச்சொல். அதற்கு இடமாகிய மகளிரை யுணர்த்திற்று. ஓகை - உவகை யென்பதன் மரூஉ. 'கோதை மாதரோடு' என்றது - மத்திமதீபமாய், முந்தினவாக்கியத்தோடும் இயையும். (275)

123.-சூரியோதயம்.

பஞ்சவர் வாழ்வுறு பதம்பொறாமையின்
வஞ்சக மியற்றுவான்மனங்கொ லென்னவே
மிஞ்சிய குளிர்மதிமேற்பொ றாதிகற்
செஞ்சுட ரவன்குணதிசையிற் றோன்றினான்.

(இ -ள்.) பஞ்சவர் வாழ்வுறு பதம் பொறாமையின் - பாண்டவரெவரும் வாழ்கிற நிலைமைக்கு மனம்பொறாததனால், வஞ்சகம் இயற்றுவான் - (அப்பாண்டவர்கட்குத்) தீமையையியற்றத் துணிந்தவனாகிய துரியோதனனது, மனம் என்ன-மனம்போல்,-மிஞ்சிய குளிர் மதிமேல் பொறாது - மிகக் குளிர்ச்சியையுடைய சந்திரன்மீது பொறாமைகொண்டு, இகல் -(அவனிடத்து) மாறுபாடு கொண்ட, செம்சுடரவன் - செந்நிறமான கிரணங்களையுடைய சூரியன், குணதிசையில் தோன்றினான் - கிழக்குத்திக்கில் உதயமாயினான்; (எ - று.)

சூரியன் இயல்பிலேயுதித்ததை, சந்திரன்மீது பகைமை கொண்டு உதித்ததாகக் குறித்தார்: **ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி.** *தருமபுத்திரன் மிகச் சிறப்புற்று வாழ்தலை பொறாது வஞ்சனையாக அவனது செல்வச் சிறப்புக்களையெல்லாங் கவர்ந்து அவனது உயர்ச்சியை அறக்கெடுக்க விரும்பி முயலுந் துரியோதனனது மனம், சந்திரனை ஒளிரவொட்டாமல் மழுங்கச்செய்து உதயமாகின்ற சூரியனுக்கு ஏற்ற* **உவமை** *யாம். பதம் = பதவி. கொல் - அசை, ஏ - இசைநிறை. மிஞ்சிய-விஞ்சிய என்பதன் மரூஉ. குணக்கு+திசை = குணதிசை: திசைப்பெயர், ஈற்றுஉயிர்மெய்யுங் ககரவொற்றுங் கெட்டது.(276)*

வேறு.

124.-பாண்டவர்கள்அத்தினாபுரி சேர்தல்.

துயிலு ணர்ந்துபைந்தொடையன் மார்பினான்
வெயிலெ ழுந்துதன் விரதமுற்றபின்
பயில்பெ ருஞ்சனம் பாசறைப்படுத்து
எயில்வ ளைந்தமா நகரியெய்தினான்.

(இ -ள்.) பைந் தொடையல் மார்பினான் - பசுமையான (குவளைமலர்) மாலையைத் தரித்த மார்பையுடையவனாகிய தருமபுத்திரன்,- துயில் உணர்ந்து- தூக்கம்விட்டெழுந்திருந்து,- வெயில் எழுந்து - சூரியன் உதயமாக, தன் விரதம் உற்றபின்-தனது விரதாநுட்டானங்களைச்செய்து முடித்த பின்பு,- பயில் பெருஞ் சனம் பாசறை படுத்து - (தன்னுடன் வந்த மிக்க ஜநக்கூட்டத்தை) அந்தப் பாசறையிலேயே இருக்கவிட்டு, எயில்வளைந்த மா நகரி எய்தினான்- மதில்சூழ்ந்த பெரிய அத்தினாபுரியைச்சென்று சேர்ந்தான்;

'தொடையல்மார்பினான்' என்றது-மற்றைப் பாண்டவர் நால்வர்க்கும், திரௌபதிக்கும், 'சனம்' என்றது - பதாதியரொழிந்த மற்றை மூவகைச் சேனைகட்கும் உபலட்சணம். சேனைகளைப் பாண்டவர்கள் உடன் அழைத்துக்கொண்டு செல்லாதது, அவ்வளவு பெருஞ்சேனைகட்கு அத்தினபுரியில் தங்க இடம்போதாதாதலாலும் அச்சேனைகளினால் நகரத்திற்குஉபத்திரவமுண்டாகுமென்னுங் கருத்தினாலு மென்க. எழுந்து=எழ: எச்சத்திரிபு: இங்கு 'விரதம்' என்றது, காலைக்கடனை. (277)

125.-பாண்டவர்கள்திருதராஷ்டிரனது அரண்மனையிற் சேர்தல்.

இரும ருங்கினுமிளைஞர் நால்வருந்
தரும வல்லியுந் தானுமாகவே அரும டங்கவே றனையவாண்மையான்
குரவ னின்புறுங்கோயி னண்ணினான்.

(இ -ள்.) மடங்கல் ஏறு அனைய அரு ஆண்மையான் - ஆண் சிங்கம் போன்ற அருமையான பராக்கிரமத்தை யுடையவனாகிய தருமபுத்திரன்,-இரு மருங்கினும்-(தனது) இரண்டுபக்கத்திலும், இளைஞர் நால்வரும் - (தனது) தம்பியர் நான்குபேரும் (உடன்வர), (அவர்கட்குநடுவே), தருமவல்லியும் தானும் ஆக - பூங்கொடி போன்ற (தனது) தருமபத்தினியாகிய திரௌபதியும் தானுமாக, குரவன் இன்பு உறும் கோயில் நண்ணினான் - (தனது) பெரிய தந்தையாகிய திருதராட்டிரன் இனிது வாழ்கின்ற அரண்மனையைச் சென்று சேர்ந்தான்; (எ - று.)

கணவன் செய்யுந் தருமகாரியங்கட்கு உடனிருந்து உதவுதல் காரணமாக மனைவிக்குத் தருமபத்தினியெனப் பெயருள்ளதனால், யுதிஷ்டிரனது மனைவியாகிய திரௌபதியை 'தருமவல்லி' என்றார், தருமவல்லி என்பது - அடையடுத்த உவமவாகுபெயர். வல்லீ - பூங்கொடி: வடசொல். கணவன் தரும தரு, மனைவி அத்தருவைக் கொள்கொம்பாகக்கொண்ட தருமவல்லி என நயங் காண்க. கற்பகதரு, காமவல்லி என்றாற்போல, தருமவல்லியுந் தானும் நண்ணினான் - ஆண்பாலும் பெண்பாலும் கலந்து சிறப்பினால் ஆண்பால்முடிபைப்பெற்ற பால்வழுவமைதி; [நன் - பொது-27.] ஆண்மை- பௌருஷம். 'குரவ:' என்ற வடமொழிப்பன்மைப்பெயர் தமிழில் 'குரவர்' எனத் திரிந்து வருவதற்கு ஏற்ப, ஒருமையில் 'குரவன்' எனக் கொள்வர். (278)

126.- பாண்டவர்கள்திருதராட்டிரனை வணங்குதல்.

சிந்தை யன்புறச் செல்வவாயிலோர்
வந்த மைந்தர்தம் வரவுகூறவே
முந்தை யேவலான் மொழியவுள்புகுந்து
அந்த மீளிசே வடிவணங்கினார்.

(இ -ள்.) செல்வம் வாயிலோர் - செல்வச்சிறப்பையுடைய அவனரண்மனை வாயிலிலுள்ள காவலாளர்கள், சிந்தை அன்புஉற வந்த மைந்தர்தம் வரவுகூற - (தமது) மனத்திலே (பெரியதந்தையாகிய திருதராட்டிரனைக் காணவேண்டுமென்று) ஆவல் மிகுதி யாகப்பொருந்த (அங்கு) வந்துசேர்ந்த (தம்பியின்) குமாரர்களாகிய பாண்டவரது வருகையை (அத்திருதராட்டிரனுக்குச்) சொல்ல, (உடனே). முந்தை ஏவலால் - அப்பெரியதந்தை கட்டளையிட்டபடியே, மொழிய - (மீண்டுவந்து உள்ளேவரலாமென்ற செய்தியைச்) சொல்ல,- (பாண்டவர்கள்)- உள் புகுந்து-, அந்த மீளி சே அடி வணங்கினார்-அரசனான அந்தத் திருதராட்டிரனது சிவந்த பாதங்களை வணங்கினார்கள்; (எ - று.)

பாண்டவர் வருகையை வாயில் காவலோர் திருதராட்டிரனுக்குக்கூறி, அவன் உள்ளேவரலாமென்றுகூறிய அனுமதியைத் தெரிவிக்க, பாண்டவர் உள்ளேசென்று அப்பெரிய தந்தையை வணங்கினார்கள். மீளி - ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர்: இச்சொல்லுக்கு - திண்ணியனென்ற பொருளும் உண்டு; "கராசலம் பதினாயிரம் பெறுவலிக் காயமொன்றினிற் பொற்றோ, ளிராசகுஞ்சரம் பிறந்திடும் விழிப்புலனில்லைமற்றதற் கென்றான்" என்றும், "வலியுடை விழியின்மைந்தன்" என்றும் கீழ்ச் சம்பவச்சருக்கத்திற் கூறியபடி திருதராஷ்டிரன் பதினாயிரம் யானை பலங்கொண்டவனாதலால், மீளியெனத் தகுவன். 'முந்தை ஏவலால் மொழிய' - பெரியதந்தை கட்டளையிட எனினுமாம். (279)

127.- திருதராட்டிரன்அன்புதோன்றச் சில கூறுதல்.

தம்பி மைந்தரைத் தழுவிநும்மையின்று
எம்பி காணநல் வினையியன்றிலான்
உம்பி மாரொடு மொத்துவாழ்கநீர் நம்பி யென்றுதன் னயம்விளம்பினான்.

(இ - ள்.) (திருதராட்டிரன்),- தம்பி மைந்தரை தழுவி- (தனது) தம்பியாகிய பாண்டுவின் மக்களை (பாண்டவர்களை)க் கட்டியணைத்து, 'இன்று-(நீவிர் பராக்கிரமத்தோடு சிறப்பாக விளங்கும்) இக்காலத்தில், எம்பி - எனது தம்பியாகிய பாண்டு, நும்மை-(மக்களாகிய) உங்களை, காண - கண்டுமகிழ்தற்கு, நல்வினை இயன்றிலான் - புண்ணியம் அமையாதவனாயினான்; (அது நிற்க:)- நீர் - நீங்களைவரும், நம்பி - விசுவாசம் வைத்து, உம்பிமாரொடும் - உங்கள் தம்பிமார்களாகிய துரியோதனாதியருடனே, ஒத்து வாழ்க - மனமொன் றுபட்டு வாழ்வீர்களாக' என்று-, தன் நயம்- தனக்கு நன்மைதருவனவான தந்திரமொழிகளை, விளம்பினான் - சொன்னான்; (எ - று.)

இராசசூயயாகஞ்செய்து பலவகைச் சிறப்புக்களையும் பெற்றிருக்கும் இந்நிலையிலே புத்திரரான பாண்டவர்களைக் கண்டு களிக்குமாறு பாக்கியஞ்செய்யாமல் தன் தம்பியாகிய பாண்டு இளமையிலேயே இறந்துபோனதைக் குறித்து இரங்கிக்கூறுவான், 'நும்மை இன்று எம்பி காண நல்வினையியன்றிலான்' என்றான். வீமன் முதலிய நால்வரும் துரியோதனனுக்கு இளையராயிருக்கவும், இங்கே துரியோதனாதியரைத் திருதராட்டிரன் 'உம்பிமார்' என்றது, யாவரினும் பெரியவனான தருமபுத்திரனையே பிரதானமாக்கிக்கூறுவதனா லென்க. பாண்டவர்களும் துரியோதனாதியரும் ஒத்துவாழ்வது, தனது மக்களாகிய நூற்றுவர் க்ஷேமமாயிருப்பதற்குக் காரணமாய்த் தனக்கு நன்மை யாகுதல்பற்றி, அவ்வார்த்தை, 'தன் நயம்' எனப்பட்டது. துரியோதனாதியர் தீங்குசெய்யினும் அதனை நீங்கள் பாராட்டி வேறுபடாது அவர்களிடத்தில் மனவொற்றுமையுடனே யிருக்கவேண்டுமென்ற தனது உட்கோளைத் திருதராட்டிரன் பின்னிரண்டடிகளினால் வெளியிட்டான். நல்வினை - ஸு க்ருதம். (280)

128.- திரௌபதியைத்திருதராட்டிரன் வாழ்த்திக் காந்தாரியிடம் அனுப்புதல்.

பாவை தன்செழும்பணிவு கூறலும்
மேவி வாழ்கெனாமெய்க ளிக்கவே
தேவி தன்னுழைச்செல்க வென்றுகொண்டு
ஏவி மைந்தரோடிவைவி ளம்பினான்.

(இ -ள்.) பாவை-சித்திரப்பிரதிமைபோன்ற அழகிய திரௌபதியானவள், தன் செழும் பணிவு - தனது மிக்க வணக்கத்தை, கூறலும் - (திருதராட்டிரனுக்குச்) சொன்னவளவில்,- (அவன் அத்திரௌபதியைக் குறித்து), மெய் களிக்க மேவி வாழ்க எனா - 'சரீரத்தில் ஆரோக்கியமுண்டாக (வெகுகாலம்) பொருந்திவாழ்வாயாக' என்று வாழ்த்தி, (பின்பு), தேவி தன்னுழை செல்க என்று கொண்டு ஏவி- 'பட்டமகிஷியாகிய காந்தாரியினிடத்திற் போயிருப்பாயாக' என்று கட்டளையிட்டு, (திரௌபதியை அனுப்பிவிட்டு),- மைந்தரோடு இவை விளம்பினான்-(பாண்டவரிடம்) இவ்வார்த்தைகளைக் கூறுபவனானான்; (எ - று.)- அவற்றை, அடுத்த ஐந்து கவிகளிற் காண்க.

திருதராட்டிரன் பிறவிக்குருட னாதலால், திரௌபதி தான் வணங்குவதைக் கூறவேண்டுவதாயிற்றென்க. இனி, பாவை தன் - திரௌபதியினது, செழும்பணிவு - மிக்கவணக்கத்தை, கூறலும் - (அங்குள்ளோர் திருதராட்டிரனுக்கு) எடுத்துக்கூறலும் எனப் பதவுரை கூறினும் பொருந்தும். பாவை - உவமையாகுபெயர். வாழ்கெனா - வியங்கோளின் அகரவீறு தொகுத்தல். என்று கொண்டு, கொண்டு-அசை. மெய்களிக்க விளம்பினான் எனஇயைக்கவுமாம். (281)

129.-இதுமுதல் ஐந்து கவிகள் -திருதராட்டிரன் கூறிய முகமன்.

கரும நீதிசேர் கல்விமந்திரம்
பெருமை யாண்மைதாள் பீடுநீடுபேர்
தருமம் யாவுநின் றன்மையாதலால்
அருமை யின்றியே யரசுசெல்லுமே.

இதுமுதல் ஆறுகவிகள் - ஒருதொடர்

(இ -ள்.) கருமம் - செய்தொழில்திறமும், நீதி - நியாயமும், சேர் கல்வி - மிக்க கல்வியறிவும், மந்திரம் - ஆலோசனைத்திறமும், பெருமை -பெருந் தன்மையும், ஆண்மை - பராக்கிரமும், தாள் - முயற்சியும், பீடு நீடு பேர் - கௌரவமிக்க புகழும், தருமம் - தருமமும், யாவும் . ஆகிய இவையெல்லாம், நின் தன்மை ஆதலால் - (உனது) இயற்கைக் குணங்களாதலினால்,- அரசு - (உனது) அரசாட்சி, அருமை இன்றியே-அருமைப்பாடு இல்லாமலே, செல்லும் - (குறைவின்றி இனிதாக) நடக்கும்; (எ - று.)- ஈற்று ஏகாரம் - தேற்றம். நீதி சேர் கல்வி என்று எடுத்து - அரசுநீதியைப் பற்றித்தெரிவிக்கின்ற கல்வி யென்று பொருள் கூறினுமாம். 'நீதிசீர்கல்வி' என்ற பாடம் - நீதியும் சிறந்த கல்வியும் என்று பொருள்படும். தருமம் - மறுமைக்குச் சாதகமாய் இப்பிறப்பிற்செய்யும் நற்றொழில். அரசு செல்லுமே - அரசு இனிதாகச் செல்லுகின்றதன்றோ? என வினாவாகப் பொருள் கூறினும் பொருந்தும். (282)

130. இகலெ றிந்துநீ யிராயசூயமா
மகமு ழந்ததும் வண்மைசெய்ததும்
திகைய டங்கலுந் திறைகொணர்ந்ததுந்
தொகுதி கொண்டநின்றுணைவர் கூறினார்.

(இ - ள்.) நீ-, இகல் எறிந்து - (தம்பிமார்களைக்கொண்டு திக் விஜயம் செய்யத்தொடங்கிப்) பகைவர்களை அழித்துச்சயித்து, திகை அடங்கலும் திறை கொணர்ந்ததும் - எல்லாத்திக்குக்களிலுமிருந்து திறைப்பொருள் கவர்ந்து கொண்டுவந்ததையும், (பின்பு), இராயசூயம் மா மகம் உழந்ததும் - இராசசூயமென்கிற பெரியயாகத்தைச் சிரமப்பட்டுச் செய்ததையும், வண்மை செய்ததும் - (அந்த யாகத்தில்) தியாகஞ் செய்ததையும், (ஆகிய உனது சிறப்புக்களையெல்லாம்), தொகுதி கொண்ட நின் துணைவர்-மிக்ககூட்டமான உனது தம்பிமார்கள், கூறினார் - (எனக்குச்) சொல்லியுள்ளார்; (எ - று.)

இகல் - பகைமை: அதனையுடைய பகைவர்க்குப் பண்பாகுபெயர். திகை - அதிலுள்ளார்க்கு, இடவாகுபெயர். 'பாடத்தின் முறைமையினும் பொருண்முறைமை சிறந்தது' என்னும் மீமாஞ்சகர் கொள்கைபற்றி, 'இகலெறிந்து திகையடங்கலுந் திறை கொணர்ந்ததும்' என்று கூட்டிப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. துரியோதனாதியர் நூற்றுவராதலால், 'தொகுதிகொண்ட நின் துணைவர்'என்றான். (283)

131. எண்டி சாமுகத் தெல்லையெங்கணுங்
கொண்ட தாகுமுன் குருகுலத்துளோர்
துண்டி யாமனுந் துணைவர்தம்மொடும்
பண்டு போலமண் பரவவைகுவீர்.

(இ - ள்.) எண் திசா முகத்து எல்லை எங்கணும் - எட்டுத் திக்குக்களையுடைய(நிலவுலகத்து) எல்லை முழுவதும், முன் குருகுலத்து உளோர் -பழமையாய்வருகின்ற குருகுலத்தைச் சேர்ந்த அரசர்கள், கொண்டது ஆகும் -கைப்பற்றி அரசாண்டதாகும்; (அதுபோலவே),- துண்டியாமல் - (அவ்விராச்சியத்தை உங்களது என்றும் துரியோதனாதியரது என்றும்) வேறுபாடு காட்டாமல், நும் துணைவர்தம்மொடும்-உமது உடன்பிறந்தோராகிய துரியோதனாதியரோடும், பண்டுபோல- முன்போலவே, மண் பரவ - இந்நிலவுலகத்திலுள்ளோர் புகழும்படி, வைகுவீர் - ஒற்றுமைப்பட்டு வாழ்வீர்களாக; (எ - று.) பரம்பரையாகவருங் குருகுலத்தாரது ஏகசக்ராதிபத்தியத்தைக் கெடுத்து விடாமல் ஒற்றுமைப்பட்டு ஆளவேண்டுமெனத் திருதராஷ்டிரன் கூறினனென்க. இனி, இச்செய்யுட்கு - 'நீங்கள் துரியோதனாதியரோடு மனவொற்றுமைகொண்டு பிரியாமல்

வாழ்வீர்களாக; அவ்வாறு வாழ்ந்தால், இவ்வுலக முழுவதும் பழமையாகிய குருகுலத்து அரசர்களாகிய உங்களாற் கைப்பற்றப்பட்டதாய்விடும்' என்னும் கருத்துப்படப் பொருள் கூறினும் பொருந்தும். பண்டு - பழமைகுறிக்கும் இடைச்சொல். மண் - இடவாகுபெயர்.
(284)

132. சேணி ருந்துநுஞ் சீர்செவிப்படுத்
தியாண ரன்புகூ ரினிமையன்றியே
பூண லம்பெறும்பொற்பொ டுங்களைக்
காணு மாறுசெங் கண்படைத்திலேன்.

(இ - ள்.) சேண் இருந்து - தூரத்தேயிருந்து, நும் சீர் செவிப்படுத்து- உங்கள்சிறப்புக்களைக் கேள்வியுற்று, யாணர் அன்பு கூர் இனிமை அன்றி- புதிய[அவ்வப்போது உண்டாகின்ற] அன்பின் மிகுதியினால் (தோன்றும்) மகிழ்ச்சியை(க்கொள்வதே) யல்லாமல், - பூண் நலம் பெறும் பொற்பொடு- ஆபரணங்களினால் இனிதாகப் பொருந்திய இயற்கையழகுடனே கூடிய, உங்களை-,- காணும் ஆறு - நேரே கண்டு களிக்கும்படி, செம் கண் படைத்திலேன் - நல்ல [பார்க்குந் தன்மையுள்ள] கண்களைப் பெற்றேனில்லை;

உங்கள் சிறப்புக்களைப் பிறர்சொல்லச் செவியினாற்கேட்டறிந்து மகிழ்கின்றேனேயல்லாமல் கண்ணினால் நேரிற்காணும் பாக்கியம் பெற்றிலேனேயென்று அப்பாண்டவரைத் தன்வசப்படுத்தி வஞ்சித்தற்காக, அன்புடையான்போலத் திருதராஷ்டிரன் பசப்புமொழி கூறினனென்க: இத்தன்மை, அடுத்த செய்யுளினால் நன்கு விளங்கும். படுத்து+யாணர்=படுத்தியாணார்; குற்றியலிகரம். யாணர் - புதுமையுணர்த்தும் உரிச்சொல். 'பூணலம் பெறும்' என்று செயற்கையழகையும், 'பொற்பொடு' என்று இயற்கையழகையுங் குறித்தபடி. மூன்றாமடிக்கு, பூண் - மேற்கொண்ட, நலம் - நற்குணத்தையும், பெறும் - (இயற்கையாகப்) பெற்றுள்ள, பொற்பொடு - அழகையும் அடைந்துள்ள எனப்பதவுரை கூறினுமாம். (285)

133. நேயமுண்டுபோ னெஞ்சொடின்னசொல்
தூய மைந்தரைச் சொல்லிநீவிர்போ
யாயை யும்பணிந் தெந்தைதாண்மலர்ச்
சேய பங்கயஞ் சேர்மினென்னவே.

(இ - ள்.) நேயம் உண்டுபோல்-(பாண்டவரிடத்துத் தனக்கு) அன்பு உள்ளதுபோல், நெஞ்சொடு - வஞ்சனைக்கருத்துடனே, இன்னசொல் - இவ்வார்த்தைகளை, தூய மைந்தரை சொல்லி - பரிசுத்தர்களாகிய அப்பாண்டவர்களைக் குறித்துக்கூறி,- 'நீவிர் - நீங்கள், போய் - (இங்கு நின்றுஞ்) சென்று, யாயையும் பணிந்து-(உங்கட்குத்) தாய்முறையாகிற காந்தாரியையும் வணங்கி, எந்தை சேய பங்கயம் மலர் தாள் சேர்மின்- எனக்குப் பெரியதந்தையாகிய வீடுமனது செந்தாமரைமலர்போன்ற பாதங்களைச் சேர்ந்து வணங்குங்கள்,' என்ன - என்று (திருதராட்டிரன்) கட்டளையிட,- (எ - று.)- 'சென்று . . . . . .பரிந்திறைஞ்சினார்' என்று அடுத்த கவியோடு தொடர்ந்து முடியும்.

பாண்டவரை நோக்கித் திருதராட்டிரன் காந்தாரியை வணங்கி விட்டு வீடுமனைச் சென்று பணியுமாறு கூறினான். நெஞ்சொடு நேயம் உண்டுபோல் என்று இயைத்து, மனத்தில் அன்பு இருப்பதுபோல (ப் பாவனைசெய்து) என்றும் கூறலாம்: இப்பொருளில், நெஞ்சொடு - உருபுமயக்கம். சேய - 'செம்மை' என்னும் பண்புப்பெயரினடியாப் பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சம்: போய்+யாய் = போயாய்: தனிக்குறிலைச் சாராதயகரம் யகரம்வரக் கெட்டது ["யரழமுன்னர்" என்ற சூத்திரத்து 'மேல்' என்ற மிகையைக்காண்க.] யாயையும், உம்மை - இறந்தது தழுவியது.
(286)

134.- பாண்டவர்கள்காந்தாரியை வணங்குதலும் அவள் வாழ்த்துதலும்.

இருந்த மைந்தரு மேவலோடுசென்று
அருந்த திக்குநே ரன்னைதன்னையும்
பரிந்தி றைஞ்சினார்பயில வாழ்த்தினாள்
திருந்து பூணினாள் சிறுவர்தம்மையே.

(இ -ள்.) இருந்த மைந்தரும்-(திருதராட்டிரனெதிரில்) இருந்த பாண்டவர்களும், ஏவலோடு சென்று - (அத்திருதராட்டிரனது) கட்டளைப்படியே போய், அருந்ததிக்கு நேர் அன்னைதன்னையும் - அருந்ததியை யொத்த [சிறந்த பதிவிரதையாகிய] (தமக்குத்) தாய் முறையான காந்தாரியையும், பரிந்து இறைஞ்சினார் - அன்பு கொண்டு வணங்கினார்கள்; திருந்து பூணினாள் - தொழில்திருந்திய ஆபரணங்களையுடையவளாகிய இந்தக்காந்தாரியும், சிறுவர் தம்மை - மக்கள் முறையான அப்பாண்டவர்களை, பயில-நன்றாக, வாழ்த்தினாள்-; (எ - று.)

*அருந்ததி - வசிஷ்டமுனிவரது பத்தினி: பதிவிரதாதருமத்திற் சிறத்தலால், கற்புடைமகளிர்க்கு உவமை கூறப்படுவள்: ஏனையோரினும் இவட்குச் சிறப்பு மற்றையிடங்களில் மாத்திரமேயன்றி நட்சத்திரநிலையிலும் கணவனை விட்டுப்பிரியாது உடனிருத்தல். "மதியளித்ததொல்குலத்தவன் விழியிலா மகனெனத் தமர் சொல்ல, விதியளித்ததென் றுளமகிழ்ந்தனள் **வடமீனெனத்தகுங் கற்பாள்,"** "இமைத்தகண்ணினை மலர்ந்தினிநோக்கலேன் யானொருவரையென்று, சமைத்தபட்டமொன்றினிற் பொதி பெதும்பை" என்ற சம்பவச்சருக்கச் செய்யுள்கள் இங்குக் காணத்தக்கன. திருந்து பூண் - வேலைத்திறமமைந்த ஆபரணம். 'இருந்த மைந்தரும் மேவலோடுசென்று' என விரித்தல்விகாரங்கொண்ட பாடம், ஓசைநயஞ் சிறக்கும்.*
(287)

135.- குந்தியின்பாக்கியத்தைக் காந்தாரி கருதுதல்.

முந்த வந்துதாண் முளரிகைதொழும்
அந்தண் வல்லியு மைவர்மைந்தரும்
வந்து நிற்றலு மகிழ்வொடுன்னினாள்
குந்தி செய்தவங் கூருமென்னவே.

(இ -ள்.) முந்த வந்து - (தனக்கு) எதிரில்வந்து, தான் முளரி - (தனது) தாமரைமலர்போன்ற பாதங்களை, கைதொழும் - கைகூப்பி வணங்கிய, அம் தண் வல்லியும் - அழகிய குளிர்ந்த பூங்கொடி போன்ற திரௌபதியும், ஐவர் மைந்தரும் - பஞ்ச பாண்டவர்களும், வந்து நிற்றலும் - (ஒருங்கே) வந்துநின்ற வளவில்,- (காந்தாரி),- குந்தி செய் தவம் கூரும் என்ன - 'குந்தி (முற்பிறப்பிற்) செய்த நல்வினை மிக்கதாகும்' என்று, மகிழ்வொடு உன்னினாள் - மகிழ்ச்சியோடு கருதினாள்; (எ - று.)

தன் மக்களாகிய துரியோதனாதியரினும் பாண்டவர் மிகச் சிறந்து விளங்குதலால், தனது தவத்தினும் குந்தியின் தவம் மிக்கதெனக் காந்தாரி மதித்தனளென்க: இது, அழுக்காறு; தாள்முளரி - முன்பின்னாகத் தொக்க உவமைத்தொகை. முளரி - முட்களுள்ள அரையையுடையதெனத் தாமரைக்குக் காரணக்குறி; (அரி=அரை - தண்டின் சுற்றுப்புறம்.) (288)

136.-பாண்டவர்கள் வீடுமனைவணங்குதல்.

வேயை வென்றதோண் மின்னையங்குவைத்து
யாயை யும்பணிந் தெழில்கொடோளினார்
போய கண்டமும் போற்று கங்கையாள்
சேயை யன்புடன் சென்றிறைஞ்சினார்.

(இ -ள்.) எழில் கொள் தோளினார் - அழகைக்கொண்ட தோள்களையுடையவர்களான பாண்டவர்கள்,- வேயை வென்ற தோள் மின்னை - மூங்கிலைச் சயித்த [மூங்கிலினும் அழகிய] தோள்களை

யுடையவளான மின்னல்போன்ற திரௌபதியை, அங்கு வைத்து - அந்தக் காந்தாரியினகத்தில் இருக்கும்படி விட்டிட்டு, யாயையும் பணிந்து - தாயாகிய அக்காந்தாரியை வணங்கி விடையையும்பெற்று,- அகண்டமும் போய் போற்று கங்கையாள்சேயை - எல்லாவுலகத்தாரும் சென்றுவணங்கித் துதிக்கின்ற கங்காதேவியின் குமாரனான வீடுமனை, அன்புடன் சென்று இறைஞ்சினார்- அன்போடு போய் வணங்கினார்கள்; (எ - று.)

யாயையும் பணிந்து என்பதற்கு - தமது பெற்றதாயாகிய குந்தியையும் வணங்கி (விடைபெற்று) என்பாருமுளர். பசுமை யிலும் நெய்ப்பிலும் திரண்டுருண்டு நீண்டவடிவத்திலும் இள மூங்கில் - திரௌபதியின் தோள்கட்கும், விளக்கத்திலும் ஒல்கியொசிதலிலும் மின்னல் - அவளது மேனிக்கும் உவமையாம். சேய் - செந்நிறம்பற்றி வந்தபெயர்; முருகக்கடவுளைக் குறிக்கும் இப்பெயர் - உவமையாகுபெயராய் அக்கடவுள் போன்ற வீரம் அழகு முதலிய குணங்களையுடைய ஏனையோர்க்கும் வழங்கும். மின். உவமவாகுபெயர். அகண்டம் - வடசொல். (289)

137.- பாண்டவர்கள் தாம்வந்த காரணத்தை வீடுமனிடஞ் சொல்லுதல்.

வேந்த ழைத்ததும் விதுரனேவலிற்
போந்த ழைத்ததும் புகலவந்ததுந்
தாந்த ழைக்கவே தந்தைதந்தைமுன்
தேந்த ழைத்ததார்ச் செல்வர்கூறினார்.

(இ -ள்.) தேன் தழைத்த தார் செல்வர் - தேன் மிக்குப் பொருந்திய மலர்மாலையையணிந்த செல்வச்சிறப்பையுடையவர்களாகிய பாண்டவர்கள், - வேந்து அழைத்ததும் - திருதராட்டிரமகாராசன் (தன்னிடத்திற்கு வரும் பொருட்டுத் தங்கட்குத்) திருமுகம் விடுத்ததையும், ஏவலின் விதுரம் போந்து அழைத்ததும் - (அத்திருதராட்டிரனது) கட்டளையினால் விதுரன் (இந்திரப்பிரத்தத்திற்கு) வந்து (திருமுகங்கொணர்ந்து கொடுத்துத் தங்களை நேரில்) அழைத்ததையும், புகல வந்ததும் - (அங்ஙனம் விதுரன்) சொல்லத் (தாங்கள்) வந்ததையும், தாம்-, தந்தை தந்தை முன் - பாட்டனாகிய வீடுமனிடத்தில், தழைக்க கூறினார் - விவரமாகச் சொன்னார்கள்; (எ - று.)

இலக்கணையால், முதலிலுள்ள 'அழைத்ததும்' என்பது, திருமுகம் விடுத்ததை யுணர்த்திற்று. தந்தைதந்தை - தந்தைக்குத் தந்தை; பிதாமகன். (290)

138.- அதற்கு வீடுமன் கூறுதல்.

புள்ள லங்கலார் புரிவுரைத்திடக்
கொள்ளை வன்றிறக் குருகுலேசனும்
கள்ள வஞ்சர்வெங் கருவிசெய்யினும்
உள்ள துண்டெனா வுண்மைகூறினான்.

(இ -ள்.) புள் அலங்கலார் - வண்டுகள் மொய்க்கும் மலர் மாலையையணிந்த பாண்டவர்கள், புரிவு உரைத்திட - (தாங்கள் வந்த) செய்தியைச் சொல்ல,- (அதைக்கேட்டு), கொள்ளை வல்திறல் குருகுல ஈசனும் - மிகவும் வலிய சாமர்த்தியத்தையுடைய குருகுலத்தாரில் தலைவனான வீடுமனும், 'கள்ளம் வஞ்சர் - திருட்டுத்தனமாகத் தீங்குசெய்யுங் கருத்துடையவர்கள், வெம் கருவி செய்யினும் - (தீமைநேரும்படி) கொடிய உபாயங்களைச்செய் தாலும், உள்ளது உண்டு - விதியினால் அனுபவிக்கவேண்டிய நன்மை வந்தேதீரும்,' எனா - என்றும், உண்மை கூறினான் - தத்துவத்தை யெடுத்துரைத்தான்; (எ - று.)

பாண்டவர்கள் இராச்சியம் முதலியவற்றை யிழந்து மிகவருந்தும்படி துரியோதனாதியர்கள் பலவகையாக முயற்சிசெய்தும் முடிவிலே பாண்டவர்களே துரியோதனாதியர்களை வென்று அரசு பெற்று இனிதுவாழ்வாரென்பது, வீடுமனுட்கோள்: அவ்வாறே மேல் நிகழ்தல் காண்க. 'வெங்கருவி

செய்யினும்' என வந்ததனால், 'உள்ளது' என்பதற்குத் தீமையெனப் பொருள்கொள்ளாமல் வரக் கூடிய நன்மையென்றே பொருள் கொள்ளப்பட்டது. பின்னிரண்டடியிற்கூறிய பொதுப்பொருள் 'துரியோதனாதியர் என்ன தீங்கு செய்தாலும் நுமக்கு ஒன்றும் குறைவுவராது' என்னுஞ் சிறப்புப் பொருளைத் தெரிவித்தது, பிறிதுமொழிதலணியாம். 'புள்' என்ற பொதுப்பெயர், சிறப்பாய் வண்டையுணர்த்திற்று; இது, ஒருவகை இலக்கணை. அலங்கல்- தொங்கியசைவது என மாலைக்குக் காரணக்குறி. புரிவு - அன்போடு, உரைத்தலும் - (தமது செய்தியைத்) தெரிவித்தவுடனே எனக் கூறலுமாம். குருகுல+ஈசன்=குருகு லேசன்: குணசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர்; 'அ ஆ முன் இ ஈ வரின் அவ்விரண்டுங்கெட ஓர் ஏகாரந் தோன்றும்.' (291)

139.- பாண்டவர்கள் துரோணன்முதலியோரை வணங்குதல்.

தாதை தாதையைத் தாம கன்றுபின்
கோதை வெஞ்சிலைக் குருவைமைந்தனைக்
கீத நான்மறைக் கிருபனைச்செழும்
பாத நஞ்செய்தார்பரிவொ டேகியே.

(இ -ள்.) தாம் - அப்பாண்டவர்கள்,-தாதை தாதையை அகன்று - பாட்டனாகிய வீடுமனை விட்டுப்பிரிந்து,- பரிவொடுஏகி - அன்போடு சென்று, பின்-பின்பு, கோதை வெம் சிலை குருவை - மாலையையணிந்த கொடியவில்லையுடைய ஆசிரியனாகிய துரோணனையும், மைந்தனை - (அவனது) குமாரனாகிய அசுவத்தாமனையும், கீதம் நால் மறை கிருபனை - சுவரங்களையுடைய நான்கு வேதங்களிலும் வல்லவனான கிருபாசாரியனையும், செழும் பாதநம் செய்தார் - சிறப்பாக [மனப்பூர்வமாக] வணக்கஞ்செய்தார்கள்: (எ - று.)

'கோதை' என்பதைச் சிலைக்கேனும் குருவுக்கேனும் அடைமொழியாக் கொள்ளலாம். குரு - அஜ்ஞாநமாகிய இருளைப் போக்குபவ னென்று பொருள்படும் வடசொல். (கு-இருள், ரு - ஒழிப்பவன்). கிருபன் - கௌதம முனிவனது பௌத்திரன்; துரோணன் மனைவியான கிருபிக்கு உடன்பிறந்தவன்; துரியோதனாதியர்க்கும் பாண்டவர்க்கும் முதல் வில்லாசிரியன்; நாணற்காட்டிற்பிறந்த இவனை அங்கு வேட்டையாடவந்த சந்தநுமகாராசன் கண்டு கிருபையினால் எடுத்து வளர்த்தமைபற்றி, இவனுக்கு இப்பெயர் வந்தது. பாதநம் - பதநம் என்ற வடசொல்லின் நீட்டல்; கீழ்வீழ்ந்து வணங்குத லென்பது பொருள். இனி, செழு - செழுமையாகிய [அழகிய], பாதம் - பாதங்களில், நம் - வணக்கத்தை, செய்தார் எனப் பதவுரை கூறினுமாம். (292)

140.-துரோணன் முதலியஅந்தணரிடத்து ஆசிபெற்றுப் பாண்டவர்கள் விதுரன்மாளிகை சேர்தல்.

சதுர மாமறைத் தலைவர் தங்களால்
எதிர்மொ ழிந்தபே ராசியெய்தியே
மதுர மன்றனாண் மாலைமன்னரும்
விதுரன் மந்திர மீளமன்னினார்.

(இ -ள்.) மதுரம் மன்றல் நாள் மாலை மன்னரும் - இனிய வாசனையுள்ள அன்றுமலர்ந்த [புதிய] மலர்மாலையைத் தரித்த அரசர்களாகிய பாண்டவர்களும்,-மா சதுரம் மறை தலைவர் தங்களால் - சிறந்த நான்கு வேதங்கட்கும் உரியவரான [பிராமணராகிய] துரோணன் முதலியோரால், எதிர் மொழிந்த-எதிரிற்கூறப்பட்ட, பேர் ஆசி எய்தி - சிறந்த ஆசீர்வாதங்களைப் பெற்று, மீள-பின்பு, விதுரன் மந்திரம் மன்னினார் - விதுரனது மாளிகையிற் சென்று சேர்ந்தார்கள்; (எ - று.)

'மறைத்தலைவர்' என்றது-கீழ்ச்செய்யுளில் வந்த துரோணன் அசுவத்தாமன் கிருபன் என்ற மூவரையுங் குறிக்கும். சதுரம் - வடசொற்றிரிபு. இனி, சதுரம் மாமறை என்பதற்கு-சதுரப்பாட்டையுடைய பெரியவேதம் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். எதிர் மொழிந்த பேர் ஆசி - (பாண்டவர் வணங்கும்போது அவர்கட்கு) எதிரிலே கூறிய வாழ்த்து என்றும், (அவர்களது வணக்கத்திற்கு)

ஈடாகச்செய்த வாழ்த்து என்றும் இருவகையாகப் பொருள்படும். மதுரம்-தேனுமாம். மூன்றாமடி - முற்றுமோனை. மந்திரம், வடசொல். (293)

141.-பாண்டவர்விதுரன்மாளிகையிற் புசித்திருக்க, சூரியன் அஸ்தமித்தல்.

தமதின் மெய்யுறத் தம்ம தாகவே
அமிழ்த ருந்தியங் கவரிருந்தபின்
திமிர நாசனன் செய்யமேனியன்
கமல நாயகன் கடலின்மூழ்கினான்.

(இ -ள்.) அவர் - அப்பாண்டவர், தமதின் - தம்முடைய கிருகம் போலவே (விதுரனது கிருகத்தைப்பாவித்து), தம்மது அமிழ்து ஆகவே - (விதுரனுடைய அன்னமாயிருந்தாலும் வேறுபாடு கருதாமல்) தம்முடைய அன்னமாகவே, மெய் உற அருந்தி - மனப்பூர்வமாகப் பாவித்து (அவ்விதுரனிட்ட அன்னத்தை) உண்டு, அங்கு இருந்த பின் - அவ்விதுரனது மாளிகையில் தங்கியிருந்தவளவில்,-திமிரம் நாசனன்-இருளை யொழிப்பவனும், செய்ய மேனியன் - சிவந்த உருவத்தையுடையவனும், கமலம் நாயகன் - தாமரைக்குத் தலைவனுமாகிய சூரியன், கடலில் மூழ்கினான் - மேல் கடலில் முழுகுபவனானான் [அஸ்தமிப்பவனானானென்றபடி]; (எ - று.)

விதுரன் துரியோதனனிடத்திலே பழகுபவனாயிருந்தும் நன்னெறியிற் செல்வது காரணமாகப் பாண்டவரிடத்தில் ஆதி தொடங்கியே மிக்க அன்புடையவனாய் அரக்குமாளிகையினின்று தப்புவித்தல் முதலியபேருபகாரங்களை அப்பாண்டவர்க்குச் செய்து வந்தனனாதலால், அவர்கள் அவ்விதுரனிடத்து அன்புகூர்ந்து அவன் வீட்டிற் சிறிதும் வேறுபாடு கருதாது உணவுண்டு மகிழ்ந்தனரென்பது, முன்னிரண்டடியில் விளக்கப்பட்டது.

தமதின்-தமது - 'தாம்' என்பதனடியாப்பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்புவினையாலணையும் பெயர்; இன் - ஐந்தாம்வேற்றுமையுருபு, ஒப்புப் பொருளது. சூரியனைக் காண்கிற பகற்பொழுதிலே அலர்ந்தும் காணாத இராப்பொழுதிலே குவிந்தும் நிற்றலால், தாமரைக்குச் சூரியனைத் தலைவனாகக் கூறுதல், கவிசமயம். பார்ப்பதற்குக் கடலில் மூழ்குவதுபோலத் தோன்றுதலால், சூரியன் அஸ்தமித்தலை, கடலின் மூழ்குதலாகக் கூறினார். திமிரநாஸநன், கமலநாயகன் - வடசொற்றொடர்கள். (294)

142. - மாலைப்பொழுதின்வருணனை.

தினக ரன்கரந் திகழ்க மண்டலம்
பனிகொள் செக்கர்தம்படம தாகவே
இனிய வந்தனைக் கெறியும்வேலைசேர்
புனித ரொத்ததப் புன்கண்மாலையே.

(இ -ள்.) அ புன் கண் மாலை - அந்தக்காலத்தில் தோன்றிய அற்பமான இடத்தையுடைய [சற்றுநேரம்மாத்திரமேயிருக்கக் கூடிய] மாலைப்பொழுதானது,- தினகரன் கரம் திகழ் கமண்டலம் (ஆக) - சூரியன் (தனது) கையில்விளங்குகிற ஜலபாத்திரமாகவும், பனி கொள் செக்கர் - குளிர்ச்சியைக்கொண்ட செவ்வானம், தம்படமது ஆக - தமது (அரையில் கட்டிய) காஷாய வஸ்திரமாகவும் (காணப்பட),-இனிய வந்தனைக்கு - நன்மையாகிய சந்தியாவந்தனஞ் செய்தற்பொருட்டு, எறியும் வேலை சேர் - (அலை) வீசுகின்ற மேல்சமுத்திரத்தைச் சேர்கிற, புனிதர் - பரிசுத்தராகிய துறவறத்தோரை, ஒத்தது-; (எ - று.)

மேற்குத்திசையிற்சென்று சூரியன் அஸ்தமிக்குஞ்சமயத்திலே செவ்வானம் மிக்குப்பரவ, மாலைப்பொழுது தோன்றுவதை காவிவஸ்திரமுடுத்த துறவறமுடையோர் கமண்டலத்தையேந்திக் கொண்டு சந்தியாவந்தனஞ் செய்தற்பொருட்டு மேல்கடற்கரைக்குச் செல்வதாகக்குறித்தார்;

உருவகவணி யைஅங்கமாக் கொண்டுவந்த **தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி.** துறவிகள் காஷாய முடுத்தவராய்க் கையிற்கமண்டலமேந்திச் சந்தியாவந்தனஞ்செய்யுமாறு நீர்நிலையை நோக்கிச்செல்லுதல், இயல்பு. சூரியன் அஸ்தமிக்குஞ்சமயத்தில் வெப்பம் மாறிக் குளிர்தொடங்குமாதலால் அப்போது தோன்றுஞ் செவ்வானம், 'பனிகொள் செக்கர்' எனப்பட்டது. படமது, அது - பகுதிப்பொருள்விகுதி. 'சந்தியாவந்தனஞ் செய்யாதுவிட்டால், பெரும்பாவம் விளையும்' என்பது தருமசாஸ்திரங்களின் கொள்கையாதலால், அவ்வாறு பாவம் உண்டாகாது செய்யப்படுஞ் சந்தியாவந்தனத்தை, 'இனிய வந்தனை' என்றார். 'புன்கண்மாலை' என்பதற்கு - (காமுகர்க்கு) வருத்தத்தைச் செய்யும் மாலைப்பொழுது எனப்பொருள் கூறுவாருமுளர். திநகரன், கரம், கமண்டலூ, படம், வந்தநா, வேலா - வடசொற்கள். *(295)*

143.-செவ்வானத்தில் விதுரனதுமாளிகையின் தோற்றம்.

காய்ந்த மெய்ச்செழுங் கதிரவன்கரம்
ஏய்ந்த வப்பதத் தெழிலெறித்தலால்
ஆய்ந்து பத்திகொண்டடர்ப சும்பொனால்
வேய்ந்த தொக்குமால்வேந்தன் மாடமே.

(இ -ள்.) வேந்தன் மாடம் - அந்த விதுரனது மாளிகை,-காய்ந்த - (பகற்பொழுதில்) உஷ்ணமாக ஒளிவீசின, மெய் - உருவத்தையுடைய, செழுங்கதிரவன் - செழித்த சூரியனது, கரம் - கிரணங்கள், ஏய்ந்த - பொருந்திய, அ பதத்து - அந்தச்செவ்வானத்தினின்று, எழில் எறித்தலால் - அழகிய செவ்வொளி வீசுதலினால்,-ஆய்ந்து - ஆராய்ந்து, பத்திகொண்டு - வரிசை வரிசையாக, அடர் பசும் பொனால் வேய்ந்தது - நெருங்கிய பசும்பொன் தகட்டினால் வேயப்பட்டதை, ஒக்கும்-; (எ - று.)ஆல்-ஈற்றசை.

அஸ்தமநசமயத்திலே சூரியகிரணம் வானத்தில் தங்கியுள்ள மேகங்களிற்பட்டுச் செவ்வான முண்டாக அந்தச் சிவந்த ஒளி விதுரனது மாளிகையின் மேற்புறத்தில் பட்டு விளங்குதல், செம்பொன்தகட்டினால் வரிசையாக அம்மாளிகை வேயப்பட்டதென்னும்படி யிருந்ததென வருணித்தவாறு; இதுவும், தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணியே. சூரியன் ஆயிரங் கிரணங்களையுடையவனாதலால், அவனை 'செழுங்கதிரவன்' என்றார். பதம் - ஸ்தாநம்: பத்தி - வரிசை: வடசொற்கள். விசித்திரவீரியமகாராசனது பத்தினிகளுள் அம்பிகையினால், தனக்கு ஈடாக அனுப்பப்பட்ட தாதிப் பெண்ணிடத்திலே சந்தநுமகாராசனது பத்தினியான சத்தியவதியின் கட்டளைக்கு உட்பட்ட வியாசமுனிவனது அருளினாற் பிறந்தவனான விதுரன், திருதராஷ்டிரனுக்கும் பாண்டுவுக்கும் தம்பியாக அச்சத்தியவதியினால் ராஜகுலத்திலே வைத்து வளர்க்கப்பட்டு அரசர்க்கு உரிய மேன்மைகளை யெல்லாம் அடைந்தனனாதலால், 'வேந்தன்' எனப்பட்டான். இனி, வேந்தன்மாடம் - தருமராஜன் வீற்றிருந்த (விதுர) கிருக மெனினுமாம். *(296)*

144.-சந்திரோதயம்.

மன்கு லத்துளோர் வஞ்ச கஞ்செயார்
என்கு லத்துளோ ரென்கொலீதெனத்
தன்கு லத்துளோர் தமைவிலக்கவோ
நன்கு லத்துளோ னுதயநண்ணினான்.

(இ -ள்.) 'மன் குலத்து உளோர் - அரச வமிசத்திற் பிறந்தவர்கள், வஞ்சகம் செயார் - (ஒருபோதும்) வஞ்சனைத்தொழிலைச் செய்யமாட்டார்கள்; என்குலத்து உளோர் ஈது என்கொல்-எனது வம்சத்திற் பிறந்தவர்களான துரியோதனாதியர்மாத்திரம் இவ்வாறு வஞ்சனைத்தொழில் செய்யத் தொடங்கியது என்ன விபரீதமோ? என - என்று எண்ணி, தன் குலத்து உளோர்தமை விலக்கவோ - தனது குலத்தவர்களான அத்துரியோதனாதியரை (அவ்வஞ்சனைத்தொழில் செய்யவொட்டாது)

(விலக்குவதற்காகவோ, நல் குலத்து உளோன்-சிறந்த அந்தக் (குரு) குலத்துக்கு முதல்வனான சந்திரன், உதயம் நண்ணினான் - உதயமானான்; (எ - று.)

*சந்திரன் குளிர்ந்தகிரணத்தோடு அப்பொழுது உதயமானதை, தன் குலத்தவரான துரியோதனாதியர் பாண்டவரிடத்துப் பொறாமையினால் அவர்கட்குத்தீங்குசெய்யுமாறு மிக்கஉக்கிரங்கொண்டதைத் தணித்தற்கென்று உதித்ததாகக் காரணங்கற்பித்து வருணித்தார்; **ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி.** வினாப்பொருளதாகிய ஓகாரம் - தற்குறிப்பேற்றவுருபாய் நின்றது. தமது குலத்திற் பிறந்த சிறுவர்கள் மிக்க உக்கிரமாக மாறுபாடு கொண்டால் அப்பொழுது அக்குலத்துப் பெரியோர் இடைநின்று அவ்வுக்கிரத்தைத் தணிக்கும் இயல்பு, இங்குக் கருதத்தக்கது. அரசகுலத்திற் பிறந்தவர்கட்கு வெளிப்படையாக வீரங்காட்டிப் பொருதுவெல்லுதல் முறைமையேயன்றிச் சூது வழியாக வெல்லுதல் முறைமை யன்றென்பது, 'மன்குலத்துளோர் வஞ்சகஞ்செயார்' என்பதன் கருத்து. என்கொல் = 'என்' என்பதே வினாப்பொருளைத் தருதலால், கொல் - அசைநிலை. ஈது - சுட்டு நீண்டது. உதயம் - உதயகிரி: கிழக்கிற் சூரியசந்திரர் தோன்றுவதை உதயகிரியில் தோன்றுவதாகக் கூறுதல், கவிசமயம். (297)*

145.-இருகவிகள் - சந்திரனதுவருணனையையும் துரியோதனனது கொடுமையையும் கூறும்.

குருகு லாதிபன் கொடிய நெஞ்சமே
இருணி றைந்ததென்றியாம்வெ றுக்கவோ
மரபி லாதியா மதியுமெண்ணினுட்
கரிய னென்னுமா காணலானதே.

(இ -ள்.) எண்ணின் - ஆலோசிக்குமிடத்து,-மரபில் ஆதி ஆம் மதியும் - (குரு) வமிசத்திற்கு மூலபுருஷனாகிய சந்திரனும், உள் கரியன் என்னும் ஆ - (தனது) உள்ளிடத்திலே [நடுவிடத்திற்] களங்க முடையவன்' என்று சொல்லும்படியாக, காணல் ஆனதே - பிரத்தியட்சமாகக் காணும்படியிருந்ததே; (ஆகவே), 'குருகுல அதிபன் கொடிய நெஞ்சமே - (அந்தச்சந்திரவமிசத்தில் தோன்றிய) குருகுலத்தரசனான துரியோதனனது கொடுமையுள்ள மனம் மாத்திரமே, இருள் நிறைந்தது-இருட்டு [குற்றம்] நிறைந்துள்ளது,' என்று-, யாம் வெறுக்கவோ - நாம் வெறுக்கக்கடவோமோ? [வெறுப்பது தகுதியன்று என்றபடி]; (எ - று.)

*இது - கவிக்கூற்று. குலத்துமூலபுருஷனாகிய சந்திரன் உட் கறுப்புடையனாயிருத்தலால், அவ்வமிசத்தில் தோன்றிய துரியோதனனுக்கும் இருள் மனமுண்டாயிற் றென்றார்; 'உள்கரியன்' என்ற தொடர் சிலேடைவகையால் மனத்திற்குற்ற முடையவனென்று பொருள்படுதலோடு நடுவிடத்திற் களங்கமுடையவனென்றும் பொருள் படும்; ஆகவே, இது **சிலேடையணி** யை அங்கமாகக் கொண்டுவந்த **ஏதுவணி** யாம். 'நெஞ்சம் இருள் நிறைந்தது,' 'உட்கரியன்' என்ற தொடர்களை, திருக்குறளில் **"அகங்குன்றி மூக்கிற்கரியார்"** என்றார்போலக் கொள்க. குருகுலாதிபன் - தீர்க்க சந்தி பெற்ற வடமொழித்தொடர். நெஞ்சமே, ஏகாரம் - பிரிநிலை. வெறுக்க-வியங்கோள்வினைமுற்று: ஓகாரம்-எதிர்மறை. என்று+யாம் = என்றியாம்: குற்றியலிகரம். ஈற்றுஏகாரம் - தேற்றம். (298)*

146. உண்ணி லாவுபே ரொளிமழுங்கிநீள்
வெண்ணி லாவினால்வெளுத்த வெங்கணும்
கண்ணி லான்மகன் கடுமையஞ்சியிம்
மண்ணி லார்வெளா வடிவமெய்தினார்.

(இ -ள்.) (சந்திரன்), உள் நிலாவு பேர்ஒளி மழுங்கி-(தனது) நடுவிற் பொருந்திய பேரொளி (களங்கத்தினாற்) குறையப் பெற்று, நீள் வெள்நிலாவினால் எங்கணும் வெளுத்த - நீண்ட வெண்மையாகிய (தனது) காந்தியினால் (தனது) உடம்பு முழுவதும் வெண்ணிறமாய்க் காணப்பட்டது [உடம்பு முழுவதும் வெண்ணிறவொளியைப் பெற்றிருந்தது என்றபடி]; கண் இலான்மகன் கடுமை அஞ்சி - பிறவிக்குருடனான திருதராட்டிரனது மகனாகிய துரியோதனனது

கொடுஞ்செய்கைக்குப் பயந்து, இ மண்ணில் - இவ்வுலகத்தில், ஆர் வெளா வடிவம் எய்தினார் - எவர்தாம் வெளுக்காத உருவத்தைப்பெற்றவர்? [எல்லாரும் வெளுத்துத்தோன்றினார்கள்];

இதுவும் - கவிக்கூற்று. இயற்கையில் சந்திரன் வெண்ணிறமுடையனா யிருத்தற்கு, துரியோதனன் கொடுமைக்கு அஞ்சியதால் வெளுத்ததாகக் காரணம் புனைந்துகூறினார்; **ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி.** *முன்னிரண்டடிகளைப் பின்னிரண்டடிகள் சாதித்து நிற்பது -* **வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி:** *இன்ன அணியெனத்துணிந்து கூறமுடியாமல் இவ்விரண்டணிகளும் ஒருங்கே நின்று ஐயமூட்டுதலால்,- இச்செய்யுள் ஐயக்கலவையணியின்பாற்படும்: இவ்வாறு வருவதனை, வடநூலார், 'ஸந்தேஹஸங்கரம்' என்பர். அச்சத்தினால் உடம்புவெளுத்தல், இயற்கை. வெளுத்த - வெளுத்தது: தொகுத்தல். 'வெளுத்ததெங்கணும்' என்பதும் பாடம். வெளா - ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப்பெயரெச்சம். முந்தின செய்யுளின் தொடர்ச்சியினால், இச்செய்யுளின் முன்னிரண்டடிக்கு 'சந்திரன்' என்ற எழுவாய் வருவிக்கப்பட்டது. இனி, இச்செய்யுளின் முன்னிரண்டடிக்கு- 'நீள் வெள் நிலாவினால் - நீண்ட வெண்மையாகிய நிலாவினாலே, உள் நிலாவு பேர் ஒளி மழுங்கி - இந்நகரத்தினுள்ளே விளங்குகின்ற பேரொளி குறைந்து, எங்கணும் வெளுத்த-எல்லாவிடங்களும் வெண்ணிறமாகத் தோன்றின, என்று பொருள்கூறி, 'சந்திரனது நிலாவினால் அனைத்தும் வெளுத்தன; அவ்வாறே சந்திரனது வமிசத்தவனான துரியோதனனால் அவனைச்சார்ந்த யாவரும் அறிவு வெளுத்தார்கள் [நல்லறிவிழந்தார்கள்]' என* **எடுத்துக்காட்டுவமையணி** *படக் கருத்து விரித்துரைப்பர் ஒருசாரார். (299)*

147.- தருமனது விருப்பத்தின்படிதிரெளபதியும் விதுரனது மாளிகையை வந்தடைதல்.

விந்தை வாழ்வுகூர்விறன்மி குத்ததோள்
முந்தை யோதைமா முரசுயர்த்தவன்
சிந்தை காமுறத் தெரிவைவந்திளந்
தந்தை கோயிலிற் றானுநண்ணினாள்.

(இ -ள்.) விந்தை வாழ்வு கூர் விறல் மிகுந்த தோள் - வீர லட்சுமி வசிக்கப்பெற்ற வலிமையை மிகுதியாகக்கொண்டுள்ள தோள்களையுடையவனும், முந்தை ஓதை மா முரசு உயர்ந்தவன் - முதன்மையான [கம்பீரமான] ஓசையையுடைய பெரிய முரச வாத்தியத்தின் உருவத்தை யெழுதிய கொடியை உயரநாட்டியவனுமான தருமபுத்திரனது, சிந்தை - மனம், காமுற - விருப்பங்கொள்ள (அவ்விருப்பத்தின்படியே), தெரிவை தானும் - திரெளபதியும், இளந்தந்தை கோயிலில்- (அத்தருமனுக்குச்) சிற்றப்பனான விதுரனது அரண்மனையில், வந்து நண்ணினாள்-வந்துசேர்ந்தாள்;

வீரலஷ்மிக்கு விந்தியமலை உறைவிடமாதலால் அவளுக்கு 'விந்தை' என்று ஒருபெயர்; வடமொழியில் 'விந்த்யவாஸிநீ' என வழங்குதல் காண்க. விந்தை = துர்க்கை. முந்தையோதை- முரசுக்கு அடைமொழி. முந்தை, ஐ - சாரியை. தானும், உம்மை-இறந்தது தழுவியது. (300)

148.- சூரியோதய வருணனை.

மங்குல் சுற்றுமா மண்டபத்திடைக்
கங்கு லிற்றடங் கண்டுயின்றபின்
பொங்கு லைப்படும் பொற்றசும்பெனச்
செங்கு லக்கதிர்த் திகிரிதோன்றவே.

இதுவும் அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ -ள்.) (பாண்டவர்களும் திரெளபதியும்),- மங்குல் சுற்றும்-மேகங்கள் வந்து சூழப்பெற்ற [மிகவுயர்ந்த], மா மண்டபத்திடை - விதுரன் மாளிகையிலுள்ளதொரு பெரிய மண்ட பத்தில், கங்குலில் - அவ்விராப்பொழுதில், தடம் கண் துயின்ற பின் - பெரியகண்களை மூடிக்கொண்டு

நித்திரைசெய்த பின்பு,- பொங்கு உலை படும் பொன் தசும்பு என-எரிகின்ற உலைக்களத்திற் பொருந்தியவொரு பொற்குடம்போல, செம் குலம் கதிர் திகிரி தோன்ற - சிவந்த தொகுதியாகிய கிரணங்களையுடைய சூரியன் உதயமாக, (எ - று.)- 'தூயவன் கண்படையுணர்ந்து' என, அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

திகிரி - சக்கரம்: அதுபோலவே வட்டவடிவமுடைய சூரியனுக்கு உவமையாகுபெயர். சூரியனுக்குப் பொற்குடமும், அவனைச் சுற்றி விளங்குங் கிரணங்கட்கு அப்பொற்குடத்தின் சுற்றுப்பக்கமெல்லாம் எரியும் உலைக்கனலும் ஒப்பா மென அறிக; ***தற்குறிப்பேற்றவணி.*** *மண்டபம் மேகமண்டலத்திலும் உயர்ந்திருத்தலால், மேகங்கள் சூழ்ந்து செல்லவேண்டியதாயிற்று. மங்குல்சுற்றுமா மண்டபம் -* ***தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி;*** *மேகத்திற்கும் மண்டபத்திற்கும் தொடர்பு இல்லாதிருக்கவும் சம்பந்தங் கற்பித்துக் கூறியமை காண்க. (301)*

149.- தருமபுத்திரன்தம்பியருடன் காலைக்கடன்கழித்து இனிதிருத்தல்.

பாயன் மன்னுகண் படையுணர்ந்துளந்
தூய வன்பொலஞ் சுடர்பணிந்தபின்
சாயை யன்னதன் றம்பிமாரொடுஞ்
சீய மென்னவே திகழ வைகினான்.

(இ -ள்.) உளம் தூயவன்-பரிசுத்தமான மனத்தையுடையவனாகிய தருமபுத்திரன்,-பாயல் மன்னு கண்படை உணர்ந்து-படுக்கையிற் பொருந்திய நித்திரை தெளிந்து எழுந்து, பொலம் சுடர் பணிந்த பின்-அழகிய கிரணங்களை யுடையவனான சூரியனை நமஸ்கரித்தபின்பு, [காலைக்கடன்கழித்த பின்பு],- சாயைஅன்ன தன் தம்பிமாரொடும் - (விடாது தொடர்கின்ற) நிழலையொத்த (வீமன் முதலிய) தம்பிமார் நால்வருடனும், சீயம் என்ன - சிங்கம்போல, திகழ வைகினான்-(தனது) பெருமிதந் தோன்ற (விதுரனது மாளிகையில்) தங்கியிருந்தான்; (எ - று.)

கண்படை - கண்படுதல்: தூங்குதல். பொலஞ் சுடர் - பண்புத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை: அடையடுத்த ஆகுபெயருமாம். விடாது தொடர்தலில் வீமன் முதலியோர்க்குச் சாயை உவமை. சாயை - சாயா என்ற வடசொல் ஆவீறு ஐயாயிற்று. சீயம் - ஸிம்ஹம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. (302)

150.-தருமபுத்திரனதுகொடைச்சிறப்பு.

முனிவ ரர்க்கெலா முதன்மை யாகவே
தனத னிற்பெருந் தானமுய்த்திடும்
பனுவல் வித்தகப் பாவலர்க்கெலாங்
கனமெ னத்தருங் கனகமாரியே.

(இ-ள்.) (அப்பொழுது தருமபுத்திரன்),-முனிவரர்க்கு எலாம் - சிறந்த பிராமணர்கட்கெல்லாம், முதன்மை ஆக - மிகவுஞ்சிறப்பாக, தனதனின்- குபேரனைப்போல, பெரு தானம் உய்த்திடும் - மிக்க தானங்களைச் செய்வானாயினான்; (அன்றியும்), பனுவல் வித்தகம்பாவலர்க்கு எலாம்- நூல்களில் தேர்ந்த அறிவையுடைய கவிபாடுதலில்வல்ல புலவர்கட்கெல்லாம், கனகம் மாரி - பொன் மழையை, கனம் என தரும்-மேகம் போலப் பொழிவானுமாயினான்;

செல்வமிகுதிபற்றிக் குபேரனும், கைம்மாறுகருதாது கொடுத்தல் பற்றி மேகமும், தருமபுத்திரனுக்கு உவமை. குபேரன் ஈகைக்குணமுடையானென்பதை, அவனுக்கு வழங்கும் 'தநதன் [பொருளைக் கொடுப்பவன்]' என்ற அவன்பெயரே வற்புறுத்தும்; "தநதேந ஸமஸ் த்யாகே" "த்யாகேச தநதோயதா" என்றார் ஸ்ரீவால்மீகி பகவானும். 'கநம்' என்ற வடமொழிப்பொதுப்பெயர் - சிறப்பாக இங்கே

பொன்மழைபொழியுந் தன்மையதான 'புட் கலாவர்த்தம்' என்ற மேகத்தைக் குறிக்கு மென்னலாம். உய்த்திடும், தரும்-செய்யுமென்முற்றுக்கள் ஆண்பாலுக்கு வந்தன. (303)

151.-இதுவும் அது.

கண்டு கண்டுதன் கழல்வ ணங்குமா
மண்ட லேசரு மாலைமன்னரும்
கொண்டு வாழ்வுறக் குரகதங்குடை
தண்டு சாமரந் தந்திநல்குமே.

(இ -ள்.) (பின்னும் அத்தருமபுத்திரன்), கண்டு கண்டு தன் கழல் வணங்கும் - (ஆதரத்தோடு) பலமுறை கண்டு தனது பாதங்களை வணங்குகிற, மா மண்டல ஈசரும் - பெரிய மண்டலாதிபதிகளும், மாலை மன்னரும் - மலர்மாலையணிந்த குறுநில மன்னர்களும், கொண்டு வாழ்வு உற - பெற்றுவாழும்படி, (அவர்கட்கு), குரகதம் - குதிரைகளையும், குடை - குடைகளையும், தண்டு - பல்லக்குகளையும், சாமரம் - சாமரங்களையும், தந்தி - யானைகளையும், நல்கும் - கொடுப்பானாயினான்; (எ - று.)

மண்டலேசர் - குணசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர்: இவர், நாற்பது கிராமத்தை யாள்பவர். தண்டு-த்வஜதண்டமும், கதாயுதமுமாம். சாமரம்- சமரமென்னும் மானின் வால்மயிரினாற் செய்யப்பட்டதோர் இராசசின்னம். தந்தீ - தந்தத்தையுடையது; வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம். (304)

152.-கவிக்கூற்று.

பூந்தண் மாமலர்ப் பூவைகொங்கைதோய்
ஏந்து தோளினா னிவணிருந்துழிப்
பாந்த ளங்கொடிப் பார்மகீபனைச்
சேர்ந்த மன்னர்தஞ்செயல்வி ளம்புவாம்.

(இ -ள்.) பூ தண் மா மலர் பூவை - அழகிய குளிர்ந்த சிறந்த தாமரை மலரில் வசிக்கின்ற இலக்குமிபோன்ற திரௌபதியினது, கொங்கை - தனங்கள், தோய் - அழுந்தப்பெற்ற, ஏந்து தோளினான் - உயர்ந்த தோள்களையுடையவனான தருமபுத்திரன், இவண் இருந்துழி - இவ்வாறு விதுரன் மாளிகையில் வீற்றிருந்தபோது, பாந்தள் அம் கொடி பார் மகீபனை சேர்ந்த மன்னர் தம்-பாம்புக்கொடியையுடைய நிலவுலகத்தரசனான துரியோதனனைச் சேர்ந்த அரசர்கள் செய்த, செயல்-செய்கையை, விளம்புவாம்-இனி எடுத்துச் சொல்வோம்; (எ - று.)

விதுரன் மாளிகையில் தருமனிருந்தானாக, துரியோதனனைச் சார்ந்த மன்னரின் செய்கையைக் கூறுவோ மென்பதாம். சபையினழகைக்காணுதலென்று வியாஜம் வைத்துத் துரியோதனன் அங்கு வரவழைத்துச் சூதாடத்தூண்டுதலும் தருமன் அதற்கு உடன்படாமையுமே அடுத்து நிகழ்வனவாயினும், தருமனைத் துரியோதனன் கருத்தை யொட்டிச் சூதாடச் செய்தலைச் சகுனி முதலியோர் செய்தது முக்கியமென்று, 'மகீபனைச் சேர்ந்த மன்னர் செயல் விளம்புவா' மென்கிறார். பூவை - நாகணவாய்ப்பறவை. 'மலர்ப் பூவை' என்ற தொடர் - அடையடுத்த உவமவாகுபெயராய்த் திருமகளைக் குறித்து, பின்பு அவள் போன்ற திரௌபதியைக் குறித்தலால்,- இருமடியாகுபெயர். 'நிலவுலகத்தை ஆளும் மன்னவர் திருமாலின் அமிசமுள்ளவர்' என்ற நூற்கொள்கைக்குஏற்ப, 'பூ...தோளினான்' என்பதற்கு - இலக்குமியின் தனங்கள் தோயப்பெற்ற தோள்களையுடைய தருமபுத்திரன் என்றே பொருள் கூறினுமாம். இனி வீரலக்ஷ்மி பொருந்தப்பெற்ற தோள்களையுடைய தருமபுத்திர னெனினும் இழுக்காது. 'பாந்தளங்கொடி' - அம் - சாரியை; "நெய்தலம்பறை" என்றவிடத்துப்போல. 'பார்மகீபன்' என்றவிடத்து, முன் 'பார்' என வந்ததனால், மகீபனென்றது-அரசனென்ற மாத்திரமாய் நின்றது: "அடியளந்தான்றாஅயது" என்றாற்போல. விளம்புவாம் - கவிகளுக்குரிய இயற்கைத்தனித்தன்மைப்பன்மை. இவண் - இவ்விடத்தில்: இவ்வண்ணம். (305)

வேறு.

153.-துரியோதனனதுசபாமண்டபத்தில் எல்லாரும் திரளுதல்.

தானு மாம னுங்கு றித்த தம்பி மாருமங்கர்தங்
கோனு மாசி றந்தை தந்தைகொடும ரக்கை விதுரனும்
வானு லாவு புகழ்ப டைத்த மைந்தனுந்து ரோணனும்
ஏனை யோரும் வந்து கூடி யினிதிருந்த வெல்லையே.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ -ள்.) தானும் - துரியோதனன்தானும், மாமனும் - (இவனது) மாமனாகிய சகுனியும், குறித்த தம்பிமாரும் - (துச்சாதனன் முதலாகக்) கூறப்பட்ட தம்பியர் தொண்ணூற்றொன்பதின்மரும், அங்கர்தம் கோனும் - அங்கதேசத்தார்க்கு அரசனாகிய கர்ணனும், மாசு இல்தந்தை - குற்றமற்ற தந்தையாகிய திருதராட்டிரனும், தந்தை - (அத்திருதராட்டிரனுக்குத்) தந்தை முறையாகின்ற வீடுமனும், கொடு மரம் கை விதுரனும்-வில்தொழிலில் தேர்ந்த கையையுடைய விதுரனும், துரோணனும்-, வான் உலாவுபுகழ் படைத்த மைந்தனும் - தேவலோகத்தளவும் பரவிய கீர்த்தியைப் பெற்றவனும் (அத்துரோணனது) புதல்வனுமாகிய அசுவத்தாமனும், ஏனையோரும்- (கிருபன்முதலிய) மற்றையோரும், வந்து-, கூடி - ஒன்று சேர்ந்து, இனிது இருந்த எல்லை - இன்பமாக வீற்றிருந்தபொழுதில்,-(எ-று.)- 'கொற்றவன் பணிக்க அணுகினான்' என, அடுத்தகவியோடு தொடர்ந்து முடியும்.

ஆசு இல் தந்தை யென்றும் பிரிக்கலாம்; பொருள் இதுவே, கொடு மரம் - வளைவான மரமென, வில்லுக்கு ஒருபெயர். துரோணன் - பரத்வாஜ முனிவரது குமாரன்: கிருபாசாரிய ருடன்பிறந்தவளான கிருபியின் கணவன்; அசுவத்தாமனது தந்தை; சகல சாஸ்திரங்களையும் தன்பிதாவினிடம் கற்றுப் படைத்தொழிலைப் பரசுராமரிடத்து ஏழுநாளிற் பயின்றவன்; துரியோதனாதியர்க்கும் பாண்டவர்க்கும் அஸ்திரசாஸ்திரங்களைக் கற்பித்த ஆசிரியன். வைதிக விரதாநுஷ்டாநஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில் தேவர்களாலேவி யனுப்பப்பட்ட மேநகையின் கட்டழகைக் கண்டு காதல் கொண்ட பரத்துவாச முனிவனது விருப்பத்தால் ஒரு துரோணகும்பத்திற் பிறந்தமை பற்றி, இவனுக்குத் துரோணனென்று பெயர். துரோணகும்பம் - பதக்களவு கொண்ட பாத்திரம்; பதக்கு - இரண்டு மரக்கால்.

இதுமுதல் முப்பத்தேழு கவிகள் - பெரும்பாலும் ஈற்றுச் சீரொன்று விளச்சீரும், மற்றையாறும் மாச்சீர்களுமாக வந்த கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட ***எழுசீராசிரிய விருத்தங்கள்;*** *இனி, ஈற்றுச்சீரொன்று விளச்சீரும், மற்றைமூன்றும் காய்ச்சீருமாக வந்த அளவடி நான்குகொண்ட கலிவிருத்தங்களாகக் கொள்ளினும் இழுக்காது. (306)*

154.-துரியோதனன் கட்டளையிட,பிராதிகாமி பாண்டவரையழைக்க ஏகுதல்.

மண்ட பத்தி னழகு காண மன்ன ரைவர்தம்மைநீ
கொண்டி மைப்பின் வருக வென்றுகொற்ற வன்ப ணிக்கவே
வண்டு சுற்று மாலை மார்பன்வண்பி ராதி காமிவான்
அண்டர் கற்ப மெனவி ருந்தவரசர் தம்மை யணுகினான்.

(இ -ள்.) 'மண்டபத்தின் அழகு காண - (புதிதாகக்கட்டிய) மண்டபத்தினது அழகியகாட்சியைக் காணுமாறு, மன்னர் ஐவர் தம்மை - அரசர்களான பாண்டவ ரைவரையும், நீ-, கொண்டு இமைப்பின் வருக - அழைத்துக்கொண்டு கணப்பொழுதில் வருவாயாக,' என்று-, கொற்றவன் பணிக்க - துரியோதனராசன் (பிராதிகாமிக்குக்) கட்டளையிட,-வண்டு சுற்று மாலை மார்பன் வள்பிராதிகாமி - வண்டுகள் சூழ்ந்து மொய்க்கப்பெற்ற மலர் மாலையையணிந்த மார்பையுடையவனாகிய சிறந்த

அந்தப்பிராதிகாமியும், வான் அண்டர் கற்பம் என இருந்த அரசர் தம்மை - வானுலகத்திலுள்ள தேவர்களது ஐந்து கற்பகவிருட்சம்போல (விதுரனது மாளிகையிலே ஈகைக்குணத்தோடு) வீற்றிருந்த பாண்டவர்களை, அணுகினான் - நெருங்கிச்சேர்ந்தான்; (எ - று.)

கீழ்77-ஆஞ் செய்யுளிலும் பாண்டவர்கட்குக் கற்பகவிருட்சத்தை உவமை கூறினார். ஐந்து தேவதருக்களுள் ஒன்றன் பெயராகிய 'கல்பம்' என்பது, இங்கே பொதுவாய்த் தேவதருக்களைந்தையும் குறிக்கும். இமைப்பு - இயல்பாக மனிதர் ஒருகால் கண்ணிமைத்தற்கு வேண்டுங் காலம்; இது, 'மாத்திரை' எனவும் படும். பிராதிகாமி - துரியோதனனது சாரதி. (307)

155.-பிராதிகாமி துரியோதனனதுகட்டளையைத் தெரிவித்தல்.

சென்றி யாக பதிக ழற்றி ருப்பதம்ப ணிந்துநீள்
நின்று வாய்பு தைத்த றங்கணிலைபெ றுஞ்சொ னீதியாய்
வென்றி வீரன் மண்ட பத்தின்விரிவு காண வேண்டுநீ
என்று கூறி யேவி னானிங்கென்னை யென்றி யம்பினான்.

(இ -ள்.) (பிராதிகாமியானவன்),-சென்று - (பாண்டவர்களிருந்த இடத்திற்குப்) போய், யாகபதி கழல்திருப்பதம் பணிந்து - இராசசூயயாகஞ்செய்த அரசனாகிய தருமபுத்திரனது வீரக்கழலையணிந்த சிறந்த பாதங்களை வணங்கி, நீள் நின்று - தூரத்தில் நின்று, வாய் புதைத்து - (கையினாலே தனது) வாயைப் பொத்திக்கொண்டு, (தருமபுத்திரனை நோக்கி), 'அறங்கள் நிலைபெறும் சொல் நீதியாய் - தருமங்கள் நிலைபெறுதற்கேற்ற சொற்களையும் நீதியையுமுடைய அரசனே! வென்றி வீரன் - வெற்றியையுடைய வீரனாகிய துரியோதனராஜன், மண்டபத்தின் விரிவு நீ காண வேண்டும் என்று கூறி - '(தான் கட்டிய புது) மண்டபத்தினது பரப்பினழகை நீ பார்க்கவேண்டும்' என்று சொல்லி, (உன்னை அழைத்து வருமாறு), இங்கு என்னை ஏவினான் - இவ்விடத்திற்கு என்னை அனுப்பினான்,' என்று இயம்பினான்-என்று (தான் வந்த காரணத்தை) விண்ணப்பஞ் செய்தான்; (எ - று.)

கழல் - வீரர்கள் தமது வீரத்திற்கு அறிகுறியாகக் காலில் அணிவதோர் ஆபரணம். பெரியோரிடம் தூரநின்று வாய் பொத்திப்பேசுதல், பணிவுக் குறிப்பு. (308)

156.-தருமபுத்திரன்திரௌபதியைக் காந்தாரியிடம் அனுப்பிவிட்டுத் தான் துரியோதனனது சபையைச் சேர்தல்.

ராய சூய பன்னி தன்னை யெந்தையில்லில் யாயொடும்
போயி ருந்து வருக வென்றுபுரையி லாம னத்தினான் சீய மன்ன துணைவ ரோடு சென்று புக்குநன்றியில்
பேயி ருந்த தெனவி ருந்த பீடிலானை யெய்தினான்.

(இ -ள்.) (அதுகேட்டு),-புரை இலா மனத்தினான் - குற்றமற்ற மனத்தையுடையவனாகிய தருமபுத்திரன்,- ராயசூயபன்னிதன்னை - (தான்) செய்த இராசசூயயாகத்திற் பத்தினியாயிருந்த திரௌபதியை நோக்கி, 'எந்தை இல்லில் - எனது தகப்பனாகிய திருதராட்டிரனது அரண்மனையில், யாயொடும் - தாயாகிய காந்தாரியினிடத்தில், போய் இருந்து வருக-,' என்று - என்று கட்டளையிட்டு, சீயம் அன்ன துணைவரோடு - சிங்கத்தையொத்த [வீரத்தன்மையிற் சிறந்த] தம்பிமார்களுடனே, சென்று புக்கு - (துரியோதனனது சபையிற்) சென்று புகுந்து, நன்றி இல் பேய் இருந்தது என இருந்த பீடு இலானை - நன்மை சிறிதுமில்லாத பேய் இருந்தாற்போன்று இருந்த பெருந்தன்மையில்லாதவனாகிய துரியோதனனை, எய்தினான் - அடைந்தான்; (எ - று.)

அறிவின்றிப் பிறர்க்குத் தீமைசெய்யத் துணிந்ததனால், துரியோதனனுக்குப் பேயை உவமை கூறினார். ராயசூயபன்னி தன்னை, சென்றுபுக்கு நன்றியில், இருந்ததெனவிருந்த - ***பிராச*** *மென்னுஞ்* ***சொல்லணி.*** *ராஜஸூயபத்நீ - வடசொற்றொடர்: வடமொழி, முதலில் இகரம் பெறாது நின்றது; சிந்தாமணியில் "ராசமாபுரி," "ரவிகுல திலகன்" என்றவை போல. யாயொடும் - உருபுமயக்கம். தருமனைக்கூறியது,*

தம்பியர் நால்வர்க்கும் உபலக்ஷணம்: மேல்வருமிடங்களிலும் தக்கபடி இவ்வாறு கொள்க. (309)

157.-தருமன் பெரியோர்களைவணங்கி ஆசனத்தில் வீற்றிருத்தல்.

மன்னி ருந்த பேர வைக்கண் வந்துமுந்தை வரிசையான்
முன்னி ருந்த தாதை வம்சமுதல்வன் ஞான விதுரனென்று
இன்னி ருந்த தலைவர் தாளிறைஞ்சி முன்ன ரிட்டதோர்
மின்னி ருந்த வாச னத்தின்மீதி ருந்து வினவினான்.

(இ -ள்.) (தருமபுத்திரன்),- மன் இருந்த பேர் அவைக்கண் வந்து - துரியோதனராசனிருந்த பெரிய சபையினிடத்தில் வந்து சேர்ந்து, முந்தை வரிசையால்-பழமையான முறைமைப்படியே,- முன் இருந்த - பிரதானமாக வீற்றிருந்த, தாதை - பெரிய தகப்பனாகிய திருதராட்டிரனும், வம்சம் முதல்வன்-(தான் பிறந்த) குலத்திற் பெரியோனாகிய வீடுமனும், ஞானம் விதுரன் - அறிவிற் சிறந்த விதுரனும், என்று இன்ன இருந்த தலைவர் - என்று இவ்வகையான அச்சபையிலிருந்த பெரியோர்களது, தாள் - பாதங்களை, இறைஞ்சி - வணங்கி, முன்னர் இட்டது ஓர் மின் இருந்த ஆசனத்தின் மீது - முன்னே போகட்டிருந்ததாகிய ஒளிவிளங்குகின்ற ஒரு ஆசனத்தின்மேல், இருந்து - வீற்றிருந்து, வினவினான் - வியந்து சொல்வானாயினான்; (எ - று.)- அதனை அடுத்த கவியிற் காண்க. பெரியோர்களைக் கண்டால் வணங்குதல் தொன்றுதொட்டு வரும் மரபாதலால், அவ்வாறே, தருமபுத்திரனும், திருதராட்டிரன் முதலிய பெரியோரைவணங்கின னென்க. 'இன்னிருந்த'- பெயரெச்சத்தின் அகரவீறு - தொகுத்தல். 'இன்ன தலைவர்' 'இருந்த தலைவர்' எனத் தனித்தனி இயையும். இனி, இன்இருந்த-இனிமையாக வீற்றிருந்த எனினுமாம்; இனிமையென்ற பண்புப்பெயர்ஈறுபோய் இடை இகரமுங் கெட்டு, 'இன்' என நின்றதென்க; 'இன்னிசை'என்றவிடத்துப்போல. 'வினைப்பகுதி வேண்டிய பொருளை விளைக்கும்" என்பது இலக்கண நூலாரது கொள்கையாதலால், வினவுதல் - இங்கு, வியந்துகூறுத லென்னும் பொருளைத் தந்தது. (310)

158.-துரியோதனன் கட்டியமண்டபத்தைத் தருமன் வியந்து கூறல்.

இந்த மண்ட பஞ்ச மைந்த வினிமைதன்னை யென்சொல்வேன்
முந்தை மண்ட பங்க ளுக்குமுதன்மை யான தேவரூர்
அந்த மண்ட பத்து மில்லையதனை யன்றி மண்ணின்மேல்
எந்த மண்ட பத்து மில்லையிதனி னுள்ள வெழிலரோ.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - ஒரு தொடர்.

(இ -ள்.) இந்த மண்டபம் சமைந்த இனிமை தன்னை என்சொல்வேன் - இந்த மண்டபங் கட்டப்பட்ட அழகை [அழகாக அமைந்துள்ளதை]க் குறித்து எவ்வாறு புகழ்வேன் (யான்)? இதனின் உள்ள எழில் - இம்மண்டபத்திலுள்ள அழகு,-முந்தை மண்டபங்களுக்கும் முதன்மை ஆன-பழைய எல்லாச் சபாமண்டபங்களுள்ளுஞ் சிறந்ததாகிய, தேவர் ஊர் அந்தமண்டபத்தும் - தேவலோகத்திலுள்ள அந்தச் (சுதன்மையென்னுஞ்) சபாமண்டபத்திலும், இல்லை-; அதனை அன்றி - அந்தத் தேவலோகத்து மண்டபத்தையே யல்லாமல், மண்ணின்மேல் எந்த மண்டபத்தும் - இப் பூவுலகத்திலுள்ள எந்த மண்டபங்களிலும், இல்லை-;(எ - று.)-அரோ-ஈற்றசை.

தேவலோகத்துச் சுதன்மையினும், இவ்வுலகத்து எல்லா மண்டபங்களினும் இம்மண்டபமே சிறந்ததென, துரியோதனன் நூதனமாகக் கட்டிய சபையைத் தருமன் வியந்தன னென்க. இனிமை - கண்ணுக்கு இனிமை: அதாவது-அழகு. தேவலோகத்துச் சுதன்மை தோன்றிய பின்பே மற்றையிடங்களிற் சபாமண்டபங்கள் தோன்றின வென்பான், அதற்கு 'முந்தை மண்டபங்களுக்கு

முதன்மையான' என்று அடைமொழி கொடுத்தனனென்னலுமாம். முதலடியிற் கூறிய விஷயத்தை மற்றை மூன்றடிகளும் சாதித்து நிற்றலால், ***தொடர்நிலைச்செய்யுட்குறியணி.*** *அந்த - உலகறிசுட்டு. (311)*

159.-தம்பியர் நால்வரும்அங்கு வீற்றிருத்தல்.

எனவி யந்து தரும ராச னினிதியம்ப யாளிவெஞ்
சினவி லங்க லென்னு மாறு சேரவந்த விளைஞரும் மனுவி ளங்கு முறைமை யான்வணங்கி மன்னர் மன்னன்முன்
தனத னங்கி ருப்ப தன்னதவிசின் மீது வைகினார்.

(இ -ள்.) என-என்று, தருமராசன்-தருமபுத்திரன், வியந்து இனிது இயம்ப-(அம் மண்டபத்தைக் குறித்து) வியந்து இனிமையாகக் கூறுகையில்,- யாளி வெம்சினம் விலங்கல் என்னும் ஆறு - யாளியென்னுங் கொடுங்கோபத்தையுடைய மிருகத்தை உவமை சொல்லும்படி, சேரவந்த - தருமபுத்திரனோடு வந்த, இளைஞரும் -(அத்தருமனது) தம்பிமாராகிய வீமன் முதலிய நால்வரும், மனு விளங்கு முறைமையான் வணங்கி-மநுதரும சாஸ்திரத்திற் கூறியுள்ள முறைமைப்படியே (அச்சபையில் வீற்றிருந்த திருதராட்டிரன் முதலிய பெரியோரை) வணங்கி, மன்னர் மன்னன் முன் - அரசர்க்கரசனான துரியோதனனது எதிரில், தனதன் இருப்பது அன்ன தவிசின்மீது - குபேரனது ஆசனத்தையொத்த ஆசனங்களின்மேல், வைகினார் - வீற்றிருந்தார்கள்; (எ - று.)

தருமராசன் - யமன்: இங்கு, தந்தையின் பெயர் மைந்தனுக்கு வழங்கியது; மைந்தனுக்கும் அப்பெயர் ஏற்கும். யாளி - கோபத்திலும், பராக்கிரமத்திலும், பெருமிதத்திலும் வீமன் முதலியோர்க்கு உவமை. விலங்கல் - குறுக்காக உடம்பு அமையப்பெற்றது எனக் காரணப்பெயர்: 'திர்யக்' என்னும் வடமொழியின் பொருள் கொண்டது. மனு - மநுவென்பவனாற் செய்யப்பட்ட நூலுக்குக் கருத்தாவாகுபெயர். இருப்பது - ஒன்றன்பால் வினையாலணையும் பெயர்; இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகை. அங்கு-அசை; குபேரனுக்கு உரிய அளகாபுரியில் என்னவுமாம். (312)

160.-துரியோதனன் அச்சபையில்வீற்றிருந்த சிறப்பு.

புரைகொள் பாவ மேநி றைந்து புண்ணியங்கு றைந்துநீள்
நரகி னூழி காலம் வாழ்திநாகர் வாழ்வி னுள்ளதும்
தரணி மீது பெறுக வென்று தந்ததொக்கும் வானுளோர்
அரவ வேறு யர்த்த வீர னன்றிருந்த பெருமையே.

(இ -ள்.) அரவம் ஏறு உயர்த்த வீரன் அன்று இருந்த பெருமை - சிறந்த அரவக்கொடியை உயர எடுத்த வீரனாகிய துரியோதனன் அப்பொழுது (அச்சபையில்) வீற்றிருந்த சிறப்பு,- '(உன்னிடத்தில்), புரைகொள் பாவமே நிறைந்து - குற்றத்தைக் கொண்ட தீவினையே மேலிட, புண்ணியம் குறைந்து - நல்வினை குறைந்துவிட்டதனால், நீள் நரகின் ஊழி காலம் வாழ்தி-துன்பம் மிகுந்துள்ள நரகத்தில் (நீ) நெடுங்காலம் வசித்துத் துன்பமடையப் போகிறாய்: (ஆதலால், சிறிது காலமாவது), நாகர் வாழ்வின்உள்ளதும் தரணிமீது பெறுக - தேவலோகத்திலுள்ள இன்பத்தையும் இப் பூமியிலேயே பெற்றுவாழ்வாயாக,' என்று-, வான் உளோர்-தேவர்கள், தந்தது - (தங்களது உலகத்திலுள்ள சிறப்பைத் துரியோதனனுக்குக்) கொடுத்ததை, ஒக்கும்-; (எ - று.) தேவர்கள் இனித்துரியோதனன் அடையப்போகின்ற கொடுநரகத்திற்கு மனமிரங்கி, 'சிறிதுகாலமாவது இவன் தேவலோகத்து இன்பத்தை இப்பூமியிலேயே அடைவானாக' என்று அவனுக்கு அவ்வின்பத்தை அருளோடு கொடுத்தாற்போலுமென, இயற்கையில் துரியோதனன் மிக்கமேன்மையோடு வீற்றிருந்த சிறப்பை வருணித்தவாறு; ***தற்குறிப்பேற்றவணி:*** *இதனால், துரியோதனனது அப்போதைய சிறப்பு, தேவலோகச் சிறப்பை யொத்திருந்த தென்க. 'ஒக்கும்' என்பது - தற்குறிப்பேற்றவுருபாய் வந்தது. 'பாவமே நிறைந்து புண்ணியங் குறைந்து' என மாறுபட்ட சொற்கள் வந்தது தொடைமுரண். கம் - சுகம்; அதற்கு எதிர் - அகம், துக்கம்: அதில்லாதது - நாகம்: அதில் வாழ்பவர் - நாகர் எனத் தேவர்க்குக்*

காரணக்குறி. நரகு - நரகம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். வாழ்தி - முன்னிலையொருமையெதிர் காலமுற்று: இ - காலங்காட்டும்விகுதி, த் - எழுத்துப்பேறு. தந்தவன் பெயர். (313)

161.-துரியோதனன் தருமனைச்சூதாடத் தூண்டுதல்.

மாய மொன்று மெண்ண லாமனத்தின் மிக்க மாமனும்
நீயு மின்று சூது கொண்டுநிகழ்வி லாச மயர்விரோ
ஆய வென்றி யைய னில்லி லமுதமன்ன போனகம்
போய ருந்து மளவு மிங்கி ருந்துபோது போகவே.

(இ - ள்.) (துரியோதனன் தருமனை நோக்கி),-'ஆய வென்றி ஐயன் இல்லில் - பொருந்திய வெற்றியையுடைய (நமது) தந்தையின் மாளிகையில், போய்-, அமுதம் அன்ன போனகம் அருந்தும் அளவும்-தேவாமிருதத்தை யொத்த இனியவுணவை உண்ணப்போகின்ற வரையிலும், இங்கு இருந்து - இச்சபையிலிருந்து, போது போக - காலம் இனிது கழியுமாறு,-மாயம் ஒன்றும் எண்ணலா மனத்தின் மிக்க மாமனும் - வஞ்சனை சிறிதும் எண்ணாத மனத்தையுடைமையால் மேம்பட்டவனும் (எனது) மாமனுமாகிய சகுனியும், நீயும்-, இன்று - இப்பொழுது, சூதுகொண்டு நிகழ் விலாசம் அயர்விரோ- சூதாடு கருவியைக் கொண்டு செய்கிற விளையாட்டை [சூதாட்டத்தை] ஆடுகிறீர்களா?' (எ - று.)- 'என்று வினாவினன்' என எழுவாயோடு வினையும் வருவித்து முடிக்க.

இச்செய்யுள் தருமனைநோக்கித் துரியோதனன் கூறிய வார்த்தையென்பது, மேல் 163-ஆஞ் செய்யுளில், தருமன் "தாதுகொண்டு தேனிரங்கு தாமமார்ப" என்று விளிப்பதனாற் புலனாகும். துரியோதனன், சகுனியைக்கொண்டு தருமனை வஞ்சிக்கவேண்டுமென்று கருதுகின்றானாதலால், அச்சகுனியின்மேல் தருமன் சிறிதும் ஐயங்கொள்ளாதிருக்க வேண்டுமென்று அவனை 'மாயமொன்று மெண்ணலா மனத்தின் மிக்கமாமன்' எனப்புனைந்து கூறினன். விலாசம்=விலாஸம்: விநோதமென்பது பொருள். அயர்விர் - 'அயர்' என்னும் பகுதியினடியாப் பிறந்த முன்னிலைப்பன்மை எதிர்காலவினைமுற்று. ஓகாரம் - வினா. (314)

162, 163.-இவ்விரண்டுகவிகளும்- தருமன் சூதாட உடன்படாமை தெரிவிப்பன.

மீதெ டுத்த வஞ்ச ராகி வெகுளிசெய்தல் பிறர்பெருங்
கோதெ டுத்து ரைத்த னண்புகொண்டயிர்த்தல் கொடியவெஞ்
சூதெ டுத்து விழைத லுற்ற சூள்பிழைத்த லின்னவே
தீதெ டுத்த நூலின் முன்பு தீயவென்று செப்பினார்.

வாது கொண்டு காதல் கூரு மாமனோடு வஞ்சனைச்
சூது கொண்டு பொருத ழிந்துதோல்வி யெய்த வேண்டுமோ
தாது கொண்டு தேனி ரங்கு தாமமார்ப நெஞ்சினீர்
ஏது கொண்ட தநு மக்க ளிப்பனிம்ப ரென்னவே.

(இ - ள்.) (அதுகேட்டுத் தருமபுத்திரன்), (163) 'தாது கொண்டு தேன் இரங்கு தாமம் மார்ப - மகரந்தப்பொடிகளைப் பூசிக்கொண்டு வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற (நந்தியாவட்டப்) பூமாலையையணிந்த மார்பையுடைய துரியோதனனே!-(162) மீது எடுத்த வஞ்சர் ஆகி வெகுளி செய்தல் - அதிகமாகப் பொருந்திய வஞ்சனையை யுடையவர்களாய்க் கோபங்கொள்ளுதலும், பிறர் பெருங்கோது எடுத்து உரைத்தல்-பிறரது பெருங்குற்றங்களை எடுத்துத் தூற்றுதலும், நண்பு கொண்டு அயிர்த்தல் - (ஒருவரை முதலில்) நட்புக்கொண்டு பிறகு சந்தேகித்தலும், கொடிய வெம் சூது எடுத்து விழைதல் - மிகக்கொடிய சூதாடுதலை மேலாகக்கொண்டு விரும்புதலும், உற்ற சூள் பிழைத்தல் -

சொன்ன உறுதிமொழி தவறுதலும், இன்ன - (ஆகிய) இச்செயல்களை, முன்பு-முற்காலத்திலேயே, தீது எடுத்த நூலில்-பாவங்களை யெடுத்துக் கூறுகின்ற தருமசாஸ்திரங்களில், தீய என்று செப்பினார் - தீமையானவையென்று சொன்னார்கள், (பெரியோர்; அவ்வாறு கூறியிருக்கவும்), -(163) காதல் கூரும் மாமனோடு - (உன்னிடத்தில்) அன்புமிக்க மாமனான சகுனியுடனே, வஞ்சனை சூது கொண்டு வாதுகொண்டு பொருது - வஞ்சனைக்கிடமான சூதாட்டத்தினால் (நான்) மாறுபட்டுப் போர்செய்து, அழிந்து - (பொருள்களையெல்லாம்) இழந்து, தோல்வி எய்த வேண்டுமோ - தோல்வியை யடையவேண்டுமென்பது (உனது) கருத்தோ? நீர் - நீங்கள், நெஞ்சில் - (உங்கள்) மனத்தில், ஏதுகொண்டது - எப்பொருளைப் பெறவேண்டுமென்று கருதுகின்றீர்களோ, அது - அப்பொருளை, நுமக்கு - உங்கட்கு, இம்பர் - இப்பொழுதே [இவ்விடத்திலேயே], அளிப்பன் - கொடுப்பேன்.' என்ன - என்றுகூற, (எ - று.) - 'மன்னனுரையுணர்ந்து' என அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

*(162) சூதாட்டத்தைத் தீதென்று இகழ்ந்து சொல்லத்தொடங்கிய தருமபுத்திரன் அதற்கு இனமாயுள்ள மற்றைச் சில குற்றமான செயல்களையும் உடன் கூறினான்; இது - **ஒப்புமைக்கூட்டவணி.** கொடியவெம் - ஒருபொருட்பன்மொழி. சூள்-சபதம். இன்ன - பலவின்பாற்பெயர்; ஏ - இசைநிறை. (163) வாது - வாதம். மோதுபோரில் வீரவாதம் நிகழ்வதுபோலச் சூதுபோரிற் பொய்ம்மையினால் வாக்குவாதம் நிகழுமென்க. சகுனி வஞ்சனைக்கிடமான சூதாட்டத்தில் மிகவும் வல்லவனாதல்பற்றி அவனோடு, சூதாடித் தீயவழியால் இழவாமல் வேண்டுமென்று கேட்ட பொருள்களை மனப்பூர்வமாகக் கொடுத்து இழத்தலே நன்று என்று தருமன் தனக்குச் சூதாடுங்கருத்து இல்லாமையை நன்கு வெளியிட்டன னென்க. தன்னை எவ்வாற்றாலாயினும் பொருளையிழந்து கெடுமாறு செய்வதே துரியோதனாதியரது கருத்து என்பதை, 'நெஞ்சில் நீர் ஏதுகொண்டது' என்ற வினாவினால் விளக்கினான், கீழ்த் தன்னை நோக்கிச் சூதாடுமாறு தூண்டியவன் துரியோதனனே யாதலால் தருமன் முதன்முதல் அவனை விளிப்பான் 'தாமமார்ப' என்று ஒருமையாகவும், சகுனி முதலிய மற்றையோர்க்கும் தன்னைப் பொருளிழப்பிக்கவேணுமென்ற கருத்து உள்ளதென்பதை அறிந்தவனாதலின் அவர்களையுங் கூட்டி, 'நீர்,' 'நுமக்கு' எனப் பன்மையாகவுங் கூறினான். 'வாதுகொண்டு காதல்கூரும் மாமனோடு' என்பதற்கு - (என்மீது மனத்தில்) விரோதங்கொண்டு (வெளிக்கு) அன்பு மிக்குள்ளவன்போல நடிக்கிற சகுனியுடனே என்றும் பொருளுரைக்கலாம். 'காதல் கூரும் மாமனோடு வாது கொண்டு பொருது' என்ற தொடரில், நெருங்கிய உறவினர்களிடத்தில் மனவொற்றுமைப்பட்டு நண்புகொண்டிருத்தல் தகுதியேயன்றி ஒற்றுமைகெட்டு மாறுபட்டுச் சூதாடுதல் தகுதியன்று என்ற கருத்தும் தோன்றும். கூரும் - 'கூர்' என்ற உரிச்சொற்பகுதியினடியாப்பிறந்த பெயரெச்சம். அளிப்பன் - தன்மையொருமை வினைமுற்று; அன் - விகுதி. (315)*

164.-இதுமுதல் நான்கு கவிகள் -சகுனியின் வார்த்தை.

ஒப்பி லாத வேள்வி மன்ன னுரையுணர்ந்து சகுனியும்
தப்பி லாத கவறு ருண்ட தாயமெங்கு மொக்குமால்
வைப்பி லாண்மை யன்றி வேறுவஞ்ச மில்லை யுண்டெனச்
செப்பி லார்கொ லிவனை யாடவருக வென்று செப்புவார்.

ஐந்து கவிகள்-ஒரு தொடர்.

(இ - ள்.) ஒப்பு இலாத வேள்வி மன்னன் உரை உணர்ந்து - (தனக்கு) ஒப்பாக (ஒருவரையும்) பெறாத இராசசூயயாகஞ்செய்து முடித்தவனான தருமபுத்திரனது வார்த்தையைக் கேட்டறிந்து,- சருனியும்-, (சபையோரை நோக்கிக் கூறுவான்):- தப்பு இலாத கவறு உருண்ட தாயம் - தவறுகட்குச் சிறிதும் இடமில்லாத சூதாடுகருவி [பாச்சிகை] உருண்டதனால் வருந் தாயம், எங்கும் ஒக்கும் - இருதிறத்தார்க்கும் ஒத்ததே; வைப்பில் - (காய்களை) வைப்பதில், ஆண்மை அன்றி - அறிவின் திறமுண்டல்லாமல், (சூதாட்டத்திலே), வேறு வஞ்சம் இல்லை - மாறுபாடான கபடம் சிறிதும் இல்லையே! (அப்படியிருக்க), உண்டு என செப்பில் - (சூதாட்டத்தில் வஞ்சனை) உண்டு என்று (தருமபுத்திரன்) கூறினால், இவனை ஆட வருக என்று ஆர் செப்புவார் - இவனை நோக்கி 'சூதாடவா' என்று எவர்தாம் அழைப்பவர்? (ஒருவரும் அழைத்தே யிருக்கமாட்டார்); (எ - று.)- இரண்டாமடியினீற்றில், ஆல் - அசை.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - சகுனிதருமனைப் படர்க்கையாகக் கொண்டு சபையோரை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறியன.

'சூது வஞ்சனைக்கு இடமானது' என்று கூறியதருமபுத்திரனுடைய மனக்கருத்தை மாற்றும்பொருட்டு, சகுனி 'நான் ஆடும்போது விழும் பந்தயங்கள் எவ்வாறு கொள்ளப்படுமோ, அவ்வாறு தான் தருமன் ஆடும்போதும் விழும் பந்தயங்கள் கொள்ளப்படும்; ஆகையால், பாச்சிகைகளின் மூலமாய் விழும் பந்தயங்கட்கு ஏற்பக் காய்களைத் தக்கபடி அறைகளில் அடைக்குந் திறத்தினாலேயே வெற்றியை யடையவேண்டிய இச்சூதாட்டத்தில் யாவரும் பார்க்க ஆடும்போது வஞ்சகஞ்செய்ய வழியேது? இப்படி வஞ்சகமில்லாத இவ் வாட்டத்தில் தனக்கு விருப்பமில்லாத காரணத்தால் இது வஞ்சனையுளதென்று போக்குச் சொன்னால், இவனை வலிவிற் சூதாட இழுப்பார் ஒருவருமில்லை என்று வஞ்சனைக்கருத்துச் சிறிதும் இல்லாதவன்போல் வெகு தந்திரமாகக் கூறின னென்க. கவறு - சூதாடு கருவி; பாச்சிகை. தாயம் - பாச்சிகையை யுருட்டும்போது விழும் பந்தயங்கள். உருண்ட - காரணப்பொருட் பெயரெச்சம். வைப்பு-தொழிற்பெயர். ஆர்கொல், கொல்-அசை. "கல்வி தறுகணிசைமைகொடையெனச்சொல்லப்பட்ட பெருமித நான்கே" என்பவாதலால்,அறிவின்றிறம் 'ஆண்மை' எனப்பட்டது. (317)

165. வேணு மாகில் வேணு மன்றி விரகெ னக்க ழன்றுதான்
நாணு மாகில் விடுதி யேந டக்க வென்று நவிலுவீர்
பூணு மாகி லினிமை யோடு பொருது மற்றி ருந்தநீர்
காணு மாறு நானு மின்று கற்ற வாறி யற்றலாம்.

(இ - ள்.) வேணும் ஆகில் வேணும் -(சூதாடுவதில் இவனுக்கு) விருப்ப முண்டானால் (எனக்கும்) விருப்பமுண்டு; அன்றி - விருப்பமில்லாமல், விரகு என கழன்று தான் நாணும் ஆகில் - (இது) வஞ்சனையுளதென்று ஒதுங்கித் தான் (சூதாடப்) பின் வாங்குவானானால், விடுதியே நடக்க என்று நவிலுவீர் - '(நினது) இருப்பிடத்திற்குச் செல்வாயாக' என்று (தருமபுத்திரனைநோக்கிச்) சொல்லுங்கள்; பூணும் ஆகில்-(அவன்) சம்மதித்து ஆடுவானானால், நானும்-, இனிமையோடு பொருது - இனிமையாக விளையாடி, இருந்த நீர் காணும் ஆறு - இங்கிருக்கிற நீங்களெல்லோரும் காணும்படி, இன்று - இப்பொழுது, கற்ற ஆறு-(எனக்கு உள்ள) சாமர்த்தியத்திற்கு ஏற்ப, இயற்றல் ஆம்-(சூதாட்டத்தை) நடத்தலாம்; (எ - று.)-மற்று - அசை.

வேணும்-வேண்டும் என்பதன் மரூஉ: இது, இருதிணைஐம்பால் மூவிடங்கட்கும் பொதுவான ஒருவகை வியங்கோள் வினைமுற்று. விடுதி - சிலநாள் தங்கும் இடம். நாணுதல் - மனத்திற் கூச்சங் கொள்ளுதல்; எனவே, பின்வாங்குதலாயிற்று. மற்று - பிறிது என்னும்பொருளது.
(318)

166. நீடு கின்ற தரும நீதிநிருப கேள்வி ழைந்து நாம்
ஆடு கின்ற சூதில் வெற்றி யழிவுநம்மி லொக்குமால்
வாடு கின்ற மிடியர் போல வஞ்சமென்று ரைத்துநீ
ஓடு கின்ற தொட்டு கின்றரெவண்பொ ருட்கு லோபியோ.

(இ -ள்) (தருமனை முன்னிலையாக்கிச் சகுனி பின்னுங்கூறுவான்,)- நீதி நீடுகின்ற தரும நிருப - நீதிமிக்க தருமராஜனே! கேள் - (நான் சொல்வதைக்) கேட்பாயாக:-நாம் விழைந்து ஆடுகின்ற சூதில் - நாம் விரும்பி ஆடப்போகின்ற சூதாட்டத்தில், வெற்றி அழிவு - வெற்றியும் தோல்வியும், நம்மில் ஒக்கும் - நம்மிருவர்க்கும் சமமானவையேயாம்; நீ-,வஞ்சம் என்று உரைத்து-(சூதாட்டம்) வஞ்சகத்தை யுடையதென்று சொல்லி, வாடுகின்ற மிடியர் போல ஓடுகின்றது - வாடி வருந்துகின்ற தரித்திரர்போல் அஞ்சியோடுவதற்குக் காரணம், ஒட்டுகின்ற ஒள் பொருட்கு உலோபியோ - பந்தயம்வைத்தற்கு உரிய சிறந்தபொருளுக்கு உலோபியாயிருப்பதோ? (எ - று.)-ஆல் - அசை.

இதுவும், அடுத்த கவியும், சகுனி தருமனை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறியன.

சூதாடுகையில் வெற்றி தோல்விகள் ஒருதலை யன்றாதலால், நம்மிருவருள் அவை யார்க்கேனும் உண்டாகலாம்; ஆகையால், நான் வஞ்சனை வழியால் உன்பொருளைக் கவர்தற்குச் சிறிதும் வழியில்லையே! அப்படியிருக்க, பந்தயம் வைக்கப் பொருளில்லாத வறியவன்போல் நீ பின்வாங்கிச் செல்வானேன்? நீ உலோபியோ? என்று, தருமனுக்குச் சூதாட்டத்தில் ஆவேச முண்டாகுமாறு சகுனி மேன்மேலும் கூறுவானாயினான். மிடி-வறுமை. அதனையுடையவர் - மிடியர். ஒட்டுதல்-பந்தயம் வைத்தல். லோபீ-வடசொல்; செல்வத்தை இறுகப் பிடிக்குந்தன்மையுள்ளவன். இனி, உலோபி-லோபஞ்செய்து எனினுமாம். (319)

167. யானெ றிந்த கவறு வெல்லினிசைவெ னக்கி ழத்திநீ
தானெ றிந்த கவறு வெல்லினதினி ரட்டி தருகுவன்
தேனெ றிந்து தேனு கர்ந்து தேனெடுக்கு மாலையோய்
ஆனெ றிந்த கொலைஞர் போலவஞ்சல் வருதி யாடவே.

(இ -ள்) தேன் எறிந்து தேன் நுகர்ந்து தேன் எடுக்கும் மாலையோய் - வண்டுகள் மோதித் தேனைக்குடித்து (க் கூட்டிற் கொண்டு சேர்த்தற்காக)த் தேனையெடுத்துக்கொண்டு போகப் பெற்ற மலர் மாலையை யணிந்த தருமராசனே!-யான் எறிந்த கவறு வெல்லின் - நான் உருட்டியாடிய கவற்றிற் சயித்தால், இசைவு எனக்கு இழத்தி - (நீ) பந்தயமாக உடன்பட்டு வைத்த பொருளை (எனக்கு)த் தோற்பாய்; நீ தான் எறிந்த கவறு வெல்லின் - நீ உருட்டியாடிய கவற்றிற் சயித்தால், அதன் இரட்டி தருகுவன் - நீ பந்தயமாகவைத்த பொருளினும் இருமடங்கான பொருளை (உனக்கு)க் கொடுப்பேன்; ஆன் எறிந்த கொலைஞர் போல - பசுவைக்கொன்ற கொலைப்பாதகரைப் போல, அஞ்சல் - அஞ்சவேண்டா, ஆட வருதி - சூதாடுதற்கு (உடன்பட்டு) வருவாயாக; (எ - று.)

தான் தோற்றால் இழக்கவேண்டிய பொருள் சிறிதும், வென்றாற் பெறவேண்டிய பொருள் பெரிதுமானால் தருமன் இதன் பொருட்டுச் சூதாடவிரும்பி வரக்கூடுமென்று, சகுனி, இவ்வாறு மோசஞ்செய்ய ஆசை காட்டின னென்க. சகுனி, சூதாட்டத்திற் குற்றமில்லையென்று தருமனுக்குவிளக்கி அவனை வருமாறு வற்புறுத்தற்பொருட்டு, 'ஆனெறிந்த கொலைஞர்போல அஞ்சல்' எனக் கூறினான். ஆனெறிந்தகொலை - கோஹத்தி எனப்படும்: அவர்கட்குப் பெரும்பாதகமும் கடுந்தண்டனையும் தருமசாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க. தருமனஞ்சுதற்கு மிடிய ரஞ்சுதலையும் ஆனெறிந்த கொலைஞரஞ்சுதலையும் ஒப்புமைகூறினால் அவ்வளவில் தருமன் அச்சமொழிவனென்பது, சகுனியின் உட்கோள்: மாலை மலர்களிலுள்ள தேனின்மிகுதி, மூன்றாமடியில் நன்கு விளங்கிற்று.

இசைவு - தொழிலாகுபெயர். இரட்டி - இரண்டு என்பது, மென்றொடர் வன்றொடராகி இகரவிகுதிபெற்ற பெயர். 'தருகுவன்' என்றதன்மையொருமை வினைமுற்றில், கு - வேண்டாவழிச்சாரியை. 'தேன்' என்ற சொல் பலமுறைவந்தது - சொற்பின் வருநிலையணி. மூன்றாமடியில், பொருளினால் வந்த முரண்தொடை காண்க. அஞ்சல் - எதிர்மறையேவலொருமைமுற்று.(320)

168.-அருச்சுனனும் மனம்வருந்தும்படி தருமனை நோக்கிக் கர்ணன் சில கூறத்தொடங்குதல்.

என்று மாம னுற்று ரைப்ப விவைதமக்கவ் வவையில்வேறு ஒன்று மாறு ரைத்தி டாது திட்டிரன்னி ருக்கவும் வென்று மாற டர்க்கும் வாகைவிசய னும்வெ குண்டுளங் கன்று மாறு ரைத்த னன்கொல்கன்ன னென்னும் மன்னனே.

(இ -ள்.) என்று - இவ்வாறாக, மாமன் - (துரியோதனனது) மாமனாகிய சகுனி, உற்று உரைப்ப - (தருமனும் துரியோதனனும் பேசுகையில் நடுவே) வந்துசொல்ல, இவை தமக்கு - இவ்வார்த்தைகட்கெல்லாம், அ அவையில் - அந்தச் சபையிலே, உதிட்டிரன் - தருமபுத்திரன், மாறு வேறு ஒன்றும் உரைத்திடாது - மாறாக வேறொருவார்த்தையையும் கூறாமல், இருக்கவும் - சும்மா இருந்துவிடவும்,-கன்னன் என்னும் மன்னன் - கர்ணனென்னும் அரசன், வென்று மாறு அடர்க்கும் வாகை விசயனும் வெகுண்டு உளம் கன்றும் ஆறு - வெற்றிகொண்டு பகைவர்களை வலியடக்குகிற

வெற்றிமாலை யணிந்த அருச்சுனனும் கோபங்கொண்டு மனம்வெதும்பும்படி, உரைத்தனன் - (சில கொடுஞ்சொற்கள்) கூறுவானாயினான்; (எ - று.)-அவற்றை அடுத்த கவியிற் காண்க.

இருக்கவும் உரைத்தனன் என இயையும். உதிட்டிரன் = யுதிஷ்டிரன்: போரிற் பின்வாங்காது உறுதியாய் நிற்பவன் எனக் காரணப்பொருள்படும். உதிட்டிரன்னிருக்கவும், னகரமெய் - விரித்தல். மாறு - மாறானசொற்களுக்கும், மாற்றார்க்கும் பண்பாகு பெயர். வாகையென்னும் மரத்தின்பெயர், அதன்மலரினா லமைக்கப்பட்ட மாலைக்கு இருமடியாகுபெயர்: இது, போரில் வெற்றி கொண்டவர் அணிவது. விசயனும், உம்மை-இறந்தது தழுவியது; "மோதுபோரிலெங்ஙனுய்தி **யிளைஞரோடு** *முடுகுதேர், மீதுபோ யுன்னகரிதன்னின் விரைவினெய்துக" என்று அடுத்த செய்யுளில் வருகின்ற கர்ணன் வார்த்தை தருமபுத்திரனுக்கேயன்றி அருச்சுனனுக்கும் மனவருத்தத்தை யுண்டாக்கக்கூடிய தாதல் காண்க. கொல் - அசை; (பகைவரைக்) கொல்கின்ற என வினைத்தொகையாய், கர்ணனுக்கு அடைமொழியாகவுமாம். 'சொல்' என்பதும் பாடம். கன்னனென்னு மன்னன் -* **பிராசம்.** *(321)*

169.-கர்ணன் வார்த்தை .

போது போகு மாறி ருந்துபொருதும் வருதி யென்னவுஞ் சூது போரு மஞ்சி யேதொ லைந்துளந்து ளங்குவாய்
மோது போரி லெங்ங னுய்தியிளைஞ ரோடு முடுகுதேர்
மீது போயுன் னகரி தன்னின்விரைவி னெய்து கென்னவே.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ-ள்.) (கர்ணன் தருமபுத்திரனை நோக்கி), போது போகும் ஆறு இருந்து பொருதும் வருதி என்னவும் - 'பொழுது இனிது கழியும்படி இருந்து சூதாடுவோம் வருவாயாக' என்று (துரியோதனன் உன்னை) அழைக்கவும், (நீ), சூது போரும் அஞ்சியே உளம் தொலைந்து துளங்குவாய் - சூதாடுதற்கும் அஞ்சி மனம் வருந்தி நடுங்குகின்றாய்; (இப்படி சூதுபோர்க்கே மனம் வருந்தி நடுங்குகின்ற நீ), மோது போரில் - (ஆயுதங்களால்) தாக்கிச் செய்யப் படுகின்ற போரிலே, எங்ஙன் உய்தி - எவ்வாறு பிழைப்பாய்? (இவ்வாறு ஒருவகைப் போர்க்கும் தகுதியற்ற நீ), இளைஞரோடும் - உன் தம்பிமார்களோடும், முடுகு தேர்மீது போய் - விரைந்து செல்லுகின்ற தேரின்மீது ஏறிப்போய், உன் நகரிதன்னின் - உனது (இந்திரப்பிரத்த) நகரத்தில், விரைவின் எய்துக - விரைவிலே சேர்வாயாக, என்ன - என்றுகூற,- (எ - று.)- 'விசயன் வில்லெடுத்தனன்' என அடுத்த கவியோடு தொடர்ந்து முடியும்.

பிராணாபாயத்திற்குச் சிறிதும் இடமில்லாது செல்வக் கேட்டிற்குமாத்திரம் இடமான இவ்விளையாட்டுச் சூதுக்கே அஞ்சிப் பின்வாங்குகிற நீ செல்வக்கேட்டோடு பிராணாபாயத்திற்குங் காரணமான மோதுபோரைத் தைரியத்தோடு செய்யத் திறமற்றவ னென்பது திண்ணம்; இவ்வாறு நீ க்ஷத்திரிய தருமமாகிய இருவகைப் போரிலும் பின்வாங்குவதனால் இவ்வரச மண்டபத்தில் நில்லாது உனக்கு ஏற்ற தம்பிமாரோடு ஊரிற்புக்கொளித்துக் கொண்டிருத்தலே நினக்குத் தகுதியென ரோஷமுண்டாகுமாறு தருமனை நோக்கிக் கர்ணன் கூறினனென்க. 'துளங்குவாய்' என்பதை விளியாகவும், முன்னிலையொருமை வினையாலணையும் பெயராகவுங் கொள்ளலாம்.
(322)

170.-அருச்சுனன் கர்ணன் மீதுவெகுண்டு கூறி எய்ய வில்லெடுத்தல் .

இல்லெ டுத்து விரகி னோடுமெமைய ழைத்து மாயைகூர்
வல்லெ டுத்து வருத லான்ம றுத்த னன்ம கீபனுஞ்
சொல்லெ டுத்து வைத வாய்துணிப்ப னென்று கன்னன்மேல்
வில்லெ டுத்த னன்பொ றாமல் வீர வாளி விசயனே ,

(இ -ள்.) வாளி வீரம் விசயன் - அம்புசெலுத்தி வீரங்காட்டுகின்ற அருச்சுனனானவன்,-(கர்ணனை நோக்கி), 'விரகினோடும் - (எங்களை) ஏமாற்றும் உபாயத்துடனே, இல் எடுத்து-(புதிதாக மண்டபங்கட்டி, எமை அழைத்து - (மண்டபங்காணவேண்டுமென்ற வியாசத்தினால்) எங்களை வரவழைத்து, மாயை கூர் வல் எடுத்து வருதலால் - மிக்க மோசத்திற்கு இடமான சூதாடு கருவியை (ஆடுமாறு) எடுத்துக்கொண்டு வருதலினால், மகீபனும் மறுத்தனன் - (எனது தமையனான) யுதிஷ்டிரராஜனும் (வேண்டா என்று) தடுத்துக் கூறினான்; (இதனால், அத்தருமன் போர்க்கு அஞ்சியவனாவது எப்படி)? சொல் எடுத்து வைத வாய் துணிப்பன் - தகாத சொற்கொண்டு (க்ஷத்திரிய தருமத்திற் சிறிதும் பின்வாங்காதவனான எனது தமையனைப்) பழித்த (உனது) நாவைத் துணித்துவிடுவேன்,' என்று-, பொறாமல் - மனம் பொறாமல் [உக்கிரத்துடனே], கன்னன்மேல் வில் எடுத்தனன் - கர்ணன்மேல் (அம்பு தொடுக்குமாறு) வில்லைக் கையிலேந்தினான்;

'சொல் எடுத்து வைத வாய் துணிப்பன்' என்பதற்கு - தருமபுத்திரனது பேச்சை யெடுத்துக்கொண்டு வைத நாவைத் துணிப்பேன் என்றும் கூறலாம். வாய்-நாவுக்கு இலக்கணை. (323)

171.-தருமன்அருச்சுனனையடக்கிச் சூதாட உடன்படுதல்.

ஏதி லாரி னெம்பி நீயி ருக்கவென்றி ருத்திமுன் காதி லாரென் னுடன்மு னைந்துகண்வி ழிக்க வல்லபேர் ஓதி லாண்மை குன்று மென்றுருத்தெ ழுந்து மாயநின் சூதி லாடல் புரிது மென்று தருமனுந்தொ டங்கினான்.

(இ -ள்.) (அப்பொழுது), தருமனும் - தருமபுத்திரனும், (அருச்சுனனை நோக்கி), 'எம்பி - எனது தம்பியே! நீ-, ஏதிலா ரின் - யாதொரு சம்பந்தமுமில்லாத அயலார்போல, இருக்க - சும்மா இருப்பாயாக;' என்று - என்றுசொல்லி, முன் இருத்தி - தன் எதிரில் (அவனை) அடங்கியிருக்கச் செய்து,-(பிறகு), 'காதில் - (நான்) போர்புரிவேனானால், என்னுடன் முனைந்து கண் விழிக்க வல்ல பேர் ஆர் - என்னோடு எதிர்த்துநின்று அஞ்சாமற் போர்புரிய வல்லமையுள்ள வீரர் யாவருளர்? (ஆயினும்), ஓதில் - (எம்மைக்குறித்து யாமே) புகழ்ந்து கூறினால், ஆண்மை குன்றும் - வீரத்தன்மை குறைந்துபோகும்; (ஆகையால் ஒன்றும் கூறவேண்டியதில்லை)', என்று - என்றுஞ் சொல்லி, (அப்பால்), உருத்து எழுந்து - ரோஷங்கொண்டு எழுந்து, (சகுனியைநோக்கி),-'நின் மாயம் சூதில்- உனது வஞ்சகத் தன்மையுள்ள சூதாட்டத்தை, ஆடல் புரிதும் - ஆடுவோம்,' என்று - என்று கூறி, தொடங்கினான் - (சூதாடத்) தொடங்கிவிட்டான்; (எ -று.) தருமன் 'யான் போர்த்திறமையில்லாமற் சும்மாவிருக்கிறேனென்று நினையாதே; யான் போர்புரியத்தொடங்கினால் எனக்கு முன் அஞ்சாது எதிர்நின்று பொருபவர் ஒருவரு மிலர்: ஆயினும், நமது ஆண்மையை நாமே சிறப்பித்துக்கொள்வது இழிவாகுமென்று நினைத்தே நான் அமைந்திருக்கிறேன். ஆதலால், நீயும் இவ்வாறு அமைந்திருப்பதே தகுதி எனக்கூறி அருச்சுனனை அடங்கியிருக்கச் செய்து, பின்னும் தமக்கும் துரியோதனாதியர்க்கும் வாக்குவாதம் நிகழாதவாறு சூதுபோரையே தொடங்கிவிட்டனனென்பதாம். 'காதி லா ரென்னுடன் முனைந்து கண்விழிக்க வல்ல பே ரோதி லாண்மைகுன்றும்' என்று தருமன் கூறியதை, கீழ்க் கர்ணன் கூறிய சூதுபோர் மோதுபோர் என்ற இரண்டையும் பற்றிய வீரவாதமாகக் கொள்ளினுமாம். "தன்னை வியப்பிப்பான் தற்புகழ்தல் தீச்சுடர், நன்னீர் சொரிந்து வளர்த்தற்றால், தன்னை, வியவாமை யன்றே வியப்பாவது' என்பவாதலால், 'ஓதிலாண்மை குன்றும்' எனப்பட்டது.

எம்பி-என்தம்பியென்பதன் மரூஉ; அண்மைவிளியாதலின் இயல்பாயிற்று. இருக்க - வியங்கோள் வினைமுற்று. 'காதில் காது என்ற வினைப்பகுதியினடியாகப் பிறந்த எதிர்காலவினையெச்சம். கண்ணிமைத்தல் அச்சக்குறி யாதலால், கண்விழித்தலென்பது , இலக்கணையால், அதற்குமாறாக அச்சமின்மையைக் குறிக்கும். ஆடல்-'ஆடு' என்ற முதனிலையின் தொழிற்பெயர். புரிதும்- சகுனியையுளப்படுத்திய தன்மைப்பன்மை; தும்- தன்மைப்பன்மைவினைமுற்று விகுதி: இங்கு எதிர்காலங்காட்டிற்று. சூதில் - உருபுமயக்கம். முன்-கால முன்னுமாம். (324)

172.-துரியோதனன்சகுனிக்காகத் தான் பந்தயம்வைக்க உடன்படுதல்,

நின்னை வெல்லி னொட்டம் யாவுநீகொ டுக்க நீயிவன்
றன்னை வெல்லின் யான்விரைந்து தருவ னென்று தருமனைப்
பின்னை வெல்லொ ணாதெ னப்பி ணிப்பு டன்ம ருட்டினான்
மின்னை வெல்லும் வெய்ய சோதி வேலி ராச ராசனே. *(இ -ள்.) மின்னை வெல்லும் சோதி வெய்ய வேல் இராசராசன்- மின்னலைச் சயித்து விளங்குகின்ற ஒளியையுடைய கொடிய வேலாயுதத்தைக் கொண்டுள்ள அரசர்க்கரசனான துரியோதனன்,-(தருமபுத்திரனை நோக்கி),- 'நின்னை வெல்லின் - (இந்தச் சகுனி) உன்னைச் சயித்தால், ஒட்டம் யாவும் - பந்தயங்களெல்லாவற்றையும், நீ கொடுக்க - நீ (எனக்குத்) தரக்கடவை; நீ- , இவன் தன்னை வெல்லின் - இந்தச் சகுனியைச் சயித்தால், (அப்பொழுது), யான் விரைந்து தருவன் - யானே விரைந்து (எனது பொருள்களை உனக்குக்) கொடுக்கடவேன்', என்று-என்று (பந்தயம் வைப்பதில்) நியமஞ்செய்து,- பின்னை தருமனை வெல்ல ஒணாதுஎன - '(ஆனால்) இனித் தருமபுத்திரனைச் (சூதாட்டத்திற்) சயிக்கமுடியாது' என்று சொல்லி, பிணிப்புடன் மருட்டினான் - (சூதாடும்படி தருமனுக்கு மனத்தில்) உறுதியான எண்ணம் உண்டாகுமாறு மதிமயங்கும் சொற்களையுங் கூறினான்; (எ - று.)*

தருமன் சூதாடுகையில் அவனுக்கு எதிராகத் தன் பொருட்டுச் சகுனி சூதாடுவனென்பது, துரியோதனனது வார்த்தையின் கருத்து. 'தருமனைப் பின்னைவெல்லொணாது' என்று சூதாட்டத்தில் தருமபுத்திரனுக்கு மிக்க திறமுள்ளதாகத் துரியோதனன் புகழ்ந்து கூறியது, அத்தருமன் சூதாடுதலில் மிக்க உற்சாகங்கொண்டு பின்வாங்காமல் மேல்விழுந்து சூதாடுதற்கு வருமாறு அவனைத் தூண்டுதற் பொருட்டென்க. தருமனை முன்னிலையாக்கிச் சில கூறியவன் பின்பு உடனே அவனைப் படர்க்கையாக்கி இது கூறினான்.

ஒட்டம் - பந்தயமாக வைக்கப்படும் பொருள்; அம்- செயப்படுபொருள்விகுதி; கொடுக்க - வியங்கோள் வினைமுற்று. இவன் தன்னை, தன் - சாரியை. தருவன் - தன்மையொருமைவினைமுற்று. வெல்லொணாது - வெல்லவொன்றாது என்பதன் மரூஉ. வெய்ய - 'வெம்மை' என்ற பண்புப்பகுதியின், குறிப்புப்பெயரெச்சம். ராஜராஜன் - துரியோதனனுக்கு ஒருபெயர். 'வேல்' என்பது - உபலக்ஷணத்தால், பலவகை ஆயுதங்களையுங் குறிக்கும். (325)

173.-தருமனும் சகுனியும் சூதாடும்பொருட்டு ஆசனத்திலிருத்தல்,

அவிர்ப சும்பொன் மீளி யாளியாசனத்தி ழிந்துபூந்
தவிசி லொன்றி டப்பு குந்துதருமன் வைக மாமனும்
நவிர றுந்தி சைப்பு றத்துநன்னி லங்கு றித்துநீள்
புவிபெ றுங்க ருத்தி னோடி ருந்தனன்பொ ருந்தவே .

(இ -ள்.) தருமன்-, அவிர் பசும்பொன் மீளி யாளி ஆசனத்து இழிந்து - விளங்குகின்ற பசும்பொன்மயமான வலிய சிங்கந்தாங்குவதாகச் செய்யப்பட்ட சிங்காதனத்தினின்று இறங்கி, பூந்தவிசில் ஒன்றிட புகுந்து வைக - அழகியதோர் ஆசனத்திற் பொருந்தித் தங்கியிருக்க, மாமனும் - (துரியோதனனது) மாமனாகிய சகுனியும்,-நீள் புவி பெறும் கருத்தினோடு - (தருமபுத்திர னது) பெரிய இராச்சியத்தை அடைய வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன், நல் நிலம் குறித்து-வெற்றித் தானத்தை ஆராய்ந்தறிந்து, நவிர் அறும்திசைப் புறத்து - குற்றமற்ற அத்திக்கின் பக்கமாக, பொருந்த இருந்தனன்- ;(எ - று.)

தருமபுத்திரன் சூதாடுமாறு தான் முன்னிருந்த மிக்க உயரமான சிங்காதனத்தினின்றும் இறங்கி ஓராசனத்தில் முதலில் தங்கியிருக்க, சகுனி தருமபுத்திரனது இராச்சியத்தைக் கவர வேண்டுமென்ற எண்ணத்தினால் அவன் தோல்வியடையும்படி தான் வெற்றித்தானத்தை அறிந்து அத்திசைப்புறமாகத் தங்கியிருந்தனனென்றவாறு. வாதிபிரதிவாதிகளாக இருவர் மாறுபட்டுத் தொழில் செய்யும் பொழுது தாம் இருவரும் இருக்கும் நில வெல்லையைச் சதுரமாகவும், அச்சதுக்கத்தில் மேஷம் முதலிய பன்னிரண்டு ராசிகளும் முறையே இருப்பனவாகவும், கொண்டு, எதிரியுள்ள இடத்திற்குத்

தானுள்ள இடம், 4, 7, 9, 11 - இத்தானங்களுள் ஒன்றாய் அமையுமாறு இருந்து தொழில் செய்தால் வெற்றியுண்டாகுமென்பது சோதிட நூல்களிற் காண்க. (326)

174.-தருமபுத்திரனும் சகுனியும்சூதாடத் தொடங்குதல்.

கவள யானை பணையில் யாளிகால்வ குத்த பலகையிற்
பவள மான நீல மான கருவி முன்பரப்பினார்
தவள மான கவறுகை தரித்து மெய்தரித்ததார்
துவள மான நிருபர் தம்மி லாடவேதொ டங்கினார்,

(இ -ள்.) மானம் நிருபர் - பெருமையையுடைய (தருமன் சகுனி என்ற) அரசரிருவரும்,-கவளம் யானை பணையில் - கவளத்தையுண்ணுகின்ற யானையின் தந்தத்தாற் செய்யப்பட்டதும், யாளி கால் வகுத்த - சிங்கத்தின் உருவந் தோன்றச் சித்தரித்த கால்களையுடையதுமாகிய, பலகையின் - (காய்களை நிறுத்துமாறு அறைகள் அமைந்துள்ள) பலகையின் மேல், பவளம் ஆன நீலம் ஆன கருவி - பவளநிறமாயும் நீலநிறமாயுமிருக்கிற காய்களை, முன் பரப்பினார் - முன்னே பரப்பிவைத்தவர்களாய்,-தவளம் ஆன கவறு கை தரித்து - வெண்ணிறமான பாச்சிகைகளைக் கையிற்கொண்டு, மெய் தரித்த தார் துவள - (தமது) உடம்பிலணிந்துள்ள மாலைகள் புரண்டசைய, தம்மில் ஆடவே தொடங்கினார் - தங்களில் ஆடத் தொடங்கினார்கள்; (எ - று.)

சிங்கந்தாங்கிய கால்கள் அமைந்ததாய் யானைத் தந்தங் கொண்டு செய்யப்பட்ட அறை கீறிய சூதுபலகையின் மேல் ஒரு பக்கத்திற் செந்நிறமான காய்களையும் மற்றொருபக்கத்தில் நீல நிறமான காய்களையும் பரப்பித் தருமனும் சகுனியும் வெண்ணிறப்பாச்சிகை கொண்டு உருட்டி ஆடத்தொடங்கின ரென்க: ***தன்மைநவிற்சியணி****. ஆடுகையில் மாலையசைதல், இயல்பு. 'யானைப்பணை' என்பது, ஓசைநயம்நோக்கி, 'யானை பணை' என இயல்பாய் நின்றது. கருவி-காய்கள். கவறு-பாச்சிகை. பவளம்- ப்ரவாளம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம், பவளமான நீலமான கருவி யென் பதற்கு - பவழத்தாற் செய்யப்பட்டவையும் நீலரத்தினத்தாற் செய்யப்பட்டவையுமான காய்க ளெனினும் அமையும். (327)*

175.-இதுமுதல் ஐந்து கவிகள் -தருமன் பல பொருள்களையும் சூதாடியிழந்தமையைக் கூறும்,

ஈரம் வைத்த சிந்தை மன்னனிசைவெ னக்க ழுத்தின் முத்து
ஆரம் வைத்து நீயு மாற ழைக்க வென்ன மாமன் மேல்
வாரம் வைத்த நெஞ்சி னானும்வருக வென்று மாமணிச்
சாரம் வைத்த வலய மொன்று தானு முன்னர் வைக்கவே.

இரண்டு கவிகள் - ஒரு தொடர்.

(இ -ள்.) ஈரம் வைத்த சிந்தை மன்னன் - அருள்கொண்ட மனத்தையுடையவனான யுதிஷ்டிரராசன், கழுத்தின் முத்து ஆரம் இசைவு என வைத்து - (தான்) கழுத்திலணிந்திருந்த முத்து மாலையைப் பந்தயமாக வைத்து, (துரியோதனனை நோக்கி,) நீயும்மாறு அழைக்க என்ன - 'நீயும் இதற்கு எதிரான பந்தயத்தை வருவித்து வைப்பாயாக' என்று சொல்ல,-மாமன்மேல் வாரம் வைத்த நெஞ்சினானும்- மாமனாகிய சகுனியிடத்து அன்புகொண்ட மனத்தையுடையவனாகிய துரியோதனனும், சாரம் மாமணி வைத்த வலயம் ஒன்று வருக என்று - 'சிறந்த பெரிய இரத்தினமிழைத்துச் செய்யப்பட்ட ஒரு தோள்வளையைக் கொண்டுவா' என்று (ஒருவனை) ஏவி (வரவழைத்து), தானும்-, முன்னர் வைக்க - (தருமபுத்திரனுக்கு) எதிரிலே (பந்தயமாக) வைக்க,- (எ - று.)-'மாமன்வெல்ல' என, அடுத்த கவியோடு குளகமாகத் தொடரும். இசைவு - மனமிசைந்துவைத்த பந்தயத்துக்கு ஆகுபெயர். ஸாரம் - வடசொல்; சிறந்ததென்பது பொருள். வலயம் - பாஹு வலயம். (328)

176.   இருவ ருங்க வற்றி னாலெறிந்த போதெ றிந்தவாறு
ஒருவ ருங்கு றிக்க லாவு பாயமாயி ருத்தலான்
மருவ ரும்பு யத்த லங்கன் மாமன்வெல்ல மன்னருள்
வெருவ ருங்க ளிற்றி னானு மேல்வி ருப்ப மிஞ்சினான்.

(இ -ள்.) இருவரும்-(தருமன் சகுனி என்ற) இருவரும், கவற்றினால் எறிந்தபோது - பாச்சிகையை யுருட்டியாடுகையில்,-மருவரும் அலங்கல் புயத்து மாமன்-வாசனை வீசுகின்ற மலர்மாலையையணிந்த தோள்களையுடைய சகுனி, எறிந்த ஆறு-(பாச்சிகையை) உருட்டியாடிய வகை, ஒருவரும் குறிக்கலா உபாயம் ஆய் இருத்தலான் -எவரும் தெரிந்துகொள்ள முடியாத தந்திரமாயிருந்ததனால், வெல்ல- (அத்தருமபுத்திரனைச்) சயித்துவிட, மன்னர்உள் வெருவரும் களிற்றினானும்-பகையரசர்கள் மனத்தில் அஞ்சுதற்குக் காரணமான யானைச்சேனையையுடையவனாகிய தருமபுத்திரனும், மேல் விருப்பம் மிஞ்சினான் - மேன்மேலும் சூதாடுதலில் ஆசை மிக்கவனானான்; (எ- று.) முதலில் தோற்றவர்கள் அடுத்த ஆட்டங்களில் வெல்வோமென்று எண்ணுதலும், முதலில் வென்றவர்கள் இனிப் பின்னும் வெல்லலாமென்று கருதுதலும், சூதாட்டங்களில் இயல்பு. இரண்டாமடி, சகுனியின் சூதாடுந் திறமையை விளக்கும். உள் - உள்ளிடம்; அகத்துறுப்பு: அந்தக்கரணம். மன் அருள் வெருவரும் களிற்றினானும் என்று கொண்டு, மிக்க அருளையும் (பகைவர்) அஞ்சுகின்ற யானைச்சேனையையுமுடைய தருமனும் என்றுமாம்.(329)

177.   வைத்த வார மவனெ டுக்க மாயவன்கொ டுத்தநன்
மெய்த்த வாத தேர்கு றித்துமீள வும்ப ரப்பினான்
மொய்த்த வாச மாலைமார்பின் முடிம கீபன் மகிழ்தரப்
பொய்த்த வாடல் வல்ல மீளிபொருது வென்றி புனையவே.

நான்கு கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ -ள்.) வைத்த ஆரம் அவன் எடுக்க - (தருமபுத்திரன் பந்தயமாக) வைத்த முக்தாஹாரத்தை அந்தச் சகுனியானவன் வென்று கைப்பற்றிக்கொள்ள, - (தருமபுத்திரன்), மாயவன் கொடுத்த நல் மெய்த்த வாதம் தேர் குறித்து - கிருஷ்ணபகவான் (தமக்குக்) கொடுத்திருந்த சிறந்த உருவங்கொண்ட காற்றுப்போன்ற தேரைப் பந்தயமாகவைத்து, மீளவும் பரப்பினான் - பின்பும் ஆடுமாறு (காய்களைப்) பரப்பிவைத்தான்; பொய்த்த ஆடல் வல்ல மீளி - வஞ்சனைக்கு இடமான சூதாட்டத்தில் மிக்கதேர்ச்சியுள்ள வீரனாகிய சகுனி, மொய்த்த வாசம் மாலை மார்பின் முடி மகீபன் மகிழ்தர - (வண்டுகள்) மொய்க்கப்பெற்ற வாசனையையுடைய (நஞ்சாவட்டைப்பூ) மாலையை யணிந்த மார்பையுடையவனும் கிரீடாதிபதியுமான துரியோதன ராஜன் மனங்களிக்கும்படி, பொருது வென்றி புனைய-சூதாடி வெற்றியையுடைய (தேரைக் கைப்பற்ற), - (எ - று.) - 'மாறுசெப்பி' என அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

திரௌபதியைப் பாண்டவர்கள் மணஞ்செய்து கொண்ட பின்னர்க் கண்ணன் அவர்கட்குத் தேர்முதலியவற்றை வெகுமானமாக அனுப்பினனென வியாசபாரதம் கூறும். அர்ச்சுனன் சுபத்திரையை மணந்து கொண்ட பொழுது ஸ்த்ரீதனமாகத் தேர் முதலியவற்றைக் கொடுத்ததாகவும் அப்பாரதத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது. தேர் மிகவிரைந்து செல்லுந் தன்மைய தாதலால், அதற்குக் கட்புலனாகும் வடிவத்தைக்கொண்ட காற்றை உவமை கூறினார்; ***இல்பொருளுவமை.*** *வாதம்-வடசொல். நிலைமொழி வடமொழியாதலின், 'வாததேர்' என வருமொழிமுதல் வலி இயல்பாயிற்று: "இடையுரி* ***வடசொலினியம்பிய கொளாதவும்,*** *. . . . . நெறியே". சந்தம் நோக்கியது எனினுமாம். இனி, மெய் தவாததேர் எனப்பிரித்து, உருக்குலைதலில்லாத தேர் என்றும் பொருள் கூறலாம்.   (330)*

178. ***தேர்கொ டுத்த பின்னுமாறு செப்பி யுள்ள தேர்மதக்***
கார்கொ டுத்து மெண்ணிலாத கவன மாக்கொடுத்துமப்
பார்கொ டுத்து மரசு கூர்பதங்கொ டுத்து முரியதம்
மூர்கொ டுத்து மதனி னுள்ளமொழிவு றாம லோடவே.

(இ - ள்.) (தருமபுத்திரன்), தேர்கொடுத்த பின்னும் - அந்த இரதத்தைத் தோற்றபின்பும், மாறு செப்பி- வெவ்வேறுபந்தயஞ் சொல்லி, உள்ள - மற்றும் தன்னிடத்திலுள்ள, தேர்-தேர்களையும், மதம் கார்- மதநீர்சொரிகிற மேகம்போன்ற யானைகளையும், கொடுத்தும் - தோற்று இழந்தும், எண் இலாத கவனம் மா கொடுத்தும் - கணக்கில்லாதனவான வேகத்தையுடைய குதிரைகளைத்தோற்றும், அ பார் கொடுத்தும் - (தனக்குத் தாயபாகமாகக் கிடைத்த) அந்தத் தேசத்தைத் தோற்றிழந்தும், அரசு கூர் பதம் கொடுத்தும் - (தான்) அரசாளுகிற அரசவுரிமையைத் தோற்றிழந்தும், தம் உரிய ஊர் கொடுத்தும் - உரிமையுள்ள தமது இந்திரப்பிரத்த நகரத்தைத் தோற்றிழந்தும், அதனின் உள்ளம் ஒழிவுறாமல் ஓட - அந்தச் சூதாட்டத்தில் (தனது) மனம் ஆசைவிடாமல் தொடர,-(எ -று.)-'அளிக்க' என அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

மதக்கார் - அடையடுத்த உவமையாகுபெயர். கவனம்=கமநம்; வடசொல் 'மா' என்ற பொதுப்பெயர்- 'கவனம்' என்ற அடைமொழியால், சிறப்பாகக் குதிரையை யுணர்த்திற்று. (331)

179. ***வெங்கி ராத வனமெ ரித்தவிசய னுக்கு விஞ்சையன்***
அங்கி ராம கிழ்ந்தளித்த வாடன் மாவு மளகநீள்
பொங்கி ராம ணஞ்சி றந்தபோக மாதர் பலருமன்று
இங்கி ராந ரேச னுற்ற விசைவி னால ளிக்கவே.

(இ - ள்.) (பின்னும்), வெம் கிராத வனம் எரித்தவிசயனுக்கு - கொடிய வேடர்கள் சஞ்சரித்தற்கு உரிய காண்டவவனத்தை (அக்கினி பகவானைக் கொண்டு) எரிந்தழியச்செய்த அருச்சுனனுக்கு, விஞ்சையன் - (சித்திரரதனென்னும்) கந்தர்வராசன், அங்கு இரா மகிழ்ந்து அளித்த-அங்கே [கங்கைக்கரையிலே] (திரௌபதி சுயம்வரத்துக்காகப் பாண்டவர் சென்றபோது) இராப்பொழுதில் மகிழ்ச்சிகொண்டு கொடுத்த, ஆடல் மாவும்-வலிமையுள்ள (ஐந்நூறு) குதிரைகளையும்,-பொங்கு இரா மணம்சிறந்த நீள் அளகம் போக மாதர் பலரும்-மிக்க இருள்போற் கருநிறமான வாசனை சிறந்த நீண்ட கூந்தலையுடைய இன்பத்திற்கு உரிய பல மகளிரையும்,- இங்கு மன்று- இந்தச்சபையிலே, இரா-இருந்து கொண்டு, நரேசன்-யுதிஷ்டிரராசன், உற்ற இசைவினால் அளிக்க- மிக்கமனப்பூர்த்தியோடு பந்தயமாகவைத்து இழந்துவிட,- (எ - று.) 'குருகு லேசன் மொழிய' என அடுத்த கவியோடு தொடர்ந்து முடியும். 'இங்கு' - அசை; இப்பொழுது எனினுமாம்.

கிராதவனமென்றது, வேடர்முதலிய துஷ்டர்கள் மிகுதியாக வசித்திருந்த காண்டவவனத்தை. ***அருச்சுனன்அக்கினியைக்*** *கொண்டு காண்டவவனத்தையெரித்த கதை:- இந்திரப்பிரத்த நகரத்தைச் சார்ந்ததொரு பூஞ்சோலையிற் கிருஷ்ணார்ச்சுனர்கள் உல்லாசமாக வசித்திருக்கையில் ஒருநாள் அக்கினிபகவான் அந்தண வடிவங் கொண்டுவந்து 'எனக்கு மிகப்பசிக்கின்றது: உணவிடுக' என்றுவேண்ட, அவ்விருவரும் 'நீ வேண்டியபடி உணவிடுவோம்' என்று வாக்குதத்தஞ்செய்ய, உடனே தீக்கடவுள் நிஜரூபங்கொண்டு 'இந்திரனது காவறகாடாய் எவர்க்கும் அழிக்கவொண்ணாதபடி நிலவுலகத்திலிருக்கிற காண்டவவனத்தை அதிலுள்ள சராசரங்களுடனே எனக்குவிருந்திடவேண்டும்' என்ன, அவர்கள் அங்கே புக்கு ஒதுங்கியிருக்கின்ற அசுரர்கள் முதலிய துஷ்டர்களை யழித்தருள வேண்டுமென்னும் நோக்கத்தால் இசைந்து 'நீ இதனைப் புசி' என்றவுடனே, அக்கினிதேவன் அருச்சுனனுக்கு நான்கு வெள்ளைக் குதிரைகள் பூட்டிய தேரையும், வானரத்துவசத்தையும், காண்டீவவில்லையும், இரண்டு அக்ஷயதூணீரங்களையும் கொடுத்துக் காண்டவவனத்திற் பற்றியெரிகையில், அவ்வனத்தினின்று தப்பியோடுகிற பிராணிகளை அருச்சுனன் அம்பெய்து கொன்று அத்தழலில் விழுத்திவர, காண்டவவனம் தீப்பற்றியெரிகிற செய்தியை யுணர்ந்த தேவேந்திரன் அத்தீயை யவிக்கும்படி பலமேகங்களை யேவ, அம்மேகங்கள் வந்துபொழிந்த சோனைமாரியில் ஒரு துளியும் தீயின்மேல் விழுந்திடாவண்ணம் அருச்சுனன் சரக் கூடங்கட்டித் தடுத்துவிட, இந்திரன் பின்னும் தேவசேனையுடனே வந்து போர்செய்யவும்*

அருச்சுனன் அவர்களையும் வெல்லவே, அக்கினி பகவான் அவ்வன முழுவதையும் எரித்துத் திருப்தியடைந்து கிருஷ்ணார்ச்சுனர்களை வாழ்த்திச் சென்றன னென்பதாம்.

விஞ்சையன் விசயனுக்கு ஆடன்மா வளித்த கதை: *- பாண்டவர்கள் வேத்திரகீயத்தில் வசித்திருந்தபோது திரௌபதியின் சுயம்வரத்தைக் கேள்வியுற்று அங்குநின்றும் பிரயாணப்பட்டுச்செல்லுகையில் அர்த்தராத்திரியிலே கங்கையைச் சார்ந்து அதன் துறையிலிறங்குமளவில், அங்குப் பலமகளிருடனே ஜலக்கிரீடை செய்து கொண்டிருந்த சித்திரரதனென்னும் மறுபெயரையுடைய அங்காரபர்ணனென்னும் கந்தருவ ராசன், இவர்கள் வருகை தான் ஏகாந்தமாகச் செய்துகொண்டிருக்கிற புனல்விளையாட்டுக்குத் தடையாதலை நோக்கிச் சினங்கொண்டவனாய், இவர்களை 'இங்கு வரலாகாது' என்று தடுத்து வீரவாதங்கூறி மாயப்போர் தொடங்க, அப்போரில் முன்நின்ற அருச்சுனன் ஆக்நேயாஸ்திரத்தால் அவன் மாயைகளை ஒழித்ததோடு அவனது தேரையும் கரியாக்கி அவனது அம்புகளையும் உடல்வலிமையையும் ஒடுங்கச்செய்து அவனைத் தலைமயிர் பற்றி யிழுத்துவந்து தருமபுத்திரனது பாதத்தில் விட, கருணைக் கடலான தருமபுத்திரன் அவன் மனைவியான கும்பீநசியின் வேண்டுகோளினால் அருள்கொண்டு அவனைவிடுக்க, அவன் இவர்களைப் பாண்டவரென்று அறிந்தவனாய்த் தன்பிழையைப் பொறுக்கும்படி வேண்டிச் சரணமடைந்து அபயமளிக்கப்பெற்ற பின்பு நட்புப்பூண்டு அருச்சுனனிடத்திலிருந்து ஆக்நேயாஸ்திரத்தை உபதேசம் பெற்று அதற்கு ஈடாகத் தானறிந்த மாயவித்தையை அருச்சுனனுக்குக் கற்றுக்கொடுத்ததுமன்றி ஒவ்வொருவர்க்கும் நூறு நூறு குதிரையாக உத்தமவிலக்கணமுடைய சிறந்த ஐந்நூறு குதிரைகளைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி வேண்ட, 'வேண்டும்பொழுது பெற்றுக்கொள்ளுகிறோம்; உனக்கு மங்கள முண்டாகுக' என்று சொல்லி அருச்சுனன் அக்குதிரைகளை அச்சித்திரரதனிடத்திலேயே விட்டிருந்தன னென்பதாம். இவ்விஞ்சையன் பெயரை 'சித்திராங்கதன்' எனக் கொள்ளுதல் தகுதியன்று; திரௌபதி மாலையிட்ட சருக்கத்தில் அவனை 'சித்திரத்தேரோன்' என்றதையும் வடநூல்களையும் உற்றுநோக்குக. அவ்வாறு அவ்வித்தியாதரனிடத்திலிருந்த குதிரைகளை இப்பொழுது தருமன் பந்தயமாக வைத்தனனென அறிக.*

விஞ்சையன்-மாலிகாஞ்சநம் முதலிய மாயவித்தைகளை யுடையவன். ஆடல் = அடல்: நீட்டல். இனி ஆடல்மா - கூத்தாடிக்கொண்டு செல்லுந்தன்மையுள்ள குதிரையெனினுமாம்; அன்றியும், உத்தம விலக்கணமுடைய சிறந்தகுதிரை 'ஆடன்மா' எனப்படும். மா - பால்பகாவஃறிணைப்பெயர். மூன்றாமடியில், 'இரா' என்றது, இருளுக்கு இலக்கணை. நான்காமடியில், 'இரா' - செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டு இறந்தகாலவினையெச்சம். மூன்றாமடியினீற்றில், அன்று என்று எடுத்து, அப்பொழுது எனினுமாம்.

180.-தங்களையேபந்தயப் பொருளாக வைத்து ஆடுமாறு தருமனைக் கேட்கும்படி துரியோதனன் சகுனியைத் தூண்டுதல்.

யாவை யுங்கொ டுத்தி ருப்பவிளைஞ ரோடு மெய்த்தவக்
கோவை யுங்கு றிக்க வென்றுகுருகு லேசன் மொழியவே
ஈவை யுங்கு றித்து வெற்றியெய்த வெய்த விவர்கடம்
வீவை யுங்கு றித்து வென்றிமேன்மை யான்வி ளம்புவான்.

(இ - ள்.) யாவையும் கொடுத்து இருப்ப - (இவ்வாறு தருமபுத்திரன் எல்லாப்பொருள்களையும் தோற்றிருக்கையில், 'இளைஞரோடும் - தம்பிமார் நால்வருடனே, மெய் தவம் கோவையும் - சத்திய விரதத்தையுடைய தருமராசனாகிய தன்னையும், குறிக்க - பந்தயமாக வைக்கும்படி சொல்வாயாக,' என்று-, குருகுல ஈசன் - குருகுலத்திற் பிறந்த தலைவனாகிய துரியோதனன், மொழிய - (சகுனியிடத்திற்) சொல்ல,-வென்றி மேன்மையான்-வெற்றியினால் மேம்பட்டவனாகிய அச்சகுனி, இவர்கள் தம்வீவையும் குறித்து - இப்பாண்டவர்களது நாசத்தையும் உத்தேசித்து, ஈவையும் குறித்து வெற்றி எய்த எய்த - (துரியோதனன் குறித்த) இப்பந்தயப் பொருள்களையும் குறித்து மேன்மேல் வெற்றிபெறுமாறு, விளம்புவான் - (தருமபுத்திரனை நோக்கிச்) சொல்வானாயினான்; (எ - று.)- அதனை, அடுத்த கவியின் முன்னிரண்டடிகளிற் காண்க.

சகுனி தருமபுத்திரனது பொருள்களையெல்லாம் வென்றதும், துரியோதனன், 'இனிச் சூதாட்டத்தை நிறுத்திவிடக்கூடும்', என்ற எண்ணத்தினால் அவ்வாறு நிறுத்திவிடாதிருக்கும்படி 'பாண்டவர்களாகிய தங்களையே பந்தயப் பொருளாக வைக்குமாறு கேட்பாய்' எனச் சகுனிக்குக் குறிப்பாகக் கூறினனென்க. எய்த்த அ கோவையும் என்று பிரித்து - சூதாடித்தோற்ற அந்தத் தருமராசனையும் என்றும் உரைக்கலாம். ஈவை - இவையென்பதன் 'நீட்டல்; (இதன் ஒருமையாகிய 'இது' என்பது 'ஈது' எனச்சுட்டு நீண்டுவருதல் கருதத்தக்கது.) பாண்டவர்களைப் பந்தயப்பொருள்களாகக் கொண்டதனால், 'ஈவை' என அஃறிணையாகக் கூறினார். எய்த எய்த - அடுக்கு, மிகுதிப்பொருளது. பாண்டவர்களது பொருள்களையே யன்றி அவர்களின் நாசத்தையும் எனப்பொருள்படுவதால், 'வீவையும்' என்ற உம்மை-இறந்தது தழுவிய எச்சப்பொருளது. வீவு - தொழிற்பெயர்; வீ - பகுதி, வு - தொழிற்பெயர் விகுதி. (333)

181.- தருமன்தங்களையே பந்தயப்பொருளாகக்கொண்டு ஆடித் தோற்க, சகுனி மீண்டுங் கூறுதல்.

உன்னை யுங்கு றித்து வன்புரைத்த தம்பி மாரினந்
தன்னை யுங்கு றித்தி சைந்துதருக வந்து பொருகெனப்
பின்னை யுங்கு றிப்பு றாதுபொருது கைபி ழைக்கமேல்
என்னை யுங்கு றிப்பெ னாமுன்விரகி னாலி யம்பினான்.

(இ -ள்.) (சகுனி தருமனை நோக்கி), 'உன்னை குறித்துஉம் - உன்னையே பந்தயப்பொருளாக வைத்தும், வன்பு உரைத்த தம்பிமார் இனந்தன்னை குறித்துஉம் - சாமர்த்தியம் பேசின தம்பிமார் கூட்டத்தையும் [நான்கு தம்பிமார்களையும்] பந்தயப் பொருளாக வைத்தும், இசைந்து தருக - மன மொப்பி நியமனஞ் செய்வாயாக; வந்து பொருக - வந்து சூதாடுவாயாக,' என - என்று (துரியோதனனது எண்ணத்தின்படியே) சொல்ல,-பின்னையும் - (பல பொருள்களையுந்தோற்ற) பின்பும், (தருமராசன்), குறிப்பு உறாது - சிறிதும் ஆலோசனை யில்லாமல், பொருது - (தங்களையே பந்தயப் பொருளாகக் கொண்டு சகுனியுடனே) சூதாடி, கைபிழைக்க - (தங்களையும்) தோற்க,-மேல் - அதன்பின்பு, (சகுனி), முன் - (தருமராசனுக்கு) எதிரில், உம் குறிப்பு என்னை எனா - 'உமது எண்ணம் இனி என்ன?' என்று (இகழ்ச்சிதோன்றக்) கூறி, விரகினால் இயம்பினான் - தந்திரமாக (மற்றும்) சொல்வானாயினான்; (எ - று.)- அதனை, அடுத்தகவியிற் காண்க.

'எல்லாப் பொருள்களையும் தோற்றுவிட்டதோடு உங்களையும் தோற்றுவிட்டதனால், இனி ஆடும்பொருள் ஒன்றுமில்லையே!' என்று இகழ்ச்சி தோன்றுமாறு கூறி, மற்றும் ரோஷத்துடன் திரௌபதியையும் பந்தயம் வைக்குமாறு கூறுகின்றானாதலால், 'விரகினாலியம்பினான்' என்றார். மேல் உம் குறிப்பு என்னை எனா முன் விரகினால் இயம்பினான் என்பதற்கு-'இனி உமது கருத்து என்ன?' என்று (தருமன்) கேளாதமுன்னமே [கேட்காதிருக்கையிலேயே] (சகுனி) வஞ்சனையினால் (வலியச்) சொல்பவ னானான் என உரைப்பினும் அமையும்; மேல் உம் குறிப்பு என்னை - இன்னமும் உங்கள் உத்தேசமென்ன? என்றபடி. பல சமயங்களில் வீமன் முதலியோர் தமது சாமர்த்தியங்களை வீரவாதமாக எடுத்துக் கூறுந் தன்மைய ராதலால், அவர்கள் 'வன்புரைத்த தம்பிமார்' எனப்பட்டார்; என்றது, 'நுணலுந் தன்வாயாற் கெடும்' என்றபடி, தங்கள் செருக்கு மொழியாலே இவ்வாறு அவர்கள் அழிந்தனரென்ற குறிப்பு. 'கைபிழைக்க' என்பதில், கை- தமிழுபசர்க்கம்; கைத்திறமையாலாடும் ஆட்டத்தில் அத்திறமின்றித் தோற்ற என்றவாறுமாம். பொருகென - தொகுத்தல். (334)

182.-திரௌபதியைப் பந்தயம் வைக்கும்படி சகுனி கூறுதல்.

மெய்வ ருந்தி றத்தி னும்மைவெல்லு மாறு வேறலால்
ஐவ ருந்தி ருந்த வெங்க ளடிமையின்ன ராயினீர்
மைவ ருந்த டங்கண் வேள்விமாது தன்னை யொட்டிநீ
கைவ ருங்க வற்றி னின்னமெறிக வென்று கழறினான்.

(இ - ள்.) (பின்னும் சகுனி தருமபுத்திரனை நோக்கி), 'மெய்வரும் திறத்தின் நும்மை - உண்மையிலே பழகுந்தன்மையுள்ள உங்களை, வெல்லும் ஆறு - வெல்லவேண்டியபடியாக முறைமையாகவே], வேறலால் - (நாங்கள்) சயித்துவிட்டதனால், ஐவரும் நீங்கள் ஐந்துபேரும், திருந்த எங்கள் அடிமையின்னர் ஆயினீர் - நன்றாக எங்களுக்கு அடிமைகளாய் விட்டீர்கள்; மை வரும் தட கண் வேள்வி மாது தன்னை ஒட்டி - மை தீட்டிய பெரிய கண்களையுடைய யாகபத்தினியாகிய திரௌபதியைப் பந்தயமாக வைத்து, நீ-, கைவரும் கவற்றின் இன்னம் எறிக - நன்றாகக் கைதேர்ந்த பாச்சிகையினால் இன்னமும் ஆடுவாயாக,' என்று கழறினான் - என்று கூறினான்; (எ - று.)

*கீழ்ப் பாண்டவர் தங்களையே பந்தயம் வைத்துச் சூதாடுமாறு தூண்டியது போலவே, மிச்சமாய்நின்ற திரௌபதியையும் பந்தயம் வைத்துச் சூதாடுமாறு சகுனி தருமனைத் தூண்டின னென்க. இச் செய்யுள் சகுனியின் வார்த்தையென்பதை, மேல் 187 - ஆஞ் செய்யுளில் 'சகுனிசொல்லை' என வருவதனாலுமுணர்க. சூதாடுதற்குப் பந்தயப்பொருள் வைக்குமாறு சகுனியே கேட்பதாக வியாச பாரதத்திலும் வருகின்றது: இதுபற்றியே, கீழ் 180 - ஆஞ் செய்யுளில், துரியோதனன் தானே கேளாமல் பாண்டவர்கள் தங்களையே பணையமாக வைக்குமாறு தருமனைக் கேட்கச் சகுனிக்குக் குறிப்பித்ததாகக் கூறியுள்ளார். இச்சூதுபோர்வென்றியை வென்றியன்றென மறுக்கமாட்டி ரென்றற்கு 'மெய்வருந் திறத்தினும்மை வெல்லுமாறு வேறலால்' என்றான். 'மெய்வரும் திறத்தின்' என்பதற்கு - உண்மையான வழியிலேயே [சிறிதும் வஞ்சனையில்லாமலே] என்றும் கூறலாம்; அப்பொழுது, 'வேறலால்' என்பதனோடு இயையும். இகழ்ச்சிதோன்றவும், ரோஷமுண்டாகுமாறும், ஆசை தூண்ட முகஸ்துதியாகவும், '**கைவருங்** கவற்றினின்னமெறிக' என்றான். கழறுதல் - வன்மையாகக் கூறுதல். ஐவரும் ஆயினீர் - முன்னிலையிற் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதி. 'ஐவரும்' என்றிருப்பின், வழாநிலையாம். அடிமையின்னர்-அடிமையினர்: னகரமெய் - விரித்தல்; இன் - சாரியை. (335)*

183.-இது முதல் நான்கு கவிகள் - குளகம்; அதுகேட்டுவிதுரன் மனம் பொறாமல் திருதராட்டிரனிடத்துச் சிலகூறுதல்.

அன்ன போதி லருள்வி தூர னந்த னைப்பு கன்றெழா
நின்ன போத மன்றி வேறு நிருபர் தாநி னைப்பரோ
இன்ன போது மோந மக்கி யற்கை யன்றி தென்றுநீ
சொன்ன போது நேய மைந்தர் சொன்ன சொன் மறுப்பரோ,

(இ-ள்.) அன்ன போதில் - (அவ்வாறு சகுனி கூறிய) அச்சமயத்தில், அருள் விதூரன் - அருளையுடையவனாகிய விதுரன்,-அந்தனை புகன்று எழா - குருடனான திருதராஷ்டிரனைப் பழிக்கும் படி எழுந்து, (அவனைநோக்கி), - நின் அபோதம் அன்றி - உனது அறிவின்மையால் (இவ்வாறான முறைகேடு நடக்கின்றதே) அல்லாமல், வேறு நிருபர் - (அறிவுள்ள) மற்றையரசர்கள், நினைப்பரோ - (இவ்வாறான அக்கிரமச் செயலை) நினைத்தலேனுஞ் செய்வார்களோ? (இவ்வாறான செயலை நினைக்கவும் மாட்டார்கள் என்றபடி); இன்ன நமக்கு போதுமோ - இத்தன்மையான செயல்கள் (குருகுலத்தாரான) நமக்கு அடுக்குமோ? இது இயற்கை அன்று என்று-' இது (நமக்குச்) சிறிதும் தக்க தன்று' என்று, நீசொன்னபோது-நீ (உன் மக்கட்கு) அறிவுகூறினால் அப்பொழுது, நேயம் மைந்தர்-(உன்னிடத்து) அன்புள்ள உனது மக்கள் (துரியோதனாதியர்), சொன்னசொல் மறுப்பரோ- (நீ) சொன்னசொல்லைத் தடுத்து மாறு செய்வார்களோ? (எ-று,) - தாம்-அசை.. இச்செய்யுளிலுள்ள 'விதூரன் என்ற எழுவாய், மேல் 186-ஆஞ்செய்யுளில் வரும் 'பேசினான்' என்ற முற்றைக் கொண்டு முடியும்.

இதுவரையில் மனம்பொறுத்திருந்த விதுரன், மகாபதிவிரதையும் பாண்டவர்க்கேயுரிய பத்தினியும் பட்டமகிஷியாய் அந்தப்புரத்திலே யிருக்குந் தன்மையளுமான திரௌபதியையும் பந்தயம் வைக்குமாறு சொன்னசொல் தன்மனத்தை வருத்தவே, நிஷ்டுரமாக இவ்வாறு கூறத்தொடங்குவானாயினான். இவ்வளவு அக்கிரமச்செயல்கள் நடக்கவும் திருதராட்டிரன் மாறுகூறாமல் வாளாவிருந்தன னாதலால், தருமன் சூதாடுதற்கு முதற்காரணமாயிருந்த அத்திருதராட்டிரனையே விதுரன் பழித்துக்கூறத்தொடங்கினானென அறிக. இப்பொழுது விதுரன் பாண்டவர்க்கு நேர்ந்த துன்பத்திற்கு மனமிரங்கிக்கூறுகின்றானாதலால், அவனை 'அருள் விதூரன்'

என்றார். அந்தன் - வடசொல். புகன்று = புகல எச்சத்திரிபு. எழா - 'செய்யா' எள்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சம். ந+போதம் = அபோதம் : வடசொல். இன்ன - பலவின்பாற்குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். விதூரன் - நீட்டல் விகாரம். (336)

184. திருகு நெஞ்சின் வஞ்சராகி யிளைஞர் தீமைசெய்தகால்
உருகு கின்ற தாதை நீயுடன்ப டுத்தி ருப்பதோ மிருக மன்று பறவை யன்றிரக்க மின்றி மேவுநின்
அருகு வந்த ணைந்த தெங்களறிவி லாமை யாகுமே.

(இ - ள்.) இளைஞர் - (உனது) மைந்தர்கள், திருகும் நெஞ்சின் வஞ்சர் ஆகி - மாறுபாடுகொண்ட மனத்திலே வஞ்சனைக் கருத்தையுடையவர்களாய், தீமை செய்த கால் - (பாண்டவர்கட்குப்) பொல்லாங்கு செய்தபொழுதில், உருகுகின்ற தாதை நீ - (அப்பாண்டவரிடத்து உண்மையன்புக்கு) உருகுபவன்போலப் பாவனைகாட்டுகிற பெரிய தந்தையாகிய நீ, உடன்படுத்து இருப்பதோ - (அப்பொல்லாங்குக்குச்) சம்மதித்திருப்பது தகுதியோ? மிருகம் அன்று - (நீ) மிருகமுமல்லை; பறவை அன்று - பறவையுமல்லை; இரக்கம் இன்றி மேவும் நின் அருகு வந்து அணைந்தது - (மனிதனாயிருந்தும்) இரக்கமில்லாமலிருக்கிற உனது சமீபத்தில் [நாங்கள் வந்து சேர்ந்திருப்பதற்குக்] காரணம், எங்கள் அறிவு இலாமை ஆகுமே - எங்களது புத்தியில்லாமையேயாம் [உன்மீது குற்றஞ் சொல்வதிற் பயனில்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

நீ இருதிறத்துப் புதல்வரிடத்திலும் பட்சபாதமில்லாமல் ஒரு நிகராக இருந்து நியாயப்படி செல்ல வேண்டியிருக்க, அவ்வாறு நடவாமல் பகுத்தறிவில்லாத மிருகபட்சிகள் போலச் சிறிதும் விவேகமின்றி இரக்கங் கொள்ளாதிருப்பதனால், நாங்கள் உன்னைச் சேர்ந்திருப்பது எங்களது அறிவீனமேயாகும் என்று தம்மைப் பழித்துக் கூறும்முகத்தால் விதுரன் திருதராட்டிரனைப் பழித்தனனென்க. இச்செய்யுளி னீற்றடி - ஒருவரது நிந்தையால் மற்றொருவரது நிந்தையை வெளிப்படுத்துகிற **வஞ்சப்பழிப்பணி** *யின்பாற்படும். மிருகம் அன்று பறவை அன்று என்பதற்கு - (இவ்வாறு இரக்கங் கொள்ளாமலிருப்பது) மிருகங்களினியற்கையுமன்று, பட்சிகளினியற்கையுமன்று [மிருகபக்ஷிகளும் இரக்கங்கொள்ளுகின்றன] எனப் பொருள் கூறுவாருமுளர். செய்தகால் - பெயரெச்சத்தொடர்: ஆதலின், வலி இயல்பு. பறப்பது - பறவை; ஐ - வினைமுதற்பொருள்விகுதி. ஓகாரம் - எதிர்மறை. ம்ருகம் - வடசொல். 'எங்கள்' என்ற தன்மைப்பன்மை, வீடுமன் முதலிய நல்லோர் பலரை உளப்படுத்தியது. (337)*

185. பின்பி றந்த தம்பிமைந்தர் பீட ழிந்தி ரங்கவே
முன்பி றந்த தமையன் மைந்தர்மொய்ம்பி னால டர்ப்பரோ
அன்பி றந்த தேனு நீதி யழியநீந டத்தினால்
என்பி றந்து முடியு மண்ணிலெண்ணில் கால மின்னுமே.

(இ - ள்.) பின் பிறந்த தம்பி மைந்தர் பீடு அழிந்து இரங்க-பின்னே பிறந்த தம்பியினது புதல்வர்கள் [பாண்டவர்கள்] (முழுவதுந்தோற்றதனாற்) பெருமைகெட்டு வருந்தும்படி, முன் பிறந்த தமையன் மைந்தர் மொய்ம்பினால் அடர்ப்பரோ-முன்னே பிறந்த தமையனது புதல்வர்கள் [துரியோதனாதியர்] (வஞ்சத்தினால்) வலியத்துன்பஞ் செய்து வருத்துவார்களோ? [இவ்வாறு வருத்துவது முன்பு எங்குங்கண்டதில்லை யென்றபடி]; அன்பு இறந்தது ஏனும் - (உனது தம்பியின் குமாரர்களிடத்து உனக்கு) அன்பு நீங்கிற்றாயினும், நீதி அழிய-நியாயம் தவறும்படி, நீ நடத்தினால் - (நியாயவழியில் நடக்கவேண்டிய) நீயே (இவ்வாறு முறைகேடாக) நடத்தினால், மண்ணில்-இவ்வுலகத்தில், இன்னும் எண் இல் காலம்-இனிமேல் அளவில்லாத பலகாலங்களிலே, என் பிறந்து முடியும்- (இன்னும்) என்னென்ன தீங்குகள் தாம் உண்டாகுமோ! (எ - று.)

பாண்டவரிடத்து அன்புகொண்டு இப்பொழுதுநேரும் அக்கிரமச்செய்கையை விலக்கவேண்டுமென்று (கீழ்க்கவியில்) திருதராட்டிரனுக்குக்கூறிய விதுரன், இச்செய்யுளால், அவர்களிடத்து அன்பில்லாவிடினும் நீதிமுறையையாவது பார்க்கவேண்டுமெனக் கூறுகின்றன

னென அறிக. 'நீதிமுறை தவறாது நடக்கவேண்டிய உன்னாலேயே இவ்வளவு காலத்திற்குள்ளாகவே இவ்வகைப் பெருந்தீங்குகள் உண்டாகுமானால், பல கற்பகாலங்கழியவேண்டிய இவ்வுலகத்தில் இனி என்ன தீங்குதான் உண்டாகமாட்டாது!' எனத் திருதராஷ்டிரனது கொடுமையை அவனுக்கு எடுத்துக் காட்டியவாறு. தருமம் இரண்டு கால்களையூன்றிநிற்கிற இந்தத் துவாபரயுகத்திலேயேநீ இவ்வாறு நீதியழியநடத்தினால் இனி வருங் கலிகாலத்தில் என்னதான் நிகழுமோ வென்றவாறுமாம். இனி, ஈற்றடிக்கு - இவ்வாறு நீ நடத்துவதனால் உலகமழியுமளவும் உனக்கு அழியாத மிக்க அபகீர்த்தி யுண்டாகி நிலைநிற்குமெனக் கருத்துக் கூறலுமாம். 'பின்பிறந்த,' 'முன் பிறந்த' என்பவை - இயற்கை யடைமொழிகள்; இனம்விலக்க வந்தனவல்ல. (338)

186. மரும மிஞ்ச விவனை வென்றவஞ்ச மன்றி மற்றிவன்
தரும வஞ்சி தனையி யைந்துபொருது மென்கைதருமமோ
கரும மன்று னக்கு நாச காலம்வந்த தாகலிற்
பெரும தஞ்ச மின்றி நெஞ்சுபேரு மென்று பேசினான்.

(இ -ள்.) பெரும - பெருமையுடையவனே! மருமம் மிஞ்ச - நெஞ்சிலே (பகைமை) அதிகப்பட, இவனை வென்றவஞ்சம் அன்றி - இத்தருமபுத்திரனைச் சயித்த மோசத்தோடு நில்லாமல், இவன் தருமவஞ்சிதனை இயைந்து பொருதும் என்கை-இவனது தரும பத்தினியையும் (பந்தயமாக) உடன்பட்டுச் சூதாடுவோம் என்று சொல்லுதல், தருமமோ - நீதியாகுமோ? கருமம் அன்று - (இது) செய்யத்தக்க காரியமன்று; உனக்கு நாசகாலம் வந்தது ஆகலின் - உனக்குக் கேடுகாலம்கிட்டிவிட்டதனால், தஞ்சம் இன்றி நெஞ்சு பேரும் - பெருந்தன்மையில்லாமல் (உனது) மனம் மாறுபடுகின்றது, என்று-, பேசினான்- பேசிமுடித்தான்; (எ - று.)

துரியோதனாதியர் செய்வனவெல்லாம் திருதராஷ்டிரனது உடன்பாடு பெற்றே யாதலால், விதுரன் திருதராஷ்டிரனையே அக்கிரமஞ்செய்பவனாக இங்குக் கூறுகின்றான்; "முற்பகல் கண் டான் பிறன்கேடு தன்கேடு, பிற்பகற் கண்டுவிடும்' என்றபடி திருதராட்டிரனைச் சார்ந்தவர்கள் பாண்டவர்கட்குச் செய்யுந் தீமைகளெல்லாம் உடனே செய்பவர்கட்குத் தீமையாய் முடியும் என்பது விதுரனது உட்கோள். "விதியே மதியாய்விடும்" "கேடு வரும் பின்னே மதிகெட்டுவரும் முன்னே", "விநாஸகாலே விபரீத புத்தி:" என்பன - இச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடிகளுக்கு மேற்கோளாகத்தக்கவை. மர்மம் - உயிர்நிலை; வடசொல்: இது, இங்கு மனம் என்ற பொருளில் வந்தது. இனி மருமம் மிஞ்ச என்பதற்கு - மிக்க இரகசியமாக எனினுமாம். மற்று - அசை. வஞ்சி - ஒரு கொடி: இதனை மாதர்கட்கு உவமைகூறுதல், மரபு: மெல்லியதாய் ஒல்கி ஒசியும் வடிவில் உவமம். இங்கு, வஞ்சி - உவமையாகுபெயர். பொருதும் - தன்மைப்பன்மைமுற்று.
(339)

187.-சகுனியின்விருப்பத்தின்படியே தருமன் சூதாடுதல்.

விதுர னொந்து நீதி கூறவிழியி லாமை யன்றியே
வெதிரெ னுங்கொ லென்னு மாறுவிழியி லானும் வைகினான்
சதிர்பு ரிந்த சகுனி சொல்லையெதிர்பு ரிந்து தருமனும்
அதிர வஞ்ச முதிர வந்த வருளிலானொ டாடினான்.

(இ -ள்.) விதுரன்-, நொந்து - மனம் வருந்தி, நீதி கூற - (இவ்வாறு) நீதிமொழிகளை யெடுத்துச்சொல்லவும்,-விழி இலானும் - பிறவிக் குருடனான திருதராட்டிரனும், விழி இலாமை அன்றியே - கண்ணில்லாமையேயன்றி, வெதிர் எனும் கொல் - செவிடும் ஆவேனோ, என்னும் ஆறு - என்று (தன்னைச்) சொல்லும்படி, வைகினான் - (ஒன்றும்பேசாது) இருந்துவிட்டான்; (இங்ஙன மிருக்கையில்), - சதிர் புரிந்த சகுனிசொல்லை - சாதுரியமாகச் சூதாடிவந்த சகுனியினது வார்த்தையை, தருமனும்-, எதிர்புரிந்து - எதிரில் உடன்பட்டு,- அதிர வஞ்சம் முதிர வந்த -(கண்டவரெல்லாம்) நடுங்கும்படி (தன்னிடத்தில்) வஞ்சனை அதிகப்பட வந்துள்ளவனாகிய, அருள் இலானொடு - இரக்கமில்லாதவனான அந்தச் சகுனியோடு, ஆடினான் - (மீண்டும்) சூதாடத் தொடங்கினான்; (எ - று.)

விதுரன் இடித்துக் கட்டுரை கூறவும் திருதராட்டிரன் சிறிதும் செவிகொடாதிருந்ததனால், கண்ணில்லாமையோடு செவியுமில்லாதவனென வருணித்துக்கூறுமா றிருந்தது அவன் நிலைமையென்பது முன்னிரண்டடியின் கருத்து, பதிரன்-செவிடன் என்ற பொருளதான இது, பெதிரன், வெதிரன் எனத்திரியும்: வெதிரனது தன்மை, வெதிரெனப்பட்டது. அன்றியும், உறுப்புக்குறையுற்றோரை அஃறிணையாற் கூறலுமுண்டு. 'வெதிரனுங்கொல்' என்ற பாடம் சிறக்கும். உம்மை - இறந்தது தழுவிய எச்சம். 'பெதிரனுங்கொ லென்னுமாறு பெரிய தாதை வைகினான்' என்று பாடமோதுவாருமுளர். சதிர் புரிந்த - சதுரப்பாடாகப் பேசிய எனினுமாம். அருளிலான் - இரக்கமற்ற பெரும்பாவி யென்றபடி. (340)

188.-அவ்வாட்டத்திலும் தருமன்தோற்றல்.

காய முற்றும் வஞ்ச மேக லந்ததன்ன கள்வன்மேல்
நேய முற்று நின்று தானுநிகர்ப்பி டித்த தென்னவே
மாய முற்ற கவறு மந்த மாமன்வல்ல பத்திலே
தாய முற்றி டங்கொ டாது தருமனைச்ச தித்ததே.

(இ -ள்.) மாயம் உற்ற கவறும் - மாயத்தன்மை பொருந்திய பாச்சிகையும், தானும் நிகர் பிடித்தது என்ன - தானும் தனக்குச் சமானமான துணைவனைத் தேடிப்பிடித்த தென்னும்படி, காயம் முற்றும் வஞ்சமே கலந்தது அன்ன கள்வன்மேல் நேயம் உற்று நின்று - (தனது) உடம்புமுழுதும் வஞ்சகமே நிறைந்திருந்தாற் போன்ற கள்ளத்தன்மையுடையோனாகிய சகுனியினிடத்தில் அன்பு நிறைந்து நின்று,- அந்த மாமன் வல்லபத்திலே - அந்தச் சகுனி மாமனது சாமர்த்தியத்தால், தாயம் உற்று - நல்லபந்தயம் அமையுமாறு உருண்டு, தருமனை இடம் கொடாது சதித்தது - தருமபுத்திரன் வெல்லும்படி சிறிதும் இடங்கொடாமல் முற்றிலும் கெடுத்துவிட்டது; (எ - று.)

*சகுனிசொற்படியே தருமபுத்திரன் திரௌபதியைப் பந்தயம் வைத்துத் தோற்றானென்பது, கருத்து. இச்செய்தியை வெளிப்படையாகக் கூறுதற்கு வாய்கூசிக் கவி இவ்வாறு சூதின்மேலேற்றி மறைபொருளாகக் கூறிப் பெறவைத்தனர். **பிறிதினவிற்சியணி** யின்பாற்படும். பாண்டவர்களை எவ்வழியினால் வெல்லலாமென ஆராய்ந்து விரும்பிச் சகுனி மேற்கொண்ட சூதானது, தானும் 'எவரைச் சேர்ந்திருந்தாற் பிறர்க்குப் பெருந்தீங்குகளைச் சிறிதுந்தடையின்றிச் செய்து மகிழ்ச்சிகொண்டாடலாம்?' என்று வெகுகாலம் தேர்ந்து அச்சகுனியையே தனக்குத் தக்கதுணைவனென்று நிச்சயித்து அவனோடு உரிமைகொண்ட தென்னுமாறிருந்த தென்பது, 'தானும் நிகர் பிடித்ததென்ன' என்பதன் கருத்து. தானும் என்ற உம்மை - சகுனி தனக்குத் தக்கதென்று நாடித் தன்னை மேற்கொண்டாற்போலவே யென்ற பொருளைத் தந்ததனால், இறந்தது தழுவிய எச்சமாம். காயமுற்றும் வஞ்சமே கலந்ததன்ன கள்வன் - "துர்ச்சனருக்கு அங்கமுழுதும் விடமேயாம்". (341)*

189.-தருமன்எல்லாப்பொருள்களையும் இழந்தும் சிறிதுங் கலங்காமை.

இன்ன தாயம் வேண்டு மென்றெ றிந்தபோது மற்றவன்
சொன்ன தாய மேபு ரண்டுசோர்வி லாமல் வருதலின்
தன்ன தாய வரசு வாழ்வு தரணிமன்ன னல்கினான்
அன்ன தாய போது நெஞ்சசைந்தி லான சஞ்சலன்.

(இ -ள்.) மற்றவன் - பாண்டவர்க்கு எதிரியாகிய சகுனி, இன்ன தாயம் வேண்டும் என்று எறிந்த போது - '(இப்பொழுது) இந்தப்பந்தயம் விழவேண்டும்' என்று (பாச்சிகையை) உருட்டியாடியபோது, சொன்ன தாயமே புரண்டு சோர்வு இலாமல் வருதலின் - (அச்சகுனி) கருதிக்கூறிய பந்தயமாகவே உருண்டு தவறாமல் விழுந்ததனால், தரணி மன்னன் - நிலவுலகத்துக்கு அரசனாகிய தருமபுத்திரன், தன்னது ஆய அரசு வாழ்வு நல்கினான் - தனக்கு உரிமையுள்ள அரசாட்சியையும்

செல்வவாழ்க்கையையும் (கீழ்க்கூறி வந்தபடியே தோற்று) இழந்துவிட்டான்; அன்னது ஆயபோதும் - (எல்லாவற்றையும் இழந்த) அந்நிலைமை (தனக்கு) நேர்ந்த அக்காலத்திலும், அசஞ்சலன் - உறுதியான மனமுடையனாகிய தருமபுத்திரன், நெஞ்சு அசைந்திலான் - சிறிதும் மனங்கலங்காதிருந்தான்; (எ- று.)

இதனால், எல்லாம் வினைப்பயனென்றே கருதிச் சுகதுக்கங்களை ஒரு நிகராகப் பாவிப்பவன் தருமபுத்திரனென்பது போதரும்; கீழ்ப் பொதுவாகத் தருமபுத்திரன் தோற்றானென்று கூறி வந்து, அதன் காரணத்தை இச்செய்யுளில் விவரித்தார். அசஞ்சலன் - வடசொல். (342)

வேறு.

190.-தருமன்முழுவதுந்தோற்றதைக் கண்டு சபையிலுள்ளோர் வருந்துதல்.

**முரசினை யுயர்த்த கோமான்மொழிந்தன முழுதுந் தோற்றுப்
பரவுவ தொன்று மில்லாப்பான்மையோ டிருந்த காலை
விரைசெறி யலங்கல் சோரமெய்குலைந் துள்ளம் வெம்பி
அரசவை யிருந்தோர் தம்மிலருளினா லழிந்து நொந்தார்.**

(இ -ள்.) முரசினை உயர்த்த கோமான் - முரசக்கொடியை உயரவெடுத்தவனான தருமபுத்திரன், மொழிந்தன முழுதும் தோற்று - (பந்தயமாக) எடுத்துக்கூறிய எல்லாப்பொருள்களையும் (சூதில்) இழந்து, பரவுவது ஒன்றும் இல்லா பான்மையோடு இருந்த காலை - (மறுபடியும்) பந்தயமாகக் குறித்தற்கு உரிய பொருள் ஒன்றுமில்லாத தன்மையோடு இருந்த சமயத்திலே,- அரசு அவை இருந்தோர் - அவ்விராச சபையில் வந்திருந்தவர்கள்,- தம்மில் - தங்களுக்குள், அருளினால் - (தருமபுத்திரன் மீதுள்ள) இரக்கத்தினால், விரைசெறி அலங்கல் சோர - (தாம் அணிந்துள்ள) வாசனை நெருங்கிய மாலைகள் தளர்ந்துவிழும்படி, மெய்குலைந்து - உடல் நடுங்கி, உள்ளம் வெம்பி - மனம் தவித்து, அழிந்து நொந்தார் - மிகவும் வருந்தினார்கள்; (எ - று.)

இரண்டாம் அடி - பந்தயம் வைத்தற்கு ஏதேனுமிருந்தால் தருமபுத்திரன் இன்னும் சூதாடுவனென்பது தோன்ற நின்றது; கீழ்ச்செய்யுளின் ஈற்றடியும் இக்கருத்தை விளக்குவ தென்னலாம். மெய்குலைதலும், மனம் வெம்புதலும் - சோகக்குறிகள். பரவுதல் - சொல்லுதல். இதுமுதல் இருபத்தொரு கவிகள் - இச்சருக்கத்தின் இரண்டாங்கவிபோன்ற ***அறுசீராசிரிய விருத்தங்கள்.*** *(343)*

191.-இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் -சபையிலுள்ளவர்கள் இரங்கிக் கூறுவன.

**குருமர புடைய வேந்தன் கொடியனோகொடிய னென்பார்
மருமக னுயிருக் கிந்த மாமனோமறலி யென்பார்
தருமனித் தனைநாட் செய்ததருமமும் பொய்யோ வென்பார்
உருமினுங் கொடிய வீமனுருத்தினி யெழுமோ வென்பார்.**

(இ -ள்.) (சபையிலிருந்த அரசர்களிற் சிலர்),-'குரு மரபு உடைய வேந்தன் - குருவமிசத்திற் பிறந்த துரியோதனராசன், ஓ கொடியன் கொடியன் - மிகவும் கொடியவன்! கொடியவன்!!' என்பார் - என்று சொல்வார்கள்; (சிலர்), மருமகன் உயிருக்கு இந்த மாமன் மறலியோ - 'மருமகனாகிய துரியோதனனது உயிர்க்கு இந்தச் சகுனி யமன்தானோ!' என்பார்-; (சிலர்), தருமன் இத்தனை நாள் செய்த தருமமும் பொய்யோ - 'தருமபுத்திரன் இவ்வளவு காலமாகச் செய்துவந்த தருமமெல்லாம் பொய்த்து விடுமோ!' என்பார்-;(சிலர்), உருமினும் கொடிய வீமன் உருத்து இனி எழுமோ - 'இடியைப்பார்க்கிலுங் கொடுமையுடையவனாகிய வீமசேனன் கோபங்கொண்டு இனிப் (போர்க்குப்) புறப்படுவான் போலும்,' என்பார்-; (எ - று.)

'குருமரபுடையவேந்தன்' என்றதனால், தூய்மையான அக்குலத்திற் பிறந்தவ ரொருவரும் இவ்வாறு கொடுமையுடனிருத்தற்குக் காரணமில்லையே யென்று குறித்தவாறாம். மருமகன் - உடன்பிறந்தவள் மகன். சகுனி இவ்வாறு மாயச்சூதாடித் தருமனைத் தோற்கச் செய்தது துரியோதனனது நாசத்துக்குக் காரணமாகுமென்று கருதி, 'மருமகனுயிருக்கு இந்த மாமன் மறலியோ' என்றார்கள். காலக்கொடுமையினால் இப்பொழுது தருமபுத்திரனது தருமம் பொய்த்ததுபோலத் தோன்றினும், விரைவில் தவறாது பலிக்கு மென்பது, மூன்றாமடியின் கருத்து. இனி, தருமனுக்கு ஒரு நற்பயனும் விளையாது பழுதுபட்டதனால் அத்தருமன் செய்தனவாகக்கூறிய தருமங்களும் பொய்தானோ? உண்மையாகச் செய்திருந்தால் பயனளித்தலில் தவறமாட்டாவன்றோ! எனக் கருத்துக்கூறுவாரு முளர். பொய்யோ - (இங்ஙனம் நன்மை விளையாது தீமைவிளைத்துப்) பொய்யாகக்கடவதோ? எனினுமாம்: அங்ஙனமாகக் கடவதன்றே யென்றவாறு. இதுவரையில் தருமனுடைய சொற்குக் கட்டுப்பட்டு அடங்கியிருந்த வீமன் இப்பேரவமானத்திற்குச் சிறிதும் மனம்பொறாது சினங் கொண்டு போர்க்கு எழக்கூடு மென்பது, நான்காமடியின் கருத்து. பலகூறி வருந்துகிற அரசர்கட்கு ஈற்றடி ஒரு சமாதான மாகுமென்க; இவ்வாறே அடுத்த செய்யுளிலுங்காண்க. 'ஓ கொடியன்' என்னுமிடத்தில், ஓகாரம் - கொடுமையின் மிகுதி விளக்கும். 'கொடியன் கொடியன் என்ற அடுக்கு - இழிப்புப் பற்றியது. மறல்=மறம்; கொடுமை. அதனையுடையவனென யமனுக்குக் காரணக்குறி. ஓகாரம் - தற்குறிப்பேற்றவுருபு. தருமமும், உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. ஓகாரம் - எதிர்மறையோடு இரக்கப் பொருளது. வீமன் - செய்யுமென்முற்று, ஆண்பாலுக்கு வந்தது; [நன் - வினை 29.] எழுமோ, ஓகாரம் - ஊகித்தற் பொருளது. *(344)*

192. **பாந்தளே றுயர்த்த வேந்தன்பார்த்தில னுறவு மென்பார்**
மாய்ந்தவே யறமுந் தேசு மனுநெறி வழக்கு மென்பார்
பூந்தழற் பிறந்த பாவைபுண்ணியம் பொய்யா தென்பார்
சேந்தன னிருகண் பாரீர்தேவர்கோன் மதலை யென்பார்.

(இ -ள்.) (சிலர்), - 'பாந்தள் ஏறு உயர்த்த வேந்தன் - சிறந்த பாம்பின் வடிவமெழுதிய கொடியை உயரவெடுத்தவனாகிய துரியோதனன், உறவும் பார்த்திலன் - (பாண்டவர்கட்கும் தனக்கும் உள்ள) உறவுமுறையையும் சிறிதும் எண்ணினானில்லை', என்பார்-; (சிலர்), அறமும் தேசும் மனுநெறி வழக்கும் மாய்ந்த - 'தருமமும் நன்குமதிப்பும் மநுதர்மசாஸ்திரத்திற் கூறிய நெறிப்படியே நடத்தலும் (தருமனுக்குப்) பயன்தாராதொழிந்தன,' என்பார்-: (அவற்றைக்கேட்ட சிலர்), பூ தழல் பிறந்த பாவை புண்ணியம் பொய்யாது - 'அழகிய யாகாக்கினியிற் பிறந்தவளாகிய சித்திரப் பிரதிமை போன்ற (அழகையுடைய) திரௌபதியினது பதிவிரதா தருமம் தவறாது [எதிரிகளை அழித்தே விடும்],' என்பார்-; (சிலர்), தேவர் கோன் மதலை - 'தேவேந்திரனது குமாரனாகிய அருச்சுனன், இருகண் சேந்தனன் - (கோபத்தால் தனது) இரண்டுகண்களும் சிவக்கப்பெற்றான்; பாரீர் - (இதனைப்) பாருங்கள்,' என்பார்-; (எ - று.)

துரியோதனன் சகுனியைக் கொண்டு மாயச்சூதினால் தருமபுத்திரனது பொருள்களெல்லாவற்றையுங் கவர்ந்து கொண்டதுமன்றி, அப்பாண்டவர்களை மனைவியுடனே தனக்கு அடிமையாகவுஞ் செய்தன னாதலால், 'பாந்தளே றுயர்த்தவீரன் பார்த்திலன் உறவும்' என்றார். இனி இரண்டாமடிக்கு - அறமும் தேசும் மனு நெறிவழக்குமுடைய பாண்டவர்கட்கு இவ்வாறு பெருந்தீங்கு சம்பவித்ததனால், இனி உலகத்தில் அறம் முதலிய நற்பொருள்கள் நிலைநில்லாது அழிந்தேவிடு மெனக் கருத்துக் கூறலுமாம்; அறம் முதலியன துரியோதனனிடத்துச் சிறிதும் இல்லையாயினவென்றுங் கருத்துக்கொள்ளலாம்.

திரௌபதியை **'பூந்தழற்பிறந்தபாவை'** என்றதன் விவரம்:- குருகுல குமாரர்கட்கு வில்லாசிரியனாகிய துரோணன் தன்மாணாக்கனான அருச்சுனனைக்கொண்டு பாஞ்சாலதேசத்தரசனான துருபதனைப் பேரவமானப்படுத்த, அதனால் துரோணன்மீது மிக்க வைரங்கொண்ட அத்துருபதன் அவனைக்கொல்லுதற்கு ஒரு மகனையும், அருச்சுனனது திறமையைக் கண்டு வியந்ததனால் அவனுக்கு மணஞ்செய்வித்தற்கு ஒருமகளையும் பெற விரும்பியவனாய், யாசன் உபயாசன் என்னும் முனிவர்களைக்கொண்டு புத்திர காமயாகஞ் செய்விக்க, அவ்வேள்விப்பயனால் அவ்வோமத்தீயினின்று ஒரு குமாரனும் ஒரு குமாரியும் தோன்றினர்; அக்குமாரியே, திரௌபதி. 'பூந்தழற்பிறந்த பாவை' என்றது - கருப்பத்திற் பிறவாதவளெனத் திரௌபதியினது உற்பத்திச் சிறப்பை யுணர்த்தும். யாகாக்கினியாதலின், 'பூந்தழல்' என்றார். மாய்ந்த-'அன்' சாரியை பெறாத

பலவின்பால் வினைமுற்று. மநு - அவனாற் செய்யப்பட்ட நூலுக்குக் கருத்தாவாகுபெயர். தேவர் கோன்மதலை இருகண் சேந்தனன் - "உயர்திணை தொடர்ந்த பொருள் முதலாறும், அதனோடு சார்த்தினத்திணை முடிபின" என்பது விதி. சேந்தனன் - சிவந்தனன் என்பதன் மரூஉ. (345)

193. **பழியுடைத் தந்தை யொன்றும்பகர்கலா திருக்குமென்பார்,**
விழியுடை யவரை யன்றோ மேன்மையோர் வெறுப்பதென்பார்,
அழியுமே யிவனான் மைந்த ரரும்பெருஞ் செல்வமென்பார்,
வழிவழி யாக நிற்கும் வசையிவன் புரிந்த தென்பார்.

(இ -ள்.) (சிலர்),- பழி உடை தந்தை ஒன்றும் பகர்கலாது இருக்கும் - 'பழியையுடைய தந்தையாகிய திருதராட்டிரன் (இவ்வாறு முறைகேடு நிகழவும் தனதுமகனாகிய துரியோதனனைத் தடுத்து) ஒன்றும் பேசாமல் இருக்கின்றான் (இது என்ன (கொடுமை!)', என்பார்-; (அதுகேட்ட சிலர்), விழி உடையவரை அன்றோ மேன்மையோர் வெறுப்பது - 'கண்களை யுடையவர்களை யல்லவோ மேன்மக்கள் வெறுத்துக் கூறுவது [கண்ணில்லாக் குருடன் மீது குறைகூறுவதிற் பயனில்லையே]' என்பார்-; (சிலர்), இவனால் - '(இக்கொடுமைக்கு இயைந்து நின்ற) இத்திருதராட்டிரனால், மைந்தர் அரும்பெருஞ் செல்வம் - (இவனது) மக்களான துரியோதனாதியரது (பெறுதற்கு) அரிய பெருஞ் செல்வம், அழியுமே - அழிந்தேவிடும்,' என்பார்; (சிலர்), இவன் புரிந்தது - 'இந்தத் திருதராஷ்டிரன் செய்தது, வழி வழி ஆக நிற்கும் வசை - தலைமுறை தலைமுறையாக [என்றும் அழியாது] தொடர்ந்து நிலைநிற்கும் அபகீர்த்தியாகும்,' என்பார்-; (எ - று.)

இவை, தனது மக்கள்செய்த முறைகேட்டைத் தடுக்காது நின்ற திருதராட்டிரன்மேல் அவையிலுள்ளோர் குற்றங்கூறியனவாம். 'விழியுடையவர்' என்றது, ஊனக்கண்ணோடு ஞானக்கண்ணையும் பெற்றிருப்பவரென்ற பொருளைக் காட்டுமென்னலாம். மேன்மையோர் வெறுப்பது - தொழிற்பெயர் வினைமுற்றுத் தன்மையை யடைந்து பயனிலையாய் வந்தது. அழியுமே, ஏகாரம் - தேற்றம்; இனி, கெட்டுவிடுமே! எனில், இரக்கப் பொருளது. இவன் புரிந்ததாகிய வசை வழிவழியாக நிற்கும் என இயைத்துப் பொருள் கூறினுமாம்; இவன் (இங்ஙனம்) புரிந்ததனால் வசை வழி வழியாக நிற்கும் என்றலும் ஏற்கும். (346)

194.-துரியோதனன்வீடுமனைநோக்கிக் கூறத்தொடங்குதல்.

இன்னன தரணி வேந்த ரிருந்துழியிருந்து கூற
மன்னனுந் தம்பி தானு மாமனுமாறா வண்மைக்
கன்னனுந் தம்மி னெண்ணிக்கங்கைமா மகனை நோக்கிப்
பன்னக துவசன் கேட்டோர்பலருமெய் பனிக்கச் சொல்வான்

(இ -ள்.) இன்னன - இவைபோன்ற பல வார்த்தைகளை, தரணி வேந்தர் - (அச்சபையில் வந்திருந்த) நிலவுலகத்தையாளும் அரசர்கள், இருந்தஉழி இருந்து கூற - தாம் இருந்தவிடங்களில் இருந்தபடி சொல்லிக்கொண்டிருக்க,- மன்னனும் - துரியோதன ராசனும், தம்பி தானும் - அவன் தம்பியான துச்சாதனனும், மர்மனும் - (அவர்கட்கு) மாமனாகிய சகுனியும், மாறா வண்மை கன்னனும் - நீங்காத ஈகைத்தன்மையை யுடைய கர்ணனும், (ஆகிய துஷ்ட சதுஷ்டர்கள் ஒருங்கு கூடி), தம்மின் எண்ணி - தமக்குள் ஆலோசித்து,- (பிறகு), பன்னகதுவசன் - (அவர்களுள் ஒருவனாகிய) பாம்புக்கொடியை யுடையவனான துரியோதனன், - கேட்டோர் பலரும் மெய் பனிக்க - கேட்டவர்களெல்லாரும் உடம்பு நடுங்கும்படி, கங்கை மா மகனை நோக்கி - கங்கையின் குமாரனாகிய வீடுமனைப் பார்த்து, சொல்வான் - (சிலவார்த்தை) கூறுவானாயினான்; (எ - று.)- அவற்றை, அடுத்த கவியிற் காண்க.

இங்ஙனம் அந்தந்த அரசர்கள் தாம்தாம் இருந்த இடத்திலிருந்தபடி தமக்குட் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்களே யன்றி எவரும் எழுந்து துரியோதனனுக்கு மாறாக ஒன்றுஞ்செய்ய மாட்டிற்றிலரென்பது, முதலடியில் விளங்கிற்று. 'எண்ணி' என்னும் வினையெச்சம் துரியோதனன்

முதலிய நால்வரது வினையாயினும், அவர்களுள் ஒருவனான துரியோதனனது வினையாகிய 'சொல்வான்' என்பதைக் கொண்டு முடிந்தது; இவ்வகை முடிபை இலக்கியங்களிற் காணலாம்: அன்றி, எண்ணி - எண்ண என எச்சத்திரிபுமாம். பந்நகம் என்ற சொல், பத் ந க ம் என்றுபிரிந்து - கால்களினால் நடவாதது [மார்பினால் ஊர்ந்துசெல்வது] என்றும் பந்நம் கம் என்று பிரிந்து - வளைந்து செல்வது என்றும் காரணப்பொருள் பெறும். (347)

195.-துரியோதனனதுசெருக்குமொழி.

தண்ணிய தருமன் செய்த பாவமோசகுனி செய்த
புண்ணிய நெறியோ வந்தப்பொதுமகள் யாக சாலை
நண்ணிய தவறோ மற்றைநால்வருந் தகைமை கூர
எண்ணிய மதியோ வெண்ணினிங்ஙனம் விளைந்த தென்றான்.

(இ -ள்.) 'எண்ணின் - ஆலோசிக்கு மிடத்து,- தண்ணிய தருமன் செய்த பாவமோ - மிக்க எளிமையையுடைய தருமபுத்திரன் (முற்பிறவியிற்) செய்த தீவினையோ! (அன்றி), சகுனி செய்த புண்ணியம் நெறியோ - சகுனி (பூர்வ ஜந்மத்திற்) செய்த நல் வினைப்பயன் தானோ! (அல்லது), அந்த பொது மகள் யாகசாலை நண்ணிய தவறோ - (ஐவருக்கும்) பொதுவான மனைவியாகிய அந்தத் திரௌபதி (தருமபத்தினியாக) யாகசாலையிற் சென்றிருந்த குற்றந்தானோ! (அல்லாமல்), மற்றை நால்வரும் தகைமை கூர எண்ணிய மதியோ - (தருமனொழிந்த வீமன் முதலிய) மற்றைத் தம்பியர் நால்வரும் பெருமிதம் மிகுதியாகத்தோன்ற(த் தங்களை) மதித்த எண்ணந்தானோ! இங்ஙனம் விளைந்தது - இவ்வாறு (முற்றுந் தோற்கும்படி) பலித்துவிட்டது!' என்றான் - என்று துரியோதனன் தனது வெற்றி தோன்றக் கூறினான்; (எ - று.)

தண்ணிய தருமன் - தண்மையை [குளிர்ந்த அருளை] யுடைய தருமன் எனினுமாம். தரும புத்திரன் செய்த ராசசூய யாகத்திற்குத் தான் சென்றபோது மயனாற்சமைக்கப்பட்ட பளிங்கு மண்டபத்தில் தடுமாறிய தன்னை, திரௌபதியும் வீமன் முதலிய நால்வரும் சிரித்துப் பரிகசித்தது தன் மனத்திலுறுத்த, துரியோதனன் அது காரணமாகவே இப்படிச் சூதாடி வெல்லுமாறு ஆலோசித்தனனாதலால், திரௌபதியையும் வீமன் முதலிய நால்வரையும் இவ்வாறு இகழ்ந்து கூறினனென்க. திரௌபதி பாண்டவரைவர்க்கும் உரிய மனைவியா யிருப்பதுகொண்டு, அவளை, வேசையென்று பொருள்படுகின்ற 'பொதுமகள்' என்ற பெயரினால் இழித்துக் கூறினான். ஓகாரங்கள் - விகற்பப் பொருளன. (348)

196.-வீடுமன் நீதிகூற,கேளாமல் துரியோதனன் கோபம் மிகுதல்,

தகாமொழி தலைவன் கூறத்தவத்தினா லுயர்ந்த கோவும்
நகாமர பியற்கை யன்று நம்மினாம் புன்மை கூறல் மிகாதினி நிகழ்ந்த
செற்றம்விடுகெனச் செவியிற் சற்றும்
புகாதுளம் வெகுளி கூரப் புரிந்தனன் போத மில்லான்.

(இ- ள்.) தலைவன் - துரியோதனராசன், தகா மொழி கூற - (இவ்வாறு) தகாத வார்த்தைகளை யெடுத்துச் சொல்ல, தவத்தினால் உயர்ந்த கோவும் - தவத்தினாற் சிறந்த வீடுமனும், நகா - பரிகசித்து, 'நம்மில் நாம் புன்மை கூறல் - நமக்குள் நாமே (ஒருத்தர் மேல் ஒருத்தர்) இழிவாகச் சொல்வது, மரபு இயற்கை அன்று - (நமது) குலத்திற்குத் தகுதியன்று; நிகழ்ந்த செற்றம் இனிமிகாது விடுக - இப்பொழுது உண்டான கோபத்தை இனிமேலும் வளராதபடி விட்டுவிடுவாயாக,' என - என்று (நன்மதி) சொல்லவும்,-போதம் இல்லான் - அறிவில்லாதவனாகிய துரியோதனன், செவியில் சற்றும் புகாது - (அவ்வார்த்தைகள் தனது) காதுகளிற் சிறிதும் நுழையாமல், உளம் வெகுளி கூர புரிந்தனன் - மனதிற் கோபத்தை மிகுதியாகக் கொண்டான்; (எ - று.)

பாண்டவர்களும் நமது குலத்தைச் சேர்ந்தவராதலின், அவர்களை இழித்துக் கூறுதல் தகுதியன்றென்பது, இரண்டாமடியின் கருத்து. வீடுமனை 'தவத்தினாலுயர்ந்த கோ' என்றது, இளமையிலேயே தான் மணந்து கொள்வதில்லை என்றும், முடிசூடுவதில்லை என்றும் பிரதிஜ்ஞை செய்து ஒழித்தற்கரிய மண்ணாசை பெண்ணாசைகளை யொழித்துத் தனது ஆயுளளவும் பிரமசரியத்தையே மேற்கொண்டிருப்பதனா லென்க. நகா கூறல் என இயையும்; நகா என என்று இயைத்துப் பொருள் கூறலு மொன்று. மூத்தோர் கூறிய சொல்லுக்குச் செவி கொடாததனால், துரியோதனனை 'போதமில்லான்' என்றார். (349)

197.-இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் -ஒரு தொடர்: துரியோதனன் விதுரனைநோக்கிக் கூறுவன.

இரங்கிநின் றுருகு நெஞ்சினிளையதன் பிதாவை நோக்கி
அரங்கடி சமர வேலா னழல் பொழி யுருமிற் சொல்வான்
உரங்குடி யிருந்த தோளா னுரிமையி னெமக்குத் தோற்ற
துரங்கமுங் களிறுந் தேருந் துறைதுறை கவரச் சொற்றி.

(இ - ள்.) (பிறகு),-அரம் கடி சமரம் வேலான் - அரத்தினால் அராவிக் கூர்செய்யப்பட்டபோர்க்கு உரியவேலாயுதத்தையுடையவனாகிய துரியோதனன்,- இரங்கி. நின்று உருகும் நெஞ்சின்-(கீழ் நடந்த செயலுக்காக) இரக்கங் கொண்டு உருகுகின்ற மனத்தையுடையவனாகிய, தன் இளைய பிதாவை- தனது சிறிய தந்தையான விதுரனை, நோக்கி-பார்த்து,-அழல்பொழிஉருமின் சொல்வான்- நெருப்பைக் கக்குகின்ற இடிபோல (மிகக்கொடுமையாக)ச் சில வார்த்தை கூறுவானாயினான்:-உரம் குடி இருந்ததோளான் - வலிமைபொருந்திய தோள்களையுடையவனாகிய தருமபுத்திரன், உரிமையின் எமக்கு தோற்ற- (சூதாடி) முறைமையாகவே எமக்குத் தோற்றுவிட்ட, துரங்கமும்- குதிரைகளையும், களிறும்-யானைகளையும், தேரும் - தேர்களையும், துறை துறை-அந்தந்த இடங்களிலிருந்து, கவர- கவர்ந்து கொண்டுவரும்படி, சொற்றி (நமது ஏவலாளர்க்குக்) கட்டளை கூறுவாய்; (எ - று.)

துரியோதனன் தருமனுடைய சதுரங்கசேனைகளையும் கவர்ந்து வர ஏவலாளர்களுக்குக் கட்டளையிடும்படி கூறுகிறான். மிக்க கொடுமையுடைமையால், துரியோதனன் வார்த்தைக்கு இடி உவமை கூறப்பட்டது. 'உரிமையின் எமக்குத் தோற்ற' என்பதற்கு - எமக்கு உரியவையாகும்படி தோற்ற என்றுமாம். 'துரங்கமும் களிறும் தேரும்' என்றது - உபலக்ஷணத்தாற் காலாட்படையையுங் குறிக்கும். சொற்றி-ஏவலொருமை வினைமுற்று; சொல்-பகுதி, ற்-எழுத்துப்பேறு, இ - விகுதி: பகுதியீற்றுலகரம் றகரமானது - சந்தி. அரம் கடி வேல் - "அரந்துடைத்தவைவேல்" என்றார் சிந்தாமணியாரும். (350)

198. தொல்லைமா நகரு நாடுந்தோரண நாட்டச் சொற்றி
எல்லையி ணிதிக ளெல்லா மிம்பரே யெடுக்கச் சொற்றி
நல்லெழின் மடவார் தம்மை நம்பதி யெய்தச் சொற்றி
சொல்லிய விளைஞர் தாமுந் தொண்டின ராகச் சொற்றி.

(இ-ள்.) தொல்லை மாநகரும் நாடும்-(நமது) பழைமையாகிய பெரிய நகரங்களிலும் நாடுகளிலும், தோரணம் நாட்ட-தோரணங்கட்டி யலங்கரிக்கும்படி, சொற்றி-; எல்லை இல் நிதிகள் எல்லாம்- (பாண்டவர்களுடைய) அளவில்லாத எல்லாச் செல்வங்களையும், இம்பரே - இவ்வத்தினாபுரிக்கே [இப்பொழுதே], எடுக்க - எடுத்து வரும்படி, சொற்றி-; நல் எழில் மடவார் தம்மை - (தருமன் பந்தயமாகக் குறித்து இழந்த) நல்ல அழகையுடைய மகளிர்களையெல்லாம், நம் பதி எய்த - நமது அத்தினாபுரியில் வந்து சேருமாறு, சொற்றி-; சொல்லிய இளைஞர் தாமும் - (தருமன் பந்தயமாகக் குறித்துக்) கூறிய (வீமன் முதலிய அவனது) தம்பிமார் நால்வரையும், தொண்டினர் ஆக - (நமக்கு) அடிமைகளாகுமாறு, சொற்றி-; (எ- று.)

நாடு நகரங்களைத் தோரணங்கட்டி யலங்கரிக்கச் சொன்னது, தான்பெற்ற வெற்றியைக் கொண்டாடுதற் பொருட்டென்க. இம்பர் - இரட்டுறமொழிதல். துரியோதனன், தனக்கு

மூத்தோனாகிய தருமனை அடிமையாகச் சொல்வதற்கு வாய்கூசி, இளைஞராகிய வீமன் முதலியோரையே தொண்டினராக்கச் சொல்லினன்; அன்றியும், துரியோதனன் தான் ராஜசூயயாகத்திற்குச் செல்லுகையிற் பளிங்கு மண்டபத்தில் இடறிவிழுந்தபோது தன்னைப் பரிகசித்த வீமன் முதலிய நால்வரிடத்தே மிக்க கறுக்கொண்டுள்ளா னென்பதையும் அறிக. இனி, இளமையையுடைய வீரரென்று பாண்டவரைவரையுமே குறித்ததாகக் கொள்ளலுமாம். தொல்லை- பண்புப் பெயர்; ஐ - விகுதி. தோரணம், நிதி - வடசொற்கள். (351)

***199. இவர்தமக் குரிய ளாகியாகபத் தினியுமான
துவரி தழ்த் தவள மூரற் சுரிகுழ றன்னை யின்னே
உவரலைப் புணரி யாடை யுலகுடைவேந்தர் காணக்
கவர்தரப் புகறி யென்றான் கண்ணருள் சிறிது மில்லான்.***

(இ -ள்.) இவர் தமக்கு உரியள் ஆகி - இப்பாண்டவரைவர்க்கும் உரிய மனைவியாகி, யாகபத்தினியும்ஆன-ராஜசூயயாகத்திற்கு உரிய பத்தினியாகவும் அமைந்த, துவர் இதழ் தவளம் மூரல் சுரி குழல் தன்னை - பவழம்போலச் சிவந்த அதரத்தையும் வெண்மையாகிய பற்களையும் நுனி சுருண்ட கூந்தலையுமுடைய திரௌபதியை, அலை உவர் புணரி ஆடை உலகு உடை வேந்தர் காண - அலைகளையுடைய உவர்க்கடலை ஆடையாகக் கொண்ட இந்நிலவுலகத்தின் அரசர்கள் காணுமாறு, இன்னே-இப்பொழுதே, கவர்தர- வலியப்பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு வரும்படி, புகறி-கட்டளை கூறுவாய், என்றான்-;(யாவனெனில்,-) கண் அருள் சிறிதும் இல்லான் - கண்ணோட்டஞ் சிறிதுமில்லாதவனாகிய துரியோதனன்;

*ஐவர்க்கும் பொதுமகளாயுள்ளவள் யாகபத்தினியாகக்கொள்ளுதற்குச் சிறிதுந் தக்கவளல்ல ளென்பான், அத்திரௌபதிக்கு 'இவர் தமக்குரியளாகி யாகபத்தினியுமான' என அடைமொழி கவளமூரற்சுரிகுழல் -அன் மொழித்தொகைப் பன்மொழித் தொடர். துவர் - பவழமும், செந்நிறமும். **துவரி** தழ்த் **தவள** மூரல் - **முரண்தொடை** . புணரி -(நதிகளோடு) புணர்வது எனக் கடலுக்குக் காரணக்குறி. உவர்ப்புணரி - லவணசமுத்திரம். புகறி, புகல் - பகுதி. கண்ணோட்டத்தால் தோன்றுவதாதலால் தாட்சிணியத்தை 'கண்ணருள்' என்றார். (352)*

200.-இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் -ஒரு தொடர்: விதுரன் மறுத்துக் கூறியன ,

***அறந்தரு மைந்தன் றன்னை யறனலா தியற்றி நம்பி
திறந்தரு செல்வம் யாவுந் தீமையிற் கவர்த லுற்றாய்
மறந்தரு வலியு மன்று மணந்தரு வாழ்வு மன்று
திறந்தரு புகழு மன்று நெறிதரு மதியு மன்றே.***

(இ -ள்.) (அதுகேட்டு விதுரன் துரியோதனனை நோக்கிக் கூறுவான்);- 'நம்பி - சிறந்தவனே! அறம் தரு மைந்தன் தன்னை - அறக்கடவுள் பெற்ற புதல்வனாகிய தருமபுத்திரனை, அறன் அலாது இயற்றி - தருமவிரோதமாகிய சூதாடுதலைப் புரியும்படி செய்து, திறம்தரு செல்வம் யாவும் தீமையின் கவர்தல் உற்றாய் - (அவனது) பலவகைப்பட்ட செல்வங்களையும் தீயவழியாற் கவரத் தொடங்கினாய்; (இவ்வாறு நீ தொடங்கியது), மறம் தரு வலியும் அன்று - வீரத்தைத் தருகிற சாமர்த்தியமு மன்று; [இது சுத்த வீரர்க்குச் சிறிதுந்தகாது என்றபடி]; மணம்தரு வாழ்வும் அன்று-மங்களகரமான வாழ்க்கையுமன்று; நிறம் தரு - பெருமையைத் தருகிற, புகழும் அன்று-; நெறி தரு மதியும் அன்று - தருமசாஸ்திரங்களிற் கூறிய புத்தியுமன்று; (எ - று.)

'நீ மாயச்சூதாட்டத்தில் வென்றதையே மிகவும் பாராட்டுகிறாய்; இது வீரத்திற்கும் புகழுக்கும் நீதிநெறிக்கும் முற்றும் மாறுபட்டதாய், நினது நாசத்திற்கே காரணமாயுள்ளது' என்று கூறி விதுரன் துரியோதனனுக்கு அவனதுசெயல் தகாததென எடுத்துக் காட்டின னென்க. அறம் - அறக்கடவுட்கு ஆகுபெயர்; யமனுக்கு 'தர்மராஜன்' என்று ஒரு பெயரிருத்தலுங் காண்க. நம்பி - ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர்; அண்மைவிளியாதலின், இயல்பு. துரியோதனனை நம்பியென விளித்தது,

மூர்க்கனாகிய அவனைத் தன் வசப்படுத்தும் பொருட்டாகும்: அடுத்த செய்யுளில் "கடவுளர் கற்பம் வாழ்வாய்" என்று வாழ்த்துவதும் இதுபற்றியே. துரியோதனனுடைய செயல் மிக்க கொடுமை யமைந்ததென்பதற்கு, 'அறனலாதியற்றி' என்றதனோடு அமையாமல், 'தீமையிற் கவர்தலுற்றாய்' என்றுங் கூறினான். திறம் தரு - மேன்மையமைந்த என்றலுமாம். (353)

201. திருத்தக மொழிந்தவெல்லாஞ் செய்தனையெனினுஞ்செவ்வி மருத்தகு தெரியன் மாலை மாசிலாமன்னர் முன்னர் உருத்தகு கற்பி னாளை யுரையலாதுரைக்கு மாற்றம் கருத்தினி னினையல் கண்டாய்கடவுளர் கற்பம் வாழ்வாய்.

(இ -ள்.) திரு தக - (உனக்குச்) சிறப்பு உண்டாம்படி, மொழிந்த எல்லாம் - (நீ எனக்குக் கட்டளையாகக்) கூறியவற்றை யெல்லாம், செய்தனை எனினும் - செய்து முடித்தாயானாலும்,-செவ்வி மரு தகு தெரியல் மாலை - அழகையுடைய நறுமணம் வீசுகிற விளங்குகின்ற மாலையையணிந்த, மாசு இலா மன்னர் - குற்றமற்ற அரசர்கட்கு, முன்னர்-எதிரில், உரு தகு கற்பினாளை- அழகிய உருவத்தையும் சிறந்த பதிவிரதா தருமத்தையு முடையவளான திரௌபதியைக் குறித்து, உரை அலாது உரைக்கும் மாற்றம்-சொல்லத்தகாத சொற்களைச் சொல்லுதலை மாத்திரம், கருத்தினில் நினையல்-மனத்தில் எண்ணாதிருப்பாயாக; (அவ்வாறு இருப்பாயாயின்), கடவுளர் கற்பம் வாழ்வாய்- தேவர்களது ஆயுளளவும் அழியாது [நீடுழிகாலம்] வாழ்ந்திருப்பாய்; (எ-று.)- கண்டாய்-முன்னிலையசை; தேற்றமுமாம்.

தருமபுத்திரனது எல்லாப் பொருள்களையும் நீ கைப்பற்றினாலும், மகாபதிவிரதையாகிய திரௌபதியைக் குறித்து இழிசொற்கள் கூறுதலை மாத்திரம் தவிர்ந்திடு; இதனால், உனக்கு மிக்க க்ஷேமமுண்டாகும் என்று விதுரன் துரியோதனனுக்கு அறிவு கூறின னென்க. திருத்தக-உனக்குச் செல்வம் மிகும்படி யெனினுமாம். 'மொழிந்தவெல்லாம்' என்றது, கீழ் 197 - ஆங் கவி முதல் கூறியவற்றை. 'செய்தனையெனினும்' என்பதிலுள்ள உம்மை - அவ்வாறு செய்தலும் தகாததே யென்ற பொருளைக் காட்டும். உருத் தகு கற்பினாள் - (கண்டவர்) அஞ்சத்தக்க [மிக்க] கற்பையுடையவளான திரௌபதி யெனக் கூறினுமாம். கற்பாவது - கணவனைத் தெய்வமாக மதித்து அவனை வழிபட்டு நடக்குந் தன்மை: கன்னிகையாயிருக்கும்போது தாய் தந்தை முதலியோராலும் விவாகமான பின்னர்க் கணவன் முதலியோராலும் கற்பிக்கப்படுவதாதலின், இது இப்பெயரதாயிற்று. நினையல்-'அல்' ஈற்று எதிர்மறை யொருமையேவல். கற்பம்=கல்பம்; வடசொல்: நெடுங்காலவெல்லை. தேவர்கள் அமரராதலின், அவர்களது வாழ்ச்சியான கற்பகாலம் ஆயுள் நெடுமைக்கு எடுத்துக் கூறப்பட்டது. தெரியல் - தொழிலாகுபெயர். (354)

202. விண்ணிலங் கருகித்தோன்று மேதகு வடமீ னன்றி, மண்ணிலங் குவமை சொல்ல மடந்தையர் யாரு மில்லாப், பண்ணலங் கடந்த மென்சொற் பாவையைப் பழிக்க நீ யின்று, எண்ணின்முன் கேட்ட வார்த்தைக் கேற்றதுன் னெண்ண மென்றான்.

(இ -ள்.) விண்ணில் அருகி தோன்றும் மேதகு வடமீன் அன்றி - வானத்தில் வடக்குத்திக்கில் அருமையாகக் காணப்படுகின்ற மேன்மை பொருந்திய அருந்ததீ நக்ஷத்திரமல்லாமல், மண்ணில் உவமை சொல்ல மடந்தையர் யாரும் இல்லா - நிலவுலகத்தில் ஒப்பாக எடுத்துக்கூறுதற்கு மகளிரொருவரையும் கிடைக்கப் பெறாத [எல்லாமகளிரினுஞ் சிறந்த], பண் நலம் கடந்த மெல்சொல் பாவையை - இராகத்தின் இனிமையை வென்ற மென்மையான சொற்களையுடைய சித்திரப்பாவை போன்றவளாகிய திரௌபதியை? நீ பழிக்க - நீ வசை கூறுவதை, இன்று எண்ணின் - இப்போது ஆலோசித்தால், உன் எண்ணம் - உனது எண்ணமானது, முன்கேட்ட வார்த்தைக்கு ஏற்றது - (நான்) முன்பு கேள்விப்பட்டுள்ள விஷயத்திற்கு ஒத்துள்ளது, என்றான்-என்று கூறினான் (விதுரன்); (எ - று.) 'அங்கு' என்பது இரண்டும் அசை.

பல ஆடவரை மணஞ் செய்தவிடத்தும் திரௌபதியின் கற்பிற்கு ஒரு குறைவில்லையென்பது விளங்க, அவளுக்கு அருந்ததியை உவமை கூறினான். அருந்ததீ நக்ஷத்திரம் வடக்கில் விளங்குதலால் 'வடமீன்' எனப்பட்டது; அதனை, இங்ஙனம் அறிக; - வடக்கில் ஸப்தருஷிமண்டல மென்ற நட்சத்திரக் கூட்டமொன்று இருக்கின்றது; அதில் நான்கு நட்சத்திரங்கள் நீண்ட சதுரமாய்ப் பெட்டிப் பண்டிபோ லிருக்கின்றன; அவற்றின் முன்புறத்து அடியில் நடுவளைந்த ஏர்க்கால்போல் மூன்று நட்சத்திரங்கள் உள்ளன; இவற்றில் நடு நட்சத்திரம். வசிஷ்ட நட்சத்திரம்; அதனடியிற் கிட்டினதாய் நுட்பநோக்கினாற் காணத்தக்கதொரு நட்சத்திர முண்டு; அதுதான் அருந்ததி நட்சத்திரம். இந்த நட்சத்திரம் மிக நுண்ணிதாய்க் காணப்படுதல் மாத்திரமேயன்றி மரணகாலங் கிட்டியவர்க்குக் கட்புலனாகாதிருத்தலாலும், அதற்கு 'அருகித்தோன்றும்' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது; இதனை "உலக்குநா ளணித்தாயினர்க்கொளிக்கு மீனொக்கும்" என்பதனாலும் அறிக. மின்னுவது மீன் எனக் காரணப் பெயர். கேட்டவார்த்தை, மேலே விளக்கப்படும். பண் நலங்கள் தந்த என்றும் பிரிக்கலாம். (355)

203.-துரியோதனன்கேட்டுக்கொண்டபடி விதுரன் அவனுக்கு ஒருவிஷயம்கூறத்தொடங்குதல்.

கேட்ட சொல் வினவு நாககேதனன் கேட்ப மீண்டும்
வாட்டமி லன்பி னோடு மனங்கனிந் துருகி வீழ
நாட்டமு நன்னீர் மல்க நாவமிழ் தூறப் பின்னுங்
கோட்டமில் சிந்தை யானுங் குரிசிலுக் குரைக்க லுற்றான்.

(இ -ள்.) கேட்ட சொல் வினவும் - '(முன்பு நீ) கேட்ட வார்த்தை (யாது?') என்று வினாவின, நாககேதனன் - அரவக் கொடியோனாகிய துரியோதனன், மீண்டும் கேட்ப - மறுபடியும் கேட்டறியும்படி,-கோட்டம் இல் சிந்தையானும் - கோணுதலில்லாத மனத்தையுடையவனாகிய விதுரனும்,-மனம் கனிந்து உருகி வீழ - (தனது) நெஞ்சு நெகிழ்ந்து உருகிக் கரையவும், நாட்டமும் நல் நீர் மல்க - கண்களும் மிகுதியாக நீரைச் சொரியவும், நா அமிழ்து ஊற - நாக்கில் இனியநீர் சுரக்கவும்,- குரிசிலுக்கு - அத்துரியோதனராஜனுக்கு, வாட்டம் இல் அன்பினோடு-குறைதலில்லாத [நிறைந்த] அன்புடனே, பின்னும் உரைக்கல் உற்றான் - பின்னும் சொல்லத் தொடங்கினான்; (எ - று.)-அதன் விவரத்தை, அடுத்த நான்கு கவிகளிற் காண்க. நாககேதனன் கேட்ப, கோட்டமில் சிந்தையான், வீழ, மல்க, ஊற, குரிசிலுக்கு அன்பினோடு உரைக்கலுற்றான் என இயையும். துரியோதனன் திரௌபதியைப் பழித்துச் சபையிற்கொணரும்படி கூறியது தனது கருத்துக்கு மாறாதலாற் கோபங்கொள்ள வேண்டியவனாயிருந்தும், விதுரன் அவ்வாறு கோபங்கொள்ளாது "இத்தீச் செயலினால் இத்துரியோதனனுக்குத் தீங்கு நேரிடுமே!" என்று இரக்கங்கொண்டு கூறலாயின னென்க. மனங்கனிந்து உருகி வீழ்தலும் நாட்டம் நீர்மல்குதலும் - இரக்கக்குறி; நா அமிழ்து ஊறியது, சொல்லப்போகிற விஷயத்திலுள்ள ஊற்றமிகுதியாலென்க. பாண்டவர் துரியோதனாதியர் என்னும் இரு திறத்தாரிடத்திலும் ஒரு நிகரான அன்பையுடையவனாய்ப் பக்ஷபாத மில்லாதவனாதலின், விதுரனை 'கோட்டமில் சிந்தையான்' என்றார். நாட்டம் - நாடுதற் கருவி: எனவே, கண்: அம் - கருவிப் பொருள் விகுதி. (356)

204.-இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் -விதுரன் வார்த்தை.

தானவ ராகி யும்மைத் தனித்தனியிறந்தோர் யாரும்
மானவ ராகி யிம்மை வந்தன ரிம்ப ரென்றே
தானவர் பொறைபொ றாமற்றராதல மென்னுஞ் செங்கண்
மானவ ராக வேத மலர்முனிதனக்குச் சொன்னாள்.

(இ -ள்.) 'உம்மை - முற்பிறப்பில், தானவர் ஆகி - அசுரர்களாகப் பிறந்து, தனி தனி இறந்தோர் யாரும்- (திருமாலாற் கொல்லப்பட்டுத்) தனித்தனியே இறந்தவர்களனைவரும், இம்மை - இப்பிறப்பில், மானவர் ஆகி - மனிதர்களாய்ப் பிறந்து, இம்பர் - இவ்வுலகத்தில், வந்தனர்-வந்து நிறைந்தார்கள்,' என்று-,-தராதலம் என்னும் செம் கண் மான்-பூமிதேவியென்கிற செவ்வரி பரந்த

கண்களையுடையமான் போன்ற தெய்வமகள், தான் அவர் பொறைபொறாமல்-தான் அவர்களாலுண்டான பாரத்தைச் சுமக்கமாட்டாமல், அவராகம் வேதம் மலர் முனிதனக்கு - ஆசையற்றவனும் வேதத்தை யோதுபவனுமாகிய தாமரை மலரில் தோன்றிய பிரம தேவனிடத்தில், சொன்னாள் - முறையிட்டாள்; (எ - று.)

"பூமிதேவி மிகுந்த பாரத்தினால் துன்பமுற்று மகாமேருபர்வதத்திலிருக்கின்ற தேவசபையிற் சேர்ந்து பிரமதேவன் முதலான தேவர்கட்கெல்லாம் வந்தனஞ் செய்து, 'ஓ தேவர்களே! முன்பு மகாசமர்த்தரான ஸ்ரீ விஷ்ணுவினாலே சங்கரிக்கப்பட்ட காலநேமி முதலியபல அசுரர்களும் இப்பொழுது பூலோகத்தில் ராஜவம்சங்களிலே பிறந்து இரவும் பகலும் பிரஜைகளைத் துன்பப்படுத்திக் கொண்டு கொடுமைசெய்து திரிகிறார்கள். அவர்களை நான் எண்ணச் சக்தியற்றிருக்கிறேன். பல பராக்கிரமங்க ளுடையவர்களாயும் மிக்க செருக்குடையவர்களாயு மிருக்கிற அசுரேந்திரருடைய திரளான சேனைகள் என்மே லிருப்பதனாலே நான் வெகுவான பாரத்தைச் சுமக்கும் வருத்தமுடையளாய் என்னையுஞ் சுமக்கச்சக்தியற்றவளா யிருக்கின்றேன். இந்தச் சங்கதியை உங்களுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தேன். ஆதலால், நீங்கள் என்மேல் அன்புகூர்ந்து நான் மெலிவடைந்து பாதாளஞ் சேராதபடி என்சுமையை இறக்கியருள வேண்டும்' என்று விஜ்ஞாபனம் செய்தாள்" என இச்செய்யுட்கு விவரங்காண்க. தேவசபையிலே பூமிதேவி பொதுவாக எல்லாத் தேவர்களையும் நோக்கிக் கூறியிருக்கவும், தலைமை பற்றி "மலர்முனி தனக்குச் சொன்னாள்" என்று இந் நூலாசிரியர் கூறினார்; ஆயினும், எல்லாத் தேவர்களையும் நோக்கிப் பூமிதேவி கூறினாளென்பதே இவ்வாசிரியர் கருத்தென்பது, "நான்முகன்றானு மேனை நாகரு நாகர் கோனும்" என வரும் அடுத்த கவியினால் விளங்கும். அசுரர்களில் இன்னார் இன்ன அரசராகப் பிறந்தனரென்ற விவரம், வியாஸபாரதத்தில் அம்சாவதரணபர்வத்திற் பரக்கக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. திருமாலின் நாபீ கமலத்தில் தோன்றித் தனது நான்கு முகங்களினாலும் நான்கு வேதங்களையும் எப்பொழுதும் பாராயணஞ் செய்து கொண்டிருப்பவனாதலால், பிரமதேவனை 'வேதமலர் முனி' என்றார்.

தாநவர், மாநவர் - (முறையே காசியபமுனிவரது மனைவியராகிய) தநு, மநு என்பவர்களது சந்ததியார் எனப் பொருள்படும் வடமொழித் தந்திதாந்தநாமம். அவராகம் - ஆசையின்மையென்று பொருள். நவராகம் என்று எடுத்து, புதுமையான செந்நிறத்தையுடைய வென்று உரைத்து, மலர்க்கு அடைமொழியாக்கினுமாம். பொறை - பொறுக்கப்படுவது; சுமை; ஐ - செயப்படுபொருள் விகுதி. (357)

205. நான்முகன் றானு மேனைநாகரு நாகர் கோனும்
பான்முகந் தெறியும் வேலைப்பாம்பணைப் பள்ளி கொள்ளுந்
தேன்முகங் களிக்கும் பச்சைச்செவ்விவண் டுளப மாலை
மான்முகங் கண்டு கூற வந்தவாமாலுங் கேட்டான் .

(இ -ள்.) நான்முகன் தானும் - நான்கு முகங்களை யுடையவனான பிரமதேவனும், நாகர்கோனும் - தேவேந்திரனும், ஏனை நாகரும்- மற்றைத் தேவர்களும்,-பால் முகந்து எறியும் வேலை பாம்பு அணை பள்ளி கொள்ளும் - (அலைகள்) பாலையெடுத்து எரிகின்ற பாற்படலில் ஆதிசேஷ சயனத்திலே சயனித்து யோகநித்திரை செய்கிறவனும், தேன் முகம் களிக்கும் பச்சை செவ்வி வள் துளபம் மாலை - வண்டுகள் (தேனுண்டு) வாயினால் மகிழ்ந்து ரீங்காரஞ் செய்வதற்கு இடமான பசுநிறமுள்ள அழகிய சிறந்த துளசிமாலையை யணிந்தவனுமான, மால் - திருமாலை, முகம் கண்டு - தங்களுடைய எதிரிலே தரிசிக்கப்பெற்று, வந்த ஆ(று) - தாங்கள் வந்த வரலாற்றை, கூற-எடுத்துச் சொல்ல, மாலும் - அத்திருமாலும், கேட்டான்-; (எ - று.)

அப்போது சதுர்முகன் தேவர்களை நோக்கி, 'ஓ தேவர்களே! பூமிதேவி சொன்னதெல்லாம் சத்தியந்தான், வாருங்கள்; திருப்பாற்கடற் கரைக்குப் போவோம்: அங்கே போய் ஸ்ரீய:பதிக்குத் தண்டன் சமர்ப்பித்து இவையெல்லாம் விண்ணப்பஞ் செய்வோம், அப்படி நாம் செய்தால் ஸர்வ ஸ்வரூபியான அவ்வெம்பெருமான் பூமியின் நிமித்தம் அவதாரஞ்செய்து தருமத்தை நிலைநாட்டியருளுவன்' என்று இப்படிச்சொல்லி, அத் தேவர்களையுங் கூட்டிக்கொண்டு திருப்பாற்கடலுக்குச் சென்று யோகநிஷ்டையிலுள்ள மனசோடு ஸ்ரீ கருடதுவசனைத் தோத்திரஞ் செய்ய, ஸ்ரீய:பதி, பிரமன் செய்த ஸ்தோத்திரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி உகப்போடு விசுவரூபங்காட்டி

'ஓ நான்முகனே! நீ தேவர்களோடுகூட என்னிடத்தில் எதைப் பெறக் கருதிவந்தனையோ, அதைச் சொல்லக்கடவாய்; அது கையிற் கிடைத்ததாகவே நினை' என்று அருளிச் செய்ய, பிரமதேவன் அப்போது மீண்டுந் துதித்துப் பூமிதேவியின் குறையை எடுத்துக் கூறினார் என இச்செய்யுட்கு விவரங் காண்க. துளபம் - துளஸீ என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. (358)

206. மின்னிடை விளங்கு மேகமேனியா னவனி மானை,
நின்னிடைவந்து தோன்று நிருபரா னவரை யெல்லாம்,
முன்னிடை கடையொன்றின்றி முற்றும்வெம்முரண்கொள்காலன்,
தன்னிடை விடுது மென்றுசாற்றியே தளர்வு தீர்த்தான்,

(இ-ள்.) மின் இடை விளங்கும் மேகம் மேனியான்-மின்னல் தன்னிடத்தே விளங்கப்பெற்ற காளமேகம்போன்ற திருமேனியையுடையவனான அத்திருமால்,- அவனிமானை - பூமிதேவியை நோக்கி,-'நின்னிடை வந்து தோன்றும் நிருபரானவரை எல்லாம்-உன்னிடத்து வந்து பிறந்துள்ள (துஷ்ட) அரசர்களையெல்லாம், முன் இடை கடை ஒன்று இன்றி-முதல் இடை கடை என்ற மூன்று தலைமுறையினும் ஒன்றுமில்லாமலே, முற்றும் - முழுவதும் [எல்லாரையும் ஸமூலமாக], வெம் முரண் கொள் காலன் தன்னிடை விடுதும்- கொடிய மாறுபாடு கொண்ட யமனிடத்தில் அனுப்பி விடுவோம் [சங்கரிப்போம்]:' என்று சாற்றி-என்று சொல்லித் தேற்றி, தளர்வு தீர்த்தான்-(அப்பூமிதேவியின்) வருத்தத்தைப் போக்கினான்; (எ - று.)

பிரமதேவன் விண்ணப்பித்ததனாற் பூமிதேவியின் குறையையறிந்த திருமால் தானே பூமியில் வசுதேவனது மனைவியாகிய தேவகியின் கருப்பத்தில் தோன்றித் துஷ்டநிக்கிரகஞ் செய்து பாரத்தைப் போக்குவதாக வாக்களித்து அப்பூமிதேவியின் குறையைப் போக்கின னென்றவாறு; ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மியை மார்பிற் கொண்ட கருநிறமுள்ள திருமாலுக்கு, மின்னலைத் தன்னிடத்தே கொண்ட காளமேகம் உவமை. இனி, மின் - மின்னல்போன்ற பேரொளியையுடைய பீதாம்பரம், இடை விளங்கும் - (தனது) இடையிலே விளங்கப்பெற்ற, மேகமேனியான் எனக் கூறுவர் ஒரு சாரார். மின்னிடை என்பதை உவமைத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித் தொகை யெனக்கொண்டு, மின்னல்போன்ற இடையையுடையவளான திருமகள் (மார்பிலே) விளங்கப்பெற்ற மேகமேனியனான திருமால் எனினுமாம். அவநி - வடசொல்: (அரசர்களாற்) பாதுகாத்தற்கு உரியது உன உறுப்புப்பொருள் காண்க. மருண்ட பார்வையில், மான் மகளிர்க்கு உவமை கூறப் படும். மான்-இங்கு, உவமவாகுபெயர். முன்னிடை கடையொன்றின்றி - முன்னும் நடுவும் பின்னுமாகிய சந்ததிகளிலொன்று மில்லாமல். 'சாற்றியத்தளர்வு தீர்த்தான்' என்பதும் பாடம்.
(359)

207. அந்தவன் றிகிரி யானுநம்மிலோ ரரச னாகி,
வந்தவ தரித்தா னென்று மண்ணெலாம் வார்த்தை யானது,
எந்தவல் வினையா லெவ்வா றெய்துமென் றிதற்கே சால,
நொந்துகண் டுயில்பெ றாதே நோதகப்புரிந்தேன் மன்னோ.

(இ -ள்.) 'அந்த வல் திகிரியானும் - அவ்வாறு அருளிச் செய்த வலிய சக்கராயுதத்தையுடையவனான திருமாலும், நம்மில் ஓர் அரசன் ஆகிவந்து அவதரித்தான் - நமக்குள்ளே ஓரரசனாக வந்து பிறந்திருக்கிறான்,' என்று-, மண் எலாம் வார்த்தை ஆனது - உலக முழுதும் வதந்தி உண்டாயிருக்கின்றது; எந்த வல்வினையால் எ ஆறு எய்தும் - எந்தக்கொடிய தீச்செயலினால் என்ன தீங்கு நேரிடுமோ? என்ற இதற்கே-என்ற இது பற்றியே, சால நொந்து - மிகவும் மனம்நொந்து, கண் துயில்பெறாது - கண்ணுறங்குவது மின்றி, நோதக புரிந்தேன் - வருந்திக் கொண்டிருக்கிறேன்; (எ - று,)- மணன், ஓ - ஈற்றசைகள்.

'துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்தற்பொருட்டே தேவகியின் வயிற்றிற் கண்ணனாய்த் திருவவதரித்த திருமால் இவ்வாறு பலமுறைகேடுகளைப்புரியும் உன்னை யழிப்பது திண்ணம்; இதுபற்றியே, யான் அல்லும் பகலும் கவல்கின்றேன்' என்ற விஷயத்தை விதுரன் சிறிதுமறைபொருளாகக் கூறினனென்க. இங்கு 'திகிரியான்' என்றது - தவறாது கொடியவர்களை யழிப்பானென்ற கருத்தையுட்கொண் டிருத்தலால், ***கருத்துடை யடைகொளியணியாம்*** *.*

கடவுட்டன்மையையுடைய திருமால் மனிதனாகப் பிறந்தானாதலால், 'அவதரித்தான்' என்றார். அவதாரமென்பது - உயர்ந்த நிலையிலிருப்பவன் தனது சங்கற்பத்தால் தாழ்ந்த நிலைக்கு வருதலைக் குறிக்கும். என்றிதற்கே - தொகுத்தல். (360)

**208. ஒருதிறத் தவனி முற்றுமொருமையாற் புரக்கு நீவிர்
இருதிறத் தவரு நும்மி லிகலுறு மனத்தி ரானால்
வருதிறத் தானை வேந்தர்வகைபடக் குழுஉக்கொண் டோடிப்
பொருதிறப் பதற்கே சற்றும்புரிவிலீர் புரிகின் றீரே.**

(இ -ள்.) சற்றும் புரிவு இலீர் - சிறிதும் ஆலோசனையில்லாதவர்களே!- அவனி முற்றும் - பூமிமுழுவதையும், ஒரு திறத்து ஒருமையால் புரக்கும் - ஒருபகுதியாக ஒற்றுமையால் அரசாளுதற்கு உரிய, நீவிர் இருதிறத்தவரும் - நீங்கள் இரண்டு திறத்தாரும், நும்மில் இகல் உறு மனத்திர் ஆனால் - உங்களுக்குள்ளே பகைமை கொண்ட மனமுடையவர்களானால், வரு திறம் தானை வேந்தர் - (உங்களிரு திறத்தார்க்கும் துணையாக) வருகின்ற நால்வகைப்பட்ட சேனையையுடைய அரசர்கள், வகைபட குழுஉக்கொண்டு - அணி யணியாகக் கூட்டங்கொண்டு, ஓடி பொருது இறப்பதற்கே - விரைந்து போர்செய்து மடிவதற்காகவே, புரிகின்றீர்-முயல்கின்றவர்களே யாவீர்கள்; (எ -று.)

நீங்கள் இருதிறத்தாரும் ஒற்றுமைப்பட்டு வாழாமல் மனம் வேறுபட்டுப் பகைமைகொள்வது, உங்களுடைய கேட்டோடு நில்லாமல் உங்களுக்கு நண்பர்களாயுதவுகின்ற உலகத்தரசர் பலருடைய கேட்டிற்கும் காரணமாம்; இவ்வாறு சற்றும் ஆராய்ச்சியில்லாமற் செய்வது சிறிதுந்தகுதியன்று என்று கருத்து. யானை தன் தலைமீது மண்ணைப் போகட்டுக்கொள்வது போலத் தாமே தங்களுடைய கேட்டிற்கு முயலுதலால், 'சற்றும்புரிவிலீர்' என விளித்தான்; இனி, முன்னிலைப்பன்மையெதிர்மறை முற்றெச்சமாக்கொண்டு, சிறிதும் அன்பற்றவர்களாய் எனினுமாம். மனத்திர் - முன்னிலைப் பன்மைக் குறிப்புவினையாலணையும்பெயர். குழூஉ - இயற்கையளபெடை. (361)

209.-துரியோதனன் விதுரனையெள்ளித் திரௌபதியைக் கொணரப் பிராதிகாமிக்குக் கட்டளையிடுதல்.

**என்றவ னுரைப்பத் தானுமெறிந்துகை நகைகொண் டாடி
அன்றிவ னிதயம் வெம்ப வவமதி பலவுங் கூறி
நின்றவ னொருவன் றன்னைநீநனி விரைவி னோடிச்
சென்றவ ணிருந்த கோலத்தெரிவையைக் கொணர்தியென்றான்.**

(இ-ள்.) என்று அவன் உரைப்ப-இவ்வாறு அவ்விதுரன் கூற, தானும்- துரியோதனனும், கையெறிந்து நகை கொண்டாடி-கைகொட்டிப் பரிகசித்துச் சிரித்து, அன்று அவன் இதயம் வெம்ப அவமதி பலவும் கூறி- அப்பொழுது அவ்விதுரனது மனம் கொதிக்கும்படி அவமதிப்பான வார்த்தைகள் பலவற்றையும் எடுத்துச் சொல்லி,-நின்றவன் ஒருவன் தன்னை-அங்கு நின்ற ஒருத்தனை நோக்கி, 'நீ-, நனி விரைவின் ஓடிச்சென்று-மிகவும் விரைந்தோடிப்போய், அவண் இருந்த கோலம் தெரிவையை- அங்கே [காந்தாரியின் வீட்டில்] இருக்கின்ற அழகிய திரௌபதியை, கொணர்தி- கொண்டு வருவாய், 'என்றான்-என்று கட்டளையிட்டான்;

'ஒருவன்' என்றது, தேர்ச்சாரதியாகிய பிராதிகாமியை, விதுரன் வார்த்தைகளை அஸம்பாவிதமான கட்டுக்கதையெனக் கொண்டு துரியோதனன் கை கொட்டிச் சிரித்துப்பரிகசித்தனனென்க. (362)

210.-பிராதிகாமிதிரௌபதியினிடஞ் செல்லாமலே மீண்டுவந்து துரியோதனனிடத்துக் கூறத்தொடங்குதல்,

பெருந்தகை யேவ லோடும்பிராதிகா மியுமங் கேகி
வருந்திய மனத்த னாகி மாசறு மரபின் வல்லி
இருந்துழி யெய்து றாம லிடைவழி நின்று மீள
விரைந்தன னோடி வந்து வேந்தனுக் கேற்பச் சொன்னான். *(இ -ள்.) பெருந் தகை ஏவலோடும்-பெருந்தன்மையையுடையவனான துரியோதனன் கட்டளையினால், பிராதிகாமியும்-,அங்கு ஏகி-(திரௌபதியிருக்கிற) அவ்விடத்திற்குப் போகத்தொடங்கி, வருந்திய மனத்தன் ஆகி - (திரௌபதியைப்பற்றிய அந்தத் துரியோதனன் கட்டளைக்கு) வருந்திய மனமுடையவனாய், மாசு அறு மரபின் வல்லி இருந்த உழி எய்துறாமல்- குற்றமற்ற நல்ல குலத்திற் பிறந்த பூங்கொடி போன்றவளான திரௌபதி இருந்த இடத்திற் செல்லாமல், இடைவழி நின்று-நடுவழியிற் சற்று நேரம் நின்று, மீள விரைந்தனன் ஓடி வந்து - திரும்பவும் விரைந்தோடி வந்து, வேந்தனுக்கு ஏற்ப சொன்னான்-துரியோதனராசனுக்கு 'இவன் சொல்வது உண்மையே' என்று எண்ண முண்டாகும்படி கூறுவானாயினான்; (எ - று.)-அதனை, அடுத்த கவியிற் காண்க.*

பிராதிகாமியானவன் துரியோதனன் கருத்தின்படி அக்கிரமஞ் செய்தற்கு அஞ்சித் திரௌபதியினிடஞ் செல்லாமலே திரும்பித் தனது ஆலோசனையினாற்கற்பனை செய்து கேட்டோர் நம்புமாறு சிலவார்த்தை கூறலாயின னென்க. பிராதிகாமி இடைவழியிற் சற்றுநேரம் நின்றது, திரௌபதியினிடம் போய்வருவதற்கு உரிய காலங் கழிவதற்பொருட்டு, துரியோதனனை 'பெருந்தகை'என்றது, இகழ்ச்சி. பெருமையாகிய தகுதியையுடையவ னென, இச்சொல்- அன்மொழித்தொகை. 'ஏவலோடும்' என்றவிடத்து, 'ஓடு' உருபு-கருவிப்பொருளில் வந்தது. (363)

வேறு.

211.-பிராதிகாமியின்வார்த்தை.

என்னைத் தோற்று மனுநெறிகூரிசையோன் றன்னைத்
தோற்றனனோ,
தன்னைத் தோற்றுத் தனதுமனத் தளர்வா லென்னைத்
தோற்றனனோ,
முன்னைத் தோற்றுத் தோற்றபொருண் முற்றுங் கவரு
முறையன்றிப்,
பின்னைத் தோற்ற பொருள்கவரப் பெறுமோ
நினைக்கப் பெறாதென்றாள் .

இதுவும், அடுத்த கவியும் - ஒருதொடர்.

(இ -ள்.) 'மனு நெறி கூர் இசையோன் - மநுதர்மசாஸ்திரத்திற் கூறியபடி ஒழுகுவதனால் மிக்க கீர்த்தியுடையவனான தருமபுத்திரன், என்னை தோற்று - (முன்னே சூதில்) என்னை (ப்பந்தயமாகவைத்து)த் தோற்றிழந்து, தன்னை தோற்றனனோ - (பிறகு) தன்னை(ப் பந்தயமாக்கி)த் தோற்றிழந் தானோ? (அன்றி), தன்னை தோற்று - (முதலிலே) தன்னைத் தோற்றுவிட்டு, (பிறகு), தனது மனம் தளர்வால் என்னைத் தோற்றனனோ - தனக்கு நேர்ந்த மனவருத்தத்தினால் என்னை (ப்பந்தயமாக்கி)த் தோற்றிழந்தானோ? முன்னை தோற்று தோற்ற பொருள் முற்றும் கவரும் முறை அன்றி - முதலில் (சூதாட்டத்தில்) தோல்வியடைந்து இழந்த பொருள்களையெல்லாம் (வென்றவர்கள்) கவர்ந்துகொள்ளும் முறைமை யல்லாமல் (கவர்ந்து கொள்ளுதல் முறையேயன்றி), பின்னை தோற்ற பொருள் கவர பெறுமோ - (தன்னைத் தோற்றுவிட்ட) பின்பு (பந்தயமாக வைத்து) இழந்த பொருளைக் கவர்தல் கூடுமோ? நினைக்க பெறாது - (அப்பொருளைக் கைப்பற்ற வேண்டுமென்று) எண்ணுதலும் தகுதியன்றே!' என்றாள் - என்று (திரௌபதி) கூறினாள்; (எ - று.)

தருமபுத்திரன் சூதாடித் தன்னைத்தோற்றபின்பு திரௌபதியைத் தோற்ற செய்தியை அருகிலிருந்து கண்ட பிராதிகாமி, 'தருமபுத்திரன் தன்னைத் தோற்ற பிறகு இழந்த திரௌபதியைத் துரியோதனன்

கவர்தல் நியாயமன்று' என்று அறிந்தவனாதலால், 'தருமபுத்திரன் தன்னைத் தோற்பதற்கு முன்னே பந்தயம் வைத்து இழந்த பொருள்களைத் துரியோதனன் கவர்தல் முறைமையாகுமே யன்றி, தன்னைத்தோற்ற பிறகு தன்னுரிமையை யிழந்த தருமபுத்திரன் என்னைத் தோற்றிருந்தால் என்னை வைத்தாடுதற்கே அத்தருமபுத்திரனுக்கு உரிமையில்லாமையால் அவ்வாறு பந்தயமாக வைத்து ஆடின ஆட்டமே செல்லாது; அப்பொழுது என்னைத் துரியோதனன் கவர்ந்து செல்லுதற்கும் நியாயமில்லை: ஆகையால், தருமன் தன்னைத் தோற்று என்னைத் தோற்றானோ? அன்றி, என்னைத் தோற்றுத் தன்னைத்தோற்றானோ? என்ற விஷயம் முதன்முதல் தெரியவேண்டும்' எனத் திரௌபதி வினாவியதாகக் கற்பித்துக் கூறின னென்க. இவ்வாறு தான் கூறினால், துரியோதனன் தான் செய்வது முறைமையன்றென்று உணர்ந்து பின்வாங்கித் திரௌபதியை ராஜசபையில் அழைத்து மானபங்கஞ் செய்யாது விட்டிடக்கூடுமென்பது, பிராதிகாமியின் உட்கோள்.

இதுமுதல் முப்பது கவிகள் - மூன்றாஞ்சீரும் ஆறாஞ்சீரும் காய்ச்சீர்களும், மற்றைநான்கும் மாச்சீர்களுமாகி வந்த கழிநடிலடி நான்குகொண்ட அறு ***சீராசிரியவிருத்தங்கள்****.* *(364)*

212.-அதுகேட்ட துரியோதனன்திரௌபதியைக் கொணரும்படி துச்சாதனனுக்குக் கட்டளையிடுதல்.

செல்வப் பாவை திருவுள்ளமிதுவென் றந்தத் தேர்ப்பாகன்
சொல்லப் பாவி தரியாமற் றுச்சா தனனை முகநோக்கி
அல்லற் பான்மை பெற்றழிந்த வைவர்க் கொருத்தி யாகியவம்
மல்லற் பானல் விழியாளை மன்பே ரவையி னழையென்றான்.

(இ-ள்.) செல்வம் பாவை திருவுள்ளம் இது என்று-'சிறப்புப் பொருந்திய சித்திரப்பாவைபோலழகிய திரௌபதியின் மனக்கருத்து இதுவாகும்' என்று அந்த தேர்ப்பாகன் சொல்ல-(பிராதிகாமியென்னும்) தேர்ப்பாகன் (தன் கற்பனையைத் திரௌபதியின் வார்த்தையாகக்) கூற,-(அதுகேட்டு), பாவி - கொடும்பாதகனான துரியோதனன், தரியாமல்-மனம் பொறாமல், துச்சாதனனை முகம் நோக்கி - துச்சாதனனது முகத்தைப் பார்த்து, 'அல்லல்பான்மை பெற்று - துன்பப்படும் விதியை யடைந்து, அழிந்த-அழிவடைந்த, ஐவர்க்கு - பாண்டவரைவர்க்கும் (பொதுவாக), ஒருத்தி ஆகிய- தானொருத்தியே மனைவியாயிருக்கின்ற, அ மல்லல் பானல் விழியாளை - வளமுள்ள கருங்குவளை மலர்போன்ற கண்களையுடையவளாகிய அத்திரௌபதியை, மன் பேர் அவையின் அழை-அரசர்கள் நிறைந்துள்ள (இந்தப்) பெரிய சபையில் (இப்பொழுது) அழைத்து வா,' என்றான் - என்று கட்டளையிட்டான்; (எ - று.)

ஐவர்க்கும் பொதுவான மனைவியாயிருக்கிற அவள் பலபேர் கூடிய ராஜசபையில் நாணமின்றி வருதற்கு உரியவளே யென்பான், 'ஐவர்க்கும் ஒருத்தியாகிய அம்மல்லற்பானல் விழியாளை மன்பேரவையின் அழை' என்றான். செல்வப்பாவை - செல்வத்தில் பிறந்து செல்வத்தில் வளர்ந்து செல்வத்தில் வாழ்க்கைப்பட்ட அருமையான பெண் என்றவாறுமாம். துஸ்ஸாஸனன் - கொடிய கட்டளையையுடையா னெனப் பொருள்படும் வடசொல். துச்சாதனனை முகம் நோக்கி - துச்சாதனனைமுகத்தைப் பார்த்து என இரண்டு செயப்படுபொருள் வந்த செய்வினை. இனி துச்சாதனனை முகத்தின்கண் நோக்கி யென்றாவது, (உருபுமயக்கமாகத்) துச்சாதனனது முகத்தை நோக்கி யென்றாவது கொள்வது, தமிழ்நடை. "முதலை ஐ யுறிற் சினையைக் கண்ணுறும், அது முதற்காயின் சினைக்கு ஐயாகும்". பான்மை- விதி. மல்லல் - வளப்பமுணர்த்தும் உரிச்சொல்; "மல்லல் வளனே" என்பது தொல்காப்பியம். பானல் - நீலோற்பலம்: அதன் மலர்க்கு, முதலாகுபெயர். (365)

213.-துச்சாதனன்திரௌபதியிருந்த இடத்தை அணுகிக் கூறத் தொடங்குதல்.

நோன்றாள் வெங்கட் கடகளிற்றுநுழைவே லரச னுவற லுமே,
ஆன்றார் கேட்கிற் செவிபுதைக்கு மழல்கால் வெஞ்சொ

லறனில்லான்,
தோன்றா நயனத் துணைவனைப்போற் றுணைக்கண் டுகிலிற்
சூழ்ந்திருந்த,
ஈன்றா ளில்லத் திருந்தாளை யிகலோடெய்தியிவைசொல்வான் .

(இ -ள்.) நோன் தாள் வெம் கண் கடம் களிறு நுழை வேல் அரசன் - வலிய கால்களையும் கொடுமையையும் மதநீர்ப் பெருக்கையுமுடைய யானைகளினுடம்பில் தைத்துச்செல்லுந் தன்மையுள்ள வேலாயுதத்தை யேந்தியவனாகிய துரியோதனன், ஆன்றார் கேட்கின் செவி புதைக்கும் அழல் கால் வெம்சொல் - பெரியோர் கேட்டால் காதுகளைப் பொத்திக்கொள்ளுதற்குக் காரணமானதும் நெருப்பைக் கக்குவதுபோன்றதுமான கொடிய கட்டளைச் சொல்லை, நுவறலுமே - சொன்னவுடனே,-அறன் இல்லான் - தருமநெறி சிறிதுமில்லாதவனாகிய துச்சாதனன்,-தோன்றா நயனம் துணைவனை போல் - தெரியாத கண்களையுடைய [குருடனான] (தனது) கணவனாகிய திருதராட்டிரனைப்போலவே, துணைகண் துகிலின் சூழ்ந்து இருந்த-தனது இரண்டு கண்களையும் வஸ்திரத்தினாற் சுற்றிக் கட்டிக்கொண்டு தானும் குருட்டுத் தன்மையை அடைந்திருக்கின்ற, ஈன்றாள் - (தனது) பெற்றதாயாகிய காந் தாரியினது, இல்லத்து - அந்தப்புரத்திலே, இருந்தாளை - இருந்தவளாகிய திரௌபதியை, இகலோடு எய்தி - மனக்கறுவுடனே சென்று கிட்டி, இவை சொல்வான் - இவ்வார்த்தைகளைக் கூறுவானாயினான்; (எ - று.)-அவற்றை அடுத்த மூன்று கவிகளிற் காண்க.

இனி, முதலிரண்டடிகளில், அரசன் நுவறலும் வெஞ்சொல்லையுடைய அறனில்லான் என்று நேராகவே கூட்டிப் பொருள் கொள்ளலுமாம். திருதராட்டிரனுக்கு மணஞ் செய்வித்தற் பொருட்டு வீடுமன் இட்ட கட்டளையினால் தூதர் காந்தாரதேசத்து அரசனான சுபலனிடத்திற் சென்று அவன் மகளாகிய காந்தாரியைத் திருதராட்டிரனுக்குத் தரும்படி மணம் பேச, அச்சுபலனும் திருதராட்டிரன் கண்ணில்லாதவனாயினும் அவனது நற்குடிப்பிறப்பையும் புகழையும் நல்லொழுக்கத்தையும் ஆராய்ந்து மணம்நேர, காந்தாரி தனது சுற்றத்தார் மூலமாகத் தனது தாய் தந்தையர் திருதராட்டிரனுக்குத் தன்னை அளிக்க நிச்சயித்திருப்பதையும் அவன் கண்ணில்லாதவ னென்பதையும் கேட்டறிந்து, விதியினாற் கிடைத்த அக் கணவன் திறத்தில் மனமுவந்தவளாய்ப் பதிவிரதா தருமத்தை மேற்கொண்டு, கட்புலனால்வரு மின்பத்தைத் தன் கணவன் போலவே தானும் அனுபவியாதிருத்தல் வேண்டி ஆடையை பலமடிப்பாக மடித்து அதனால் தன் கண்களை மறைத்துக் கட்டிக்கொண்டு கண்பார்வை யிலளாயின ளென்பது வரலாறு. வெம் கண்-பயங்கரமான கண்க ளெனினுமாம். 'களிற்று நுழை வேல்' என - வேலின் மிக்க கூர்மையை விளக்கியவாறாம். நுவறலும் - நுவல்-பகுதி, து, அல்-சாரியைகள், உம் வினையெச்ச விகுதி: மற்றவை - சந்தி. ஈற்றடி - முற்றுமோனை. (366)

214.-இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் -துச்சாதனன் வார்த்தை .

தானே சூது பொருதழிந்து தலைவன்றனக்குன் பதியான,
கோனே சொல்லி யாவையுமுன் கொடுத்தான் கொடுத்த
பின்னிசைவு,
யானே யென்றும் வீமன்முத லிளையோ ரென்று மென்வேள்வி,
மானே யென்றுங் குறித்திழந்தான் வழக்கால் வென்றோம்
வருவாயே .

(இ -ள்.) உன் பதி ஆன கோனே-உனது கணவனாகிய தருமபுத்திரனே, தானே சூது பொருது அழிந்து-தானாகவே சூதாடித் தோற்று, தலைவன் தனக்கு-அரசனாகிய துரியோதனனுக்கு, சொல்லி யாவையும் முன் கொடுத்தான்-பந்தயமாகக் குறிப்பிட்டு எல்லாப்பொருள்களையும் முதலிற்கொடுத்துவிட்டான்; கொடுத்தபின்-(அவ்வாறு எல்லாப் பொருள்களையும் தோற்றுக்) கொடுத்த பின்பு - இசைவு-(தான்) மனமொப்பிய பந்தயப்பொருள், யானேயென்றும்-, வீமன் முதல் இளையோர் என்றும் - வீமன் முதலிய தம்பிமார் நால்வரு மென்றும், என் வேள்வி மானே என்றும் - எனது யாகபத்தினியாகிய திரௌபதியேயென்றும், குறித்து - குறிப்பிட்டுவைத்து, இழந்தான்-(எல்லாரையும்) இழந்து விட்டான்; வழக்கால் வென்றோம் - முறைமையாகவே (நாங்கள் சூதாட்டத்திற்) சயித்துவிட்டோம்;

(ஆதலால்), வருவாய் - (எங்கட்கு அடிமைப்பட்ட நீ எம் விருப்பின்படி இராசசபைக்கு) வரக்கடவாய்; (எ - று.)

'தானாகவே சூதாடி எல்லாப் பொருள்களையும் இழந்து பின்னர்த் தருமபுத்திரன் பிராயத்தில் மூத்தவனான தன்னை முதலிலும், பிறகு வயசின் கிரமப்படியே வீமன் முதலிய தம்பிமாரையும், அதன் பின்பு யாவரினும் இளையவளான உன்னையும் பந்தயமாக வைத்து முறைப்படியாகவே தோற்றனனாதலால், உன் பர்த்தாக்களான பாண்டவர்கள் போலவே நீயும் எங்கட்கு அடிமையாகியே விட்டாய்; ஆதலால், எங்களுடைய கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து வர வேண்டியதே' எனத் துச்சாதனன், திரௌபதி கூறியதாகப் பிராதிகாமி கூறிய ஆட்சேபத்திற்குப் போலிச் சமாதானங் கூறித் திரௌபதியைத் தன்னுடன் ராஜசபைக்கு வருமாறு அழைத்தனனென்க. தம்பிமாரை முதலில் வைத்திழந்த பின்பே தருமன் தன்னையும், திரௌபதியையும் பந்தயம் வைத்திழந்ததாக முதனூலாகிய வியாசபாரதத்திற் கூறியிருக்கவும் இவ்வாசிரியர் இவ்வாறு கூறியது, 'பின்னோன் வேண்டும் விகற்பங்கூறி' என்ற வழி நூலிலக்கணம் பற்றி என்க.

தானே, ஏகாரம் - பிரிநிலை: பிறர் தூண்டுதலில்லாமலென்றபடி, மற்றை ஏகாரங்கட்கும் ஏற்றபெற்றி கண்டுகொள்க. வென்றோம் - உளப்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மை. (367)

215.

பொன்னைச்சிரிக்கும் பூங்கோயில் புனல்வா வியிலென்
றெங்கள்குல,
மன்னைச் சிரித்த செங்கனிவாய் மாறா திரங்கியமுதரற்ற
மின்னைச் சிரிக்கு நுண்ணிடையாய் வேந்தர்க் கெதிருன்
மெய்க்கணவன்,
றன்னைச் சிரிக்க விருக்கின்ற சலநீ காணிற்றரியாயே.

(இ -ள்.) மின்னைச் சிரிக்கும் நுண் இடையாய் - மின்னலைப் பரிகசிக்கின்ற நுண்ணிய இடையையுடையவளே! பொன்னை சிரிக்கும் பூ கோயில் - பொன்னின் நிறத்தைச் சிரிக்கின்ற [பொன்னைக் காட்டிலும் மிக்க பேரொளியைக் கொண்ட] அழகிய (இந்திரப் பிரத்தத்துச்) சபாமண்டபத்தில், (பளிங்கினால் தொழில் செய்யப்பட்ட ஓரிடத்தைத் தடாகமெனப் பிரமித்துத் துரியோதனன் தனது துகிலைத் தூக்கிக் கொண்டு சென்றபோது), புனல்வாவி இல் என்று- 'நீரையுடைய வாவியானது (இங்கு) இல்லையே!' என்று சொல்லி, எங்கள் குலம் மன்னை சிரித்த- எங்கள் குலத்திற் பிறந்த அரசனான துரியோதனனைச் சிரித்து இகழ்ந்த, செம் கனிவாய் - கோவைப்பழம் போலச் சிவந்த உனது வாயே, மாறாது இரங்கி அழுது அரற்ற - (இப்பொழுது) ஓயாமல் வருந்திக் கதறியழும்படி, வேந்தர்க்கு எதிர் - பல அரசர்கள் முன்னிலையில், உன்மெய் கணவன் தன்னை சிரிக்க இருக்கின்ற - உனக்கு உரிய கணவனாகிய தருமபுத்திரனை (நாங்கள்) சிரித்து இகழும்படியிருக்கின்ற, சலம் - (அவனது) இழிந்த நிலைமையை, நீ காணில் - நீ பார்த்தால், தரியாயே - பொறுக்கமாட்டாயே! (எ - று.)

*இந்திரப்பிரத்தத்தில் எங்கள் தலைவனான துரியோதனனைச் சிரித்த உன்னுடைய வாயானது இப்போது உனது தலைவனைக் கண்டு அழுது அரற்றுமாறு நாங்கள் அவனைப்பரிகசித்துச் சிரித்தால் நீ மனம் பொறுக்கமாட்டாயே? அப்பொழுது செய்த வினையின் விளைவை இப்பொழுது நீ அனுபவித்தே தீரவேண்டும் என்பது கருத்து. திரௌபதியின் வாயில் முதலிற் சிரிப்பும் பின்பு அழுகையுங் கூறியிருப்பது, ஒன்றிற் பல நிகழ்வனவாகக் கூறும் **முறையிற்படர்ச்சியணியாம்;** முதலடியிலும் மூன்றாமடியிலும் 'சிரிக்கும்' என்பது - உவமவாசகமாய் நின்றது. திரௌபதி துரியோதனனைச் சிரித்த வரலாறு, கீழ் 13 - ஆங் கவியின் உரையில் விரித்துக் கூறப்பட்டது. இல் - இல்லை என்ற எதிர்மறைக் குறிப்பு வினைமுற்றின் விகாரம். சலம்-வஞ்சனை; இங்கு, வஞ்சனையால் நேர்ந்த இழிந்த நிலைமைக்கு இலக்கணை. தரியாயே-'தரியாய்' என்ற உதிர்மறை முற்றோடு எதிர்மறைப் பொருளதான ஏகாரஞ் சேர்ந்து தரித்தே தீரவேண்டு மென்ற ஒருடன்பாட்டுப்பொருளை வற்புறுத்திற்று. (368)*

216. ***தலத்துக் கியையா தைவரையுந்தழுவித் தழுவித்***
தனித்தனியே,
நலத்துப் பொய்யே மெய்போல நடிக்குஞ் செவ்வி
நலனுடையாய்,
குலத்துப் பிறந்தா யாமாகிற் கூசா தென்பின் போதுகெனப்,
பெலத்திற் செங்கை மலர்தீண்டிப் பிடித்தான் சூழ்ச்சி
முடித்தானே.

(இ -ள்.) தலத்துக்கு இயையாது-உலகவழக்கத்திற்கு மாறாக, ஐவரையும் தனி தனியே தழுவி தழுவி-பாண்டவரைவரையும் ஒவ்வொருவராக ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு, பொய் நலத்து மெய்போல நடிக்கும்- பொய்ம்மையாகிய அன்பை மெய்யன்புபோலக் காட்டுகிற, செவ்வி நலன் உடையாய்-மிக்க அழகையுடையவளே! (இவ்வாறு நடிப்பதனால், நீ), குலம் துப்பு இறந்தாய் ஆம் - நல்ல குலத்திற்கு உரிய ஒழுக்கம் தவறினவளாயினாய்; ஆகில்-ஆகவே, கூசாது-பின்வாங்காமல், என்பின் போதுக-என்பின்னே வரக்கடவாய், என-என்று சொல்லி, (துச்சாதனன்), பெலத்தின்-பலாத்காரமாக, செம் கை மலர் தீண்டி பிடித்தான்-(திரௌபதியினது) செந்தாமரை மலர்போன்ற கையைத் தொட்டுப் பிடித்திழுக்கலாயினான்; (அதனால்), சூழ்ச்சி முடித்தானே- (தாங்கள்) எண்ணிய ஆலோசனையை முடித்தவனாயினான்;(எ - று.)

ஒருத்தியே ஐவரை ஒருசேர மணம்புணர்தல் உலகவழக்கத்திற்கு மாறான தென்பான் 'தலத்துக்கு இயையாது' என்றும், 'எனக்கு உன்னிடத்தில் தான் மிக்க அன்பு' 'எனக்கு உன்னிடத்தில்தான் மிக்க அன்பு' என்று ஒவ்வொருவரிடத்தும் இரகசியத்திற் கூறி மயக்கும் இயல்புடைய பொதுமகளென்பான் 'ஐவரையும் தழுவித்தழுவித் தனித்தனியே நலத்துப் பொய்யே மெய்போல நடிக்கும்' என்றும், அதற்கேற்ப அழகுடையாளென்பான் 'செவ்வி நலனுடையாய்' என்றும் கூறினான். செவ்வி நலன்- ஒருபொருட்பன்மொழி. ஒருத்தியே ஐவரையும் மணம்புணர்ந்து பதிவிரதா தருமங் குலைந்து நாணமற்றிருக்கிற நீ என்பின்னே வருதற்குப் பின்வாங்கக் காரணமில்லையே யென்பது, 'குலத்துப்பு இறந்தாய் ஆம், ஆகிற் கூசாது என்பின்போதுக' என்பதன் கருத்து; இனி 'குலத்துப் பிறந்தாயாம் ஆகில்' என்று பிரித்து-நல்ல குலத்திற் பிறந்தவளா யிருந்தால் என்று கூறுவது, 'என் பின் போதுக' என்பதனோடுமுரணுமாறு அறிக. இகழ்ச்சிக்குறிப்பாய் அங்ஙனங் கூறினனென்றலுமொன்று. 'சூழ்ச்சி' என்றது, முதலில் துஷ்டசதுட்டர்கள் ஒருங்கேகூடிச்செய்த சதியாலோசனையை. பாண்டவர்கட்குப் பேரவமானஞ்செய்தலே துரியோதனாதியரது சூழ்ச்சியின் முடிவாதலின், அதற்குக் கடையெல்லையாக அவர்கள் மனைவியைச் சபையிலிழுத்துக் கொண்டு வரவே சூழ்ச்சி முடிந்ததாமென்ப. பிடித்தான் சூழ்ச்சி முடித்தான்- ***ப்ராசம்***. *பெலம் = பலம்: வடசொல். 'குலத்துப்பிறந்தாயாம்' என்ற விடத்தில், 'ஆம்' என்பது-தேற்ற முணர்த்தும்; அன்றி, செய்யுமென்முற்று முன்னிலைக்குச் செல்லாமையுணர்க. (369)*

217.-துச்சாதனனாற் கைபிடித்துஇழுக்கப்பட்ட திரௌபதி காந்தாரியினருகிற்சார்தல்.

சிலைவா யங்கை யவன் றீண்டச்செல்லா ளாகி யல்லலுழந்து,
உலைவா யழல்போ னெடுதுயிரா வுள்ளந் தளரா
வுடனடுங்காக்,
கொலைவா யெயினர் கொல்லுநிலங் குறித்துச் செறுத்த
கொடியநெடு,
வலைவா யொருதா னகப்பட்ட மான்போன் மாமி
மருங்குற்றாள்.

(இ -ள்.) சிலை வாய் அம் கை அவன்தீண்ட-வில் பொருந்திய அழகிய கையையுடையவனான அத்துச்சாதனன் இழுக்கவும்,-(திரௌபதியானவள்),- செல்லாள் ஆகி-(அவன் பின்னே) போகாதவளாய், அல்லல் உழந்து- துன்பத்தால் வருந்தி, உலைவாய் அழல் போல் நெடிது உயிரா-(கொல்லனது) உலைக்களத்து நெருப்புப்போல் (உஷ்ணமாகப்) பெருமூச்சுவிட்டு, உள்ளம் தளரா-

மனஞ் சோர்ந்து, உடல் நடுங்கா-உடம்பு நடுங்கி,-கொலைவாய் எயினர்- கொல்லுதலைத் தமது சாதித் தொழிலாகக் கொண்ட வேடர்கள், கொல்லும் நிலம் குறித்து-(மிருகங்களை அகப்படுத்திக்) கொல்லுதற்கு வாய்ப்பான இடத்தை ஆராய்ந்தறிந்து, செறுத்த-(அங்குக்) கட்டிய, கொடிய நெடு வலையாய்-கொடுமையான நெடிய வலையிலே, ஒருதான் அகப்பட்ட- தன்னந்தனியே அகப்பட்டுக்கொண்ட, மான்போல்-, (துச்சாதனன் கையில் அகப்பட்டவளாய்), மாமிமருங்கு உற்றாள் (தனக்கு) மாமியார் முறைமையான காந்தாரியின் பக்கத்திற் சென்று சேர்ந்தாள்; (எ-று.)

வேடருடைய வலையிற் சிக்கிய மான் வெருண்டு தப்பும் வழியின்றிப் பதைபதைப்பதுபோல, துச்சாதனன் கையிற் சிக்கிய திரௌபதியும் தப்பியோடும் வகையின்றி மனம்மருகி மிக வருந்தி உழன்று பின்னர்க் காந்தாரியைச் சார்ந்தன ளென்றவாறு. ***உவமையணி****. அங்கை- அகம் கை என்று பிரிந்து, உள்ளங்கை யென்றும் பொருள் படும்; "அகமுனர்ச் செவிகைவரின் இடையன கெடும்" என்பது, நன்னூல். உயிரா, தளரா, நடுங்கா-'செய்யா' என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சங்கள். எயினர்-குறிஞ்சி நிலமாக்கள்; (அந்நிலத்துமகளிர், 'எயிற்றியர்' எனப்படுவர்.) 'சிலைவா யணங்கை' என்ற பாடத்துக்கு, வில்லிலக்கை யெய்ததனால் பாண்டவர் மனைவியாகப் பெற்ற திரௌபதியை யென்பது பொருள். (370)*

218.-துச்சாதனன் பின்னேபோமாறு காந்தாரி திரௌபதிக்குக்கூறல்.

பூவார் குழலி தளர்வொடுதன்புறஞ்சேர் பொழுதுஞ் சிறிதிரங்
காள்,
நீவா வென்றே யருகிருத்தி நெடுங்கண் பொழியு நீர் துடை
யாள்,
மேவா ரல்லர் தமரழைத்தான் மேலுன் கருத்து விளம்பிவரப்,
பாவா யஞ்சா தேகென்றாள் பலபா தகரைப் பயந்தாளே.

(இ -ள்.) பூ வார் குழலி - மலர்களையணிந்த நீண்ட கூந்தலையுடைய வளாகிய திரௌபதி, தளர்வொடு - வருத்தத்துடனே, தன் புறம் சேர்பொழுதும் - தன்புறத்தில் வந்து சார்ந்தபொழுதிலும், சிறிது இரங்காள் - சிறிதும் மனமிரங்காதவளாகியும், நீ வா என்றே அருகு இருத்தி நெடும் கண் பொழியும் நீர் துடையாள் - 'நீ (இங்கே) வருவாயாக' என்று (அன்புகொண்டழைத்துத் திரௌபதியைத்) தன்னருகிலிருக்கச்செய்து (அவளது) நீண்ட கண்களிலிருந்து சொரிகிற துன்பக் கண்ணீரைத் துடைத்துத்தேற்றாதவளாகியுமிருந்துகொண்டு, 'பாவாய்-திரௌபதியே! மேவார் அல்லர்-(உன்னை அழைப்பவர்) பகைவரல்லர்: தமர் - சுற்றத்தவரேயாவர்; அழைத்தால் - (இவ்வாறு சுற்றத்தவர்) அழைக்கும்போது, மேல் உன்கருத்து விளம்பி வர அஞ்சாது ஏகு - இனிமேல் உனது எண்ணத்தைச் சொல்லி வருமாறு சிறிதும் அச்சங்கொள்ளாது செல்வாயாக', என்றாள்-; (யாவளெனில்),- பல பாதகரை பயந்தாள்-பல(நூறு) பெரும்பாவிகளைப் பெற்றவளாகிய காந்தாரி: (எ - று.)

துச்சாதனன் வலியப் பிடித்திழுத்தபோதே அவனைத் தடுத்துத் திரௌபதியைப் பாதுகாத்தற்குஉரிய முறையில் நிற்பவளான காந்தாரி, அப்போது அவ்வாறு செய்யாதிருந்ததுமன்றி, அவள் தன்னிடம் வந்தபிறகும் அன்புகாட்டி அவளைத் தேற்றாமல் விட்டிட்டதோடு, 'அவன் பின்னேபோ' என்றுஞ்சொன்ன கொடுமையை நினைந்து, அக்காந்தாரியை 'பலபாதகரைப் பயந்தாள்' என்றார்; மக்கட்கு ஏற்ற தாய் என்க. பல புதல்வரைப் பெற்றோர்க்கு இரக்கமென்பது இயல்பாயிருக்கவும், நூறு பிள்ளைகளைப் பெற்ற இவட்கு இவ்வாறு கொடுமை யமைந்திருப்பதற்குக் காரணம், நற்புதல்வரைப்பெறாது பல கொடும்பாவிகளைப் பெற்றதேயா மென்றவாறு. இத்தொடர், ***கருத்துடையடைகொளியணி****, காந்தாரி தான் மிக்க பதிவிரதையாயிருந்தும் தன் மருமகளாகிய திரௌபதியினிடத்து இரக்கங் கொள்ளாமலும் அவளது கண்ணீரைத் துடையாமலுமிருந்து 'தமரழைத்தால் உன்கருத்தைவிளம்பிவர ஏகு' என்று கூறி அறத்திற்கு மாறாக நடந்தது, அவள் தன் மக்களிடத்துக் கொண்ட மிக்க அன்பினாலென்க. பூ ஆர் குழலி என்று பிரித்து-பூக்களை மிகுதியாக அணிந்துள்ள கூந்தலை யுடையவளென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். பொழுதும், உம்மை - இழிவுசிறப்பு. 'சிறிதும்' என்ற இழிவுசிறப்பும்மை, விகாரத்தால் தொக்கது. மேவார் - சேராதவர்: எனவே பகைவராயிற்று; எதிர்மறைப் பலர்பால் வினையாலணையும் பெயர். (371)*

219.-துச்சாதனன் திரௌபதியைஇழுத்துக் கொண்டு போதல் .

**தண்டார் விடலை தாயுரைப்பத்தாய்முன் னணுகித் தாமரைக்கைச்,
செண்டா லவள்பைங் குழற்பற்றித் தீண்டா னாகிச் செல்கின்றான்,
வண்டார் குழலு முடன்குலைய மானங் குலையமனங்குலையக்,
கொண்டா ரிருப்ப ரென்றுநெறிக் கொண்டா ளந்தோகொடியாளே .**

(இ -ள்.) தாய் உரைப்ப-தனது தாயாகிய காந்தாரி (அவ்வாறு) சொல்லிவிடவே,-தண் தார் விடலை-குளிர்ந்த மாலையை அணிந்த துச்சாதனன், தாய்-தாவிச்சென்று, முன் அணுகி-(திரௌபதியின்) எதிரில்போய், தாமரை கைசெண்டால் - தாமரை மலர்போன்ற (தனது) கையிற்கொண்ட - செண்டினாலே, அவள் பைங் குழல் பற்றி-அந்தத்திரௌபதியினது கரியகூந்தலைப் பிடித்துக்கொண்டு, தீண்டான் ஆகி செல்கிறான் - (அவளுடம்பைத்) தொடாதவனாகவேபோகின்றவனானான்:(அப்பொழுது), கொடியாள்-பூங்கொடி போன்றவளான திரௌபதி, வண்டு ஆர் குழல் உடன் குலையஉம்-வண்டுகள் மொய்க்கப்பெற்ற தனது கூந்தல் ஒருசேர அவிழ்ந்து புரளவும், மானம் குலைய-(தனது) மானம் அழிந்திடவும், மனம் குலைய- மனமும் நிலைகலங்கவும், கொண்டார் இருப்பர் என்று - '(தன்னை) மணந்துகொண்ட கணவர்கள் (அச்சபையில்) இருப்பார்கள்' என்று எண்ணி, நெறிகொண்டாள்-(அத்துச்சாதனன் செல்கின்ற) வழியே (தானும்) செல்லலானாள்; அந்தோ-ஐயோ! (எ - று.)-'அந்தோ' என்பது, இரக்கக்குறிப்பிடைச்சொல்; கவி இரங்கிக் கூறியது.

காந்தாரி தனக்கு அநுகூலமாகச் சொல்லவே, துச்சாதனன் தனது தாயின்புறத்தி லொதுங்கியிருந்த திரௌபதியினருகிற் போய்த் தனது கைகளினால் அவள் கூந்தலைப் பற்றியிழுத்துக் கொண்டு செல்ல, அத்திரௌபதியும், தனது கணவர்கள் அச்சபையிலிருப்பதனால் அவர்கள் தன்னைக் காக்கக்கூடு மென்று ஒரெண்ணங்கொண்டு அத்துச்சாதனனுடன்சென்றனளென்பதாம். விடலை - ஆண்மகன், இளமகன், திண்ணியன்; ஆண்பாற் சிறப்புப் பெயர். 'தாய்' என்ற சொல் இரண்டனுள், பின்னது-இறந்தகால வினையெச்சம். செண்டு - ஒருவகையாயுதம்: மாட்டி யிழுத்தற்கு உரிய தென்ப. இனி, பூச்செண்டு என்று கொண்டு துச்சாதனன் தனது கையைப் பூஞ்செண்டினுருவமமையுமாறு குவித்துத் திரௌபதியின்குழலைப் பற்றின னென்பாருமுளர். 'பைங்குழல்பற்றத் தீண்டாளாகிச் செல்கின்றாள்' என்ற பாடம்-'தனது கூந்தலைப் பற்றி யிழுத்துக்கொண்டு செல்ல (த்திரௌபதி தான் தீட்டுடைமையால்) தீண்டக்கூடாதவளாயிருந்தும் [ரஜஸ்வலையாயிருந்தும்] (அத்துச்சாதனனுடன்) செல்பவளாய்' என்று பொருள்படும். 'கொடியாள்' என்பதற்கு-கொடுமைக்கு இலக்கானவளென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். 'குழலும்' என்ற உம்மையைப் பிரித்து 'குலைய' என்பதனோடு கூட்டுக. முன் நணுகி என்று பிரித்தும் உரைக்கலாம். (372)

220.-இதுவும் அது.

**சூழுங் கனல்வா யுருமன்றித் துளிவாய் முகிலுமகிதலத்து,
வீழுங் கொல்லோ வுற்பாதம் விரவிற் றென்றே வெரூஉக் கொள்ளத்,
தாழும் பெரிய கரியகுழ றாரோ டலையத் தழீஇக்கொண்டு,
வாழுஞ் சுரும்பு சுழன்றரற்ற மண்மே லிழுத்து வருகின்றான்.**

(இ -ள்.) 'சூழும் கனல் வாய் உரும் அன்றி - பரவுந்தன்மையுள்ள நெருப்புப் பொருந்திய இடி வீழ்வதே யல்லாமல், துளிவாய் முகிலும் மகிதலத்து வீழும்கொல்ஓ - மழைத்துளிகள் பொருந்திய மேகமும் பூமியில் விழக் கடவதோ! உற்பாதம் விரவிற்று - துர் நிமித்தம் உண்டாயிற்று: என்று-, வெரூஉக் கொள்ள - (கண்டவர் யாவரும்) அச்சங்கொள்ளும்படி, தாழும் பெரிய கரிய குழல் - நீண்டு தொங்குகின்ற பெரிய கருநிறமுடைய (திரௌபதியின்) கூந்தல், தாரோடு அலைய - மாலையுடனே அவிழ்ந்து கீழ்விழுந்து புரளவும், தழீஇக்கொண்டு வாழும் சுரும்பு சுழன்று அரற்ற - (அக்கூந்தலி லணிந்துள்ள மாலையைச்) சார்ந்து வாழ்கின்ற வண்டுகள் சுழன்று கொண்டு ஒலிக்கவும், மண்மேல்

இழுத்து வருகின்றான் - நிலத்திலே (அத்திரௌபதியை) இழுத்துக்கொண்டு வருவானாயினான்; (எ - று.)

துச்சாதனன் திரௌபதியை இழுத்துச் சென்றபோது அவள் கூந்தல் கீழ்விழுந்து புரண்ட தன்மை, மேகம் கீழ்விழுந்து புரள்வதாகிய உற்பாதமாகக் கருதுமாறிருந்த தெனக் குறித்தார். வானத்து மேகங்களினின்று நிலத்தில் இடிவீழ்வது, இயற்கையே; மேகம் வீழ்வதோ உற்பாதமாகக் கொள்ளப்படும். உற்பாதமாவன - உலகத்திற்குப் பின்வருந் தீங்கைத் தமது நிகழ்ச்சியால் முன்னமே விளக்குவன: அவை - மேகம் வீழ்தல், தூமகேதுவென்னும் வால்நட்சத்திரம் தோன்றுதல், வானத்தினின்று கொள்ளிக்கட்டை வீழ்தல், இரத்தமழை பொழிதல் போல்வன. பூமாலையுடனே கூடிய கருங்கூந்தல் குலைந்து வீழ்ந்ததை மின்னலோடு கூடிய மேகம் விழுந்ததென மயங்கியதாகக் கூறியது - மயக்கவணியாம். பூமாலைக்கு மின்னலும், கருங்கூந்தலுக்குக் கார் மேகமும் உவமை. "தாருங் குழலும் மின்னுடனே தலஞ்சேர் கொண்ட லெனவீழ" என்பர் மேலும்.

மகிதலம் - பூமியினது இடம் என உடைமையும் உடையதும் வேறாகாத ஒற்றுமைக்கிழமைப் பொருள்பட விரியும் ஆறனுருபுத்தொகை. வீழுங்கொல்லோ, கொல்-அசை; ஓ - இரக்கம். வெரூஉக் கொள்ள, தழீஇக்கொண்டு - வெருவுகொள்ள, தழுவிக்கொண்டு: சொல் விகாரப்பட்டு அளபெடுத்ததனால், சொல்லிசையளபெடைகள். (373)

221.-இதுமுதல்ஐந்து கவிகள் - திரௌபதியின் நிலையைக்கண்ட அந்நகரத்துச் சனங்கள் வருந்துதலைக்கூறும்.

தழலோ வென்னுங் கற்புடைய தனிநாயகிதன் றாமநறுங்,
குழலோ வுரகக் கொடிவேந்தன் குலமோ குலைந்த திவணென்பார்,
நிழலோ புவிக்கு நெருப்பன்றோ நெறியொன் றில்லா நீடுபொலங்,
கழலோன் மதிவெண் குடையென்பார் கையாற் கண்ட கண்புடைப்பார்.

(இ -ள்.) (சிலர்), 'தழலோ என்னும் கற்பு உடைய - நெருப்புத்தானோ என்று சொல்லத்தக்க [மிகப் பரிசுத்தமான] பதிவிரதா தருமத்தையுடைய, தனி நாயகிதன்- (வேறு துணையின்றித்) தனிப்பட்டவளாகிய (பாண்டவர்களின்) மனைவியான திரௌபதியினது, தாமம் நறுங்குழலோ - மலர்மாலையைச் சூடிய நறுமணம் வீசுகின்ற கூந்தல்தானோ (குலைந்தது!) உரகம் கொடி வேந்தன் குலமோ இவண் குலைந்தது - பாம்புக்கொடியையுடையவனாகிய துரியோதனராசனது வமிசமன்றோ இப்பொழுது குலைந்து விட்டது!', என்பார் - என்று சொல்லுவார்; (சிலர்), 'நெறி ஒன்று இல்லா நீடுபொலம் கழலோன் - சிறிதும் நன்னெறியிற் செல்லுதலில்லாத நீண்ட பொன்னாற் செய்த வீரக்கழலை யணிந்தவனாகிய துரியோதனனது, மதிவெள் குடை - பூர்ண சந்திரன் போன்ற வெண்கொற்றக் குடையானது, புவிக்கு - பூமியிலுள்ளார்க்கு, நிழலோ - நிழலைத் தருவதாகுமோ? நெருப்பு அன்றோ - நெருப்பாய் வாட்டுகின்றதன்றோ?' என்பார்-; (சிலர்), கண்ட கண் கையால் புடைப்பார் - (திரௌபதிக்கு நேர்ந்த அந்தக் கொடுமையைக்) கண்ட (தங்கள்) கண்களைக் கைகளினால் மோதிக்கொள்வார்கள்;

*திரௌபதி இப்பொழுது கூந்தலை விரித்தது, துரியோதனாதியர்கள் விரைவில் வேரோடழிதற்குக் காரணமா மென்பது முதலிரண்டடிகளின் கருத்து. உலகுக்கு இனிய நிழலைத்தந்து தாபத்தைத் தணிக்கவேண்டிய துரியோதனனது வெண்கொற்றக்குடை அவ்வாறின்றி அதற்குமாறாகக் கொடுமையை விளைத்துத் தபிப்பதனால், 'நிழலோ புவிக்கு நெருப்பன்றோ. . . . . . கழலோன் மதிவெண்குடை' என்றார். இப்படிப்பட்ட மகாசோகத்துக்குக் காரணமான செயலைத் தங்கள் கண்களாற் பார்க்க நேர்ந்த கொடுமைபற்றி, இவ்வருத்தத்தை ஏன் கண்டீர்கள்?' என்று தண்டித்தல்போல, அக்கண்களைத் தமது கைகளால் மோதுவாராயின ரென்க. கூந்தலின் குலைவை மறுத்து வேந்தன்குலம் குலைந்ததாகக் கூறியது, **அபநுதியலங்காரம்.** நீதிநெறி தவறாத அரசாட்சியைக் குடையென்றல் மரபு. குடைக்குச் சந்திரனுவமை, வட்டவடிவத்தோடு வெண்ணிறமாய் விளங்குதற்கு. குடை - அதுபோலத் தாபந் தணிக்கிற அதிகாரத்திற்கு உவமையாகுபெயர். மிக்க*

தூய்மையினாலும், நினைத்த மாத்திரத்தில் எரித்தழிக்குந் திறத்தினாலும், மாதர்களின் கற்பிற்கு அக்கினியை உவமை கூறுதல் மரபு. தனி நாயகி என்பது - ஒப்பற்ற தலைவியென்றும் பொருள்படும். 'புவிக்கு' என்பது முன்னுள்ள 'நிழலோ' என்றதனோடும், பின்னுள்ள 'நெருப்பன்றோ' என்பதனோடும் சென்றியைவது - இடை நிலைத் தீவகம். தழலோ, ஓகாரம் - சிறப்பு. குழலோ, நிழலோ - ஓகாரங்கள் - எதிர்மறைப்பொருளன. குலமோ, ஓகாரம் - தெரிநிலை. நெருப்பன்றோ - இதில் அன்று ஓ என்ற இரண்டு எதிர்மறைகள் ஒருங்குசேர்ந்து ஓர் உடன்பாட்டுப் பொருளை வற்புறுத்தித் தேற்றக்கருத்தை விளக்கும். குலம் குலைந்தது - தெளிவினால் எதிர்காலம் இறந்தகாலமாகச் சொல்லப்பட்ட காலவழுவமைதி. (374)

222. காட்டுந் திறல்வெஞ்சிலைவிசயன் கையால் வகிர்ந்து கடிகொண்மலர்,
சூட்டும் பனிச்சை யிவண்புழுதித் துகளே றியதென்றழுதுநைவார்,
மீட்டுந் தடாம லேகென்று விட்டான் மைந்தரிட்ட வினை,
கேட்டுங் கொடியள் காந்தாரி கிளையோ டின்றே கெடுமென்பார்.

(இ - ள்.) (சிலர்), 'திறல் காட்டும் வெம் சிலை விசயன்-(தனது) பராக்கிரமத்தை(ப் பலசமயங்களிற்) காட்டியுள்ள கொடிய வில்லையேந்தியவனான அருச்சுனன்,கையால் வகிர்ந்து கடிகொள்மலர் சூட்டும் - (தனது) கையினாற்கோதிநறுமணமுள்ள மலர் மாலையைச் சூட்டப் பெற்ற, பனிச்சை - (திரௌபதியினது)கூந்தல், இவண் புழுதி துகள் ஏறியது - இப்பொழுது மண்புழுதி படியப்பெற்றதே!' என்று அழுது நைவார் - என்று சொல்லிப் புலம்பிவருந்துவார்கள்; (சிலர்), 'காந்தாரி-, மைந்தர் இட்ட வினை கேட்டும் - (தனது)புதல்வர் செய்த தீச்செய்கையைக் கேட்டறிந்தும், மீட்டும் - பின்பும், தடாமல் -(துச்சாதனன் கொடுமையைத்) தடுக்காமல், ஏகு என்று விட்டாள் - (திரௌபதியை நோக்கி) 'நீ போ' என்று சொல்லி அனுப்பிவிட்டாள்; கொடியள்- (ஆதலாற்) கொடியவள்; கிளையோடு இன்றே கெடும் - (இவ்வாறுபெருந்தீங்கைச் செய்ததனால் இவள்) சுற்றத்தாரோடும் இப்பொழுதேஅழிந்துவிடுவாள்', என்பார்-; (எ - று.)

துரோணாசாரியர்க்குக் குருதட்சிணை செலுத்துதற்பொருட்டுத் துருபதன் விஷயத்திலும், சித்திரரதனென்ற வித்தியாதரவேந்தன் திறத்திலும், திரௌபதியின் சுயம்வர காலத்திலும், காண்டவமென்னும் வனத்தை எரிக்குமாறு அக்கினிதேவனுக்கு அளிக்கையில் வந்தெதிர்ந்த தேவர் திறத்திலும், தருமபுத்திரன் இராசசூயயாகஞ் செய்தற்பொருட்டுத் திறைப்பொருள் கொணருமாறு திசைகளை வென்ற போதும், மற்றும் பலவேளைகளிலும் அருச்சுனன் வில் திறமையைக் காட்டியது காண்க. இவ்வாறு மகா வீரனான அர்ச்சுனன் கோதி முடித்த கூந்தற்கும் புழுதிபடியுமாறு நேர்ந்த விபரீதத்தை நினைந்து அழுது நைவாராயினர். இங்ஙனம் திரௌபதியின் துன்பத்திற்குக் காரணமாயிருந்த துரியோதனாதியர்கள் அருச்சுனனது வில்வீரத்தினால் விரைவிலழிவுறுவ ரென்பது, 'காட்டுந்திறல் வெஞ்சிலை' என்ற அடைமொழியினாற் குறிப்பிக்கப்பட்டவாறு. 'அருச்சுனனாற் கோதி முடிக்கப்பட்ட திரௌபதியின் கூந்தலில் இப்பொழுது புழுதிபடிந்துள்ளது' என ஒரு பொருளிற் பல தன்மை நிகழ்ந்தனவாகக் கூறியது, முறையிற்படர்ச்சியணியின் பாற்படும். தன் மைந்தர் செய்த கொடுமையை அறிந்திருந்தும் திரௌபதியைச் சபைக்குப் போகுமாறு கூறிய காந்தாரி அக்கொடுமைக்கு உடன்பட்டவளேயாவளாதலால் 'கொடியள்' என்றும், 'அளவு கடந்து செய்த புண்ணிய பாவங்கள் மறுபிறப்பிலன்றி இப்பிறப்பிலேயே பயனை விளைக்கும்' என்பது நூல் துணிபாதலால், அளவு கடந்து செய்த பொல்லாங்குடைமைபற்றி, அதன் பயனாக 'காந்தாரி கிளையோடு இன்றே கெடும்' என்றும் கூறினார். 'வீறார் கற்பின் மின்னனையாளை விறன்மைந்தர், ஏறாமன்றிலேற்றவு மாமன் றென்னாதாள், ஊறாவன்பிற் கண்ணறை மன்னனொருதேவி, யாறாவெள்ளத்துன்புற வன்றே வடியிட்டாள்' என மேல் நான்காம்போர்ச் சருக்கத்தில் (செ:41) வருவது, இங்கு நோக்கத்தக்கது.

கடி - உரிச்சொல். பனிச்சை - மகளிர் கூந்தலின் வகை ஐந்திலொன்று; கூந்தலின் வகை ஐந்தாவன - மயிரை உச்சியில் முடித்தலாகிய முடியும், சுருட்டி முடித்தலாகிய குழலும், மயிரை முடிந்து விடுதலாகிய தொங்கலும், பின்னி விடுதலாகிய பனிச்சையும், பின்னே செருகுதலாகிய சுருளுமாம்.

பனிச்சை - இங்குச் சிறப்புப்பொருளைத் தராமல், பொதுவாகக் கூந்தலென்ற மாத்திரமாய் நின்றது. புழுதித்துகள் - ஒருபொருட்பன்மொழி. இன்றே, ஏகாரம் - தேற்றத் தோடு விரைவு. கெடும் - செய்யுமென்முற்று, பெண்பாலுக்கு வந்தது. (375)

223. இரும்போ நெஞ்சிம் மாமனிதற்கிசைந்தா னொக்க விருந்தென்பார்,
பெரும்போ ரரசர் பெண்ணுடனே பிறந்துஞ்சீறப் பெறாரென்பார்,
பொரும்போர் வீமன் பொறுத்தாலும் பொற்றேர் விசயன் பொறா னென்பார்,
அரும்போ ரரசர் தகாதென்றால் வருமோவிந்த வழிவென்பார்.

(இ -ள்.) (சிலர்), 'இ மாமன் - (திரௌபதியினது) மாமனாராகிய இந்தத் திருதராஷ்டிரன், ஒக்க இருந்து - உடனிருந்து, இதற்கு - (துரியோதனாதியர் செய்த) இந்தத்துராலோசனைக் கெல்லாம், இசைந்தான் - உடன்பட்டான்: (ஆதலால்), நெஞ்சு இரும்போ - (இவனது) மனம் இரும்புதானோ?' என்பார்-; (சிலர்), 'பெரும்போர் அரசர்- மிக்க போர்த்திறத்தையுடைய அரசர்கள், பெண்ணுடனே பிறந்துஉம் - பெண்ணுடனே பிறந்தவர்களாயிருந்தும், சீற பெறார்-(இக்கொடுமையைச் செய்யுந் துரியோதனாதியர் திறத்திற்) சிறிதுஞ் சினங்காட்டாதிருக்கின்றார்களே!' என்பார்-; (சிலர்), போர் பொரும் வீமன் பொறுத்தாலும் - போர் செய்யும் வலிமையுள்ள வீமசேனன் (மாறுசெய்யாது ஒருகால்) பொறுத்துக் கொண்டிருந்தானானாலும், பொன் தேர் விசயன் பொறான்-அழகிய தேரினையுடைய அருச்சுனன் சிறிதும் பொறுக்கமாட்டான், என்பார்-; (சிலர்), 'அரும்போர் அரசர் தகாது என்றால் - அருமையான போர்த்திறத்தையுடைய (இச்சபையிலுள்ள) அரசர்கள் '(இவ்வாறு சூதாடுதல்) தக்கதன்று' என்று மறுத்துக் கூறியிருந்தால், இந்த அழிவுவருமோ - இந்தக் கேடு நேரிடுமோ?' என்பார்-; (எ - று.)

*'மாமன்' என்றது-திரௌபதிக்கு மாமனார் முறையான திருதராஷ்டிரனை. இளமையிலே தந்தையையிழந்த பாண்டவர்கள் திறத்திலே திருதராஷ்டிரன் பேரன்புகொண்டு பாதுகாத்து வந்து அவர்களை மிக்கச் சிறப்பினராகுமாறு செய்திருந்தும், இப்போது ஒருபால் அன்பு ஓடிக் குணக்கேடரான தனது மைந்தர்க்கு வசப்பட்டு அவர்களது துராலோசனைகட்கெல்லாம் தான் உடந்தையாய் நின்று தருமாத்துமாக்களான அப்பாண்டவர்களைச் சூதாடுமாறு புரிந்து இதனோடு நில்லாமல் மருமகளான திரௌபதியைத் தனது மக்கள் பேரவமானஞ் செய்வதை அறிந்த பிறகும் தடுக்காமல் அதற்கும் உடன்பட்டதனால், அவனது மனத்தை 'இரும்போ' எனப்பழித்துக் கூறினார். 'இ மா மனிதற்கு' என்று பிரித்துப் பொருள் கொள்ளுதலு மொன்று. ஆணோடு பெண்ணோடு பிறக்க வில்லையா என்பது உலகவழக்கு. தான் தனியே ஒருத்தனாகப் பிறந்தவன் பிறரது கஷ்ட நிஷ்டூரங்களை யறிதல் அருமை; பலருடன் பிறந்தவர்களோ தம்மோடு குடல்துவக்குடைய உடன் பிறந்தார்க்கு வருத்தம் நேர்ந்தபொழுது அது தமது மனத்திற்பதிய வருந்துவார்களாதலால், அத்தகையார் பிறர்க்குத் துன்பம் நேர்ந்தவிடத்தும் அப்பிறரது கஷ்டநிஷ்டூரங்களையும் உணர்தற்கு வல்லவராவர். அத்தன்மையர்பலர் கூடியிருக்கும் இச்சபையிலே இயல்பிற் சுதந்திரமற்றுத் தனக்கு நேரும் துன்பத்தை நீக்கிக்கொள்ளும் வல்லமையில்லாத பெண்ணாய்ப் பிறந்துள்ள திரௌபதியை ஒருமூடன் இவ்வாறு வருத்துகையில் மாறாகச் சீறித்தமது பலத்தால் இவ்வக்கிரமத்தைத் தடுக்கவேண்டியிருக்க, இவர்கள் ஒன்றுஞ் செய்யாது அடங்கி வாளாவிருக்கின்றார்களே! இதென்ன விபரீதம் என்பது இரண்டாமடியின் கருத்து. திரௌபதி பெண்ணாதலால், 'ஆணோடு பிறந்தும்' என்பதைத் தவிர்த்து 'பெண்ணுடனே பிறந்தும்' என்று கூறினார்கள்; இது - **உலகவழக்குநவிற்சியணி.** 'பெரும் போரரசர்', என்றது மாறுசெய்ய வல்லவர் என்ற கருத்தை யுட்கொண்டது; **கருத்துடையடைமொழியணி.** இனி இரண்டாமடிக்கு - பெரிய போர்த் தொழிற்கு உரிய துரியோதனாதியர் தாங்களும் ஒரு பெண்ணுடன் பிறந்தவர் களாயிருந்தும் ஒரு பெண்ணை [திரௌபதியை] இவ்வாறு சினந்து வருத்துதற்குத் தகாதவராவரென்பார் என்று பொருள் கூறுதலும் ஒன்று; துரியோதனாதியர் நூற்றுவரோடு துச்சளையென்ற ஒருத்தி பிறந்தன ளாதலால், அவர்கள் பெண்ணுடனே பிறந்தவராவர். இப்பொருளில் துரியோதனாதியரை 'பெரும்போரரசர்' என்றது, தமக்குச் சரியான ஆடவரிடத்தில் வீரங்காட்டிப் போர் செய்யாமல் அபலையான ஒரு பெண்திறத்திற்*

பகைமை பாராட்டிக் கொடுமை செய்கின்றார்களே! இவர்களது வீரம் எற்றுக்கு? என்ற பழிப்பை விளக்கும். பிறந்தும், உம்மை - சிறப்பு.

பாண்டவரைவருள் உடல்வலிமையில் வீமசேனனும் விற்போர்த்திறத்தில் அருச்சுனனும் சிறந்தவர்க ளாதலால், இவ்விருவருள் ஒருத்தராவது மனம் பொறாது புழுங்கிச்சீறி உக்கிரங்கொண்டு பகையழிக்கக்கூடு மென்று, சிலர் தமது மனத்திற்சிறிது தேறியவாறு. 'வீமன் பொறுத்தாலும்' என்ற விடத்து, உம்மை-அவன் சிறிதும் பொறுக்க மாட்டானென்பதை விளக்கும். காண்டவ தகனகாலத்தில் அக்கினிதேவன் கொடுத்த வாநரத்துவசமமைந்து வெண்குதிரைகள் பூட்டியதேரையுடையவ னாதலால், அருச்சுனனை 'பொற்றேர்விசயன்' என்றான்; இத்தொடரில், காண்டவவனத்தை இனிதாகப் புசிக்குமாறு அக்கினிதேவனுக்கு அளித்தபோது தேவர்களையெல்லாம் புறங்கண்டு ஓடச்செய்த அருச்சுனனுக்கு நராதமரான துரியோதனாதியரை யழித்தல் ஒரு பெரிதன்று என்ற கருத்துந் தொனிக்கும். சபையிலுள்ள அரசர்களெல்லாரும் துரியோதனனுக்கு உடந்தையாயிராமல் ஒன்று சேர்ந்து ஆதியிலேயே 'இவ்வாறு அக்கிரமச் செயலைச் செய்தல் தகாது' என்று ஒரே குரலாகச் சூதாடுதலையே தடுத்திருந்தால், தனிப்பட்ட துரியோதனனால் இத்தகைய கொடுஞ்செயல் நேர்ந்திராதென்பது ஈற்றடியின் கருத்து; இனி, போர்செய்யும் பாண்டவர் சூதாடுதல் எமக்குத்தகாதென்று மறுத்திருந்தால், இத்தகைய அழிவு நேருமோ? என்ற கருத்துப்படப் பொருள் கூறுவாருமுளர். (376)

224. என்னே குடியிற்பிறந்தாருக் கிருப்பன் றிவ்வூ
ரினியென்பார்,
முன்னே யோடி முறையிட்டான் முனியுங் கொல்லோவெமை
யென்பார்,
பின்னே யிரங்கி யழுதழுது பேதுற் றின்னல்பெரிதுழப்பார்,
அன்னே துன்பங் களைந்தின்ப மாவா
யென்றேயருள்புரிவார்.

(இ -ள்.) (சிலர்), 'என்னே-இது என்ன விபரீதம்! குடியில் பிறந்தார்க்கு - நல்லகுடியிற் பிறந்துள்ளவர்கட்கு, இனி-இனிமேல், இ ஊர் இருப்பு அன்று - இந்தஅத்தினாபுரம் வசித்தற்குத் தக்க இட மன்று,' என்பார்-; (சிலர்), 'ஓடி- விரைந்துசென்று, முன்னே முறையிட்டால்-(யாம் துச்சாதனனது) எதிரில் ('திரௌபதியைநீ இவ்வாறாகச் செய்வது தகுதியன்று' என்று) முறையிடுவோமாயின், எமைமுனியும்கொல் ஓ - (அத்துச்சாதனன்) எங்களைக் கோபித்துக் கொள்வானோ?'என்பார்-; (சிலர்), பின்னே இரங்கி அழுது அழுது பேதுற்று இன்னல் பெரிது உழப்பார் - திரௌபதியின் பின்னே சென்று இரக்கங்கொண்டு கதறியழுது மனங்கலங்கி மிகவுந் துன்பப்படுவார்கள்; (சிலர்), 'அன்னே- தாயே! துன்பம் களைந்து இன்பம் ஆவாய்-(விரைவில்) இத்துன்பம் ஒழிந்து இன்பமடைவாய்,' என்று-, அருள் புரிவார்-கருணைகொண்டு கூறுவார்கள்; (எ - று.)

"கொடுங்கோன்மன்னர் வாழுநாட்டிற், கடும்புலிவாழுங்காடு நன்றே" என்பவாதலால், கொடுங்கோல்மன்னனான துரியோதனனது அத்தினாபுரியில் வாழ்ந்தால் குலமகளிரைப் பிறர் தீண்டுதல் முதலிய பலவகை முறைகேடுகள் நிகழக்கூடுமென்று அஞ்சி அவ்வூரார், 'குடியிற் பிறந்தாருக்கு இருப்பன்று இவ்வூர்' என்பாராயினர். என்னே-இரக்கக்குறிப்பு. காந்தாரியின் அந்தப்புரத்திலிருந்து துரியோதனன் புதிதாகக் கட்டிய மண்டபத்திற்குத் துச்சாதனன் திரௌபதியை இழுத்துக்கொண்டு செல்லும்போது கண்ட ஜனங்களின்செய்தி கூறுவன இப்பாடல்களெல்லா மென அறிக. அப்பொழுது திரௌபதிக்கு நேர்ந்த துன்பங்கள் யாவும் இன்பமாய் மாறவேண்டுமென்று தமது வேண்டுகையைச் சனங்கள் ஈற்றடியால் தெரிவித்தனர். அன்னே - அன்னையென்பதன் ஈறுதிரிந்த விளி. முன்னே - (துரியோதனனது) எதிரிலே யென்றலுமாம். (377)

225. பறைவன் களிற்றுப் பலபுரவிப் பைம்பொற்
றடந்தேர்ப்பாஞ்சாலர்க்கு,
இறைவன் பாவை யாங்காண விவையோ படுவ தென்
றுரைப்பார்,

பொறைவண் சிந்தைத் தருமனுக்குப் பொய்ச் சூதறிந்தும் பொரவென்ன,
குறைவந் ததுதன் விதிவலியாற் குறைந்தான் யாவுங் கொடுத்தென்பார்.

(இ -ள்.) (சிலர்), 'பறை வல் களிறு - பிளிறுகின்ற வலிய யானைகளையும், பல புரவி - பல குதிரைகளையும், பைம் பொன் தட தேர் - பசிய பொன்மயமான பெரியதேர்களையு முடையவனான, பாஞ்சாலர்க்கு இறைவன் - பாஞ்சால தேசத்தார்க்கு அரசனாகிய துருபதனுடைய, பாவை - அழகிய மகளாகிய திரௌபதி, யாம் காண-நாங்கள் கண்ணாற்காணும்படி, இவையோ படுவது- இத்துன்பங்கள் படுதலாகுமோ? (படுதல் தகாதென்றபடி);' என்று உரைப்பார்-; (சிலர்) 'பொறை வள் சிந்தை தருமனுக்கு-பொறுமையும் உதார எண்ணத்தையுமுடைய தருமபுத்திரனுக்கு,-'சூது-சூதானது, பொய் - பொய்க்கு இடமானது' (என்று), அறிந்தும் - தெரிந்திருந்தும், பொர - (அப்பொய்ச்சூதை) ஆடும்படி, என்ன குறை வந்தது-(புத்திக்குக் குறைவு நேரிட்டதே! இது) எவ்வளவு குறைவாய் விட்டது! [மிகவும் அறிவு குறைந்து விட்டது என்றபடி]: தன் விதிவலியால்-தன்னுடைய ஊழ்வினையின் வலிமையால், யாவும் கொடுத்து - [தனது] எல்லாப் பொருள்களையும் (சூதில் பந்தயம் வைத்துத்) தோற்றிழந்து, குறைந்தான்-மிக்க 'தாழ்வை அடைந்து விட்டான்' என்பார்-; (எ - று.) களிறு, புரவி, தேர் என்பன - காலாட்படைக்கும் உபலக்ஷணம். சதுரங்கசேனைகளையுமுடைய பாஞ்சாலதேசத்தரசனது புத்திரி இத்துன்பங்களைப் படத்தக்கவளல்லள் என்ற இவ்வாக்கியத்தில் ராஜபுத்திரியாயிருத்தலும் பெருந்துன்பத்தை யனுபவித்தலுமென்ற தகாதவற்றிற்குச் சேர்க்கையைக் கூறுதலாகிற தகுதியின்மையணி தோன்றும்: இது, வடமொழியில் விஷமாலங்கார மெனப்படும். எல்லா நீதிகளையு முணர்ந்த தருமபுத்திரன் 'சூதாடுதல் தவறு' என்பதை உணர்ந்திருந்தும் சூதாட இசைந்தது ஊழ்வினைப்பயனே யென்பது, பின்னிரண்டடியின் கருத்து. பறை வன்களிறு என்பதற்கு - பறைகளை (முதுகிலேற்றப்பட்ட) வலிய யானைகள் என்று கூறுவாரு முளர். இவையோ, ஓகாரம்- இரக்கம். குறை - மதிக்குறை, அறிவுகேடு. தருமனுக்கு என்ன குறை வந்தது என இயையும். (378)

226.-திரௌபதி ராஜசபையைச்சேர்தல்.

நெடுமா நகரிற் சனமனைத்து நேயம் பெறக்கண் டிவைகூற
வடுமா மரபிற் குறத்தேடு மன்பே ரவையின் முன்புக்காள்
கொடுமா மலர்க்கண் புனல்சோரக் குலைந்தே கிடந்த குழல்சோரத்
தடுமா றுள்ளந் தனிசோரத் தலைநா ளளித்த தழல்போல்வாள்.

(இ -ள்.) நெடு மா நகரில் - மிகப்பெரிய அத்தினாபுரியிலுள்ள, சனம் அனைத்தும் - மனிதர்களெல்லாரும், கண்டு - (திரௌபதியின் நிலைமையைப்) பார்த்து, நேயம் பெற இவை கூற - (அவளிடத்து) அன்புமிகுவதனால் இவ்வாறான வார்த்தைகளைச் சொல்ல, தலைநாள் அளித்த தழல்போல்வாள் - முற்காலத்தில் (தன்னைப்) பெற்ற யாகாக்கினியைப் போல்பவளாகிய திரௌபதி,- மா மலர் கண் கொடு புனல் சோர - பெரிய தாமரை மலர்போன்ற (தனது) கண்களிலே பொருந்தி நீர் பெருகவும், குலைந்தேகிடந்தகுழல் சோர - (துச்சாதனன் பிடித்திழுக்கையில்) அவிழ்ந்துவிட்ட கூந்தல் விழுந்து புரளவும், தடுமாறு உள்ளம் தனி சோர - கலக்கங் கொண்ட மனம் தனியே [துணையின்றிச்] சோர்வடையவும், மா மரபிற்கு வடு உற தேடும் மன் பேர் அவையின் முன் - (தனது) பெரிய வமிசத்துக்குப் பழிமொழியை மிகுதியாக உண்டாக்குகின்ற துரியோதனராசனது பெரிய சபைக்கு முன்னாக, புக்காள் - போய்ச் சேர்ந்தாள்; (எ - று.)

மகாபதிவிரதையாகிய திரௌபதியைத் தீண்டக்கூடாத காலத்தில் அநியாயமாய்ப் பலர் முன்னிலையில் மானபங்கமுண்டாகுமாறு சபைக்குப் பிடித்திழுத்துக் கொண்டு வரும்படி கட்டளையிட்டன னாதலால், துரியோதனனை, 'வடு மாமரபிற்கு உறத்தேடும் மன்' என்றார்; மகாபாதகனைப் பெறுவது குலத்திற்கே வசைக்கிடனா மென்க. வடு - புண்பட்டதனாலான தழும்பு: இங்கு நெடுநாள் நிற்கும் பழிக்கு இலக்கணை. 'இவை' என்றது - கீழ் ஐந்து கவிகளிற் கூறியவற்றைக் குறிக்கும். கொடும்புன லெனப் பண்புத்தொகையாக இயைத்து, (நூற்றுவருடைய குடியைக் கெடுத்தற்குக் காரணமாகுமாறு) கொடிய துயர்க்கண்ணீர் என்றும்பொருள் கூறலாம்: எளியாரைக் காணரமின்றி வலியார் வருத்த அவ்வெளியார் அதற்குமாறுசெய்ய வலியற்றவராய் அழுத கண்ணீர்,

முறைமை தவறிய அவ்வலியாரை வருத்துமென்க. "ஏழை யழுதகண்ணீர் கூரிய வாளொக்கும் ", "துணையிலர். . . . ., மாற்றத்தாற் செற்றாரென வலியார் - ஆட்டியக்கால், ஆற்றாதவரழுத கண்ணீரவை யவர்க்குக், கூற்றமாய் வீழ்ந்துவிடும்", "மனு நெறி முறையின் வழக்கிழந்தவர்தாம், மனமுற மறுகிநின் றழுத கண்ணீர், முறையுறத் தேவர் மூவர் காக்கினும், வழிவழியீர்வதோர் வாளாகும்மே", "அல்லற்பட்டாற்றா தழுத கண்ணீரன்றோ செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை" என்பன இங்குக் காணத்தக்கவை. 'சோர' என்ற சொல் ஒருபொருளிலேயே பலமுறை வந்தது - ***சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி.*** *திரௌபதி கற்பு நெறியில் மிகத்தூய ளாதலால் அவட்கு வேள்வித்தீயை உவமை கூறினார்; காரியமாகிய திரௌபதிக்கு அவள் தோற்றத்திற்குக் காரணமான தழலை உவமைகூறியது ஏற்கும். கொடு=கொண்டு. மலர் - கருங்குவளையுமாம்.*
(379)

227.-அச்சமயத்தில்எல்லாவரசரும் இரங்கித்தலை கவிழ, திருதராட்டிரன் வாளாவிருத்தல்.

நாணே முதலா நாற்குணனு நண்ணுங் கற்புநயந்த ணிந்த,
பூணே யணையா ளழுதரற்றிப் புன்பே ரவையிற் புகுஞ்சோகங்,
காணேமென்று நிலநோக்கிக் கதிர்வே னிருப ரிருந்திரங்கக்,
கோணேநேர்பா டாயிருந்தான் குருடென் றுரைக்குங் கொடியோனே.

(இ -ள்.) '(மகளிர்க்குஉரிய), நாணே முதல்ஆம் நால்குணனும் - நாணம் முதலாகிய நான்கு குணங்களையும், நண்ணும் கற்பும் - உறுதியாகப் பொருந்திய கற்புநிலையையும், நயந்து அணிந்த - விரும்பி (ஆபரணங்களைப்போல) மேற்கொண்ட, பூணே அனையாள் - (உலகத்திற்கே) ஆபரணம்போலச் சிறந்தவளாகிய திரௌபதி, அழுது அரற்றி - கதறியழுது கொண்டு, புல்பேர் அவையில் புகும் - இழிவான அந்தப் பெரிய ராசசபையிலே புகும்போது உண்டான, சோகம் - வருத்தத்தை, காணேம் - (கண்ணினாற்) காண மாட்டோம்,' என்று - என்றுசொல்லி, கதிர் வேல் நிருபர் - ஒளியையுடைய வேற்படையையேந்திய அரசர்கள், நிலம் நோக்கி இருந்து இரங்க - (தலைகவிழ்ந்து) பூமியைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்து வருந்த,- குருடு என்று உரைக்கும் கொடியோன் - குருடனென்று சொல்லப்படுகின்ற கொடும்பாவியான திருதராஷ்டிரன், கோணே நேர்பாடு ஆய் இருந்தான் - கோணலையே நேராகக்கருதிச் சும்மா இருந்தான்; (எ - று.)

திரௌபதி மிக்க அலங்கோலமாகப் பெருந்துக்கத்துடன் வருங்காட்சியைப் பார்த்துச் சகிக்க முடியாதிருத்தலால், அவையிலுள்ள நிருபர் அவளைக் காணாது தலைகவிழ்ந்து நிலம்நோக்குபவராயிருக்க, தனது புதல்வன் செய்த பொல்லாங்குகளெல்லாம் மிகச் சரியானவையென்று அவற்றை அங்கீகரித்துக் குருடான திருத ராட்டிரன் கோணேநேர்பாடா யிருந்தானென்பதாம். 'மற்றையரசர்கள் நேர்மையை வளைவாகக் கொண்டனர் [நேராயிருப்பதை விட்டுத் தலை குனிந்தனர்]; திருதராட்டிரனோ கோணலை நேராகக் கொண்டான் [முறைகேடானதை நியாயமென எண்ணியிருந்தான்] எனச்சொற்போக்கில் ஒருநயந்தொனித்தல் காண்க. நாணம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என மகடூஉக்குணம் நான்காம்; அவற்றுள் நாணமாவது - செய்யத்தகாதவற்றில் உள்ளமொடுங்குதல்; மடமாவது - எல்லாம் அறிந்தும் ஒன்றும் அறியாது போலிருத்தல்; கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டது விடாமையெனவும் படும்; அச்சமாவது - புதியதைக் கண்டவிடத்து அஞ்சுதல்; பயிர்ப்பாவது - தன் கணவனல்லாத ஆடவரது ஆடை முதலியன தன்மேற்பட்டால் அருவருத்தல். உலகத்து மகளிர்க்கெல்லாம் ஆபரணம்போலச் சிறந்து நிற்றலால் திரௌபதி, 'பூணேயனையாள்' எனப்பட்டாள். துஷ்டசதுஷ்டர் கூடியிருத்தலாலும், இவ்வாறு முறைகேடான செய்கையைத் தமது பெருவலியால் நிகழவொட்டாது தடுக்காத அரசர்கள் பலரும் நிறைந்திருத்தலாலும், அச் சபை 'புன்பேரவை' எனப்பட்டது. குருடு - இழிப்பினால், உயர்திணையை அஃறிணையாகக்கூறிய திணைவழுவமைதி. (380)

228.-துஷ்டசதுஷ்டர்கள் தவிரயாவரும் துயருறுதல்.

மேகங் குருதி பொழிந்தகல்வான்மீனும் பகலே மிகவிளங்கிப்
பூகம் பழுமுற் றுற்பாதம் போதியாவும் புரிந்தனவால்

நாகம் புனைபொற் றுவசனுடனவிலா நின்ற நால்வருமே
சோகம் பிறவா திருந்தார்மற்றொழிந்தார் யாருஞ் சோகித்தார்.

(இ -ள்.) மேகம் குருதி பொழிந்து - மேகங்கள் இரத்த மழையைப் பெய்தும், அகல் வான் மீனும் பகலே மிக விளங்கி - பரந்த ஆகாயத்திலே நட்சத்திரங்களும் பகற்காலத்திலேயே மிகுதியாக ஒளிவிட்டும், பூ கம்பமும் உற்று - பூமி நடுங்குதலுண்டாகியும், (இவ்வாறு), உற்பாதம் யாவும் - பலவகை உற்பாதங்களும், போது - அப்பொழுது, புரிந்தன - நிகழ்ந்தன; நாகம்புனை பொன் துவசனுடன் நவிலாநின்ற நால்வரும் - பாம்பினுருவத்தை யெழுதிய அழகிய துவசத்தையுடையவனான துரியோதனனோடு சேர்த்துக் கூறப்படுகிற (துச்சாதனன் கர்ணன் சகுனி ஆகிய) நான்கு பேரும், சோகம் பிறவாது இருந்தார் - சிறிதும் துக்கங்கொள்ளாதிருந்தார்கள்; மற்று ஒழிந்தார் யாரும் - இவர்களை யொழிந்த (அச்சபையிலிருந்த) மற்றையோர் யாவரும், சோகித்தார் - துயருற்று வருந்தினார்கள்; (எ - று.)-ஆல் - ஈற்றசை.

மேகங்கள் இரத்தமழை பொழிதலும், இரவில் விளங்கவேண்டிய நட்சத்திரங்கள் பகலிலே விளங்குதலும், பூகம்பமுண்டாதலும் முதலியன - இனி விரைவில் நேரக்கூடிய பெரும் பொல்லாங்குகளை முன்னரே அறிவிக்குந் தீ நிமித்தங்களாம். துரியோதனனுடன் சேர்த்து நால்வர் என்பது 'நாகம் புனை பொற்றுவச னுடன் நவிலா நின்ற நால்வரும்' என்பதன் கருத்து. போதியாவும் - **குற்றியலிகரம்.** மேகம், பூகம்பம், உத்பாதம், நாகம், த்வஜம், சோகம் - வடசொற்கள். நால்வருமே, ஏகாரம் - பிரிநிலை. மற்றொழிந்தார், மற்று - அசை. 'பகலே **விளங்கி'** என வந்ததனால், 'உற்பாதம் போதியாவும் புரிந்தன' என்பதற்கு - (இவ்வாறு) தீ நிமித்தங்கள் பகற்காலமெல்லாம் நிகழ்ந்தன வென்னலாகாது. *(381)*

229.-வீமன் முதலிய தம்பிமார்மிக்கசினங்கொள்ள, தருமபுத்திரன் அவர்களைச் சாந்தப்படுத்தத் தொடங்குதல்.

வீமன் கதைமேற் கைவைக்க விசயன்சிலைமேல் விழிவைக்கத்
தாமம் புனைதோ ளிளையோருந்தத்தங் கருத்திற் சினமூட்டத்
தூமம் படுசெந் தழலவியச் சோனைமேகஞ் சொரிவதுபோல்
நாமம் தரும னெனத்தக்கோனிளையோ ராற நவிலுற்றான்.

(இ -ள்.) (திரௌபதியைத் துச்சாதனன் அலங்கோலமாக இழுத்து வருவதைக் கண்டபோது),- வீமன் - வீமசேனன், கதைமேல் கை வைக்க - (தனது சத்துருக்காதினி யென்னுங்) கதாயுதத்தின்மேற் கையை வைக்கவும்,- விசயன் - அருச்சுனன், சிலைமேல் விழி வைக்க-(தனது காண்டீவமென்னும்) வில்லின்மேல் நோக்கம் வைக்கவும்,- தாமம் புனை தோள் இளையோரும் - மலர் மாலையணிந்த தோள்களையுடைய மற்றைத்தம்பியராகிய நகுல சகதேவர்களிருவரும், தம் தம் கருத்தில் சினம் மூட்ட - தம் தம் மனத்திலே கோபத்தை மிகுதியாகக் கொள்ளவும்,- தூமம் படு செம் தழல் அவிய சோனை மேகம் சொரிவதுபோல்-புகையமைந்த சிவந்த அக்கினி தணியுமாறு விடாப் பெருமழையை மேகங்கள் பொழிவதுபோல, நாமம் தருமன் என தக்கோன் - தருமனென்று பெயர் கூறத்தக்க தகுதியையுடையவனாகிய (அவர்களது மூத்தோனான) யுதிஷ்டிரன், இளையோர் ஆற - அந்தத் (தனது) தம்பியர் நால்வரும் (மனத்திற்) சினந்தணியும்படி, நவில் உற்றான் - சொல்லத் தொடங்கினான்: (எ - று,)- அதனை, அடுத்த கவியிற் காண்க.

வீமன் கதைமேற் கைவைத்ததும், விசயன் சிலைமேற் கை வைத்ததும் - திரௌபதிக்குப் பெருந்தீங்கிழைத்த பகைவரை அவற்றால் அழிப்போமென்று குறிப்பித்தவாறாம். மற்றை நால்வரைப் போலவே தானும் சினங்கொள்ள வேண்டிய இச்சமயத்திலும் தருமபுத்திரன் தான் பொறுத்ததோடு நில்லாமல், மற்றையோரையும் பொறுப்பித்து இவ்வாறு தரும குணத்தை மேற் கொண்டிருத்தலால், 'நாமம் தருமனெனத்தக்கோன்' என்றார்; இதுவும், கீழ் 95- ஆஞ் செய்யுளிற் கூறியதுபோன்ற **பிரிநிலைநவிற்சியணி** யாம். தழலைச் சோனைமாரி சொரிந்து தணிப்பது போலத் தம்பிமாரது சினத்தைத் தருமனது சாந்தமொழிகள் தணித்து அடக்குமென்க. **உவமையணி.** சோனை - விடாப்பெருமழை. பீமன், கதா, விஜயன், தாமம், தூமம், நாமம், தாமன் - வடசொற்கள்.
(382)

230.- தருமபுத்திரன் தனதுதம்பிமாரைச் சாந்தப்படுத்துதல்.

**தேம்போ தனைத்து மெய்சாயுஞ்சிலபோ தலருஞ் சிலபோது,
வேம்போ தங்கு வாழ்வவெலாம்வெங்கா னுடனே வேவாவோ,
ஆம்போ தாகு மதுவன்றி யாயபொருள்க ளம்முறையே,
போம்போ தனைத்தும் போமுன்னம்பொறுத்தீ ரின்னம்
பொறுமென்றான்.**

(இ -ள்.) (தருமன் தனது தம்பியரை நோக்கி),- 'தேம்போது அனைத்தும் - தேன்பொருந்திய (மற்றை) மலர்களெல்லாம், மெய்சாயும் - வாடிக்கிடக்கின்ற, சிலபோது - சில சமயங்களிலே, சிலபோது-சில சாதி மலர்கள், அலரும்- மலர்வனவாயிருக்கும்; [அது போலவே நாமெல்லோரும் வருந்தும் இச்சமயத்தில் துரியோதனாதியர்கள் மகிழ்கின்றார்கள்]; (ஆயினும்),- ஆம் போது ஆகும் - நல்வினை பலிக்கும்பொழுது (பொருள்கள் தாமே) வந்து சேரும்; வெம் கான் வேம் போது-கொடிய காடு தீப்பற்றி எரியும் பொழுது, அங்கு வாழ்வ எலாம் - அவ்வனத்தில் வாழ்கின்ற பிராணிகளெல்லாம், உடனே வேவாவோ-அக்காட்டோடு ஒரு சேர அழிந்து விடுமன்றோ! அ முறையே- அம்முறையிலே, அது அன்றி-உண்டாகும் போது உண்டாவதல்லாமல், ஆய பொருள்கள் போம் போது - அங்ஙனம் உண்டாகிய பொருள்கள் (தீவினைப்பயனால்) அழியவேண்டிய காலத்தில், அனைத்தும் போம்- எல்லாம் போய் விடும்; (ஆகையால்), முன்னம் பொறுத்தீர் - முன்பு பல சமயங்களிற் பொறுத்திருந்தீர்கள்: இன்னம் பொறும்-இன்னும் சிறிது காலம் (நமக்கு நல்லகாலம் வரும்வரையில்) பொறுத்திருங்கள், என்றான்-என்று கூறித் தேற்றினான்; (எ - று.)

*நாமும் நமக்காக உலகத்தார் பலரும் வருந்துகிற இச் சமயத்தில் பகைவர்களாகிய துரியோதனாதியர் முகமலர்ந்து மனங்களிப்பது இயல்பே யென்ற கருத்தை விளக்குதலால், முதலடி - **பிறிதுமொழிதலணி** யாம். பின் மூன்றடிகளில்-சிறப்புப் பொருளைச் சமர்த்திக்கப் பொதுப்பொருள் கொண்டு வந்த **வேற்றுப்பொருள்வைப்பணியும், பிறிதுமொழிதலும்,** கலந்துவந்தன. ஆகூழினால் வளருந் தன்மையுடைய பொருள்களெல்லாம் போகூழ் வருங்காலத்தில் இருந்த இடந் தெரியாது அழிந்தொழிந்துவிடுதல் திண்ணமே; ஆகவே, துரியோதனாதியர் இப்பொழுது நல்லகாலமிருந்து மேன் மேல் வளர்வாரானாலும் விரைவிலேயே போங்காலம் நேர்ந்து பொன்றி விடுவார்கள்: அங்ஙனம் அவர்கட்கு அழிவு காலம் நேர்கிற வரையில் நாம் பொறுத்திருக்க வேண்டு மென்றவாறாம். "நல்லாள், உடன்படின் தானேபெருகும் கெடும்பொழுதிற், கண்டனவுங் காணாக் கெடும்", "ஆம்பொருள்க ளாகுமது யார்க்குமழிக்கொண்ணா, போம்பொருள்கள் போகுமது பொறியின்வகை வண்ணம்", "ஆகுவ தாகுங் காலத் தழிவது மழிந்து சிந்திப், போகுவ தயலே நின்று போற்றினும் போதல் செய்யும்" என்றவை இங்கு நோக்கத்தக்கன. இனி இரண்டாமடியிற் கூறிய உபமானத்தால், யான் துன்பமனுபவிக்கின்றபோது என்னைச் சேர்ந்தவர்களாகிய நீங்களும் துன்பமனுபவிக்கின்றீர் என உபமேயம் அழைத்து, அதனையும் **பிறிதுமொழிதலணி** யென்பாருமுளர். கங்கையிற் கழுமரம் நாட்டியும் விஷமூட்டியும் வீமனைக் கொல்லத் துணிந்த காலத்திலும், அரக்குமாளிகையி லிட்டுப்பாண்டவர்களையெல்லாம் கொல்லத் துணிந்த காலத்திலும், மற்றும் பல சமயங்களிலும் பொறுத்தார்களாதலால் 'முன்னம் பொறுத்தீர்' என்றும் "காலங்கருதியிருப்பர் கலங்காது, ஞாலங்கருதுபவர்" என்றபடி தாம் வெல்லுதற்கு ஏற்ற காலம் வாய்க்குமளவும், அதனை எதிர்பார்த்துப் பொறுத்திருக்க வேண்டுமென்பது அரசநீதியாதலால், 'இன்னம்பொறும்' என்றும் தருமன் கூறினான். பொறுத்தீர்-பொறுத்திருந்தவர்களே! என விளியாகக் கொள்ளுதலும் ஒன்று.*

*போது - மலரும்பருவத்து அரும்பு. தேன்+போது = தேம்போது; (நன்- மெய்-11). மெய்சாயும்- அலரும்; முன்னம், இன்னம் என மாறுபட்ட சொற்கள் வந்தவை **-தொடைமுரண்.** வேவா-'வே' என்ற வினைப்பகுதியினடியாப்பிறந்த எதிர்மறைப் பலவின்பால் வினைமுற்று. வேவாவோ - இரண்டு எதிர்மறைகள் ஒருங்குசேர்ந்து ஓருடன்பாட்டுப்பொருளை வற்புறுத்தின. ஆம், போம் - செய்யுமென்னும் வாய்பாட்டுச்சொற்கள் ஈற்றுயிர்மெய் சென்றன; (நன்:வினை - 22)*

231.- திரௌபதியின் மிக்கதுயரம்.

வாருங் கண்ணீர் வளர்கொங்கைவரைமே லருவி யெனவீழத்,
தாருங் குழலு மின்னுடனே தலஞ்சேர்கொண்ட லெனவீழக்,
கூருந்துயரி னுடன்வீழ்ந்து கோகோ வென்று கோச்சபையிற், சோருங்கொடியை
முகநோக்கித் துச்சா தனன்மெய் சுடச்சொன்னான்.

(இ -ள்.) வாரும் கண் நீர்-வழிகிற கண்ணீரானது, வளர் கொங்கை வரைமேல் - மேன்மேல் வளர்கின்ற தனங்களாகிய மலையின் மீது, அருவி என-நீர் அருவி போல,வீழ-பெருகவும்,-தாரும் குழலும்-(சூடிய) மலர் மாலையும் கூந்தலும், மின்னுடனே தலம் சேர் கொண்டல் என வீழ - மின்னலோடு தரையில்படிகின்ற மேகம் போலக் கீழே விழவும்,- கோ சபையில்-அரச சபையில், கூரும் துயரினுடன் வீழ்ந்து-மிகுகின்ற துன்பத்துடனே (பூமியில்)விழுந்து புரண்டு, கோ கோ என்று சோரும் - கோவென்று கதறியழுதுவருந்துகிற, கொடியை-பூங்கொடி போன்றவளான திரௌபதியினது, முகன்-முகத்தை, நோக்கி-பார்த்து,-துச்சாதனன்-, மெய்சுட - (அவளது) உடம்பு கொதிக்குமாறு, சொன்னான்-(மிக்க கொடுமையாகக்) கூறுபவனானான்; (எ - று.)-அதனை, அடுத்த கவியிற் காண்க.

*திரௌபதியின் கொங்கைகட்கு வரையும், அவற்றின் மேல் வழியுங் கண்ணீர்ப்பெருக்குக்கு மலைமீது பெருகும் நீரருவியும், கூந்தலுக்கு மேகமும், அக்கூந்தலிற் சூடியுள்ள மலர்மாலைக்கு மேகத்தில் தோன்றிய மின்னலும் உவமைகளா மெனக் காண்க. முதலடி - உருவகத்தை அங்கமாகக்கொண்ட **உவமையணியு** ம்,இரண்டாமடி- **இல்பொருளு வமையணி** யுமாம். தார்-மின், குழல் - மேகம் என முறையே சென்று இயைவது - **முறைநிரனிறைப்பொருள்கோள்;** இதனை, அணிநூலார், **முறைநிரனிறையணி** யென்பர். மனம் வெதும்பும்போது உடம்பும் வெதும்புமாதலால், 'மெய்சுட' என்றார். கோ கோவென்று - இரக்கவொலிக் குறிப்பிடைச்சொல்.*
(384)

232.- துச்சாதனன் கூறியகடுமொழி.

மன்வந் திருந்த சங்கத்துன்மாம னிருந்தா னைவருமுன்,
முன் வந்திருந்தார் முன்கொண்ட முறையான் முயங்கு முடிவேந்தர்,
மின்வந்தனைய நுண்ணிடையாய் விழிநீர் சொரிந்து மெலிய வுனக்கு,
என்வந்ததுகொல் பொதுமகளிர்க் கரிதோ விழிநீ ரெளி தென்றான்.

(இ -ள்.) (அப்பொழுது துச்சாதனன் திரௌபதியை நோக்கி), 'மின் வந்து அனைய நுன் இடையாய்- மின்னல் வந்து பொருந்தினாற் போன்ற நுண்ணிய இடையையுடையவளே! மன் வந்து இருந்த சங்கத்து-(பல அரசர்கள்) வந்து கூடியுள்ள இச் சபையில், உன் மாமன் இருந்தான்-உனது மாமனாராகிய திருதராட்டிரன் இருக்கின்றான்; (அன்றியும்), முன் கொண்ட முறையால் முடி வேந்தர் ஐவரும் - முன்னே (உன்னை) விவாகஞ் செய்து கொண்ட முறைப்படியே (உன்னைத்) தழுவுகிற கிரீடாதிபதிகளான பாண்டவரைவரும், உன்முன் வந்து இருந்தார் - உன்னெதிரில் வந்திருக்கின்றார்கள்; (இவ்வாறு உன்னைத்சேர்ந்தவர்கள் அருகிலிருக்கையில்), விழி நீர் சொரிந்து மெலிய உனக்கு என் வந்தது கொல் - கண்ணீர் சொரிந்து அழும்படி உனக்கு (இப்பொழுது) என்ன கதியின்மை நேரிட்டதோ? (ஒன்றும் நேரவில்லையாதலால் அழக் காரணமில்லையே!) பொது மகளிர்க்கு- (பல- ஆடவரும் இன்பநுகருமாறு) பொதுவாயிருக்கின்ற வேசையர்க்கு, விழிநீர் - (நினைத்தபோதே) கண்ணீர் (பெருக்குதல்), அரிதோ, அருமையானதோ? எளிது-எளிமையானதே,' என்றான்-; (எ - று.)

இங்கு உனக்கு ஏதாவது ஆபத்து நேர்ந்தால் உன்னை அவ்வாபத்தினின்றும் பாதுகாப்பதற்கு உனது மாமனாரும் உனது கணவர்களும் இருக்கையில், நீ புலம்பி வீணே பாசாங்கு செய்ய வேண்டா எனத் துச்சாதனன் கடுமையாகக் கூறினனென்க. 'உன்மாமன்' என்றது, விதுரனை என்றலுமாம். வற்புறுத்துதற்கு, 'அரிதோ? எளிது,' என வினாவும் விடையுமாகிய இரண்டு வாய் பாட்டாலுங் கூறினான். பாண்டவரைவரும் திரௌபதிக்கு ஓரோராண்டு ஓரொரு தலைவராய்க்

கொழுநராயினமையால், 'முறையால் முயங்கு முடிவேந்தரைவரும்' என்றான். திரௌபதி காரணமின்றி அழுகின்றா ளென்னுஞ் சிறப்புப் பொருளை 'பொதுமகளிர்க்கு விழிநீர் அரிதோ? எளிது' என்று ஈற்றடியிற் கூறிய பொதுப் பொருள் சமர்த்தித்து நின்றது - **வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி** *யாம். மாமன் இருந்தான், ஐவரும் வந்திருந்தார் - இயல்பினால் நிகழ்காலம் இறந்தகாலமாகச் சொல்லப்பட்ட காலவழுவமைதி. (385)*

233.- அதுகேட்டுத் திரௌபதிமுறையிடுதல்.

பொல்லா வசையே புகழ் பூணாப்புல்லன் புகல விதற்கொன்றுஞ்,
சொல்லா திருந்த பேரவையைத் தொழுதா ளழுதாள் சோர்வுற்றாள்,
மல்லார் திண்டோண் மாமா வோ மந்தா கினியாண் மதலாயோ,
எல்லா நெறியு முணர்ந்தவருக் கிதுவோ மண்ணிலியல்பென்றாள்.

(இ -ள்.) பொல்லா வசையே புகழ் பூண் ஆ - பொல்லாத (மிகக்கொடிய) பழிப்பையே (தனக்குப்) புகழும் ஆபரணமுமாகக் கொண்டு, புல்லன் - அற்பனான துச்சாதனன், புகல - (இவ்வாறு கடுமையாகச்) சொல்ல,- இதற்கு ஒன்றும் சொல்லாது இருந்த பேர் அவையை - இந்த [துச்சாதனனது] வசை மொழியைக் குறித்து ஒன்றும் பேசாதிருந்த பெருஞ்சபையோரை நோக்கி, (திரௌபதி), அழுதாள் - புலம்பி, சோர்வுற்றாள் - ஏக்கமுற்றவளாய் நின்று, தொழுதாள் - கைகூப்பி வணங்கிக்கொண்டு,- 'மல் ஆர் திண் தோள் மாமாவோ - மற்போர்க்கு இயைந்த வலிய தோள்களையுடைய மாமனே! மந்தாகினியாள் மதலாயோ - கங்கா தேவியின் புத்திரனே! எல்லாம் நெறியும் உணர்ந்தவருக்கு - நீதி நெறிகளெல்லாவற்றையுங் கற்றுத் தேர்ந்தவர்களாகிய உங்கட்கு, இது-, மண்ணில் - இந் நிலவுலகத்தில், இயல்புஓ-இயற்கையான நற்குணமாகுமோ?' என்றாள் - என்று கூறினாள்; (எ - று.)

'இது' என்றது, தருமபுத்திரன் தன்னைத்தோற்ற பின்பு பந்தயமாக வைத்ததனால் முறைமையாகச் சயிக்கப்படாத என்னைத் தீண்டக்கூடாத காலத்திற் பலர்கூடிய சபையிலே துச்சாதனன் வசைமொழிகூறி இழுத்துக்கொண்டு வருகையிலும் ஒன்றும் பேசாது மௌனமாயிருத்தலைக் குறிக்கும். கல்வி ஒழுக்கம் முதலிய புகழ்க்குக் காரணமான மேன்மைகளைச் சிறிதும் பெறாது இழிகுணத்தையே பாராட்டி மிகக்கொண்டானாதலால், 'பொல்லாவசையே புகழ் பூணா' என்றார்; "இசையினும் பெருக நன்றெனத் தனதியற்கையால் மிகவளர்த்திடும், வசை" என்பது, ஒப்புநோக்கத்தக்கது. வசையே, ஏகாரம் - பிரிநிலையோடு தேற்றம். இனி, புகழ்பூணா புல்லன் - கீர்த்தியை மேற்கொள்ளாத அற்பனாகிய துச்சாதனன், பொல்லாவசையே புகல - பொல்லாத நிந்தை மொழிகளையே எடுத்துக்கூற என்றும் பதவுரை கூறலாம். தொழுதாள், அழுதாள்,' சோர்வுற்றாள் - முற்றெச்சங்கள். திருமாலின் திருவடித் தீர்த்தமானது வானத்திற் பாய்கையில் மந்தாகினி என்றும், பூமியிற்பாய்கையில் கங்கை யென்றும், பாதலத்திற் பாய்கையில் போகவதி யென்றும் பெயர் பெறும். மாமாவோ - விளியுருபாக ஈறுகெட்டு அயல்நீண்டு, புலம்பலில் ஓகாரம் மிக்குவந்தது," "புலம்பின் ஓவுமாகும்" என்பது நன்னூல். மதலாயோ-மதலையென் பதன் விளி: ஈற்று ஐகாரம் 'ஆ'ய் எனத்திரிந்து. புலம்பலில் ஓகாரம் பெற்றுவந்தது. 'மந்தாகினியாண் மதலாயோ' என்றது வீடுமனை. உணர்ந்தவருக்கு-முன்னிலைப் படர்க்கை. (386)

234.- வீடுமன் கூறுதல்.

இன்னற் படுஞ்சொற் பாஞ்சாலியிரக்கந் தனைக்கண் டிரக்கமுறா,
மன்னற் கிளையோய் தவறுரைத்தல் வழக்கோ வடமீ னனையாளை,
என்னக் கழறி நீயுரைத்த வெல்லா மரசற் கியம்பெற்றான்,
முன்னர்ப்புகலுங் குருகுலத்தோர் முதலாம் வாய்மை மொழியோனே.

(இ - ள்.) முன்னர் புகலும் குருகுலத்தோர்-சிறப்பாகப் பேசப்படுகிற குருகுலத்தோருள், முதல் ஆம் - பெரியவனும், வாய்மை மொழியோன் - சத்தியமான பேச்சையுடையவனுமாகிய வீடுமன், இன்னல்படும் சொல் பாஞ்சாலி இரக்கந்தனை கண்டு - துன்பத்தைத் தெரிவிக்கின்ற

சொற்களையுடைய திரௌபதியினது புலம்புதலைக் கண்டு, இரக்கம் உறா - இரக்கங்கொண்டு,- (துச்சாதனனை நோக்கி), மன்னற்கு இளையோய் - துரியோதனராசனுக்குத் தம்பியே! வடமீன் அனையாளை - அருந்ததியை யொத்த பதிவிரதையாகிய திரௌபதியைக் குறித்து, தவறு உரைத்தல் - ('பொது மகள்' என்று) இழிவாகச் சொல்வது, வழக்கோ-நீதி முறைமையாகுமோ, என்ன கழறி - என்று சொல்லி,- (திரௌபதியை நோக்கி), 'நீ உரைத்த எல்லாம் - நீ முன்னே கூறிய செய்திகளையெல்லாம், அரசற்கு இயம்பு - (இப்பொழுது) திருதராஷ்டிர மகாராஜன் முன்னிலையிற் சொல்வாய்,' என்றான்-; (எ - று.)

இதனால் வீடுமன் துச்சாதனனது தீச்செய்கையைத் தவிரக் கூறி, திரௌபதிக்குத் தேறுதலாகுமாறு அரசனிடத்துக் குறை தெரிவித்துக் கொள்ளச் சொல்லினனென்க. திருதராட்டிரன் அரசனாய்ப் பெரியோனாதலால், அவனிடத்திற்கூறுமாறு வீடுமன் திரௌபதிக்குச் சொல்லின னென்க.

பீஷ்மன் 'உரைத்தவெல்லாம்' என்று குறித்தது, கீழ் 211-ஆஞ் செய்யுளில் திரௌபதி வார்த்தையாகப் பிராதிகாமி கூறியவற்றை. பாஞ்சாலி - பாஞ்சால தேசத்தரசனான துருபதனது மகள். இரக்கமுறா என்றான் என இயையும்; இனி, இரக்கமுறா மன்னற் கிளையோய் என இயைத்து, சற்றும் மனமிரங்காத துச்சாதனனே! என்றும் பொருள் கூறலாம். உரைத்த - பலவின்பாற் பெயர். வீடுமன் வயோவ்ருத்தனும் சீலவ்ருத்தனுமாவனென்பது, ஈற்றடியினால் விளக்கப்பட்டது. 'தருமபுத்திரனே திரௌபதியின் ஆட்சேபத்திற்குச் சமாதானஞ் சொலத்தக்கவன்' என்று வீடுமன் கூறியதாக வியாசபாரதத்திற்கு ஏற்ப, 'மன்னற்கு இயம்பு' என்பதற்கு - யுதிஷ்டிரராஜனிடத்திற் சொல் எனப் பொருள்கூறுதல் சிறக்கும். (387)

235.-திரௌபதி சபையோரைநோக்கி நீதி கூறுமாறு வேண்டுதல்.

மன்றோற் றனன்வெஞ் சூதாகில்வழக்காற் கொண்மின் மன்னவையின்,
முன்றோற் றனனோ வென்னையுந்தான் முன்னேயிசைந்து தனைத்தோற்ற,
பின்றோற் றனனோ கரியாகப் பெரியோருண்மை பேசுகென,
மின்றோற் றனைய நுண்ணிடையாள் விழிநீர்வெள்ளமிசை வீழ்ந்தாள்.

(இ -ள்.) மின் தோற்று அனைய நுண் இடையாள் - மின்னலும் தோற்றுவிட்டாற் போன்றிருக்கிற [மின்னலினுஞ் சிறந்த] நுண்ணிய இடையையுடையவளான திரௌபதி,-'மன்வெம் சூது வழக்கால் தோற்றனன் ஆகில் - தருமராசன் கொடிய சூதாட்டத்தில் (என்னை) முறைமைப்படியே (பந்தயம் வைத்துத்) தோல்வியடைந்திருந்தால், கொண்மின்-(உமது விருப்பத்தின்படியே என்னையும் அடிமை) கொள்ளுங்கள்; மன் அவையில் - ராஜசபையிலே, தான் - அந்தத் தருமபுத்திரன், என்னையும் முன் தோற்றனனோ - (மற்றைப் பொருள்களோடு) என்னையும் (தன்னைத் தோற்பதற்கு) முன்னமே தோற்று விட்டானோ? (அன்றி), முன்னே தனைஇசைந்து தோற்றபின்-முதலில் தன்னைப் பந்தயமாகக் குறிப்பிட்டுத் தோற்றபின்பு, தோற்றனனோ-(என்னைத்) தோற்றுவிட்டானோ? பெரியோர் கரியாக உண்மைபேசுக-(இங்கு உள்ள) பெரியோர்கள் (இவ்விஷயத்தில்) சாட்சியாக உண்மை சொல்லுக,' என - என்றுகூறி, விழிநீர் வெள்ளம் மிசை வீழ்ந்தாள் -(தனது) கண்ணீர்ப் பெருக்கின்மேல் விழுந்து வருந்தினாள்; (எ -று.)

கீழ்ப் பிராதிகாமி திரௌபதியின் பேச்சாகக் கற்பித்துக் கூறியது சரியாகுமாறு திரௌபதியும், சபையோரை நோக்கி, 'பெரியோர்களே! தருமபுத்திரன் தன்னைத் தோற்ற பின்பு என்னைத் தோற்றானோ? என்னைத் தோற்றபின்பு தன்னைத்தோற்றானோ? இவ்விஷயத்தைப்பற்றி நீங்கள் உண்மை கூறுங்கள்; தருமபுத்திரன் தன்னைத் தோற்பதற்கு முன்னமே என்னைத் தோற்றிருப்பின் என்னை அடிமையாகக்கொள்வதில் எனக்கு ஆட்சேபமில்லை; தருமபுத்திரன் தன்னைத் தோற்ற

பிறகு ஐவர்க்கும் பொதுவாகிய என்னைத் தோற்றிருப்பின், அடிமையாகிய தான் என்னைப் பந்தயம் வைத்து இழப்பதற்கு உரிமையில்லான்; அப்போது என்னை அடிமையாக்கச் சிறிதும் முறைமையில்லை' எனத் தன் கருத்தை வெளியிட்டன ளென்க. முன்பு தன்னைத் தோற்றுப் பிறர்க்கு அடிமையாய் விட்டவனுக்கு மண் பெண் பொன் முதலியவற்றின் உரிமையில்லை யென்னுங் கோட்பாட்டினால் இங்ஙனங்கூறின ளென்க. 'கொண்மின்' என்றது, துரியோதனாதியரை நோக்கியது. 'மன்வெம் சூது தோற்றனன் ஆகில் வழக்கால், கொண்மின்' என்பதற்கு-தருமராசன் கொடிய சூதாட்டத்தில் தோல்வியடைந்திருந்தால் (அவனது பொருள்களை) நியாயப்படி (நீங்கள்) கைக்கொள்ளுங்கள் என்று பொதுப்படவுரைத்த தாகப்பொருள் கூறலுமாம். தோற்று-எச்சத்திரிபாக, தோற்றாலெனப் பொருள் தந்தது; இனி, தோற்ற தனைய என்பதன் தொகுத்தலெனவும், 'தோன்று' என்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயராக்கொண்டு மின்னல் தோன்றுதலையொத்துத் தோன்றுகின்ற எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். (388)

236.- சபையோர்மௌனமாயிருந்தமைக்குக் கவி இரங்கிக் கூறுதல்.

மையோ டரிக்கண் மழைபொழியவாடுங் கொடியின்மொழிக்காகார்,
வெய்யோ னெண்ணந் தனக்காகார் விறல்வேல்வேந்தர் வெரூஉக் கொண்டு,
பொய்யோ வன்று மெய்யாகப்புனையோ வியம்போ லிருந்தாரை,
ஐயோ வந்தக் கொடுமையையாமுரைக்கும் பொழுதைக் கதிபாவம்.

(இ -ள்.) விறல் வேல் வேந்தர் - (அந்தச்சபையிலுள்ள) பராக்கிரமமுள்ளாரான வேலாயுதத்தையேந்திய அரசர்கள்,-வெரூஉக் கொண்டு- (துரியோதனனிடத்து) அச்சங்கொண்டிருப்பதனால், மையோடு அரிகண் மழை பொழிய-மையையும் செவ்வரியையுமுடைய கண்களிலிருந்து மழைபோல நீர்பெருக, வாடும் கொடியின்-வாடுகின்றவளாகிய பூங்கொடி போன்ற திரௌபதியினது, மொழிக்கு-வினாமொழிக்கு, ஆகார்-(சரியானபடி) விடைகூறத்திறமற்றவர்களாயும்,-(நடந்த உண்மை வேறுவகையாக யிருப்பதனால்), வெய்யோன் எண்ணம் தனக்கு ஆகார்-கொடியோனாகிய துரியோதனனது எண்ணத்திற்கு உடன்பட்டுக் கூறாதவர்களாயும்,-பொய்யோ அன்று மெய் ஆக புனை ஓவியம் போல் இருந்தார்-பொய்யேயன்று உண்மையாகவே அழகாக எழுதிய சித்திரப்பாவைபோல(ச் சிறிது அசைதலுமின்றி) இருந்தார்கள்; ஐயோ-! அந்த கொடுமையை-அந்தக் கொடுமையைக் குறித்து, யாம்-, உரைக்கும் பொழுதைக்கு- எடுத்துச்சொன்னாலும் அப்பொழுது, அதிபாவம்-(நமக்குப்) பெரும்பாவம் உண்டாகும்; (எ - று.)

கொடும்பாவியாதலால், துரியோதனனை 'வெய்யோன்' என்றே கூறினார். சபையிலிருந்த அரசர்களெல்லாரும் துரியோதனனிடத்து அச்சத்தால் முறைப்படி திரௌபதிக்குச் சார்பாகப் பேசுவதற்கு அஞ்சியும், மனச்சாட்சிக்கு மாறாயிருத்தலால் துரியோதனனுக்குச் சார்பாகப் பேசுவதற்குப் பின்வாங்கியும், ஒருவழியிலுந் துணியாமல், எழுது சித்திரம்போலத் திகைப்புற்றிருந்தார்க ளென்க. ஒரு பெண் துணையின்றித் தனியே நின்று பலர்கூடிய ராஜசபையில் நீதிகூறுமாறு குறையிரந்துவேண்டி அழுது புலம்புகையிலும், துரியோதனனுக்கு அஞ்சி நடுவுநிலைமைகுன்றி நீதியெடுத்துக் கூறாது மௌனமாயிருந்தது பெரும்பாதகமென்பதை, ஈற்றடியினால் விளக்கினார். ஒருவனது பாபச்செயலைப் பிறன் எடுத்துரைத்தால், அவ்வாறு உரைப்போனையும் அப்பாவத்திற் பாதிபங்கு சேருமென்பது, அறநூற் கொள்கை. 'விறல் வேல்வேந்தர்' என்றது - தாங்கள் ஆயுதங்களையேந்திய வீரராயிருந்தும் துரியோதனனுக்கு அஞ்சித் தக்க சமயத்தில் நியாயமெடுத்துக் கூறாமல் வாளாவிருந்தமைபற்றிய இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. பொய்யோ, ஓகாரம் - தெரிநிலை. இருந்தாரை, பொழுதைக்கு என்பவற்றில், ஐகாரம்-சாரியை. பொழுதைக்கு=பொழுதில்; உருபுமயக்கம். இனி, இருந்தாரை அந்தக் கொடுமையை உரைக்கும் பொழுதில் என இரண்டு செயப்படுபொருள் வந்த செய்வினையாகக் கொள்ளினும் இழுக்காது; இவ்வாறு கூறும்பொழுது, விறல் வேந்தராகிய இருந்தாரை என்க: இருந்தவரது கொடுமையையென்பது கருத்து. இருந்தார் ஐயையோ! என்று எடுத்து உரைப்பினுமாம். மை ஓடு அரி கண் என்று எடுத்து - மையையும் படர்ந்த செவ்வரியையுமுடைய கண்களென்று பதவுரை கூறினுமாம். (389)

237.-இதுமுதல் மூன்று கவிகள் -விகர்ணன் சபையோரை நோக்கிக் கூறுவன.

அல்லார் கூந்தல் விரித்தமயிலனையா ளரற்ற வதற்கொன்றுஞ்,
சொல்லா தூமர் கணம்போலத் தொல்போர் வேந்தர் சூழ்ந்திருப்ப,
மல்லார் தடந்தோள் விகருணனாம் வாய்மைக் கடவுள்
வாள்வேந்தீர்,
பொல்லா நெறியி லனைவீரும் போகா வண்ணம் புகலீரோ.

இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ -ள்.) அல் ஆர் கூந்தல் விரித்த மயில் அனையாள் - இருளை யொத்த (கருநிறமான) கூந்தலை விரித்துக் கொண்டுள்ளவளும் மயில்போன்ற சாயலையுடையவளுமான திரௌபதி, அரற்ற- இவ்வாறு முறையிட்டுக் கதறிப் புலம்பலும், அதற்கு ஒன்றும் சொல்லாது - அத்திரௌபதியின் வினாவுக்கு (த்தக்க தென்றாவது தகாத தென்றாவது) ஒன்றும் மறுமொழி கூறாமல், ஊமர்கணம்போல - ஊமைகளின் கூட்டம்போல, தொல்போர் வேந்தர் சூழ்ந்து இருப்ப - பழமையான குலத்தில் தோன்றிய போர் செய்தற்கு உரிய அரசர்கள் சூழ்ந்திருக்க,-மல் ஆர் தட தோள் விகருணன் ஆம் வாய்மை கடவுள் - மற்போர் செய்தற்கு உரிய பெரிய தோள்களையுடையவனும் சத்தியத்தையே பேசுந் தெய்வத்தன்மையுடையவனுமான விகர்ணனென்பவன்,- (அச்சபையோரை நோக்கி), 'வாள் வேந்தீர் - வாட்படையையுடைய அரசர்களே! அனைவீரும்-நீங்களெல்லீரும், பொல்லா நெறியில் போகாவண்ணம் - பொல்லாத (மிகத்தீயதாகிய) நரகநெறியிற் செல்லாதிருத்தற் பொருட்டு, புகலீர் - நீதியையே கூறுங்கள்; (எ - று.)

*நீதியை யெடுத்துக் கூறாதொழிவீராயின் உங்கட்கு நரகம் நேர்வது திண்ணமென்று கூறியவாறாம். இராவணன் தம்பியருள் விபீஷணன்போல, துரியோதனன் தம்பிமாருள் விகர்ணன் நீதிகளை நன்கு உணர்ந்து நடுவுநிலையோடு நியாயவழியைப் பேசுகின்ற நற்குணமுடையவன். இவனது சத்தியகுணத்தை நன்குமதித்து 'விகருணனாம் **வாய்மைக் கடவுள்** 'என்றார். விகருணன் 'வாள் வேந்தீர்' என்று அரசரைச் சிறப்பித்து விளித்தது, 'நீங்கள் துரியோதனனுக்கு அஞ்சி நடுவுநிலைமைகுன்றி மௌனமாயிராதீர்கள்' என்று குறிப்பித்தவாறாம். இச்செய்யுளிலுள்ள 'வாய்மைக் கடவுள்' என்றது, மேல் 240-ஆங் கவியிலுள்ள 'சொன்னான்' என்பதைப் பயனிலையாகக் கொண்டுமுடியும். புகலீர் - உடன்பாட்டு ஏவற்பன்மை வினைமுற்று. (390)*

238. முறையோ வென்றென்றவனிதல முழுது முடையான்முடித்தேவி,
நிறையோ டழிந்து வினவவுநீர் நினைவுற் றிருந்தீர்
நினைவற்றோ,
இறையோன் முனியு மெனநினைந்தோ விருந்தாலுறுதி
யெடுத்தியம்பல்,
குறையோ கண்கண் டதுநாளுங் குலத்துப்பிறந்தோர் கூறாரோ.

(இ - ள்.) அவனி தலம் முழுதும் உடையான் - இந்நிலவுலகம் முழுவதற்கும் உரியவனான தருமபுத்திரனது, முடி தேவி-பட்ட மகிஷியாகிய திரௌபதி, முறையோ என்று என்று - '(என்னை அடிமை யெனக்கொண்டு இவ்வாறு சபையிலிழுத்துவருவது), முறைமை யாகுமோ?' என்று பலதரஞ்சொல்லி, நிறையோடு அழிந்து வினவவும்-(தன்மனத்தை நல்வழியில்) நிறுத்தின கற்பு நிலைமையோடு மனம் வருந்தி நியாயம் விசாரிக்கவும்,-நீர் நினைவு உற்று இருந்தீர்-நீங்கள் (விடை கூறுவதற்குச்) சங்கைகொண்டிருக்கின்றீர்கள்: (இவ்வாறு நீதிகூறாமலிருத்தற்குக் காரணம்), நினைவு அற்றோ-ஞாபக மில்லாமையினாலோ? (அன்றி), இறையோன் முனியும் என நினைந்தோ-(நியாயம் திரௌபதிக்கே அநுகூலமாயிருத்தல்பற்றி அவளுக்கு அநுகூலமாகக் கூறினால்) துரியோதனராசன் கோபங் கொள்வன் என்று அஞ்சித்தானோ? இருந்தால் உறுதி எடுத்து இயம்பல் குறையோ - நியாயமிருந்தால் உள்ள நியாயத்தை எடுத்துக்கூறுதல் குற்றமாகுமோ? குலத்துப் பிறந்தோர் கண்

கண்டது நாளும் கூறாரோ-நல்ல குலத்திற் பிறந்தவர்கள் (தாம்) பிரதியக்ஷயமாய்க் கண்டதை எப்பொழுதும் கூறாது விடுவார்களோ? (எ- று.)

என்றது-நற்குலத்திற் பிறந்தவரான அச்சபையிலிருந்த அரசர்களை, துரியோதனனுக்கு அஞ்சி மௌனமாயிராது நீதி கூற வேண்டுவது அவசியமென வற்புறுத்தியவாறு, பாண்டவர் துரியோதனாதியர் ஆகிய நூற்றைவருள்ளும் தருமன் வயதில் மூத்தவனாதலாலும் திக்குவிசயஞ் செய்து ராஜசூயயாகம் முடித்து 'ஸம்ராட்' என்னும் பட்டப் பெயரைச் சூடியவனாதலாலும், 'அவனிதல முழுதுமுடையான்' எனப்பட்டான். நிறை - மகளிர் மனத்தைக் கற்புவழியில் நிறுத்துந் தன்மை. 'நினைவற்றிருந்தீர் நிறைவற்றோ' என்பதும் பாடம். (391)

239. தன்னே ரில்லாநெறித்தருமன் றனவென் றுரைக்கத்தக்கவெலாம், முன்னே தோற்றுத் தங்களையு முறையே தோற்றுமுடிவுற்றான், சொன்னே ருரைக்குத் தான்பிறர்க்குத் தொண்டாய்விட்டுச் சுரிகுழலைப், பின்னே தோற்க வுரிமையினாற் பெறுமோவென்று பேசீரோ.

(இ - ள்.) தன் நேர் இல்லா நெறி தருமன் - தனக்கு ஒப்பாக ஒருவரையும் பெறாதவனும் நல்லொழுக்கத்தை யுடையவனுமான தருமபுத்திரன், தன என்றுஉரைக்க தக்க எலாம்-தன்னுடையனவென்று சொல்லத்தக்க எல்லாப்பொருள்களையும், முன்னே தோற்று-முதலில் தோற்றிழந்து, தங்களையும் முறையே தோற்று-தங்களைவரையும் முறையே பந்தயமாக வைத்துத் தோற்று, முடிவு உற்றான்-(தனது நல்லுணர்வு) ஒழியப் பெற்றான்; தான் பிறர்க்கு தொண்டு ஆய் விட்டு-(தருமன்) தான் (இவ்வாறு எல்லாவற்றையும் தோற்றுப்) பிறர்க்கு அடிமையாய்விட்டு, பின்னே-பிறகு, நேர் சொல் உரைக்கு - எதிரில் நின்று (சகுனி) கூறிய வார்த்தைக்கு (இசைந்து), சுரிகுழலை-நுனிசுருண்ட கூந்தலையுடைய திரௌபதியை, தோற்க-(பந்தயமாக வைத்துத்) தோற்பதற்கு உரிமையினால் பெறுமோ - நீதிப்படி உரிமையைப் பெறுவனோ? என்று - என்பதாக, பேசீரோ - (நீங்கள்) நியாயமெடுத்துக் கூறமாட்டீர்களோ? (எ - று.)

இதனால், ஆராய்ந்து முறைமைப்படி பார்த்தால் திரௌபதி வெல்லப்பட்டவளாகா ளென்று சபையிலிருந்த அரசர்க்கு விகர்ணன் தன் கருத்தை எடுத்துக் காட்டியவாறாம்.

'தன்னேரில்லா நெறித்தருமன்' என்றது, அறநெறியை நன்குணர்ந்தவனான இத்தருமனுக்கும் திரௌபதியைப் பந்தயம் வைக்கத் தனக்கு உரிமை யில்லையெனும் உணர்ச்சி தீநட்பினால் இல்லாமற் போயிற்றேயென்ற இரக்கத்தைக் குறிப்பிக்கும். 'நேர் சொல் உரை' என்றது 'மைவருந் தடங்கண் வேள்விமாது தன்னையொட்டி நீ, கைவருங் கவற்றினின்னமெறிக' என்று கீழ் 182-ஆஞ் செய்யுளிற் சகுனியின் வார்த்தையாக வந்ததைச் சுட்டும். ஆகவே, திரௌபதியைப் பந்தயம் வைத்தது, சகுனியின் தூண்டுதலினாலன்றிச் சுயபுத்தியினாலன் றென்றதாம். இங்ஙனம் தன்னைத் தோற்றபிறகு தன் மனைவியைப் பந்தயம் வைத்தற்குத் தருமனுக்கு உரிமையில்லையாகவே அத் திரௌபதியைத் துரியோதனன் கைக்கொள்ளவும் முறையில்லை யென்க.

இனி, 'முடிவுற்றான்' என்பதற்கு - (எல்லாவற்றையும் தோற்று வேறே பந்தயம் வைத்தற்குப்) பொருளொன்றுமில்லாதவனாயினா னென்றும், சூதாடுதல் முடியப்பெற்றானென்றும், சொல்நேர் உரைக்குத் தான் பிறர்க்குத் தொண்டு ஆய் என்று இயைத்து - (தான்) சொல்லிய சத்தியமான வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டுத்தான் பிறர்க்குத் தொண்டனாய் என்றும், உரைக்கு என்பதை 'கு' விகுதிபெற்ற தன்மையொருமை யெதிர்கால வினைமுற்றாகக் கொண்டு, சொல் நேர் உரைக்கு - (யான்) நேரான வார்த்தை சொல்வேன் என்றும் உரைப்பாருமுளர். தன - பலவின்பாற்குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர். சுரிகுழல் - வினைத்தொகையன்மொழி. தருமன் பெறுமோ என இயையும்; பெறும் - செய்யுமென்முற்று, ஆண்பாலுக்கு வந்தது. 'சொன்னேருரைக்கிற் றான்பிறர்க்குத் தொண்டாய் விட்டுஞ் சுரிகுழலைப், பின்னே தோற்க வுரிமையினாற் பெறுமோ வொன்றும் பேசீரோ' என்றும் பாடமுண்டு. (392)

240.-நீதியைக் கூறியவிகர்ணனைக் கர்ணன் சினந்து கூறலுறல்.

***என்னா மன்னர் முகநோக்கி யெல்லாரிதயங் களுமகிழச்
சொன்னா னெவருந் தக்கோனென்றவனுக் கொருபேர் சூட்டியபின்
நன்னா மனத்தோ டழன்மூள நயனஞ்சிவக்க நஞ்சின்வடிவு
அன்னா னிளவன் முகநோக்கியருக்கன் குமர னறைகின்றான்.***

(இ -ள்.) என்னா-என்று, மன்னர் முகம் நோக்கி - அரசர்களது முகத்தைப் பார்த்து, எல்லார் இதயங்களும் மகிழ-(அச் சபையிலிருந்த) எல்லாருடைய மனமும் மகிழும்படியாக, சொன்னான் - (நீதி) எடுத்துக் கூறினான்; (அப்பொழுது), எவரும் - அதுகேட்ட எல்லோரும், தக்கோன் என்று அவனுக்கு ஒருபேர் சூட்டியபின் - 'யோக்கியன்' என்று அவ்விகர்ணனுக்கு ஒரு சிறப்புப் பெயரைச் சூட்டிய பிறகு,- அருக்கன் குமரன்- சூரிய குமாரனான கர்ணன்,-நல் நா மனத்தோடு அழல் மூள - (தனது) அழகிய நாக்கிலும் மனத்திலும் கோபாக்கினி மிகுதியாக வுண்டாகவும், நயனம் சிவக்க - கண்கள் சிவப் பேறவும்,-நஞ்சின் வடிவு அன்னான் இளவல் முகம் நோக்கி - விஷமே ஒரு வடிவு எடுத்தாற் போன்றவனான [மிகக் கொடிய] துரியோதனனது தம்பியாகிய விகர்ணனது முகத்தைப் பார்த்து, அறைகின்றான் - கூறுபவனானான்; (எ - று.)-அதனை, அடுத்த இரண்டு கவிகளிற் காண்க.

'எல்லார்' என்றதும் 'எவரும்' என்றதும் துஷ்டசதுஷ்டரொழிந்த மற்றவர்களையே குறிக்கும். ராஜராஜனும் தனது தமையனுமான துரியோதனனுக்கே மாறாகப் பிறரெவரும் அஞ்சி எடுத்துக்கூறாத நீதியை நடுவுநிலைமைகுன்றாமற் சிறிதும் பின்வாங்காது அத் துரியோதனனது முன்னிலையிலேயே எடுத்துக்கூறிய பெருந்தகைமைபற்றி, விகர்ணனுக்கு எல்லாரும் ஒரே மனமாய் 'தக்கோன்' என்று ஒரு பெரும்பெயர் சூட்டினரென்க; இதனால், அவ்விகர்ணன் வார்த்தைக்கு அச்சபையோர் யாவரும் உடன்பட்டனரென்பது போதரும். தனது உயிர்நண்பனான துரியோதனனது கருத்துக்கு விகர்ணன் பேச்சு மாறாயிருந்ததனால், கர்ணன் பரிந்துரைப்பானாயினான். மூன்றாமடி- கர்ணனது கோபமிகுதியை விளக்கும். துரியோதனனுக்கு நஞ்சு-மிக்க கொடுமையில் உவமம்; நிறம் பற்றிய உவமையெனக் கொள்ளலுமொன்று. 'சொன்னான்' என்பதற்கு-கீழ் 237-ஆங் கவியில் வந்த 'விகருணனாம் வாய்மைக் கடவுள்' என்றது, எழுவாயாம். முகம், ஹ்ருதயம், மநஸ், நயநம், அர்க்கன், குமாரன்-வடசொற்கள். நாமனம் - உம்மைத்தொகை. மனத்தோடு உருபுமயக்கம். 'நஞ்சின் வடிவன்னான்' என்றதை அருக்கன் குமரனுக்கு அடைமொழியாக்குதலு மொன்று. 'சூட்டினர்பின்' என்பதும் பாடம். (393) வேறு

241.-இதுவும்,அடுத்தகவியும்-கர்ணன் விகர்ணனை நோக்கிக் கூறியன.

**இருக்கின்ற தரணிபரி னின்னறிவா லுயர்ந்தனையோ விராச நீதி,
குருக்கொண்டு முதிர்ந்தனையோ நினையொழிந்தால் வழக்கொருவர்
குறிப்பா ரற்றோ,
மருக்கொண்ட தொடைமுடியாய் மொழிகெனநின்னுடன்கேட்க வந்தா
ருண்டோ,
உரைக்கும்போ தெவருடனு முணர்ந்தன்றோ வுரைப்பதென
வுருத்தான் மன்னோ.**

மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ -ள்.) (கர்ணன் விகர்ணனை நோக்கி), - இருக்கின்ற தரணியரின் - (இச்சபையில்) இருக்கின்ற அரசர்களெல்லாரைக்காட்டிலும், இன் அறிவால் உயர்ந்தனையோ - (நீ) நல்லறிவினாற் சிறப்புற்றிருக்கின்றாயோ? இராசநீதி - அரசநீதியில், குரு கொண்டு முதிர்ந்தனையோ - பெருமை பெற்றுவிளங்குகின்றாயோ? நினை ஒழிந்தால் - நின்னை விட்டால், வழக்கு குறிப்பார் ஒருவர் அற்றோ - இந்த நீதியை எடுத்துப் பேசுபவர் வேறொருவருமில்லை யென்று நினைத்துக் கூறுகின்றாயோ? மரு கொண்ட தொடைமுடியாய் மொழிக என நின்னுடன் கேட்க வந்தார் உண்டோ - 'நறுமணம் மிக்க மாலையைத் தரித்த முடியையுடைய அரசனே! நீதிமொழியை யெடுத்துக் கூறுவாயாக' என்று உன்னிடத்திற் கேட்க வந்தார் யாரேனுமுளரோ? உரைக்கும்போது எவருடனும்

உணர்ந்தன்றோ உரைப்பது - ஒன்று கூறத்தொடங்கும்போது பலருடனும் ஆலோசித்தன்றோ உரைக்கவேண்டுவது?' என - என்று, உருத்தான் - கோபித்துக் கூறினான்; (எ - று.) - மன், ஓ - ஈற்றசை.

எல்லாவரசரினும் அறிவிற்குறைந்த சிறுவனாயும் இராசநீதி முற்றுமுணராதவனாயுமிருக்கிற நீ, உன்னைத் தனியே ஒருவருங் கேளாதிருக்கையில் 'நாம் நீதி கூறாவிடின் வேறொருவரும் நீதிகூறுபவரில்லை' என்று தன்னைத் தானே நன்குமதித்து வேறொருவருடனும் சிறிதுங் கலந்து ஆலோசியாமல் நீதிகூறத் துணிந்தது ஸாஹஸத் தொழிலாமெனக் கர்ணன் விகர்ணனைக் கடுமையாக மறுத்துக் கூறினனென்க. ஓகாரங்கள் - எதிர்மறைப்பொருளன. குரு என்ற வடசொல் - இங்கு மிகுதி என்ற பொருளைத் தரும்: பண்பியின் பெயர் பண்புக்கு வந்த இலக்கணை. நின் அறிவால் என்று பிரித்து உரைத்தல், மோனைத்தொடைக்குச் சிறவாது. 'மருக்கொண்ட தொடைமுடியாய்' என்பதை, முதலில் எடுத்துக் கூறலுமாம். நின்னுடன் = நின்னிடத்தில்; வேற்றுமை மயக்கம். மொழிகென - தொகுத்தல். 'உரைக்கும்போ தெவ்வுரையு முணர்ந்தன்றோ' என்றும் பாடமுண்டு.

*இதுமுதல் இருபத்தைந்து கவிகள் - பெரும்பாலும் முதல் நான்குசீர்கள் காய்ச்சீர்களும், மற்றையிரண்டும் மாச்சீர்களுமாகி வந்த கழிநெடிலடி நான்குகொண்ட **அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள்.** (394)*

***242. தான்படைத்த பொருளனைத்துந் தம்பியர்க ளுடன் றோற்றுத்
தனையும் தோற்றான்,
மீன்படைத்த மதிமுகத்தா ளிவன் படைத்த தனமன்றி
வேறே கொல்லோ,
வான்படைத்த நெடும்புரிசை மாநகருந் தனதில்லும் வழங்கு
மாயின்,
யான்படைத்த மொழியன்றே யெங்கணுமில் லெனப்பட்டா
ளில்லாளன்றோ.***

(இ -ள்.) (பின்னும் கர்ணன் விகர்ணனை நோக்கி.-)-'(தருமபுத்திரன்), தான் படைத்த பொருள் அனைத்தும் - தான் அடைந்துள்ள பொருள்களையெல்லாம், தம்பியர்களுடன் தோற்று-தம்பி மார்களோடுந் தோற்று, தனையும் தோற்றால்-தன்னையுந்தோற்று விட்டா னென்றால், மீன் படைத்த மதி முகத்தாள் - இரண்டு மீன்கள் பொருந்தியதொரு சந்திரனைப்போன்ற முகத்தையுடையவளாகிய திரௌபதி, இவன் படைத்த தனம் அன்றி வேறே கொல்ஓ - இத்தருமன் அடைந்துள்ள பொருள்களிற் சேர்ந்தவளாவளேயன்றி வேறாகத் தனிப்பட்டவளாவளோ? (அன்றியும்), வான் படைத்த நெடும்புரிசை மாநகரும் தனது இல்லும் வழங்கும் ஆயின் - ஆகாயத்தை யளாவியுள்ள நீண்ட மதிள்கள் சூழ்ந்த பெரிய இந்திரப்பிரத்தநகரத்தையும் தனது இல்லையும் கொடுத்து விட்டதாக (அத்தருமன்) கூறினானாயின், (மனைவியும் அடங்கிவிட்டவளாவளன்றோ?) எங்கணும் - எல்லா நூல்களிலும், இல்லாள் இல் எனப்பட்டாள் அன்றோ - மனைவி 'இல்' என்ற பெயரினாற் கூறப்பட்டுள்ளாளல்லளோ? (இது), யான் படைத்த மொழி அன்றே - யான் புதிதாக உண்டாக்கிக்கூறிய மொழியல்லவே!' (என்று மறுத்துக் கூறினான்;) (எ - று.)

'தருமபுத்திரன் தன்னைத்தோற்றபின்பு திரௌபதியைப் பந்தயம் வைத்தற்கு உரிமையில்லானென்பது யாவர்க்கும் அங்கீகாரமாயினுமாகுக: தருமன் எப்பொழுது எல்லாப்பொருள்களையும் பந்தயம் வைத்துத் தோற்றே னென்றானோ, அப்பொழுதே அப்பந்தயப்பொருளில் தருமனது சொத்தாகிய திரௌபதியும் அடங்குவள்; அன்றியும், எனது நகரத்தையும் இல்லையும் பந்தயம் வைத்தேனென்று தருமன் கூறியபோதும், நகரமென்ற மாத்திரத்திலேயே அதற்குட்பட்டுள்ள வீடும் அடங்குமாதலின், தனியே கூறப்பட்ட 'இல்' என்னும் மொழி அவன் மனைவியாகிய திரௌபதியையே குறிக்குமென்பதிற் சிறிதுந் தடையில்லையே! 'இல்' என்னுஞ்சொல் மனைவியைக் குறிக்குமென்பது யான் கட்டிக் கூறியதன்று: இம்மொழி இப்பொருளில் வருவது, யாவர்க்கும் ஒப்பமுடிந்ததே: ஆதலின், திரௌபதி வெல்லப்படாதவ ளென்று நீ கூறியது, சிறிதும் பொருத்தமின்றாம்' எனச் சில போலிநியாயங்களினாற் கர்ணன் விகர்ணனை மருட்டின னென்க.

'இல்' என்பது வீட்டையேயன்றி மனைவியையுங் குறிப்பதாதலை, "இல்லவளுரிமை பன்னி குடும்பினி யில்லே யில்லாள்", "புகழ்புரிந்தில்லிலோர்க்கு" என்பன முதலியவற்றால் அறிக. (வடமொழியில் 'க்ருஹம்' என்பது - வீட்டையும் மனைவியையுங் குறித்தல், இங்கே கருதத்தக்கது.) எதிரெதிராக ஆடும்போது பந்தயமாக இருவரும் மனமொப்பிய பொருள்களே வெல்லப்பட்டனவாகவும் தோற்கப்பட்டனவாகவும் கொள்ளத்தக்கனவாதலால், அவ்வாறு தருமன் சகுனி என்ற இருவரில் ஒருவருடைய மனத்தாலும் முன்னர் எண்ணப்படாமலேயிருந்து தருமனுக்கு உரிமையில்லாத காலத்தில் இருவரும் திரௌபதியைப் பந்தயமாக மனமொப்பி யிருக்கவும், 'தருமன் தன்னைத் தோற்கு முன்னமே திரௌபதியை இழந்தவனாவன்' என்று கர்ணன் சாதிப்பது போலிச்சாதனையே யென்பதை நுண்ணிதின் ஆய்ந்தறிக. மீன் படைத்த மதிமுகத்தாள் - ***இல்பொருளுவமை.*** *உருவத்திலும் பிறழ்ச்சியிலும் கண்ணுக்கு மீனும், வட்டவடிவத்திலும் ஒளியிலும் கண்டோரை மகிழ்வித்தலிலும் முகத்திற்குச் சந்திரனும் உவமை. நான்கடியிலும் 'படைத்த' என்றசொல் வெவ்வேறு பொருளில் வந்தது* ***சொற்பின்வருநிலையணி.*** *தோற்றான் என்று எடுத்தும் உரைக்கலாம். 'தம்பியர்களுடனே யத்தருமன் றோற்றான்' என்றும் பாடம். (395)*

243.-கர்ணன் சபையோரைநோக்கிக் கூறியது.

மைக்கோதில் கலையுடையன்மதியுடையன் பொறையுடையன் வரிசை யாகத்,
தக்கோனென் றரசரெல்லா முரைத்தபெய ரிவன்றனக்கே தக்க தம்மா,
மிக்கோர்மற் றுங்களைப்போல் வேறுண்டோமகிதலத்து வேந்த ராகித்,
தொக்கோர்யா னுவன்றமொழிக் கெதிர்மொழியுண் டாமாகிற் சொல்லு வீரே.

(இ -ள்.) '(இந்த விகர்ணன்),-மை கோது இல் கலை உடையன் - குற்றமற்ற அசாரமில்லாத (சாரமான) சாஸ்திரங்களையுணர்ந்தவன்; மதி உடையன்-சூட்சமமான புத்தியையுடையவன்; பொறை உடையவன்- பொறுமையை யுடையவன்; அரசர் எல்லாம்-(இச்சபையிலுள்ள) எல்லாவரசர்களும், வரிசை ஆக-சிறப்பாக, தக்கோன் என்று உரைத்த பெயர் - 'இவன் தகுதியுடையோன்' என்று கூறிய சிறப்புப்பெயர், இவன் தனக்கே தக்கது-இந்த விகர்ணனுக்கே தகும்! அம்மா - ஆச்சரியம்! மகி தலத்து வேந்தர் ஆகி தொக்கோர் - இந்நிலவுலகத்தில் அரசர்களாகி நிறைந்தோர்களில், உங்களை போல் மிக்கோர் வேறு உண்டோ - உங்களைப்போல பெருமை பெற்றவர் வேறு யாரேனுமுளரோ? (நீங்கள்), யான் நுவன்ற மொழிக்கு எதிர் மொழி உண்டு ஆம் ஆகில் சொல்லுவீர் - நான் கூறின வார்த்தைக்கு மாறாக நீதிவார்த்தையுண்டானால் எடுத்துக் கூறுங்கள்,' (என்று கர்ணன் சபையோரை நோக்கிக் கூறினான்;) (எ - று.)- அம்மா - வியப்பிடைச்சொல்: இங்கு தகுதியற்ற விகர்ணனுக்கு 'தக்கோன்' என்ற பெயரைச் சூட்டிய அரசர்களது அறிவீனத்தை நோக்கி இழித்தற் குறிப்பாக வந்ததென்க. மற்று - அசை.

'கலையுடையன்' முதலியன - பிறகுறிப்பினால், எதிர்மறைப்பொருள் விளக்கும். இனி, 'கலையுடையன், மதியுடையன், பொறை யுடையன்; (ஆதலினால்), தக்கோன் என்று அரசரெல்லாம் வரிசையாக உரைத்த பெயர் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். தகுதியற்றவனுக்கு இவ்வாறு 'தக்கோன்' என்று பெரும்பட்டப்பெயரைச் சூட்டிய சபையோர்களை இழித்துக் கூறுவான், 'மிக்கோர், மற்றுங்களைப் போல் வேறுண்டோ? மகிதலத்து வேந்தராகித் தொக்கோர்' என்றான்; இதுவும், எதிர்மறையிலக்கணையின் பாற்படும் பிறகுறிப்பே. தான் கூறியதே தேர்ந்த நீதியென்று, துரபிமானங் கொண்டவனாதலால், இதற்கு மாறுகூறுதல் ஒருவர்க்கும் இயலாதென்ற கருத்துப்பட, 'எதிர்மொழியுண்டாமாகிற் சொல்லுவீர்' என்றான். மை-இல், கோது இல் என இயையும், தொக்கோர் - இயல்பாகிய அண்மை விளியாகவுங் கொள்ளலாம். (396)

244.-பாண்டவர் திரௌபதிஎன்ற இவர்களின் துகிலை உரியுமாறு துரியோதனன் துச்சாதனனுக்குக் கட்டளையிடுதல்.

என்னவெகுண் டிடுகின்ற வெல்லைதனிலெழுவுறழ்தோ ளிராசராசன் றன்னனைய
கொடுங்கோபத் தம்பியையின் றும்பிதனைத்தக்கோ னென்ற,
மன்னவையி னெதிரேயிம் மானமிலா வைவரையும்வழக்கு வார்த்தை,
சொன்னகிளி மொழியினையுந்துகிலுரிதியெனவுருமிற் சொன்னான் மன்னோ.

(இ -ள்.) என்ன-இவ்வாறு கூறி, வெகுண்டிடுகின்ற எல்லைதனில்- *(கர்ணன்)* சினங்கொண்ட இச்சமயத்தில்,-எழு உறழ்தோள் இராசராசன்- தூண்களையொத்த தோள்களை யுடைய அரசர்க்கரசனான துரியோதனன்,- தன் அனைய கொடுங்கோபம் தம்பியை-தன்னைப்போலவே கொடுமையான கோபத்தையுடைய தம்பியாகிய துச்சாதனனைப் பார்த்து,-'இன்று-இப்பொழுது, உம்பிதனை தக்கோன் என்ற மன் அவையின் எதிரே-உனது தம்பியாகிய விகர்ணனை யோக்கியனென்று கூறிய இந்த ராஜசபையின் முன்பாகவே, மானம் இலா இ ஐவரையும் - மானங்கெட்டவர்களான இந்தப் பாண்டவரைவரையும், வழக்கு வார்த்தைசொன்ன கிளிமொழியினையும் - வியவகாரம் பேசின கிளிபோன்ற வார்த்தையுடையவளாகிய திரௌபதியையும், துகில்உரிதி- வஸ்திரங்களை உரித்து விடுவாயாக,' என - என்று உருமின் சொன்னான் - இடியோசைபோல *(க் கொடுமையாக)*க் கட்டளையிட்டான்; *(எ - று.)* மன், ஓ - ஈற்றசை.

துரியோதனன் பாண்டவர்கட்குச் செய்யவேண்டுமென்று நினைக்கும் பொல்லாங்குகட்கெல்லாம் உடன்பட்டு அவ்வாறே தன்னாலியன்றமட்டுஞ் செய்துதீர்க்க முயல்பவனாதலால், துச்சாதனனை 'தன்னனைய கொடுங்கோபத் தம்பி' என்றார். துரியோதனன் தன் எண்ணத்திற்கு மாறாகக் கூறிய விகர்ணனை 'தம்பி' என்று பொதுவாகக் கூறுதற்கும் விருப்பமில்லாதவனாய் 'உம்பி' என்றா னென்னலாம். அரசர்கள் அநியாயங்கூறினமையால், அவர்கட்கும் ஒரு மானபங்கமுண்டாம்படி அவர்கள் விருப்பத்திற்கு மாறாக அவ்வரசர்களது முன்பாகவே தருமபுத்திரன் முதலியோ ரது ஆடையை உரியுமாறு துரியோதனன் கூறினான். 'வழக்கு வார்த்தை சொன்ன கிளிமொழி' என்றதனால், அவள் கொடு வழக்கு உரைத்ததற்கு இதுவே பயனென்றவாறாம். கர்ணகடூரமாயிருத்தலாலும், அச்சந்தருதலாலும், பேரொலிபடுதலாலும், துரியோதனன் கட்டளைக்கு இடி உவமை. ஐவரையும், கிளிமொழியினையும், துகிலை உரிதி - இரண்டு செயப்படுபொருள்வந்த செய்வினை. கிளி மொழி - உவமைத்தொகையன்மொழி, உறழ் - உவம வுருபு.

இனி, என்று கூறிக் கர்ணன் தான் கோபங்கொண்ட சமயத்தில் *(அக்கோபந்தணியுமாறு)* துரியோதனனது தம்பியாகிய துச்சாதனனைப் பார்த்து இவ்வாறு கட்டளையிட்டதாகப் பொருள் கூறலுமாம்; துகிலுரியுமாறு கர்ணனே துச்சாதனனுக்குக் கட்டளையிட்டதாக வியாசபாரதம் கூறுதலால், இப்பொருள் சாலும். *(397)*

245.-சினங்கொண்டவீமார்ச்சுனர்களைத் தருமன் தணித்தல்.

ி தகவின் மொழிசெவியினெரிவாளி யெனமூழ்க விருந்தவேந்தர்,
தத்தமன மடிந்துருகத் தருமன்முகமதிநோக்கித்தம்மினோக்கி,
வித்தகவெங் கதைநோக்க விறல்வீமன் விசயனுந்தன்வில்லை நோக்க,
ஒத்தமன னுடையிளையோ ருருப்பமடக்கினனுண்மைக் குறுதி போல்வான்.

(இ -ள்.) இ தகவு இல் மொழி - தகுதியற்ற இந்தக் கட்டளை வார்த்தை, எரி வாளி என செவியில் மூழ்க-நெருப்புப்பற்றி யெறிகின்ற அம்பு போலத் தங்கள் காதுகளில் நுழைந்து வருத்த,-இருந்த வேந்தர்-அங்கிருந்த அரசர்கள், தம் தம் மனம் மடிந்து உருக-தம் தமது மனம் தளர்ந்து உருகும்போது,- தருமன் முகம் மதி நோக்கி - தருமபுத்திரனது மதிபோன்ற முகத்தைப் பார்த்தும் தம்மில் நோக்கி - தாம் ஒருவரை யொருவர் பார்த்துக் கொண்டும், விறல் வீமன்-பராக்கிரமசாலியான வீமசேனன், வித்தகம் வெம் கதை நோக்க- *(தான்)* மிகத்தேர்ந்ததாகிய கொடிய *(சத்துருகாதிநியென்னுந் தனது)*

கதாயுதத்தை நோக்கவும்,-விசயனும்-அர்ச்சுனனும், தன் வில்லை நோக்க-(காண்டீவமென்னுந்) தனது வில்லை நோக்கவும்,-(அக்குறிப்பைக் கண்டு),- உண்மைக்கு உறுதிபோல் வான்-சத்தியத்திற்கு ஆதாரம்போல்பவனான தருமபுத்திரன், ஒத்த மனன் உடைஇளையோர் உருப்பம் அடக்கினன் - தன்னோடுமாறுபடாத மனமுடையவர்களான தனது தம்பியரது கோபத்தை (க் குறிப்பால்) தணித்தான்; (எ - று.)

தருமனது கருத்தை அறியும்படி அவனது முகத்தையும், 'நாம் என்ன செய்யத் தக்கது? இப்பொழுது பகையைச்சங்கரித்துவிடுவோமா?' என்று ஆலோசிக்குமாறு தம்மில் ஒருவர் மற்றொருவரையும் வீமார்ச்சுனர் நோக்குவாராயினரென்க. ஒத்தமனனுடையோர் உருப்ப மடக்கினன் என்று பிரித்து- ஒத்த கருத்துடையவர்களான நகுலசகதேவர்கள் கோபிக்கவும் (அத்தம்பியர் நால்வரையும்) கோபந் தணியுமாறு சாந்தப்படுத்தினானெனக்கூறலுமொன்று. எரிவாளி - ஆக்கிநேயாஸ்திர மெனினுமாம். தத்தம் - தந்தம் என்பதன் எதுகை நோக்கிய வலித்தல். முகமதி - முன்பின்னாகத்தொக்க உவமைத்தொகை. 'இளையோருருப்ப வடக்கினன்' என்பதும் பாடம். (398)

246.-பாண்டவர்கள் தமது உத்தரீயங்களைத் தாமே கொடுக்க, துச்சாதனன் திரௌபதியைத் துகிலுரிய நெருங்குதல்.

தருகதுகி லெனவெழுந்து தங்களைவன்பொடுதுச்சா தனன் சொலாமுன்,
வருகவென வரைமார்பின் வாங்காத வுத்தரியம் வாங்கியீந்தார்,
அருகணுகி மடவரலை யஞ்சாமற் றுகிலுரிவா னடர்ந்தபோதில்,
இருகைநறு மலர்குவிய வெம்பெருமா னிணையடிக்கேயிதயம் வைத்தாள்.

(இ -ள்.) துச்சாதனன் -, (துரியோதனனது கட்டளைப்படியே), எழுந்து- எழுந்து வந்து, துகில் தருக என தங்களை வன்பொடு சொலாமுன்- 'வஸ்திரத்தைத் தாருங்கள்' என்று தங்களை நோக்கிக் கடுமையாகக் கூறாதமுன்னமே,-(பாண்டவர்கள்), வருகஎன-(அவனை) வாவென்று அழைத்து, வரை மார்பின் வாங்காத உத்தரியம் வாங்கி ஈந்தார்-மலையை யொத்த தமது மார்பிலிருந்த முன்னொரு நாளும் எடுத்திராத உத்தரீயங்களைக் களைந்து கொடுத்தார்கள்; (உடனே துச்சாதனன்),-மடவரலை அருகு அணுகி - திரௌபதியைச் சமீபித்து, அஞ்சாமல் - சிறிதுங்கூச்சங் கொள்ளாமல், துகில் உரிவான் அடர்ந்த போதில்-அவளது ஆடையைக் கவரும்படி நெருங்கிய போதில்,-(அவள்), இரு கை நறுமலர் குவிய - நறுமணமிக்க தாமரைமலர் போன்ற (தனது) இரண்டு கைகளும் குவிந்து அஞ்சலி செய்து நிற்க, எம்பெருமான் இணை அடிக்கே இதயம் வைத்தாள் - எம்பெருமானது இரண்டு திருவடிகளிலே தனது மனத்தைச் செலுத்தித் தியானித்தாள்; (எ - று.)

துச்சாதனன் தமது ஆடையைக் கவரவருவதைக் கண்ட பாண்டவர்கள் அவன் வந்து வலியக்களைவதற்கு முன்னமே கௌரவமாகத் தாமே கொடுத்து விடுவது நலமெனக் கருதித் தாமே தமது உத்தரீயங்களைக் களைந்து கொடுத்தன ரென்க. உத்தரீயம் - வடசொல்: மேலாடையென்று பொருள்படும்; (அரையாடை, அந்தரீயம் எனப்படும்.) மார்பிற்கு மலையுவமை-தோற்றத்திலும் பிறராற் சலிப்படையாத வீரத்திலும், பெரும்பரப்பிலுமாம். இனி, வரைமார்பு- உத்தமரேகைகளையுடைய மார்புமாம். "வரையகல் மார்பிடை வரையு மூன்றுள" என்றதுங் காண்க. 'வாங்காத உத்தரியம் வாங்கி' என்ற தொடர், இது வரையில் ஒருநாளுங் களைந்திராத உத்தரீயத்தை இப்பொழுது களையும்படி யாயிற்றே! என்ற இரக்கத்தைக் குறிப்பிக்கும். வாங்காத உத்தரியம் வாங்கி - ***தொடைமுரண்.*** *துச்சாதனன் தனது துகிலையுரியத் தொடங்கியபோது தன்னைப் பாதுகாக்க வேண்டிய கணவர் ஒருவர்க்கு ஐவராயிருந்தும் மாற்றார்க்கு அடிமைப்பட்டுப் பரதந்திரராய்த் தன் திறத்தில் துணைபுரிய வலியற்று வாளா கிடப்பதைக் கண்டு திரௌபதி, கூப்பிய கையளாய், ஸ்ரீய:பதியும் அபாரகருணாநிதியும் ஆச்ரிதவத்ஸலனும் அகதிகட்கு அருள்புரிபவனும் ஆபத்பந்துவுமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனது திருவடித்தாமரை களிடத்துத் தன் கருத்தைச் செலுத்தித் துதிப்பவளாயின ளென்பது, பின்னிரண்டடியின் கருத்து. 'இருகை நறுமலர் குவிய' என்பதற்கு- நறுமணமுள்ள தாமரை மலர்போன்ற இரண்டு கைகளும் (ஆடைகுலையாதபடி இறுக்கிப்பிடித்தற் பொருட்டுக்) குவியவென்று உரைத்தலுமொன்று; அடுத்த செய்யுளில் "வேறானதுகில் தகைந்த கை"*

என வருதல் காண்க. 'இருகை நறுமலர் தகைய' என்று பாடமோதுவாருமுளர். மடவரல்- மடமையினது வருதலையுடையவள்; வேற்றுமைத் தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. உரிவான்-வானீற்று எதிர்காலவினையெச்சம். இணையடி - உபயபாதம். அடிக்கு - வேற்றுமைமயக்கம். (399)

247.-திரௌபதி எம்பெருமானையேரக்ஷகனாகக்கொண்டு முறையிடுதல்.

ஆறாகி யிருதடங்க ணஞ்சனவெம்புனல்சோர வளகஞ் சோர
வேறான துகிறகைந்த கைசோரமெய்சோர வேறோர் சொல்லுங்
கூறாமற் கோவிந்தா கோவிந்தாவென்றரற்றிக் குளிர்ந்து நாவில்
ஊறாத வமிழ்தூற வுடல்புளகித்துள்ளமெலா முருகி னாளே.

(இ -ள்.) (திரௌபதி),-இரு தட கண் அஞ்சனம் வெம்புனல் ஆறு ஆகி சோர - (தனது) பெரிய இரண்டு கண்களிலிருந்து (கரைந்து விழுகிற) மையுடனே உஷ்ணமான சோகபாஷ்பம் ஆறாய்ப்பெருகவும், அளகம் சோர - கூந்தல் அவிழ்ந்து புரளவும், வேறு ஆன துகில் தகைந்த கை சோர - (துச்சாதனன் வலிய இழுத்ததனால்) அவிழ்ந்து குலைகிற வஸ்திரத்தைப் பிடித்திருந்த கை நெகிழ்ந்திடவும், மெய்சோர - உடம்பு தளர்ச்சியடையவும்,- வேறு ஓர் சொல்லும் கூறாமல்-, கோவிந்தா கோவிந்தா என்று அரற்றி- 'கோவிந்தா!' என்று பலதரம் கதறிக்கூறி முறையிட்டு, (அதனால்) குளிர்ந்து- உடம்பு குளிர்ந்து, நாவில் ஊறாத அமிழ்து ஊற - நாக்கில் இதற்குமுன் சுரந்திராத அமிருதரஸம் சுரக்க, உடல் புளகித்து - (தனது) உடம்பில் மயிர் சிலிர்க்கப் பெற்று, உள்ளம் எலாம் - மனம் முழுதும், உருகினாள் - கரைந்து உருகினாள்; (எ - று.)

கீழ்ச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடிகளினால் தொகுத்துச்சுட்டியதை, இக்கவியினால் வகுத்துக் காட்டுகின்றார். துச்சாதனன் துகிலுரியத் தொடங்கியபோது திரௌபதியானவள் தனக்கு நேரும் மானபங்கத்தைச் சிந்தித்து மையைக் கரைத்துக்கொண்டு கண்ணீர் ஆறாய்ப்பெருகவும், துச்சாதனன் பிடித்திழுத்து வந்தபோது அவிழ்ந்த கூந்தல் அவ்வாறே விரிந்து புரளவும், அவன் வலிய அவிழ்த்த ஆடையைத் தன்னாலானவரையும் தகைந்து பார்த்தும் முடியாமல் தளர்ந்து அச்செயலொழிந்து தரைமேற் கை குவியவும், தன்வசந் தப்பிப் பரவசமாய், தத்துவஞானமுதிக்கப் பெற்றவளாதலின் பர்த்தாக்களாவது பிறதெய்வங்களாவது உதவுவார்களென்ற கருத்தைவிட்டு 'பெரிய ஆபத்காலத்தில் உதவுபவன் திருமாலே' என்று துணிந்து, அப்பெருமானது திருநாமத்தையே பலதரங்கூவி விளித்து, அவ்வாறு நாமத்தை உச்சரிக்கும் போது மெய்ப்பாட்டினால் உடம்பு குளிரப்பெற்று நாவில்அமிர்தமூற, பக்தியின் மேலீட்டினால் உடல் புளகமுற, மனம் நெக்கு உருகுவாளாயின ளென்றவாறு. 'மகத்தான ஆபத்து நேருங்காலத்தில் பகவானாகிய திருமால் தியானிக்கத் தகுந்தவனென்று வஸிஷ்டமுனிவர் கூறியுள்ளதை நினைத்துத் திருமாலைக் குறித்துத் திரௌபதி முறையிடுபவளானாள்' என்று வியாசபாரதம் கூறும்.

எம்பெருமானுக்குப் பல திருநாமங்களிருக்கவும் கோவிந்தனென்ற இப்பெயரால் விளித்தது, இந்திரன் விடாப்பெருமழையைப் பொழிவித்தபோது தம்மாலும் தம்மைப் பாதுகாத்தற்கு உரிய இடையராலும் காக்க முடியாமல் தவித்து அலைகிறநிலையிலே பசுக்களையெல்லாம் யாதொரு குறைவுமின்றிக் கோவர்த்தனமலையைக்கொண்டு உனது பேரருளினாற் காப்பாற்றியது போலவே, என்னாலும் என்னைப் பாதுகாக்கவேண்டிய பர்த்தாக்களாலும் பாதுகாக்க முடியாமல் தவித்து அநந்யகதியாய் உன்னையே சரணமாக நம்பியிருக்கிற என்னை நீ பேரருள்கொண்டு காக்கவேண்டுமென்ற குறிப்பு. (இனி அரைகுலையத் தலைகுலைய அலமாக்கும் படியாக முடிசூடின பேரைச்சொல்லிக் கூப்பிடுகிறாள்; 'கோவிந்த-தன் ஆச்ரிதரை நோவுபட விட்டிருக்கு மவனையோ நான் ஆச்ரயித்தது?' கோவிந்த-நீ கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணிக் கோப்தாவாயிருக்க, ஒருவர் கூறை எழுவருக்குப்படி யிருப்பதென்?' 'கோவிந்த - நீ ஆஸ்ரித ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷித்திருக்க, "க்ருஷ்ணா" ஸ்ரயா" என்றிருக்கிற என்னை க்ருபை பண்ணா தொழிவதென்?" 'கோவிந்த - நாராயணா என்று உன் சிறு பேரையோ நான் சொல்லிற்று? உன்னிலும் அதிகமான உன்பேரையன்றோ நான் சொல்லிற்று!' 'கோவிந்த - என்னுடைய ரட்சணத்துக்கு மலையெடுக்க வேணுமோ? கண்ணாலே நோக்க

அமையாதோ' என்ற வ்யாக்யான வாக்கியங்கள் இங்குக் காணத்தக்கன:) கோவிந்தன் - கோ - பசுக்களை, விந்தன்-காப்பாற்றினவன் என்று பொருள்.

திருமாலின் திருநாமத்தை உச்சரித்ததனால், இதற்கு முன் கண்டிராத இனிய ரஸம் நாவிற்சுரப்பதாயிற்று; இதனை "குருகூர் நம்பி யென்னக்கால், அண்ணிக்குமமுதூறு மென்னாவுக்கே" "சிந்திக்கத் தித்திக்கும்" என்றாற்போலக் கொள்க. ஊறாத அமிழ்தூற - **தொடைமுரண்.** *'உள்ளம் எலாம்' என்றது, 'வெயிலெல்லாம்' என்றதுபோல வந்த ஒருமைப்பன்மைமயக்கம்; இனி, மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்று உள்ளுறுப்பு நான்காதல்பற்றி வந்த பன்மையாகவுமாம். திரௌபதி உள்ளம் உருகினாள் - "உயர் திணை தொடர்ந்த பொருள் முதலாறும், அதனொடுசார்த்தினத்திணைமுடிபின" என்பது விதி. (400)*

248.-கிருஷ்ணபகவான்திரௌபதிக்கு அருள்புரிதல்.

அருமறைசொல் லியநாம மாயிரமு முரைத்தழைக்க வமரர்
போற்றுந்,
திருமலர்ச்செஞ் சீறடியோன் றிருச்செவியி லிவண்மொழி
சென் றிசைத்த காலை,
மருமலர்மென் குழன்மானின் மனநடுங்காவகைமனத்தே வந்து
தோன்றிக்,
கரியமுகி லனையானும்பிறரெவர்க்குந் தெரியாமற் கருணை
செய்தான்.

(இ - ள்.) அமரர் - தேவர்கள், அரு மறை சொல்லிய நாமம் ஆயிரமும் - அரிய வேதங்களிற் கூறியுள்ள (தனது) ஆயிரந்திரு நாமங்களைக் கொண்டும், உரை தழைக்க போற்றும் - (தங்கள்) வார்த்தைகள் செழிக்கும்படி எடுத்துத் துதிக்கப்பெற்றவனான, திருமலர் செம் சிறு அடியோன் - அழகிய தாமரை மலர்போன்ற சிவந்த சிறிய திருவடிகளை யுடையவனான கண்ணபிரானது, திருசெவியில் - அழகியகா துகளில், இவள் மொழி சென்று இசைத்த காலை - இந்தத்திரௌபதியினது ("கோவிந்தா" என்று கதறிக் கூறிய) மொழி வந்து கேட்டபொழுதில்,- கரியமுகில் அனையானும் - காளமேகத்தை யொத்த அக்கண்ணபிரானும்,- மரு மலர் மெல் குழல் மானின்-நறுமணம் வீசுகின்ற மலர்மாலையை யணிந்த மெல்லிய கூந்தலையுடைய மான்போன்றவளான திரௌபதியினது, மனம்-, நடுங்கா வகை - கலங்காதபடி, மனத்தே வந்து தோன்றி - (அவளது) மனத்தி லெழுந்தருளிக் காட்சிதந்து, பிறர் எவர்க்கும் தெரியாமல்-, கருணைசெய்தான் - (மானங்குலையாதபடி ஆடை வளருமாறு) அநுக்கிரகித்தான்; (எ - று.)

பரம்பொருளான திருமாலின் அவதாரமாகிய கண்ணபிரான் எங்குமுள னாதலால், திரௌபதி இரங்கித் தன்னையழைத்த பொழுது அதனைச் செவியேற்றுத் துவாரகையிலிருந்தபடியே அவளது மனத்தில் வந்து எழுந்தருளி அருள்புரிந்தன னென்க; இதனை, முதலையின் வாய்ப்பட்ட கஜேந்திராழ்வான் ஆதிமூலமே யென்று கூவியழைத்தபொழுது திருமால் பரமபதத்திலிருந்து கொண்டே கருடாரூடனாயும் எழுந்தருளிக் காட்சிதந்து அக்கஜேந் திராழ்வானுக்கு அனுக்கிரகித்ததுபோலக் கொள்க. அருமறை சொல்லிய நாமமாயிரம்-வேதப்பிரதிபாத்யமான ஸஹஸ்ரநாமங்கள். மனத்தே வந்து தோன்றுதல் - எம்பெருமான் மாநஸஞானத்துக்குப் பிரத்யட்சமாதலால், ஞானக்கண்ணுக்குப் புலனாதல். இச்செய்யுளினால், அடியவர்க்கெளியவனா யிருத்தலாகிய பகவானது சௌலப்பியம் விளங்குதல் காண்க. இனி, முதலடியில் - (திரௌபதி) ஆயிரநாமங்களையும் உரைத்து அழைக்க என்று பொருள் கொள்ளுதல், 'வேறோர் சொல்லுங்கூறாமற் கோவிந்தா கோவிந்தா வென்றரற்றி' என்றதனோடு மாறுபடும். அன்றி, 'வேறோர் சொல்லுங் கூறாமல்' என்றற்கு - எம்பெருமானது திருநாமங்களை யன்றி வேறொருசொல்லையுஞ் சொல்லாமலென்ற பொதுப்படப் பொருள்கொண்டால், அங்ஙனம் உரைக்கலாம். 'அமரர்' என்றது, பரமபதத்தில் வாழும் நித்யசூரிகளை. 'சீரடியோன்' என்றும் பாடமுண்டு. மான் - உவமவாகுபெயர். (401)

249.- திரௌபதிக்குஆடைசுரக்க, துச்சாதனன் கைசலித்தல்.

உடுத்ததுகி லுணர்விலானுரிந்திடவு மாளாம லொன்றுக் கொன்றாங்கு,
அடுத்தநிறம் பற்பலபெற் றாயிரமா யிரங்கோடி யாடை யாகக்,
கொடுத்தருள வுரிந்தனபட் டிருந்தபெருந் தனிக் கூடங் கொள்ளா தோடி,
எடுத்தனர்பற் பலவீர ருரிந்தோனுஞ் சலித்திருகை யிளைத்து நின்றான்.

(இ -ள்.) உணர்வு இலான் உரிந்திடவும் - அறிவுகேடனான துச்சாதனன் விடாமல் அவிழ்த்துக் கொண்டிருக்கவும், (களையக்களைய), உடுத்த துகில் - (அத்திரௌபதி) தரித்திருந்த ஆடையானது, மாளாமல் - முடிவுபெறாமல்,- ஒன்றுக்கு ஒன்று ஆங்கு அடுத்த நிறம் பல்பல பெற்று, ஒன்றற்கொன்று வெவ்வேறாகப் பொருந்திய பலபல நிறங்களைப் பெற்று, ஆயிரம் கோடி ஆடை ஆக - மிகப்பல ஆயிரக்கணக்கான நூதன வஸ்திரமாக (வளரும்படி), கொடுத்தருள - (எம்பெருமான்) அநுக்கிரகிக்க.- உரிந்தன பட்டு - (துச்சாதனனால்) அவிழ்க்கப்பட்ட பட்டாடைகள், இருந்த தனிபெருங் கூடம் கொள்ளாது - (அரசர்கள்) இருந்த ஒப்பற்ற பெரிய சபா மண்டபமும் இடங்கொள்ளாமையால், பற்பல வீரர் ஓடி எடுத்தனர்-மிகப்பலவீரர்கள் (அவ்வாடைகளை) விரைந்தெடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்; உரிந்தோனும் - அவ்வாடையைக் களைகின்ற துச்சாதனனும், இரு கை சலித்து இளைத்து நின்றான் - தனது இருகைகளும் ஓய்ந்து இளைப்படைந்து நின்றிட்டான்; (எ -று.) துச்சாதனன் ஓய்ந்தனனேயன்றி ஆடை சுரத்தல் ஓய்ந்திலது என்றவாறு. இவ்வாறு பலநிறமான ஆடைகள் மேன்மேற் சுரக்கின்ற இப்புதுமையைத் தெய்வாநுக்கிரகத்தால் நிகழ்ந்ததென வுணர்ந்து துகிலுரிதலை விட்டிராமல் தன்னாலான வரையிலும் மேன்மேலுங் களைந்தன னாதலின், துச்சாதனனை 'உணர்விலான்' என்றார். கோடியாடை - புதுவஸ்திரம். (402)

250.- வீடுமன் முதலியோர்திரௌபதியை நன்குமதித்தலும், வானவர் பூமழை பொழிதலும்.

கங்கைமகன் முதலான காவலர்மெய்யுறநடுங்கிக் கண்ணீர் சோரச்,
செங்கைமலர் குவிந்திவளே கற்பினுக்கு மரபினுக்குந் தெய்வ மென்றார்,
அங்கணகல் வானோரு மானகமும் வலம்புரியு மதிரத்தங்கள்,
பைங்கனக தருவின்மலர் மழைபொழிந்து கருணையினாற் பரிவு கூர்ந்தார்.

(இ -ள்.) கங்கைமகன் முதலான காவலர் - கங்கையின் குமாரனான வீடுமன் முதலிய அரசர்கள்,-மெய் உற நடுங்கி - உடம்பு மிகவும் நடுங்கி, கண் நீர் சோர - (தமது) கண்களினின்று நீர் பெருக, செம் கை மலர் குவித்து - செந்தாமரைமலர்போன்ற (தமது) கைகளைக் கூப்பி,-இவளே கற்பினுக்கும் மரபினுக்கும் தெய்வம் - 'இந்தத் திரௌபதியே கற்புநிலைக்கும் குலத்திற்கும் தெய்வம் போல்வாள்,' என்றார் - என்று (அவளை) நன்கு மதித்துக் கூறினார்கள்; அம் கண் அகல் வானோரும் - அழகிய இடத்தையுடைய விசாலமான வானுலகத்திலுள்ளவர்களாகிய தேவர்களும்,-ஆனகமும் - துந்துபிவாத்தியமும், வலம்புரியும் - வலம்புரிச் சங்குகளும், அதிர - ஆரவாரிக்க, தங்கள் பைங்கனக தருவின் மலர் மழை பொழிந்து - தங்களது பசிய பொன்மயமான கற்பக மரங்களின் மலர்களை மழைபோலச் சொரிந்து, கருணையினால் - கருணையோடு, பரிவு கூர்ந்தார் - அன்புமிகுந்தார்கள்; (எ -று.)

திரௌபதியைச் சாதாரணமானவளென்று எண்ணியிருந்த வீடுமன் முதலியோர், இப்பொழுது கண்கூடாக நிகழ்ந்த புதுமையைக் கண்டு அவளது மகிமையை யுணர்ந்து, அத்திரௌபதியைத்

தெய்வமாகவே கருதிக் கைகுவித்தனர். அவர்கள் மெய்ந்நடுங்கினது, திரௌபதி கேட்ட வினாக்களுக்குத் தாங்கள் தகுதியான விடைகூறாமல் மௌனமாயிருந்த குற்றத்தைப்பற்றிய அநுதாபத்தினா லென்க. தனது கற்புநிலையால் தானே மானங் காத்துக் கொண்டதனால், திரௌபதியை 'கற்பினுக்குத் தெய்வம்' என்றும், துச்சாதனன்செய்த தீச்செயலால் தனது குலத்திற்கு வசைமொழி சிறிதும் நிகழாது புகழை மிகுவித்துநிற்றலால் 'மரபினுக்குந் தெய்வம்' என்றுங் கூறினார்; "தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற, சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்" என்ற திருக்குறள் இங்குக் கருதத்தக்கது. பதிவிரதாதருமத்தின் சிறப்பைக் கண்ட கொண்டாட்டத்தினால், வானவர்கள் தமது உலகத்து வாத்தியங்களை முழக்கிப் பூமழை பொழிவாராயினர். அங்கண் - அப்பொழுது எனினுமாம். வானோரும் உம்மை - உயர்வுசிறப்போடு இறந்தது தழுவியது. ஆநகம் - தேவதுந்துபி. தேவலோகத்திலுள்ளவை யாவும் பொன்மயமானவை யென்பது நூல் துணிபாதலால், 'கனகதரு' எனப்பட்டது. கநகதரு - வடசொற்றொடர். மலர்மழை-புஷ்பவர்ஷம்.
(403)

251.- திரௌபதியின்வருத்தத்தை நோக்கி வீமசேனன் ஆயுதமெடுத்தல்.

அழுதழுது கொடும்புலிவா யகப்பட்டமான்பிணைபோ லரற்றா நின்ற,
எழுதரிய மடப்பாவை தங்கண்முகங் களைநோக்கி யிரங்கி வீழ்ந்த,
பொழுதுமனம் புகைமூளப் பூந்தடங்க ணனன்மூளப் போரின்மூளப்,
பழுதுபடா வடலாண்மைப் பவனகும ரன்றடக்கை படைமேல் வைத்தான்.

இ -ள்.) கொடும் புலிவாய் அகப்பட்ட மான்பிணைபோல் - கொடிய புலியினிடத்து அகப்பட்டுக்கொண்ட பெண்மான்போல, (மிக அஞ்சி), அழுது அழுது அரற்றாநின்ற-மிகுதியாகப் புலம்பிக் கதறிக்கொண்டிருக்கிற, எழுது அரிய மடம் பாவை - இளமையுடையவளான எழுதுதற்கு அரிய [மிகவும் அழகிய] சித்திரப் பிரதிமை போன்ற திரௌபதி, தங்கள் முகங்களை நோக்கி இரங்கி வீழ்ந்த பொழுது - (பர்த்தாக்களாகிய) தங்களுடைய முகங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே வருந்திக் கீழ்விழுந்த சமயத்தில், (அது நோக்கி),- பழுதுபடா அடல் ஆண்மை பவனகுமரன் - (ஒருபொழுதும்) தோல்வி யடையாத பல பராக்கிரமங்களையுடைய வாயுகுமாரனான வீமசேனன், (கோபத்தினால்), மனம் புகை மூள-மனத்திற் புகையெழவும், பூ தட கண் அனல் மூள - தாமரை மலர்போன்ற (தனது) பெரிய கண்களில் தீப்பொறியுண்டாகவும்,- போரில் மூள-யுத்தஞ் செய்யுமாறு, படைமேல் தட கை வைத்தான்-கதாயுதத்தின்மேல் (தனது) பெரிய கைகளை வைத்திட்டான்; (எ - று.)

துச்சாதனனுக்குப் புலியும், திரௌபதிக்குப் பிணைமானும் உவமை. தங்கள் முகங்களை நோக்கியது, இச்சமயத்திலாவது நீங்கள் பகைவர்களை யழிக்க முயலவேண்டாவோ? என்ற குறிப்பு. வீமசேனன் திரௌபதியின் பெருவருத்தத்தைக் கண்டு மிக்க சினங்கொண்டு மனம் புகைந்து கண்களில் தீப்பொறி பறக்கப் போர் செய்யக் கருதித் தனது கதாயுதத்திற் கைவைத்தனனென்க. பவநகுமரன்- வடமொழித்தொடர். 'மூள' என்னுஞ் செயவெனெச்சம் மூன்றனுள் - முன்னைய இரண்டும்- உடனிகழ்ச்சிப்பொருளனவாய் நிகழ்காலத்தையும், ஈற்றது-காரியப்பொருளதாய் எதிர்காலத்தையுங் குறிக்கும். 'மூள' என்ற சொல் ஒரே பொருளில் பலமுறை வந்தது- ***சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி.***
(404)

252.-வீமசேனன் மிக்கசினத்தால் துரியோதனாதியரைப் போர்க்கு அழைத்தல்.

அருளாருந் தருமபதி யாகாதென்றெமைப்பலகா லடக்க யாமும்,
இருளால்வெம் பரிதிவடி வொளிப்பதுபோ லமர்புரியா திருக்கின் றேமான்,
மருளான்மெய்ம் மயங்கியொரு வலியுடையோர்தமைப்போல

மதித்து நீங்கள்,
பொருளாக விருந்தனமோ நூற்றுவரும் வருகவெதிர் பொருக
வென்றான்.

(இ -ள்.) (வீமன் துரியோதனாதியரை நோக்கி),-'அருள் ஆரும் தரும பதி-கருணைநிறைந்த தருமராஜன், ஆகாது என்று எமை பலகால் அடக்க- '(கோபித்தல்) தகாது' என்று சொல்லி எங்களைப் பலமுறை அடக்கியதனால்,- யாமும்-நாங்களும்,-வெம்பரிதி இருளால் வடிவு ஒளிப்பதுபோல்-உஷ்ண கிரணனான சூரியன் இராப்பொழுதில் (தனது) வடிவம் மறைவதுபோல (எமது வலிமை வெளிக்குத் தோன்றாது அடங்கி), அமர்புரியாது இருக்கின்றேம்- (உங்களுடன்) போர் புரிந்து உங்களை யழிக்காமல் வாளா இருக்கின்றோம்; (இவ்வாறன்றி), மருளால் மெய் மயங்கி அறியாமையினால் உண்மையை மாறாக மயங்கி, ஒரு வலி உடையோர் தமைபோல மதித்து-(உங்களை) ஒப்பற்றவீர முடையவராகக் கருதி, நீங்கள் பொருள் ஆக இருந்தனமோ-உங்களை ஒரு பொருளாகக்கொண்டு போர் செய்யாதிருந்தோமோ? நூற்றுவரும் எதிர் வருக பொருக - நீங்கள் நூறுபேரும் (இப்போது எனது) எதிரில் வந்து போர் செய்வீர்களாக,' என்றான்-; (எ - று.) இரண்டாமடியில், ஆல் - ஈற்றசை.

'நாங்கள் போர்புரிந்து உங்களை இதுவரையிலும் அழிக்காதிருந்தது, தருமபுத்திரனது கட்டளைக்குக் கட்டுப்பட்டேயல்லாமல் உங்களை வலிமையுடையோரென்று பிரமித்து உங்களை ஒருபொருளாகவெண்ணி அஞ்சி யன்று; இப்பொழுது அவ்விஷயம் தெற்றென விளங்குமாறு நீங்கள் நூற்றுவரும் ஒருங்கு சேர்ந்து என்னொருவன் முன்னே போர்க்கு வாருங்கள்' என வீமன் துரியோதனாதியரை அறைகூவினனென்க. இராப்பொழுதென்ற காரணத்தாற் சூரியன் தான் மறைந்து விடுவதுபோல, எங்கள் தமையனான தருமபுத்திரனது கட்டளையென்ற காரணத்தினால் நாங்கள் எங்களது பராக்கிரமத்தை வெளிக்காட்டாது அடங்கியிருக்கின்றோ மென்பது, இரண்டாமடியின் கருத்து. இயற்கையில் ஆயிரங்கிரணங்களை யுடையனாய்ப் பேரொளியையுடைய சூரியனும் கடவுள் கட்டளைக்குக்கட்டுப்பட்டு இராப்பொழுதில் தான் மறைந்து விடுவதுபோல, இயற்கையிற் பராக்கிரமசாலிகளாய் மகா வீரரான நாங்களும் மூத்தோர் சொற்குக் கீழ்ப்படியவேண்டுமென்ற தரும சாஸ்திரத்தின் கட்டளைக்குக் கட்டுப்பட்டு அடங்கியிருக்கின்றோ மென்றது, உவமையாற் பெறப்படும். தருமனது கட்டளைக்கு இருளும், சூரியனது ஒளிக்குத் தங்களது பராக்கிரமமும் உவமை. இனி, சூரியன் இயற்கையால் அஸ்தமித்து மறைவது இருளினால் மறைவதாக மேல் நோக்கில் தோன்றுவது போல, நாங்கள் தருமனது கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து அடங்கி இருப்பது நுமது வீரத்திற்குப் பின்வாங்கி அடங்கியிருப்பதுபோலத் தோன்றும்; ஆயினும், சூரியன் தனது ஆயிரங்கிரணங்களோடு உதயமாகுங் காலத்தில் மிக்குப் பரவியிருக்கும் இருள் இருந்த இடமுந் தெரியாது அழிந்தொழிவதுபோல, நாங்களும் உக்கிரங்கொண்டு எங்கள் பராக்கிரமத்துடன் போர்க்கு எழுந்தால் பெருவீரர்களென அகங்காரங்கொண்டுள்ள பெருந்திரளான நீங்களும் எங்கள் முன்னிலையில் இருந்த இடமுந் தெரியாது அழிந்தொழிவீர்களெனக் கருத்துக் கூறினுமாம்; இவ்வுரையில் இருளுக்குத் துரியோதனாதியரும், சூரியனுக்குப் பாண்டவர்களும் உவமையாவர்; ***உவமையணி.*** *மருள்-ஒன்றை மற்றொன்றாக நினைக்கும் விபரீத ஞானம்; திரிபுணர்ச்சி.*

'உடையோர் தமைப்போல' - போல - ஒப்பில்போலி. நூற்றுவர் - தொகைக்குறிப்பு; இங்கு, முன்னிலைப்படர்க்கை; உம்மை - முற்றுப் பொருளது. வருக எதிர்பொருக-பிராசம். (405)

253.-திரௌபதியைத் தன்மடிமீதுஇருத்துமாறு துரியோதனன் துச்சாதனனுக்குக் கட்டளையிடுதல்.

கொந்தளக மலர்சொரியக்கூப்பிடுவாள் கொடுங்கற்புங்
கூறைமாளா,
மந்திரமு மடல்வீமன் மானமிலா துரைக்கின்ற வலியுங் காணத்,
தந்தைவிழி யிருள்போலத்தகுமனத்தோ னுந்துச்சாதனனை
நோக்கிப்,

பைந்தொடியைக் கொணர்ந்தினியென் மடியின் மிசையிருத்துகெனப் பணித்திட் டானே.

(இ -ள்.) தந்தை விழி இருள்போல தகும் மனத்தோனும் - தகப்பனாகிய திருதராட்டிரன் கண்குருடாயிருப்பது போல அஞ்ஞான இருளைக் கொண்ட மனத்தையுடையனாகிய துரியோதனனும்,-துச்சாதனனை நோக்கி-, 'கொந்து அளகம் மலர் சொரிய - தொகுதியான கூந்தல் அவிழ்ந்துகுலைதலினால் (அதில் அணிந்த) மலர்கள் கீழேசிந்த, கூப்பிடுவாள்-கதறியழுபவளாகிய திரௌபதியினது, கொடுங்கற்பும் - மிக உக்கிரமான பதிவிரதா தருமத்தையும், கூறை மாளா மந்திரமும் - (அவளது) ஆடை அவிழ்க்க அவிழ்க்கக் குறைவுபடாமல் மேன்மேல் வளர்கிற இரகசியத்தையும், அடல் வீமன் மானம் இலாது உரைக்கின்ற வலியும்-வலிமையையுடைய வீமசேனன் மானமில்லாமற் கூறுகின்ற மிடுக்கையும், காண - (பின்னும்) காணும்படி,- பைந்தொடியைக் கொணர்ந்து இனி என் மடியின் மிசை இருத்துக - பைம்பொன்னாற் செய்த வளையல்களை யணிந்த திரௌபதியை இழுத்துக்கொண்டு வந்து எனது தொடைமேல் இருக்கச் செய்வாய்,' என பணித்திட்டான் - என்று கட்டளையிட்டான்; (எ - று.)

மேன்மேல் தெய்வாநுக்கிரகத்தால் ஆடை வளர்ந்தமையொன்றைக் கொண்டே திரௌபதியினது மேன்மைகளை யெல்லாம் அறிந்து அவள் திறத்தில் யாதொரு தீமையையுஞ் செய்யாதிருக்க வேண்டியதாக, அவ்வாறு இராமல் மேன்மேல் தீங்கையே புரிகின்றா னாதலால், துரியோதனன் தானும் தந்தைபோலவே குருடனாவன்: அவன் ஊனக்கண்குருடன், இவன் ஞானக்கண் குருடன் என்றபடி. திரௌபதியின் கற்புநிலையைப் பின்னும் பரிசோதிக்கக் கருதியும், ஆடையுரிந்த காலத்து அதனை மேன்மேலும் சுரக்கச் செய்ததுபோல இப்பொழுது நான் செய்யும் இதற்கு அத்திரௌபதி என்ன பரிகாரஞ் செய்வாளெனக் காண நினைத்தும், வீரவாதம் பேசும் வீமன் நான் இவ்வாறு செய்தால் என்ன செய்வானெனக் காணவெண்ணியும், துரியோதனன் திரௌபதியைத் தன் தொடைமீது இருத்துமாறு துச்சாதனனுக்குக் கட்டளையிட்டன னென்க. தன் மானத்தைத் தான் காக்குமாறு தெய்வாநுக்கிரகம் பெறுதற்குக் காரணமாயிருத்தலால், திரௌபதியின் கற்பு 'கொடுங்கற்பு' எனப்பட்டது. "குலமகட்குத் தெய்வங் கொழுநனே" ஆதலால், "தெய்வந் தொழாஅள்கொழுநற்றொழு"வது கற்புடை மகட்குக் கடமையாயிருக்க, இவள் அங்ஙனம் தனது துயர் தீர்த்தற் பொருட்டுத் தன் கணவர்களைக் கூப்பிடாது பிறனொருவனை [கோவிந்தனை]க் கூப்பிடுகிறாள்; இது என்ன கற்புடைமை! என்று ஏசுவான், 'கொடுங்கற்பு' என்றானுமாம். அடிமைப்பட்டதனாலும், மனைவிக்கு நேர்ந்த அவமானத்தைத் தீர்க்கமுடியாமல் வாளாவிருந்ததனாலும், அப்பொழுது வீமன் கூறுகின்ற வார்த்தையை மானமிலா துரைக்கின்றதாகக் கொண்டான். இருத்துகென - தொகுத்தல். (406)

254.-திரௌபதிதுரியோதனனுக்குச் சாபமிடுதல்.

என்றபொழு தருந்ததிக்கு மெய்தாதகற்புடையா ளிடியே றுண்ட,
வன்றலைவெம் பணிபோல நடுநடுங்கி மாயனையு மறவாளாகிப்,
புன்றொழிலோன் யானிருக்கக் காட்டியதன் றொடைவழியே புள்வாய்குத்தச்,
சென்றிடுக வாருயிரென் றெவரும்வெரு வுறச் சபித்தாடெய்வ மன்னாள்.

(இ -ள்.) என்ற பொழுது - என்று (துரியோதனன் துச்சாதனனுக்குக்) கட்டளையிட்ட வளவில்,- அருந்ததிக்கும் எய்தாத கற்பு உடையாள்- அருந்ததியென்பவட்கும் வாய்க்காத மிக்க கற்புடையவளும்,-தெய்வம் அன்னாள் - தெய்வத்தை யொத்தவளுமாகிய திரௌபதி, இடிஏறு உண்ட வல் தலை வெம்பணிபோல நடுநடுங்கி - பேரிடியைக் கேட்கப் பெற்ற வலிய தலையையுடைய கொடிய சர்ப்பம்போலப் பதைபதைத்து, மாயனையும் மறவாள் ஆகி - ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானையும் மனத்திற்கொண்டு தியானிப்பவளாய்,-'புல் தொழிலோன் - இழிதொழிலுடையவனாகிய துரியோதனன், யான் இருக்க - நான் இருக்குமாறு, காட்டிய - சுட்டிக்காட்டின, தன் தொடை வழியே - தனது தொடையின் வழியாகவே, புள்வாய் குத்த - வாயலகினாற் பறவைகள் குத்துமாறு, ஆர் உயிர்

சென்றிடுக - அருமையான உயிர் ஒழிவானாக,' என்று-, எவரும் வெருவுற சபித்தாள் - கேட்பவர்களெல்லாரும் அஞ்சும்படி சபித்திட்டாள்; (எ - று.)

ஐவரைக் கணவராகப் பெற்றும் கற்பு நிலைமைக்குக் குறைவு வாராமற் சமயத்தில் மானபங்கம் நேராது காத்துக் கொண்ட சிறப்பினை யுடையளாதலால், திரௌபதியை 'அருந்ததிக்கு மெய்தாத கற்புடையாள்' என்றார்; நஹிநிந்தாந்யாயத்தால் [நஹிநிந்தாந்யாயமாவது - ஒரு பொருளைத் தாழ்த்திக் கூறுமிடத்து அப்பொருளின் தாழ்ச்சியில் தாற்பரியமாகாமல் அவ்விடத்துக்கு முக்கியமான பொருளின் மேன்மையைக் கூறுதலிலே கருத்துண்டாதல்] அருந்ததியின் குறையைக் காட்டாமல், இத்தொடர்மொழி திரௌபதியின் மேன்மையை மாத்திரம் உணர்த்தும். ஆடை வளரப் பெற்ற தெய்விகத்தன்மை யுடைமையால் 'தெய்வமன்னாள்' என்றார்; திரௌபதியை இங்கு இவ்வாறு மேம்படுத்திக் கூறியது இவள் இப்பொழுது துரியோதனனுக்கு இடுஞ் சாபம் தவறாது பலிக்குமென்றற்கு. இடியேறு-பேரிடி. இடியொலியைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் நாகங்கள் அஞ்சி யொடுங்குதல் போல, திரௌபதியும் துரியோதனனது கர்ணகடூரமான கொடுஞ்சொற்களைக் கேட்டமாத்திரத்தில் அஞ்சி நடுங்கினளென்க. கிருஷ்ணானுக்கிரகத்தினாலேயே தன் மானத்தைக் காத்துக்கொண்டாளாதலின், கிருஷ்ணசகாயமிருந்தால் தனது தொழில் இனிது முற்றுப்பெறு மெனக் கருதி, சாபமிடும்போதும் கிருஷ்ணனை மறவாது தியானித்தனளென்க. மாயன்-எவராலும் அறியவொண்ணாத மாயைகளையுடையவன். மாயையாவது - கூடாததையுங் கூட்டுவிக்கும் திறம் [அகடிதகடநாஸாமர்த்தியம்]. பலர் கூடிய சபையிற் சிறிதும் நாணமின்றிப் பிறர் மனைவியான அபலையினிடத்துத் தன்வீரத்தைக் காட்டத்தொடங்கினனாதலால் துரியோதனனை, 'புன் தொழிலோன்' என இகழ்ந்து கூறினார். துரியோதனன் தனது துகிலை யொதுக்கி இடத்தொடையைக்காட்டி அதில் இருக்குமாறு குறிப்பாலுணர்த்த, திரௌபதி சபித்தனள் என முதனூல் கூறும். சென்றிடுக - வியங்கோள்: வைதற்பொருளின்கண் வந்தது. (407)

255.-திரௌபதியின் சபதம்.

அரசவையி லெனையேற்றி யஞ்சாமற்றுகிறீண்டி யளகந் தீண்டி,
விரைசெயளி யினம்படிதார் வேந்தரெதிர் தகாதனவே விளம்பு வோரைப்,
பொருசமரின் முடிதுணித்துப் புலானாறு வெங்குருதிபொழிய வெற்றி,
முரசறையும் பொழுதல்லால்விரித்தகுழலினியெடுத்து முடியே னென்றாள்.

(இ -ள்.) (பின்னும் திரௌபதி), 'அரசு அவையில் - ராஜசபையிலே, எனை ஏற்றி - என்னைக் கொண்டுவந்து,-விரை செய் அளி இனம் படிதார் வேந்தர் எதிர் - நறுமணம் வீசப்பெற்றதும் வண்டுகளின் கூட்டம் மொய்க்கப் பெற்றதுமான மலர்மாலையையணிந்த அரசர்கட்கு எதிரிலே,- அஞ்சாமல்-சிறிதுங் கூச்சங்கொள்ளாமல், அளகம் தீண்டி-(எனது) தலைமயிரைப் பிடித்திழுத்தும், துகில் தீண்டி-(எனது) ஆடையைத் தொட்டு அவிழ்த்தும் (இந்த அக்கிரமத்தோடு நில்லாமல்), தகாதனவே விளம்புவோரை - சொல்லத் தகாத கொடுஞ்சொற்களையுங் கூறுகின்றவர்களான துரியோதனாதியரை, பொரு சமரில் முடிதுணித்து - (இனி) தாக்கிச்செய்யும் போரிலே தலைகளையறுத்து, புலால்நாறு வெங்குருதி பொழிய-தீ நாற்றம் வீசப்பெற்ற கொடிய இரத்தம் பெருகிக்கொண்டிருக்க, வெற்றி முரசு அறையும்-ஐயபேரிகையை முழக்குகிற, பொழுது- அக்காலத்தில், அல்லால்-முடிப்பேனேயல்லாமல், விரித்த குழல் இனி எடுத்து முடியேன்- அவிழ்க்கப்பட்டு விரிந்துள்ள (எனது) கூந்தலை அதற்கு முன்பு எடுத்து முடிக்கமாட்டேன்,' என்றாள் - என்று பிரதிஜ்ஞை செய்தாள்; (எ - று.)

அளகந்தீண்டுதலும் துகில் தீண்டுதலும்-துச்சாதனனுக்கு மாத்திரமும், தகாதனவிளம்புதல் - துரியோதனன் முதலிய பலர்க்கும் உரிய வினையாம். துரியோதனாதியர் உயிரொழிந்து அவர்கள் மனைவியர் கூந்தலை விரிக்கிறவரையில் யான் இவ்வாறே தலைவிரிகோலமாயிருப்பேனென்பது, திரௌபதியின் சபதமாம். செய்யுளாதலின், 'துகில் தீண்டி யளகந் தீண்டி' என முறைபிறழக்கூறினார். (408)

256.-இதுவும்,அடுத்தகவியும்-ஒருதொடர்;
வீமசேனனது சபதம்.

பாஞ்சாலிக் கரசவையிற்பழுதுரைத்தோ னுடலெனது படையாமேழி,
போஞ்சாலி னிணஞ் சொரியத் துணைவரொடுகுலமாளப்பொருவேன்
யானே,
தீஞ்சாலி விளைபழனத் திருநாட்டீர்கேண்மினெனச் செந்தீ மூள,
வேஞ்சாலி னறுநெய்போல்வெஞ்சினத்தான் வஞ்சினமும் விளம்பு
வானே.

(இ -ள்.) செம் தீ மூள - செந்நிறமான நெருப்பு மூண்டு எரிவதனால், வேம்-கொதிப்படைந்த, சாலின்-கடாரத்திற் காய்கிற, நறுநெய்போல்- நறுமணமுள்ள நெய்போல, வெம் சினத்தான் - வெவ்விய கோபத்தை யுடையவனான வீமசேனன்,-(சபையிலுள்ள அரசர்களை நோக்கி), 'தீம் சாலி விளை பழனம் திருநாட்டீர்-இனிய செந்நெற்பயிர்கள் விளைகின்ற வயல்கள் சூழ்ந்த அழகிய நாடுகளையுடைய அரசர்களே' கேண்மின்-(யான் சொல்வதைக் கேட்பீராக,' என-என்று கூறி, வஞ்சினமும் விளம்புவான்-சபதவார்த்தைகளைக் கேட்பவனானான்; - பாஞ்சாலிக்கு - திரௌபதியின் திறத்தில், அரசவையில்- ராஜ சபையில், பழுது உரைத்தோன்-தீ மொழிகளைக் கூறியவனான துரியோதனனது, உடல்-உடம்பிலே, எனது படை ஆம் மேழி போம் சாலின் - எனது ஆயுதமாகிய கலப்பை பிளந்துசெல்லுகின்ற வழியினின்று, நிணம் சொரிய - கொழுப்புக்கள் வெளிப்படும்படி, துணைவரொடு - (அவனது) தம்பிமாருடனே, குலம் மாள - (திருதராட்டிரனது) வமிசம் அடியோடு அழியுமாறு, யானே பொருவேன் - நானொருவனே போர்செய்வேன்; (எ - று.)

துரியோதனாதியர் நூற்றுவரையும் தானொருவனே கொல்வதாக வீமசேனன் சபதஞ்செய்தன னென்க. துரியோதனனது உடம்பாகிய வயலில் தனது கதாயுதமாகிய கலப்பையைக் கொண்டு தொழில் செய்து, அவ்வாயுதத்தாற்புண்பட்ட இடமாகிய உழுபடைச்சாலினின்று நிணமாகிய கலங்கனீரைப் பெருகச் செய்வேனென்றன னென்க. மேழியும் சாலுங் கூறினதற்கு ஏற்ப, மற்றவற்றை உருவகப்படுத்திக் கூறாமையால், இது ***ஏகதேச உருவகவணி*** *யாம். இரண்டாமடியில், சால் - கலப்பை உழுது செல்லும் வழியும், நான்காமடியில் பெருந்தாழியுமாம். யானே, ஏகாரம் - பிரிநிலை. வீமனது கோபத்திற்கு-கொதிக்கும் நெய் உவமை. சினத்தான்-பெயர்; சினத்தையுடையவனாய் என முற்றெச்சமாகக் கொள்ளுதலுமொன்று. சினத்தால் என மூன்றாம் வேற்றுமையாகக் கொண்டால் 'வீமசேனன்' என்ற எழுவாய் வருவிக்க. (409)*

257. வண்டாருங் குழல்பிடித்துத்துகிலுரிந்தோ னுடற்குருதி
வாரி யள்ளி,
யுண்டாகங் குளிர்வதன்முன் னிக்கரத்தாற் புனலுண்ணே
னொருகா லென்கைத்,
தண்டால்வெம் புனலெற்றி மீதெழுந்துவிழுந்திவலை தண்ணீ
ராகக்,
கொண்டாவி புரந்திடுவ னிதுவிரதமெனக்கெனவுங் கூறி னானே.

(இ -ள்.) (அன்றியும்),-வண்டு ஆரும் குழல் பிடித்து - வண்டுகள் மொய்க்கப்பெற்ற (திரௌபதியினது) கூந்தலைப் பிடித் திழுத்து வந்து, துகில் உரிந்தோன்-(அவளது) ஆடையையவிழ்த்தவனாகிய துச்சாதனனது, உடல்-உடம்பினின்று பெருகுகிற, குருதிவாரி-இரத்தநீர்ப் பெருக்கை, அள்ளி உண்டு-(கையினால்) அள்ளியெடுத்துக் குடித்து, ஆகம் குளிர்வதன் முன்-(எனது) உடம்பு குளிர்ச்சியடைதற்கு முன்னம் (எனது கோபந் தணிவதற்கு முன்னே என்றபடி), இ கரத்தால் புனல் உண்ணேன் - இந்த (எனது) கைகளால் நீரைப்பருகேன்; ஒருகால்-ஒரு வேளை (தாகம் எடுத்து அவசியமாகநீர்பருக நேர்ந்தபொழுது), என் கை தண்டால் - எனது கையிலேந்தியுள்ள கதாயுதத்தினால், வெம் புனல் எற்றி - விருப்பத்திற்கிடமான நீரை மோதி, (அப்பொழுது), மீது எழுந்து விழும் - மேலெழுந்து

தெரித்துவிழுகின்ற, திவலை-நீர்த்துளிகளை, தண் நீர் ஆக கொண்டு- (குடித்தற்கு உரிய) குளிர்ந்த நீராகக் கொண்டு பருகி, ஆவி புரந்திடுவன்- (எனது) உயிரைக் காத்துக் கொள்வேன்; எனக்கு இது விரதம்-எனக்கு இதுவே செய்தொழில்,' எனவும் கூறினான்-என்றும் சபதஞ்செய்தான்; (எ - று.)

துரியோதனனைப்போலத் துச்சாதனனும் திரௌபதியின் விஷயத்திற் பெருந்தீங்குகளை நேரே செய்தன னாதலால், அத்துச்சாதனனைக் குறித்தும் வீமன் கடுங்கோபங்கொண்டு தனியே சபதஞ்செய்கின்றான். துச்சாதனனைக்கொன்று அவனுடம்பினிரத்தத்தைக் குடிப்பதற்கு முன்னம் கதையாற்புடைத்து அங்குத்தெறித்த நீரைப் பிராணாதாரமாகப் பருகுவதன்றி, கையால் நீரையெடுத்துப் பருகுவ தில்லையென்று வீமன் சபதஞ் செய்தவாறு. வாரி என்பதை வினையெச்சமாகக்கொண்டு பொருள் கூறினுமாம். (410)

258.-அருச்சுனன் நகுலன்சகதேவன் இவர்களின் சபதம்.

பகலவன்றன் மதலையுயிர்பகைப்புலத்துக் கவர்வனெனப் பார்த்தன் சொன்னான்,
நகுலனுமற் றென்கரத்தாற்சௌபலநாயகனுயிர்க்கு நாச மென்றான்,
சகுனிதனையிமைப்பொழுதிற்சாதேவன் றுணித்திடுவேன் சமரி லென்றான்,
இகனிருப ரிவர் மொழிகேட் டெளிதோவிக் கொடும்பழியென் றேங்கினாரே.

(இ -ள்.) பார்த்தன்-அருச்சுனன், 'பகை புலத்து - பகைவர்கள் நெருங்கியுள்ள போர்க்களத்தில், பகலவன்தன் மதலை உயிர் - சூரியனது மகனாகிய கர்ணனது உயிரை, கவர்வன்-கவர்வேன்,' என சொன்னான்-என்று சபதங்கூறினான்; நகுலனும்-, 'என் கரத்தால்-எனது கையினால், சௌபலன் நாயகன் உயிர்க்கு நாசம் - சுபலனது பேரனாகிய [சகுனியின் மகனாகிய] உலூகனென்பவனது உயிர்க்கு நாசமுண்டாகக் கடவது', என்றான்-; சாதேவன்-, 'சமரில்-போர்க்களத்தில், சகுனிதனை இமைப்பொழுதில் துணித்திடுவேன்- சகுனியை ஒருமாத்திரைப்பொழுதில் தலைதுணித்துக்கொல்வேன்', என்றான்-: (அப்பொழுது), இகல் நிருபர் - (சபையிலிருந்த) பராக்கிரமசாலிகளான அரசர்கள், இவர் மொழிகேட்டு-இவர்களது சபத வார்த்தையைக் கேட்டு, 'இ கொடும் பழி எளிதோ-துரியோதனாதியர் செய்த இக்கொடுமையான நிந்தனைச்செயல் அற்பமானதோ? [அன்று; மிகப்பெரிதாகும்: ஆகையால், வீமன் முதலியோர் இவ்வாறு சபதஞ் செய்தது தகுதியே]', என்று - என்று சொல்லி, ஏங்கினார் - ஏக்கங்கொண்டு வருந்தினார்கள்;

துரியோதனன் துஷ்டகாரியஞ்செய்தற்குப் பெருந்துணையாய் நின்றதனால், 'கர்ணனைப் போரிற்கொல்வேன்' என்று அருச்சுனனும், தமக்கு நேர்ந்த இவ்வளவு பெருந்தீங்குக்கும் பிரதானனாய் நிற்றலால் 'சகுனியைக்கொல்வேன்' என்று சகதேவனும், மற்றெல்லாரிடத்திலுங் காட்டில் மாயச்சூதாடி வென்ற இச்சகுனியினிடத்திலேயே மிக்க கறுவுள்ளதனால் அச்சகுனியைக் கொல்வதோடு நில்லாமல் அவன் வமிசத்தையே கருவறுக்குமாறு 'அவன் புதல்வனைக் கொல்வேன்' என்று நகுலனும் சபதமொழி கூறினரென்க. சகதேவன் சகுனியைக் கொல்லுமாறு சபதங்கூறியபின்னரே நகுலன் இவ்வாறு சபதஞ்செய்ததாக முதனூல் கூறும். 'துரியோதனாதியரது தீச்செயல்கள் மிகவுங்கொடியனவாகையால், மகாசாதுக்களும் மிக்க பொறுமையுள்ளவர் களுமான பாண்டவர்களும் மனம்பொறாது சபத மொழிகள் கூறவேண்டுவதாயிற்று; துரியோதனாதியர்கள் இவ்வளவு முறைகேடான பெருந்தீங்குகளைச் செய்து தமக்கே நாசத்தைத் தேடிக்கொண்டார்களே! அந்தோ!!' என்று அரசர்கள் இரங்கிக்கூறின ரென்க.

பகலவன் - திநகரன் என்ற வடமொழியின் பொருளது. பார்த்தன் - பிருதையின் மகன்; தத்திதாந்தநாமம்: (பிருதை-குந்தி.) இது அருச்சுனனுக்குப் பெரும்பாலுஞ்சிறப்பாய் வழங்கும்; காரணவிடுகுறி. தாய்க்கு இளையமகனிடத்தில் அன்புமிகுதி என்ற பொதுநியாயம், இதற்கு ொக காரணமாகலாம். 'ஸௌபலன்' என்ற வடமொழி சுபலனது புதல்வனென்று பொருள்படுவதுபோல, சுபலனது பேரனென்று பொருள்படுவதற்கும் உரியதாதலாலும், சகுனியைக் கொல்வேனெனச் சகதேவன் சபதஞ்செய்ததாக வந்துள்ளதனாலும், சகுனியின் புதல்வனான

உலூகனென்பவனைக்கொல்வே னென்று நகுலன் சபதஞ்செய்ததாக முதனூலிற் கூறியுள்ளதனாலும், இச்சொல்லுக்கு இவ்வாறு பொருளுரைக்கப்பட்டது. இனி, ஸௌபல நாயகனுயிர்க்கு - சௌபலனாகிய தலைவனது (சகுனியினது) உயிர்போன்ற புதல்வனுக்கு என்றும் உரைக்கலாம். மற்று - அசை. (411)

259.-திரௌபதி புலம்பியபோதுநிகழ்ந்த உற்பாதங்கள்.

மேகங்கள் வழங்காமல்விண்ணதிர்ந்திட் டூர்கோளும்
வெயிலைச் சூழ்ந்து,
பூகம்பம் பிறந்துடுவு மரும்பகலே விழுந்துடனேபொய்கை வாடி,
யாகஞ்செய் நெடுஞ்சாலை யின்பாலுஞ்செந்நீராயிருந்த வேந்தர்,
ஆகங்க ளொளிமழுங்கிற் றவிதாவென்றணங்கனையா ளழுத போதே.

(இ -ள்.) அணங்கு அனையாள் - தெய்வப்பெண் போன்றவளான திரௌபதியானவள், அவிதா என்று அழுதபோது - 'அவிதா' என்று கதறியழுத சமயத்தில்,-உடனே - ஒருசேர,- (அதன்பயனாக), மேகங்கள் வழங்காமல் விண் அதிர்ந்திட்டு - மேகங்கள் (வானத்திற்) சஞ்சரியாமலிருக்கையிலேயே வானம் இடித்தும், ஊர்கோள் வெயிலை சூழ்ந்தும் - பரிவேடம் சூரியனைச் சுற்றித் தோன்றியும் [ஊர்கோள் சூரியனைச்சுற்றி மண்டல மிட்டும்], பூகம்பம் பிறந்து - பூமி நடுங்குதலுண்டாகியும், உடு அரும்பகலே விழுந்தும் - நட்சத்திரங்கள் கடும்பகற் பொழுதிலேயே உதிர்ந்தும், பொய்கை வாடி - குளங்கள் நீர்வற்றியும், யாகம் செய் நெடும் சாலையின் பாலும் செந்நீர் ஆய் - யாகங்களைச் செய்கின்ற பெரிய (யாக) சாலையினது பக்கங்களிலெல்லாம் சிவந்த இரத்தமாயும், (இவ்வாறு உற்பாதங்கள் தோன்றவே), இருந்த வேந்தர் - (அவற்றையெல்லாம்) பார்த்துக்கொண்டிருந்த (சபையிலுள்ள) அரசர்களுடைய, ஆகங்கள் - உடம்புகள், ஒளி மழுங்கிற்று - ஒளி குறையப் பெற்றன; (எ - று.)

வானத்தில் மேகங்கள் தோன்றாதிருக்கையிலேயே இடிமுழக்கந் தோன்றுதலும், சூரியமண்டலமிடுதலும், பூகம்பமுண்டாதலும், பகற்பொழுதில் நக்ஷத்திரம் விழுதலும், காரணமின்றிப் பொய்கைநீர் வற்றுதலும், யாகசாலையினிடங்களிலெல்லாம் இரத்தம் நிறைதலும் - உற்பாதங்களாம்; இவ்வாறு ஒன்றன்மேலொன்றாகப் பலவுற்பாதங்கள் ஒருங்கே தோன்றுவதைக் காணவே, சபையிலுள்ள அரசர்கள் மனத்திற் பேரச்சங்கொண்டு உடலொளி குறைந்தன ரென்றவாறு. ஊர்கோள் - சூரியனிடத்திலேனும் சந்திரனிடத்திலேனும் சுற்றி மண்டலமாகத் தோன்றுவது; இது பரிவேஷமெனப்படும். சந்திரனிடத்து உண்டாகும் ஊர்கோள் நன்மையைத் தருவதெனவும், சூரியனிடத்து உண்டாகும் ஊர்கோள் தீமையைத் தெரிவிக்கின்ற உற்பாதமா மெனவும் நூல்கள் கூறும். வெயில் - ஆகுபெயராற் சூரியனை யுணர்த்திற்று. பொய்கை வாடி என்பதற்கு - நீர்நிலைகளிலுள்ள பூங்கொடிகள் மலர்களெல்லாம் வாடியும் என்றும் உரைக்கலாம்; இப்பொருளில், பொய்கையென்பது - அதிலுள்ளவற்றிற்கு இடவாகுபெயர். பாலும் செந்நீர் ஆய் - (ஓமத் திரவியமாகிய) பாலும் இரத்தமாய் என்றுமாம்.

ஆகங்கள் ஒளிமழுங்கிற்று - ஒருமைப்பன்மை மயக்கம்; ஆகங்களினது ஒளி மழுங்கிற்று எனினும் அமையும். அவிதா - பிராகிருதபாஷையிலுள்ள 'அவிஹ' என்ற இரக்கக் குறிப்பிடைச்சொல், வடமொழிச் சாயையில் 'அவித' என்று திரிந்து வருகின்றது; இச்சொல், காளிதாசமகாகவியினது நாடகங்களிற் பயில்கின்றது. இச்சொல் நீட்டல் விகாரம் பெற்றது; ஐயோ என்னும் முறைப்பாட்டைக் குறிப்பிக்கும். பெருந்தேவனார் பாரதத்தில் "அங்கர் கோன்வாய்தலபிதாவென விட்டான்," "வாயிலபிதாவிட்டமாமறை யோனை" என்றனவும், அதன் வசனத்தில் 'பிராமணனும் கன்னன் தன் கோயில்வாயிற்சென்று 'அபிதாவெனக் கூறி' என்றதுங் காண்க. ஆய்=ஆகி: எச்சத்திரிபு. மேகம், பூகம்பம் உடு, யாகம், ஸாலா - வடசொற்கள். (412)

260.- திருதராஷ்டிரன்திரௌபதியைப் பொறுக்குமாறு வேண்டுதல்.

உற்பாதம் பெரிதெனநெஞ் சுகுவாரு மென்னாமிவ் வூரென்றஞ்சி,
நிற்பாரும் போம்வழிமே னினைவாரும் பலராகி நிகழ்ந்த காலைக்,
கற்பான்மிக் குயர்வேள்விக் கடன்சுமந்த மடமயிலைக் கண்ணி
லாதோன்,
பொற்பாதம் பணிந்தேத்தி யபராதம் புரிந்த வெலாம்பொறுத்தி
யென்றான்.

(இ - ள்.) பலர் - (அங்குள்ள அரசர்கள்) பலரும், உற்பாதம் பெரிது என நெஞ்சு உகுவாரும் - '(கேடு விளைதலைக் குறிப்பிக்கின்ற) தீநிமித்தங்கள் மிகப்பல' என்று மனமுருகுபவர்களும், இ ஊர் என் ஆம் என்று அஞ்சி நிற்பாரும்-'இனி இந்த அத்தினாபுரம் யாதாய் முடியுமோ?' என்று அச்சங்கொண்டு நிற்பவர்களும், மேல் போம் வழி நினைவாரும் ஆகி - இனி நடக்கக்கூடியதைச் சிந்திப்பவர்களுமாய், நிகழ்ந்த - இருந்த, காலை - சமயத்தில்,-கண்இலாதோன் - கண்ணில்லாத (குருடனாகிய) திருதராட்டிரன், கற்பால் மிக்கு உயர் வேள்வி கடன் சுமந்த மடமயிலை - பதிவிரதா தருமத்தால் மிகச் சிறந்தவளும் இராசசூய யாகத்திற்கு உரிய யாகபத்தினியா யிருந்தவளுமாகிய இளமையான மயில்போன்ற சாயலையுடைய திரௌபதியினது, பொன் பாதம் - அழகிய பாதங்களை, பணிந்து ஏத்தி- வணங்கித் துதித்து, புரிந்த அபராதம் எலாம் பொறுத்தி -'(என் மக்கள் உன்திறத்திற்) செய்த குற்றங்களை யெல்லாம் பொறுத்தருள்வாயாக,' என்றான் - என்று வேண்டினான்; (எ - று.)

*அரசர்கள் பலரும் பலவுற்பாதங்களைக் கண்டதனால் மனம் நடுங்கி 'இவ்வூர்க்கு என்னகேடு வருமோ' என்று கூறுபவர்களும், 'இனி யாது நிகழும்?' என ஆராய்பவருமா யிருக்கும்பொழுது, விதுரன் மொழியாலும் காந்தாரியின் பேச்சாலும் பலவகையுற் பாதங்கள் நிகழ்ந்த செய்தியை யுணர்ந்த திருதராட்டிரன் திரௌபதியை நல்வார்த்தை சொல்லிச் சினந்தணியுமாறு வேண்டுகின்றனனென, முதனூலை யொட்டிக் கருத்து விரித்துரைக்க. 'மேல் போம் வழி நினைவாரும்' என்றது, இவ்வாறு உற்பாதங்கள் பல தோன்றியதனால், திரௌபதிகாரணமாகப் பாண்டவர்க்கும் துரியோதனா தியர்க்கும் பெரும்போர்நிகழ, அதன்மூலமாக உலகத்துப் பல அரசர்களும் மடியவேண்டி வருமென இங்ஙனமாகக் கருதின ரென்ற பொருளைத் தெரிவிக்கும்; இனி, தாம் இங்கு நேரக்கூடிய ஆபத்துக்கு இலக்காகாமல் தப்பி வெளிச் செல்லுமாறு கருத்துக் கொள்வாரும் என்று பொருளுரைப்பாரு முளர். வேதத்தில் அதிகாரமுள்ள முதல்மூன்று வருணத்தவர்கட்கு ஏற்பட்டிருக்கும் கடன்கள் மூன்றில் யாகமும் ஒன்றாதலால், 'வேள்விக்கடன்' என்றார்; ('வேள்வியால் தேவர் கடனையும், புதல் வரைப்பெறுதலால் பிதிரர் கடனையும், வேதமோதுதலால், இருடியர்கடனையும் கழிக்கின்றான்' என்ற வேதநூற் பொருள் இங்கு அறியத்தக்கது). தருமபுத்திரன் இராசசூய யாகஞ்செய்த போது திரௌபதி தான் யாகபத்தினியாயிருந்து உதவின ளாதலால், அவள், 'வேள்விக் கடன் **சுமந்த** மடமயில்' எனப்பட்டாள். திரௌபதிக்கு மாமனாராகிய திருதராஷ்டிரன் அவளை வணங்கியதாகக் கூறியது பொருத்தமின்றா மாதலால் 'பொற்பதம் பணிந்தேத்தி' என்பதற்கு நல்வார்த்தை சொல்லிச் சமாதானப்படுத்தி யென்று கருத்துக் கொள்ளுதலே சாலும்; இதுவே முதனூலுக்கும் ஒத்ததாம். இனி, தெய்வத் தன்மையைக் காட்டினாளாதலாலும், யாகபத்தினியாயிருந்த மேன்மையை யுடையவளாதலாலும், தான் செய்வது இன்னதெனத் தெரியாது திகைத்தனனாதலாலும், திருதராஷ்டிரன் திரௌபதியைப் பணிந்தேத்தின னென்றே கொள்ளுதலு மொன்று. உத்பாதம், பாதம், அபராதம் - வடசொற்கள். (413)*

261.- இதுவும் அது.

உத்தமமாங் குலமயிலே யென்சிறுவரறியாம லுனக்கு நேரே,
மைத்துனரா முறையாலிவ் வழக்கலா தனசெய்தார் மதியி லாமல்,
எத்தனைதாழ் விவர்புரிந்தா ரென்றாலு மவையொன்று மெண்ணா
தின்னே,
பித்தர்மொழி யெனக்கருதி மறந்தருளென் றொருகோடிபிதற்றி
னானே.

(இ -ள்.) (பின்னும் திருதராட்டிரன் திரௌபதியை நோக்கி), 'உத்தமம் ஆம்குலம் மயிலே-சிறந்ததாகிய குலத்திற்பிறந்தவளான மயில் போன்றவளே! என்சிறுவர்-எனது புதல்வரான துரியோதனாதியர், மைத்துனர் ஆம் முறையால் -மைத்துன ரென்கிற உறவு முறையைக் கொண்டு, அறியாமல் - (தாம் செய்வனஇன்னவை யென்று) தெரியாமல், இ வழக்கு அலாதன-முறைகேடான இத்தீச்செயல்களை, உனக்கு நேரே செய்தார்-; மதி இலாமல் இவர் எத்தனை தாழ்வுபுரிந்தார் என்றாலும்-அறிவில்லாமையால் இத்துரியோதனாதியர் எவ்வளவு[மிகுதியாக] அபராதங்களைச் செய்தாரானாலும், அவை ஒன்றும் எண்ணாது-அவற்றில் ஒன்றையும் மனத்திற் கொள்ளாமல், பித்தர்மொழி என கருதி -பைத்தியம் பிடித்தவர் கூறிய சொல்லாகும் என்று நினைத்து; இன்னே மறந்தருள்-இப்பொழுதே (நீ) மறந்து விடுவாயாக, என்று-என இவ்வாறு, ஒருகோடி பிதற்றினான்-மிகப்பலவாக வாய்வந்தபடியெல்லாங் கூறினான்; (எ -று.) மைத்துனர் - கணவருடன் பிறந்தவரும், மனைவியுடன் பிறந்தவரும், அத்தைமக்களுமாவர். இங்கே கணவனுடன் பிறந்தவர். மைத்துன முறைமையாற்பரிகசிக்கப்படுபவர் ஆடவர்களே யாதல் உலக வழக்கா யிருக்கவும், அதற்குமாறாகப் பெண்ணைப் பரிகசித்த துரியோதனாதியரது குற்றத்தைத்தணிக்கவேண்டுகிற திருதராஷ்டிரன் திரௌபதியின்மனம் இரங்குமாறுமைத்துன முறையாற் பரிகாசஞ்செய்ததாகப் போலிச்சமாதானங் கூறினானெனஅறிக. ஒருகோடி-மிகப்பலவெண்ணிற்கு ஒன்று காட்டியவாறு. திருதராஷ்டிரன் இதுவரையிலும் நன்மொழியொன்றும் கூறாதிருந்து விட்டு இப்போது கூறுவனவெல்லாம் பொருந்தாத பயனில்லாத வெற்றுமொழி யாகுதலால், 'பிதற்றினான்' என்றார். (414)

262.- சூதில்தோற்றபொருள்களை மீண்டும் பெறுமாறு பாண்டவர்க்குத் திருதராட்டிரன் அநுமதி தருதல்.

மைவரையுந் தடங்கண்ணாண்மனச்சோகம் பலமுகத்தான் மாற்றி மைந்தர்,
ஐவரையுந் தனித்தனியே முகங்கொண்டு கொடுங் கோபமகற்றி நீங்கள்.
மெய்வரையும் பொருபுயத்தீர் வற்போரி லிழந்தவியனிலமுந் தேருங்,
கைவரையும் பரிமாவுஞ் செல்வமும்யா வையுமீண்டுங் கைக்கொள் வீரே.

இதுமுதல் மூன்று கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ -ள்.) (திருதராட்டிரன்),-மை வரையும் தட கண்ணாள் மனம் சோகம்-மையெழுதப்பெற்ற பெரிய கண்களையுடையவளான திரௌபதியினது மனவருத்தத்தை, பல முகத்தால் மாற்றி-பல வகைகளால் தணித்து, மைந்தர் ஐவரையும்-தம்பியின் குமாரரான பஞ்சபாண்டவர்களையும், தனி தனியே முகங்கொண்டு - தனித் தனியே நல்வார்த்தை சொல்லி, கொடுங்கோபம் அகற்றி-(அவர்கள் கொண்ட) மிக்க கோபத்தைத் தணித்து, (அவர்களை நோக்கிக் கூறுவான்:)-மெய் வரையும் பொரு புயத்தீர்-உண்மையாக மலைகளையும் பொருது வெல்லுகின்ற (மலைகளைக்காட்டிலும் திண்ணிய வான) தோள்களையுடையவர்களே! நீங்கள்-,வல்போரில் இழந்த-சூதுபோரில் தோற்றிழந்த, வியல் நிலமும்-பெரிய இராச்சியத்தையும், தேரும்- தேர்களையும், கை வரையும்-துதிக்கையையுடைய மலைபோன்ற யானைகளையும், பரிமாவும்- குதிரைகளையும், செல்வமும்-பொருள்களையும், யாவையும்-மற்றுமுள்ள எல்லாவற்றையும், மீண்டும் கைக்கொள்வீர்-திரும்பவும் (எனது அனுமதியின் படியே) கைப்பற்றிக் கொள்ளுங்கள்; (எ - று.)

திரௌபதி வருத்தம் பொறாமல் அழுகின்றதனால் இட்ட மை கரைந்து விழுவதுபற்றி, 'மைவரையுந் தடங்கண்ணாள்' என்றாருமாம்; (வரைதல்- நீக்குதல்.) முகங்கொள்ளுதல்-பராமுகமாயிராதவாறு நல்வார்த்தை சொல்லித் தன்திறத்தில் இனியமுகத்துடன் இருக்கும்படி செய்து கொள்ளுதல். உற்பாதங்கள் தோன்றியதை விதுரன் காந்தாரி இவர்கள் முகத்தால் அறிந்த திருதராஷ்டிரன் அஞ்சித் திரௌபதியைப் பலவகையாகத் தேற்றி, அவளைத் தன்னிடத்து வரங்கேட்குமாறு வேண்ட,

திரௌபதியும் அதற்கு இணங்கி, தருமபுத்திரனும் அவனுக்குத் தன்னிடத்துப்பிறந்த மகனான ப்ரதிவிந்த்யனும் அடிமையும் அடிமைப் புதல்வனுமாகாதவாறு ஒருவரமும், மற்றைப் பாண்டவர்கள் அடிமையினின்று நீங்குமாறு மற்றொரு வரமும் என க்ஷத்ரியஸ்திரீ கேட்பதற்கு உரிய இரண்டுவரங்களையுங் கேட்டுக்கொள்ள, அவ்வாறே கொடுத்த பின்பு, சூதாட்டத்தில் அப்பாண்டவர்கள் இழந்த இராச்சியம் முதலிய பலவகைச் சிறப்புக்களையும் திருதராஷ்டிரன் அளித்துப் பாண்டவர்களைச் சமாதானப்படுத்தி விடைகொடுத்து ஊர்க்கு அனுப்பினனென முதனூல் கூறும். மெய் வரையும் என்பதற்கு - சத்தியத்திற்கு எல்லையாயிருக்கின்ற எனப் பொருள் கூறின், 'வரையும்' என்ற பெயரெச்சம் - புயத்தைத் தொடராது, புயத்தை யுடையவர்க்கு அடைமொழியாகும்; இவ்வாறு பொருள் கூறினால், இச் செய்யுள் ***திரிபு*** *என்னுஞ் சொல்லணி கொண்டதாம்.*
(415)

263.- திருதராட்டிரன் பாண்டவர்க்கு முகமன் கூறுதல்.

கோமன்றி லருந்ததியைக்கொண்டினிநீர் நில்லாமற் குறுகவூரே,
போமென்று வரவழைத்துத் தழீஇக்கொண் டென்கண் மலரே
போல்வா னெம்பி,
யாமென்று மவனென்று மிரண்டில்லைவிளையாட்டென் றிருந்தே
மிவ்வாறு,
ஆமென்ப தெனககொருவருரைத்திலரால் யாமுமுத லறிந்தி
லேமே.

(இ -ள்) 'நீர் - நீங்கள். கோ மன்றில் - இராசசபையிலிருக்கின்ற, அருந்ததியை - (கற்பினால்) அருந்ததியை யொத்தவளான திரௌபதியை, கொண்டு - உடன் அழைத்துக் கொண்டு, நில்லாமல் - இங்கேயிராமல், இனி - இப்பொழுதே, ஊரே குறுக போம் - (உமது) ஊரை அடையுமாறு விரைந்து செல்லுங்கள்', என்று - என்று (பாண்டவர்களைத் தனது அருகில்) வருமாறு கூப்பிட்டு, தழீஇக்கொண்டு - கட்டியணைத்துக் கொண்டு, (பின்னும் கூறுவான்:)- 'எம்பி - எனது தம்பியாகிய பாண்டு, என் கண்மலரே போல்வான் - எனக்குக் கண்ணையே யொத்திருந்தான்; யாம் என்றும் அவன் என்றும் இரண்டு இல்லை - யான் வேறு என்றும் (தம்பியாகிய) அப்பாண்டுவேறு என்றும் (யான்) நினைத்ததில்லை; (நான் உங்களையும் அவ்வாறே எனது புத்திரர் போலவே கருதியிருக்கின்றேன்; ஆயினும் நீங்கள் சூதாடும்போது,) விளையாட்டு என்று இருந்தேம் - விளையாட்டாக ஆடுகின்றீர்களென்றே எண்ணியிருந்தேன்; இ ஆறு ஆம் என்பது எனக்கு ஒருவர் உரைத்திலர் - இவ்வாறு பெருந்தீங்கு நேரிடுமென்பதைப்பற்றி ஒருவரும் எனக்கு அறிவித்தாரில்லை; யாமும் முதல் அறிந்திலேம் - நானும் முன்னம் தெரிந்து கொண்டிலேன்; (எ - று.)- அறிந்தால் தடுத்திருப்பேனென்பது குறிப்பெச்சம்.

பாண்டுவும் நானும் சிறிதும் வேற்றுமை யில்லாதிருந்தோம்; அவ்வாறே நும்மிடத்தும் எனது மைந்தரிடத்திற்கொள்ளும் பேரன்பைக் கொண்டி ருக்கின்றேன்; ஆகையால், உமக்குத் துன்பத்தை யுண்டாக்க வேண்டுமென்பது, எனக்கு விருப்பமன்று. உனது மைந்தரும் நீவிரும் விநோதமாகச் சூதாடுகின்றீரென்று கருதியதனால், நீங்கள் சூதாடுவதை நான் விலக்கவில்லை. இவ்வாறு பெரும் பொல்லாங்குக்குக் காரணமாம்படி சூதாடுகின்றீரென்பது எனக்குத் தெரிந்திருந்தால், நான் உங்களை ஆடவொட்டாது முன்னமே தடுத்திருப்பேன்; போனது போகட்டும். நுமது மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு இப்பொழுதே நும்மூர்க்குச் செல்லுங்கள் எனத் திருதராட்டிரன் பாண்டவரைத் தேற்றி விடைகொடுப்பானாயினனென்க. இப்பொழுது நீவிர் இங்கு இருப்பீராயின் துரியோதனாதியர் உமது பொருளை மீண்டுங் கவர முயலுவரென்று குறிப்பிப்பான், 'இனி நில்லாமற் குறுக வூரே போம்' என்றான். திருதராஷ்டிரன் தனது கண்களைப்பற்றியே கூறுவதனாலும், அவனது கண் குருட்டுக்கண்ணாதலாலும், 'கண் மலர்' என்பது உவமை கருதியதன்று; உலகவியற்கைபற்றிக் கூறிய தென்க. அருந்ததி - உவமையாகுபெயர். ஊரே, ஏகாரம் - பிரிநிலை. இலரால், ஆல் - ஈற்றசை. அறிந்திலேம் - தன்மைப் பன்மை எதிர்மறையிறந்தகாலவினைமுற்று: ஏகாரம் - இரக்கம். 'யாம்' என்ற எழுவாயிரண்டும் தனித்தன்மைப்பன்மை. (416)

264.-இதுவும் அது.

என்மைந்த ரிவர்நீங்களவன்மைந்த ரெனநினையே னிவரே யெம்பி,
தன்மைந்த ருங்களையே யென்மைந்த ரென வளர்த்தேன் சம்பு நாட்டு,
மன்மைந்த ருங்களைப்போல் வேறுபடா தித்தனைநாள்வளர்ந்தா ருண்டோ,
வின்மைந்தர் நடக்கவென விடைகொடுத்தான்விரகினுக்கோர் வீடு போல்வான்.

(இ - ள்.) 'இவர் என் மைந்தர் - இத் துரியோதனாதியர் எனது புதல்வர்கள்: நீங்கள் அவன் மைந்தர் - (பாண்டவராகிய) நீங்கள் அப்பாண்டுவினதுபுதல்வர்கள்,' என-என்று, நினையேன் - (வேறுபாடுதோன்ற நான்) நினையாமல், இவரே எம்பிதன் மைந்தர் (என)-துரியோதனாதியரையே எனதுதம்பியின் புதல்வர் (என்று எண்ணியும்), உங்களையே என் மைந்தர் என-உங்களையே என் மைந்தர் என்று எண்ணியும், வளர்த்தேன் - (நான் இதுவரையில் உங்களை) வளர்த்து வந்தேன்; சம்பு நாடு மன் மைந்தர் - இந்த ஜம்புத்வீபத்தில் தோன்றிய அரசகுமாரர்களில், உங்களை போல் - உங்களைப்போல, இத்தனை நாள் வேறுபடாது வளர்ந்தார் - இவ்வளவு காலம் மனம் மாறுபடாமல் வளர்ந்தவர்கள், உண்டோ - எவரேனும் இருக்கின்றார்களோ? வில் மைந்தர் - வில்லில் வல்ல (எனது) புதல்வராகிய நீங்கள், நடக்க - (நுமது இந்திரப்பிரத்த நகரத்துக்குச்) செல்வீர்களாக,' என - என்று சொல்லி, விடை கொடுத்தான் - (பாண்டவர்கட்கு) விடைகொடுத்தனுப்பினான்: (யாவனெனில்), - விரகினுக்கு ஓர் வீடு போல்வான் - தந்திரங்கட்கெல்லாம் இருப்பிடம் போன்றவனான திருதராஷ்டிரமகாராஜன்; (எ - று.)

கீழ்ச்செய்யுளில் தான் தனது தம்பியினிடத்தில் ஒற்றுமையா யிருந்ததைக் கூறியதிருதராஷ்டிரன், இச் செய்யுளின் முதலிரண்டடிகளால், தன் தம்பி மைந்தரானபாண்டவரிடத்துத் தன் மைந்தரிடத்தினும் தான் மிக்க அன்பு கொண்டிருப்பதையெடுத்துக் கூறுகின்றான். பாண்டவர் மிகவும் பரிபவப் பட்டமையாற் சினங்கொண்டு ஒருகால் தன் மைந்தரை அடக்கக்கூடுமென்று அஞ்சிய திருதராட்டிரன், அப்பாண்டவர் சினந்தணிந்து மகிழ்ந்து அடங்கியிருக்குமாறு, 'சம்பு நாட்டு மன்மைந்த ருங்களைப்போல் வேறுபடா தித்தனைநாள் வளர்ந்தாருண்டோ?' எனப் புனைந்து கூறுகின்றான்; இனிமேலும் நீங்கள் முன்போலவே வேறுபடாதிருக்க வேண்டுமென்பது குறிப்பு. ஜம்பூ - நாவல்: அதனை யுடைமைபற்றி, இந்தப்பூமிக்கு ஜம்பூத்வீபம் என்று பெயர். அதனை இங்கு 'சம்புநாடு' என்றார். பாண்டவரிடத்து அன்புள்ளவன் போல நடித்தும் அவர்களைச் சிறப்பித்தும் இங்ஙன் சூழ்ச்சி கொண்டு கூறுகின்றானாதலால், திருதராஷ்டிரனை 'விரகினுக்கோர் வீடு போல்வான்' என்றார். வின்மைந்தர் - முன்னிலைப் படர்க்கை; அண்மை விளியில் வந்த இயல்பு எனக்கொண்டு 'மைந்தீர்!' எனப்பொருள் கொள்ளவுமாம். (417)

265.-இதுமுதல் மூன்று கவிகள் -ஒருதொடர்: பாண்டவர்கள் தமது இராச்சியத்தைப் பெற்றுச்செல்வதைக் கண்ட சகுனியின் துர்ப்போதனை.

படைகொடுத்தா னிவனிழந்தபார்கொடுத்தா னரசாளப் பண்டு போல்வெண்,
குடைகொடுத்தான் குருகுலத்தே குலங்கொடுத்தானைவருக்குங் குலத்தே கொண்ட,
தடைகொடுத்தா னகப்பட்டுந்தலையழிக்க நினையாமற் றானே யம்ம,
விடைகொடுத்தானினிவிடுமோ வயப்புலியை வாலுருவி விடுகின் றீரே.

(இ -ள்.) இவன் - இத்திருதராஷ்டிரன், இழந்த - (தருமபுத்திரன்) சூதாடித் தோற்ற, படை - சேனைகளையெல்லாம், கொடுத்தான் - (அத்தருமபுத்திரனுக்கு மீண்டும்) கொடுத்தான்; பார்

கொடுத்தான்- இராச்சியத்தையும் கொடுத்தான்; பண்டுபோல் அரசு ஆள - முன்போலவே இராச்சியத்தை யாளுமாறு, வெள்குடை கொடுத்தான் - வெண்கொற்றக் குடையும் கொடுத்திட்டான்; ஐவருக்கும் - பஞ்ச பாண்டவருக்கும், குருகுலத்தே குலம் கொடுத்தான் - குருகுலத்திற் பிறந்தவரென நற்குடிப்பிறப்பையும் ஒத்துக்கொண்டான்; குலத்தே கொண்ட - குருகுலத்தாரிடத்தில் நேர்ந்த, தடை - (அடிமைத்தன்மையாற்) கீழ்மையுண்டானதை, கொடுத்தான் - போக்கினான்; அகப்பட்டும் - (பாண்டவர்கள் நமது கையிற்) சிக்கியிருக்கவும், தலையழிக்க நினையாமல் - (அவர்களை) அடியோடு கெடுப்பதற்குவேண்டிய ஆலோசனைகளைச் செய்யாமல், தானே - தானாகவே [அவர்கள் கேளாதிருக்கும்பொழுதே வலிவிலே], விடை கொடுத்தான் - விடைகொடுத்து அனுப்பியும் விட்டான்; அம்ம-! வய புலியை வால் உருவி விடுகின்றீரே - வலிமை பொருந்திய புலிகளை வால் தடவி விடுகின்றீர்களே; இனி விடுமோ - இனி (அப்புலிகள் நும்மீது கறுக்கொண்டு உம்மைக் கொல்லாமல்) சும்மாவிடுமோ? (எ - று.) அம்ம - வியப்பிடைச்சொல்; பாண்டவர்கள் நமது கையில் அகப்பட்டதனால் அவர்களை முற்றவும் அழிக்க வேண்டியிருக்க, அவ்வாறு செய்யாமல் அவர்கட்கு வேண்டியவற்றை யெல்லாம் அளித்த அறிவீனத்தைப் பற்றி வியந்தவாறு. ஈற்று ஏகாரம் - இரக்கம்.

*பாண்டவர்கள் சூதாடித்தோற்ற நால்வகைப்பட்ட சேனைகளையும் இராச்சியத்தையும் திருதராஷ்டிரன் கொடுத்ததோடு துரியோதனாதியர்கள் கவர்ந்த அரசசின்னங்களை யெல்லாமும் மீட்டும் பெறுமாறு அவர்கட்கு அளித்தானாதலின், 'பண்டுபோல் வெண்குடை கொடுத்தான்' என்றும், பாண்டவர்கள் யமதருமராஜன் முதலியவர்கட்குப் பிறந்தார்களாகவும் திருதராஷ்டிரன் 'எம்பிமைந்தர்' என்பது போலச் சிலகூறின னாதலால் 'குலங் கொடுத்தான்' என்றும், குருகுலத்து அரசர்களென்றபேர் நீங்குமாறு அடிமைகளாய்விட்ட பாண்டவர்களை அவ் வடிமைத் தன்மையினின்று நீக்கினா னாதலால் 'ஐவருக்குங் குலத்தே கொண்ட தடைகொடுத்தான்' என்றும் சகுனி கூறின னென்க. 'இழந்த' என்ற பெயரெச்சம்-'படை', 'பார்' 'வெண்குடை' என்பவற்றோடு இயையும். 'குடை' என்பது, அரசசின்னங்கட்கெல்லாம் உபலட்சணம். பாண்டவர்களைப் பலவகையாலுந் தாழ்வு படுத்தி மீண்டும் அவர்களை உயர்ந்த நிலையில் வைக்கின்றீர்க ளாதலால், இனி அவர்கள் உங்களைத் தவறாது கொல்வரென்ற கருத்தைத் தெரிவித்தலால், 'வயப்புலியை வாலுருவிவிடுகின்றீர்; இனி விடுமோ?' என்ற வாக்கியம் - **பிறிதுமொழிதலணி** யாம். கொடுத்தவன் திருதராஷ்டிரனொருவனே யாதலால் 'கொடுத்தான்' என ஒருமையாகவும், துரியோதனாதியர் அருகிலிருந்தும் அவ்வாறு செய்ய வொட்டாது அவனைத் தடுக்காமலிருந்தது மாத்திரத்தைக் கொண்டு அவ்வாறு அவன் கொடுத்தது உங்கட்கும் உடன்பாடே யாயிருந்த தன்றோ? என்பான் 'விடுகின்றீர்' எனப் பன்மையாகவுங் கூறினான். (418)*

வேறு.

266. யாதொரு கரும மேனு மெண்ணியேதுணிக வென்றும்
காதலிற் றுணிந்து செய்தாலெண்ணுதல் கடனன் றென்றும்
ஓதுநூற் புலவர் சொன்னாருமக்குள வுணர்வற் றன்றே
பேதுற வடர்த்தும் பின்னையுருகிநீர் பிழைசெய் தீரே.

(இ -ள்.) 'யாது ஒரு கருமம் ஏனும் - (ஒருவர் செய்வது) எந்தக் காரியமாயிருந்தாலும், (செய்வதற்கு முன்பு), எண்ணியே - ஆராய்ந்து பார்த்தே, துணிக-(தம்மனத்திற்கு ஒத்ததாயின் அந்தக்காரியத்தைத்) துணிந்து செய்க, என்றும்-, ('அங்ஙன் ஆராய்ந்து பின் துணிந்து செய்யாமல்), காதலின்-(அந்தக் காரியத்தின்மீதுள்ள) ஆசையினால், துணிந்து செய்தால்-துணிவு கொண்டு (ஒருகாரியத்தைச்) செய்தால், (பிறகு), எண்ணுதல்-(அதைப்பற்றிச்) சிந்தித்தல், கடன் அன்று-முறைமையன்று', என்றும்-, நூல் ஓது புலவர் சொன்னார்- சாஸ்திரங்களைக் கற்றறிந்த பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்; உமக்கு உள உணர்வு - உங்களுக்குள்ள அறிவானது, அற்று அன்றே- அப்படிப்பட்டதன்று [அந்தச் சாஸ்திர முறைமைக்கு ஒத்திருக்கவில்லையே!] நீர் பேது உற அடர்த்தும் - நீங்கள் (பாண்டவர்க்குப்) பெருந்துன்பமுண்டாகுமாறு (அவர்களைச்) சயித்திருந்தும், பின்னை-மறுபடியும், உருகி-மனமிரங்கி, பிழைசெய்தீரே-தவறான காரியத்தைச் செய்து விட்டீர்கள் (எ - று.)- ஈற்று ஏகாரம் - இரக்கம். ஒரு காரியத்தைச் செய்துவிட்டபின்பு ஆராய்தற்கு இடமில்லையாதலால், ஒவ்வொரு காரியத்தையும் செய்வதற்கு முன்னமே ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும்; இவ்வாறிருக்கவும், நீங்கள் மிகவும் வருந்திப் பேராலோசனை செய்து அரிதிற் சூதுவழி கொண்டு சயித்துப் பின்பு பாண்டவர்களிடத்திற் பேரருள் கொண்டு சிறிதும் ஆலோசனையின்றி அவர்களை அடிமைத்திறத்தினின்று நீக்கி அவர்கட்கு

அரசாட்சியையும் அளித்துவிட்டீர்களே! முன்னம் உங்களால் மிகவும் அவமதிக்கப்பட்ட அப்பாண்டவர்கள் நீவிர் செய்த அபகாரங்களையெல்லாம் மறவாது மனத்திற் கறுக்கொண்டு இனி உங்கட்குப் பெருங்கேடு புரிவார்களென்பதைக் குறித்து நீங்கள் சிறிதும் ஆலோசனை கொள்ளவில்லையே! இனி யாது செய்யத் தக்கது? எனச் சகுனி அநுதாபத்தாற் கூறுகின்றனனென்க. "எண்ணித்துணிக கருமந் துணிந்தபின், எண்ணுவ மென்ப திழுக்கு" என்ற திருக்குறள் இங்கு உணரத்தக்கது. 'பாண்டவர்களை முன்னமே அடர்க்காதிருந்திருக்கவேண்டும்; அடர்த்த பின்பு அன்புகொண்டு உருகாதிருக்கவேண்டும்; அடர்த்துப் பின்பு உருகுதல் எவ்வாற்றாலும் தக்கதன்று' என்பது - 'பேதுற வடர்த்தும் பின்னை யுருகி நீர் பிழை செய்தீர்' என்பதன் கருத்து. உமக்கு உள் உணர்வு அற்று அன்றே என்பதற்கு-உமக்குள்ள உணர்வு கெட்டதல்லவோ எனவும் பொருள் கொள்ளலாம்; முன்னையபொருளில், அற்று என்பது-'அ' என்னுஞ் சுட்டிடைச்சொற்பகுதியி னடியாப்பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்புவினையாலணையும் பெயர்: இப்பொருளில், 'அறு' என்னும் வினைப்பகுதியினடியாப் பிறந்த இறந்தகால வினையெச்சம்.

இது முதல் இச்சருக்கம் முடியுமளவும் பத்தொன்பது கவிகள் - இச்சருக்கத்தின் 2-ஆங் கவிபோன்ற ***அறுசீராசிரிய விருத்தங்கள்.*** *(419)*

267. தீயினாற் சுட்ட செம்புணாறுமத் தீயிற் றீய
வாயினாற் சுட்ட மாற்றமாறுமோ வடுவே யன்றோ
பேயினாற் புடையுண் டாரோமறப்பரோ பெரியோ ரென்றான்
வீயினாற் றொடுத்த தண்டார்வேந்தர்க்கு வேந்தன் மாமன்.

(இ -ள்.) 'தீயினால் சுட்ட செம் புண் ஆறும்-நெருப்பினாற் சுட்டதனாலாகிய செந்நிறமான புண்ணானது ஆறிப்போய் வடுத்தீர்ந்துவிடும்; அ தீயின் தீய வாயினால் சுட்ட மாற்றம் மாறுமோ - அத்தீயைக்காட்டிலுங் கொடிய வாயினாற் சுடுவதுபோன்ற கொடுஞ்சொற்கள் மறைந்துவிடுமோ? வடுவே அன்றோ - ஒருபொழுதும் மறையாத வடுவாகவே யிருக்குமன்றோ? பேயினால் புடையுண்டாரோ - (நீங்கள் செய்த தவறுகளையெல்லாம் மறப்பதற்குப் பாண்டவர்கள்) பேயினால் புடைக்கப்பட்டுத் தம் வசமிழந்திருப்பவர்களோ? பெரியோர் மறப்பரோ-(நீங்கள் செய்த பெரும்பிழைகளைப்) பெருமைபெற்ற பாண்டவர்கள் மறந்துவிடுவார்களோ?' என்றான்-என்று கூறினான்: (யாவனெனில்,) வீயினால் தொடுத்த தண் தார் - (நந்தியாவர்த்த) மலர்களால் தொடுக்கப் பட்ட குளிர்ந்த மாலையையணிந்த, வேந்தர்க்கு வேந்தன் - ராஜராஜனான துரியோதனனது, மாமன் - மாமனாகிய சகுனி; (எ - று.)

'நீங்கள் பாண்டவர்கள் திறத்திற் கூறிய தீச்சொல்லோ மிகவும் கொடியது: ஒருநாளும் மறக்கற்பாலதன்று; இத்தகைய கொடுஞ்சொல்லை மனத்திற்கொள்ளாது மறக்கவேண்டுமென்றால், தம் வயந்தப்பிய பேயர்க்கன்றி நல்லறிவுடையார்க்கு இயலாது; பாண்டவர்கள் பெருந்தன்மையராதலால், மனத்திற்கொள்ளாரென்று நினைத்தற்கும் வழியில்லை; "சிறியோர் பெரும்பிழை செய்தனராயின், பெரியோரப்பிழை பொறுத்தலும் அரிதே" யன்றோ! ஆகவே, இப்பொழுது நீங்களே உங்கட்குக் கேட்டினைத் தேடிக் கொண்டவர்களாய் விட்டீர்களே!' என, இரக்கந்தோன்றுமாறு சகுனி கூறின னென்க. "தீயினாற் சுட்டபு ணுள்ளாறு மாறாதே, நாவினாற் சுட்ட வடு" என்ற திருக்குறள் இங்கு உணரத்தக்கது. தீயினாற் சுட்ட செம்புண்ணாகிற உபமானத்தினும் வாயினாற் சுட்ட மாற்றமாகிற உபமேயத்துக்கு ஆறாமல் வடுவாயிருத்தலாகிற சிறப்பைக் கூறியிருத்தலால், முன்னிரண்டடி - ***வேற்றுமையணி.*** *மாற்றம் ஆறுமோ என்றும் பிரிக்கலாம். 'வீ' என்ற மலர்ப்பொதுபெயர்-இங்கே சிறப்பாய் நஞ்சாவட்டை மலரை உணர்த்திற்று.*
(420)

268.-அதுகேட்ட துரியோதனனதுகட்டளைப்படி துச்சாதனன் தருமனை நோக்கிக் கூறத்தொடங்குதல்.

சகுனிசொன் மருகன் கேட்டுத்தம்பியு மங்கர் கோவும்
முகமுக நோக்கி யெண்ணியெம்பிநீ மொழிக வென்றான்

**துகிலினை யுரிந்த வன்கைச்சூரனுந் தரும ராசன்
மகனுடன் வெகுளி தோன்றவழக்குற மொழித லுற்றான்.**

(இ -ள்.) சகுனி சொல் - (இவ்வாறு சொன்ன) சகுனியின் வார்த்தையை, மருகன்-(அவனது) மருமகனாகிய துரியோதனன், கேட்டு-, தம்பியும் அங்கர்கோவும் முகம்முகம் நோக்கி - தம்பியாகிய துச்சாதனனும் அங்கதேசத்தார்க்கு அரசனான கர்ணனும் என்ற இவர்களது முகத்தைத் தனித்தனி உற்றுப்பார்த்து, எண்ணி-ஆலோசித்து, (பின்பு துச்சாதனனை நோக்கி), 'எம்பி- எனது தம்பியே! நீ -, மொழிக-('சூதில் இழந்த இராச்சியம் முதலியவற்றைக் காரணமின்றிப் பெற்றுச்செல்வது தகுதியன்று' எனத் தருமபுத்திரனிடத்துச்) சொல்வாயாக,' என்றான்-என்று கட்டளை யிட்டான்; துகிலினை உரிந்த வல் கை சூரனும்-(திரௌபதியினது) வஸ்திரத்தை அவிழ்த்த வலிய கையையுடைய சூரனாகிய துச்சாதனனும், தருமராசன் மகனுடன் - யமதருமராசனது புதல்வனாகிய யுதிஷ்டிரனிடத்தில், வெகுளி தோன்ற - (தனக்கு அவன் மீது உள்ள) கோபம் வெளிப்படும்படி [உக்கிரமாக], வழக்கு உற- வியவகாரம் தோன்றுமாறு, மொழிதல் உற்றான்-சொல்லத்தொடங்கினான்; (எ - று.)-அதனை, அடுத்த இரண்டு கவிகளிற் காண்க.

*துச்சாதனன்கை அபலையான திரௌபதியின் ஆடையையுரிந்ததனால் அதனை 'வன்கை' எனப்பழித்தும், இவ்வாறான கொடுஞ்செயலில் மிக்கவல்லமையுள்ளவனென்பார் அவனை 'வீரன்' என்று வஞ்சப்புகழ்ச்சியாற் கூறியும் அவனது கொடுமையை விளக்கினார். வெகுளி தோன்ற - (தருமபுத்திரனுக்குக்) கோபமுண்டாகுமாறு என்றுமாம். திருதராட்டிரனது அநுமதிப்படியே தருமபுத்திரன் மீண்டும் பெற்ற இராச்சியத்தைக்குறித்து 'சூதாடித்தோற்றதை நீங்கள் எவ்வாறு பெறலாம்?' என இவ்வாறாகத் துச்சாதனன். கூறுகின்றா னாதலின், 'வழக்குறச் சொன்னான்' என்றது. வழக்காவது-ஒரு பொருளை எனதெனதென்றிருப்பார் அப்பொருள் விஷயமாகக் கூறுவது.
(421)*

*269.- இதுவும், அடுத்த கவியும்- ஒருதொடர்:
துச்சாதனன் வார்த்தை.*

**சரதமென் றுண்மை யாகச் சபையினீயிசைந்து தோற்ற
இரதமுங் களிறு மாவும் யாவையுமீண்டுந் தாரோம்
சுரதமென் கொடியு நீருந்தொண்டொழிந் துரியீ ராமின்
விரதமுன் னறத்துக் கென்றும்பொய்கொலோ மெய்யே யன்றோ.**

(இ -ள்.) (துச்சாதனன் தருமபுத்திரனை நோக்கி),-உன் அறத்துக்கு விரதம் என்றும் பொய்கொல் ஓ - நீ மேற்கொண்டுள்ள தருமத்துக்கு ஏற்ற விரதமாயிருப்பது பொய்தானா? மெய்யே அன்றோ- உண்மையே யல்லவா? சரதம் என்று-(நான் தோற்றது) நிச்சயமென்று சொல்லி, நீ-, இசைந்து- மனமொப்பி, சபையில் உண்மைஆக தோற்ற -(பலபேர் கூடிய) சபையில் முறைப்படியே (சூதாடித்) தோற்ற, இரதமும்-தேர்களையும், களிறும்- யானைகளையும், மாவும்-குதிரைகளையும், யாவையும் - மற்றும் எல்லாவற்றையும், மீண்டும்-மறுபடியும், தாரோம்-கொடுக்கமாட்டோம்; (வேண்டுமானால்), சுரதம் மெல் கொடியும்-போகத்திற்கு உரிய மெல்லிய கொடி போன்றவளான திரௌபதியும், நீரும்- நீங்கள் ஐவீரும், தொண்டு ஒழிந்து- அடிமைத்தன்மையினின்றும் நீங்கி, உரியீர் ஆமின்- சுதந்திரமுடையவராகுங்கள்; (எ - று.)

நீ பொய் பேசுவதையே விரதமெனக் கொண்டிருந்தால் தோற்றிழந்த இராச்சியத்தைப் பறித்துக்கொண்டுவிடலாம்: எப்பொழுதும் சத்தியவிரதனா யிருப்பதனால், பலருங்கூடிய சபையில் முறைப்படி சூதாடித் தோற்ற இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றுதற்கு வகையில்லையே! அன்றியும் இராச்சியத்தைச் சூதாடிச் சயித்தவர் நாங்களே யாதலால், இந்த இராச்சியத்தை நாங்கள் உடன்பட்டுக் கொடுத்தால் மாத்திரம் உங்களுடையதாகுமேயன்றி எமது தந்தை கொடுக்க நீங்கள் பெற்றுக் கொள்ளுதற்கு நுமக்கு உரிமையில்லை; இராச்சியத்தைப் பெறுவதிலுள்ள பேராசையாற் பெற்றுக்கொள்வோ மென்றாலும், நாங்கள் கொடுக்கமாட்டோம்; இப்பொழுது வேண்டுமானால், எமது தந்தைக்காக, உங்களை அடிமைத்தன்மையினின்று மாத்திரம் நீக்கி உரிமைபெற்றவர்களாகச் செய்கிறோமென்று துச்சாதனன் கூறியதாக விரித்துப் பொருள் காண்க. தருமபுத்திரனுக்கு

'சத்தியவிரதன்' என்று ஒரு பெயரிருத்தல், இங்கு அறியத்தக்கது. போகமாதென்று பழிப்பான், 'சுரதமென் கொடி' என்றான். தருமபுத்திரனொருவனே தோற்று இழந்தவனாதலால் 'நீ' என்று ஒருமையாகவும், உரிமையைப்பெறுதல் ஐவருமாதலால் 'நீர்' என்று பன்மையாகவும் கூறினான். (422)

270.   தந்தைத னருளாற் பெற்றீருரிமையுந் தம்பி மாரும்
பைந்தொடி தானு நீயும்பதிபெயர்ந் துயர்ந்த வேயின்
வெந்தழ லனைய கானின்வெளிப்படா துறைமி னின்றே
யிந்தமா தரணி கைவிட் டேகுமினெழுமி னென்றான்.

(இ -ள்.) உரிமைஉம் - (அடிமைத்தன்மையினின்று நீங்கிச்) சுதந்திரமாயிருத்தலையும், தந்தை தன் அருளால் பெற்றீர் -(எமது) பிதா (நும்மிடத்துக்) கொண்டதயையினால் (நீங்கள்) அடைந்தீர்கள்; (ஆகையால்), தம்பிமாரும் -(உனது) தம்பியாகிய (வீமன் முதலிய) நால்வரும், பைந்தொடி தானும்- பசும்பொன்னாற்செய்த வளையலை யணிந்தவளான திரௌபதியும், நீயும்-, பதி பெயர்ந்து - இவ்வூரை விட்டுச்சென்று, உயர்ந்த வேயின் வெம் தழல் அனையகானின்-ஓங்கி வளர்ந்த மூங்கிலையுடையதும் கொடிய தீப்போலும் வெம்மை மிக்குள்ளதுமாகிய காட்டிலே, வெளிப்படாது உறை மின் - மறைந்து வசியுங்கள். இந்த மாதரணி கைவிட்டு - இந்தப் பெரிய பூமியை அரசாளுதலைவிட்டு, இன்றே எழுமின்-இப்பொழுதே புறப்பட்டு, ஏகுமின்- வெளிச்செல்லுங்கள்,என்றான்-என்று (பாண்டவர்களை நோக்கித் துச்சாதனன்) கூறினான்; (எ - று.)

'நீங்கள் அடிமையாயிருந்தால் இங்கேயேயிருந்து எமக்குப் பணிவிடை செய்யவேண்டும்: எமது தந்தையின் அருளால் அவ்வடிமைத்தன்மையினின்று நீங்கிவிட்டபடியால், இனி நீங்கள் எங்களிராச்சியத்தில் நில்லாது காட்டிற்குப்போய் வசியுங்கள். இந்த எமது இராச்சியத்தில் நீங்கள் இருப்பதுங்கூடாது' என்று துச்சாதனன் தமது ஆலோசனைப்படியே கூறினனென்க. 'பாண்டவர்கள் காட்டிற் பெருந்துன்பத்திற்கு இலக்காகவேண்டும்' என்று தாம் கொண்ட கொடிய விருப்பத்திலுள்ள ஊற்றமிகுதியால், துச்சாதனன் 'எழுமின் ஏகுமின்' என்பதற்குமுன் 'கானின் உறைமின்' என்றான். எழுமின் ஏகுமின் - எழுந்து ஏகுமின்; முற்று - எச்ச மாயிற்று. "வினைமுற்றே வினையெச்சமாகலும்" என்பது விதி. பைந்தொடி - பண்புத்தொகையன்மொழி. 'உரிமையும்' என்ற உம்மை-இழிவுசிறப்பு. (423)

271.-அச்சொல்லைக் கேட்டுத்திருதராட்டிரன் ஆலோசித்தல்.

என்றலுந் தந்தை மைந்தனியம்பிய வாய்மை கேட்டு
நின்றவா நில்லா வஞ்சநெஞ்சின னாகி மீண்டும்
வென்றிகொ ளரச னோடும்வெஞ்சிலை விதுர னோடும்
ஒன்றிய வமைச்ச ரோடு முறுவனவுசாவ லுற்றான்.

(இ -ள்.) என்றலும்-என்று (துச்சாதனன்) கூறியவுடனே, தந்தை- (அவனது) தகப்பனாகிய திருதராஷ்டிரன், மைந்தன் இயம்பிய வாய்மை கேட்டு-தனது குமாரனாகிய அத்துச்சாதனன் கூறிய வார்த்தையைக்கேட்டு, நின்ற ஆ (று) நில்லா வஞ்சம் நெஞ்சினன் ஆகி- நின்றபடியாக (ஒருநிலையில்) நிற்காமல் மாறுபடுகின்ற வஞ்சனையுள்ள மனத்தையுடையவனாய், மீண்டும்-மறுபடியும், வென்றி கொள் அரசனோடும்- வெற்றிபொருந்திய அரச குலத்தவனான வீடுமனுடனும், வெம் சிலை விதுரனோடும்-கொடிய வில்வித்தையிற் சிறந்தவனான விதுரனுடனும், ஒன்றிய அமைச்சரோடும்- (மற்றும் அங்குப்) பொருந்திய மந்திரிமார்களோடும், உறுவன - அப்போது செய்யத்தகுவனவற்றை, உசாவல் உற்றான் - விசாரிப்பவனானான்; (எ - று.)

சகுனியின் துராலோசனையால் துரியோதன னேவிய மொழிப்படியே துச்சாதனன் தருமனை வெருட்டிக்கூறியதைக் கேட்டபொழுது, திருதராட்டிரன் பாண்டவர்கட்கு இராச்சியத்தை மீட்டுங் கொடுத்தலில் விருப்பமில்லாதவனாகி, அப்பொழுதைக்கு ஏற்ப ஆலோசனை கூறுமாறு வீடுமன் முதலியோரை வினாவினனென்க. முதலில் துரியோதனாதியரது துராலோசனைக்கு உட்பட்டுப் புதுமண்டபங் காணவேண்டுமென்ற ஒருவியாஜத்தாற் பாண்டவரை வரவழைத்து அவர்கள் சூதாடித்

தோற்கத் திரௌபதியைத் தம் புதல்வர் பரிபவிக்கும் வரையிலும் சம்மதித்திருந்தும், பின்பு வெருவி மனம் மாறுபட்டுப் பாண்டவர் திறத்தில் அன்பு கொண்டு அவர்கட்கு உரிமையையும் அளித்ததோடு அரசாட்சியையுங் கொடுத்தும், பிறகு துச்சாதனன் வார்த்தையைக் கேட்டு மீண்டும் மனநிலைமாறி வஞ்சகத்தன்மைமேலிட்டுப் பாண்டவரிடத்தினின்று தான்கொடுத்த இராச்சியத்தை எவ்வாறு மீட்டும் வாங்கிவிடலாமென்று இப்போது ஆலோசித்தும் நிற்கின்றனனாதலால், திருதராஷ்டிரனை 'நின்றவாநில்லா வஞ்சநெஞ்சினன்' என்றார். 'நின்றவாநில்லாநெஞ்சு' - அஸ்திரசித்தம்; "நின்றவாநில்லாநெஞ்சினை", என்ற தொடர் பெரியதிருமொழியிலும் வந்துள்ளது. 'வென்றி கொளரசன்' என்பது- துரியோதனனைக் குறிப்பாகக் கொள்ளுதல் சிறப்பன்று. (424)

272.-துரோணனது மறுமொழி.

மேல்வரு கரும மெண்ணாவெகுளியான் மிக்க வீரர்
நால்வரு மெம்ம னோர்கணவின்றன சிறிதுங் கேளார்
சேல்வரும் பழன நாட செயலறிந்தெண்ணி வேத
நூல்வரு முறைசொல்றொனோன்சிலை நூலின் மிக்கோன்.

(இ -ள்.) நோன் சிலை நூலில் மிக்கோன் - வலிய வில்லின் வித்தையிற் சிறந்தவனாகிய துரோணன்,- (திருதராஷ்டிரனை நோக்கி), 'சேல்வரும் பழனம் நாட - கயல்மீன்கள் மிகுதியாகச்சஞ்சரிக்கப்பெற்ற [நீர்வளத்தையுடைய] கழனிகளைக் கொண்ட குரு நாட்டிற்கு உரிய தலைவனே! மேல் வரு கருமம் எண்ணா - இனிமேல் வரக்கூடிய காரியத்தை ஆராய்ந்தறிதலில்லாத, வெகுளியால் மிக்க- மிக்ககோபத்தையுடைய, வீரர் நால்வரும்-(சகுனி கர்ணன் துரியோதனன் துச்சாதனன் என்ற) நான்கு வீரர்களும், எம் அனோர்கள் நவின்றன-எங்களைப்போன்றவர்கள் சொல்வனவற்றை, சிறிதும் கேளார்-; (ஆதலால்), (நீயே), செயல் எண்ணி அறிந்து-செய்ய வேண்டியதை (இன்னதென) ஆராய்ந்தறிந்து, வேதம்நூல் வரும் முறை-வேதங்களிலும் (அவற்றின் வழியாகச் செய்யப்பட்ட) நீதிநூல்களிலுங் கூறியுள்ள முறைப்படியே, சொல்-சொல்வாயாக', என்றான்-; (எ - று.)

சகுனி முதலியோர் எங்களுடையசொற்களை மதியாது இகழ்வராதலால், நாங்கள் இப்பொழுது சொல்வதிற் பயனில்லை; ஆகையால், அவர்களது நன்மையையே கருதும் நீயே நூன்முறைமை வழுவாது கூறினாயானால், அவர்கள் மறுக்காது அங்ஙனமே ஒழுகுவர்; ஆகவே, இப்போது நீயே ஆலோசித்துக்கூறுவது தக்கது எனத்துரோணன் மறுமொழி கூறியவாறு. சகுனி முதலிய நால்வரும் பாண்டவரிடத்துப் பெருஞ்சினங்கொண்டு அவர்கட்குத் தீமைபுரிதற் பொருட்டு ஒன்றுசேர்ந்து ஒருதன்மையான அபிப்பிராயத்தை முடிவிற் கொள்வராதலாலும், அதுபற்றியே 'துஷ்டசதுஷ்டர்' என்று பேர் பெறுவராதலாலும், 'வெகுளியான் மிக்கவீரர் நால்வரும்' என்றார்; ஆகவே, 'நால்வர்' என்றது-இங்குத்தொகைக்குறிப்பு. நவின்றன-பெயர். வேதநூல்- (425)

273.- விதுரனும் மற்றைஅமைச்சர்களும் துரோணன் மொழிக்குஇணங்க, திருதராஷ்டிரன் கூறத்தொடங்குதல்.

வின்மக னுரைக்க வேனையமைச்சரும் விதுரன் றானும்
மன்முறை தவறி னின்றேவசையும்வந் திசையு மென்றார்
கன்மன நெடுங்குன் றன்னான்கருதியக் கனத்தே மீளத்
தன்மனை யாவர்நெஞ்சுஞ்சருகெனத் தழைக்கச் சொன்னான்.

(இ- ள்.) வில் மகன் உரைக்க - வில்வித்தையிற் சிறந்தவனான துரோணன் இவ்வாறு கூற,- (அப்போது), ஏனை அமைச்சரும் - மற்ற மந்திரிகளும், விதுரன் தானும்-விதரனும், (திருதராஷ்டிரனை நோக்கி), 'மன் முறை தவறின்-(நீ ஆராய்ந்து சொல்லுகையில்) அரசமுறைமை தவறிக்கூறுவாயாயின், இன்றே - இப்பொழுதே, வசையும் - பழிப்பும், வந்து இசையும்-வந்துசேரும்,' என்றார்-; மனம் கல் நெடும் குன்று அன்னான் - (தனது) மனம் கல்மயமான நீண்ட மலை போன்று வலிமையா யிருக்கப்பெற்றவனான திருதராஷ்டிரன்,-அ கணத்தே-அந்தக்ஷணத்திலேயே, கருதி-ஆராய்ந்து

பார்த்து,- மீள-மறுபடியும், யாவர் நெஞ்சும் சருகு என- எல்லாருடைய மனமும் சருகுபோல வாடவும், தழைக்க-(தன்மனம்) கிளர்ச்சியடையவும், தன்மனை - யுதிஷ்டிரனை நோக்கி, சொன்னான்- சொல்பவனானான்; (எ - று.)- அதனை, அடுத்தகவியிற் காண்க. விதுரனும் மற்ற அமைச்சர்களும் துரோணனது சொல்லை அநுசரித்துத் தாமும் 'நீ தான் இப்பொழுது ஆராய்ந்து ஆலோசனை சொல்லத்தக்கவன்; எங்களுடையபேச்சை நால்வரும் அங்கீகரிக்கமாட்டார்கள்; ஆனால், நீ சொல்லுகிற மொழி நீதிக்குச் சிறிதும் மாறுபடாதிருக்குமாறு ஆராய்ந்து சொல்' என்றுகூற, திருதராஷ்டிரன் தன்மனம் போனபடி சிறிதும் நியாயத்திற்குக் கட்டுப்படாமற் கூறத்தொடங்கின னென்றவாறு. தான்பெற்ற புதல்வரைக் காட்டிலும் பேரன்புடன் வளர்த்த பஞ்சபாண்டவர் திறத்தில் இப்போது சிறிதும் அருளில்லாது நிர்த்தாட்சிணியமாகக் கூறுகின்றானாதலால், அவனை 'மனம் கற்குன்றன்னான்' என்றார். தன்மன்-தர்மன்: தர்மபுத்திரன். (426)

274.- திருதராஷ்டிரன்தருமபுத்திரனுக்கு இட்ட கட்டளை.

**உன்னுணர் வுனக்கே யுள்ளதுன்பெருந் துணைவ ரான
கொன்னுனை வேலோர் வென்றுகொண்டன கொடுத்த லொல்லார்
பின்னுற வுரிமை யாவும் பெறுதிநின் பெருமைக் கேற்ப
முன்னுளோர் பலருஞ் செய்தமுறைமையே முன்னு கென்றான்.**

(இ -ள்.) (திருதராஷ்டிரன் தருமபுத்திரனை நோக்கி), 'உன் உணர்வு உனக்கே உள்ளது - உன்னுடைய நல்லுணர்வு உன்னொருவனுக்கே உள்ளதாகும்; உன்பெருந் துணைவர் ஆன கொல்நுனை வேலோர் - உனது பெரிய சகோதரர்களும் (பகைவரைக்) கொல்லவல்ல கூர்மையான வேலாயுதத்தை யுடையவர்களுமாகிய துரியோதனாதியர், வென்று கொண்டன - (தாம் சூதாடி) வென்று கொண்ட பொருள்களை, கொடுத்தல் - கொடுப்பதற்கு, ஒல்லார் - உடன்படார்; (ஆதலால்), நின்பெருமைக்கு ஏற்ப - உனதுகௌரவத்திற்குத் தக்கபடியாக, முன் உளோர் பலரும் செய்த முறைமையே முன்னுக - பூர்விகர் பலரும்செய்த முறைப்படியே (செய்யுமாறு) எண்ணுவாயாக; பின் உற உரிமை யாவும் பெறுதி - பிறகு உனக்கு உரிய இராச்சியம் முதலிய பொருள்களையெல்லாம் பெறுவாயாக,' என்றான் - என்று கூறினான்; (எ - று.)

*நீயே உண்மையறிவு முதிர்ந்துள்ளவ னாதலால், பெரியோர் மொழிப்படியே நடப்பாய்: எனது மைந்தரோ எனது மொழிப்படி இராச்சியத்தை மீளக்கொடுத்தற்குச் சம்மதிக்கின்றிலர்: ஆதலால், நீ சிறிதுகாலம் காட்டில் வசித்து மீண்டு உனக்கு உரியபொருள்களை யெல்லாம் பெறலா மெனத் திருதராட்டிரன் கூறின னென்க. உன்னுணர்வு உனக்கே உள்ளது - உன்னைப்போன்ற விவேகிகள் இவ்வுலகத்துப் பிறரில்லை யென்றவாறு. இனி, உன் உணர்வு என்பதை வினைத்தொகையாகக் கொண்டு, உன்னுகின்ற உணர்வு எனப் பொருள்கூறி, பந்தயம் வைத்துத் தோற்ற பொருள்கள் தனக்கு உரியனவாகாமையை நீயே நன்கறியுந் திறமுடையாயாதலால், அவற்றை வென்றவர் (துரியோதனாதியர்) மீளக் கொடாமையைக் குற்றமென்று கொள்ளாதிருக்கவேண்டுமெனக் கூறியதாகக் கருத்து விரித்துரைத்தலுமொன்று. இப்பொழுது இராச்சியமெல்லாம் என்வயத்தனவன்றித் துரியோதனாதியர் வயத்தி லிருப்பதால் அவர்கள் உடன்பட்டுக் கொடுத்தால்தான் நீங்கள் பெற்றுக் கொள்ளலாமே யல்லாமல் அவர்கள் மீளக் கொடுத்தற்கு உடன்படாதிருக்கையில் யான் என்செய்யலா மென்பான், 'வென்று கொண்டனகொடுத்தலொல்லார்' என்றும், உனது இராச்சியத்தை அன்னியர்கள் கவர்ந்துகொள்ளாது உனது தம்பியரே ஆள்கின்றன ராதலால் நீ வருந்துதற்கு நிமித்தமில்லை யென்பான் 'உன் பெருந்துணைவர்' என்றும், நீ வனவாசஞ்செய்யென்று நேரே கூறுதற்குப் பின்வாங்கி மறைபொருளாக 'நின் பெருமைக்கு ஏற்ப முன்னுள்ளோர் பலருஞ்செய்த முறைமையே முன்னுக' என்றுங் கூறினான்; 'முன்னுள்ளோர் பலர்' என்றது, இராமன் நளன் அரிச்சந்திரன் முதலியோரை. 'நீ காடு செல்' என்று கூறவேண்டியிருக்க அவ்வாறு கூறாது 'நின் . . . . .முன்னுக' எனக் கூறியது - **பிறிதினவிற்சியணி.** உனக்கே, முறைமையே - ஏகாரங்கள், பிரிநிலை, முன்னுகென்றான் - தொகுத்தல். (427)*

275.- திருதராஷ்டிரனதுகருத்தைத் துரோணன் தருமனுக்கு விரித்துக் கூறுதல்.

அரசன்மற் றுரைத்த மாற்ற மந்தணனுணர்ந்து செல்வ
முரசதி ரயோத்தி மூதூர் முன்னவன்கதையுங் கூறி
உரைசெய்த படியே யுங்க ளுலகினையிழந்து சின்னாள்
வரைசெறி கானில் வைகி வருவதேவழக்கு மென்றான்.

(இ -ள்.) அந்தணன் - பிராமணவருணத்தவனாகிய துரோணன்,-அரசன் உரைத்த மாற்றம் உணர்ந்து - திரதராஷ்டிரமகாராசன் கூறிய வார்த்தையின் பொருளை யறிந்து, (பின்பு தருமபுத்திரனைநோக்கி), முரசு அதிர் செல்வம் அயோத்தி முது ஊர் முன்னவன் கதையும் கூறி - முரசவாத்திய மொலிக்கப்பெற்ற செல்வச் சிறப்புள்ள அயோத்தி யென்கிற பழமையான ஊரில் திருவவதரித்த முதல்வனான [திருமாலின் அவதாரமாகிய] இராமபிரானது கதையையும் எடுத்துச்சொல்லி, 'உரை செய்தபடியே. (உனது பெரிய தந்தை) கூறிய மொழிப்படியே, சிலநாள் - கொஞ்சகாலம், உங்கள் உலகினை இழந்து - உங்களது இராச்சியத்தை விட்டிட்டு, வரை செறி கானில் வைகி - மலைகள் நெருங்கிய காடுகளில் தங்கி வசித்து, வருவதே - மீண்டுந் திரும்பிவருவதே, வழக்கும் - (இப்பொழுது செய்யவேண்டிய) முறைமையும் ஆகும்', என்றான் - என்று கூறினான்; (எ - று.)- மற்று - அசை.

'அயோத்தியில் தசரதகுமாரனாய்த் திருவவதரித்த இராமபிரான் தனது தந்தையின் சொற்படியே தான் ஆளுதற்குஉரிய இராச்சியத்தைத் தன் பெரிய தம்பியாகிய பரதனுக்குக்கொடுத்து விட்டு மற்றொரு தம்பியாகிய இலக்குமணனுடனும் தனது மனைவியாகிய சீதையுடனும் பதினான்கு வருடம் வனவாசஞ்செய்து மீண்டுவந்து அரசுபுரிந்தனன்' என்ற கதையைத் துரோணன் கூறி 'நீயும் அவ்வாறே உனது தந்தையின் சொற்படியே உன் பெருந்துணைவராகிய துரியோதனாதியர்க்கு உனது இராச்சியத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, உனது தம்பியரோடும் மனைவியோடும் காட்டிற் சில வருஷங்கள் தங்கியிருந்து பின்னர் மீண்டுவந்து இராச்சியத்தை அரசாளலாம்' எனத் தருமனுக்குத் திருதராஷ்டிரனது சொல்லை விளங்க உரைத்தன னென்க. 'முன்னுளோர் பலருஞ் செய்த முறைமையே முன்னுக' என்று திருதராஷ்டிரன் கூறினனாதலால், அதன் பொருள் விளங்குமாறு இராமபிரானது சரித்திரத்தைத் துரோணன் எடுத்துக் காட்டினன்.

திரௌபதிக்குத் திருதராஷ்டிரன் கொடுத்த இரண்டு வரங்களால் தமது அடிமைத் தன்மையினின்று நீங்கிச் சூதிலிழந்த இராச்சியத்தையும் பெற்ற பாண்டவர்கள் தமது இந்திரப்பிரத்த நகரத்தை நோக்கிச் செல்வதைக் கண்டு துச்சாதனன் மனம் பொறாமல் துரியோதனனிடத்து முறையிடவே, பின்பு துஷ்ட சதுஷ்டர்கள் ஒருங்குசேர்ந்து திருதராஷ்டிரனிடத்தைச் சார அவர்களுள் துரியோதனன் பலவாறு அத்தந்தையினிடத்துக் குறைகூறி முடிவில் அவனாற் பிராதிகாமியைக்கொண்டு பாண்டவர்களை மீண்டுஞ் சூதாடுமாறு அழைப்பிக்க, அப்பொழுது தருமபுத்திரன் சகுனியின் மாயையை யறிந்திருந்தும் அதற்குஉடன்பட்டு 'இராமபிரான் பொன்மயமான மான் அஸம்பாவிதமென்பதை யுணர்ந்திருந்தும் அப்பொன்மானைப் பிடிக்க விரும்பினானன்றோ! ஆகையால், விதி வலிது' என்று கூறித் தம்பியரோடு திரும்பிவர, சகுனி 'இச்சூதாட்டத்தில் தோற்றவர் தமது இராச்சியத்தை விட்டு மான்றோல் தரித்துக்கொண்டு பன்னிரண்டு வருஷம் வனவாசமும், ஒருவருஷம் தன்னைச் சார்ந்த சனங்களால் அறியப்படாமலிருத்தலாகிற அஜ்ஞாதவாசமுஞ் செய்யவேண்டும்; இவ்வாறு அஜ்ஞாதவாசஞ் செய்யும்போது அறியப்பட்டால், மீண்டும் பன்னிரண்டுவருடம் வனவாசஞ் செய்யவேண்டியதே: இவ்வாறு வசித்துப் பதின்மூன்று வருஷங் கழித்து வந்தால், இராச்சியத்தைப் பெறலாம்' என்ற ஏற்பாட்டுடன் சூதாடச்சொல்ல, வீடுமன் துரோணன் முதலியோர் பலரும் தடுக்கவும் கேளாமல் தருமன் அந்நிபந்தனைக்கு உடன்பட்டுச் சூதாடித் தோற்க, பின்பு பாண்டவர்களெல்லாரும் பலவாறாகப் பிரதிஜ்ஞை செய்து திருதராட்டிரன் முதலியோரிடத்து விடைப்பெற்றுக் காடு சென்றனரென இவ்விடத்து முதனூல் கூறும். (428)

276.- இதுவும் அது.

அரிவையோ டகன்று நீவி ரைவருமடவி யெய்திச்
சுரர்தின மீரா றங்கட் டுன்னுதிர்மன்னு நாட்டின்
ஒருவரு மறியா வண்ண மொருதினமுறைதி ருங்கள்
பெருவிற லரசும் வாழ்வும்பின்னுறப் பெறுதி ரென்றான்.

(இ -ள்.) நீவிர் ஐவரும் - நீங்கள் ஐந்துபேரும், அரிவை யோடு - திரௌபதியுடன் கூட, அகன்று-(நாட்டை) விட்டுப் புறப்பட்டு, அடவி எய்தி- காட்டைச் சேர்ந்து,-அங்கண்-அவ்விடத் தில், சுரர்தினம் ஈர் ஆறு-தேவர்களுடைய பன்னிரண்டு நாள் [பன்னிரண்டு வருஷகாலம்], துன்னுதிர் -வசிப்பீர்களாக: (பின்பு), மன்னும் நாட்டின் - (பலவகை வளங்களும்) பொருந்தியநாட்டிலே,ஒருவரும் அறியாவண்ணம் - ஒருத்தர்க்கும் தெரியாதபடி, ஒரு தினம் - ஒருநாள் [ஒரு வருஷகாலம்],உறைதிர்-வசிப்பீர்களாக; பின் உற - (இவ்வாறு பதின்மூன்று வருஷமும்) கழித்தபிறகு,உங்கள்-உங்களுடைய, பெரு விறல் அரசும்-மிக்க பராக்கிரமத்துடனாளப்படுகிற இராச்சியத்தையும்,வாழ்வும்-செல்வ வாழ்க்கையையும், பெறுதிர்-பெற்றுக் கொள்வீர்களாக, என்றான்- என்றுவிவரித்துக் கூறினான், (துரோணன்); (எ - று.)

துரோணன், கீழ்ச்செய்யுளில் 'உங்களுலகினையிழந்து சின்னாள் வரை செறிகானில் வைகிவருவதேவழக்கு' எனக் கூறியதை இச்செய்யுளால் விவரித்துக் கூறுகின்றான். தவணை கூறும்பொழுது'பன்னிரண்டு வருஷம் வனவாசமும் ஒரு வருஷமும் அஜ்ஞாத வாசமுஞ் செய்துவந்தால், பிறகு இராச்சியத்தையும் செல்வத்தையும் பெறலாம்' என்று கூறினால், கேட்பதற்கு அஞ்சத்தக்கதாகஇருக்குமென்று கருதி, அங்ஙனங்கூறாமல் 'இப்பொழுது நீங்கள் வனவாசஞ் செய்யவேண்டியதுதேவமானத்தாற் பன்னிரண்டு தினமும், அஜ்ஞாதவாசஞ் செய்யவேண்டியது தேவமானத்தால் ஒரு தினமுமே: நெடுங்காலமல்ல' எனப் பாண்டவர்கட்கு தேறுதலுண்டாகுமாறு திருதராஷ்டிரன் கருத்தின்படியேகூறினனென்க. மனிதர்க்கு ஒருவருஷம் தேவர்கட்கு ஒருதினமா மென்பது நூற்றுணிபு. அரிவை-பெண்; இங்கே, திரௌபதி. நீவிர் ஐவரும்-முன்னிலையிற் படர்க்கை வந்த இடவழுவமைதி: 'நீவிரைவிரும்' என்றிருப்பின், வழாநிலையாம். துன்னுதிர், உறைதிர், பெறுதிர் -ஏவற்பன்மைமுற்றுக்கள். அடவீ, ஸுரர்,திநம் - வடசொற்கள். (429)

277.-வீடுமன் முதலியோர்அவ்வார்த்தைக்கு உடன்பட்டுக் கூறுதல்.

மறைந்துறை நாளி னும்மைமற்றுளோ ரீண்டு ளாரென்று
அறிந்திடின் மீண்டு மிவ்வாறரணிய மடைதி ரென்றான்
பிறந்தவிம் மாற்றங்கேட்டுப் பிதாமகன் முதலா யுள்ளோர்
சிறந்ததொன் றிதனி னில்லையிசைந்ததே செய்ம்மி னென்றார்.

(இ -ள்.) (பின்னும்), 'மறைந்து உறை நாளின்-(நீங்கள்) மறைந்து வசிக்கிற [அஜ்ஞாதவாச] காலத்தில், நும்மை-உங்களை, மற்று உளோர்-பிறர், ஈண்டு உளார் என்று அறிந்திடின்-இங்கேயிருக்கிறார்களென்று (நிச்சயமாக) அறிந்துவிட்டால், மீண்டும்-மறுபடியும், இஆறு அரணியம் அடைதிர்-இந்தப் பிரகாரமே காட்டுக்குப் போகக்கடவீர்கள்,'என்றான்-என்றுங்கூறினான் (துரோணன்): பிறந்த-(துரோணன் வாயினின்று) வந்த, இமாற்றம்-இந்த வார்த்தையை, பிதாமகன் முதல் ஆய் உள்ளோர் கேட்டு,-(பாண்டவர்கட்குப்) பெரியபாட்டனான பீஷ்மன் முதலியோர் கேட்டுணர்ந்து, இதனின் சிறந்தது ஒன்று இல்லை - இவ்வாறுசெய்வதனினும் சிறந்த செயலொன்றுமில்லை; இசைந்ததே செய்ம்மின்-(திருதராஷ்டிரன்) உடன்பட்ட இதையே செய்யுங்கள்', என்றார் - என்று(பாண்டவர்க்குக்) கூறினார்கள்; (எ - று.)

கீழ்ச்செய்யுளில் 'ஒருவருமறியாவண்ணம் ஒருதினமுறைதிர்' என்று கூறிய அஜ்ஞாத வாசத்தின்தன்மையை இச்செய்யுளில் துரோணன் விவரித்துக் கூறினான்; அஜ்ஞாதவாசத்திலே 'பிறர் இவர்கள்பாண்டவர்' என்று உங்களை அறிந்து விடுவாராயின், அப்பொழுது நீங்கள் மீண்டும் முன்போலவே பன்னிரண்டு வருஷம் வனவாசமும், ஒருவருஷம் அஜ்ஞாதவாசமுஞ் செய்யவேண்டுமென நிபந்தனை கூறியவாறு. கீழ்த் துரியோதனன் தருமபுத்திரனை வென்ற போது இராச்சியத்தைவிட்டிட்டுக் காட்டுக்கேசென்றுவிடவேண்டுமென்று கூறியதனினும் பன்னிரண்டு வருஷம் வனவாசமும் ஒரு வருஷம் அஜ்ஞாதவாசமும்செய்தால் மீண்டும் இராச்சியத்தைப் பெறலாமென்ற இது, பாண்டவர்களின் நன்மையை உத்தேசித்துக் கூறியதாயிருத்தலால், 'சிறந்ததொன்றிதனினில்லை' எனப் பீஷ்மன் முதலியோர்கொண்டாடிக் கூறுவாராயின ரென்க. நாளின் உம்மை என்றும் பிரிக்கலாம். இசைந்ததேசெய்ம்மின் என்பதற்கு-'இசைந்ததே-(இது) பொருத்த முடையதே; செய்ம்மின் - (இவ்வாறேநீங்கள்) செய்யுங்கள்' என்றும், 'இசைந்து-(நீங்கள்) மனமொப்பி, அதே-(துரோணன் கூறிய) அதனையே, செய்ம்மின்' என்றும் பொருள் கூறலாம். (430)

278.-அடிமைத்தன்மையினின்றுநீங்குமாறு சூதாட வேண்டுமென்று திரௌபதி கூறுதல்.

சுரிகுழ லலைய நின்ற திரௌபதிசுருதி முந்நூல்
வரபதி மொழிந்த மாற்றங்கேட்டலும் வணங்கி யைவர்
அரசரு மெனது மைந்த ரைவரும்யானு மீண்டும்
உரிமையின் றெய்த வெஞ்சூதாடுத லுறுதி யென்றாள்.

(இ -ள்.) சுரி குழல் அலைய நின்ற திரௌபதி - (நுனி) சுருண்ட கூந்தல் அவிழ்ந்தலைந்து கொண்டிருக்க(அங்கே) நின்ற திரௌபதி, - சுருதி முந்நூல் வரம் பதி மொழிந்த மாற்றம்கேட்டலும்- வேதத்திற்கு உரியவனும் பூணூலையணிந்தவனும் சிறந்த (அந்தண) குலத்தில் தோன்றியதலைவனுமான துரோணாசாரியன் கூறிய வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே, வணங்கி-, 'ஐவர் அரசரும் - (எனதுகணவர்களாகிய) அரச குலத்துத் தோன்றிய பாண்டவரைவரும், எனது மைந்தர் ஐவரும் - எனதுபுதல்வர்கள் ஐந்து பேரும், யானும் - நானும், இன்று - இப்பொழுது, உரிமைஎய்த - (அடிமைநீங்கிச்) சுதந்திரத்தைப் பெறுமாறு, மீண்டும்-மறுபடியும், வெம்சூது ஆடுதல் - கொடிய சூதை யாடுவது,உறுதி - நன்மையைத் தரக்கூடியதாம்,' என்றாள் -; (எ - று.)

திருதராஷ்டிரன் சொற்படி இராச்சியத்தை மீளக் கொடுத்தற்கு இசையாத துரியோதனாதியர்,பாண்டவர்களை அடிமையினின்று நீக்குவதற்கும் உடன்படாதவரேயாவ ராதலாலும், அடிமையாகிய பாண்டவர்கள் தமது தலைவரிடத்தில் பணிவிடை செய்வதே முறைமையாகுமாதலாலும், திருதராஷ்டிரராசனதுகட்டளைப்படியே அடிமையாகிய பாண்டவர்கள் வனத்திற்குச் சென்றாலும் குறித்தகாலங்கழித்து மீண்டுவந்தபோது அடிமையாகிய உங்கட்குச் செல்வத்தில் உரிமையில்லை: உங்கட்குத் தலைவர்களானஎங்களிடத்து அடிமை செய்துகொண்டிருப்பதே உங்கள் கடமையாகுமன்றி, நீங்கள் இராச்சியம் முதலியசெல்வ வாழ்க்கைகளைப் பெற விரகில்லை; நாங்கள் சம்மதித்து உங்களை அடிமையாதலினின்றும்விடுவிக்க வில்லையே! எனத் துரியோதனாதியர் கூறுவர்களாதலாலும், திரௌபதி தங்களைஅடிமையினின்று நீக்குமாறு சூதாடவேண்டுமெனக் கூறினளென்க. யுதிஷ்டிரனுக்குப்ரதிவிந்த்யனென்பவனும், வீமசேனனுக்கு ஸு தஸோமனென்பவனும், அருச்சுனனுக்கு ஸ்ருதகீர்த்தியென்பவனும், நகுலனுக்கு ஸதாநீகனென்பவனும், சகாதேவனுக்கு ஸ்ருதஸேநனென்பவனுமெனத்திரௌபதியினிடத்தில் ஐவர்க்கும் ஐந்துமக்கள் தோன்றினர்; இவர்கள்உபபாண்டவரெனப்படுவர். 'எனது மைந்தரைவர்' என்றது, மற்றும் சுபத்திரை முதலியோரிடத்துப்பிறந்திருந்த அபிமந்யு முதலியவரையும் உபலட்சணத்தாற் குறிக்குமென்னலாம். மூன்றிழை சேர்த்துஓரிழையானது மூன்றுகொண்டது ஒரு வடமாக, அங்ஙனம் மூன்று வடங்கொண்டு பூணூல் செய்யப்படுவதனால், அது'முந்நூல்' என்றும், 'முப்புரிநூல்' என்றும் சொல்லப்படும். ஸ்ருதி, வரபதி - வடசொற்கள். (431)

279.-திரௌபதி கூறியபடி தருமன்மறுசூதாட மன்னவர் காணுதல்.

தையலங் குரைத்த மாற்றந் தருமனுங்கேட்டு நாங்கள்
கையறு தொண்ட ராகிக்கான்புகல் வழக்கு மன்றால்
ஐயுறா தொருகா லின்ன மாடுதுமருஞ்சூ தென்றான்
மெய்யுற விருந்த வேந்தர்மீளவுங் காண லுற்றார்.

(இ -ள்.) தருமனும் - தருமபுத்திரனும், அங்கு-அப்பொழுது தையல் உரைத்த மாற்றம் கேட்டு - திரௌபதிகூறிய வார்த்தையைக் கேட்டு,- '(நாங்கள்-, கை அறு தொண்டர் ஆகி கான் புகல் - சுவாதந்தரியமற்ற அடிமைகளாயிருந்துகொண்டு காட்டிற்குச் செல்லுதல், வழக்கும் அன்று - முறைமையுமன்று; ஆல் - ஆதலால், ஐயுறாது - மங்கலங்காது, இன்னம் - இன்னமும், ஒருகால் - ஒருதரம், அருஞ் சூது - (வெல்லுவதற்கு அரிய) சூதை, ஆடுதும் - ஆடுவோம்,' என்றான் - என்று கூறிச்சூதாடத் தொடங்கினான்; (அப்பொழுது), மெய் உற இருந்த வேந்தர் -

சாட்சியாகவிருந்தஅரசர்கள், மீளவம் - மறுபடியும், காணல் உற்றார் - (அச் சூதாட்டத்தைப்) பார்க்கலானார்கள்;(எ - று.)

'நாங்கள் மீண்டுவந்த பிறகு இராச்சியத்தைக் கொடுப்பதற்குத் துரியோனாதியர்கள் ஏதாவதுபோக்குச் சொல்லக்கூடு மென்பது மாத்திரமன்று; அடிமைகள் தலைவரது விருப்பின்படி ஊழியஞ்செய்து கொண்டிருக்க வேண்டுமே யன்றி,சுதந்திரமுள்ளவர் போலத் தங்கள் மனத்திற்கு விருப்பமானதொரு காட்டிற்குச் செல்லுதல்நீதிமுறைமைக்குத் தக்கதன்றாதலால், சூதாடி எமது அடிமைத்தன்மையைப் போக்கிக்கொள்வதே, இப்பொழுது நாங்கள் செய்யவேண்டிய காரியம்' என்று சொல்லித் தருமன் மீண்டுஞ்சூதாடத்தொடங்க, முன்பு சூதாடும்போது சபையிலிருந்த அரசர்களெல்லாரும் மீண்டும் சாட்சியாகப்பார்க்கலானார்க ளென்பதாம். ஐயுறாது - ஐயமுறாது என்பதன்தொகுத்தல். (432)

280,-தருமபுத்திரன்திரௌபதியின் மொழிப்படியே திருமாலின் நாமங்களைச்சொல்லுதலும், தன் புண்ணியங்களைப் பந்தயம் வைத்தலும்.

**சத்தியவிரதன் றானுந் தன்பெருந் தேவி சொல்லப்
பத்தியால் வணங்கி மாயன் பன்னிரு நாம மேத்தி
ஒத்தவெண் கவறு வாங்கச் சகுனியா தொட்ட மென்றான்
புத்தியாலவனும் யான்செய் புண்ணிய மனைத்து மென்றான்.**

(இ -ள்.) தன் பெருந் தேவி சொல்ல - தனது சிறந்த பட்ட மகிஷியாகிய திரௌபதி ('சூதாடும்போதுதிருமாலின் துவாதச நாமங்களைச் சொல்லியேத்தி ஆடவேண்டும்' என்று தருமனுக்குச்) சொல்ல,(அவ்வாறு),- சத்தியவிரதன் தானும் - உண்மை பேசுதலையே விரதமாகக் கொண்டவனானதருமபுத்திரனும்,-பத்தியால் வணங்கி - பக்தியோடு (திருமாலைக்குறித்து) நமஸ்கரித்து, மாயன்பன்னிருநாமம் ஏத்தி - திருமாலினது துவாதசநாமங்களையும் எடுத்துத் துதித்து, ஒத்தவெள்கவறுவாங்க- ஒன்றற்கொன்று சமமான வெண்ணிறமுள்ள பாச்சிகைகளை (ஆடுமாறு தன்கையில்)எடுக்க,-(அப்பொழுது),-சகுனி-? ஓட்டம் யாது என்றான் - ('இந்த ஆட்டத்தில் நீ வைக்கும்)பந்தயம் என்ன?' என்று வினவினான்; அவனும் - அத்தருமபுத்திரனும், புத்தியால் - ஆலோசனையோடு,யான் செய் புண்ணியம் அனைத்தும் - ('இப்பொழுது யான் வைக்கும் பந்தயமாவது) நான் (இதுவரையிலுஞ்) செய்துள்ள எல்லாப் புண்ணியங்களுமே', என்றான்-என்று கூறினான்; (எ - று.)

'யான் சயித்தால் நாங்கள் அடிமையினின்று நீங்கினவர்களாவோம்; நீ சயித்தால், துரியோதனன் எனது புண்ணியமெல்லாவற்றையும் பெறக்கடவன்' என்று தருமன் பந்தயம் வைத்தனனென்க. வெற்றிபெறவிரும்புபவர் கடவுளை முன்னிட்டுக் கொண்டே காரியத்தைத் தொடங்கவேண்டுமென்பது இச்செய்யுளின்முன்னிரண்டடிகளிற் போதரும். திரௌபதியின் சொற்படியே சூதாடத் தொடங்கியபோது சகுனிபந்தயமென்ன எனக்கேட்டதற்கு, உடனே தருமன் தனது ஆலோசனைத்திறத்தால் விடை கூறின னென்பார்,'புத்தியால்' என்றார். திருமாலின் பன்னிரு நாமங்களாவன-கேசவன், நாராயணன், மாதவன், கோவிந்தன், விஷ்ணு, மதுஸூதநன், த்ரிவிக்ரமன், வாமநன், ஸ்ரீதரன், ஹ்ருஷீகேசன், பத்மநாபன், தாமோதரன் என்பன. ஸத்யவ்ரதன், தேவீ, பக்தி, நாமம், புத்தி, புண்யம்-வடசொற்கள். (433)

281.-தருமபுத்திரன் வெல்லுதல்.

**உருட்டிய கவறு நேமி யுடையவ னருளினாலே
மருட்டிய சகுனி யெண்ணின்வழிப்படா துருண்ட காலை
இருட்டிய விழியான் மைந்தனிதயமு மிருண்டு சோரத்
தெருட்டிய வுணர்வின்மிக்கோன் செப்பிய யாவும் வென்றான்.**

(இ -ள்.) உருட்டிய - (தருமபுத்திரன்) உருட்டியாடிய, கவறு - பாச்சிகையானது, நேமி உடையவன் அருளினாலே- (சுதரிசன மென்னுஞ்) சக்கரத்தை ஆயுதமாகக்கொண்டுள்ள திருமாலினது திருவருளினால், மருட்டியசகுனி எண்ணின் வழிப்படாது - மாயஞ் செய்த சகுனியினது விருப்பப்படி உருண்டு விழாமல், உருண்டகாலை-(தருமனது விருப்பத்தின்படியே) உருண்டு விழுந்த சமயத்தில்,- தெருட்டிய உணர்வின் மிக்கோன்- தெளிந்த அறிவுமிக்குள்ளவனாகிய தருமபுத்திரன்,-இருட்டிய விழியான் மைந்தன் இதயம்உம் இருண்டுசோர-இருளின் தன்மையை யடைந்துள்ள கண்களையுடையவனான [குருடனான] திருதராட்டிரனது புதல்வனாகியதுரியோதனனது மனமும் மயங்கித் தளரும்படி, செப்பிய யாவும்- பந்தயமாகக் குறிக்கப்பட்டஎல்லாவற்றையும், வென்றான்- சயித்தான்; (எ - று.)

கடவுளருளை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஒரு காரியஞ் செய்பவர் வெற்றி பெறுவரென்பது, இதனாற் பெறப்படும். பஞ்சபாண்டவரும் திரௌபதியும் புதல்வரைவரும் முதலியவர்களின் அடிமை எதிரிகள் வைத்த பந்தயப்பொருளாகவும், தனது புண்ணியம் தனது பந்தயப்பொருளாகவுங் கொண்டு தருமன் சூதாடித்திருமாலருளால்வென்றன னென்பதாம்.

தெருட்டிய=தெருண்ட; தன்வினைப்பொருளில் வந்த பிறவினை; இனி, திரௌபதியினால்தெளிவிக்கப்பட்ட எனினுமாம். (434)

282.-தம்பிமார் முதலியவருடன்தருமபுத்திரன் திருதராட்டிரன் முதலியோரிடம் விடைபெற்றுக் காட்டிற்குச் செல்லுதல்.

வென்றுதன் னிளைஞ ரோடும் மேதகுபுதல்வ ரோடும்
மன்றலந் தெரிவை யோடும்மற்றுளோர் தங்க ளோடும்
அன்றுதன் குரவர் பொற்றாளன்புடன் வணங்கிக் கானஞ்
சென்றன னென்ப மன்னோசெழுநில முடைய கோமான்.

(இ -ள்.) செழுநிலம் உடைய கோமான் - பலவகைவளங்களும் நிறைந்த பூமிக்குத் தலைவனானயுதிஷ்டிரராஜன், வென்று (அந்த மறுசூதில் தான்) ஜயித்து, தன் இளைஞரோடும் - தனது தம்பிய ராகிய (வீமன்முதலிய) நால்வருடனும், மேதகு புதல்வரோடும் - மேன்மையை அடைந்துள்ள புத்திரர்களுடனும், மன்றல்அம்தெரிவையோடும் - (தம்மால்) மணஞ்செய்துகொள்ளப்பட்ட அழகிய திரௌபதியுடனும், மற்றுஉளோர் தங்களோடும் - மற்றும் தன்னைச்சேர்ந்த பரிவாரங்களுடனும்,-அன்று - அப்பொழுது,-தன்குரவர் பொன் தாள் - (திருதராஷ்டிரன் முதலியவர்களான) தனதுபெரியோரது அழகிய திருவடிகளை,அன்புடன் வணங்கி - அன்போடு நமஸ்கரித்து, கானம் சென்றனன் - காட்டுக்குச் சென்றான்; (எ -று.)

தருமபுத்திரன், வனவாசஞ்செய்யுமாறு கருதி, திருதராட்டிரன் வீடுமன் விதுரன் துரோணன் அசுவத்தாமன்கிருபன் முதலிய பெரியோரிடத்து விடைபெற்று, விதுரனது விருப்பத்தின்படியே தாயான குந்திதேவியைஅவ்விதுரன் மாளிகையிலேயே விட்டிட்டு, தானும் தன் தம்பியர் நால்வரும், தமது மனைவியானதிரௌபதியும், தமது புரோகிதராகிய தௌமியமுனிவருமாகக் காட்டுக்குச் சென்றன னென்ற வரலாற்றைமுதனூலால் அறிக. திரௌபதியின் வேண்டுகோளின்படி தருமன் ஆடிய மறுசூதால் திரௌபதியின்புதல்வர்கள் தாஸபுத்திரர் [அடிமைகளின் பிள்ளைகள்] என்று பிறர் எடுத்துச் சொல்லக்கூடியசிறுமொழியினின்றும் நீங்கி மேன்மைப்பட்டார்களாதலால், அவரை 'மேதகு புதல்வர்'என்றாரென்னலாம். என்ப, மன், ஓ - ஈற்றசைகள். (435)

283.-அப்பொழுதுதுஷ்டசதுஷ்டர்கள் தவிர, மற்றையாவரும் வருந்துதல்.

ஒழிவுசெய் கருணை நால்வ ருள்ளமுமொழிய வேனை
வழுவறு மன்ன ருள்ள மம்மரோடயர்ந்து விம்மக்

குழவிபா னுகர்த லின்றிக்கொற்றமா நகரி மாக்கள்
தழலென வுயிர்த்து மாழ்கித்தனித்தனி புலம்ப லுற்றார்.

(இ -ள்.) கருணை ஒழிவு செய் நால்வர் உள்ளமும் ஒழிய - கருணையை நீங்கியுள்ள துஷ்டசதுஷ்டர்களது மனம்தவிர, வழு அறு ஏனைமன்னர் உள்ளம் - குற்றமற்ற மற்றையரசர்களது மனம், மம்மரோடு அயர்ந்துவிம்ம - மயக்கங் கொண்டு தளர்ந்துபுலம்பவும்,-குழவி பால் நுகர்தல் இன்றி- குழந்தைகளும்பாலுண்ணாதுதவிர்ந்திருக்கவும், கொற்றம் மா நகரி மாக்கள் - வெற்றிபொருந்திய பெரியஅவ்வத்தினாபுரியிலுள்ள ஜனங்கள், தழல் என உயிர்த்து மாழ்கி - நெருப்புப்போல (உஷ்ணமாக)ப்பெருமூச்செறிந்து வருந்தி, தனி தனி புலம்பல் உற்றார் - தனித்தனியே புலம்புவாராயினர்; (எ - று.)

அறிவு நிரம்பாத குழந்தைகளும் வருத்தமிகுதியாற் பாலுண்ணாதிருந்தன எனவே, மற்றையோரது வருத்தம்சொல்லாமலேயமையுமென்பது கருத்து. இதனை, "பான்மறந்தன பசுங்குழவி" என்பதனோடு ஒப்பிடுக. தமதுநகரத்து அரசன் வெற்றிபெற்றிருக்கவும் அந்நகரத்துச் சனங்கள் அவனது கொடுங்கோன்மை யால் அவனிடத்து வெறுப்புற்றிருந்தனரென்பது தோன்ற 'கொற்றமாநகரிமாக்கள் தழலெனவுயிர்த்துமாழ்கி'என்றார். (436)

284.-தருமபுத்திரனது குணத்தின்சிறப்பு.

நாட்டிடை யெல்லை பொற்றா ணறுமலர்சிவக்க வேகிக்
காட்டிடை புகுந்த போதுங்கலக்கமற் றுவகை கூர்ந்தான்
கூட்டிடை யின்ப துன்பக்கொழும்பயன் றுய்த்தி மாறி
வீட்டிடை புகுதும் போதுமெய்ம்மகிழ் விபுதர் போல்வான்.

(இ -ள்.) கூட்டிடை - இந்தவடம்பில், இன்பம் துன்பம் கொழும் பயன் துய்த்து - மிக்க இன்பத்தின்பயனையும் துன்பத்தின் பயனையும் அநுபவித்து, மாறி - (கருமவசப்பட்டிருக்கும்அந்நிலைமையினின்று)நீங்கி, வீட்டிடை புகுதும்போது-முத்தியுலகத்திற் சென்று சேரும் பருவத்தை யடைந்துள்ள, மெய்மகிழ் - உண்மையாக மகிழ்கின்ற, விபுதர்- முக்தர்களை, போல்வான் - ஒப்பவனானதருமபுத்திரன்.-நாட்டிடை எல்லை-நாட்டினிடத்திலுள்ள எல்லைமுழுவதும், நறுமலர் பொன்தாள்-வாசனையுள்ள தாமரை மலர்போன்ற (தனது) அழகிய பாதங்கள், சிவக்க - (அடிவைத்துஊன்றுதலாற்) செந்நிறமடைய, ஏகி - நடந்துசென்று, காட்டிடை புகுந்த போதும்- காட்டிற்குச்சென்றபொழுதும், கலக்கம் அற்று - (மனத்திற்) கலக்கம்ஒழிந்து, உவகை கூர்ந்தான் -மகிழ்ச்சி மிக்கவனானான்; (எ - று.)

யானை முதலிய வாகனங்களின் மீது ஊர்ந்து செல்லுந் தருமபுத்திரன் இப்பொழுது கால்களால் நடந்துசென்றானென்பதாம். இதற்குமுன் இவ்வாறு நடந்துசெல்லும் பயிற்சியில்லாமையால், பாதங்கள்செந்நிறமடைந்தன. மோட்சத்தைப்பெறும் பக்குவ நிலைமையை யடைந்த பெரியோர் தமக்குப் பரகதிஎப்பொழுது கிடைக்குமென்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டு கடவுளைத் தியானித்தலால் எப்பொழுதும்நிரம்பிய நெஞ்சத்தராய் இவ்வுலகத்து இன்பதுன்பங்களை ஒருபொருட்டாக மனத்திற்கொள்ளாமலிருப்பது போல, தருமபுத்திரனும் இவ்வுலக இன்பதுன்பங்களை ஒரு பொருட்டாக நினையாதிருந்ததனால், அவனை, 'கூட்டிடை இன்பதுன்பக்கொழும்பயன்றுய்த்து மாறி, வீட்டிடைப்புகுதும்போது மெய்ம் மகிழ்விபுதர் போல்வான்' என்றார்; இவ்வாறு இருப்பவர் 'ஜீவந்முக்தர்'எனப்படுவர்; "அரசரோடிருந் துலகவரசாட்சி புரிந்திடினு மங்கையேற்றுத், தெருவுதோறலைந் திரந்துதின்றிடினு மிளம் பருவத் தெரிவைமாரைப், பிரியாமலிருந்திடினு பிரிந்து தவம் புரிந்திடினும்பேசிற்றெல்லாம், விரிசீவன்முக்தருக்கிங்குடம்பாடேயன்றி யொன்றும் விரோதமில்லை"என்பதனால் அவர்களின் தன்மை இன்னதென்பதை யுணர்க. பறவைகள் சிலகாலம் தங்குவதற்கு ஏற்றகூடுபோல, இவ்வுடம்பு, உயிர் சிலகாலம் கூடியிருத்தற்கு இடமாய் நிற்றலால், 'கூடு' என்றேகுறிக்கப்பட்டது. (437)

சூதுபோர்ச்சருக்கம் முற்றிற்று.

சபாபருவம் முற்றுப்பெற்றது.